Từ Vợ Tướng Quân Trở Thành Hoàng Hậu Lên Nhầm Kiệu Hoa

Contents

Từ Vợ Tướng Quân Trở Thành Hoàng Hậu Lên Nhầm Kiệu Hoa **11**

1. Chương 1: Xem Mắt Ở Hội Mẫu Đơn . . . 11
2. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp Mỹ Nam . . . 12
3. Chương 3: Hắn Là Thái Tử . . . 14
4. Chương 4: Thánh Chỉ Phong Phi . . . 15
5. Chương 5: Nương Sẽ Giúp Ngươi . . . 16
6. Chương 6: Mỹ Nhân Trong Bức Tranh . . . 18
7. Chương 7: Không Thể Phản Kháng . . . 18
8. Chương 8: Tướng Quân Tới Chơi . . . 20
9. Chương 9: Hôn Ước Của Nàng . . . 21
10. Chương 10: Không Lấy Tướng Quân . . . 22
11. Chương 11: Tàn Nguyệt, Nhường Cho Ta . . . 22
12. Chương 12: Xin Lỗi, Ta Không Làm Được . . . 23
13. Chương 13: Kế Hoạch Tàn Nhẫn (1) . . . 24
14. Chương 14: Kế Hoạch Tàn Nhẫn (2) . . . 25
15. Chương 15: Kế Hoạch Tàn Nhẫn 3 . . . 26
16. Chương 16: Ước Định Một Năm . . . 27
17. Chương 17: Hà Bí (áo Tân Nương Cổ Đại) Phong Ba 1 . . . 28
18. Chương 18: Hà Bí Phong Ba 2 . . . 29
19. Chương 19: Dụng Tâm Ác Độc . . . 30
20. Chương 20: Bằng Mặt Không Bằng Lòng . . . 31
21. Chương 21: Âm Mưu Chính Thức 1 . . . 32
22. Chương 22: Âm Mưu Chính Thức 2 . . . 33
23. Chương 23: Âm Mưu Chính Thức 3 . . . 34
24. Chương 24: Âm Mưu Chính Thức 4 . . . 35
25. Chương 25: Âm Mưu Chính Thức 5 . . . 36
26. Chương 26: Âm Mưu Chính Thức 6 . . . 37
27. Chương 27: Xuân Phong Đắc Ý* . . . 37
28. Chương 28: Tình Yêu Thấu Xương 1 . . . 38
29. Chương 29: Tình Yêu Thấu Xương 2 . . . 39
30. Chương 30: Tình Yêu Thấu Xương 3 . . . 40
31. Chương 31: Tình Yêu Thấu Xương 4 . . . 41
32. Chương 32: Tình Yêu Thấu Xương 5 . . . 41
33. Chương 33: Tình Yêu Thấu Xương 6 . . . 42
34. Chương 34: Tình Yêu Thấu Xương 7 . . . 43
35. Chương 35: Tình Yêu Thấu Xương 8 . . . 44
36. Chương 36: Tình Yêu Thấu Xương 9 . . . 45
37. Chương 37: Tình Yêu Thấu Xương 10 . . . 45
38. Chương 38: Tình Yêu Thấu Xương 11 . . . 46
39. Chương 39: Tình Yêu Thấu Xương 12 . . . 47
40. Chương 40: Tình Yêu Thấu Xương 13 . . . 48
41. Chương 41: Tình Yêu Thấu Xương 14 . . . 49

42. Chương 42: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 1 . . . 50
43. Chương 43: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 2 . . . 50
44. Chương 44: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 3 . . . 51
45. Chương 45: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 4 . . . 52
46. Chương 46: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 5 . . . 53
47. Chương 47: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 6 . . . 54
48. Chương 48: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 7 . . . 55
49. Chương 49: Trái Tim Sợ Hãi Khi Động Phòng 8 . . . 56
50. Chương 50: Không Cho Phép Mở Khăn Trùm Đầu . . . 57
51. Chương 51: Dần Dần Thấy Kỳ Hoặc . . . 57
52. Chương 52: Ta Là Liễu Tàn Nguyệt . . . 58
53. Chương 53: Hoài Nghi Trong Đêm Động Phòng . . . 59
54. Chương 54: Địch Mân Đỏ Mặt . . . 60
55. Chương 55: Ngươi Mới Chính Là Nương Tử Của Ta . . . 61
56. Chương 56: Tội Tru Di Cửu Tộc . . . 62
57. Chương 57: Địa Cầu Nhỏ Bé . . . 63
58. Chương 58: Nguyệt Nhi, Xin Lỗi . . . 63
59. Chương 59: Lời Hứa Châm Chọc . . . 64
60. Chương 60: Có Thể Tam Thê Tứ Thiếp . . . 65
61. Chương 61: Cảm Giác Thành Thân . . . 66
62. Chương 62: Mỹ Nữ Nhìn Quen Mắt . . . 67
63. Chương 63: Không Cam Lòng Rời Đi . . . 68
64. Chương 64: Nam Nhân Bá Đạo . . . 69
65. Chương 65: Từ Trên Trời Rớt Xuống Đất . . . 70
66. Chương 66: Đều Do Liễu Tàn Nguyệt . . . 70
67. Chương 67: Phòng Tân Hôn Kỳ Lạ . . . 71
68. Chương 68: Chuẩn Bị Chịu Sự Dày Vò . . . 72
69. Chương 69: Tiếp Tục Tranh Chấp . . . 73
70. Chương 70: Vực Thẳm Của Sự Tuyệt Vọng . . . 74
71. Chương 71: Tàn Nguyệt Tới . . . 75
72. Chương 72: Tuyệt Không Thoái Nhượng . . . 75
73. Chương 73: Chỉ Là Tướng Công . . . 76
74. Chương 74: Dụng Tâm Ác Độc . . . 77
75. Chương 75: Đấu Tranh Nội Bộ . . . 78
76. Chương 76: Hoàng Thượng Truyền Lời . . . 79
77. Chương 77: Tình Tỷ Muội Hoang Đường . . . 80
78. Chương 78: Hoảng Sợ Đêm Tân Hôn 1 . . . 81
79. Chương 79: Hoảng Sợ Đêm Tân Hôn 2 . . . 81
80. Chương 80: Hoảng Sợ Đêm Tân Hôn 3 . . . 82
81. Chương 81: Nối Dõi Tông Đường . . . 83
82. Chương 82: Cố Nhân Trong Phật Đường . . . 84
83. Chương 83: Khuôn Mặt Tươi Cười Tai Họa . . . 85
84. Chương 84: Nơi Nào Có Lỗ . . . 86
85. Chương 85: Địch Mân Vs Thái Tử . . . 87
86. Chương 86: Đau Đớn Của Thái Tử . . . 87
87. Chương 87: Phụ Tử Giằng Co . . . 88
88. Chương 88: Chỉ Có Thể Buông Tay . . . 89
89. Chương 89: Bữa Cơm Ba Người . . . 90
90. Chương 90: Trừng Phạt Ngọt Ngào . . . 91
91. Chương 91: Nguyệt Nhi, Ta Muốn Ngươi . . . 92
92. Chương 92: Đêm Trăng Lo Lắng . . . 93
93. Chương 93: Xui Xẻo Chính Là Dân Chúng . . . 94
94. Chương 94: Thái Tử Hồng Môn Yến . . . 95
95. Chương 95: Nỗi Khổ Của Liễu Tương . . . 95

96. Chương 96: Âm Mưu Đen Tối . . . 96
97. Chương 97: Trời Sinh Người Lộng Quyền . . . 97
98. Chương 98: Hắn Còn Dối Trá Hơn Hắn . . . 98
99. Chương 99: Đề Nghị Của Thái Tử . . . 99
100. Chương 100: Có Đi Không Về . . . 99
101. Chương 101: Cái Chết Của Hàn Phi 1 . . . 100
102. Chương 102: Cái Chết Của Hàn Phi 2 . . . 101
103. Chương 103: Đuổi Tận Giết Tuyệt 1 . . . 102
104. Chương 104: Đuổi Tận Giết Tuyệt 2 . . . 103
105. Chương 105: Người Xuất Chinh Tốt Nhất Được Chọn . . . 104
106. Chương 106: Bất An Của Tàn Nguyệt . . . 104
107. Chương 107: Nguyệt Nhi, Ta Phải Xuất Chinh Rồi . . . 105
108. Chương 108: Triền Miên Trước Ly Biệt 1 . . . 106
109. Chương 109: Triền Miên Trước Ly Biệt 2 . . . 107
110. Chương 110: Tiễn Quân Xuất Chinh 1 . . . 108
111. Chương 111: Tiễn Quân Xuất Chinh 2 . . . 109
112. Chương 112: Tiễn Quân Xuất Chinh 3 . . . 109
113. Chương 113: Hạo Nguyệt Ước Hẹn . . . 110
114. Chương 114: Có Cảm Thấy Gì Không? . . . 111
115. Chương 115: Không Có Mang Thai . . . 112
116. Chương 116: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 1 . . . 113
117. Chương 117: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 2 . . . 114
118. Chương 118: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 3 . . . 115
119. Chương 119: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 4 . . . 115
120. Chương 120: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 5 . . . 116
121. Chương 121: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 6 . . . 117
122. Chương 122: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 7 . . . 118
123. Chương 123: Thế Thân 1 . . . 119
124. Chương 124: Thế Thân 2 . . . 120
125. Chương 125: Tỷ Muội Gặp Lại 1 . . . 120
126. Chương 126: Tỷ Muội Gặp Lại 2 . . . 121
127. Chương 127: Tỷ Muội Gặp Lại 3 . . . 122
128. Chương 128: Khổ Tự Nuốt . . . 123
129. Chương 129: Trong Nhà Đã Xảy Ra Chuyện . . . 124
130. Chương 130: Màu Trắng Chói Mắt . . . 125
131. Chương 131: Kinh Văn Tin Dữ (ngược) 1 . . . 125
132. Chương 132: Kinh Văn Tin Dữ (ngược) 2 . . . 126
133. Chương 133: Kinh Văn Tin Dữ (ngược) 3 . . . 127
134. Chương 134: Bí Mật Kinh Thiên 1 . . . 128
135. Chương 135: Bí Mật Kinh Thiên 2 . . . 128
136. Chương 136: Bí Mật Kinh Thiên 3 . . . 129
137. Chương 137: Bí Mật Kinh Thiên 4 . . . 130
138. Chương 138: Tàn Nguyệt Điên Cuồng . . . 131
139. Chương 139: Ta Muốn Mở Hòm! . . . 132
140. Chương 140: Tàn Nguyệt Cố Chấp . . . 133
141. Chương 141: Tàn Nguyệt Ngất Xỉu . . . 133
142. Chương 142: Không Bằng Rời Đi . . . 134
143. Chương 143: Mẫu Tử Khó Bảo Toàn . . . 135
144. Chương 144: Nên Khóc Hay Nên Cười . . . 136
145. Chương 145: Đây Không Phải Là Địch Mân . . . 137
146. Chương 146: Hoàng Thượng Tới . . . 138
147. Chương 147: Nghi Điểm Rất Nhiều . . . 139
148. Chương 148: Lại Làm Độc Kế . . . 140
149. Chương 149: Mệnh Khắc Phu . . . 140

150. Chương 150: Lời Đồn Đáng Sợ . . . 141
151. Chương 151: Cấu Kết Làm Chuyện Xấu . . . 142
152. Chương 152: Thất Hẹn . . . 143
153. Chương 153: Thiên Mệnh Sát Tinh . . . 144
154. Chương 154: Mục Đích Ra Sao . . . 145
155. Chương 155: Tàn Nguyệt Hiến Kế . . . 146
156. Chương 156: Ngoài Dự Đoán . . . 147
157. Chương 157: Ác Ý Của Thái Tử . . . 148
158. Chương 158: Tàn Nhẫn Triền Miên . . . 148
159. Chương 159: Lam Nhi Trở Về . . . 149
160. Chương 160: Tàn Nguyệt, Cẩn Thận Một Chút . . . 150
161. Chương 161: Độc Dược Tàn Nhẫn . . . 151
162. Chương 162: Thử Dò Xét . . . 152
163. Chương 163: Cũng Thực Đáng Thương . . . 153
164. Chương 164: Bình Yên Trước Bão Táp . . . 153
165. Chương 165: Yêu Đương Vụng Trộm 1 . . . 154
166. Chương 166: Yêu Đương Vụng Trộm 2 . . . 155
167. Chương 167: Yêu Đương Vụng Trộm 3 . . . 156
168. Chương 168: Cũng Không Phải Tại Ta! . . . 157
169. Chương 169: Quỳ Xuống . . . 157
170. Chương 170: Rời Đi . . . 158
171. Chương 171: Hạo Nguyệt Có Thai 1 . . . 159
172. Chương 172: Hạo Nguyệt Có Thai 2 . . . 160
173. Chương 173: Hạo Nguyệt Có Thai 3 . . . 161
174. Chương 174: Hạo Nguyệt Có Thai 4 . . . 161
175. Chương 175: Âm Mưu Bắt Đầu . . . 162
176. Chương 176: Nam Tử Hôn Mê . . . 163
177. Chương 177: Tàn Nhẫn 1 . . . 164
178. Chương 178: Tàn Nhẫn 2 . . . 165
179. Chương 179: Tàn Nhẫn 3 . . . 166
180. Chương 180: Cạm Bẫy 1 . . . 166
181. Chương 181: Cạm Bẫy 2 . . . 167
182. Chương 182: Cạm Bẫy 3 . . . 168
183. Chương 183: Bị Cướp 1 . . . 169
184. Chương 184: Bị Cướp 2 . . . 170
185. Chương 185: Bị Cướp 3 . . . 171
186. Chương 186: Yêu Cầu Vô Sỉ 1 . . . 171
187. Chương 187: Yêu Cầu Vô Sỉ 2 . . . 172
188. Chương 188: Vô Sỉ Yêu Cầu 3 . . . 173
189. Chương 189: Thẹn Quá Thành Giận . . . 174
190. Chương 190: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) . . . 175
191. Chương 191: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 2 . . . 175
192. Chương 192: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 3 . . . 176
193. Chương 193: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 4 . . . 177
194. Chương 194: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 5 . . . 178
195. Chương 195: Một Đêm Tàn Bạo (đại Ngược) 6 . . . 179
196. Chương 196: Một Đêm Tàn Bạo (đại Ngược) 7 . . . 180
197. Chương 197: Một Đêm Tàn Bạo (đại Ngược) 8 . . . 180
198. Chương 198: Mù . . . 181
199. Chương 199: Thanh Tỉnh . . . 182
200. Chương 200: Thanh Tỉnh 2 . . . 183
201. Chương 201: Thanh Tỉnh 3 . . . 184
202. Chương 202: Không Gặp! . . . 185
203. Chương 203: Thẳng Thắn . . . 186

204. Chương 204: Hãm Hại? . . . 186
205. Chương 205: Ông Trời Tàn Nhẫn . . . 187
206. Chương 206: Ông Trời Tàn Nhẫn 2 . . . 187
207. Chương 207: Dáng Vẻ Kệch Cỡm Của Lâm Quý Phi . . . 188
208. Chương 208: Nói Dối Biện Luận Tốt . . . 189
209. Chương 209: Thái Tử Bệnh Nặng . . . 190
210. Chương 210: Không Thể Sinh Con . . . 191
211. Chương 211: Không Thể Sinh Con 2 . . . 191
212. Chương 212: Ác Mộng . . . 192
213. Chương 213: Ác Mộng 2 . . . 193
214. Chương 214: Bất Đắc Dĩ Tỉnh Lại . . . 194
215. Chương 215: Đứa Bé Không Còn . . . 195
216. Chương 216: Chân Tướng . . . 196
217. Chương 217: Ta Phải Kiên Cường . . . 197
218. Chương 218: Vạn Kiếp Bất Phục . . . 197
219. Chương 219: Hoài Nghi Đau Lòng . . . 198
220. Chương 220: Lần Đầu Gặp Cúc Văn . . . 199
221. Chương 221: Lần Đầu Gọi Cha . . . 200
222. Chương 222: Cảm Giác Đau Lòng . . . 201
223. Chương 223: Run Sợ Thăm Dò . . . 202
224. Chương 224: Run Sợ Thăm Dò 2 . . . 203
225. Chương 225: Run Sợ Thăm Dò 3 . . . 203
226. Chương 226: Thăm Dò Run Sợ 4 . . . 204
227. Chương 227: Thăm Dò Run Sợ 5 . . . 205
228. Chương 228: Thăm Dò Run Sợ 6 . . . 206
229. Chương 229: Lại Bị Cướp . . . 207
230. Chương 230: Đùa Giỡn . . . 208
231. Chương 231: Ngũ Hoàng Tử Làm Cho Người Ta Khó Hiểu . . . 208
232. Chương 232: Tàn Nguyệt Giảo Hoạt . . . 209
233. Chương 233: Tức Chết Nhị Nương . . . 210
234. Chương 234: Tiếp Tục Gây Xích Mích . . . 211
235. Chương 235: Cần Giúp Đỡ . . . 212
236. Chương 236: Chiến Hay Là Hoà? . . . 213
237. Chương 237: Độc Kế Của Lâm Quý Phi . . . 214
238. Chương 238: Trận Đầu Báo Cáo Thắng Lợi . . . 215
239. Chương 239: Trận Đầu Báo Cáo Thắng Lợi 2 . . . 215
240. Chương 240: Chữa Tốt Thành Xấu . . . 216
241. Chương 241: Lại Muốn Làm Gì . . . 217
242. Chương 242: Tâm Lạnh Như Sắt . . . 218
243. Chương 243: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt . . . 219
244. Chương 244: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 2 . . . 220
245. Chương 245: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 3 . . . 221
246. Chương 246: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 4 . . . 222
247. Chương 247: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 5 . . . 222
248. Chương 248: Thái Tử Xuất Hiện . . . 223
249. Chương 249: Hận Thấu Xương . . . 224
250. Chương 250: Diễn Trò . . . 225
251. Chương 251: Thích Khách . . . 226
252. Chương 252: Vu Oan . . . 227
253. Chương 253: Không Nên . . . 228
254. Chương 254: Nàng Bị Oan Uổng Sao . . . 229
255. Chương 255: Trúng Độc . . . 231
256. Chương 256: Làm Sao Lại Sai Lầm . . . 232
257. Chương 257: Trúng Kế . . . 233

258. Chương 258: Trúng Kế 2 . . . 234
259. Chương 259: Hồ Ly, Hồ Ly Giảo Hoạt! . . . 235
260. Chương 260: Ta Nên Làm Cái Gì Bây Giờ? . . . 236
261. Chương 261: Từng Bước Khó Khăn . . . 237
262. Chương 262: Từng Bước Khó Khăn 2 . . . 237
263. Chương 263: Từng Bước Khó Khăn 3 . . . 238
264. Chương 264: Từng Bước Khó Khăn 4 . . . 239
265. Chương 265: Từng Bước Khó Khăn 5 . . . 240
266. Chương 266: Gian Tình Bị Nắm . . . 241
267. Chương 267: Gian Tình Bị Nắm 2 . . . 242
268. Chương 268: Hết Đường Chối Cãi (tàn Bạo) . . . 243
269. Chương 269: Hết Đường Chối Cãi (tàn Bạo) 2 . . . 244
270. Chương 270: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (Đại Tàn Bạo) . . . 245
271. Chương 271: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (đại Tàn Bạo) 2 . . . 245
272. Chương 272: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (đại Tàn Bạo) 3 . . . 246
273. Chương 273: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (đại Tàn Bạo) 4 . . . 247
274. Chương 274: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? . . . 248
275. Chương 275: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 2 . . . 249
276. Chương 276: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 3 . . . 251
277. Chương 277: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 4 . . . 251
278. Chương 278: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 5 . . . 252
279. Chương 279: Nhất Định Phải Tỉnh Lại . . . 253
280. Chương 280: Người Cứu Nàng . . . 254
281. Chương 281: Ta Muốn Rời Đi . . . 255
282. Chương 282: Tiểu Mạt . . . 256
283. Chương 283: Hành Tung Bại Lộ . . . 257
284. Chương 284: Hành Tung Bại Lộ 2 . . . 258
285. Chương 285: Hành Tung Bại Lộ 3 . . . 259
286. Chương 286: Hành Tung Bại Lộ 4 . . . 260
287. Chương 287: Hành Tung Bại Lộ 5 . . . 261
288. Chương 288: Hành Tung Bại Lộ 6 . . . 262
289. Chương 289: Hành Tung Bại Lộ 7 . . . 263
290. Chương 290: Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó . . . 264
291. Chương 291: Bị Bắt . . . 264
292. Chương 292: Một Bàn Tay . . . 265
293. Chương 293: Kèm Hai Bên . . . 266
294. Chương 294: Tuyệt Tình . . . 267
295. Chương 295: Hứa Hẹn . . . 268
296. Chương 296: Ẩn Nhẫn . . . 269
297. Chương 297: Tội Chết Khó Thoát . . . 270
298. Chương 298: Tuyệt Thực . . . 270
299. Chương 299: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi . . . 271
300. Chương 300: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 2 . . . 272
301. Chương 301: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 3 . . . 273
302. Chương 302: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 4 . . . 274
303. Chương 303: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 5 . . . 275
304. Chương 304: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 6 . . . 276
305. Chương 305: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 7 . . . 277
306. Chương 306: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 8 . . . 278
307. Chương 307: Không Có Lựa Chọn . . . 279
308. Chương 308: Ban Thuốc . . . 279
309. Chương 309: Ban Thuốc 2 . . . 280
310. Chương 310: Ban Thuốc 3 . . . 281
311. Chương 311: Ban Thuốc 4 . . . 282

312. Chương 312: Đường Sống . . . 283
313. Chương 313: Mặc Sát Môn . . . 284
314. Chương 314: Trị Liệu Kỳ Quái . . . 285
315. Chương 315: Kỳ Quái Trị Liệu 2 . . . 286
316. Chương 316: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi . . . 287
317. Chương 317: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 2 . . . 288
318. Chương 318: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 3 . . . 288
319. Chương 319: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 4 . . . 289
320. Chương 320: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 5 . . . 290
321. Chương 321: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 6 . . . 291
322. Chương 322: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 7 . . . 292
323. Chương 323: Khỏi Hẳn . . . 293
324. Chương 324: Khỏi Hẳn 2 . . . 294
325. Chương 325: Khỏi Hẳn 3 . . . 295
326. Chương 326: Đi Qua . . . 296
327. Chương 327: Đi Qua 2 . . . 297
328. Chương 328: Đi Qua 3 . . . 297
329. Chương 329: Đi Qua 4 . . . 298
330. Chương 330: Xuyên Qua 5 . . . 299
331. Chương 331: Nam Tử Thần Bí . . . 300
332. Chương 332: Nam Tử Thần Bí 2 . . . 301
333. Chương 333: Động Phòng Hoa Chúc . . . 302
334. Chương 334: Động Phòng Hoa Chúc 2 . . . 303
335. Chương 335: Động Phòng Hoa Chúc 3 . . . 304
336. Chương 336: Động Phòng Hoa Chúc 4 . . . 305
337. Chương 337: Động Phòng Hoa Chúc 5 . . . 305
338. Chương 338: Động Phòng Hoa Chúc 6 . . . 306
339. Chương 339: Người Mặt Nạ . . . 307
340. Chương 340: Người Mặt Nạ 2 . . . 308
341. Chương 341: Người Mặt Nạ 3 . . . 309
342. Chương 342: Người Mặt Nạ 4 . . . 310
343. Chương 343: Người Mặt Nạ 5 . . . 311
344. Chương 344: Người Mặt Nạ 6 . . . 312
345. Chương 345: Người Mặt Nạ 7 . . . 313
346. Chương 346: Tra Tấn Ngọt Ngào . . . 314
347. Chương 347: Tra Tấn Ngọt Ngào 2 . . . 315
348. Chương 348: Tra Tấn Ngọt Ngào 3 . . . 316
349. Chương 349: Tra Tấn Ngọt Ngào 4 . . . 316
350. Chương 350: Tra Tấn Ngọt Ngào 5 . . . 317
351. Chương 351: Tra Tấn Ngọt Ngào 6 . . . 318
352. Chương 352: Tra Tấn Ngọt Ngào 7 . . . 319
353. Chương 353: Tra Tấn Ngọt Ngào 8 . . . 320
354. Chương 354: Tra Tấn Ngọt Ngào 9 . . . 321
355. Chương 355: Tra Tấn Ngọt Ngào 10 . . . 322
356. Chương 356: Tra Tấn Ngọt Ngào 11 . . . 322
357. Chương 357: Tra Tấn Ngọt Ngào 12 . . . 323
358. Chương 358: Tra Tấn Ngọt Ngào 13 . . . 324
359. Chương 359: Tra Tấn Ngọt Ngào 14 . . . 325
360. Chương 360: Tra Tấn Ngọt Ngào 15 . . . 326
361. Chương 361: Tra Tấn Ngọt Ngào 16 . . . 327
362. Chương 362: Tra Tấn Ngọt Ngào 17 . . . 328
363. Chương 363: Tra Tấn Ngọt Ngào 18 . . . 328
364. Chương 364: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài . . . 329
365. Chương 365: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 2 . . . 330

366. Chương 366: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 3 . . . 331
367. Chương 367: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 4 . . . 332
368. Chương 368: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 5 . . . 333
369. Chương 369: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 6 . . . 334
370. Chương 370: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 7 . . . 335
371. Chương 371: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 8 . . . 335
372. Chương 372: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 9 . . . 336
373. Chương 373: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 10 . . . 337
374. Chương 374: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 11 . . . 338
375. Chương 375: Trúng Độc 1 . . . 339
376. Chương 376: Trúng Độc 2 . . . 340
377. Chương 377: Trúng Độc 3 . . . 341
378. Chương 378: Trúng Độc 4 . . . 342
379. Chương 379: Trúng Độc 5 . . . 343
380. Chương 380: Trúng Độc 6 . . . 344
381. Chương 381: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 1 . . . 345
382. Chương 382: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 2 . . . 346
383. Chương 383: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 3 . . . 347
384. Chương 384: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 4 . . . 347
385. Chương 385: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 5 . . . 348
386. Chương 386: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 6 . . . 349
387. Chương 387: Địch Mân Trở Về 1 . . . 350
388. Chương 388: Địch Mân Trở Về 2 . . . 351
389. Chương 389: Phát Hiện . . . 352
390. Chương 390: Phát Hiện 2 . . . 353
391. Chương 391: Phát Hiện 3 . . . 354
392. Chương 392: Phát Hiện 4 . . . 354
393. Chương 393: Phát Hiện 5 . . . 355
394. Chương 394: Phát Hiện 6 . . . 356
395. Chương 395: Phát Hiện 7 . . . 357
396. Chương 397: Không Màng Sinh Tử 2 . . . 358
397. Chương 398: Không Màng Sinh Tử 3 . . . 359
398. Chương 399: Không Màng Sinh Tử 4 . . . 359
399. Chương 400: Không Màng Sinh Tử 5 . . . 360
400. Chương 401: Không Màng Sinh Tử 6 . . . 361
401. Chương 402: Không Màng Sinh Tử 7 . . . 362
402. Chương 403: Không Màng Sinh Tử 8 . . . 363
403. Chương 404: Không Màng Sinh Tử 9 . . . 363
404. Chương 405: Không Màng Sinh Tử 10 . . . 364
405. Chương 406: Không Màng Sinh Tử 11 . . . 365
406. Chương 407: Không Màng Sinh Tử 12 . . . 366
407. Chương 408: Không Màng Sinh Tử 13 . . . 367
408. Chương 409: Không Màng Sinh Tử 14 . . . 368
409. Chương 410: Không Màng Sinh Tử 15 . . . 369
410. Chương 411: Không Màng Sinh Tử 16 . . . 370
411. Chương 412: Sinh . . . 370
412. Chương 413: Sinh 2 . . . 371
413. Chương 414: Sinh 3 . . . 372
414. Chương 415: Quyết Không Buông Tha . . . 373
415. Chương 416: Quyết Không Buông Tha 2 . . . 374
416. Chương 417: Quyết Không Buông Tha 3 . . . 375
417. Chương 418: Quyết Không Buông Tha 4 . . . 376
418. Chương 419: Quyết Không Buông Tha Cho 5 . . . 377
419. Chương 420: Quyết Không Buông Tha 6 . . . 377

420. Chương 421: Quyết Không Buông Tha 7 . . . 378
421. Chương 422: Quyết Không Buông Tha 8 . . . 379
422. Chương 423: Quyết Không Buông Tha 9 . . . 380
423. Chương 424: Lên Kinh . . . 381
424. Chương 425: Lên Kinh 2 . . . 382
425. Chương 426: Lên Kinh 3 . . . 383
426. Chương 427: Lên Kinh 4 . . . 384
427. Chương 428: Lên Kinh 5 . . . 385
428. Chương 429: Lên Kinh 6 . . . 385
429. Chương 430: Lên Kinh 7 . . . 386
430. Chương 431: Lên Kinh 8 . . . 387
431. Chương 432: Lên Kinh 9 . . . 388
432. Chương 433: Lên Kinh 10 . . . 389
433. Chương 434: Giao Phong . . . 390
434. Chương 435: Giao Phong 2 . . . 391
435. Chương 436: Giao Phong 3 . . . 391
436. Chương 437: Giao Phong 4 . . . 392
437. Chương 438: Giao Phong 5 . . . 393
438. Chương 439: Giao Phong 6 . . . 394
439. Chương 440: Giao Phong 7 . . . 395
440. Chương 441: Giao Phong 8 . . . 396
441. Chương 442: Giao Phong 9 . . . 397
442. Chương 443: Giao Phong 10 . . . 398
443. Chương 444: Ẩm Đạm 1 . . . 399
444. Chương 445: Ẩm Đạm 2 . . . 400
445. Chương 446: Ẩm Đạm 3 . . . 401
446. Chương 447: Ẩm Đạm 4 . . . 402
447. Chương 448: Cố Gắng Tạo Người 1 . . . 402
448. Chương 449: Cố Gắng Tạo Người 2 . . . 403
449. Chương 450: Cố Gắng Tạo Người 3 . . . 404
450. Chương 451: Hội Chùa . . . 405
451. Chương 452: Hội Chùa 2 . . . 406
452. Chương 453: Khó Xử . . . 407
453. Chương 454: Thiết Lập Ván Cục . . . 408
454. Chương 455: Thiết Lập Ván Cục 2 . . . 409
455. Chương 456: Thiết Lập Ván Cục 3 . . . 409
456. Chương 457: Thiết Lập Ván Cục 4 . . . 410
457. Chương 458: Thiết Lập Ván Cục 5 . . . 411
458. Chương 459: Thiết Lập Ván Cục 6 . . . 412
459. Chương 460: Thiết Lập Ván Cục 7 . . . 413
460. Chương 461: Thiết Lập Ván Cục 8 . . . 414
461. Chương 462: Thiết Lập Ván Cục 9 . . . 415
462. Chương 463: Thiết Lập Ván Cục 10 . . . 415
463. Chương 464: Chân Tướng . . . 416
464. Chương 465: Chân Tướng 2 . . . 417
465. Chương 466: Chân Tướng 3 . . . 418
466. Chương 467: Chân Tướng 4 . . . 419
467. Chương 468: Chân Tướng 5 . . . 420
468. Chương 469: Chân Tướng 6 . . . 421
469. Chương 470: Chân Tướng 7 . . . 421
470. Chương 471: Chân Tướng 8 . . . 422
471. Chương 472: Chân Tướng 9 . . . 423
472. Chương 473: Chân Tướng 10 . . . 424
473. Chương 474: Chân Tướng 11 . . . 425

474. Chương 475: Chân Tướng 12 . . . 426
475. Chương 476: Chân Tướng 13 . . . 427
476. Chương 477: Chân Tướng 14 . . . 428
477. Chương 478: Chân Tướng 15 . . . 429
478. Chương 479: Chân Tướng 16 . . . 429
479. Chương 480: Chân Tướng 17 . . . 430
480. Chương 481: Chân Tướng 18 . . . 431
481. Chương 482: Chân Tướng 19 . . . 432
482. Chương 483: Chân Tướng 20 . . . 433
483. Chương 484: Chân Tướng 21 . . . 434
484. Chương 485: Chân Tướng 22 . . . 434
485. Chương 486: Cục Nan Giải Của Ba Người . . . 435
486. Chương 487: Cục Nan Giải Của Ba Người 2 . . . 436
487. Chương 488: Cục Nan Giải Của Ba Người 3 . . . 437
488. Chương 489: Vui Mừng Có Thai . . . 438
489. Chương 490: Vui Mừng Có Thai 2 . . . 439
490. Chương 491: Vui Mừng Có Thai 3 . . . 440
491. Chương 492: Vui Mừng Có Thai 4 . . . 441
492. Chương 493: Vui Mừng Có Thai 5 . . . 442
493. Chương 494: Vui Mừng Có Thai 6 . . . 443
494. Chương 495: Vui Mừng Có Thai 7 . . . 444
495. Chương 496: Vui Mừng Có Thai 8 . . . 444
496. Chương 497: Gặp Lại Thái Tử . . . 445
497. Chương 498: Gặp Lại Thái Tử 2 . . . 446
498. Chương 499: Gặp Lại Thái Tử 3 . . . 447
499. Chương 500: Gặp Lại Thái Tử 4 . . . 448
500. Chương 501: Gặp Lại Thái Tử 5 . . . 449
501. Chương 502: Gặp Lại Thái Tử 6 . . . 449
502. Chương 503: Gặp Lại Thái Tử 7 . . . 450
503. Chương 504: Gặp Lại Thái Tử 8 . . . 451
504. Chương 505: Gặp Lại Thái Tử 9 . . . 452
505. Chương 506: Lòng Nghi Ngờ 1 . . . 453
506. Chương 507: Lòng Nghi Ngờ 2 . . . 454
507. Chương 508: Lòng Nghi Ngờ 3 . . . 455
508. Chương 509: Lòng Nghi Ngờ 4 . . . 456
509. Chương 510: Nguyệt Bị Ăn . . . 457
510. Chương 511: Tướng Phủ Bị Nắm . . . 458
511. Chương 512: Thanh Âm Tới Từ Địa Ngục . . . 459
512. Chương 513: Không Phải Ác Mộng, Là Sự Thật . . . 460
513. Chương 514: Thù Địch Gặp Lại . . . 461
514. Chương 515: Kết Cục 1 . . . 462
515. Chương 516: Kết Cục 2 . . . 463
516. Chương 517: Kết Cục 3 . . . 464
517. Chương 518: Kết Cục 4 . . . 465
518. Chương 519: Kết Cục 5 . . . 466
519. Chương 520: Kết Cục 6 . . . 467
520. Chương 521: Kết Cục 7 . . . 468
521. Chương 522: Kết Cục 8 . . . 469
522. Chương 523: Kết Cục 9 . . . 469
523. Chương 524: Kết Cục 10 . . . 470
524. Chương 525: Kết Cục 11 . . . 471
525. Chương 526: Kết Cục 12 . . . 472
526. Chương 527: Kết Cục 13 . . . 473
527. Chương 528: Kết Cục 14 . . . 474

528. Chương 529: Kết Cục 15 475
529. Chương 530: Kết Cục 16 476
530. Chương 531: Kết Cục 17 477
531. Chương 532: Kết Cục 18 478
532. Chương 533: Kết Cục 19 478
533. Chương 534: Kết Cục 20 479
534. Chương 535: Kết Cục 21 480
535. Chương 536: Kết Cục 22 481
536. Chương 537: Kết Cục 23 482
537. Chương 538: Kết Cục 24 483
538. Chương 539: Kết Cục 25 484
539. Chương 540: Kết Cục 26 484
540. Chương 541: Kết Cục 27 485
541. Chương 542: Kết Cục 28 486
542. Chương 543: Kết Cục 29 487
543. Chương 544: Kết Cục 30 488
544. Chương 545: Đại Kết Cục (hoàn) 489

Từ Vợ Tướng Quân Trở Thành Hoàng Hậu Lên Nhầm Kiệu Hoa

Giới thiệu

Khi bị gán tội danh thông gian, hắn không muốn xử tử nàng, nhưng lại hoài nghi hài tử trong bụng n

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tu-vo-tuong-quan-tro-thanh-hoang-hau-len-nham-kieu-hoa

1. Chương 1: Xem Mắt Ở Hội Mẫu Đơn

Thế nhân đều biết, vẻ đẹp của Mẫu đơn ở Lạc Dương có thể nói là thiên hạ nhất, ung dung quý phái, thanh tao thoát tục, dùng quốc sắc thiên hương để hình dung cũng không khoa trương chút nào. Hội mẫu đơn mỗi năm tổ chức một lần, cả kinh thành, bất luận là con cháu quan gia, con cái nhà giàu, hay là dân chúng bình thường, đều có thói quen vào ngày này, hội tụ tại hội hoa mẫu đơn để thưởng thức vẻ đẹp thoát tục, phú quý bức người của loài hoa quốc sắc thiên hương này.

Nghe nói, đương kim Hoàng thượng Tư Không Hạ, cùng Hoàng hậu ngay tại hội hoa mẫu đơn vừa thấy đã yêu, hai người kết thành phu thê, gần ba mươi năm không xa rời, lưu truyền một đoạn nhân duyên tốt đẹp. Cũng bởi vì vậy, hội hoa mẫu đơn, từ từ trở thành nơi hẹn hò lãng mạn dành cho những đôi nam nữ.

Ngày này, nam thanh nữ tú khắp nơi đều nghe danh mà đến, có lẽ, ở chỗ này họ hi vọng có thể tình cờ gặp được nửa kia của mình.

Mặc dù họ không thể tự định chung thân, nhưng chỉ một lần gặp mặt, có điều kiện, cũng có thể tới cửa cầu hôn, chỉ cần gia thế không cách xa nhiều lắm, hai bên liền có thể kết thành một mối nhân duyên.

"Tàn Nguyệt, muội nhanh lên một chút…"

Một thân màu đỏ thẫm tươi đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, mang theo hưng phấn không che dấu được, Hạo Nguyệt bực mình cong lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ dáng oán giận động lòng người.

"Nhị tỷ, muội vốn không muốn đi, chỉ là một hội hoa xuân thôi mà, có cái gì lạ mắt? Hoa mẫu đơn nở cũng không phải chỉ có một ngày, huống chi hôm nay lại nhiều người như vậy, bây giờ đến đây vốn là xem hoa hay là xem người vậy?"

Tàn Nguyệt, nữ nhi nhỏ nhất của đương kim Thừa tướng, một thân bạch y thanh nhã, nhẹ nhàng như tuyết. Không trang phục hoa lệ, không có khuôn mặt tuyệt sắc, đứng ở trong đám người, đạm nhã như cúc, nhẹ nhàng tựa như tiên, chân thực mà lại thoát tục, luôn luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung.

"Tàn Nguyệt, do muội không biết, nghe nói, đương kim Thái tử hôm nay cũng sẽ tới. Muội cũng biết, thái tử là một nhân tài hiếm thấy, chẳng những tuấn tú, tinh thông văn thao võ lược, điều quan trọng chính là hắn bây giờ chưa thành thân đấy! Ta muốn nhìn hắn một chút, cho hắn một ấn tượng tốt về ta, không cầu làm chính phi, làm trắc phi của hắn cũng không tệ…"

Hai mắt giống như hai viên hồng ngọc tỏa sáng, ánh mắt Hạo Nguyệt giống như ánh trăng sáng trên bầu trời. Tàn Nguyệt lắc đầu, khẽ thở dài:

"Làm trắc phi của hắn, sẽ hạnh phúc sao?"

Nghĩ đến nương đã mất sớm, ánh mắt Tàn Nguyệt trở nên mờ mịt. Nương vốn là chính thê của phụ thân, nhưng sau này, phụ thân nạp thêm nhị phu nhân, tam phu nhân… Cưới về một đám phu nhân, nương dần dần không còn được sủng ái. Khi sinh nàng, lòng nương sớm đã chết, vì nàng mới gian nan sống tiếp năm năm, nàng cũng được làm một hài tử vô ưu vô lo trong năm năm.

Tàn Nguyệt, nương đặt tên này cho nàng, hẳn là lúc ấy tâm đã chết? Chỉ nghe người mới cười, nào có ai nghe được tiếng khóc của người cũ, đây chính là bi ai của nữ nhân nhà giàu. Cho nên từ nhỏ nàng đã thề, tuyệt đối sẽ không cùng chồng với người khác, sẽ không dẫm vào vết xe đổ của nương…

Chỉ là, có một phụ thân quyền hành to lớn trong triều, nàng còn có quyền lựa chọn sao?

Hiện tại, cuộc sống của nàng cũng miễn cưỡng trôi qua, mặc dù không phải là tốt đẹp gì, nhưng cũng qua được bình yên, tương lai, nàng không biết sẽ thế nào. Những chuyện không thể nắm bắt được, để cho lòng khỏi bất an, nàng thờ ơ không quan tâm, học cách lạnh nhạt, dửng dưng…

"Đương nhiên là vậy, bây giờ chỉ là trắc phi, sau này thái tử lên ngôi, sẽ là phi tử, quý phi, thậm chí có thể trở thành hoàng hậu. Tàn Nguyệt, muội cho rằng ai cũng không có chí khí như muội sao? Ta muốn làm hoàng hậu, ta muốn quang tông diệu tổ…"

Thanh âm tuy ôn nhu, khí thế đã vượt trên sông núi, trong lời nói mang theo thần thái kiên định. Tàn Nguyệt khẽ cười, có lẽ ý nghĩ của mỗi người thật sự không giống nhau. Tựa như nàng, đối với thái tử, trở thành phi tử của hắn, trốn tránh e là còn không kịp, mà Hạo Nguyệt thì lại hoàn toàn trái ngược.

2. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp Mỹ Nam

"Hạo Nguyệt, có lẽ tỷ nói không sai, chỉ là ở đây nhiều người như vậy, nên bắt đầu tìm từ nơi nào đây?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạo Nguyệt nhanh chóng xụ xuống, Tàn Nguyệt không nhịn được mỉm cười:

"Ở đây nhiều người, muội nhìn liền thấy đau đầu, tỷ đi vào trong tìm, muội đối với việc gặp thái tử không có hứng thú, muội sẽ đứng ở đây chờ tỷ, được không?"

Nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều người tới, Tàn Nguyệt xưa nay vốn thích thanh tĩnh bực mình nhíu mày, có lẽ cá tính của nàng có điểm thích cô đơn, không thích nơi náo nhiệt.

"Được rồi… Tàn Nguyệt, muội cẩn thận một chút!"

Nhìn Tàn Nguyệt nhíu chặt mày, lại nhìn tới một thân áo trắng thoát tục, vẻ đẹp của Tàn Nguyệt bất đồng với mình. Nàng không cần trang phục tốt, cũng không cần phấn son đắt giá để tô điểm, chỉ cần y phục thanh nhã, thản nhiên đứng đó, cũng đủ hấp dẫn ánh mắt người khác, chiếm hết mọi sự chú ý. Nàng không đi cũng tốt, vạn nhất một hồi thái tử nhìn trúng không phải mình mà là Tàn Nguyệt, vậy nàng uổng công vô ích rồi.

Hạo Nguyệt vui vẻ rời đi, nhìn bóng dáng yểu điệu của nàng, ánh mắt Tàn Nguyệt rủ xuống, đáy lòng thầm than nhẹ một tiếng.

Trong tướng phủ, Hạo Nguyệt đối xử với nàng tốt nhất, Hạo Nguyệt lớn hơn nàng vài tháng, là nữ nhi của nhị phu nhân, cũng chính là nữ nhi của phu nhân lớn nhất phủ hiện nay. Còn nàng, mặc dù do vợ cả sinh ra, nhưng nương sớm qua đời, ở trong phủ, đãi ngộ của nàng so với Hạo Nguyệt đều không thể bằng. May là nàng cũng không phải một nữ tử thích phù phiếm, nên cũng chẳng bận tâm tới những thứ đó.

Hạo Nguyệt mang theo nha đầu rời đi, Tàn Nguyệt nhìn xung quanh một chút, tìm thấy một nơi vắng vẻ ít người lui tới, tiêu sái bước qua, nha đầu Lam nhi theo sát phía sau, đó là nha đầu duy nhất của nàng, năm nay mới mười ba tuổi.

Nơi này rất yên tĩnh, xung quanh cũng chỉ nhìn thấy vài người, nàng tùy ý ngồi xuống, Lam nhi vội vàng chạy đến:

"Tiểu thư, người như thế nào lại ngồi xuống ở đây? Trên mặt đất ẩm ướt, tiểu thư bị nhiễm lạnh thì sao…"

Lải nhải giống hệt như những mụ già trong phủ, Tàn Nguyệt thản nhiên cười:

"Không sao, thoải mái là được!"

Ngẩng đầu nhìn lên, bốn phía đều thấy mẫu đơn cao lớn che khuất tầm mắt, mũi có thể ngửi thấy hương thơm nồng đậm của hoa mẫu đơn:

"Xin kiềm gió xuân đừng sớm nở, hương thơm bay bổng lên lầu đài. Biết bao tiên diễm ra từ lửa, hương thơm đặc biệt tràn khắp trời."[1]

"Cô nương, thơ hay!"

Mới vừa mở miệng, liền có mấy người công tử ở đâu chạy tới, Tàn Nguyệt có chút cả kinh, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, nàng rất nhanh đứng dậy, Lam nhi cũng sợ hãi đứng lên theo:

"Công tử quá khen, tiểu nữ cũng chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi!"

Nhướng mắt nhìn, người vừa mới nói chuyện ước chừng hai mươi tuổi, một thân áo trắng nho nhã, thắt lưng cùng màu có viền vàng, nét mặt như quan như ngọc, gương mặt giống như hoa đào, mày rậm giống như kiếm, mái tóc đen nhánh, hắn nói chuyện ôn nhu, giọng điệu uyển chuyển nhưng lại mang theo khí phách không cho người khác cự tuyệt. Lại nhìn đến mấy người phía sau, mỗi người cũng đều tuấn tú, nho nhã, khí phách hiên ngang, vừa nhìn cũng biết không phải là con nhà dân thường.

"Cô nương khiêm nhường rồi, không biết cô nương danh tính là gì?"

"Công tử, việc này hình như bất tiện? Công tử và ta không quen biết, cần gì phải hỏi danh tính đây?"

Thản nhiên ngước mắt nhìn hắn, Tàn Nguyệt lạnh nhạt khẽ cười, xưa nay đều nói hồng nhan họa thủy, nhưng không biết rằng, nam nhân đẹp mắt cũng chẳng phải là điều tốt đẹp gì, càng trưởng thành càng đẹp mắt, càng thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Công tử này nhìn qua phong thái nho nhã, nhưng ai mà biết được con người thực của hắn lại như thế nào?

"Cô nương, tại hạ và cô nương có từng quen biết không?"

Không hiểu sao, hắn cảm giác được địch ý của nàng. Phụ nữ thấy hắn, người nào không phải vâng vâng dạ dạ, nhưng nữ tử này lại…

~~[1] Đây là bài thơ Mẫu Đơn của Lý Sơn Phủ - một nhà thơ vào thời Đường. Bốn câu gốc là:

Yêu lặc xuân phong bất tảo khai, Chúng phương phiêu hậu thượng lâu thai.

Sổ bao tiên diễm hỏa trung xuất, nhất phiến dị hương thiên thượng lai.

3. Chương 3: Hắn Là Thái Tử

"Không có!"

Tàn Nguyệt thản nhiên nói, bước nhanh đi về phía trước không có dừng lại, nàng không quay đầu lại, nên không nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ buồn bực của hắn. Hắn bực mình nhíu mày:

"Vậy thì sao, tại hạ có thể cảm nhận thấy địch ý của cô nương?"

Nàng là nữ tử đầu tiên từ khi hắn chào đời tới nay, lại không vì hắn mà mê muội. Hứng thú, hăng hái nổi lên, tay hắn bất tri bất giác vươn tới, kéo y phục của Tàn Nguyệt, những người phía sau kinh ngạc mở to mắt nhìn, cảm thấy khó mà tin được chuyện đang xảy ra.

"Công tử xin tự trọng!"

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào bàn tay thon dài giống như phụ nữ, Tàn Nguyệt thầm than: quả nhiên là một đại gia công tử, chỉ cần đơn thuần nhìn bàn tay thật giống như tay phụ nữ này, cũng biết ngay đây là một loại công tử rảnh rỗi.

"Cô nương , xin thứ lỗi, tại hạ thất lễ…."

Ống tay áo rốt cục được buông ra, Tàn Nguyệt đang muốn bước nhanh rời đi, đúng vào lúc này, bóng dáng mềm mại của một người vội vàng chạy lại, hai mắt như đuốc sáng nhìn công tử vừa nói chuyện với mình, thanh âm lại càng ôn nhu như nước:

"Hoàng…"

"Cô nương là..?."

Nam tử bực mình khẽ cau mày, nữ tử như vậy hắn gặp qua rất nhiều, không nghĩ tới hắn vốn rất ít khi lộ diện bên ngoài, vậy mà khi ra cung cũng có người nhận ra hắn. Thấy hắn vội ngăn cản lời của mình, Hạo Nguyệt cũng là người thông minh, nàng nhất thời hiểu rõ, thái tử không muốn tiết lộ thân phận của mình, vội vàng giới thiệu nói:

"Tiểu nữ gọi là Hạo Nguyệt, gia phụ là tể tướng đương triều Liễu Tương…"

Nói như vậy, thái tử hẳn là nhớ kỹ tên mình rồi? Hạo Nguyệt vẻ mặt háo hức chờ đợi nhìn thái tử. Đôi mày khẽ nhướng lên, ánh mắt thái tử hướng về phía Tàn Nguyệt, cười nhạo nói:

"Hóa ra là Liễu cô nương… Tại hạ còn có việc, cáo từ!"

Đã biết là nữ nhi nhà ai, sẽ nhanh chóng tìm ra nàng thôi. Hơn nữa, mọi người đều biết, Liễu Tương có ba nữ nhi, Minh Nguyệt đã xuất giá, hiện tại trong khuê phòng chỉ còn có Hạo Nguyệt và Tàn Nguyệt, y phục trang nhã và thanh tao chắc hẳn là Tàn Nguyệt. Có họ tên của Liễu Tàn Nguyệt rồi, hắn chắc chắn nắm chặt!

"Tàn Nguyệt, muội như thế nào lại gặp hắn vậy? Các ngươi hàn huyên cùng một chỗ đã bao lâu?"

Lưu luyến nhìn bọn họ rời đi, Hạo Nguyệt nhanh chóng hồi phục hồi lại tinh thần, nhớ tới lúc vừa nhìn thấy thái tử, còn có ánh mắt thái tử nhìn Tàn Nguyệt, trong lòng của nàng bỗng có cảm giác bất an, thanh âm có chút tức giận.

"Đã nói mấy câu, chỉ một lát!"

Tàn Nguyệt thản nhiên kể lại, căn bản không để nam tử kia vào mắt. Hạo Nguyệt bực mình mặt nhăn mày nhíu:

"Tàn Nguyệt, hắn chính là thái tử! Nếu sớm biết rằng muội sẽ gặp hắn, ta sẽ không đi ra ngoài tìm người. Được rồi, ta là nhất định phải gả cho thái tử, muội không thể cùng ta tranh đi!"

Thái tử? Thì ra hắn chính là thái tử, bất quá nói chuyện cũng có chút ôn hòa, cảm giác là một người thật tuỳ ý, mặc dù khí thế trên người không ít, nhưng Tàn Nguyệt thật không ngờ hắn chính là thái tử.

"Muội đối với hắn, không có ý gì hết!"

Màn xe được vén lên, nhìn bên ngoài rộn ràng náo nhiệt, trong đầu, đột nhiên nhớ đến ánh mắt của hắn nhìn nàng.

Nàng vốn không có hứng thú với hắn, nhưng còn hắn, hắn cũng sẽ không có hứng thú chứ? Cảm giác mọi chuyện không đơn giản như vậy, chỉ hy vọng, ánh mắt hàm chứa toan tính ấy, chỉ là ảo giác của nàng…

4. Chương 4: Thánh Chỉ Phong Phi

Mọi người thường nói, tốt không linh xấu lại linh, những lời này đúng là chân lý thiên cổ lưu truyền tới nay. Hạo Nguyệt lo lắng ba ngày, Tàn Nguyệt cũng cầu khẩn ba ngày, cuối cùng tướng phủ nhận được thánh chỉ tứ hôn của Hoàng thượng , Tàn Nguyệt được gả cho thái tử, hôn kỳ được định vào một tháng sau.

Công công tuyên hết thánh chỉ, mặt Tàn Nguyệt đã sớm đã đen đi một mảng, Hạo Nguyệt lúc này thì bất tỉnh, Liễu phu nhân lo sợ vội vàng đỡ Hạo Nguyệt dậy, nước mắt liền như mưa rơi xuống.

Tâm tư nữ nhi, bà như thế nào lại không biết? Oán hận trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt, Liễu phu nhân giận dữ nói:

"Tàn Nguyệt, ta đối xử với ngươi không tệ, ngươi biết rõ Hạo Nguyệt thích thái tử, ngươi như thế nào có thể quyến rũ thái tử? Không biết hổ thẹn!"

Tàn Nguyệt giương lên mắt to, lạnh lùng cười:

"Đối với ta không tệ? Phu nhân, ta như thế nào sao lại không cảm nhận thấy vậy? Hơn nữa, đây là thánh chỉ tứ hôn, ta khi nào quyến rũ thái tử? Phu nhân, công công vẫn còn đang ở đây, Phu nhân có nên chú ý tới nói cách chuyện một chút không?"

"Lý công công, để cho ngài chê cười, đây chỉ là một chút lòng thành, mong công công nhận lấy…"

Liễu Tương tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nổi giận trừng mắt nhìn Liễu phu nhân, lúc quay đầu nhìn về phía Lý công công, mắt đã sớm nổi lên ý cười khiến người ta ghê tởm. Tàn Nguyệt cúi đầu, khoé miệng có chút cong lên: Đây là muốn bịt miệng? Phu nhân luống cuống như vậy, nếu bị truyền ra ngoài đối với tướng phủ mà nói, không phải là chuyện tốt. Liễu phu nhân cũng thật là, ai cũng biết bà thương nữ nhi, nhưng có cần trước mặt công công biểu hiện như vậy không?

"Liễu đại nhân, đây là…"

Lý công công nhìn ngân phiếu trong tay Liễu Tương, ánh mắt tỏ rõ ý thèm thuồng. Liễu Tương tranh thủ nhét ngân phiếu vào trong tay của công công, cười cười nói:

"Công công chớ ghét bỏ, chỉ là…"

Hai người cùng đi ra phía ngoài, thanh âm càng ngày càng nhỏ, dần dần cái gì cũng nghe không được nữa. Mấy nha hoàn tiến lên đỡ Hạo Nguyệt dậy, Liễu phu nhân hung hăng trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt:

"Hừ, đồ tiện nhân! Hạo Nguyệt đối với ngươi như thế nào, ngươi có thể nào…"

Càng nói càng tức, tay bà đột nhiên vung lên, một tiếng "ba" rơi xuống trên khuôn mặt tái nhợt của Tàn Nguyệt…

Đại sảnh bỗng nhiên im lặng, tất cả mọi người bị tiếng tát rõ ràng như vậy làm cho cả kinh, không ai dám động dậy. Tàn Nguyệt giơ tay lên nhẹ vuốt gương mặt đang đau rát, ánh mắt nhìn về phía Liễu phu nhân, lạnh lùng nói:

"Ngươi đánh ta? Ngươi dám đánh ta?"

Từ nhỏ đến lớn, kể cả khi nương không còn, mặc dù không được sủng ái, không được phụ thân yêu thích, nhưng chưa từng có ai đánh nàng. Mà hôm nay thánh chỉ tứ hôn cũng không phải do nàng, bà ta tại sao lại oán hận nàng, tại sao lại đánh nàng?

"Ba…"

Âm thanh cái tát vang lên một tiếng, không để ý tới ánh mắt mọi người còn đang kinh ngạc không thôi, Tàn Nguyệt vỗ về mặt chạy nhanh ra ngoài. Cửa vừa mở, chỉ nghe trong phòng truyền đến tiếng khóc cuồng loạn:

"Con tiện nhân, ngươi cũng dám đánh ta? Ta không sống… Không muốn sống nữa… Con nha đầu chết tiệt kia, nha đầu lòng lang dạ sói chết tiệt kia…"

Nước mắt, từ trên rơi xuống, lặng lẽ rơi xuống nền nhà bằng đá, rơi xuống những cánh hoa ở hai bên, chạy tới chạy lui, xoay vòng vo một hồi, liền rơi thẳng xuống đất, biến mất không còn chút dấu vết…

"Tàn Nguyệt, tại sao khóc…"

Tiễn Lý công công đi, Liễu Tương quay lại vừa lúc chứng kiến gương mặt đầy nước mắt của Tàn Nguyệt, lo lắng kéo tay áo nàng, âm thanh mang theo chút run rẩy.

"Cha đi hỏi phu nhân của người đi!"

Giữ chặt tay áo nàng không buông, Liễu Tương hướng vào trong phòng nhìn thoáng qua, thở dài nói:

"Một hồi ta qua nhìn con!"

Phi tử được chỉ định cho thái tử, đó là chuyện rất nhiều đại thần cầu còn không được, mặc dù không có chỉ rõ là thái tử phi, nhưng có hắn hỗ trợ, đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Đây là việc vui, việc vui rất lớn, tuyệt đối không thể có nửa điểm sai lầm.

5. Chương 5: Nương Sẽ Giúp Ngươi

"Rầm…"

Một bàn tay vỗ mạnh lên trên bàn, Liễu phu nhân gào khóc rốt cục ngừng lại, giương lên cặp mắt to giống như quả hạch đào, ủy khuất nhìn tể tướng thần sắc không tốt, nghẹn ngào nói:

"Lão gia…"

"Khóc đủ chưa? Khóc cái gì? Tàn Nguyệt được làm phi tử của thái tử, đối với ta mà nói, là điều vô cùng tốt, ngươi khóc cái gì? Khóc lóc làm ta cũng phiền chết đi được!"

Hừ lạnh một tiếng, Liễu phu nhân vội vàng chỉ vào Hạo Nguyệt đang khóc nức nở trên chiếc giường nhỏ bên:

"Tàn Nguyệt là nữ nhi của ngươi, Hạo Nguyệt không phải là con gái của ngươi sao? Lão gia, Hạo Nguyệt thích thái tử, hơn nữa Hạo Nguyệt cũng thông minh hơn Tàn Nguyệt, lão gia như thế nào vì Tàn Nguyệt, mà không lo sống chết của Hạo Nguyệt…"

"Cha, con không muốn sống, không thể gả cho thái tử, con sống còn có ý nghĩa gì? Nương, nữ nhi bất hiếu…"

Hạo Nguyệt nghe phu nhân nói như thế, nhanh chóng hiểu ý vội vàng rút ra trâm trên đầu ra, ép sát cổ, vẻ mặt dứt khoát nói.

"Hạo Nguyệt, con trước tiên buông trâm xuống, buông xuống trước…"

Thấy Hạo Nguyệt làm thật, Liễu phu nhân sợ đến vội vàng chạy tới, chỉ muốn nhanh chóng cướp cây trâm trên tay nàng, Hạo Nguyệt hoảng sợ nói:

"Nương, không được lại đây, bằng không, con bây giờ liền…"

Ấn mạnh trâm vào sâu hơn, mặc dù chưa chảy máu, nhưng da cũng đỏ lên, nếu tiếp tục ấn thêm một chút, có thể thật sự thấy máu mất.

"Rầm…"

Tiếng vỗ mạnh vào bàn lại vang lên, tay Hạo Nguyệt bỗng run lên, trâm lại bị ấn sâu hơn một chút. Hạo Nguyệt đau đớn mặt đỏ lên, máu từ cổ theo trâm chảy xuống, chảy tới cổ tay trắng như tuyết, đập vào mắt khiến nàng rất sợ hãi!

"Thánh chỉ tứ hôn, ai dám kháng chỉ? Chuyện này không liên quan tới Tàn Nguyệt, kết cục đã định, không thể thay đổi được! Hạo Nguyệt, muốn đi tìm cái chết, không muốn sống sao? Tùy con!"

Lạnh lùng nhìn máu đỏ trên cổ Hạo Nguyệt, khoé miệng Liễu Tương có chút nhếch lên, chứng kiến vẻ mặt hoảng sợ của phu nhân, hắn biết được Hạo Nguyệt không có gì đáng lo, không một chút an ủi, dứt khoát xoay người rời đi.

Tàn Nguyệt, hắn bỏ mặc nữ nhi này đã lâu, vừa rồi hình như cũng mới khóc, hắn nên qua khuyên nhủ một chút mới tốt.

"Nương, cha không thương Hạo Nguyệt nữa sao? Cha làm sao cứ như vậy bỏ đi? Con không muốn Tàn Nguyệt gả cho thái tử, không muốn…"

"Keng" cây trâm rơi xuống trên mặt đất, tạo thành một tiếng vang, rồi mà nằm im dưới đất, Hạo Nguyệt túm lấy quần áo Liễu phu nhân, gắt gao ôm lấy thân thể Liễu phu nhân, thương tâm khóc lên.

"Hạo Nguyệt, sẽ không đâu, cha chỉ là hiện giờ tâm tình không tốt. Nương sẽ giúp con, nương sẽ giúp con…"

Gắt gao ôm nữ nhi, nhìn thấy vết máu vừa mới bị cắt trên cổ hạo Nguyệt, chóp mũi có thể ngửi thấy mùi vị máu tanh, Liễu phu nhân đau lòng nhắm mắt lại, nàng sẽ không thờ ơ đứng nhìn, thành thân là vào tháng sau, bọn họ còn có thời gian, không phải sao?

"Thật sự? Nương, Hạo Nguyệt biết nương đối với con tốt nhất… Chỉ là, cha nói đó là thánh chỉ, không thể thay đổi, vậy nên làm cái gì bây giờ…"

Trái tim đau nhói, Hạo Nguyệt bất an rụt bả vai lại, nàng rất tuyệt vọng, nếu như không thể làm nữ nhân của thái tử, nàng thật không biết, làm sao sống sót…

Nàng vốn thương hắn như vậy, từ nhiều năm trước, gặp qua hắn một lần nàng liền không thể tự kềm chế được mà yêu hắn rồi.

"Để nương suy nghĩ… Hạo Nguyệt, sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp… Nương sẽ không để cho tiện nhân kia chiếm tiện nghi…"

Gắt gao nắm chặt bàn tay lại, nàng hoàn toàn không biết móng tay dài đâm vào trong lòng bàn tay, máu từ từ rỉ ra, tạo thành nhiều điểm đỏ sẫm…

6. Chương 6: Mỹ Nhân Trong Bức Tranh

Trong phòng cảnh vật vẫn đơn giản như xưa, tất cả không có gì thay đổi, không biết đã bao lâu rồi không có thêm đồ đạc mới, chỉ nhớ từ khi nương mất, nàng trở thành một người dư thừa trong tướng. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh treo trên tường, đó là bức tranh nàng tự vẽ, nữ tử trong tranh, vừa dịu dàng vừa hiền hậu, khóe mắt lộ ý cười thanh tao, một thân áo dài đỏ thẫm. Nàng nhớ rõ nương từng nói, màu đỏ là màu sắc của chính thê, thể hiện sự tôn quý.

Nói là tôn quý, nhưng người đã chết, thì tôn quý và thấp hèn có gì khác nhau? Người chết như ngọn đèn đã tắt, lúc nương còn sống cũng rất ít ai nhớ tới, hôm nay, ai còn có thể nhớ người đây?

Tàn Nguyệt thở dài một tiếng: Nương, Nguyệt nhi cũng sắp phải xuất giá, đáng tiếc, số mệnh của Nguyệt nhi không được tốt, phải gả cho người nhất định sẽ tam thê tứ thiếp. Có lẽ, nữ nhân của hắn sẽ rất nhiều, Nguyệt nhi bất quá cũng chỉ là một người nhỏ bé nhất trong đó.

Nương, người an tĩnh đã lâu, bây giờ e là sẽ không tiếp tục an tĩnh được nữa, ông ta sắp tới rồi, nam nhân người vừa yêu vừa hận sắp tới rồi, sau này ông ấy sẽ đến nhìn người. Nguyệt nhi chỉ có thể ở cùng người thêm một tháng, một tháng sau, Nguyệt nhi phải xuất giá, làm phi tử của thái tử, sẽ không thể là duy nhất, sẽ phải cùng những nữ nhân khác chia xẻ tướng công.

Hạo Nguyệt oán hận Nguyệt nhi, cho là con đoạt mất tướng công của nàng, nhưng nàng không biết, điều Nguyệt nhi không mong muốn nhất chính là phải gả cho thái tử. Nếu như có thể lựa chọn, Nguyệt nhi tình nguyện không làm nữ nhi của Tể tướng, chỉ làm một nữ tử bình thường, lấy một tướng công bình thường, bình yên sống đến hết đời.

Nhưng là, có thể được sao? Làm nữ nhi của Tể tướng, Nguyệt nhi không có quyền lợi lựa chọn tương lai, cho dù có lạnh nhạt như nước, có đem toàn bộ ánh sáng che phủ hết bản thân, Nguyệt nhi vẫn là nữ nhi của Tể tướng, vẫn sẽ có một ngày bị phụ thân đem "Bán" ra ngoài.

Đã biết sớm sẽ có ngày hôm nay, nhưng Tàn Nguyệt không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy. Nếu như biết ngày đó ra ngoài sẽ có kết quả như vậy, nàng nhất định sẽ không xuất hiện, cũng sẽ không đụng phải hắn.

Nhưng trên đời làm gì có "nếu như", làm gì có bán "thuốc hối hận", ngày đó nàng đã ra ngoài và bọn họ đã gặp nhau rồi…

"Tàn Nguyệt, đây là thánh chỉ, thái tử coi trọng con, đó là phúc khí của con…"

Liễu Tương vừa bước vào cửa, liền bắt gặp ngay vẻ mặt trầm tư của Tàn Nguyệt, ánh mắt ông dừng lại trên khuôn mặt Tàn Nguyệt, trong đầu cố gắng hồi tưởng lại hình ảnh nữ nhi này trong trí nhớ, cố gắng hồi tưởng lại cả nửa ngày, trong đầu vẫn không hề có chút ấn tượng gì.

"Thật vậy ư? Phụ thân, nếu đó là phúc khí của ta, ta có thể từ chối không cần được sao?"

Tàn Nguyệt thản nhiên quay đầu cười, đôi môi đỏ mọng như hoa anh đào hơi nhếch lên, trên gương mặt ôn nhu trắng nõn, hiện rõ vẻ mặt không cam lòng.

7. Chương 7: Không Thể Phản Kháng

Tĩnh lặng!

Trong phòng, tĩnh lặng như chết, Liễu Tương nhìn chằm chằm vào nữ nhi đã bị ông lãng quên rất nhiều năm, nữ nhi này trong trí nhớ sớm đã không còn bao nhiêu ấn tượng, nàng bình lặng, ôn nhu tới mức khiến cho người ta không cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Lúc này, đây là lần đầu tiên nàng đối với ông nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy…

"Tàn Nguyệt, con nên biết, đó là vinh hạnh của con…"

Mắt ông nhìn Tàn Nguyệt không chớp. Tàn Nguyệt thản nhiên cười nói:

“Nhưng ta lại không cho là như vậy!”

Có lẽ, sự đối kháng của nàng cùng Liễu Tương hôm nay đã lên đến đỉnh điểm, sống tới hơn mười lăm năm, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc chống đối phụ thân như vậy.

“Ha ha… Tàn Nguyệt, được thái tử coi trọng là phúc khí của con, rất nhiều người muốn cầu còn không được. Là phúc khí nên không thể trốn tránh, đừng khiến cho thái tử thất vọng, cũng đừng quên rằng, con là nhữ nhi của ai…”

“Nữ nhi”, lúc này đây, ông còn thản nhiên coi nàng là nữ nhi của mình, nhưng có bao giờ ông thực sự xem nàng là nữ nhi của mình chưa?

Thật nực cười, phụ thân này của nàng, có bao giờ để ý tới cảm thụ của nàng? Vừa rồi nàng nói như vậy, bất quá cũng chỉ là…

Bất quá là muốn phát tiết một chút. Hơn nữa, không phải còn có Hạo Nguyệt sao? Phụ thân rất thương yêu Hạo Nguyệt, không biết ông sẽ khuyên nhủ Hạo Nguyệt như thế nào đây? Hạo Nguyệt tới lúc này đối với thái tử vẫn rất chung tình.

“Phụ thân nói rất đúng, chỉ là Hạo Nguyệt…”

Tàn Nguyệt nhướng mắt lên, kẽ cười nhìn Liễu Tương, nàng luôn thể hiện là một người nhu thuận, làm ọi người không thể nhìn thấu được trong lòng nàng đang nghĩ gì?

“Nàng? Chỉ là một tiểu hài tử giận dỗi linh tinh, con không cần lo lắng, Tàn Nguyệt, chuyện thái tử, không phải chuyện đùa, con phải biết cân nhắc lợi hại trong chuyện này, tuyệt đối không được mắc chút sai lầm nào!”

Tàn Nguyệt hiểu rõ ý tứ của Liễu Tương, nữ nhi có thể trở thành phi tử của thái tử, ông vốn là phụ thân nàng, có thể bảo đảm cho vinh hoa phú quý sau này. Ai cũng đều biết rằng, Hoàng thượng đối với vị thái tử này, vạn phần thương yêu, kế vị chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Tàn Nguyệt hiểu rõ!”

Ánh mắt trùng xuống, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, điều gì cần đến sẽ đến, thánh chỉ cũng đã hạ, dù không vì phụ thân, cũng vì mấy trăm nhân mạng từ trên xuống dưới của Liễu phủ, nàng đành phải chấp nhận gả cho thái tử.

“Nữ nhi ngoan… Đây là tranh con vẽ?”

Việc chính đã nói xong, Liễu Tương đột nhiên nhìn đến bức tranh trên tường, hai mắt si mê nhìn nữ tử trong tranh, hồi tưởng lại mùa xuân năm ấy…

“Vâng, là bức tranh nương để ta vẽ!”

Nương, phụ thân rốt cục cũng gặp người, người cao hứng không? Là Liễu Tương, phu quân của người, cuối cùng cũng đã tới đây thăm người. Mặc dù nguyên nhân tới gặp nương chỉ là muốn nữ nhi xuất giá, nhưng ông ấy cũng đã tới rồi, không phải sao?

“Như Yên, ta thật có lỗi với nàng…”

Một lời chân tình, trong đầu đầy những hồi tưởng, nước mắt hơi gợn ở khóe mắt, Liễu Tương vội vàng quay đầu đi chỗ khác, như muốn trốn chạy khỏi nơi này…

Nàng, tựa như mây khói, đó từng là nữ tử ông yêu tha thiết nhất…

8. Chương 8: Tướng Quân Tới Chơi

"Cha, Tàn Nguyệt không muốn gả cho thái tử, cha để cho con thay Tàn Nguyệt gả có được hay không? Bọn con vốn là tỷ muội, cũng giống nhau cả thôi…"

Vừa đẩy cửa ra, bỗng có người thiếu chút nữa đụng vào mình, Liễu Tương bực mình nhíu mày, nhìn nữ nhi không hề có chút quy củ nào, tức giận nói:

"Hạo Nguyệt, ngươi nói cái gì?"

Gả thay, nàng làm sao nghĩ được biện pháp này? Thái tử nhìn trúng là Tàn Nguyệt, cũng đã gặp qua Tàn Nguyệt, bằng không, làm sao có thể có thánh chỉ này được?

"Cha, có được không? Tàn Nguyệt cũng hề muốn gả cho thái tử… Hơn nữa, con yêu thái tử…"

Ôm chặt lấy chân Liễu Tương, Hạo Nguyệt giương đôi mắt đẫm lệ, đau thương nhìn ông.

Sắc mặt Liễu Tương hơi trầm xuống, hai mắt sắc bén nhìn Hạo Nguyệt, thấp giọng quát:

"Làm càn! Không được xen vào chuyện này, thánh chỉ đã hạ, há có thể cho con xem là trò đùa?"

Hạo Nguyệt, có phải ngày thường quá chiều chuộng nàng rồi không? Chuyện như vậy mà nàng cũng dám nghĩ đến, nếu như để Hoàng thượng hoặc là thái tử biết được, cái mũ ô sa của ông…

"Cha, con không có…"

"Hừ, đóng cửa vào phòng suy nghĩ kỹ, nghĩ thông suốt rồi thì tới tìm ta!"

Dứt khoát quay người lại, Liễu Tương dùng sức hất chân lên, thân thể của Hạo Nguyệt bị hất văng xuống đất, khẽ nấc lên một tiếng đau đớn, nước mắt tuôn rơi.

"Cha, con không sai… Con không sai…"

Hai nha hoàn vội vàng chạy lại, giữ chặt lấy hai tay Hạo Nguyệt đang ra sức quơ loạn, nàng không cam lòng nhìn bóng lưng Liễu Tương càng ngày càng xa.

"Bất luận kẻ nào cũng không được mang đồ ăn tới cho nhị tiểu thư, nhớ kỹ cho ta!"

Bỗng nhiên quay đầu lại, giận dữ quát lớn, Liễu Tương không nhìn Hạo Nguyệt, ánh mắt như nghĩ tới điều gì, quét nhanh trong phòng một chút, liền quay đầu dứt khoát rời đi…

"Cha, người không thể đối với con như vậy… Tàn Nguyệt, muội ấy đã nói sẽ không tranh với con, cha hãy đáp ứng con, thái tử là của con…"

Tiếng la hét càng ngày càng nhỏ dần, sau cùng cũng mất hẳn, Tàn Nguyệt nhắm mắt lại, thân thể dựa vào tường từ từ trượt xuống, cả người giống như bị rút hết sạch khí lực, ngã xuống đất, nước mắt không kiềm chế được cuồn cuộn tuôn rơi…

Hạo Nguyệt, muội không muốn tranh giành với tỷ, muội không muốn gả cho thái tử, muội thực sự không muốn!

Vận mệnh , đây chính là vận mệnh của nàng, nàng không có quyền lựa chọn vận mệnh, mà là vận mệnh lựa chọn nàng, mọi chuyện đều đã định sẵn, nàng chỉ có thể thuận theo và phục tùng vận mệnh…

"Tiểu thư, Địch lão tướng quân và Địch tướng quân tới…"

Nha hoàn Lam Nhi, vẻ mặt vui mừng chạy vào, thanh âm thể hiện rõ sự hưng phấn, nhưng khi nhìn thấy Tàn Nguyệt đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn Tàn Nguyệt cuộn mình trên mặt đất, giống như con mèo nhỏ đáng thương bị người vứt bỏ, đau lòng hỏi:

"Tiểu thư… Người làm sao vậy?"

9. Chương 9: Hôn Ước Của Nàng

Đôi mắt mở to hoang mang, Tàn Nguyệt vô hồn nhìn Lam Nhi, yếu ớt nói:

"Lam Nhi, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Rất nhanh tỉnh táo lại, Tàn Nguyệt nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, phụ thân vô tình, Hạo Nguyệt thương tâm, không cam lòng… Tất cả như một giấc mộng, vừa mới phát sinh, nhưng lại không có chút cảm giác chân thực.

"Nô tì… Tiểu thư, người làm sao vậy? Không có việc gì chứ?"

Vẻ mặt vui mừng vừa rồi lúc này sớm đã biến mất không còn dấu vết, Lam Nhi nhẹ nhàng đỡ Tàn Nguyệt từ dưới đất đứng lên, lắc đầu than nhẹ một cái.

"Ta không có việc gì. Chỉ là… Lam Nhi, ngươi không cảm thấy cuộc sống này rất đáng nực cười sao? Cái mình muốn thì không tới, cái không mong muốn thì hết lần này tới lần khác đưa đến tận cửa."

Nghĩ đến Hạo Nguyệt, trong phủ, nàng là người đối với mình tốt nhất. Hôm nay, trải qua chuyện thánh chỉ, thật sự chỉ sợ là…

"Tiểu thư, Lam Nhi hiểu, vừa rồi Lam Nhi có nghe nói qua, Địch lão tướng quân mang người tới đây rồi."

"Địch lão tướng quân? Ông ấy sao lại đến đây? Sẽ không phải là…"

Tàn Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ, Địch lão tướng quân đến đây, chỉ sợ cũng vì chuyện thánh chỉ tứ hôn, ông cũng là nên đến chúc mừng.

"Tiểu thư, kỳ thật không phải như người nghĩ đâu, tiểu thư Hạo Nguyệt cùng con của Địch lão tướng quân vốn có hôn ước. Hôm nay thánh chỉ tứ hôn của người tới, hôn kỳ lại định là vào một tháng sau, tiểu thư cũng biết, nhị tiểu thư lớn hơn người, theo lý mà nói thì nhị tiểu thư phải xuất giá trước…"

Lam Nhi lắc đầu, tiểu thư Hạo Nguyệt cũng thật đáng thương, hôm nay gây náo loạn như vậy, sợ rằng người nhà bên kia cũng biết rồi. Sau này gả sang đó, Địch Mân tướng quân không biết sẽ đối xử với nàng thế nào?

Hôn thê danh chính ngôn thuận của mình, trong lòng lại thích nam nhân khác, chuyện như vậy, dù là ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

"Hôn ước? Sao ta lại không biết?"

Tàn Nguyệt đứng lên, khó hiểu hỏi. Chuyện như vậy, người trong phủ hẳn là ai cũng biết, nàng mặc dù không được sủng ái, nhưng sao lại có thể hoàn toàn không biết gì hết.

"Tiểu thư, chuyện này phu nhân dấu diếm rất kỹ, còn không phải là vì nhị tiểu thư rất thích thái tử sao, cho nên…"

Lam Nhi miệng khẽ cười nhạo, tiếp tục nói:

"Lần này thì tốt rồi, may là thái tử tinh mắt, nhìn trúng chính là tiểu thư, nhị tiểu thư cùng phu nhân cũng không thể làm được gì. Đúng rồi, tiểu thư, nghe nói Địch tướng quân này tính tình không tốt, trời sinh tính tàn bạo, thật không tốt nếu bị gả tới đó!"

Vậy sao? Thực sự có phải như vậy không? Tàn Nguyệt đi tới đi lui trong phòng, trong lòng không hiểu sao có cảm giác bất an.

Hạo Nguyệt là tỷ tỷ của nàng, nàng hiểu rất rõ Hạo Nguyệt, cảm thấy Hạo Nguyệt sẽ không mềm yếu như vậy, lại càng không dễ dàng từ bỏ ý đồ. Huống chi sau nàng lại có Liễu phu nhân giúp, họ như thế nào có thể chấp nhận như vậy được?

Dù vậy cũng chẳng sao, đối với nàng mà nói, lấy hay không lấy chồng, gả cho ai cũng như nhau cả thôi. Nàng đối với người nào cũng không có chút hứng thú, bất luận đó là thái tử, hay là Địch tướng quân.

10. Chương 10: Không Lấy Tướng Quân

"Nương, con không muốn gả cho Địch Mân!"

Giận dữ bước tới, đây là hôn ước lâu nay nàng luôn phản đối, cha cũng đồng ý là sẽ hủy bỏ. Vậy sao hôm nay, Địch lão tướng quân vừa đến, mới nói chuyện một chút cha liền dễ dàng đáp ứng ngay? Gả cho nam nhân biến thái kia, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy ủy khuất!

"Hạo Nguyệt, cha con cũng đã quyết như vậy rồi, nương còn có thể làm gì khác?"

Thở dài một tiếng, mặc dù bây giờ là phu nhân của tướng phủ, bề ngoài giống như có quyền có thế, nhưng cũng chỉ đối với đám nữ nhân trong phủ, còn đại sự vẫn do Liễu Tương định đoạt, bà ở trước mặt ông ta, cái gì cũng không dám nói.

"Nương, đây là hạnh phúc cả đời của con, nếu như con bị ép gả đi như vậy, con sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa… Nương, Hạo Nguyệt không cần, không muốn…"

Túm lấy tay áo Liễu phu nhân, Hạo Nguyệt làm cong miệng làm nũng, Liễu phu nhân thở dài:

"Hạo Nguyệt, con cho rằng nương muốn như vậy sao? Chỉ là… con cũng biết tính khí của cha con, lời của nương, ông ấy có lúc nào nghe qua…"

Khổ sở nhăn mày lại, bà chỉ có một nữ nhi này, bà cũng muốn nữ nhi có thể gả vào nơi tốt, cả đời an nhàn. Hơn nữa, nếu gả cho thái tử, bà chính là nhạc mẫu của thái tử, địa vị trong phủ có thể nói ngày càng vững chắc.

Vì Hạo Nguyệt vốn là nữ nhi của mình, còn Tàn Nguyệt thì không phải, nha đầu này, bình thường đối với bà cũng không được tốt lắm, nàng đối với bà không hề thân thiện, nếu nàng được gả cho thái tử, với bà mà nói đó không phải là điều tốt.

"Nương, để con tới nói chuyện với Tàn Nguyệt, muội ấy từng nói sẽ không tranh giành với con, chỉ cần muội ấy đồng ý đi gặp thái tử nói rõ, nhất định là được."

Trong đầu chợt lóe ra ý nghĩ này, những lời này nói ra Hạo Nguyệt cảm thấy vô cùng khả thi. Đúng rồi, nếu để Tàn Nguyệt nói chuyện rõ ràng với thái tử, thái tử sẽ không còn nhất quyết đòi lấy Tàn Nguyệt nữa. Hôn kỳ đã định sẵn, dù sao cũng đã công bố rộng rãi, đến lúc ấy thái tử nhất định sẽ lấy mình.

Hơn nữa, vẻ đẹp của nàng không hề thua kém Tàn Nguyệt, thực tế nàng còn xinh đẹp hơn Tàn Nguyệt, động lòng người hơn Tàn Nguyệt, thái tử nếu nghiêm túc nhìn kỹ lại, nhất định sẽ thấy rõ, nàng mới là lựa chọn tốt nhất!

"Hạo Nguyệt, chuyện này như vậy liệu có được không?"

Tàn Nguyệt, Thái tử? Tàn Nguyệt mặc dù được thái tử nhìn trúng, nhưng liệu lời Tàn Nguyệt nói, thái tử thực sự sẽ nghe sao? Thái tử từ nhỏ xuất thân trong hoàng thất, một người kiêu ngạo như thái tử, làm sao có thể nghe lọt lời cự tuyệt của một nữ tử đối với hắn? Nói không chừng, khiến hắn không vui, xui xẻo không chỉ có một mình Tàn Nguyệt gánh chịu, mà cả tướng phủ cũng sẽ gặp nạn theo.

~~[1]Quy túc: nơi quy tụ, ý nói nơi xuất giá, sống cả đời

11. Chương 11: Tàn Nguyệt, Nhường Cho Ta

Cuộc sống cứ như vậy tiếp tục trôi qua vài ngày, Tàn Nguyệt cũng không đi tìm Hạo Nguyệt, ban đầu cũng định đến an ủi nàng một chút, dù sao hiện giờ tâm tình của nàng ấy không tốt. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, gặp rồi thì có ích gì? Nói không chừng còn bị Hạo Nguyệt hiểu nhầm, nói nàng vui sướng khi người khác gặp họa.

Hôm đó sau khi dùng bữa tối xong, Tàn Nguyệt bước tới ngồi nơi mép giường, ngoài cửa sổ trăng đã lên cao, tiếng côn trùng không biết là con gì kêu "chi chi", âm thanh nghe không hẳn là êm tai, nhưng vào lúc đêm tĩnh lặng này, cũng cảm thấy bớt buồn tẻ.

Trăng rằm, chính là Tàn Nguyệt.

Ngước nhìn ánh trăng, bỗng nhiên nhớ lại thật lâu trước kia, nương luôn thích ngắm trăng đến thất thần, nàng nhớ nương từng nói, lúc Tàn Nguyệt sinh ra vào buổi tối, ngoài một bà đỡ và một nha hoàn, bên cạnh nương lúc ấy không còn ai. Cũng không biết là vì nguyên nhân gì, dù sao từ lúc nàng bắt đầu hiểu chuyện, trong đầu không có bao nhiêu ấn tượng về phụ thân.

Cũng giống như nương không được sủng ái, nàng cũng không hề nhận được sự yêu thương của phụ thân.

"Tàn Nguyệt…"

Một thanh âm yếu ớt cắt đứt dòng suy nghĩ của Tàn Nguyệt, nàng quay đầu, nhìn người đang đứng dưới ánh trăng, vài ngày không gặp, tỷ ấy tiều tụy đi rất nhiều.

"Hạo Nguyệt…"

Đối với Hạo Nguyệt, nàng vẫn luôn rất cảm kích, ở trong tướng phủ không có chút ấm áp này, cho tới bây giờ, để ý quan tâm tới nàng cũng chỉ có mỗi Hạo Nguyệt. Mặc dù rất nhiều lúc, Hạo Nguyệt cũng sẽ không nhường nhịn mà sai nàng làm cái này, cái kia, cũng có khi cười nhạo, mắng chửi nàng, nhưng ít ra Hạo Nguyệt cũng còn nguyện ý ở cùng nàng, nói chuyện với nàng, so với người trong phủ còn tốt hơn rất nhiều.

"Muội muội…"

"Bịch" một tiếng, Hạo Nguyệt đột nhiên quỳ xuống, hai tay của nàng nắm chặt, nước mắt ào ào rơi…

Tàn Nguyệt ngạc nhiên ngước mắt nhìn, nàng cũng vội vàng ngồi xuống, hai tay đỡ lấy bả vai Hạo Nguyệt, bối rối nói:

"Nhị tỷ, tỷ làm gì vậy?"

Mơ hồ, nàng cũng có thể đoán được là chuyện gì, nhưng đối với việc này, nàng cũng không thể giúp được gì, thực sự là không thể giúp. Thánh chỉ tứ hôn, nàng chỉ là một nữ tử nhỏ nhoi, có thể có biện pháp gì đây?

"Muội muội… muội đừng gả cho thái tử, không tranh với ta có được không? Muội đã nói với tỷ là muội không thương thái tử, đối với hắn không có hứng thú… Muội hãy nhường cho tỷ, tỷ yêu hắn, tỷ yêu hắn…"

Không còn chút khí lực, Tàn Nguyệt cũng không thể đỡ Hạo Nguyệt dậy được. Hạo Nguyệt lại túm chặt lấy khuỷu tay nàng, than thở khóc lóc kể lể.

"Nhị tỷ, muội… xin lỗi. Chuyện này, muội không làm chủ được, muội không có cách nào giúp được tỷ."

12. Chương 12: Xin Lỗi, Ta Không Làm Được

Tàn Nguyệt vốn không để tâm tới việc này, sau khi nghe đến yêu cầu của Hạo Nguyệt, lòng cũng bối rối theo.

Nhường cho nàng? Như vậy cũng có thể được sao? Thánh chỉ đã ban xuống, ngay cả thời gian thành thân cũng đã định, chuyện này còn có thể có đường cứu vãn sao?

Bất an đứng đó, nàng vốn đã ít nói, lúc này đây càng không biết phải an ủi Hạo Nguyệt như thế nào, thành ra nói năng có phần lộn xộn, cho thấy rõ sự bối rối trong nội tâm nàng.

Dù sao đây là vấn đề về thánh chỉ, liên quan tới Hoàng thượng và Thái tử, mỗi câu nói ra đều có thể lấy mạng nàng bất cứ lúc nào.

"Có thể được… Muội không phải đã gặp qua thái tử rồi sao? Muội chỉ cần nói với thái tử, muội đã có người trong lòng, không thể gả cho hắn. Muội chỉ cần nói như vậy, thái tử là người kiêu ngạo, hắn chắc chắn sẽ không lấy muội nữa…"

Là Tàn Nguyệt đồng ý rồi sao? Nghe giọng điệu của nàng, trái tim của Hạo Nguyệt đột nhiên bay lên.

Tàn Nguyệt bỗng ngẩn ra, nghi hoặc nói:

"Cái này, hình như là có gì đó không thích hợp? Hơn nữa, nếu thái tử hỏi tới muội thích là người nào, tỷ nói muội nên nói làm sao mới tốt đây?"

Chuyện này có thể đơn giản vậy sao? Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, thánh chỉ không phải là trò đùa, Hạo Nguyệt là người luôn thông minh, bình tĩnh, vậy mà lần này cũng làm cho hồ đồ.

"Tàn Nguyệt, thích hợp, mấy ngày qua ta đã suy nghĩ rất kỹ, thái tử nhất định sẽ đồng ý…"

Tay nàng đột nhiên dùng sức, móng tay ấn sâu bóp chặt cổ tay Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt đau đớn nhăn mặt, ánh mắt nhìn về phía cổ tay đang bị giữ chặt:

"Nhị tỷ, tỷ làm muội đau rồi!"

Hạo Nguyệt đầu tiên là sửng sốt, lại nhìn theo ánh mắt Tàn Nguyệt, cuống quít buông tay ra, quả nhiên trên cổ tay trắng noãn như ngọc, có những vết ngấn xanh tím, và nhiều điểm màu đỏ tô điểm phía trên…

"Tàn Nguyệt, đau không?"

Hạo Nguyệt nhẹ nhàng xoa lên đó, nhưng khi chạm vào lại âm thầm dùng sức, Tàn Nguyệt bất động thanh sắc, vội vàng rút tay về, thở dài nói:

"Muội vốn không muốn gả cho thái tử, nhưng muội cũng không thể đi tìm thái tử để nói những lời này. Hạo Nguyệt, xin lỗi, tỷ có thể tùy ý nghĩ ra biện pháp sửa thánh chỉ, lấy thái tử như thế nào muội sẽ không để ý, nhưng là muội sẽ không đi nói…"

Tàn Nguyệt đứng dậy, không hề có ý định đỡ Hạo Nguyệt lên. Nàng chậm rãi đi đến trước bức tranh treo trên tường, nương từng dạy nàng cần phải biết quý trọng chính mình, nàng đã hứa với nương sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình, thay nương sống thật tốt…

"Tàn Nguyệt… Muội… Nếu muội không đồng ý, tỷ sẽ quỳ mãi ở chỗ này không đứng lên…"

Một chuyện cỏn con như vậy, nàng sao có thể nhẫn tâm từ chối không giúp? Hạo Nguyệt bực mình nhăn mày lại, đôi môi anh đào vung lên cao.

"Không phải muội không chịu, mà là thật sự là không có cách nào giúp được!"

Tàn Nguyệt than nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Hạo Nguyệt, tiếp tục nói:

"Nhị tỷ, tỷ phải biết, đây không phải trò đùa!"

13. Chương 13: Kế Hoạch Tàn Nhẫn (1)

"Không, muội có thể giúp, Tàn Nguyệt, muội có thể giúp được tỷ!"

Nắm lấy góc áo của Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt giương hai mắt đẫm lệ nhìn Tàn Nguyệt, bộ dáng vô cùng đáng thương, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ nhịn không được mà mềm lòng.

"Nhị tỷ, thực xin lỗi…"

Nhắm mắt lại, nước mắt không kìm chế được trào ra, Tàn Nguyệt khó xử lắc đầu, nàng căn bản không thể giúp được. thái tử làm sao có thể chấp nhận chuyện một nữ tử cự tuyệt mình chứ?

"Ngươi thương hắn! Vừa gặp hắn ngươi liền yêu hắn rồi, có phải không? Tàn Nguyệt, ngươi ghen ghét ta, đố kỵ với ta có cha mẹ thương yêu, đố kỵ ta là thiên kim tiểu thư được mọi người hâm mộ, cho nên ngươi mới không đồng ý, muốn cướp đoạt hạnh phúc của ta, trơ mắt xem ta bị gả ột tướng quân tàn bạo…"

Giận dữ đến đứng lên, Hạo Nguyệt chỉ tay vào mặt Tàn Nguyệt mắng, những lời đó như mũi dao sắc bén đâm vào trái tim Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt lẳng lặng đứng nhìn nàng, cho đến khi nàng oán hận nói xong, khi nàng đã qua cơn tức quay người bỏ đi, Tàn Nguyệt mới đau đớn ngồi xuống, trong đầu hồi tưởng lại từng câu từng chữ lên án của Hạo Nguyệt vừa nãy…

Điều ngạc nhiên là, sau khi từ chỗ Tàn Nguyệt bỏ đi, Hạo Nguyệt lại vui vẻ đồng ý hôn sự với Địch Mân. Mà ngày thành thân, phá lệ là được định cùng một ngày – hai nữ nhi cùng xuất giá, một người trở thành phi tử của thái tử, một người trở thành vợ của Địch tướng quân kiêu dũng thiện chiến, tướng phủ trong khoảng thời gian này trở thành điểm sáng của cả kinh thành.

Hạo Nguyệt liền như vậy đáp ứng rồi sao? Tàn Nguyệt bất an nhíu mày, hôn kỳ càng ngày càng gần, trong lòng Tàn Nguyệt càng cảm thấy lo lắng, luôn cảm giác hình như có chuyện gì đó sắp phát sinh.

"Tiểu thư, đều sắp làm tân nương rồi, ngươi còn lo lắng chuyện gì? Đừng khổ não nữa, nô tỳ chắc chắn, thái tử nhìn trúng tiểu thư, sau này nhất định sẽ đối xử tốt với tiểu thư. Hơn nữa, theo nô tỳ thấy, thái tử mặc dù cao quý, nhưng không phải một người đa tình. Nghe nói, trong phủ thái tử, hầu như không có nhiều nữ nhân đâu?"

Lam Nhi quan tâm trấn an Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt chỉ khẽ thở dài:

"Lam Nhi, ngươi không cần lo lắng, ta không sao!"

****

Dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không gian trong phòng rất tĩnh mịch, chỉ cần ngước mắt là có thể nhìn thấy cảnh nhộn nhịp ngoài cửa sổ. Nhìn mọi người đi lại trên đường phố, nam tử ngồi cạnh cửa sổ lạnh lùng cười, nâng ly rượu uống một hơi, khóe miệng còn sót lại vài giọt, rớt xuống chiếc cằm cứng rắn của nam tử đó, nhìn rất đẹp mắt.

"Địch Mân, không nên uống nữa… Ngươi đã uống quá nhiều rồi…"

"Hiên Vương gia… Tại sao ngươi còn chưa đi?"

Hai mắt hắn giống như bị sương mù che phủ, sắp thành thân rồi, nhưng lòng hắn lại không cao hứng chút nào, ngược lại còn cảm thấy rất khó chịu…

"Địch Mân, ngươi uống quá nhiều rồi."

Mượn rượu giải sầu, từ khi nào Địch Mân tướng quân uy phong lẫm liệt cũng làm ra chuyện như vậy? Hiên Vương bực mình đoạt lấy bầu rượu hắn đang cầm, thở dài nói:

"Không nên uống tiếp… Nếu không, để ta xin với phụ hoàng…"

14. Chương 14: Kế Hoạch Tàn Nhẫn (2)

"Không cần… Dù sao cũng chỉ là lập gia đình thôi mà, có phải là chuyện gì lớn lao đâu?"

Đối với hôn ước kia, hắn vốn bài xích gay gắt, đã nói với phụ thân không biết bao nhiêu lần, hắn không thích nữ nhân như chim khổng tước kia, nhưng phụ thân lại không đồng ý chuyện từ hôn.

Cái gì gọi là hôn ước đã định sẵn, trong mắt hắn, chó má cũng không bằng! Hắn là Địch Mân, muốn dạng nữ tử nào mà không có. Vì sao cứ phải bắt hắn lấy nữ tử dâm tiện lẳng lơ kia? Nàng ta không đồng ý, trong lòng nàng ta có người khác, hắn căn bản cũng không thấy là chuyện lạ!

"Địch Mân, ta biết tâm tình của ngươi không tốt, nhưng ngươi cũng không thể cứ uống rượu như vậy. Uống nhiều sẽ hại tới thân thể… Kỳ thật, Hạo Nguyệt đối với hoàng huynh chắc cũng chỉ là nhất thời mê luyến…"

Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Địch Mân như vậy, cũng cho tới bây giờ Hiên Vương chưa từng an ủi ai, nên trong khoảng thời gian ngắn như vậy thật đúng là không biết phải an ủi hắn như thế nào. Chỉ có thể trách nữ nhi kia của Liễu Tương, nghe nói là một nữ tử tài hoa, tinh thông cầm kỳ thi hoạ, nhưng xem ra, chắc cũng chỉ là lời đồn?

"Hiên Vương, bên ngoài mọi người đang đồn đại như thế nào? Có phải đang cười nhạo ta phải không? Bốp…"

Bình rượu bị đập mạnh xuống bàn, hai mắt Địch Mân đỏ ngầu, nghĩ đến những lời đồn đại và ánh mắt của mọi người về hôn sự của hắn, hắn liền không nhịn được, rất muốn đánh người! Liễu Hạo Nguyệt, xem như ngươi có dũng khí, tốt nhất ngươi không nên bước vào của nhà họ Địch ta, bằng không…

"Địch Mân, bọn họ không nói gì cả, là ngươi tự mình đa tâm…"

Mọi người đồn đại thế nào, hắn làm sao có thể không biết được chứ? Liễu nhị tiểu thư gây náo loạn chuyện lớn như vậy, cũng không biết là từ đâu, trong miệng một nha đầu và gã sai vặt truyền ra, sau đó cả kinh thành đều bàn tán xôn xao. Mặc dù, Liễu Tương ra sức bác bỏ tin đồn, nhưng mọi người truyền miệng như vậy, làm sao có thể quản hết? Cũng bất quá chính là càng truyền càng lan nhanh, càng truyền càng sai lệch.

"Ha ha… Ta đa tâm sao? Hiên, ngươi cũng biết, ta đối với nữ nhân đó, căn bản không có một chút hứng thú gì. Hơn nữa, muốn làm thê tử của ta, làm sao có thể không biết liêm sỉ như vậy?"

Hắc hắc cười khan mấy tiếng, trong ánh mắt Địch Mân thoáng qua một chút tàn nhẫn, Hiên Vương gia bất an nhìn hắn, đột nhiên có cảm giác Địch Mân lúc này rất là quen thuộc…

Giống như con mãnh thú đang nằm im chờ thời cơ, bất cứ lúc nào cũng có khả năng vùng dậy, nhào tới con mồi, hung hăng cắn đứt cổ họng đối phương!

"Địch Mân, ngươi không sao chứ?"

Không có việc gì? Hắn tuyệt đối không có việc gì, có vấn đề chính là nữ nhân không biết hổ thẹn kia! Bàn tay to dùng sức vỗ vỗ vào bả vai Hiên Vương, Địch Mân cười lạnh nói:

"Ngươi nói sao?"

Giơ tờ giấy trong tay lên, Hiên Vương vội vàng cầm lấy, ánh mắt sắc bén lướt qua trên giấy, trong khoảng thời gian ngắn, khiếp sợ đến mức không nói nên lời…

15. Chương 15: Kế Hoạch Tàn Nhẫn 3

"Này… Này…"

Tuy là đã nhìn quen nhiều sóng gió lớn, chứng kiến nội dung tờ giấy, hắn cũng là khiếp sợ không nói ra lời, chữ màu đen trên giấy trắng trong tay, viết thật rành mạch, rõ ràng, chính giữa là hai chữ "Hưu thư" khiến người kinh hách!

"Này, Địch Mân, này…"

Nhẹ buông tay, giấy trắng bay lên, Địch Mân bực mình mặt nhăn mày cau, rất nhanh lấy hưu thư lại, khẽ thở dài:

"Không sai, đây là ta đã chuẩn bị tốt từ sớm! Hừ, một người phụ nữ bất trung, cho nàng hưu thư còn không tiện nghi nàng rồi sao?"

"Nhưng là… Địch Mân, các ngươi còn chưa có thành thân hả? Nếu như ngươi không nghĩ lấy nàng, có thể…"

Hiên Vương bất an nhìn Địch Mân, trong thanh âm mang theo một chút ý không đành lòng. Hạo Nguyệt kia mặc dù có nơi không đúng, nhưng chưa thành thân, tướng công lại chuẩn bị hưu thư xong rồi, này, này cũng quá…

"Địch Mân, Hiên, các ngươi cũng ở chỗ này hả?"

Thanh âm sang sảng, mang theo gió xuân cao hứng đắc ý, mang đến một mạt hưng phấn, nhưng lây không được hai người bên trong phòng.

"Hoàng huynh, sao người lại đến đây?"

Đối với phố phường bàn tán, hoàng huynh hẳn là không phải hoàn toàn không biết đi? Vậy hẳn là cũng biết tâm tình Địch Mân, Địch Mân bị mất mát như vậy, mà hắn sao có thể hưng phấn vậy đây? (#Ami: đúng, muội muốn đập dô mặt >"<>

"Này, sao ta có thể không cao hứng đây? Nghĩ đến Tàn Nguyệt, ta nhân tiện… Được rồi, từ nhỏ đến lớn gặp qua nhiều phụ nữ như vậy, có thể đủ làm cho ta cảm thấy hứng thú, lại chỉ có mình nàng…"

Hai tròng mắt không tự giác mị lên, Địch Mân đương nhiên xem ra thái tử là thiệt tình với Hàn Nguyệt. Nữ tử kia, lạnh nhạt như cúc, nhẹ giống như gió, một thân bạch y, chỉ là lẳng lặng đứng, lại đủ để khiến bách hoa bên cạnh thất sắc (mất đẹp), vạn người mê muội…

Ngày đó, cũng chỉ là thoáng nhìn, nhưng kỳ quái, hắn cho tới bây giờ cũng chưa có nhớ qua nữ tử nào lại ngoại lệ nhớ kỹ nữ tử kia –

Một nữ tử không phải tuyệt mỹ, nhưng có thể làm cho người ta đã gặp qua là không quên được như thế!

"Hoàng huynh… Địch mân bây giờ tâm tình không tốt, ngươi…"

Chứng kiến sự mất mát trong mắt Địch Mân, Hiên Vương vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Thái tử thấp giọng cười:

"Ngươi là nói Liệu Hạo Nguyệt sao? Địch Mân, cũng không biết Địch lão tướng quân nghĩ như thế nào, phụ hoàng cũng không có bức hôn, hắn sao lại không thể chờ đợi được như vậy…" (#Ami: cười người hôm trước hôm sau người cười)

"Đủ rồi, các ngươi trò chuyện, ta đi về trước…"

Lấy nàng, là vì thành toàn sự hiếu thuận của mình, không đi ngược lại ý nguyện của phụ thân; mà hưu nàng, lại là vì…

Oán hận khẽ cắn môi, trên đời này, cho tới bây giờ chưa có người nào có thể đùa bỡn hắn, chỉ có hắn Địch Mân đùa bỡn người khác.

16. Chương 16: Ước Định Một Năm

"Địch Mân, ngươi uống thành như vậy?"

Mới vừa bước vào trong phủ, thanh âm bực mình từ phía sau truyền đến, Địch Mân không cần xoay người, cũng biết người nói chuyện là ai. Hắn ngẩng đầu, khóe miệng tràn ra một ý cười đùa cợt:

"Cha, sao người lại ở chỗ này hả? Không phải là cố tình chờ ta chứ?"

Phụ thân, một người tướng quân rong ruổi trên sa trường hơi phân nửa đời người, cũng là hắn nghiêm phụ (phụ thân nghiêm khắc) hắn kính ngưỡng nhất. Bất quá, hắn lớn lên không giống người, nghe nói, giống người mẹ đã sớm mất kia.

"Hừ! Sắp thành thân rồi, Địch Mân, ngươi có phải cũng nên chú ý một chút hay không?"

Liễu Tương, cảm tình của hai người cũng tốt, trọng yếu nhất là, Liễu Tương đối hắn có ân, bọn họ vẫn là nữ nhân thông gia (thật ko hiểu chỗ này =.=).

"Biết, hôm nay là lần cuối, sau này sẽ không nữa

Mở ra đôi mắt say mơ màng, hắn hiểu rõ chỗ khó của phụ thân, hắn không phải người ngoan ngoãn, nhưng hắn sẽ không ngỗ nghịch phụ thân, hắn sẽ lấy nữ nhân đó về.

"Địch Mân, cha biết lòng ngươi để ý địa là cái gì, chỉ là, ngươi cũng nên biết, rất nhiều chuyện, không phải có thể tùy tiện nói rõ. Phụ thân cho tới bây giờ cưa có cầu ngươi việc gì, cũng chỉ có lúc này đây, không nên làm trái phụ thân, được không?"

Trong mắt, đột nhiên cảm giác ướt át. Địch Mân, một người nam tử xuất sắc như vậy, cũng là niềm kiêu ngạo của hắn, thật không biết, nữ nhi của Liễu Tương, còn đang hy vọng xa vời cái gì đây?

"Hảo! Ta sẽ lấy nàng, bất quá, sau khi lấy về, do ta định đoạt!"

Trong mắt, ánh sáng ác liệt chợt hiện lên, Địch lão tướng quân than nhẹ một tiếng, chậm rãi đi tới:

"Một năm! Cho nàng một năm thời gian, sau một năm, cha sẽ không can thiệp việc chung thân của ngươi nữa!"

Ân, hắn coi như là báo rồi, về phần tạo hoá của nữ tử kia, thì phải xem cả đời của bọn hắn. Đối với hài tử kia của Liễu gia, hắn có năng lực vì nàng tranh thủ, cũng chỉ có như vậy thôi.

"… Hảo…"

Không hề nhìn gương mặt trải qua tang thương của Địch lão tướng quân, Địch Mân sải bước trở lại phòng của mình, bịch một tiếng đóng cửa thật lớn, biểu hiện tâm tình cỡ nào bực mình của hắn.

"Này…"

Một tiếng gọi mạnh, Địch lão tướng quân chà chà chân, nhìn cửa phòng đóng chặt, thất thần không nói gì…

"Lão gia, tân phòng đã bố trí tốt rồi, có muốn mời thiếu gia đi qua xem một chút không?"

Khúc thúc, lão quản gia trong phủ tướng quân, nhìn lão tướng quân đang thất thần, hỏi nhỏ.

"Không cần, ngươi xem rồi làm đi… Được rồi, muốn trang trọng một ít, không thể bạc đãi tân nương tử…"

Đi ra vài bước, Địch lão tướng quân quay đầu lại, lần nữa dặn dò một tiếng. Khúc quản gia gật đầu, nhìn cửa phòng đóng chặt kia, vô cùng lo lắng cho tân nương tử sắp qua cánh cửa này.

17. Chương 17: Hà Bí (áo Tân Nương Cổ Đại) Phong Ba 1

"Tiểu thư, nhị tiểu thư đến xem người rồi!"

Vì chuyện tứ hôn, nguyên bổn tỷ muội coi như quen thuộc, sớm đã thành người xa lạ. Mũ phượng và áo tân nương mà tân nương cần mặc dao động ở trên bàn, Tàn Nguyệt chỉ nhìn thoáng qua, chưa thử hay đụng tới.

"Nhị tỷ…"

Nhìn nhị tỷ đứng ở cửa, sắc mặt hồng nhuận, vẻ mặt vui mừng, cùng ngày đó chứng kiến, quả thực không giống như một người. Tàn Nguyệt khó hiểu nhìn nàng, nàng không phải rất tức giận rất thương tâm sao? Làm sao mới nửa tháng đã vượt qua, Hạo Nguyệt lại trở nên vui vẻ như vậy rồi? Nàng vui vẻ, nàng đương nhiên cũng cao hứng, chỉ là không rõ, nguyên nhân trong đó, tâm lý luôn cảm thấy có điểm bất an.

"Tàn Nguyệt, đây là trong cung đưa tới sao?"

Sờ lên mũ phượng và áo tân nương trên bàn, Hạo Nguyệt quyến luyến vuốt ve, cảm thụ được xúc cảm ôn nhu, khóe miệng có chút nhếch lên.

"Ta cũng không rõ ràng lắm, vốn là quản gia đưa tới, không biết là trong cung chuẩn bị, hay là quản gia tìm người may!"

Ngữ khí thản nhiên, không có một chút vui sướng vì sắp làm thê tử, càng không có một tia kích động, hưng phấn, mảy may cũng không có.

"Hẳn là trong cung đi? Thợ khéo trong cung thật tốt, rất tinh xảo, cũng rất tinh tế đây. Này, so với ta làm, đã có thể…"

Trong mắt hiện lên một chút mất mát, Tàn Nguyệt thản nhiên cười nói:

"Nơi nào có thể tốt hơn của ngươi thê? Nhị tỷ, của tú công của ngươi không người nào có thể sánh bằng!"

"Thật sự?"

Hai mắt Hạo Nguyệt đột nhiên tỏa sáng, nguyên bổn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi chút lờ mờ lúc này càng thêm sinh động hơn:

"Thật vậy chăng? Cám ơn lời khen của ngươi, Tàn Nguyệt. Ngươi sắp phải lập gia đình rồi, tỷ tỷ cũng không có gì thứ tốt tặng cho ngươi. Kỳ thật, trong phủ thái tử thì thiếu cái gì đây? Hẳn là cái gì cũng không thiếu đi? Đây là một bộ mũ phượng và áo tân nương tỉ tỉ tự làm, tỷ tỷ và ngươi thân cận như vậy, nên đưa lễ vật cho ngươi!"

Đang nói chuyện, một người tiểu nha đầu bưng mũ phượng và áo tân nương đi đến, nhìn thấy màu đỏ tươi đẹp kia, lại nhìn đến một bộ trên bàn, Tàn Nguyệt cười nói:

"Cám ơn nhị tỷ. Chỉ là, nhị tỷ cũng sắp xuất giá rồi, đưa cho Tàn Nguyệt rồi, ngươi mặc cái gì? Tàn Nguyệt có một bộ cũng đủ rồi, bộ này hay là…"

Hai bộ mũ phương và áo tân nương, tâm lý luôn cảm giác à lạ. Tàn Nguyệt lễ phép cự tuyệt, Hạo Nguyệt lại bực mình mặt nhăn cau mày:

"Tàn Nguyệt, đây là tại thật lâu thật lâu trước đây ta đã làm. Ta biết ngươi không thích thêu đồ, lúc ấy mới có thể làm nhiều thêm một bộ, của ta đã sớm làm tốt rồi, ở trong phòng của ta đấy!"

Như vậy, tiếp tục cự tuyệt cảm giác có chút… Tàn Nguyệt bị làm khó cau mày lại, thở dài nói:

"Cám ơn tỷ tỷ!"

Ý bảo Lam Nhi tiếp nhận đồ vật, cũng chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn của Lam Nhi.

18. Chương 18: Hà Bí Phong Ba 2

Đôi mắt đẹp nhìn Tàn Nguyệt nhận lấy, Hạo Nguyệt giống như trường ra một hơi, khóe miệng cong lên càng thêm mê người.

"Nhị tỷ, xin lỗi, chuyện thái tử ta cũng không giúp được cái gì…"

Nhận lấy mũ phượng và áo tân nương, Tàn Nguyệt xin lỗi nhìn nhị tỷ. Nguyên tưởng rằng, trải qua phong ba kia, hai người sau này rất khó trở lại thân cận như bình thường, không nghĩ tới Hạo Nguyệt chẳng những lại đây tìm mình, thậm chí lại còn tự tay làm mũ phượng và áo tân nương ình –

Việc này, hẳn là mẫu thân chuẩn bị, Hạo Nguyệt quan tâm mình như vậy, làm cho Tàn Nguyêt nhất thời có một loại cảm giác tỷ tỷ như mẹ.

"Tàn Nguyệt, nguyên lai là tỷ tỷ không tốt, mong rằng ngươi không lấy làm phiền lòng. Tỷ tỷ cũng nghĩ thông rồi, gả cho thái tử, cũng không phải chính ngươi muốn làm như vậy, ta không thể vì lợi ích bản thân mình, mà hại cả nhà chúng ta hả…"

Tay vuốt ve đầu Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt không dám nhìn đôi tròng mắt tinh khiết của Tàn Nguyệt, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào mái tóc mềm mại của Tàn Nguyệt. Vừa rồi nàng nói như thế, là cho chính mình nghe, cũng là để Tàn Nguyệt nghe, vì hạnh phúc của mình, nàng phải làm như vậy; ở tương phủ, Tàn Nguyệt phải phối hợp nàng.

"Nhị tỷ, cũng là ta sai, ngày đó ta không nên đi ra ngoài…"

Ngày đó, hội hoa mẫu đơn, bọn họ chính là quen biết ở nơi đó, trái tim Hạo Nguyệt hung hăng đau đớn: nếu như lúc ấy nàng không có lôi kéo Tàn Nguyệt đi, có phải ngày đó người thứ nhất gặp thái tử, chính là mình hay không?

Có thể hay không?

Chưa người nào biết vấn đề này, nhưng ngày đó đích thật là nàng lôi kéo Tàn Nguyệt đi, Tàn Nguyệt không thích nơi quá nóng và ồn ào, nếu như không phải nàng kiên trì, Tàn Nguyệt sao có thể đến hội hoa? Như Tàn Nguyệt, sao có thể tham đồ của người?

Thật hối hận, sự ngang ngạnh ngày đó của mình! Thật hối hận, ngày đó nàng đã giúp Tàn Nguyệt và thái tử nối lương duyên!

Chỉ là, trên đời này không có bán thuốc hối hận, thời gian cũng không có khả năng quay về, nàng cuối cùng cũng không phải người mà thái tử liếc mắt một cái đã trúng!

Có thể buông tha như vậy sao? Nàng làm không được, đây cũng không phù hợp cá tính của nàng! Nàng không phải một người chịu nhận mệnh, mặc dù biết làm như vậy, hậu quả rất có khả năng là long trời lở đất, đất rung núi chuyển, nàng cũng đành phải vậy!

Yêu, có lẽ thật sự có thể làm cho người ta điên cuồng, ghen ghét, có lẽ thật sự có thể làm cho người ta trở nên càng thêm kinh khủng!

Sẽ xuống địa ngục sao? Không sao cả, mặc dù là thật sự xuống địa ngục, nàng cũng chấp nhận! Dù sao, đến lúc đó xuống địa ngục, cũng không phải chỉ có mình cô ta…

19. Chương 19: Dụng Tâm Ác Độc

"Nhị tỷ…"

Hô vài tiếng, Hạo Nguyệt cũng không có phục hồi tinh thần lại. Tàn Nguyệt lôi kéo ống tay áo của Hạo Nguyệt, trong lòng bất an càng thêm sâu. Hạo Nguyệt hôm nay rất kỳ quái, chung quy cảm giác như có chuyện gì gạt nàng.

"Ngạch… Tàn Nguyệt, ta còn có chút việc, đi về trước…"

Lấy lại tinh thần, chứng kiến ánh mắt thăm dò của Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt bối rối tìm một lấy cớ, không đợi Tàn Nguyệt trả lời, trừng mắt nhìn tiểu nha đầu bên cạnh một cái, hai người rời đi cứ như trốn.

"Hạo Nguyệt làm sao vậy? Sao lại cảm giác có điểm bối rối đây?"

Nhìn hai người chạy trối chết rời đi, Tàn Nguyệt khó hiểu lẩm bẩm nói.

"Tiểu thư, sao người có thể nhận lấy mũ phượng và áo tâm nương của nàng đây? Người cũng biết… Người cũng biết…"

Trong tay Lam Nhi còn cầm mũ phượng và áo tân nương lúc nãy, giữ cũng không thể, bỏ cũng không xong, oán giận nhìn Tàn Nguyệt: tiểu thư cũng thật là, sao lại có thể nhận lấy mấy thứ này đây?

"Làm sao vậy, Lam Nhi? Hạo Nguyệt cũng là hảo tâm, tỷ ấy vất vả giúp ta làm, sao ta có thể không nhận được đây?"

Tàn Nguyệt không có gì cười cười, trải qua chuyện lúc nãy, nàng cảm giác Hạo Nguyệt đối với mình thật không tồi, tối thiểu, so với phụ thân thấy không được đến vài lần kia tốt hơn nhiều.

"Đại tiểu thư của ta, ngươi cũng biết, mũ phượng và áo tân nương, người nữ khi còn sống, chỉ cần một phần là đủ rồi… Bây giờ tiểu thư đã có hai phần, như vậy vốn là điềm rất xấu. Bọn họ nói, như vậy… như vậy…"

Khó xử nhìn Tàn Nguyệt, nàng cũng chỉ là nghe một vài nhũ mẫu lớn tuổi nói, vừa rồi nàng liều mạng địa nháy mắt với tiểu thư, nhưng tiểu thư cũng nhận. Tiểu thư sắp lập gia đình rồi, bây giờ nói cho tiểu thư chuyện này, không biết có được hay không.

"Làm sao vậy?"

Trái tim, đột nhiên bùm bùm nhảy dựng lên, Tàn Nguyệt đưa tay vuốt ve mũ phượng và áo tân nương, nhìn hình thêu tinh xảo, hoàn mỹ đến không chê vào đâu được, không cho là đúng hỏi.

"Sẽ không hạnh phúc. Các nàng nói, chỉ có người tái giá, mới có thể chuẩn bị thêm một bộ mũ phượng và áo tân nương…"

Lam Nhi sợ hãi gục đầu xuống, nhị tiểu thư bây giờ tặng áo tân nương, rõ ràng chính là dụng tâm bất lương. Nàng làm như vậy, nói đến cùng, cũng không phải ghen ghét tiểu thư sắp gả cho thái tử nàng vẫn thầm yêu sao?

"Không thể nào? Chỉ bất quá vốn là một bộ mũ phượng và áo tân nương thôi, làm sao có thể… Lam Nhi, ngươi cũng đứng lên đi, ta mệt mỏi, ngày khác lại thử!"

Là như thế này sao? Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Tàn Nguyệt, vẫn có chút nghi hoặc: nương của nàng mất sớm, không biết việc này cũng không kỳ quái, nhưng Hạo Nguyệt, nàng vẫn đều có Liễu phu nhân sủng, yêu, chẳng lẽ nàng cũng không biết việc này sao?

Lắc đầu, nàng tình nguyện tin tưởng, Hạo Nguyệt thật sự không biết. Sắp xuất giá rồi, tuy là tỷ muội, sau này cơ hội gặp lại cũng không hơn nhiều, chỉ hy vọng, Hạo Nguyệt đừng khiến mình thất vọng mới tốt.

20. Chương 20: Bằng Mặt Không Bằng Lòng

"Tiểu thư, tiểu thư, hù chết… Làm nô tỳ sợ muốn chết, nàng rốt cục nhận!"

Nghe được mama lớn tuổi ở phòng bếp nói qua, nữ nhân trước khi thành thân, chỉ cần tặng cho nàng thêm một phần mũ phượng và áo tân nương thì khi còn sống nàng sẽ bị tai nạn cuống quít. Thấy tiểu thư mất hứng, Hỉ Nhi mới "lơ đãng" hướng tiểu thư nói ra một lần, không nghĩ tới tiểu thư dĩ nhiên đồng ý, thậm chí tìm người suốt đêm gấp gáp làm ra một bộ. Hỉ Nhi thầm nghĩ chính mình thông minh, chủ ý tốt như vậy, cũng chỉ có thông minh như nàng mới có thể nghĩ tới.

"Sợ cái gì? Nha đầu chết tiệt kia, ta làm việc, có lúc nào thất bại?"

Hạo Nguyệt âm tàn cười, nguyền rủa sao? Nàng muốn không chỉ là nguyền rủa, quan trọng hơn là làm trò, nha đầu này sao có thể nghĩ đến?

"Nhưng tiểu thư, vừa rồi nàng thật sự chần chờ một chút hả… Nô tỳ tưởng rằng, nàng sẽ cự tuyệt…"

Ủy khuất táp táp miệng, Hỉ Nhi nhỏ giọng nhắc nhở.

"Đúng vậy, cũng không phải tiểu thư ta thông minh sao? Hỉ Nhi, ngươi cũng không ngẫm lại, ở trong phủ này, nàng thân với ai nhất? Bình thường người nào đối với nàng tốt nhất?"

Hạo Nguyệt lạnh lùng cười, lợi dụng nhược điểm của người khác, mặc dù vốn không quá quang minh lỗi lạc, nhưng việc này cũng không hổ là một trong những pháp bảo chiến thắng thần kỳ.

"Tiểu thư, người thật thông minh hả, nguyên lai trong lòng tiểu thư sớm quyết định tốt rồi…"

Hỉ Nhi vội vàng vuốt mông ngựa, bộ dáng của tiểu thư bây giờ có điểm kinh khủng, may là, người nàng sẽ đối phó, tuyệt đối không phải là mình.

"Hừ, rõ ràng là tốt rồi!"

Kiêu ngạo xoay người, Hạo Nguyệt vui vẻ thiếu chút nữa cất tiếng ca.

"Hạo Nguyệt!"

Một tiếng hừ lạnh, Hạo Nguyệt sợ đến một cử động cũng không dám, nàng sợ hãi ngẩng đầu, nhìn phụ thân mặt như bao công, nhỏ giọng nói:

"Cha… Sao người lại…"

"Hạo Nguyệt, sắp phải lập gia đình rồi, ngươi đàng hoàng cho ta, không nên làm những chuyện không nên làm nữa…"

Lửa giận của Liễu Tương đang thịnh, gần đây ngay cả trên triều, ánh mắt các đồng liêu nhìn hắn đều có trách sứ, đều do nữ nhi này, đều là nương của nàng khiến nàng như vậy.

"Cha, ta gần đây không phải đã cố gắng ngoan ngoãn rồi sao? Ta nơi nào cũng không có đi qua, cũng không có gây chuyện gì…"

Bực mình cong miệng lên, một bộ tiểu nữ nhi nhu thuận. Nhìn nữ nhi từ nhỏ đã thông minh động lòng người này, Liễu Tương than nhẹ một tiếng:

"Địch Mân, cũng là một người rất không tệ. Gả qua ngươi sẽ biết, lời truyền miệng, cũng rất không chân thật…"

Như bây giờ, mọi người đồn đãi, Liễu nhị tiểu thư đã có quan hệ với người nàng yêu rồi, thậm chí ngay cả hài tử đều có rồi. Nhưng sự thật, nữ nhi của hắn, từ nhỏ đã rất thông minh nhu thuận…

"Cha, nữ nhi biết rồi, nữ nhi rõ ràng…"

Ngoan ngoãn cúi đầu, Liễu Tương hài lòng cười nói: "Uh, rõ ràng là tốt rồi. Hạo Nguyệt, cha sẽ không hại ngươi!"

Sẽ không hại nữ nhi của mình, nhưng càng quan trọng là, chuyện thành thân của nữ nhi, cũng phải hợp lòng hắn mới được!

21. Chương 21: Âm Mưu Chính Thức 1

Cuộc sống luôn trôi qua rất nhanh, rất nhanh đã tới ngay xuất giá rồi, bởi vì không có bao nhiêu mong đợi đối với hôn sự, Tàn Nguyệt trở thành người nhàn nhã nhất trong phủ. Tất cả có liên quan đến hôn lễ, đều có quản gia thay mặt chuẩn bị, mà Liễu phu nhân, càng lại khoa trương không có lộ diện.

"Tiểu thư, chúng ta thật sự phải rời khỏi nơi này sao?"

Trời chưa sáng, đã bị người kéo ra trang điểm, đến khi trang phục đều đã rất tốt, Tàn Nguyệt vẫn còn mơ mơ màng màng. Nhìn tiểu thư ngáp liên tục, Lam Nhi lo lắng hỏi.

Nơi này mặc dù không tốt lắm, nhưng hai người chủ tớ các nàng, cũng ở chỗ này sống nương tựa lẫn nhau lâu rồi, sắp phải rời khỏi, trong lòng thật đúng là có chút không nỡ.

"Đúng vậy, Lam Nhi, nếu như ngươi không muốn rời đi, ngươi có thể ở lại!"

Vào cửa cung sâu giống như biển, về tư mà nói, Tàn Nguyệt hy vọng Lam Nhi có thể đi cùng mình, như vậy mình ở phủ thái tử sẽ không quá cô đơn. Nhưng vì Lam Nhi, cung đình thật sâu, chính nàng cũng không chắc có thể bảo vệ mình thật tốt, huống chi là thêm một Lam Nhi?

Do dự, khó xử, cuối cùng Tàn Nguyệt cũng nói ra. Bây giờ hối hận còn kịp, sau khi đi qua cát hung ác chưa bình tĩnh**, nàng hy vọng, Lam Nhi có thể suy nghĩ rõ ràng.

"Tiểu thư, Lam Nhi đi theo người, bất luận người đến nơi nào, Lam Nhi cũng sẽ không rời khỏi tiểu thư!"

Hiểu rõ sự lo lắng của tiểu thư, Lam Nhi nghiêm túc nắm tay Tàn Nguyệt, thanh âm kiên định lạ thường.

"Lam Nhi, ta cũng hy vọng gả đi có thể có một người bạn, nhưng… Ngươi cũng biết, bên kia không thể so với Tướng phủ, ta lo lắng bản thân không chăm sóc được ngươi!"

Cầm một cái ngọc thoa cài tóc trên bàn lên, Tàn Nguyệt dịu dàng cài ngọc thoa lên đầu Lam Nhi, thở dài nói:

"Ngươi và ta chủ tớ đã lâu, ta cũng không có vật gì tốt tặng cho ngươi. Ngọc thoa cài tóc này, ta cũng đeo rất nhiều năm rồi, để lại cho ngươi làm kỉ niệm!"

Có câu nói kia của Lam Nhi là đủ rồi, biết rõ bên kia vốn là lừa lọc hãm hại, không thể mang nàng đi theo. Có lẽ, bây giờ thái tử đối với nàng có hứng thú, sẽ rất tốt, nhưng sau này thì sao?

Nàng vốn không tin tình cảm, lại càng không tin vừa thấy đã yêu. Hơn nữa, cho dù là có vừa thấy đã yêu, có điều tình cảm, cũng không phát sinh tại hoàng thất, sẽ không phát sinh ở trên người một vị thái tử có đông đảo oanh oanh yến yến quanh người.

"Tiểu thư, cám ơn ngọc thoa cài tóc của người. Ngọc thoa cài tóc Lam Nhi nhận lấy, nhưng Lam Nhi sẽ không để cho tiểu thư gả đi một mình. Tiểu thư, Lam Nhi sẽ cùng người, Lam Nhi cũng theo người nhiều năm như vậy rồi, đừng đuổi Lam Nhi đi…"

Chủ tử khác, nàng chưa ở chung, nhưng cho tới bây giờ tiểu thư đều chưa từng đối xử tệ với nàng. Tình cảm nhiều năm như vậy, nàng không muốn rời khỏi tiểu thư. Hơn nữa, tiểu thư rất cô đơn, nàng không muốn tiểu thư tiếp tục cô đơn nữa.

22. Chương 22: Âm Mưu Chính Thức 2

"Ôi chao, tiểu thư tốt của ta, người như thế nào còn chưa mặc áo giá y vào hả. Tân lang cũng sắp tới đây rồi, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, giá y đâu?"

Hai người trong lòng đang đau khổ nói chuyện, một người ma ma trang điểm đột nhiên chạy vào, thấy hai người đang nói, bực mình kêu lên.

"Lam Nhi, trước lấy giá y đến cho ta, thời gian cũng không còn nhiều nữa!"

Tàn Nguyệt cười nhẹ, Lam Nhi vội vàng lau nước mắt còn vương ở khóe mắt, mở tủ y phục lấy ra mũ phượng và giá y, chỉ là cái tủ y phục vốn dĩ chỉnh tề, lúc này lại có vẻ bừa bộn.

"Tiểu thư, này, này…"

Kinh ngạc mở lớn miệng, Lam Nhi bối rối kêu lên.

"Chuyện gì, nha đầu?"

Ma ma trang điểm sốt ruột đi tới, nhìn tủ y phục bừa bộn, bất an nói:

"Đừng nói với ta, mũ phượng và giá y đã bị mất ?"

"Tiểu thư, tối ngày hôm qua vẫn còn, ta còn kiểm tra qua… Nhưng, bây giờ lại…"

Lam Nhi hoảng hốt nhìn Tàn Nguyệt, hồi tưởng đến áo tân nương ngày hôm qua, nàng đã tự mình kiểm tra, không có việc gì mà!

"Không được, ta phải nói cho lão gia, sao lại có thể xảy ra việc này? Đây là điềm rất xấu, điềm xấu…"

Ma ma dậm chân, trên mặt lộ ra một tia bối rối, phì phì, bàn tay to bắt lấy cổ tay Lam Nhi, cả giận nói:

"Đi, theo ta đi gặp lão gia …"

“Ma ma, dừng tay!”

Tối hôm qua, nàng không rời khỏi căn phòng này, vẫn không rời khỏi, mà Lam Nhi cũng không nói dối, vậy áo tân nương hẳn là mất lúc mình ngủ. Nhưng là ai đã tới đây trộm? Lúc hắn tới, sao có thể một chút mình cũng không biết?

Trong đầu kêu loạn, luôn cảm giác, chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng cẩn thận nghĩ, lại không biết sai chỗ nào. Chỉ là không thể để ma ma mang Lam Nhi đi gặp Liễu Tương, Liễu Tương biết, Lam Nhi chắc chắn sẽ không xong.

”Được rồi, ta nhớ ra rồi, Lam Nhi, có phải ngươi nhớ nhầm không, ngày đó lúc nhị tiểu thư tới, chúng ta không phải đã xem qua sao?

Nháy mắt với Lam Nhi mấy cái, Lam Nhi tự nhiên hiểu rõ ý tứ của tiểu thư, nàng khó khăn gật đầu:

“Tiểu thư… Đúng vậy, ta nhớ lại rồi, vì sợ bị hư, ta đã để ở chỗ khác…”

Ma ma rốt cục buông tay, Tàn Nguyệt cuối cùng cũng thở ra một hơi, may là ngày đó Hạo Nguyệt tặng mình một bộ, bằng không, hôm nay thật sự phiền toái rồi.

“Tiểu thư, ở chỗ này đây!!”

Bưng ra mũ phượng và giá y của tiểu thư Hạo Nguyệt đưa tới, trong mắt Lam Nhi cũng ẩm ướt, bởi vì vừa rồi căng thẳng, hai tay cũng run rẩy rõ ràng!

23. Chương 23: Âm Mưu Chính Thức 3

Nha đầu này, lo lắng như vậy sao? Mắt nhìn Lam Nhi an ủi một cái, Tàn Nguyệt tiếp nhận mũ phượng và giá y, mặc lên dưới sự giúp đỡ của ma ma, trên khuôn mặt nhỏ lộ ý cười nhạt.

“Tiểu thư, thật không hổ là đồ hoàng cung đưa tới, kỹ thuật thêu thật sự là tinh xảo.”

Chuyện cũng đã qua, tâm tình của ma ma cũng tốt hơn nhiều, cầm lấy giá y, không nhịn được ca ngợi. Không biết giá y này không phải là trong cung đưa tới, bất quá chỉ là Hạo Nguyệt làm cho nàng mà thôi.

Tàn Nguyệt nhẹ cười, phối hợp mặc giá y, sau khi cùng ma ma và Lam Nhi sửa sang lại và đội mũ phượng thoả đáng, thì chỉ còn chờ lát nữa Liễu Tương lại đây.

“Lam Nhi, nơi này làm sao lại có sợi chỉ vụn lòi ra, mau giúp ta cắt đi!”

Trong tay áo, có một sợi chỉ lòi ra quấn vào tay, Tàn Nguyệt kéo ống tay áo Lam Nhi, rất nhỏ giọng nói.

“Oh, được…”

Lam Nhi xoay người, lúc này ma ma đã ra bên ngoài uống trà ngồi chờ rồi, trong phòng cũng chỉ có hai người các nàng. Vốn dĩ, tiểu thư xuất giá, cũng là đại sự của tướng phủ, nơi này cũng không nên lạnh lẽo như vậy, nhưng hôm nay cũng là ngày nhị tiểu thư xuất giá, chuyện tình trong phủ đều là phu nhân quản lý. Đám hạ nhân cũng rất khôn khéo, biết nên nịnh hót người nào, không nên nịnh hót người nào.

“Tiểu thư, ở đâu?”

Lấy kéo đến, Lam Nhi cúi đầu hỏi.

“Chỗ này.”

Giơ tay lên, Tàn Nguyệt xoay người nâng tay áo, tỏ ý nói.

“Tiểu thư, ở đây phải không?”

Nhìn sợi chỉ rõ ràng như vậy, Lam Nhi thầm nghĩ nhị tiểu thư cũng quá sơ ý rồi, sao lại có thể sót lại sợi chỉ lớn như vậy đây?

“Làm sao vậy, tiểu thư?”

Đột nhiên, tay của Tàn Nguyệt giữ lấy cây kéo của Lam Nhi, Lam Nhi ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn tiểu thư, một cỗ bất an nồng đậm dâng lên.

"Không có việc gì, trước cắt đi!"

Không cảm xúc buông tay ra, trên mặt Tàn Nguyệt hiện ra một tia chật vật, Lam Nhi không có hỏi tiếp, mà vẻ tươi cười trên mặt Tàn Nguyệt, không còn hiện lên nữa.

Hạo Nguyệt, nhị tỷ của nàng, tỷ tỷ duy nhất ở trong phủ đối xử với nàng tốt hơn, sao nàng lại có thể đối với mình như vậy?

Sắc mặt bình tĩnh, trong lòng lại nổi sóng cuồn cuộn, giống như làn gió thổi qua, Tàn Nguyệt thiếu chút nữa kêu lên.

Một sợi chỉ trong tay áo, nếu như không phải vừa lúc cắt vào tay, ai có thể chú ý? Nhưng sự thật luôn tàn khốc như vậy, nàng thấy được, cũng chú ý rồi, đường may kia, kỹ thuật thêu kia, so với vẻ ngoài có thể thấy được, cách xa rất nhiều…

24. Chương 24: Âm Mưu Chính Thức 4

Đây không phải đường may của Hạo Nguyệt, bởi vì hai người thân thiết, mà nàng bình thường lại tỉ mỉ, tất nhiên nhận ra đường may của Hạo Nguyệt, cũng nhân tiện hiểu rõ điều này, có ý nghĩa gì…

Đây không phải Hạo Nguyệt tự tay làm, tối thiểu không phải nàng tự làm hết, mặc dù cực kỳ giống nhau, nhưng không thể gạt được hai mắt của Tàn Nguyệt. Tuy không phải nàng làm, nhưng cũng là nàng vì mình mà chuẩn bị, điều Tàn Nguyệt không hiểu là, vì sao Hạo Nguyệt phải lừa gạt nàng? Vì sao không nói thật?

Có phải tự tay làm hay không không có vấn đề gì, nàng cũng không để ý. Nàng để ý là sự quan tâm của Hạo Nguyệt đối với mình, phần tình cảm tỷ muội ấm áp…

"Hạo Nguyệt, ngươi muốn làm gì?"

Nữ nhi xuất giá, khẩn trương nhất thường là nương, chứng kiến nha đầu cầm mũ phượng và giá y, mặt Liễu phu nhân trong nháy mắt trở nên không còn chút máu, cái này – đây là…

"Nương, người phải giúp Nguyệt Nhi, phải giúp ta… Hạnh phúc của ta, đều phải dựa vào nương…"

Đuổi những người hỗn tạp ra khỏi phòng, Hạo Nguyệt đột nhiên quỳ xuống, chuyện này, vốn là ngàn vạn lần không thể nói cho phụ thân, Hỉ Nhi biết cũng không có việc gì, nàng là nha đầu thiếp thân của mình. Trừ nàng ta ra, người duy nhất có thể nói, cũng chỉ có nương thôi.

"Hạo Nguyệt, ngươi…"

Bối rối trong lòng dâng lên, trách không được gần đây trên mặt nữ nhi sáng sủa hơn rất nhiều, thì ra, nàng lại có ý định như vậy! Nhưng, sự tình trọng đại, nói không chừng, cả tướng phủ bọn họ cũng…

Không được, ngàn vạn lần không thể như vậy!

Liễu phu nhân lắc đầu, thở dài nói:

"Hạo Nguyệt, không phải nương không muốn giúp ngươi, chỉ là – chỉ là, rất nguy hiểm! Một người không nói, cả nhà chúng ta cũng có thể…"

Hoàng thất, hoàng quyền, sao lại có thể để bọn họ tùy ý trêu chọc như thế ? Liễu phu nhân bất an nhìn ra ngoài, lát nữa Liễu Tương cũng tới đây, nếu như hắn thấy được, vậy thì phiền toái rồi.

"Nương, Nguyệt Nhi nghĩ rồi, không có việc gì. Hôm nay vốn là ngày ta và Tàn Nguyệt gả đi, đều có khả năng lên nhầm kiệu hoa, việc này cùng Liễu phủ chúng ta không có liên quan gì!"

Đây cũng là lý do nàng chọn ngày này để thành thân. Nếu Tàn Nguyệt không muốn cự tuyệt, vậy nàng cũng chỉ có thể tráo đổi bọn họ như vậy. Chỉ cần qua một cửa này, hoàng gia biết được sai sót, có thể oán

người nào đây? Hơn nữa, gạo đã nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, đến lúc đó, cha vì danh dự của mình, cũng không thể mặc kệ nàng.

Mà hoàng gia, vì mặt mũi của bọn họ, cũng lại càng không để lộ ra ngoài. Cho nên, nàng cần làm, chỉ là qua một cửa này trong ngày hôm nay là được rồi…

25. Chương 25: Âm Mưu Chính Thức 5

"Này… Này… Nhưng…"

Khó khăn nhìn Hạo Nguyệt, trong khoảng thời gian ngắn, Liễu phu nhân thật đúng là không có chủ ý gì. Nhưng bây giờ thật sự không còn sớm nữa, lát nữa đến giờ, người nghênh thân cũng đã tới đây rồi, không được, nàng bây giờ phải có một quyết định!

"Nương, lúc này người nhất định phải giúp Hạo Nguyệt… Bây giờ, chỉ cần kiệu hoa rời khỏi tướng phủ, chuyện sau đó, Hạo Nguyệt cũng lo xong rồi…"

Thấy nương đã dao động, Hạo Nguyệt nắm chặt lấy tay của nương, thừa dịp còn nóng tiếp tục khẩn cầu. Liễu phu nhân thở dài một tiếng, nguyên bản trái tim đã có chút dao động, nhìn đến bộ dạng nữ nhi đáng thương như vậy, sớm đã lệch hướng về bên nữ nhi rồi, bà vội vàng nâng Hạo Nguyệt dậy, than nhẹ một tiếng:

"Được rồi, nương thử xem. Cha ngươi sắp tới đây rồi, ta trấn an hắn một chút trước. Bây giờ không thể cho cha ngươi biết, nếu hắn biết, tất cả cũng hết!"

Hạo Nguyệt gật đầu, nơm nớp lo sợ lấy ra một gói giấy từ trong tay áo, Liễu phu nhân khó hiểu tiếp nhận:

"Hạo Nguyệt, đây là…"

"Nương, cái này không có việc gì, chỉ là mê dược rất bình thường, sau bốn năm giờ sẽ không có chuyện gì. Người nghĩ cách cho phụ thân uống vào là được. Lát nữa đến giờ, người ở phủ tướng quân sẽ tới đón tân nương trước, đừng quên gọi Lam Nhi lại đây…"

Lam Nhi, nha đầu thiếp thân của Tàn Nguyệt, có nàng ở đây, tất cả sẽ tốt đẹp.

"Hạo Nguyệt, nương biết, ta đi trước tống nàng đi!"

Cả trái tim Liễu phu nhân đập rất mạnh, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện lớn như vậy, bây giờ vì nữ nhi, bà phải làm rồi, trong lòng không hề an tĩnh, nhưng cũng có hưng phấn. Bất quá, vì hạnh phúc của nữ nhi, cũng vì vinh hoa phú quý sau này của mình, tất cả đều đáng giá.

"Nương, cám ơn người!"

Trong tay, nắm chặt một bình ngọc nhỏ, đó là nàng bỏ rất nhiều tiền tìm người mua từ trong tay ma ma ở thanh lâu. Kỳ thật, phụ nữ trong gia đình tốt vốn không nên có mấy thứ này, nhưng vì tương lai chính mình, nàng không thể không học những thứ này.

Gạo nấu thành cơm, nàng nhất định phải làm được. Chỉ cần gả đi, động phòng rồi, cũng viên phòng rồi, tất cả đều sẽ tốt.

Lòng bàn tay, từ từ chảy đầy mồ hôi, giơ tay, nhìn lòng bàn tay trắng bệch, Hạo Nguyệt thở dài nói:

"Hỉ nhi, bên kia ta cầu xin ngươi rồi. Ngươi yên tâm, tới phủ thái tử rồi, ta sẽ nhanh chóng đem ngươi đổi lại. Hỉ Nhi, người khác làm ta lo lắng, ngươi nhất định phải giúp ta!"

Chuyện này, biết nhiều tin nhất, chính là nha đầu Hỉ Nhi này. Thậm chí ngay cả mũ phượng và giá y, cũng là Hỉ Nhi mang tới. May là Hỉ Nhi đối với mình không có hai lòng, nếu có, vậy sau này…

Ánh mắt trầm xuống, Hạo Nguyệt bất an nắm chặt khăn lụa trong tay. Hỉ nhi, phải đi theo bên cạnh mình, bằng không, toàn bộ sẽ xong hết.

26. Chương 26: Âm Mưu Chính Thức 6

Hai kiệu hoa vào cửa, vốn đều là một trước một sau, nói là tân nương không thể gặp lại, nơi Tàn Nguyệt và Hạo Nguyệt ở cũng không gần. Hỉ Nhi và Hạo Nguyệt, len lén đi tới sân của Tàn Nguyệt, may là người bên này cũng không nhiều, dùng chút mê hương, đã sớm chuẩn bị tốt, đưa Tàn Nguyệt đang ngất xỉu đi ra ngoài. Mà Hạo Nguyệt, mặc mũ phượng và áo tân nương do hoàng thất đưa tới, đội khăn đỏ thật dài, mặc dù Lam Nhi là nha đầu thiếp thân, cũng khó phân biệt thật giả.

Không ngờ, tất cả, bởi vì có thế lực mạnh là Liễu phu nhân tương trợ, tiến hành thật đúng là vô cùng thuận lợi. Lam Nhi bị gọi đi, chỉ trong nháy mắt, trở về cũng không có hoài nghi tân nương tử thật hay giả. Mà hai nhóm tám người nghênh kiệu cũng ở phía sau đi tới, vội vàng gấp gáp, hai đỉnh kiệu hoa, từ hai sân cách xa nhau đi ra ngoài, chậm rãi hướng về nơi mình rời đi.

Thấy tất cả cuối cùng cũng kết thúc, Liễu phu nhân thở ra một hơi, rốt cục kết thúc, bà mạo hiểm rất lớn, hoàn thành ý lớn của nữ nhi. Mà ngày mai, Liễu Tương sẽ biết tin tức này, bà cũng không tránh được bị mắng một trận.

"Quên đi, ngày mai rồi nói sau, chỉ hy vọng, hôm nay đừng xảy ra chuyện gì nhiễu loạn alf được!"

Tự nói một tiếng, Liễu phu nhân mang trái tim bất an đi đến từ đường tổ tông. Nơi này, trừ bài vị của tổ tông ra, cũng có nàng!

Như Yên, một người nữ tử mơ hồ như khói, lúc đầu, nếu như không phải bởi vì mình, nàng sẽ không rời đi sớm như vậy.

"Như Yên, hôm nay là ngày Tàn Nguyệt của ngươi xuất giá, cũng là ngày Hạo Nguyệt của ta xuất giá, ngươi vui vẻ sao? Ngươi hẳn là rất vui vẻ, Tàn Nguyệt và Hạo Nguyệt, dĩ nhiên giống ta và ngươi. Ngươi đoạt hạnh phúc của ta, mà Tàn Nguyệt cũng đoạt đi hạnh phúc của Hạo Nguyệt… Ha ha, bất quá, Hạo Nguyệt là nữ nhi của ta, tính tình của nàng cũng giống ta, nàng sẽ không cam tâm, cũng không chịu nhận mệnh… Như Yên, biết không? Ngươi vĩnh viễn đều là thất bại – ngươi, nữ nhi của ngươi cũng vậy, ngươi thất bại, cho dù ngươi có xinh đẹp, hắn từng thích ngươi cỡ nào, ngươi cũng thất bại… …"

Đáng vui vẻ, nàng lại là một người thắng trận, có thể nói ra, nước mắt cư nhiên rơi xuống như vậy, không kiêng nể gì, dừng cũng không dừng được, cứ thế rơi xuống…

27. Chương 27: Xuân Phong Đắc Ý*

*Xuân phong đắc ý: là con đường thuận lợi, thăng quan tiến chức, nếu nói về Như Yên thì ta nghĩ là cuộc sống gia đình thuận lời, được sủng ái.

"Ha hả, Như Yên, ta khóc, hôm nay ta dĩ nhiên khóc… Lúc đầu tướng gia không tin ta, không sủng ái ta, ta cũng không có khóc. Ngươi biết lúc đó lòng ta có bao nhiêu đau khổ không? Nhìn ngươi xuân phong đắc ý, trái tim của ta, đau đớn như đao cắt, nhưng ngươi không nhìn thấy, ngươi không nhìn thấy. Ngươi biết khi đó ta suy nghĩ cái gì không? Ta suy nghĩ, ta phải nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách thắng ngươi! Cuối cùng, trời không phụ người có lòng, ta rốt cuộc làm được rồi… Ngươi biết tướng gia tại sao không thích Tàn Nguyệt không? Bởi vì hắn hiểu rõ Tàn Nguyệt là nữ nhi của hắn, nhưng lúc ngươi mang thai Tàn Nguyệt, lại cùng nam nhân khác không minh bạch, không minh bạch. Ngươi đáng hận ta, mà qua đêm nay rồi, nữ nhi Tàn Nguyệt của ngươi cũng sẽ hận Hạo Nguyệt, chắc chắn, nhất định là vậy. Chỉ là, ngươi đã chết, nữ nhi của ngươi, cũng lại yểu mệnh, nàng lấy cái gì đến hận ta, hận Hạo Nguyệt?"

"Phu nhân, tướng gia tới đây rồi…"

Đang khóc đến hăng say, Tiểu Quế đột nhiên chạy vào, Liễu phu nhân vội vàng lau lệ ở khoé mắt, vóc dáng tiều tụy nhắm mắt lại, trong miệng tức tức cục cục nấc lên.

"Cúc Văn, hôm nay nữ nhi xuất giá, sao ngươi lại đến từ đường?"

Cả ngày, trong đầu đều mơ mơ màng màng, Liễu Tương ngay cả làm sao đưa nữ nhi rời khỏi nơi này cũng không rõ ràng. Lúc tỉnh lại, mặt trời đã ngã về tây, nghe nói phu nhân ở từ đường, hắn cũng đi tới đây.

"Lão gia, Hạo Nguyệt và Tàn Nguyệt đều xuất giá rồi, thoáng cái hai nữ nhi đều đi, trong lòng ta cảm thấy được mất mát. Cho nên tới đây cầu phúc cho các nàng…"

Cúi mặt xuống, Liễu phu nhân không dám nói nhiều quá, đến bây giờ còn chưa có người phát hiện, Hạo Nguyệt hẳn là đã thành công rồi, bà không thể lộ ra chân tướng, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc.

"Ngươi khóc? Khóc cái gì mà khóc, các nàng xuất giá vốn là chuyện tốt, hơn nữa, hai người con rể đều là nhân trung long phượng, chúng ta nên cao hứng mới đúng!"

Đường đường đại quân Vương triều, hiện nay ai có thể có đường làm quan rộng mở như hắn? Mặc dù con mình còn nhỏ, thành gia lập nghiệp cũng phải qua vài năm, nhưng ba người thông gia, mỗi người đều là nhất vật vang dội. Đại nữ nhi Minh Nguyệt, chính là gả cho Lại bộ thượng thư, nhị nữ nhi Hạo Nguyệt, tướng công là đại tướng quân nổi danh hiển hách, tam nữ nhi Tàn Nguyệt là gả đi tốt nhất, đương kim thái tử điện hạ. Qua tiếp mấy năm, thái tử đăng cơ, hắn lại là quốc trượng dưới một người trên vạn người. Nghĩ đến cuộc sống hô phong hoán vũ sau này, Liễu Tương ngay cả nằm mơ khoé miệng cũng cong lên…

28. Chương 28: Tình Yêu Thấu Xương 1

"Lão gia, ta cũng vậy. Thật cao hứng, ta là cao hứng mà khóc. Các nàng cũng tìm được nơi quy túc thật tốt ình, mà Như Yên, nàng cũng không thể chính mắt thấy được. Lão gia, Như Yên tỷ tỷ đối với ta tốt như vậy, không nghĩ tới…"

Nói đến Như Yên, nước mắt của Liễu phu nhân lại rơi xuống, bộ dáng thật thương tâm, không biết còn tưởng rằng là tỷ muội tình thâm cỡ nào?

"Như Yên… Cái này, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, chuyện trước kia ta cũng không muốn truy cứu, không đề cập tới cũng được!"

Trong sách nói, yêu luôn làm cho người ta khó có thể quên được, nhưng yêu đã lâu, yêu cũng sẽ biến chất. Vẫn nhớ rõ năm đó, cũng là tại hội hoa mẫu đơn, một người nữ tử đạm nhã thoát tục, xoay người, mỉm cười với hắn…

Cười một cái khuynh quân (vua), cười cái nữa khuynh thành, chính là nụ cười đó, hắn nhớ kỹ nàng, cũng yêu nàng, không thể tự kềm chế mà yêu nàng…

Khoảng cách gia thế không nhiều, không có bao nhiêu trở ngại, bọn họ thành thân rồi, sau đó lại có một đứa con đáng yêu. Chức quan hắn làm cũng càng lúc càng cao, phụ nữ trong nhà cũng càng ngày càng nhiều, tươi cười trên mặt Như Yên lại càng ngày càng ít.

"Như Yên, ta yêu, vẫn chỉ có một mình nàng. Nhưng ta vẫn phải lấy các nàng, nàng cũng biết, phụ nữ, đối với nam nhân, cũng không chỉ có một tác dụng…"

Hắn chung quy đều nói như thế với nàng, mà nàng cũng luôn nhẹ nhàng gật đầu, đối với hắn càng chăm sóc hơn. Không nghĩ tới, con của bọn họ, đứa con bốn tuổi đột nhiên bệnh chết…

Nói về thương tâm, hắn cũng không ít hơn Như Yên, nhưng từ khi đó trở đi, Như Yên càng ngày càng ít nói, tươi cười trên mặt không bao giờ thấy nữa. Hắn khuyên Như Yên rất nhiều lần, mà Như Yên vẫn không nghe…

Có lẽ, tính nhẫn nại của nam nhân luôn có hạn. Thời gian đã lâu, hắn đi tới nhìn cuộc sống của Như Yên ngày càng ít, cho đến ngày đó…

Ngày đó, cả trái tim hắn cũng lạnh xuống, bắt được hai kẻ thông dâm, bắt được kẻ trộm dơ bẩn. Hung hăng đánh một cái tát, căn bản là khó có thể tiêu tan được mối hận trong lòng hắn, hắn muốn giết người, muốn giết nàng, nữ tử hắn từng yêu triệt cốt này.

"Ta cho ngươi cơ hội, nói cho ta biết, tại sao…"

Ở trong lòng đè xuống lửa giận ngút trời, sau đó hắn cũng bội phục chính mình, dưới tình huống như vậy, hắn còn có thể trấn định như thế.

"Ta nói, ngươi sẽ tin ta sao? Ta nói Hoàn Nhi là bị người hại chết, ngươi có tin ta sao? Ta nói ta không làm chuyện có lỗi với ngươi, ngươi sẽ tin ta sao?"

29. Chương 29: Tình Yêu Thấu Xương 2

Nâng lên khuôn mặt nhỏ gầy, nửa bên mặt của nàng cũng sưng lên. Trong mắt lệ quang nhạt nhòa, nàng vậy mà cố chấp không cho rơi xuống.

"Ta rất muốn tin tưởng ngươi, nhưng, đây là cái gì? Hắn là ai? Cái này lại là cái gì?"

Trên mặt đất, chính là y phục tán loạn của nam nhân rơi ra từ tầng dưới cùng trong tủ, quỳ bên cạnh chính là một nam nhân xa lạ, mà trên bàn, dường như là thư Như Yên tự tay viết –

Tình ý liên miên, nếu không phải viết cho hắn…

"Ngươi đã nhận định ta có tội, ta nói thì có ích lợi gì đây? Liễu lang, ngươi thay đổi, trái tim ngươi thay đổi rồi, ngươi không phải Liễu lang trước kia của ta…"

Gục đầu xuống, nàng không nhìn hắn nữa, trong mắt vô thần, tràn đầy tuyệt vọng.

"Không có lời để nói sao? Tiện nhân, làm ra chuyện như vậy, ngươi còn có thể giả bộ vô tội, thật không biết, thì ra mắt ta bị mù, mới có thể coi trọng người phụ nữ như ngươi!"

Phẫn nộ vung tay lên, Như Yên bị ném trên mặt đất. Sắc mặt của nàng tái nhợt, giương lên hai mắt vô thần, nhìn chằm chằm vào Liễu Tương, nhưng một câu cũng không nói.

Sau đó, nàng tìm đến cái chết, nhưng được nha đầu cứu trở về. Lúc nghe được tin tức này, hắn rất muốn đi xem nàng một chút, an ủi dỗ dành nàng, nhưng hắn nhịn xuống, cũng nghe được tin tức nàng có mang.

Mang thai, sau đó dĩ nhiên nàng mang thai rồi. Hài tử là của ai? Có phải của gian phu bị loạn côn đánh chết kia không? Kỳ thật, tính theo thời gian đại phu nói, phải là của mình mới đúng, nhưng không bài trừ, có thể là của nam nhân kia.

Một chén thuốc phá thai đậm đặc, cứ như vậy được đưa đến trong viện của nàng. Nàng không uống, mà khóc chạy tới ngoài thư phòng, quỳ cả một ngày.

"Hắn khiến ngươi nặng tình như vậy sao?"

Một hài tử, đã từng, hắn hy vọng cỡ nào, bọn họ sẽ có một hài tử nữa, đó là Như Yên của hắn sinh ra. Nhưng bây giờ không phải lúc, hài tử này tới thật không phải lúc.

"Mặc kệ ngươi tin hay không tin, hắn là cốt nhục của ngươi, ta không làm chuyện có lỗi với ngươi. Ngươi cũng nên biết, cho tới bây giờ ta chưa từng lừa gạt ngươi!"

Mặc dù, nàng vốn quỳ rạp trên mặt đất, nhưng nàng lại quật cường ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn hắn.

"Ngươi có cách gì chứng minh? Như Yên, chuyện đó, là chính mắt ta thấy, tận mắt ta thấy, ngươi nói, ta phải tin ngươi như thế nào?"

Ngồi xổm người xuống, hắn nâng cằm Như Yên lên, chỉ là vài ngày không gặp, nàng tiều tụy rất nhiều, cũng gầy gò rất nhiều.

30. Chương 30: Tình Yêu Thấu Xương 3

Nhưng, so với nàng phản bội mình, đây tính là cái gì? Nếu như không phải nể tình cảm hai người từng có, hắn sao chỉ có thể xử tử gian phu, mà nàng lại còn sống tốt trên đời này?

Cả đời, làm cho hắn động tâm chỉ có một phụ nữ, chính là nữ tử trước mắt này, cũng là nữ tử mạnh mẽ phản bội hắn!

"Ta thề! Ta thề, nếu như ta…"

Giơ tay lên, Như Yên dứt khoát nói, Liễu Tương cười lạnh một tiếng:

"Thề? Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi? Như Yên, ta sẽ không ngốc như vậy, lại càng không tin tưởng ngươi nữa. Người đâu, rót thuốc!"

Làm một nam nhân, không thể chịu được nhất, hẳn là bị phụ nữ phản bội. Nhưng nàng, Liễu Như Yên, lại hung hăng mà phản bội mình! Nhưng, mặc dù nàng phản bội hắn, hắn vẫn không đành lòng, nghe nàng phát ra thề độc. Có lẽ, cả đời hắn sẽ không tha thứ nàng, nhưng cũng sẽ không buông tha nàng, cho dù là nhốt ở bên cạnh mình, cho dù là cả đời không gặp nữa, hắn chỉ cần, cảm giác được hơi thở của nàng là được rồi.

"Không, đừng… Đây là hài tử của ngươi, vốn là con của chúng ta…"

Chứng kiến nha đầu đi tới, Như Yên lần đầu tiên luống cuống, một loại sợ hãi vô cùng bao trùm lấy nàng, tay nàng phủ chặt trên bụng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Liễu Tương:

"Không được, không được… Ngươi giết ta đi, giết ta đi…"

"Liễu lang, ngươi rất vô tình, trái tim ngươi thay đổi, trái tim của ngươi đã sớm thay đổi rồi, tại sao còn muốn vu khống ta như vậy? Ta đã mất đi một hài tử, ta đã mất đi Hoàn Nhi rồi, ta không thể mất đi hài tử này nữa, ta không thể nhìn cốt nhục của mình, trơ mắt nhìn hắn rời khỏi ta đi…"

Tiếng khóc tuyệt vọng, từng tiếng đều đánh vào trong lòng hắn, hắn cũng không muốn làm như vậy, nhưng hắn không có cách nào. Nếu như, chờ sau này hài tử sinh ra, không phải của hắn, hắn phải dùng cảm giác gì để chịu đựng đây?

"Lão gia, tỷ tỷ nói thành khẩn như vậy, ta cảm thấy hẳn sẽ không là giả, bằng không…"

Cúc Văn bụng đã rất lớn lung lay lúc lắc đi tới, nàng quan tâm đi đến trước mặt Liễu Tương, kề bên tai Liễu Tương nói một câu.

"Được rồi, Như Yên, ngươi muốn lưu lại hài tử này sao?"

Cúc Văn nói xong, khoé miệng Liễu Tương tràn ra mỉm cười, tay hắn thân mật vòng qua lưng Cúc Văn, Cúc Văn cũng dán vào trên người Liễu Tương, tư thế hai người, muốn bao nhiêu ám muội có bấy nhiêu ám muội.

Trái tim, đau đớn giống như xé rách, rốt cuộc là ai phản bội ai? Người nào có lỗi với người nào, Như Yên tuyệt vọng nhìn hai bóng người thân mật –

31. Chương 31: Tình Yêu Thấu Xương 4

Đã từng, có lẽ là rất lâu trước đây, hắn cũng thân thiết ôm mình như vậy, lời nói yêu thương làm cho người ta mặt đỏ tim đập, khiến cho bản thân tươi cười lên tục…

Nhưng hôm nay, Liễu lang như trước, nhưng đứng ở bên cạnh hắn, đã sớm không phải là mình. Bất quá, bây giờ, chuyện đó cũng không quan trọng, phải không? Bây giờ nàng có được đã không còn nhiều, những thứ đáng quyến luyến trên đời cũng không nhiều, nàng muốn giữ lại hài tử này, cũng là người thân nhất của nàng.

"Ta rất muốn!"

Trong mắt, không có tức giận, không có phẫn nộ, càng không có không cam lòng, oan khuất, có, chỉ là tình yêu đối với hài tử này, cũng là sự cố chấp của một người làm mẹ.

"Như Yên, muốn lưu lại hài tử này, có thể. Ngươi chỉ cần đáp ứng một điều kiện là được!"

Liễu Tương lạnh lùng cười, trên mặt Cúc Văn lộ ra ý không đành lòng, nhưng trong mắt, lại khó có thể che dấu được, một mạt đắc ý.

"Điều kiện gì?"

Rõ ràng biết, điều kiện này tất nhiên khắc nghiệt, nhưng vì tính mạng chưa sinh ra này, nàng nguyện ý nhận hết tất cả, kể cả, tính mạng của mình!

"Tỷ tỷ, kỳ thật, rất đơn giản. Ngươi chỉ cần đi lên năm mươi bước – nhưng, là trên than lửa, chân trần…"

Năm mươi bước, trên than lửa, chân trần…

Nhìn môi đỏ mọng hé ra ngậm lại như vậy, Như Yên như bị sét đánh! Quay đầu, ánh mắt quật cường cố chấp nhìn về phía Liễu Tương – vừa mới là Cúc Văn nói, cũng không phải Liễu lang. Liễu lang của nàng, sẽ không đối với nàng như vậy…

"Tỷ tỷ, ta cũng vậy. Vì tốt cho ngươi, ngươi hoàn toàn có thể không cần làm như vậy… Này, kỳ thật lão gia, cũng không hy vọng ngươi làm như vậy…"

Cúc Văn than khóc một tiếng, lời châm chọc nói lên việc không liên quan đến mình. Môi Như Yên tái nhợt, há miệng mấp máy, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

"Liễu lang, đây cũng là ý của ngươi?"

Rốt cục hỏi ra được, nhưng khi lời nói ra khỏi miệng, lại khó khăn như thế, Như Yên nhìn hắn không chớp mắt, không bỏ qua bất cứ vẻ mặt gì của hắn.

"Như Yên, ta hy vọng ngươi uống thuốc…"

Ánh mắt của nàng thực tuyệt vọng, Liễu Tương từ trong mắt của nàng, thậm chí nhìn ra quyết định của nàng. Không cần, không cần làm như vậy, Như Yên…

Trái tim, không ngừng hò hét, Như Yên yêu múa, một điệu múa kinh người! Nếu như, thật sự làm như vậy rồi, nàng sau này, còn có thể múa nữa sao?

32. Chương 32: Tình Yêu Thấu Xương 5

"Không, nếu như làm như vậy ngươi có thể tin tưởng hài tử này trong sạch, ta nguyện ý!"

Quả nhiên, nàng vốn muốn nói như vậy, hắn khẽ cắn môi, nặng nề nhìn nàng:

"Ngươi cũng biết, nếu chân như thế, ngươi sau này, cả đời không thể múa nữa…"

Hắn luyến tiếc nàng, luyến tiếc tất cả bọn họ từng có trước đây. Nếu như không có chuyện ngày đó, nàng vẫn là người phụ nữ hắn yêu nhất…

Nhưng hôm nay, vì hài tử không rõ kia, nàng dĩ nhiên lựa chọn…

Ánh mặt lạnh lùng quét về phía cái bụng vẫn còn bằng phẳng của Như Yên, Liễu Tương nhỏ giọng nói:

"Được! Ngươi đã quyết định rồi, vậy bổn tướng sẽ thành toàn ngươi! Người đâu, lập tức chuẩn bị!"

Lập tức chuẩn bị! Hắn đồng ý!

Trái tim như tro tàn, hai con ngươi nhìn hắn rốt cục rời đi, trong mắt vô thần không còn mảy may dao động gì. Trái tim, tại giờ khắc này hoàn toàn chết đi, trên mặt tái nhợt nhưng quật cường khiến người ta đau lòng!

Liễu Tương cố chấp nhìn nàng, yêu, đã từng tốt đẹp như vậy, nhưng vốn dĩ hai ngươi yêu nhau, lại từng bước đi tới hôm nay. Yêu quá khó khăn, quá khổ, cũng làm cho người ta cân nhắc suy nghĩ kĩ. Hắn sẽ không yêu nữa, tình yêu duy nhất đã đi xa, hắn không muốn nếm thử nữa, loại cảm giác tê tâm liệt phế này… (#Ami: càng lúc càng bực mình, tình yêu như ông khiến ta bực mình hết sức >"<>

Liễu lang, sau này chỉ là Liễu Tương, không bao giờ là chồng của mình, tướng công của mình nữa! Đã từng, đối mặt sự phản bội của hắn, sự không tín nhiệm của hắn, nàng lựa chọn chết, nhưng lúc này, có hài tử, nàng cảm nhận được hơi thở của hài tử. Bất chợt trong lúc đó, nàng cảm giác được mình không hề cô đơn, cảm giác được ở trên đời này, thì ra còn có người có thể tin tưởng, có thể chiều chuộng.

Vì hài tử, nàng nguyện ý nhận hết tất cả, cho dù là tính mạng! Về phần bọn họ vừa nói, cùng lắm thì, sau này nàng khập khiễng sống hết một đời.

Cổ ngữ nói, nữ vì làm người mình yêu vui, đã không có thì còn cần gì (tớ chém áh), nàng làm sao còn tâm tình trang điểm vì ai, múa vì ai?

Đã không có… Đã từng, hắn là toàn bộ của nàng, tất cả của nàng, mà sau này, chỉ có hài tử trong bụng còn chưa có xuất thế này, mới là ông trời của nàng, toàn bộ của nàng…

"Nhị phu nhân, tướng gia đối với nàng có tình, giữ lại hài tử này, trước sau vốn là một tai họa. Khi nãy, người tại sao cứu nàng?"

Làm thân thể liên lụy, Cúc Văn về phòng trước, nha đầu khó hiểu hỏi.

"Ha ha, Tiểu Hạ, ngươi nghĩ rằng ta thật sự muốn giúp nàng sao? Điệu múa của nàng, cho dù ta tập cả đời vẫn kém hơn, mà tướng gia đối với nàng, ngươi cũng thấy được, căn bản là sẽ không quên tình. Uống xong thuốc phá thai, dùng không được bao lâu, chỉ cần nàng muốn, chủ động một chút, tướng gia cũng sẽ sủng nàng…"

33. Chương 33: Tình Yêu Thấu Xương 6

Ha ha cười to vài tiếng, ánh mắt nhị phu nhân càng thêm sắc bén:

"Nàng không nhảy múa thì có cái gì tốt? Ta không so được với nàng, cho nên ta sẽ không ngu ngốc so nhảy múa với nàng, ta sẽ phá hủy chân của nàng. Người nhảy đẹp, ngươi biết quan tâm nhất là cái gì không? Là chân, là hai chân… Nhưng, chỉ một mình như thế còn chưa đủ, ta muốn cho tướng gia nói ra. Chỉ có tương gia nói ra, nàng mới có thể hết hy vọng, thật sự hết hy vọng! Tướng gia đối với nàng, cũng không hoàn toàn hết hy vọng, mà ta muốn cho nàng hết hy vọng với tướng gia, cả đời nàng cũng không tha thứ cho hắn, như thế, bọn họ mới có thể vĩnh viễn không có trở lại như ngày xưa!"

Tiểu Hạ gật đầu, vẻ mặt tán dương hỏi:

"Phu nhân, vẫn là người cao. Nhưng, giữ lại hài tử này, đúng là vẫn còn một tai họa. Phu nhân, nếu như nàng thật sự qua than lửa, vậy… Hài tử kia…"

Hài tử, mới là quả cân cạnh tranh quan trọng của nữ nhân. Nếu như, nàng sinh nữ nhi thì tốt, nếu nam hài, muốn Đông Sơn tái khởi, không khó khăn một chút nào.

"Tiểu Hạ, ngươi cho rằng, sau khi đi qua than lửa này, nàng có bao nhiêu phần trăm giữ được hài tử này? Hơn nữa, hài tử là nam hay nữ còn chưa biết, trưởng tử của tướng gia, cũng bốn năm tuổi rồi, không phải cũng có thể chết non sao?"

Bởi vì mang thai, khuôn mặt vốn đang tươi đẹp, nhưng vì vẻ mặt hung tợn nên càng thêm nhiều âm tàn. Cúc Văn cười to vài tiếng, Tiểu Hạ chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh: nhị phu nhân, hẳn là không thể suy nghĩ tỉ mỉ như vậy, không biết, chủ ý này là ai bày cho nàng? Bất quá, người ra chủ ý này thật sự rất tàn nhẫn, rất độc.

"Phu nhân nói rất đúng, vậy Đại phu nhân chẳng phải là vĩnh viễn không có ngày xoay người rồi?"

Sống lưng lạnh lạnh, phu nhân vì cái gì lại tự tố cáo chính mình? Chẳng lẽ, cái chết của tiểu thiếu gia, thật sự không phải lỗi lầm sao? Vậy, có phải…

Trái tim, cũng run rẩy theo, bàn tay trong tay áo của Tiểu Hạ nắm chặt lại, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi.

"Tiểu Hạ, thời gian cũng sắp tới rồi, chúng ta nên ra ngoài tìm một chỗ xem kịch vui…"

Lạnh lùng nhìn Tiểu Hạ một cái, nhị phu nhân cao ngạo đứng lên. Hài tử, chỉ hy vọng bản thân có thể sinh nam, có con của mình, muốn làm Thừa tướng phu nhân chính thức, là dễ như trở bàn tay (tớ chém).

"Phu nhân, thân thể của người nặng nhọc, chúng ta ra ngoài xem cảnh như vậy, không thích hợp lắm…"

Nhìn cái bụng nhô cao của phu nhân, Tiểu Hạ lo lắng ngăn cản. Nhị phu nhân không thèm để ý cười:

"Không có việc gì, có trò hay như vậy, sao có thể thiếu ta? Nhìn chuyện như vậy, ta cao hứng, ta thật cao hứng…"

34. Chương 34: Tình Yêu Thấu Xương 7

Lửa, đỏ bừng bừng, đang chờ Yên Nhi mạo hiểm, tiếng lép bép thỉnh thoảng vang lên, đó là than củi đang ca xướng, dường như đang chờ đợi đôi chân nhỏ trắng nõn kia bước lên, ngửi được mùi da thịt bị đốt trọi.

Dài hơn ba mươi thước, than lửa rộng một thước, đi qua, ít nhất cũng năm mươi bước. Tin tức đại phu nhân phải đi trên than lửa cũng không biết là như thế nào truyền ra, tất cả hạ nhân trong phủ đều chạy lại đây, đứng ở xa mà vây quanh, hưng phấn nhìn đống lửa vang lên tiếng xèo xèo.

"Đi qua, ta sẽ không cần uống thuốc sao?"

Ánh mắt, tại giờ khắc này chợt có chút tiêu cự, Như Yên ngẩng đầu, vẻ mặt ngây thơ hỏi.

"Ta nói luôn giữ lời!"

Thật hy vọng, nàng sẽ thay đổi chủ ý, uống bát thuốc này, thời gian qua lâu, bọn họ có thể có hài tử, chỉ cần, lòng hắn hết giận là được rồi.

"Không, ta không biết. Tướng gia, những lời ngươi đã nói với ta, sẽ không chắc chắn!"

Như Yên cười dịu dàng, trong đôi mắt mờ mịt tỏa ra ánh sáng nhu hoà đến cực điểm, Liễu Tương ngơ ngác nhìn nàng, trong khoảng thời gian ngắn không phục hồi lại tinh thần.

"Ta hy vọng, chuyện lần này ngươi sẽ giữ lời… Chờ hài tử sinh ra, ngươi sẽ biết, cho tới bây giờ ta đều không có lừa gạt ngươi!"

Như Yên từ từ ngồi xổm người xuống, cũng không buồn nhìn than lửa phía trước một lần, cẩn thận cởi giầy, tất, lộ ra cặp chân nhỏ trơn mịn trắng nõn cho tới bây giờ cũng không hề lộ ra trước mặt nam nhân khác ngoại trừ Liễu Tương.

Chân của nàng xinh xắn mà lại trắng nõn, từng ngón chân như là trời cao tận lực chạm trổ ra, chân trắng trắng, thậm chí có thể nhìn thấy rõ từng mạch máu tinh mịn hiện lên.

Lúc này, mặc dù chưa đến mùa đông, nhưng chân trần giẫm trên mặt đất, vẫn có thể cảm giác được cái lạnh thấu xương. Nhưng đây chỉ là tạm thời, qua lát nữa, rất nhanh, nàng phải bước vào trong lửa, bước qua than lửa nóng cháy…

Đau không? Nhất định sẽ rất đau, Như Yên biết, cũng rất rõ, nhưng, vì hài tử trong bụng, vì bảo trụ nàng, nàng không có biện pháp khác. Bây giờ nàng không có con đường khác để đi, duy nhất có thể làm, chính là chân trần đi qua con đường than củi cháy đỏ này – hy sinh một đôi chân, chung quy so với trơ mắt nhìn hài tử của mình rời khỏi mình thì không bằng chứ?

35. Chương 35: Tình Yêu Thấu Xương 8

Kỳ thật, nàng cũng không vĩ đại, cũng không phải người không có cảm giác, không biết đau đớn, nhưng nàng đành phải vậy. Có lẽ, gặp phải tình huống như vậy, cho dù không phải nàng, đổi thành nữ nhân khác, vì bảo vệ lại hài tử của mình, các nàng cũng sẽ làm như vậy. Bởi vì, mỗi người làm mẹ đều vĩ đại, vì hài nhi của mình, khổ bao nhiêu nữa, mệt bao nhiêu nữa, các nàng cũng đều có thể cắn răng kiên trì tiếp tục…

Nhìn thấy than lửa đỏ lép bép lách tách kia, trên mặt Như Yên chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, nàng đi nhanh về phía trước…

Giơ chân lên, lại hạ xuống, là có thể nghe được tiếng da thịt cháy sém, có thể ngửi được mùi vị cháy khét này.

“Phu nhân, không nên… Không nên…”

Có bóng dáng, chạy tới như bay, thanh âm lo lắng, giọng điệu nỉ non, ở trong phủ, cũng chỉ có nàng …

“Quế Nhi, ta không phải nói ngươi không được lại đây sao? Sao ngươi lại tới đây!”

Chân, đột nhiên dừng lại trên không trung, Như Yên lại rút trở về, trong mắt mang theo chút bực mình, còn có lo lắng nhẹ.

“Tiểu thư, không nên, không nên…”

Đôi mắt e ngại nhìn than lửa cách đó không xa, lúc còn ở nhà mẹ, tiểu thư chưa từng chịu khổ hay chịu tội qua, đến nơi đây, thì ra tướng gia đối với tiểu thư cũng không tồi, tiểu thư cũng không có phạm tội gì… Nhưng hôm nay, hôm nay sẽ…

“Tướng gia, tính tình tiểu thư như thế nào, ngài cũng biết, nô tỳ có thể dùng đầu cam đoan với ngài, tiểu thư tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với người, hài tử chính là của người…”

Xoay người, Quế Nhi quỳ trên mặt đất, dùng sức dập đầu, dập một cái lại một cái, chỉ chốc lát sau, trên mặt đất cũng đỏ một mảnh.

“Quế Nhi, đừng nói, đi xuống!”

Nhìn màu đỏ trên mặt đất, tâm lý Như Yên càng thêm đau đớn, trái tim Liễu lang đã như sắt, nói thì được cái gì? Trái tim hắn đã thay đổi rồi, cho dù là mình đã chết, có thể ảnh hưởng gì tới của hắn?

“Lôi đi!”

Liễu Tương cuối cùng cũng nói chuyện, Như Yên sợ đau đớn, sao lại có thể đi qua than lửa này? Sớm biết nàng không dám, hôm nay, rốt cuộc cái đuôi hồ ly lộ ra rồi? Nàng kiên quyết muốn đi, mà nha đầu lại đây

lấy chết ngăn cản. Như Yên, có phải ngay từ đầu ngươi đã chuẩn bị tốt như vậy rồi không? Sáng sớm liền quyết định đến diễn trò như vậy…

36. Chương 36: Tình Yêu Thấu Xương 9

Liễu Tương trầm tư, nhưng hắn đã quên, Như Yên, từ ngày hôm qua lại đây quỳ cầu kiến hắn, cho tới bây giờ, chẳng những một giọt nước cũng chưa uống, hơn nữa cũng chưa gặp qua nha đầu của mình.

Chỉ là, người luôn rất kỳ quái, chuyện rõ ràng như vậy, lúc ấy hắn lại không có nghĩ đến. Ngay lúc hắn tưởng rằng nàng tuyệt đối không có khả năng bước vào, một tiếng xích (xèo) đột nhiên truyền tới, trong không khí, đồng thời có một cỗ mùi khét kỳ dị bay tới…

"Aaaa…"

Đau đớn kêu một tiếng, chân của nàng đã hạ xuống, mùi khét kia, chính là từ dưới chân của nàng truyền đến. Liễu Tương không thể tin mở lớn mắt, mà Như Yên trên than lửa, cũng muốn kêu một tiếng, nhưng nàng cắn chặt răng, ngậm miệng lại, từng bước một khó khăn đi về phía trước…

"Tiểu thư, tiểu thư, không được… Không được…"

Tay chân Quế Nhi bị người bắt lấy, cố sức giãy dụa, vết máu trên trán, bởi vì sự giãy dụa của nàng mà trở nên ghê người. Nhưng Như Yên đi trên lửa, lung lay lắc lắc, cái gì cũng không nghe được…

"Aaa… Phu nhân…"

Nha đầu, đầy tớ vây xem, thần sắc hưng phấn trên mặt lúc đầu sớm đã biến mất. Nhát gan, sợ đến vội vàng nhắm mắt lại; lá gan lớn hơn, mở to mắt, trong mắt tràn đầy ý không nỡ.

"Phu nhân… Phu nhân…"

Không biết là ai kêu lên một tiếng, rất nhiều nha đầu đột nhiên cũng khóc lên, thân thể Như Yên cũng lảo đảo một cái, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống ở bên trong, có một nha đầu ột chút vội vàng lén chạy tới, đưa tay ở một bên đỡ lấy nàng…

Như Yên, tính tình ôn hòa, xử sự hiền lành, vào phủ nhiều năm như vậy, nàng đối với hạ nhân trong phủ vốn là vô cùng tốt. Vừa mới hưng phấn, sợ rằng đại bộ phận người cũng thật không ngờ, nàng sẽ thật sự đi vào?

Có một người dẫn đầu, tiếp theo thì những người khác cũng đã chạy tới, các nàng dùng sức đỡ cánh tay Như Yên, bước nhanh nâng Như Yên sắp té xỉu đi về phía trước…

Nhưng, việc cứ như thế, mùi vị cháy sém trong không khí vẫn nồng nặc như cũ, mùi vị cháy khét nồng đậm đó, như một tiếng lên án, gắt gao dây dưa Liễu Tương, ép hắn đến không thở nổi.

"Nói chuyện với ngươi… Có thể coi là… Nói… Ta đến rồi…"

Như Yên cảm kích nhìn mọi người chung quanh một cái, ngã trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng bừng, mồ hôi to như hạt đậu, cứ rớt xuống không ngừng được. Bất đồng với màu đỏ trên mặt, chính là môi của nàng, khô khô, trắng trắng, không có một chút huyết sắc, nhìn qua, khiến người ta cảm thấy đau lòng hết sức.

37. Chương 37: Tình Yêu Thấu Xương 10

"Ta…"

Mở miệng ra, nhưng Liễu Tương lại không nói được một lời nào. Nhìn đôi mắt to mạnh mẽ của nàng, hắn khó khăn gật đầu, mà thân thể của Như Yên lúc này cũng đã mềm nhũn. Nàng đã sớm hư thoát (mất máu, mất nước), sau khi thấy hắn gật đầu, rốt cục yên tâm hôn mê bất tỉnh…

Chân, kìm lòng không được bước đi về phía trước, Như Yên, vừa rồi hắn dĩ nhiên tận mắt nhìn Như Yên đi qua lửa, hắn vậy mà có thể chịu đựng nhìn Như Yên…

"Lão gia, tỷ tỷ ngất rồi, yêu, chân tỷ tỷ sao lại bị đốt thành như vậy … Lão gia, mời đại phu, có muốn mời đại phu đến xem qua hay không…"

Thấy Liễu Tương sắp đi qua, Cúc Văn vội vàng bối rối ngăn cản phía trước Liểu Tương, những câu nói như thế hình như vì lo lắng cho Như Yên, nhưng trên thực tế, đã thành công ngăn cản Liễu Tương đi về phía trước… (#Ami: một người ngu và một người đê tiện, đáng bầm thây vạn đoạn >"<>

"Cúc Văn, sao ngươi lại đi ra? Thân thể của ngươi đã nặng nề như vậy rồi, sao lại chạy ra đây… Không phải đã nói ngươi không được chạy loạn sao?"

Cúc Văn, ngưng lại tầm mắt Liễu Tương, Liễu Tương bực mình nhíu mày. Quế Nhi lúc này, đã giãy khỏi sự khống chế của mấy nha đầu khác, nàng ngồi xổm bên cạnh Như Yên, nhìn bộ dạng không hề tức giận của Như Yên, bên tai lại vừa nghe được tiếng thét chói tai của nhị phu nhân. Nàng oán hận cúi đầu, lẩm bẩm nói:

"Tiểu thư, tiểu thư, xin lỗi, Quế Nhi không bảo vệ người tốt, Quế Nhi không bảo vệ người tốt…"

Thanh âm, bi thương nói không nên lời, tuyệt vọng nói không hết lời. Nàng đột nhiên xoay người, chỉ nghe một tiếng hét thảm, Cúc Văn đã ngã sấp xuống trên than lửa, cái mông chạm đất, két rồi két rồi vang lên.

"Cúc Văn…"

Tâm trí của Liễu Tương, phần lớn cũng ở bên Như Yên, hắn thật không ngờ Cúc Văn sẽ ngã xuống, càng thật không ngờ, Quế Nhi luôn luôn nhu thuận lại tập kích Cúc Văn. Lúc lo lắng kéo Cúc Văn lên, cái mông của nàng, bị nướng cháy từ lâu rồi, mà quần áo, càng lại khoa trương bốc lửa…

Thân thể của Cúc Văn nặng, không thể đánh ngã nàng, chỉ sợ làm bị thương hài tử. Khi toàn bộ lửa được dập xong, trên thân thể của nàng, sớm đã không còn nhiều chỗ lành lặn. (#Ami: đáng lắm, sao ko cháy mặt luôn >"<>

Quế Nhi ha ha cười lớn, vừa cười tuyệt vọng mà lại vừa thê thảm. Sau đó, Cúc Văn thiếu chút nữa sinh non, Như Yên hôn mê bảy ngày, mà Quế Nhi, vì có ý định thương tổn chủ tử, cũng bị bí mật xử tử… (#Ami: muội sẽ cầu phúc cho tỷ =.=)

Đau đớn, đau đớn thấu xương từ trên chân chậm rãi lan tràn lên, Như Yên trong cơn hôn mê, vào ngày thứ tám rốt cục mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Tướng gia, thân thể của phu nhân không được, quá yếu, bây giờ tốt nhất là bỏ đi hài tử này…"

38. Chương 38: Tình Yêu Thấu Xương 11

Một hài tử nho nho, sức sống cũng tràn đầy như vậy, quỳ lâu như vậy, hôn mê lâu như vậy, nhưng nó lại vẫn kiên cường còn sống như cũ, làm cho người ta muốn bất kính cũng khó khăn.

"Không… Vẫn là cố gắng giữ hài tử này đi!"

Thở dài một tiếng, một bàn tay to ấm áp đặt lên đầu Như Yên, Liễu Tương khó khăn nhìn Như Yên:

"Nàng chịu nhiều tội như vậy, không phải chính vì giữ hài tử này sao? Nếu như hài tử thật sự rớt, nàng có thể…"

Chết, Như Yên không phải không làm, lấy tính tình cố chấp của Như Yên, nếu như không phải vừa lúc phát hiện có thai, tuyệt đối nàng không chỉ tìm cái chết một lần.

"Nhưng, tướng gia, làm như vậy, rất nguy hiểm. Lão phu lo lắng, nàng vẫn chưa tỉnh lại…"

"Không, không được thương tổn hài tử của ta…"

Mặc dù, cổ họng đau đớn như bị cháy, mặc dù, nói ra một chữ, giống như dùng đao cắt qua cổ họng, mà Như Yên, vẫn kiên trì nói ra.

Gương mặt tái nhợt không có chút máu, đôi môi khô khốc nứt nẻ, hai con ngươi hỗn loạn vô thần, không hề tức giận, người này thật là Như Yên của hắn sao? Tỉnh dậy, nàng rốt cục tỉnh lại, nhưng hai mắt của nàng cũng chỉ nhìn đại phu, không nhìn về phía hắn, liếc mắt một cái cũng không …

"Như Yên, đại phu cũng là vì tốt cho thân thể của ngươi…"

"Tướng gia, ngươi đã nói, ta chỉ cần qua than lửa, ngươi sẽ không bắt ta bỏ đi hài tử nữa…"

Không đợi Liễu Tương nói xong, Như Yên đoạt lời nói trước. Mặc dù, thanh âm của nàng rất khàn khàn; mặc dù, cái trán của nàng tràn ra mồ hôi hột tinh mịn, nàng yếu ớt thật muốn tiếp tục ngủ… Nhưng, bây giờ không thể, nàng không thể ngủ, cũng không thể buông lỏng, hài tử của nàng, còn rất nguy hiểm!

"Ngươi… Tùy ý đi…"

Phất tay áo đi, là bởi vì tức giận, càng lại bởi vì xa cách trong mắt nàng. Cúc Văn bị thương cũng không tốt hơn, chủ ý vốn là Cúc Văn đưa ra, sợ rằng chính cô ta cũng không ngờ, nàng cũng sẽ ngồi vào than lửa?

Cúc Văn, cũng là nữ nhân của hắn, tại sao khi chứng kiến nàng bị thương, hắn lo lắng chính là hài tử trong bụng nàng, mà lúc Như Yên bị thương, hắn lo lắng chính là thân thể của nàng?

Hắn yêu nàng, mặc dù là xảy ra nhiều chuyện như vậy, trái tim hắn vẫn nói cho hắn, người hắn yêu như trước vẫn là nàng …

…

Đột nhiên, nhớ tới bức hoạ trong phòng Tàn Nguyệt, Liễu Tương không thể chờ đợi được tiêu sái đi ra ngoài –

Ngày đó, hắn không có nhìn Như Yên kĩ một chút. Bức hoạ của Tàn Nguyệt vẽ, hẳn là còn trong khuê phòng của nàng? Mấy năm nay, không biết Tàn Nguyệt trải qua như thế nào, hắn đột nhiên rất muốn biết, cũng rất muốn hiểu rõ ràng…

"Lão gia, lão gia, tại sao người lại đi…"

39. Chương 39: Tình Yêu Thấu Xương 12

Thấy Liễu Tương trầm tư hồi lâu, phục hồi lại tinh thần không nói hai lời liền chạy ra ngoài, Cúc Văn bất an hỏi.

"Ngươi đừng đi theo!"

Quay đầu, lạnh lùng liếc mắt một cái, đông lạnh đến nỗi Cúc Văn không thở nổi…

Trong phủ tể tướng, so sánh với những viện khác, cái viện này xem như rách nát. Trong viện nhỏ hẹp, nhưng cũng đủ loại hoa cỏ, nơi này không có gia đinh qua lại, hẳn là Tàn Nguyệt cùng nha đầu của nàng trồng. Tàn Nguyệt, nàng lớn lên rất giống Như Yên, từ lúc rất nhỏ cũng giống, cũng bởi vì vậy, hắn không muốn nhìn thấy nàng, cũng không muốn nghe tin tức của nàng.

Nhưng hắn biết, Tàn Nguyệt sống trong phủ cũng không tốt, nhưng cho tới bây giờ nàng đều không khóc, hay nháo, chỉ là im lặng đứng ở nơi của nàng, ngẫu nhiên cùng Hạo Nguyệt đi ra ngoài mấy lần.

Hạo Nguyệt đối với nàng không tồi, một bực như nhau đều là Hạo Nguyệt lại đây tìm nàng, nàng rất ít đi tìm Hạo Nguyệt. Tính tình Cúc Văn không tốt, thấy nàng luôn không nhịn được ầm ỹ vài câu, cũng bởi vì vậy, nàng ở chung với Cúc Văn không thể nào tốt.

Bất tri bất giác, hai mắt vừa nhìn, bức họa hình Như Yên treo trên tường ngày đó, lúc này đã trống trơn như không. Không đúng, ngày đó chính là ở chỗ này, sao bây giờ lại không có ở đây?

Tàn Nguyệt, đây là nơi Như Yên sống rất nhiều năm, ngươi thật sự nhẫn tâm mang theo nàng rời đi sao?

Sẽ không, Tàn Nguyệt sẽ không tàn nhẫn như vậy, Liễu Tương không cam lòng tìm kiếm chung quanh phòng, nhưng tìm mấy lần, trở mình mấy lần, lại không làm sao tìm được bức họa của Như Yên…

"Như Yên, ngươi thật sự nhẫn tâm rời khỏi nơi này như vậy sao?"

Thống khổ nhắm mắt lại, Liễu Tương lần đầu tiên để chính mình khóc lớn. Như Yên, sau này nàng đã không còn sống vì hắn, là vì Tàn Nguyệt, nữ nhi Tàn Nguyệt của bọn họ!

Từ sau lần đó, thân thể của nàng vẫn luôn không khỏe, rất nhiều lần, đại phu cũng khuyên nàng bỏ đi hài tử, nhưng nàng cố chấp cho tới bây giờ chưa từng nghe lời.

"Hoàn Nhi, là ngươi sao? Là ngươi lại tới tìm nương sao? Nương biết ngươi chết oan uổng, nhưng nương cũng không có cách gì để tìm được hung thủ phía sau. Bất quá, ngươi lại trở về, ngươi trở về là tốt rồi…"

Bao nhiêu đêm, hắn lén đi tới trước cửa sổ phòng Như Yên, nghe nàng lẩm bẩm, nhìn thân thể càng ngày càng gầy gò của nàng, hắn chỉ có thở dài một tiếng, nghe nàng tiếp tục nói chuyện cùng "Hoàn Nhi" ….

40. Chương 40: Tình Yêu Thấu Xương 13

Nhớ không rõ có bao nhiêu đêm như vậy, hắn chung quy đều im lặng cùng nàng như thế này, cứ đứng ở ngoài cửa sổ của nàng, vẫn đợi đến khi nàng ngủ thiếp đi, hắn mới lén lút đi vào, giúp đắp chăn cẩn thận, quyến luyến nhìn nàng vài lần mới trở về ngủ…

Vì giúp nàng điều dưỡng thân thể thật tốt, hắn an bài người tri kỷ ở bên cạnh nàng, thử nhiều cách để điều trị cho nàng. Mặc dù, nàng đang ở "Lãnh cung ", mặc dù, cho tới bây giờ biểu hiện của hắn đều là không quan tâm nàng, nhưng vụng trộm, không có hắn chiếu cố, nàng làm sao có thể cố gắng được đây?

Vừa muốn quan tâm nàng, muốn chăm sóc thân thể nàng thật tốt, còn không được để cho nữ nhân khác nhìn. Như Yên, nàng bây giờ không có khả năng tự bảo vệ mình, hắn không muốn mất đi nàng, cũng không đành lòng nhìn người khác thương tổn nàng.

"Lão gia, Tàn Nguyệt xuất giá rồi, người nên vui vẻ mới đúng!"

Hắn quả nhiên tới nơi này! Nhìn vẻ mặt Liễu Tương thống khổ, Cúc Văn oán hận nắm chặt tay, hắn yêu nàng!

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, hắn vẫn còn nhớ rõ nàng như cũ!

Trong đầu, đột nhiên thấy khuôn mặt tươi cười của Như Yên, là nàng đang cười nhạo mình sao? Cố gắng lâu như vậy, đến cuối cùng, nàng cũng không có được trái tim hắn. Trái tim hắn đã thất lạc, đánh rơi ở nơi nào với Như Yên, bất luận nàng cố gắng như thế nào, cũng không lấy lại được…

Bất quá, vậy có thể thế nào đây? Nàng đã chết, chết rất thê thảm, nữ nhi của mình, đoạt đi hạnh phúc của nữ nhi nàng; con trai của mình, sống thật tốt trên đời, mà con trai của nàng, thật lâu thật lâu trước, đã chết rồi, vĩnh viễn biến mất.

Trên mông, đột nhiên cảm giác được đau đớn, đó là một năm đó, bởi vì Như Yên mà bị thương, vốn là nha đầu của Như Yên hại nàng, làm hại nàng thiếu chút nữa sanh non! Như Yên, ngươi là ai, ngươi làm sao có thể so với ta, đấu với ta?

"Không phải không cho ngươi theo tới đây sao?"

Đang thanh tĩnh bị người quấy rầy, Liễu Tương bực mình nhăn mày lại, hắn chỉ là muốn đến nhìn Như Yên, nhưng Cúc Văn, nàng sao có thể tới đây? Cúc Văn, mấy năm nay, hắn cho nàng còn chưa đủ nhiều sao? Nàng còn muốn thế nào?

"Lão gia, ta thấy tâm tình lão gia không tốt, cho nên…"

Sợ hãi nhìn tướng gia, Cúc Văn không cam lòng thiếu chút nữa bật khóc.

"Không có việc gì, chúng ta trở về thôi!"

Nhìn Cúc Văn nhẫn nhịn như vậy, hắn cũng không nói ra lời trách cứ, xoay người, nhìn đống hỗn độn bên trong, đó là kiệt tác vừa rồi của hắn!

"Lão gia, ta bảo nô tài qua thu dọn một chút?"

Hắn đối với nàng không có quên tình, chuyện trước kia, tùy thời cũng có khả năng bị phanh phui. Chuyện năm đó, nếu như Liễu Tương biết chân tướng, chẳng phải là…

41. Chương 41: Tình Yêu Thấu Xương 14

Nhớ tới lần nọ Như Yên có nói, mặc dù chỉ là ngấm ngầm hại người, nhưng đủ làm cho nàng kinh hãi rồi. Đều nói người chết như đèn đã tắt, kỳ thật bình thường, có rất nhiều chuyện, cũng không phải người đã chết đều một mực như đèn tắt.

Giống như, có một chút bí mật, người đã chết, chỉ cần bí mật không bị chôn vùi, tùy thời đều có khả năng bị lôi ra lần nữa, mà cuộc sống an tĩnh của nàng nhiều năm nay, cũng tuỳ thời có thể một đi không trở lại.

"Không cần, đóng sân lại, người nào cũng không được lại đây!"

Lấy lại tinh thần, Liễu Tương phức tạp nhìn sân một cái, lại nhìn Cúc Văn, thở dài nói:

"Để cho nàng thanh tĩnh một chút đi!"

Như Yên, nữ nhi của chúng ta, thật sự rất hận ta. Ta tưởng rằng, nàng sẽ lưu lại bức hoạ của ngươi, tối thiểu, có thể cho ta tưởng niệm một mình, nhưng ai biết được, nàng dĩ nhiên nhẫn tâm mang bức hoạ đi theo. Bởi vì nàng từ nhỏ, ngươi cố gắng kéo thân thể bệnh nặng sống năm năm, tính mạng cuối cùng của ngươi, là vì nàng mà kéo dài, ta biết. Nhưng ta đây? Ngươi nghĩ tới ta, nghĩ tới những kỷ niệm của chúng ta hay không? (#Ami: Vì sao năm đó không nhớ???)

Có lẽ, ngươi sẽ oán hận ta thay lòng, oán hận ta xa lánh ngươi, nhưng trải qua chuyện như vậy, chứng kiến ngươi cùng người kia… Ta làm sao có thể giống như trước kia bình tâm tĩnh khí đối đãi ngươi đây?

"Lão gia…"

Liễu Tương hôm nay rất kỳ quái, trong lòng Cúc Văn càng thêm bất an, chuyện của Hạo Nguyệt cũng không biết như thế nào rồi, lão gia lại thần thần bí bí như vậy, có ai có thể quan tâm đến trái tim bất an của nàng đây?

"Cúc Văn, ta nhớ kỹ lúc ấy Như Yên có nói, Hoàn Nhi không phải bệnh chết, lúc ấy ngươi thân cận với hắn nhất, ngươi thấy thế nào?"

Thanh âm bất chợt, Cúc Văn sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Không phải bệnh chết, vậy…

"Lão gia, cái này… Lúc ấy ngươi không phải cũng điều tra sao? Thiếu gia chết, đại phu cũng nói là bệnh chết…"

Bàn tay nắm chặt lấy, Cúc Văn bất an ngừng lại, Liễu Tương bên cạnh đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chú Cúc Văn hồi lâu, mới thở dài nói:

"Đúng vậy, đại phu nói không sai, ta đã nói vốn là Như Yên nghĩ nhiều rồi, nếu như Hoàn Nhi bị người hại chết, sao ta lại có thể buông tha hung thủ đây?"

Hung thủ? Sẽ không bỏ qua hung thủ? Cúc Văn ngẩng đầu lên lần nữa, bóng dáng Liễu Tương sớm đã đi xa, nàng bất an nhìn bóng lưng cao lớn đó, lẩm bẩm nói:

"Không thể nào? Sao lại có thể? Nàng đã chết…"

42. Chương 42: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 1

Lần đầu tiên thành thân, tâm lý luôn không tránh khỏi cảm giác căng thẳng, không biết bản thân đã bái đường thành thân như thế nào, cũng không biết vào được phòng tân hôn từ lúc nào. Cả ngày, đầu óc hoàn toàn mơ mơ màng màng. Khi đầu óc rốt cuộc thanh tỉnh, cũng thấy được cây nến đỏ thẫm đang cháy.

"Lam Nhi, Lam Nhi…"

Cổ đau nhức, mũ phượng quá nặng. Cả ngày nàng chưa có uống một ngụm nước nào, lúc này bụng nàng cũng bắt đầu kêu gào kháng nghị. Khăn trùm đầu là phải chờ tân lang đến mở, Tàn Nguyệt hiểu rõ đạo lý này, mặc dù là cổ đau đớn, đầu cũng đau đớn, nhưng nàng cũng chịu đựng không vén khăn lên.

Không có ai trả lời nàng, nhưng trước mặt nàng xuất hiện một đôi giày thêu màu đỏ sậm, Tàn Nguyệt không nghi ngờ gì, nhỏ giọng nói:

"Lam Nhi, mấy giờ rồi? Ta rất khát, giúp ta rót chén nước đi!"

Lam Nhi vẫn như cũ không nói gì, nhưng hai chân lại rời đi, chỉ chốc lát sau, một ly trà nóng được đưa tới, Tàn Nguyệt cảm kích cười, một tay tiếp nhận ly trà, tay kia cẩn thận nâng khăn chùm đầu, ừng ực ừng ực uống xuống.

"Cám ơn…"

Nước nóng thật là tốt, sau khi uống xong, trong bụng cảm giác ấm áp, mặc dù vẫn hơi đói, nhưng trái tim lại kiên định hơn nhiều. Cái đầu bị che khuất hơn nửa tầm mắt, từ đó nhìn xuống phía dưới, tầm mắt Tàn Nguyệt thấy được có hạn, lọt vào tầm mắt bất quá chỉ là một mảng màu đỏ. Chung quanh yên tĩnh, cũng không nghe được tiếng động, xem ra tân phòng có vị trí khá xa xôi, bằng không, sao lại có thể tĩnh lặng như vậy?

Thái tử, hẳn là còn lưu lại ở phía trước uống rượu? Thật khó mà tin tưởng, chỉ gặp nam tử kia có một lần mà nàng cùng hắn cư nhiên kết thành vợ chồng. Còn nhớ rõ ngày đó, hắn rất tốt, rất tuấn mỹ, mắt hắn rất đẹp, đặc biệt là lúc cười, cảm giác bất kể là người nào chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn đều đã trầm luân vào trong ôn nhu không rõ đến từ đâu đó.

Nhưng đó là đại đa số nữ tử, không phải Tàn Nguyệt nàng. Tàn Nguyệt, bản thân không hoàn mỹ, nàng không thích những thứ đẹp, càng không thích mỹ nam! Mỹ nam, làm cho người ta có cảm giác rất khó nắm bắt được, bọn họ có điều kiện tốt, có nhiều cơ hội lựa chọn, cơ hội bị cám dỗ cũng nhiều hơn, cũng rất dễ dàng thay đổi tình cảm.

Tàn Nguyệt từ nhỏ đã biết điều này, cho nên nàng không thích mỹ nam, đặc biệt gia thế tốt, điều kiện lại tốt. Mà thái tử, rất hiển nhiên chính là đối tượng đầu tiên nàng bài xích…

43. Chương 43: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 2

Mà phụ thân của nàng, chính là một mỹ nam. Nghe nói khi tuổi còn trẻ, phụ thân lại là một mỹ nam hiếm gặp, nương cũng là lần đầu gặp gỡ mà mến nhau.

Nương nói, cha yêu nàng, rất yêu rất yêu nàng. Nhưng, cái gì là tình yêu đây? Yêu một người, sẽ đem nàng vứt bỏ trong "Lãnh cung" để nàng ở nơi đó tự sinh tự diệt sao? Yêu một người chính là lúc nàng sinh hài tử, lúc nàng ngã bệnh, lúc nàng muốn chết, lại cư nhiên cùng một người khác thưởng thức những lời chúc phúc sao?

Nương rất ít khi nhắc tới phụ thân với nàng, mặc dù là có đề cập tới, cũng là phụ thân thực ra rất là tốt, đối với nương dịu dàng, chăm sóc, tình cảm của bọn họ thực ra như thế nào. Nàng cho tới bây giờ không có nói xấu phụ thân, mà Tàn Nguyệt biết đến chuyện của nương đều là từ miệng bọn hạ nhân trong phủ.

Bọn họ nói, nàng từng có một ca ca, nhưng ca ca lúc bốn, năm tuổi đã chết, vận mệnh của nương cũng là từ lúc đó bắt đầu thay đổi. Phụ thân bắt được nương cùng người khác ngoại tình, nương chán nản muốn tìm cái chết, nhưng trong lúc đó lại phát hiện có nàng.

Nương biết mình mang thai, tưởng ca ca đã trở về, nhưng phụ thân lại nhẫn tâm đưa thuốc phá thai tới, buộc nương phải uống. Nhưng vì nương và chính nàng, nương bước qua than lửa cháy đỏ bừng, nàng hôn mê bảy ngày, ngay lúc đại phu muốn bỏ đi hài tử của nàng, nương tỉnh lại.

Là vì nàng, vì nàng mới tỉnh lại!

Sau khi qua than lửa, thân thể nương vẫn không tốt, lúc nương sinh, bên người chỉ có một nha đầu, một người ma ma đỡ đẻ. Bọn họ nói nương đau đớn hai ngày hai đêm liền, nhưng phụ thân một lần cũng không có tới đây.

Sau khi sinh hài tử xong, thân thể nương càng ngày càng kém. Lúc nàng năm tuổi, nương thường xuyên ho ra máu. Khi đó Tàn Nguyệt không biết, sốt ruột muốn tìm đại phu, nhưng nương lại lắc đầu, vuốt đầu của nàng nói:

"Nguyệt Nhi, không cần nữa, mỗi ngày nương đều uống thuốc. Nương không có việc gì, nương còn muốn nhìn Nguyệt Nhi xuất giá nữa?"

Khi đó, khóe miệng nương có chút cong lên, nương lúc đó, đẹp quá, thật xinh đẹp, hơn cả thần tiên, giống như thần tiên trên trời, vừa thần thánh mà lại vừa không thể xâm phạm.

"Nhưng, nương, Nguyệt Nhi rất sợ…"

Năm đó, nàng mới năm tuổi, nàng sợ hãi dựa vào lòng của nương, vừa làm nũng vừa nói.

"May là không phải Hoàn Nhi, Nguyệt Nhi, ngươi biết không? Nương rất may mắn, ngươi là một nữ tử. Nếu như vốn là nam tử, như vậy…"

44. Chương 44: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 3

"Nam tử, nữ tử có khác biệt sao?"

Giương lên đôi mắt to, Tàn Nguyệt khó hiểu hỏi.

Nương thở dài một tiếng, khóe môi nhếch lên nụ cười khổ nhàn nhạt, qua rất lâu, nàng cũng không nói gì, chỉ là đôi lông mày nhíu chặt, rất lâu cũng không hề giãn ra.

"Nương…"

Nàng bất an muốn vươn tay nhỏ bé, Tàn Nguyệt muốn vuốt đôi lông mày đang nhíu chặt kia, nương lại khẽ cười nói:

"Đương nhiên là có khác nhau, nam tử có thể cưới vợ, mà nữ tử, cũng chỉ có thể lập gia đình…"

Khi đó nàng đã từng thề, chờ nàng trưởng thành, nhất định sẽ không lập gia đình, nàng cũng sẽ cưới vợ, làm cho nương cao hứng một chút. Nhưng nàng còn chưa kịp lớn lên, nương đã rời đi.

"Nương, hù chết Nguyệt Nhi rồi, người ngủ vài ngày rồi… Nương, người không cần Nguyệt Nhi nữa sao? Người đừng bỏ lại Nguyệt Nhi…"

Ngày hôm đó, nương hôn mê bốn ngày cuối cùng cũng tỉnh lại, dì Ngô mời đại phu tới, chỉ là đau đớn lắc đầu, nhưng lại không có ghi đơn thuốc.

"Đại phu, ngươi mau kê đơn thuốc, nương tỉnh dậy, ta phải sắc thuốc cho nương…"

Sau khi chẩn mạch đại phu vẫn không nhúc nhích, Tàn Nguyệt bối rối kéo tay đại phu, sốt ruột nói.

"Nguyệt Nhi… Nguyệt… Lại đây, lại đây… Tàn Nguyệt…"

Nương luôn thích thân mật gọi nàng là Nguyệt Nhi, rất ít gọi nàng là Tàn Nguyệt, nhưng lần này, nương lại gọi nàng là Tàn Nguyệt!

Bất an mở tay ra, Tàn Nguyệt bước từng bước nhỏ tới. Nương bây giờ cười cũng rất ôn hòa, nhưng trong lòng Tàn Nguyệt hơi sợ, cũng không muốn đi qua.

"Tàn Nguyệt, ngươi còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, nhưng nương cũng không thể cùng ngươi…"

Giơ bàn tay gầy gò tái nhợt, nương gắt gao cầm lấy tay Tàn Nguyệt đau lòng thở dài nói:

"Ta rất lo lắng, nhưng, ta không cố gắng được rồi… Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt của ta, nếu như nương mất, ngươi phải làm sao bây giờ?"

"Nương, nương… Có phải Tàn Nguyệt không thông minhkhông, người không cần Tàn Nguyệt nữa? Nương muốn đi đâu? Không thể mang theo Tàn Nguyệt cùng đi sao?"

Khi đó, nàng còn quá nhỏ, nàng, làm sao có thể hiểu rõ tâm trạng đau khổ của nương? Như thế nào có thể biết, mỗi ngày nương sống đều rất khó khăn?

"Đừng khóc, Tàn Nguyệt, mặc dù ngươi vốn là Tàn Nguyệt, nhưng nương hy vọng ngươi có thể hạnh phúc… Tàn Nguyệt, một nam nhân tốt, hoặc là gia thế quá tốt cũng là một loại tội, nếu như có thể, nương hy vọng Tàn Nguyệt có thể cùng một người bình thường sống cả đời… Tàn Nguyệt, cái gì vốn là hạnh phúc… Bình thản lạnh nhạt mới là hạnh phúc…"

45. Chương 45: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 4

"Nương, nương…"

Nắm chặt lấy tay của nương, Tàn Nguyệt lo lắng cắn môi, nước mắt nhanh chóng rơi xuống. Lời của nương, mặc dù bây giờ nàng không hiểu lắm, nhưng nàng nhớ kỹ, toàn bộ cũng nhớ kỹ…

"Nương, người không phải nói cha yêu người sao? Không nên đau khổ, không nên đau khổ, Nguyệt Nhi đi tìm cha, để cha tìm một đại phu tốt nhất cho nương, Nguyệt Nhi nhất định sẽ…"

Không chờ nương trả lời, Tàn Nguyệt liền bỏ tay nương ra, chạy nhanh ra ngoài. Bên tai, dường như nghe được nương đang gọi nàng, còn nói gì đó, nhưng nàng không nghe thấy. Khi đó, nàng chỉ biết là, muốn tìm cha, muốn tìm cha tới đây.

Cứ như vậy, nàng chạy ra ngoài, đoạn đường nàng chạy, nước mắt cũng theo bước chân của nàng rơi xuống trên đường. Lệ, làm mờ đôi mắt nàng, vài lần, thấy không rõ đường nên nàng ngã trên đất, nhưng nàng lau nước mắt, bất chấp đau đớn trên người lại bò dậy, lau mặt, tiếp tục chạy…

"Cha… Cha…"

Rốt cục, đến đại sảnh rồi, một bàn đầy người, cũng đang vừa cười vừa nói ăn cơm. Cha an vị ở chính giữa, bên cạnh có người giúp hắn gắp thức ăn, có người giúp hắn rót rượu, có người giúp hắn đấm lưng, có người giúp hắn xoa chân…

Nàng khi đó, kỳ thật rất nhỏ, nhỏ đến căn bản là không nhớ kỹ mấy thứ này. Nhưng nàng nhớ kỹ, nhớ rất rõ một khắc này.

"Cha, nương bị bệnh, người qua xem nàng một chút đi…"

Phù phù một tiếng, Tàn Nguyệt quỳ xuống đất, nụ cười trên bàn đã không còn, hằng hà vô số ánh mắt, "Hảo ý" nhìn lại đây.

"Ai nha, là Tàn Nguyệt sao. Tỷ tỷ không phải vẫn không khoẻ sao? Cũng không phải lần đầu, có gì đáng kinh ngạc.."

Một người nữ tử mặc áo vàng, nhẹ nhíu mày cười rộ lên, cha không nói gì, ánh mắt thậm chí chỉ liếc nhìn nàng một cái liền rời đi, hắn gắp lấy món ngon trên bàn, thoải mái ăn.

"Nhưng, nương đã ngủ bốn ngày rồi… Vừa mới tỉnh lại…"

Không nhìn ánh mắt của những phụ nữ này, nàng chỉ cố chấp nhìn hắn – phụ thân của nàng, nam nhân nương nói là yêu nàng.

"Nàng đã chết sao?"

Bị nàng nhìn đến phát hỏa, cha đột nhiên quẳng chiếc đũa, hai mắt sắc bén nhìn về phía Tàn Nguyệt.

"…"

Tàn Nguyệt kinh ngạc trừng lớn mắt, nàng năm tuổi, thậm chí không rõ hàm nghĩa của chết. Nhưng chứng kiến ánh mắt lạnh lẽo của hắn, nàng lại không nhịn được rùng mình một cái, thân thể bé nhỏ nhịn không được cuộn mình đứng lên.

46. Chương 46: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 5

"Không chết sao? Chết rồi lại nói cho ta biết…"

Con mắt sắc bén đảo qua, Tàn Nguyệt sợ đến vội vàng nhắm mắt lại, một cái chén trượt qua sát bên má –

Choang một tiếng, cái chén không làm gương mặt nàng bị thương, nhưng Tàn Nguyệt lại sợ cả người run rẩy.

"Ăn cơm!"

Vỗ xuống bàn lần nữa, các nữ nhân đều phục hồi tinh thần lại, gắp rau, rót rượu, bóp vai, xoa chân, giống như lúc nàng vừa mới vào. Mà nàng, chỉ có thể bất lực quỳ trên mặt đất, giống như con mèo nhỏ bị người khác vứt bỏ, không tiếng động nghẹn ngào …

Hắn yêu nương sao? Nếu như yêu nương, hắn tại sao không đi thăm nương? Lửa giận, lén lút bùng lên, nàng năm tuổi, lần đầu tiên làm ra một chuyện kinh hãi thế tục (kinh sợ người thường) –

Nàng chạy đến bên cạnh hắn, kiễng chân, cầm lên ly rượu trước mặt hắn, hung hăng quăng đến trên mặt đất…

Choang…

Một tiếng vỡ, mọi người trong phòng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, cha cũng phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng, thậm chí hắn giơ cao cái tát.

"Nương nói, người yêu nàng… Nhưng, người yêu nương thế này sao?"

Che miệng, Tàn Nguyệt chạy đi ra ngoài, không biết phía sau có người đuổi theo hay không, nàng chỉ biết là, lúc trở về, ánh mắt nương yếu ớt, giống như tro tàn:

"Không được hận hắn, hắn là phụ thân của ngươi…"

Đó là, một câu nói cuối cùng nương để lại cho nàng. Đến khi chết, nàng cũng không nhìn thấy hắn, cái người nam nhân nàng luôn miệng nói yêu nàng…

Có lẽ, hắn đối với nương coi như là không tồi, tối thiểu, sau khi nương đi ba năm, hắn mới đưa nhị phu nhân lên chính, coi như là, không làm thất vọng nương? Nàng chung quy cảm giác được, khi còn sống nương quá mức thê thảm, quá mức bi ai. Nương từng nói hy vọng nàng hạnh phúc, chỉ có tìm một nam nhân bình thường gả cho, mới là hạnh phúc nương nói.

Nhưng, trời cao đúng là vẫn không chiếu cố nàng, nàng gả cho, vốn là thái tử, tương lai là hoàng thượng, cũng là một người nhất định sẽ có rất nhiều phụ nữ bên cạnh.

Thái tử, vốn ưu tú như vậy, điều kiện lại tốt như vậy, nàng có thể nào kỳ vọng, trong mắt hắn chỉ có một mình nàng đây? Cho nên, mạng của nàng cũng thê thảm, nhất định rồi, có thể sẽ phải đi theo con đường của nương…

Nơi này là tân phòng, chung quanh lại yên tĩnh đến đáng sợ. Trên mặt lạnh lạnh, Tàn Nguyệt lén đưa tay lên, cảm giác ẩm ướt, đây là nước mắt sao? Đã bao lâu không rơi lệ rồi? Đêm tân hôn, nàng thế nhưng lại rơi lệ, đây có phải điềm rất xấu không?

Có lẽ là vậy, nàng cũng không muốn rơi lệ, chỉ là nhớ tới nương, nhớ tới một việc khi còn bé, nước mắt, nhân tiện bất tri bất giác rơi xuống.

47. Chương 47: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 6

Hôm nay, là ngày đáng mừng của hắn, tất cả chung quanh đều là đỏ, đỏ sặc sỡ, đỏ chói mắt. Chỉ là, trong mắt Địch Mân chứng kiến tất cả, lại thấy chướng mắt đáng chết!

Vui mừng, trong lòng thoải mái mới có thể vui mừng chứ? Nhưng trong lòng hắn không thoải mái, tâm tình của hắn cũng không tốt, khăn voan đỏ thẫm, che lại khuôn mặt của nàng, nhưng lại không che giấu được, bộ dáng không cam lòng của nàng.

Là hắn nhìn rất kĩ sao? Hay là giống như Hiên Vương nói, hắn vốn có thành kiến với tân nương? Lúc Hiên Vương nói những lời này, hắn đưa cho Hiên Vương một ánh nhìn xem thường dữ tợn, Địch Mân hắn không phải một người trông mặt mà bắt hình dong, đối với người sao lại có thể có thành kiến ? Vốn là nữ nhân đó biểu hiện quá mức rõ ràng, việc này có thể oán hận hắn sao? Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, phụ nữ không có một chút liêm sỉ kia, cũng chính là nữ tử hắn phải lấy hôm nay, nàng biểu hiện rõ ràng như vậy, sao có thể nói là hắn nhìn lầm đây?

Hắn là một tướng quân, bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của hắn; hắn không có tửu lượng ngàn chén không say, hắn bình thường, cho dù là uống rượu, nhưng nhiều nhất cũng chỉ say bảy phần, lưu lại ba phần thanh tỉnh, đơn giản là, hắn biết trên vai mình đang gánh trách nhiệm.

Đây là thói quen dưỡng thành lúc ở trong quân đội, sau khi về kinh, không ở trong quân đội, nhưng thói quen cũng rất khó sửa. Nhưng hôm nay, thật sự phá lệ rồi, mọi người kính rượu, hắn uống hết không sót một chén, uống đến say khướt, uống đến không biết phương hướng…

"Ngươi say…"

Than nhẹ một tiếng, Địch lão tướng quân biết trong lòng con mình đau khổ, ý bảo người nhà đưa con mình về phòng.

"Ta không có say!"

Nâng đôi mắt say mông lung, người nhà đã đỡ cánh tay hắn, Địch Mân giãy giụa, lảo đảo đứng lên:

"Không cần… Đỡ… Tự ta đi về…"

Lung la lung lay, hắn đi ra ngoài, ánh mắt Địch lão tướng quân tối sầm lại, không tiếng động sai hạ nhân đuổi theo.

"Thiếu gia, không phải bên này, tân phòng của người ở bên kia?"

Không dám tới quá gần Địch Mân, bởi vì ai cũng thấy được, hôm nay tâm tình thiếu gia không tốt lắm. Nhưng thấy thiếu gia đi nhầm hướng, quản gia vẫn tận trách nhắc nhở.

"Ta biết… Không đúng hả, phòng ngủ của ta, không phải bên cạnh sao?"

Vỗ vỗ đầu có chút đau đớn, sớm đã quên, hôm nay là ngày vui của hắn, trong cuộc sống của hắn sẽ có thêm một thê tử, một người thể tử chưa vào cửa đã cho hắn nhiều sỉ nhục.

48. Chương 48: Tâm Tư Sợ Hãi Khi Động Phòng 7

"Thiếu gia… Tân phòng ở bên kia, ở bên kia.."

Hai chữ "Tân phòng" nhắc nhở hắn, Địch Mân bực mình nhăn mày lại, hừ lạnh nói:

"Nữ nhân đó, nàng không xứng…"

Rất chán ghét nàng, từ trong lòng hắn không thích nữ tử kia, hắn lại càng không muốn đi, không muốn thấy nữ nhân đó.

Bất quá đi, được lắm, hắn có hai người thị thiếp, mặc dù không phải rất nhiều, nhưng cũng là quốc sắc thiên hương, xinh đẹp như hoa.

Vốn dĩ, trước khi thành thân, vì tỏ vẻ tôn trọng tân nương, những nữ tử đó nên bị đuổi đi. Chỉ là Liễu Hạo Nguyệt, nàng không đáng cho hắn làm như thế.

"Thiếu gia…"

Ống tay áo được người kéo, Địch Mân quay đầu, nhìn vẻ mặt khó xử của quản gia, hắn đột nhiên tà mị nở nụ cười:

"Ha ha, ha ha…"

Nữ nhân đó, một lại muốn gả cho thái tử, hôm nay lại vào phủ tướng quân, thành nữ nhân của hắn. Không biết nàng bây giờ đang làm cái gì vậy? Có phải đang khóc, mắt cứ rơi lệ hay không? Hẳn là như vậy? Nhếch miệng cười, hắn đột nhiên rất muốn đi qua nhìn tinh thần sa sút của nàng, sau đó vạch trần vết thương của nàng, xem một chút bên trong có nhiều máu không, nước mắt của nàng có nhiều hay không? Sau đó lại hung hăng xé mở, rắc lên một đống muối, nhìn nàng đau đớn nhe răng nhếch miệng.

"Đi, dẫn đường…"

Nhìn khóe miệng cười xấu xa của Địch Mân, quản gia đột nhiên cảm giác được da đầu tê dại – thiếu phu nhân, ngươi vẫn là tự cầu thêm phúc đi…

Ngoài tân phòng, nha đầu và ma ma cũng tận chức ở đó, chờ tân lang tiến vào, tiến hành nghi thức chưa kết thúc. Nhìn thấy Địch Mân tới đây, các nàng cũng vui vẻ cúi người xuống, hô:

"Chúc mừng…"

"Cút ngay!"

Không đợi bọn nha đầu vừa nói xong, Địch Mân tức giận hừ một tiếng, tất cả mọi người sợ hãi mà ngậm chặt miệng lại, e ngại nhìn quản gia phía sau.

"Thiếu gia, phải uống…"

"Ngươi cũng biến, cũng cút xa một chút cho ta!"

Ầm một tiếng, cửa tân phòng bị đóng lại, sau một lúc lâu, cửa mở, một người nha đầu bị đã bị đá ra, tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau –

Lúc này trong tân phòng, cũng chỉ có hai người là tướng quân và tân nương. Còn chưa có uống rượu giao bôi, bọn họ liền tự mình cùng một chỗ, hình như là không đúng lễ nghĩa.

"Cũng cút xa một chút cho ta…"

Tiếng rống giận dữ truyền ra, mọi người rùng mình một cái, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía quản gia, quản gia nhún nhún vai, thở dài nói:

"Tâm tình thiếu gia không tốt, tất cả mọi người đi về trước đi!"

Nhìn tân phòng yên ắng, quản gia thầm nghĩ: thiếu phu nhân, không phải chúng ta không giúp người, mà là chúng ta thật sự là không có lá gan giúp người…

49. Chương 49: Trái Tim Sợ Hãi Khi Động Phòng 8

Hắn rất hung ác.

Vừa nghe thấy tiếng hô, Tàn Nguyệt khẩn trương giữ chặt tay. Ngày trước cũng đã gặp qua Thái tử? Nhưng ngày đó, tính tình của hắn cũng không nóng giận, nói chuyện cũng rất dịu dàng.

Trong phòng, vì hắn đến mà mùi rượu nồng nặc, khiến cho Tàn Nguyệt ngây ngất, làm cho người ta có cảm giác mơ màng buồn ngủ.

Tuy nhiên, trong lòng nàng rất sợ hãi! Có lẽ, những gì nàng nhìn thấy ngày hôm đó đều là giả, nam tử dịu dàng như nước kia, không phải là hắn. Hắn bây giờ, hẳn mới là bản chất thực sự?

Nương nói không sai, nam nhân quả nhiên không thể tin tưởng! Khăn trùm đầu che khuất tầm mắt nàng, nhưng Tàn Nguyệt lại có thể cảm giác được ánh mắt như nóng lửa của hắn đang nhìn chăm chú vào chính mình

Chỉ là, rất nóng, nóng như muốn ăn thịt người!

Bởi vì sợ hãi, thân thể không nhịn được có chút run lên. Tàn Nguyệt sợ hãi cắn răng, cố gắng khống chế không để cơ thể mình lay động, nhưng càng muốn khống chế, thân thể lại càng run rẩy mạnh hơn, hắn một câu cũng không nói, bên tai có thể nghe được tiếng hắn hít thở, thật sâu, có chút nặng nề.

"Ha ha… Làm sao vậy, tiểu tân nương của ta, sợ rồi sao?"

Thanh âm chế nhạo đột nhiên vang lên, Tàn Nguyệt lại càng hoảng sợ, thân thể không nhịn được rùng mình một cái.

"Ha ha, có dũng khí làm, có cái gì phải sợ?"

Khuôn mặt hắn đột nhiên tới gần, khi nói chuyện nước bọt từ miệng hắn phun ra bắn đến mặt Tàn Nguyệt, từ cái đầu xinh đẹp, tiến đến cái cổ trắng, khuôn mặt nhỏ của Tàn Nguyệt không bị nhiễm bệnh mà lại đỏ ửng.

Cũng may, nàng đang trùm đầu, bằng không, nếu hắn nhìn thấy, chuyện này…

Khuôn mặt đỏ ửng, tươi đẹp như hoa đào, thân thể cũng vì vậy mà cố né tránh hơi thở của nam nhân này, càng thêm run rẩy. Tàn Nguyệt mấp máy môi, muốn nói điều gì đó, nhưng mấy lần mở miệng, nàng một chữ cũng không nói nên lời.

"Sao vậy? Không phản đối sao? Ha ha… Ha ha…"

Hắn lại cười to, rõ ràng vốn là tiếng cười, nhưng khi tới tai Tàn Nguyệt,lại giống như tiếng nguyền rủa làm cho người ta run sợ. Trái tim rung động có ý nghĩa hơn, hắn bây giờ làm cho người ta có cảm giác, không có một chút cao hứng!

Không đúng, hắn sao lại mất hứng? Muốn lấy nàng làm phi tử, hình như là hắn khâm điểm nha. Phụ nữ chính hắn chọn, có cái gì không hài lòng? Chẳng lẽ,hôn sự này không phải chính hắn thỉnh cầu, mà là…

50. Chương 50: Không Cho Phép Mở Khăn Trùm Đầu

Hoàng thượng, chẳng lẽ là Hoàng thượng hoặc là Liễu Tương cường ngạnh ép buộc sao?

Thân là thiên chi kiều tử, nhưng ngay cả hôn nhân của mình cũng không có quyền tự làm chủ, nếu như đây là sự thật, vậy cũng quá làm bị thương tự tôn của thái tử rồi, hắn mất hứng như vậy về tình cũng có thể hiểu.

Nghĩ tới đây, Tàn Nguyệt không hề sợ hãi như trước nữa, ngược lại cùng thái tử có loại cảm giác đồng bệnh tương liên (có bệnh đáng thương). Hắn không phải tự nguyện, mà nàng cũng không phải tự mình nguyện ý gả tới, hai người ở cùng một chỗ đều không vui, có lẽ, thật sự có thể ở chung thật hòa thuận…

"Phu quân, ngươi không muốn lấy ta sao?"

Cố lấy dũng khí, câu hỏi như vậy cũng không phải quá mức khó khăn. Tàn Nguyệt có chút ngẩng đầu, không có gỡ khăn trùm đầu xuống, nàng không thấy được cái gì cả.

"Ha ha… Lấy ngươi? Ta tại sao muốn lấy ngươi hả? Chê cười, ngươi cho rằng ngươi thật sự quốc sắc thiên hương sao? Phụ nữ trong hậu viện, tùy tiện một người cũng tốt hơn ngươi nhiều…"

Lời hắn nói thật đả thương người, nếu như Tàn Nguyệt yêu hắn. Nhưng Tàn Nguyệt chỉ thấy qua hắn một lần, cũng không có yêu hắn, cho nên, lúc nghe thấy câu này, chỉ là cảm thấy trong lời nói của hắn có nồng đậm vị khổ sáp, cái khác, đều không cảm giác gì.

"Diện mạo ta vốn cũng không quốc sắc thiên hương…"

Nếu như, không nói người có diện mạo đẹp nhất, vậy cũng không tới phiên nàng, là Hạo Nguyệt mới đúng. Hạo Nguyệt rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của nàng quá mức đường hoàng, quá mức diễm lệ, làm cho người ta cảm giác có chút phù phiếm.

"Kỳ thật, ta cũng không muốn gả cho ngươi… Phu quân, ta bây giờ có phải có thể xốc khăn trùm đầu lên hay không? Nói như vậy rất không thoải mái?"

Tàn Nguyệt thản nhiên cười, cảm thấy người bên cạnh đã tránh ra, nàng vội vàng nhắc nhở một tiếng.

"Ta biết! Khăn trùm đầu? Chưa người nào nói cho qua ngươi, hẳn là phu quân xốc lên cho ngươi mới đúng sao?"

Địch Mân đi tới trước bàn hỉ, cầm lấy bầu rượu trên bàn, uống vào miệng hai ngụm, khóe mắt phát ra tia sáng đánh giá tân nương đoan đoan chính chính ngồi ở trên giường.

Muốn xốc khăn trùm đầu lên, làm sao dễ dàng như vậy?

Nói hắn là cố tình cũng tốt, cố ý cũng được, dù sao đêm tân hôn này, hắn sẽ không để cho nàng sống yên !

"Vậy có thể thỉnh phu quân giúp đỡ vén khăn trùm đầu lên trước không? Nói như vậy thật sự rất không có tiện…"

Tay Tàn Nguyệt nâng đến giữa không trung, nghe được hắn nói câu kia cứng lại đến cỡ nào – hắn nói không thể vén lên, nàng tốt nhất không nên trái ý hắn!

51. Chương 51: Dần Dần Thấy Kỳ Hoặc

Bất quá, không biết có phải hắn uống quá nhiều rượu rồi hay không, sao lại cảm giác thanh âm nói chuyện của hắn so với trong trí nhớ có điểm bất đồng? Có lẽ đều là nàng nhớ lầm rồi, dù sao một lần đó, bọn họ cũng chỉ nói mấy câu thôi.

Bất an nắm góc áo, vểnh tai nghe động tĩnh bên trong, đợi hồi lâu, Tàn Nguyệt thở dài nói:

"Phu quân, ta biết khăn trùm đầu phải là ngươi vén, phiền ngươi trước…"

"Không được! Bây ta giờ không muốn vén lên…"

Không chờ Tàn Nguyệt nói xong, Địch Mân liền lạnh lùng cự tuyệt. Tính tình Tàn Nguyệt vốn rất tốt, nhưng gặp phải tân lang vô lý quấy nháo, cho dù tính tình tốt cũng sẽ bị ma diệt, huống chi, giọng điệu nói chuyện của hắn lại kiêu ngạo như vậy!

"Nhưng mũ phượng rất nặng, rất đè người…"

Do dự một chút, Tàn Nguyệt khẽ cắn môi, muốn đưa tay tự mình vén ra, nhưng tay còn chưa đụng đến khăn, chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, dừng ở chỗ này, động cũng không thể nữa!

"Ngươi đến tột cùng muốn thế nào? Là ngươi nói muốn kết hôn với ta!"

Tính tình tốt cuối cùng bị mất hết, thái tử này, xem ra rất có thể đem người bức điên. Tàn Nguyệt cả giận nói.

"Ha ha, ta nói muốn kết hôn với ngươi? Đừng có nằm mộng, ta cũng vậy. Bị buộc, ai muốn lấy người phụ nữ lẳng lơ như ngươi!"

Hừ lạnh một tiếng, hắn châm chọc cười lạnh. Tàn Nguyệt chau mày, bực mình nói:

"Người nào lẳng lơ đây? Chúng ta cũng bất quá chỉ gặp mặt một lần, ngươi tại sao muốn…"

"Gặp một lần? Liễu Hạo Nguyệt tiểu thư, ta làm sao cũng không nhớ rõ chúng ta đã gặp qua một lần…"

Địch Mân cười lạnh một tiếng, bọn họ cho tới bây giờ không phải gặp qua một lần, mà đã gặp qua vài lần. Liễu Hạo Nguyệt, ngươi còn dùng bộ dạng này nói với ta sao?

"Cái gì? Ngươi là ai? Ngươi không phải thái tử?"

Liễu Hạo Nguyệt, hắn vừa rồi hình như là nhắc tới Liễu Hạo Nguyệt? Không đúng, đúng là hôm nay Hạo Nguyệt thành thân, nhưng Hạo Nguyệt phải gả cho chính là…

Hắn nói Liễu Hạo Nguyệt, chẳng lẽ nói… Sẽ không, sẽ không, chuyện hoang đường như vậy, sao có thể phát sinh đây?

"Thái tử? Ngươi đến bây giờ còn đang mơ về Thái tử của ngươi sao? Ta là thái tử? Liễu Hạo Nguyệt, ngươi cũng quá ngây thơ rồi đi?"

Ầm, một tiếng nổ, trong đầu Tàn Nguyệt một mảnh hỗn loạn… Hắn nói nàng bây giờ còn nghĩ đến thái tử, nói nàng hoang đường, nói…

Hắn không phải thái tử, không phải tướng công nàng phải gả, hắn là –

Hắn dĩ nhiên là tướng quân…

52. Chương 52: Ta Là Liễu Tàn Nguyệt

"Không, sẽ không, sẽ không như vậy, ta gả cho vốn là thái tử, nên là thái tử…."

Thay mặt gả, Hạo Nguyệt, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên thật sự làm vậy. Lúc đầu nàng cầu mình, Tàn Nguyệt không có đáp ứng, bởi vì Tàn Nguyệt biết, chuyện này không phải chuyện đùa, một người không nói, có thể chính là tội lớn tru di cửu tộc. Cho nên, mặc kệ nàng thích thái tử hay không, nàng không có khả năng đáp ứng yêu cầu của Hạo Nguyệt.

Đối với cái nhà kia, phụ thân kia, nàng vốn là không có bao nhiêu cảm tình. Nhưng vừa nghĩ đến khả năng sẽ tru di cửu tộc, Liễu gia của bọn họ có thể sẽ biến mất trên cõi đời này, lòng của nàng, vẫn có chút đau đớn .

Trách không được cả ngày nàng cứ ngất ngất núc ních, trách không được cả ngày nàng cũng không biết phương hướng, thì ra, tất cả đều là Hạo Nguyệt giở trò quỷ. Nhưng, nàng làm như vậy, thành toàn hạnh phúc của chính cô ta rồi, nhưng mọi người trong nhà họ chết thì nên làm cái gì bây giờ đây?

"Hừ, gả cho thái tử, ngươi nằm mơ sao? Liễu Hạo Nguyệt, nếu như không phải bởi vì cha ta nợ Liễu Tương một cái nhân tình, ta mới không lấy tiện nhân như ngươi…"

Ực ực một tiếng, uống hết ly rượu, đầu Địch Mân càng choáng, nhìn người phụ nữ đáng chết trên giường kia, một người biến thành hai người, hai người biến thành bốn người…

Người càng ngày càng nhiều, hắn lung lay lắc lắc tiêu sái tới, hắn muốn nghỉ ngơi, buồn ngủ, phụ nữ này, để cho nàng ở một bên trông cửa đi!

"Địch tướng quân, ngươi là Địch tướng quân sao? Mau giải huyệt cho ta, giải huyệt cho ta… Ta không phải Hạo Nguyệt, bọn họ nhầm rồi, nhầm rồi…"

Nàng phải ngăn cản!

Nàng phải cứu Liễu gia!

Mặc dù, không biết làm như vậy có hữu hiệu hay không, không biết còn được gì không, nhưng vì mấy trăm miệng người, nàng phải đi về nói một tiếng với Liễu Tương, xem có biện pháp giải quyết gì không?

"Đổi lại cách rồi sao? Liễu Hạo Nguyệt, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin sao?"

Cách cái khăn trùm đầu, hắn sờ nhẹ mặt Tàn Nguyệt, mùi rượu dày đặc nhào tới trên mặt Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt bối rối hô:

"Ta là Tàn Nguyệt, là Liễu Tàn Nguyệt…"

Tàn Nguyệt?

Nghe được tên này, trong đầu Địch Mân, đột nhiên nhớ tới nữ tử một thân bạch y, vẻ mặt lạnh nhạt rõ ràng kia. Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt hắn chỉ thấy một lần liền nhớ thật sâu thật kỹ, bây giờ đã gả cho thái tử? Nàng cư nhiên nói nàng là Tàn Nguyệt?

53. Chương 53: Hoài Nghi Trong Đêm Động Phòng

Ha ha…

Cười to vài tiếng, hắn kéo khăn trùm đỏ khỏi đầu, nhìn vào khuôn mặt nhỏ trước mặt, bực mình giữ chặt đầu Tàn Nguyệt, tiến đến trên mặt Tàn Nguyệt, giận dữ nói:

"Đừng lộn xộn, ta không say? Sao có thể là Tàn Nguyệt? Tàn Nguyệt, ta nhìn thấy Tàn Nguyệt rồi, còn một số…"

Bắt được đôi môi đỏ mọng hắn bá đạo nhích tới nhích lui, hung hăng hấp sự ngọt ngào làm cho người ta ý loạn tình mê, tay cũng không nhàn rỗi xé rách quần áo…

"Địch… Không… Không được…"

Bối rối muốn giãy dụa, nhưng Tàn Nguyệt quá yếu, làm sao có thể là đối thủ của một người thân thể cường hãn như Địch tướng quân hắn? Trong miệng của hắn, không ngừng kêu tên Tàn Nguyệt, hai mắt hắn mờ đi, bá đạo hôn lên mỗi tấc da thịt trên người nàng…

"Tàn Nguyệt… Ta nhất định là đang nằm mơ… Hư, nhắm mắt lại…"

… …

Ngoài cửa sổ cách đó không xa, Địch lão tướng quân bất an nhìn tân phòng, Địch Mân, không biết hắn sẽ đối với Liễu Hạo Nguyệt như thế nào, hắn làm việc vẫn rất có chừng mực, hẳn là sẽ không gặp chuyện không may mới đúng…

"Lão gia…"

Tiếng giãy giụa dần dần chìm xuống, tiếng rên rỉ loáng thoáng truyền đến, khuôn mặt già nua của quản gia cũng không nhịn được có nét đỏ lên, hắn bất an kéo áo lão tướng quân, lão tướng quân phục hồi lại tinh thần, cười nói:

"Người nào cũng không thể tới gần, ta còn chờ ôm cháu đây…"

Trăng, lặng lẽ treo lên trời, nhìn vào bên trong ám muội không rõ ràng, xấu hổ đỏ mặt, tim đập rối loạn…

Mặt trời đã lên cao, Tàn Nguyệt luôn luôn có thói quen dậy sớm, cảm thấy ánh sáng bên trong, tức giận chính mình tham ngủ. Cả người đều có cảm giác đau nhức, giống như bị một chiếc xe cán qua, làm cho người ta lười nhác không muốn di chuyển, cảm giác như vậy rất không bình thường.

Muốn đứng dậy, mới phát hiện vòng eo nhỏ nhắn được người khác ôm, ký ức đêm qua đứt quãng trở về, nghĩ đến hắn bá đạo, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tàn Nguyệt đỏ giống như lửa cháy.

Sợ hãi ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười, đây hẳn không phải là tướng công của nàng, mà là –

Tướng công của Hạo Nguyệt…

Nhưng ngày hôm qua, nàng mơ hồ thay cho Hạo Nguyệt gả vào đây, thậm chí cùng hắn động phòng rồi. Mà hắn, Địch Mân, tỷ phu của nàng trong một đêm lại biến thành phu quân của nàng!

54. Chương 54: Địch Mân Đỏ Mặt

Bây giờ, trời cũng đã sáng, không biết tướng phủ thế nào rồi, thái tử có phát hiện ra không? Bây giờ ván đã đóng thuyền, phát hiện rồi thì cũng không có biện pháp nào…

"Hả… Ngươi… Ngươi là…"

Một tiếng thét kinh hãi, tâm trí Tàn Nguyệt đang bay xa bị kinh hãi làm cho trở về. Nhìn sự khiếp sợ của Địch Mân, Tàn Nguyệt khẽ thở dài:

"Có phải ngươi nên buông cánh tay ra trước, cho ta mặc quần áo không?"

Tất cả đêm qua đều giống như một trò đùa, nàng phát hiện có điểm không bình thường, cũng ngăn cản, nhưng nàng không nổi, nàng đã trở thành nữ nhân của hắn. Mà đêm qua, hắn lại uống rượu. Đối với một người uống say, nàng còn có thể làm thế nào? Trách hắn sao? Hắn sẽ chịu trách nhiệm sao?

"Ngươi là Tàn Nguyệt?"

Đêm qua, hắn mơ thấy Tàn Nguyệt, bây giờ nàng lại đang ở bên hắn..

Nhớ tới một hồi mộng xuân làm cho người ta mê say, lại nhìn xuống cánh tay nàng, Địch Mân bối rối kéo chăn lên, chứng kiến thân thể Tàn Nguyệt, lại nhìn thấy một điểm màu hồng chói mắt nhỏ bé trên giường, màu hồng chói mắt như màu của hoa Đào, hắn ngây người…

Không phải mơ, thì ra tất cả đêm qua căn bản không phải là mơ!

Nữ nhân hắn lấy không phải Hạo Nguyệt, người cùng hắn động phòng cũng không phải Hạo Nguyệt!

Là Tàn Nguyệt, nương tử hắn lấy là Tàn Nguyệt!

Trái tim, đột nhiên nhảy múa, kích động vô cùng, bàn tay tò mò đưa lên mặt Tàn Nguyệt, ôn nhu, mềm mại, thoải mái làm cho người ta không đành lòng rời đi…

“Ngươi không vui?”

Vuốt ve khuôn mặt Tàn Nguyệt, nhìn vào cặp mắt buồn của nàng, đột nhiên nghĩ đến, Tàn Nguyệt là người thái tử lấy, nàng hẳn là thái tử phi, thậm chí có khả năng sau này trở thành hoàng hậu.

Hắn chỉ là một tướng quân, làm vợ một tướng quân bình thường, so với việc làm hoàng hậu cách xa thật nhiều. Tàn Nguyệt không vui cũng là chuyện đương nhiên.

“Trước tiên cho ta mặc quần áo xong đã?”

Thanh âm vẫn thản nhiên như cũ, lạnh nhạt như nước, nhẹ như gió.Đã không còn căng thẳng chuyện đêm qua, nàng chỉ khổ não nghĩ xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

“Được…”

Rất nhanh lấy quần áo của mình bước xuống giường, Địch Mân thấy trên mặt đất bừa bộn những mảnh hồng hồng nho nhỏ, xấu hổ đỏ mặt:

“Ta đi ra ngoài trước…”

Đêm qua, là hắn bắt buộc nàng? Hắn tưởng rằng chỉ là một giấc mộng, không nghĩ đến tất cả đều là sự thật? Nếu như biết đó là nàng, hắn nhất định sẽ rất dịu dàng với nàng, sẽ không dã man như vậy…

55. Chương 55: Ngươi Mới Chính Là Nương Tử Của Ta

“Tàn Nguyệt, ta…”

Mặc vào một bộ quần áo màu đỏ tươi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm đơn giản nhưng cũng diễm lệ không ít. Tuy nhiên, nếu đem nàng lúc này ra so sánh, hắn lại thích bộ dạng đạm nhã thoát tục của nàng.

“Tướng quân, tối hôm qua ngươi uống say…”

Vốn dĩ hắn định nói lời xin lỗi, nhưng là một đại nam nhân, nói như vậy có điểm khó mở miệng. Lẽ ra người được an ủi lúc này là Tàn Nguyệt, nhưng ngược lại thành ra nàng đang an ủi Địch Mân rồi.

“Tàn Nguyệt, xin lỗi, tối hôm qua ta không biết đó là ngươi…”

Lúng túng quay mặt đi, Địch Mân thậm chí không biết phải đối mặt với Tàn Nguyệt như thế nào. Tàn Nguyệt là người tốt, hắn không muốn nàng phải chịu ủy khuất. Nhưng Tàn Nguyệt đối với hắn? Nàng có thể đang thở dài hay chính mình đang ngăn trở giấc mộng làm hoàng hậu của nàng?

Trực giác của hắn cho biết Tàn Nguyệt không phải là người như vậy. Nhưng hắn không biết Tàn Nguyệt với thái tử trong lúc đó có bao nhiêu ấn tượng, có phải nàng cũng yêu thái tử không?

“Ta cũng không biết, tại sao ta lại ở nơi này…”

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, tầm mắt nhìn đi rất xa:

“Không biết, tướng phủ bây giờ thế nào rồi? Thái tử có truy cứu hay không?”

Cái nàng lo lắng bây giờ chính là gia đình kia, về phần chính mình, thật ra không sao cả. Địch Mân nếu như cho nàng ở lại, thì nàng ở lại; nếu như đuổi nàng đi, nàng cũng tuyệt đối sẽ không nói một chữ không.

“Chắc là sẽ không có chuyện gì? Nếu thật sự có, tướng quân phủ đã phải biết rồi!”

Địch Mân quay đầu lại, thì ra nàng lo không phải thái tử mà là tướng phủ, trái tim hắn cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

"Tướng quân nói cũng đúng, là ta sơ sót…"

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, trong lúc nàng đang lo lắng, nói không chừng, Hạo Nguyệt thật sự đã có biện pháp với thái tử. Hạo Nguyệt xinh đẹp như vậy, cũng thông minh như vậy, làm việc đều rất chắc chắn, làm sao có thể mạo hiểm như vậy?

"Tàn Nguyệt, chúng ta đều đã là vợ chồng rồi, không cần gọi ta tướng quân, gọi tên của ta là được rồi. Gọi ta Địch Mân, nàng phải nhớ kỹ?"

Vốn muốn hỏi nàng nghĩ chuyện này như thế nào, nhưng nhìn miệng nàng cười khổ, Địch Mân cảm giác đau lòng: cùng hắn bái đường chính là nàng, động phòng cũng chính là nàng, mặc dù nàng nhầm kiệu mà tới được, nhưng nàng đã là nương tử của hắn rồi, hắn phải bảo vệ nàng thật tốt, làm dịu đi những lo lắng trên mặt nàng, làm cho nàng có thể vô tư mà cười…

"Tướng quân… Địch Mân, nhưng, nương tử của ngươi hẳn nên là…"

56. Chương 56: Tội Tru Di Cửu Tộc

Bị hắn trừng mắt nhìn, Tàn Nguyệt vội vàng đổi giọng. Hắn thừa nhận nàng là nương tử? Tàn Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, còn tưởng, hắn tối thiểu cũng sẽ tức giận xem chuyện gì đang xảy ra? Hoặc là hung hăng giáo huấn nàng một trận, dù sao thì việc tân nương bị đổi người cũng không phải là việc nhỏ.

"Hư, Tàn Nguyệt, nương tử của ta vốn là Tàn Nguyệt! Cùng ta thành thân chính là ngươi, bái đường chính là ngươi, động phòng chính là ngươi… Tàn Nguyệt, nương tử của ta còn ai vào đây? Chỉ có một người, ngươi chính là thê tử của ta!"

Nhẹ nhàng nắm lấy tay Tàn Nguyệt, Địch Mân đột nhiên cảm giác trời cao kỳ thật đối với hắn không tệ, hắn là người cực độ phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng lại lấy được nữ tử hắn âm thầm thích…

"Nhưng… Nhưng…"

Nghe những lời tình cảm hắn vừa nói, khuôn mặt Tàn Nguyệt càng hồng. Kỳ thật, tối hôm qua lúc biết hắn không phải thái tử, trong lòng của nàng trừ sốt ruột,còn có một tia hưng phấn. Dù sao, đối với nàng mà nói, không cầu vinh hoa phú quý, không cầu quyền to chức trọng, từ trước tới nay, điều nàng muốn chỉ là gặp được một nam tử tốt, bình thản lạnh nhạt mà sống thôi. Địch Mân không phải thái tử, hắn chỉ là một tướng quân, mặc dù sau này cũng có khả năng sẽ phải tam thê tứ thiếp, nhưng so với thái tử là cửu ngũ chi tôn mà nói, phụ nữ ít, phiền toái cũng ít đi nhiều.

Mà hôm nay, người bình thường chứng kiến tình huống như vậy, tối thiểu cũng tức giận, hoặc giận dữ, hoặc là nguyền rủa mắng nhiếc một hồi. Nhưng Địch Mân, không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, nàng như thế nào lại cảm giác hắn còn giống như có cút cao hứng đây?

"Làm sao vậy, Tàn Nguyệt? Ngươi không phải là thích thái tử chứ?"

Mặc dù ngươi thích, bây giờ cũng đã muộn, Địch Mân thầm nghĩ. Chỉ là những lời này hắn cũng không nói ra, trong lòng có chút hả hê, nếu như để cho Tàn Nguyệt biết, như vậy đã có thể…

"Thích thái tử? Sao lại có thể? Ta chỉ gặp hắn một lần, ta cùng hắn nói chuyện thậm chí còn ít hơn nói cùng ngươi như thế này"

Không biết vì nguyên nhân gì, khi nghe Địch Mân nói nàng thích thái tử, tâm lý Tàn Nguyệt vạn phần không thoải mái, Địch Mân vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Tàn Nguyệt nói:

"Bây giờ không phải là chuyện thích hay không thích, mà là… Thái tử sẽ xử lý chuyện này như thế nào? Địch Mân, ngươi không lo lắng sao?"

Tru di cửu tộc, là một chuyện cực kỳ hệ trọng, còn có…

"Được rồi, sao ngươi lại không tức giận?"

57. Chương 57: Địa Cầu Nhỏ Bé

Đối với hắn, bây giờ mới là quan trọng nhất, phát sinh chuyện lớn như vậy, thái độ của hắn rất không bình thường.

"Tại sao phải tức giận? Tàn Nguyệt, ta biết ngươi cũng là người bị lừa gạt, hết thảy đều là Hạo Nguyệt bày ra, ta nói không đúng sao?"

Cười cười nhìn Tàn Nguyệt, tâm tình Địch Mân rất tốt. Nếu có chuyện gì xảy ra thì sớm đã đến rồi, đến bây giờ bên thái tử vẫn không có động tĩnh gì, đã chứng tỏ rằng người phụ nữ ác độc Hạo Nguyệt kia đã giải quyết ổn mọi chuyện. Bất quá chuyện này hắn chưa có ý định nói cho Tàn Nguyệt bây giờ, hắn rất thích cùng nàng nói chuyện, cũng rất thích nhìn nàng sốt ruột, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ lên, bộ dạng rất xinh đẹp.

"Hả… Sao ngươi lại biết?"

Lời vừa nói ra, Tàn Nguyệt hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, nàng sao lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, như vậy không phải thừa nhận đều là trò quỷ của Hạo Nguyệt sao?

Địch Mân này, cũng không biết vì nguyên nhân gì, lúc đối mặt với hắn, nàng luôn để lộ ra khuôn mặt mất tự nhiên, giống như một hài tử mới lớn, tâm tư bất ổn, bộ dạng có một chút mất bình tĩnh!

Như vậy chính mình rất xa lạ, mà nàng như vậy, cũng mới phù hợp với tuổi của nàng.

Kỳ thật, Tàn Nguyệt bây giờ cũng không lớn, bất quá là từ lúc rất nhỏ đã không có nương, đã quen nhìn nhân gian ấm lạnh, sắc mặt của mọi người, nàng chỉ là đang kiềm chế chính mình mà thôi.

"Hạo Nguyệt đối với thái tử thật lòng, cả kinh thành ai không biết, ai không hiểu? Tàn Nguyệt, ta tin tưởng, chuyện như vậy cũng chỉ có người phụ nữ ích kỷ như nàng mới làm được."

Đứng lên, thân hình cao lớn của Địch Mân mang vài phần lạnh đạm, kiên cường:

"Mục đích của nàng đã thành rồi, chỉ đáng tiếc, ngươi cùng thái tử đã vô duyên rồi. Tàn Nguyệt, ngươi cũng biết, bởi vì sai lầm ngày hôm qua, ngươi mất đi sẽ là cái gì?"

Đột nhiên xoay người, nhìn thấy bộ dạng không thay đổi của Tàn Nguyệt, Địch Mân cười khổ nói:

"Thái tử phi, thậm chí là hoàng hậu, với ngươi cũng chỉ có một bước ngắn, ngươi hối hận không?"

Cho dù là hối hận, hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tay!

Địch Mân âm thầm thề, ánh mắt thẳng tắp chăm chú nhìn vào Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt không đứng dậy, con ngươi trong trẻo nghiêm túc nhìn Địch Mân:

"Ta vốn không muốn gả cho thái tử. Địch Mân, ngươi không hiểu ta rồi, ta không tham luyến cuộc sống giàu có, lại càng không hy vọng quyền thế cao cao tại thượng xa vời. Chỉ hy vọng, có được một người toàn tâm, bạc đầu không chia ly…"

58. Chương 58: Nguyệt Nhi, Xin Lỗi

Nhìn thấy Địch Mân dường như có chút đăm chiêu, Tàn Nguyệt sâu kín thở dài, tiếp tục nói:

"Bất quá, nguyện vọng này sợ là rất khó thực hiện. Thái tử làm không được, ngươi cũng làm không được… Nếu như có thể lựa chọn, ta tình nguyện gả ột người dân bình thường không có gì đặc biệt…"

Đôi mắt ảm đạm có chút trầm xuống, lúc Địch Mân nhìn nàng, nàng sẽ đỏ mặt, trái tim cũng đập mạnh, nhưng nàng đều không yêu thương hắn. Đơn giản là, nàng muốn thương hắn cũng không nổi, cho nên, nàng sẽ không làm cho chính mình bị luân hãm (có nghĩa là làm cho chính mình bị vây hãm, đắm chìm).

Có lẽ, nàng thật là quá mức lý trí, nhưng nếu như che lại trái tim, có thể làm cho trái tim chính mình không bị thương tổn, như vậy không phải cũng tốt lắm sao?

"Tàn Nguyệt, ta có thể làm được! Ta nhất định có thể làm được!"

Không biết từ khi nào, hắn đi tới bên người Tàn Nguyệt, gắt gao cầm lấy tay Tàn Nguyệt, hai mắt lấp lánh nhìn Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt ngẩng mặt lên, nhìn hắn giống như một đứa trẻ với đôi mắt sáng ngời, nhẹ giọng nói:

"Ta không tin hứa hẹn!"

Chứng kiến con ngươi hắn chợt lóe lên rồi lờ mờ biến mất, Tàn Nguyệt đột nhiên cảm giác được chính mình quá tàn nhẫn. Chỉ là chuyện xưa của nương, sớm đã khắc thật sâu vào trong đầu của nàng, có chuyện xưa của nương, nàng sao có thể thích một nam tử tuấn dật?

Diện mạo xinh đẹp không phải một loại tội, nàng cũng yêu thích những cái đẹp. Chỉ là, liên lụy đến nàng như vậy bị tầng tầng bao vây lấy trái tim, nàng không thể không thận trọng!

"Cho ta cơ hội, ta sẽ chứng minh!"

Đôi mắt kiên định nhìn nàng, Địch Mân hiểu được, người hắn muốn che chở, chính là nàng.

"Được, tướng công, ta cho ngươi cơ hội…"

Tàn Nguyệt nghịch ngợm cười, đột nhiên cảm giác cùng hắn ở chung một chỗ nói chuyện đúng là dễ dàng chưa từng có, ở trước mặt hắn, nàng không cần cố gắng phải làm như thế nào, hoặc là nên làm như thế nào, chỉ cần vô cùng đơn giản muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Loại cảm giác này rất đặc biệt, cũng rất làm cho người ta quyến luyến.

"Thật sự?"

Giống như thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, cảm giác một loại nhiệt huyết mênh mông dâng lên, đối với cuộc sống tương lai, Địch Mân tràn đầy chờ mong.

"Nhưng, hiện tại Liễu phủ…"

Bất an nhăn lại đôi mi thanh tú, Tàn Nguyệt vẫn lo lắng cái kia không thật sự là nhà của mình, còn có người kia cho tới bây giờ đã không cho nàng bao nhiêu tình thương của phụ thân.

"Nương tử, hiện tại chúng ta nên đi kính trà phụ mẫu rồi…"

Nắm lấy vòng eo thon nhỏ của Tàn Nguyệt, một mùi thơm tự nhiên kéo tới, ôn nhu vờn quanh chóp mũi,thân thể Địch Mân không nhịn được cứng đờ, trong đầu rất nhanh nhớ tới lần "Mộng xuân" tối hôm qua…

"Nguyệt Nhi… Tối hôm qua xin lỗi, ta có làm đau nàng không?"

59. Chương 59: Lời Hứa Châm Chọc

Nghĩ đến sự thô bạo của mình tối hôm qua, xúc động giống như một tiểu tử chưa hiểu việc đời, khuôn mặt tuấn tú của Địch Mân đỏ bừng, tiếng nói cũng khàn khàn.

"Ta… Ngươi…"

Sắc mặt như bị lửa thiêu cháy, bây giờ ban ngày ban mặt, sao có người hỏi loại vấn đề này? Bất quá tối hôm qua hắn thật sự là rất không nhẹ nhàng, đau đớn đến mức nàng không nhịn được mà hung hăng cấu hắn vài cái, thậm chí còn như con mèo nhỏ cắn hắn vài phát.

Nhưng, đánh chết nàng, nàng cũng không nói ra như vậy, chỉ nghĩ đến thôi mà mặt cũng cháy lên rất nóng rồi, nói ra chẳng phải là sẽ…

"Ta không phải cố ý… Nguyệt Nhi, sau này ta sẽ không như vậy nữa…"

Như một hài tử đã làm sai chuyện, đối mặt phụ nữ, lần đầu tiên Địch Mân cảm thấy bối rối, lo lắng nàng nghỉ mình thế nào, cũng lo lắng…

"Thiếu gia…"

Tiếng gọi mềm mại, cắt đứt câu nói mà Địch Mân muốn nói tiếp, hai người nữ tử trang điểm xinh đẹp thướt tha đã đi tới, một trái một phải kéo cánh tay Địch Mân, cũng không thèm để ý đẩy Tàn Nguyệt sang một bên, khinh miệt nhìn nữ tử trong truyền thuyết không biết thấy xấu này.

"Các ngươi…"

Vừa mới cao hứng, thiếu chút nữa đã quên trong hậu viện còn có hai người phụ nữ vẫn ở chỗ này, mặt Địch Mân tối sầm, quay đầu nhìn về phía Tàn Nguyệt. Chỉ thấy khóe miệng của nàng lộ ra một tia cười trào phúng. Chỉ là cười có chút gượng ép, hắn nhìn mà trái tim cũng có chút đau đớn.

"Các ngươi đi về trước!"

Vẫn nghiêm mặt, Địch Mân bất động thanh sắc bỏ qua hai người nữ tử giống như bạch tuộc bên cạnh, hai người kinh ngạc nhìn Địch Mân, một người trong đó bực mình cong miệng lên:

"Thiếu gia, người không phải đã nói sẽ không thích nữ nhân ty tiện này sao? Nàng còn chưa vào cửa đã…"

Ba một tiếng, một cái tát hạ xuống, trên mặt nữ tử in lại một dấu đỏ thật to. Địch Mân dùng lực đạo không nhỏ, mông nàng an vị trên mặt đất, ô ô nghẹn ngào lên.

"Thiếu gia, Uyển Nhi muội muội nói sai rồi sao? Nàng chỉ là…"

Người nữ tử, cũng vẻ mặt đích ý nhìn Tàn Nguyệt, không cam lòng trừng mắt nhìn nữ tử trong truyền thuyết đã sớm không còn trong sạch.

"Biến!"

Địch Mân tức giận, thanh âm nâng cao rất nhiều, hắn không có giải thích thân phận của Tàn Nguyệt, chỉ là sốt ruột nhìn nụ cười lạnh nhạt ở khóe miệng Tàn Nguyệt –

Cười, thật là trào phúng, làm như đang châm biếm lời cam đoan vừa rồi của hắn với nàng!

60. Chương 60: Có Thể Tam Thê Tứ Thiếp

Cơ hội, nàng đã cho, nhưng cùng nhiều phụ nữ chia sẻ một người đàn ông như vậy, nàng cũng có thể như nương một bực lạnh nhạt cười tiếp nhận sao?

Có lẽ, đây cũng là chỗ không tốt của hài tử không có nương, chưa người nào từ nhỏ liền báo cho nàng phải làm cái gì không được làm cái gì, xem trên sách dù sao cũng không nhiều lắm, không có kinh nghiệm tự mình trải qua lại càng không đủ làm tin.

"Thiếu gia, người đã nói…"

Các nàng, mặc dù chỉ là thị thiếp bình thường, nhưng cũng không phải như nữ tử bình dân, vốn là trong nhà bởi vì nịnh hót tướng quân mới đưa tới đây. Tướng quân cũng là nam tử huyết khí phương cương, thấy hợp mắt mới có thể nhận.

Nhưng không thể phủ nhận, hắn cũng không phải đồ háo sắc, gia thế giống như tướng quân phủ, trong phủ sao lại có thể chỉ có hai người các nàng? Nghe nói lúc tướng quân muốn thành thân, các nàng cũng từng sợ hãi qua, chỉ sợ sẽ bị đuổi đi –

Một người nữ tử sớm đã không còn trong sạch, sau khi rời khỏi đây còn có thể làm cái gì đây? Quy túc tốt nhất, cũng chỉ là làm một tiểu thiếp cho người có tiền. Mà chấp nhận muốn các nàng, một bực đều là nam nhân diện mạo xấu hoặc là tuổi rất lớn, bọn họ sao có thể so với tướng quân anh tuấn đẹp trai?

"Biến!"

Bước nhanh từng bước, Địch Mân bối rối giữ lấy tay Tàn Nguyệt, vọi vã nói:

"Nguyệt Nhi, ta không biết là ngươi…"

Nếu như biết là nàng, hắn sẽ không giữ lại các nàng; nếu như biết là nàng, tối hôm qua hắn cũng không uống nhiều rượu như vậy, thậm chí đánh nàng.

"Ta biết! Nên đi kính trà rồi, bây giờ đã không còn sớm…"

Trên người rất chua xót, rất đau, lần đầu trải việc đời, đi vài bước liền cảm thấy mệt mỏi, một hồi gặp lão tướng quân cùng phu nhân, không biết bọn họ có thể chỉ trích mình hay không?

"Nguyệt Nhi, tất cả ban đầu ta làm ta không thể phủ nhận, cũng không thể thay đổi, nhưng ta cam đoan sau này, vĩnh viễn cũng không làm chuyện có lỗi với ngươi!"

Hai người phụ nữ đã bị người lôi đi, Địch Mân giữ lấy tay Tàn Nguyệt, vô cùng nghiêm túc nói. Tàn Nguyệt dịu dàng cười:

"Địch Mân, ta cũng không nói muốn ngươi cam đoan. Hơn nữa, ngươi là một tướng quân, vốn nên tam thê tứ thiếp…"

Hắn, luôn lơ đãng lay động tiếng lòng của mình, nhìn bộ dáng vô cùng nghiêm túc, Tàn Nguyệt cảm động thiếu chút nữa gật đầu –

Mặc kệ có làm được hay không, biết hắn từng cố gắng qua cũng đã tốt lắm rồi. Yêu cầu của nàng thật sự không cao, chỉ hy vọng nam nhân khiến cho nàng động tâm, cũng có thể cho nàng tình yêu duy nhất là tốt lắm rồi.

61. Chương 61: Cảm Giác Thành Thân

"Hư… Nguyệt Nhi, ta Địch Mân thề, nếu như phản bội ắt gặp…"

Tay, rất nhanh che môi hắn lại, Tàn Nguyệt vội vàng nói:

"Không cần, ta tin ngươi là được! Địch Mân, ta tin ngươi!"

Nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn trên môi, lưỡi của hắn, ác ý liếm vài cái, Tàn Nguyệt đỏ mặt vội vàng buông ra, thanh âm kiều mỵ nói:

"Ngươi… Ngươi sao có thể…"

"Nguyệt Nhi, chính ngươi đưa lên mà?"

Bĩu môi, Địch Mân lưu manh cười, tùy ý nhìn đỏ hồng trên mặt nàng. Tàn Nguyệt tức giận nói: "Đâu có? Rõ ràng là ngươi…"

Nói một nửa, mới nhìn thấy hắn cười xấu xa, Tàn Nguyệt biết vừa nãy là hắn cố ý, xấu hổ xoay người, mắc cỡ thiếu chút nữa muốn tìm một cái động tiến vào….

******

"Địch Mân, tâm tình không tồi? Thành thân thật sự chơi đùa tốt như vậy sao? Ngày hôm qua còn đăm chiêu ủ dột, sao hôm nay liền trở nên xuân phong đắc ý như vậy? Nói cho ta biết, có phải tối hôm qua tân nương tử hầu hạ ngươi rất thoải mái không…"

Hiên Vương, vốn muốn đến an ủi an ủi Địch Mân, nhưng vừa vào phủ tướng quân, chứng kiến Địch Mân tinh thần sảng khoái trong viện, con ngươi kinh ngạc thiếu chút nữa rớt xuống.

"Tò mò sao? Hiên Vương gia, chính ngươi thành thân một lần chẳng phải sẽ biết sao? Tự mình thể nghiệm, sẽ biết rốt cuộc là cảm giác gì…"

Địch Mân cười tủm tỉm nhìn Hiên Vương, tâm lý âm thầm nghi hoặc, Hiên Vương và thái tử mặc dù bình thường không tốt lắm, nhưng tân nương bị đổi người là chuyện lớn như vậy, hắn nhất định không có khả năng không biết. Nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, lại như là thật sự cái gì cũng không biết.

"Không thể nào? Ngươi biết, ta ghét nhất chính là nữ nhân. Tìm một nữ nhân về nhà quản đông quản tây, ngẫm lại ta liền nhức đầu…"

Hiên Vương gia cười ha ha, Địch Mân vỗ bờ vai của hắn một chút, cười nói:

"Quản ngươi sao? Ai dám hả? Được rồi, ngươi không qua bên thái tử xem một chút sao? Hắn cũng lập gia đình ngày hôm qua?"

Hắn không nói, hắn cũng chỉ có ý tốt chủ động hỏi thăm chuyện nhầm lẫn vừa rồi. Dù sao bây giờ gỗ đã sớm thành thuyền, gạo nấu thành cơm rồi, thái tử có giận cũng là nên tát trên người Hạo Nguyệt và Liễu Tương. Về phần Tàn Nguyệt của hắn, hắn đã không có cách nào đụng đến nữa rồi.

"Không, ngươi cũng biết, quan hệ của ta với hắn cũng không tốt ắm. Địch Mân, tân nương đâu? Các ngươi vừa mới thành thân đấy? Ngươi sẽ không lạnh lùng bỏ người ta trong phòng một mình chứ?"

62. Chương 62: Mỹ Nữ Nhìn Quen Mắt

Hiên Vương gia ranh mãnh cười, trên mặt Địch Mân lộ ra đỏ ửng mất tự nhiên, bực mình nói:

"Ngươi nói bậy bạ gì đó hả. Nàng bị nương giữ lại, đang nói chuyện đấy. Có thể phải qua trong chốc lát mới có thể đi ra. Được rồi, Hiên, ngươi cũng gặp qua nàng, một hồi thấy cũng đừng kinh ngạc mới tốt…"

Cố ý không nói rõ gả tới vốn là Tàn Nguyệt, Địch Mân cũng muốn nhìn một chút, Hiên Vương gia chứng kiến Tàn Nguyệt sẽ phải giật mình như thế nào, nhưng hắn tuyệt đối thật không ngờ, sau này Tàn Nguyệt gặp nạn, nhiều lần đều dựa vào Hiên Vương ra tay.

"Tân nương tử ta cũng gặp qua, cũng không phải không có gặp qua, như thế nào lại… Địch Mân, người này là ai hả, sao cảm thấy có chút quen thuộc?"

Nhìn mỹ nữ mặc y phục màu đỏ đi đến trước mặt, Hiên Vương kinh ngạc trừng to mắt, nàng không phải Liễu Hạo Nguyệt, Liễu Hạo Nguyệt hắn biết, nhưng nàng này một thân thường phục màu đỏ của tân nương, nói rõ nàng chính là tân nương tử…

"Ta nói rồi ngươi cũng gặp qua… Nguyệt Nhi, cẩn thận một chút, nương rốt cục bỏ được thả người rồi?"

Đem chuyện tối hôm qua nói cho cha mẹ, không nghĩ tới bọn họ một chút cũng không có trách cứ. Vẻ mặt phụ thân mang ý cười nhìn Tàn Nguyệt, mà nương còn là thương tiếc Tàn Nguyệt sớm không có mẫu thân, lôi kéo tay Tàn Nguyệt nói một không dứt. Nhìn bọn họ ở chung hòa hợp, tâm lý Địch Mân cũng cực kỳ vui vẻ – dù sao, nương cũng có bao nhiêu năm không nói gì nhiều như vậy rồi?

"Đúng vậy, nương đối với ta tốt lắm. Địch Mân, vị này chính là…"

Lớn như vậy, lần đầu tiên Tàn Nguyệt biết, nguyên lai người nhà cũng có thể ở chung như vậy, phụ thân sẽ từ ái nhìn mình như vậy, mà nương sẽ thân mật lôi kéo tay mình, lại còn nói chuyện mà chỉ có mẹ con mới

có thể nói, nàng rất cảm động, cũng rất kích động, lại nhìn xem tướng công quan tâm mình như vậy, nàng đột nhiên rất cảm kích Hạo Nguyệt –

Nếu như không có Hạo Nguyệt, nàng sao có thể nhận được tất cả nằm mơ cũng không có này? Muốn cám ơn nàng, mặc dù điểm xuất phát của nàng không tốt, nhưng kết quả là giúp nàng, không đúng sao?

"Đây là Hiên Vương gia; Hiên Vương, đây là nương tử của ta, Tàn Nguyệt!"

Tàn Nguyệt, hai chữ giống như một tiếng sấm sét, bùng nổ khiến Hiên Vương ngã lui lại mấy bước, hắn nhìn nữ tử áo đỏ bên cạnh Địch Mân chằm chằm không chớp mắt, trách không được cảm giác được có chút nhìn quen mắt, nguyên lai, nàng dĩ nhiên là Tàn Nguyệt!

Nhưng, cũng không đúng, Tàn Nguyệt không phải hắn là gả cho thái tử rồi sao? Như thế nào lại thành nương tử của Địch Mân?

"Địch Mân, hiên Vương làm sao vậy? Cái miệng của hắn mở thật lớn a!"

63. Chương 63: Không Cam Lòng Rời Đi

Nàng vốn chính là Tàn Nguyệt, có khoa trương như vậy sao? Tàn Nguyệt xấu xa cười, quả nhiên thấy hiên Vương sau khi nghe được vội vàng ngậm miệng lại, ánh sáng ngơ ngác trong đôi mắt cũng dời đi khỏi thân thể của nàng, nghi hoặc nói:

"Địch Mân, chuyện gì xảy ra? Sao lại là Tàn Nguyệt?"

Kỳ thật vừa nghĩ một chút, cũng có thể rõ ràng thân thể to lớn xảy ra cái gì, chỉ bất quá vốn là tất cả chuyện này cũng rất khó tin. Thánh chỉ tứ hôn, con dâu Hoàng thượng khâm điểm, dĩ nhiên cũng bị người đánh tráo, Liễu Hạo Nguyệt này, yêu thật đúng là đủ điên cuồng! Lá gan cũng thật sự là đủ lớn!

"Ngươi nói đi?"

Bàn tay to đáp đến trên eo nhỏ của Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt đỏ mặt từ chối vài cái, nhỏ giọng nói:

"Tướng công, ngươi buông tay…"

"Không tha, ta vĩnh viễn cũng không phóng ra!"

Ngày đó, hắn kỳ thật cũng thấy nàng rồi, chỉ là lúc ấy nàng không có chú ý tới hắn mà thôi.

Cũng đúng, nàng ngay cả thái tử cũng không có nhìn qua, làm sao tình hình nam nhân khác đây? Tàn Nguyệt, thanh cao như trăng tàn trên bầu trời cao.

"Ngươi… Hiên Vương gia còn đang ở đây?"

Len lén nhìn Hiên Vương đang trợn mắt há hốc mồm, Tàn Nguyệt không biết tại sao hắn lại ngẩn người, nhưng rõ ràng khẳng định là có liên quan với Địch Mân, có lẽ, hắn không có gặp qua Địch Mân thế này?

"Hiên Vương hả, hắn bề bộn nhiều việc, một hồi liền đi trở về?"

Địch Mân tà ác cười, Hiên Vương chỉa chỉa cái mũi của mình, kinh ngạc hỏi:

"Ta? Ta bề bộn nhiều việc sao?"

Hắn lúc nào bề bộn nhiều việc rồi? Tất cả mọi người biết, hắn là Vương gia nhàn rỗi nhất trong kinh thành. Cũng là bởi vì rất nhàn, cho nên hắn mới có thể an an ổn ổn sống ở trong kinh thành, vẫn chưa có xảy ra chuyện gì.

"Ta… Ta nhớ ra rồi, ta còn có việc… Đi về trước…"

Vốn là muốn nói hắn không có sự tình gì phải làm, nhưng nhìn đến Địch Mân âm thầm phóng tới mắt lạnh, hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời có việc, hảo tâm không quấy rầy đến bọn họ tân hôn. Dù sao, Địch Mân cũng buồn bực hơn một tháng rồi, cũng nên phát tiết, vui vẻ vui vẻ rồi.

"Vừa rồi hình như là Hiên Vương nói ra suy nghĩ của mình… Địch Mân, sao ngươi có thể vội vàng đuổi hắn rời đi đây?"

Người sáng suốt đều biết nói vừa rồi Địch Mân vốn là âm thầm tiễn khách, Tàn Nguyệt lại càng mẫn cảm, nhìn bộ dáng không cam lòng không oán của Hiên Vương, lòng của nàng luôn cảm giác được là lạ.

64. Chương 64: Nam Nhân Bá Đạo

"Nương tử, ánh mắt của ngươi sau này không thể nhiệt tình nhìn nam nhân khác như vậy nữa! Chúng ta vừa mới thành thân, nương tử cũng nói qua sẽ cho ta cơ hội, ta đương nhiên nắm chặt thật tốt, nắm chắc thời gian cùng nương tử bồi dưỡng cảm tìn…"

Ánh mắt bá đạo nóng bỏng nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt lạnh nhạt cười nói:

"Ta nhiệt tình ở chỗ nào? Hắn không phải bằng hữu của ngươi sao, ta cũng bất quá là lễ phép nhìn hắn thôi…"

Nam nhân bá đạo! Nàng chỉ bất quá là vì lễ phép nên nhìn một chút người khác thôi, Địch Mân này, dĩ nhiên cũng sẽ ăn dấm chua? Bất quá như vậy có cảm giác tốt lắm, đó là một loại cho tới bây giờ cũng chưa có qua, cảm giác được người ta quan tâm.

"Nhìn một chút cũng không được! Nguyệt Nhi, diện mạo của ta đáng xấu hổ sao? Diện mạo tướng công của ngươi anh tuấn tiêu sái như vậy, ngươi chỉ cần hảo hảo nhìn ta là đủ rồi…"

Trời biết, hắn bây giờ cỡ nào cảm kích Liễu Hạo Nguyệt đáng ghét kia. Càng lại cảm kích tình yêu si mê ngu ngốc của nàng với thái tử, nếu như không có sự điên cuồng của nàng, hắn làm sao có thể lấy được một thê tử tốt như vậy?

"Tự kỷ!"

Thấp mắng một tiếng, Tàn Nguyệt cho Địch Mân một ánh nhìn cực kỳ xem thường, nhưng trong lòng, lại có chút cảm động . Xã hội này, nam tử có thể vì phụ nữ ghen tuông không nhiều lắm, mà nam nhân ghen, không phải cũng là một laọi phương thức quan tâm sao?

Cao hứng? Trong lòng đột nhiên dâng lên tràn đầy cảm giác này, là cao hứng sao?

Trong lòng Tàn Nguyệt cả kinh, nàng nói qua sẽ không dễ dàng sinh lòng ái mộ, bởi vì nàng biết tính tình của mình, một khi sinh lòng ái mộ, sau này chỉ sợ cũng rất khó thay đổi nữa, nàng vốn là một nữ tử rất nghiêm túc. Giương mắt len lén nhìn về phía Địch Mân, đã thấy hắn đang đánh giá mình, mặt Tàn Nguyệt đỏ lên, bối rối cúi đầu, thật giống như hài tử làm sai chuyện đang bị bắt lại.

"Nguyệt Nhi, ngươi không sao chứ? Mặt của ngươi sao lại đỏ như vậy?"

Biết rõ, nàng chỉ là thẹn thùng, nhưng Địch Mân, vẫn có ý xấu vươn tay đi, nhẹ nhàng mò lấy cái trán trơn bóng, cảm thụ được xúc cảm trơn láng cùng độ ấm nóng bỏng.

"Ta… Không có việc gì!"

Quay đầu, tránh tay hắn ra, bọn họ vừa mới thành thân, chính nhi tám kinh coi như là lần đầu tiên gặp mặt, chẳng lẽ bởi vì buổi tối hôm qua, hắn đã ở trong lòng của nàng, lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa sao?

Không thể, nàng sẽ không khinh địch như vậy mà tiếp nhận người nào vào lòng. Dù, người kia có là tướng công của nàng cũng không thể!

65. Chương 65: Từ Trên Trời Rớt Xuống Đất

Ánh nắng giữa trưa không quá gay gắt, chiếu vào bên trong qua một tấm màn cửa sổ dày, hắt lên một tầng ánh sáng nhu hòa mộng ảo trên những thứ vàng son lộng lẫy, tráng lệ đường hoàng bên trong. Màu sắc đỏ đậm, chữ hỉ đỏ như có thể nhỏ ra máu, tượng trưng cho việc vui vừa mới xảy ra trong phòng. Quần áo rách nát tán loạn trên mặt đất, vải bố nát vụn, khiến người ta không khó nghĩ đến không lâu trước, nơi này xảy ra cái gì.

Chữ hỉ lớn trên giường, hai thân thể tuyết trắng gắt gao mà dây dưa cùng một chỗ, một mực giống như đồng tâm từ trong lòng, chặt chẽ không có một kẽ hở. Sợi tóc tán loạn nhẹ nhàng mà di chuyển rồi hạ xuống, nữ tử trên giường từ từ mở mắt ra, trong con ngươi đầu tiên là lộ ra một tia mê mang, đôi mắt đẹp chậm rãi nhìn quanh một chút, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

"Tỉnh dậy?"

Thanh âm trầm thấp, từ trong đôi môi mỏng kiên nghị phun ra, nữ tử bối rối nhắm mắt lại, trái tim ầm ầm nhảy lên.

"A…"

Một tiếng kêu đau đớn, nàng thậm chí còn chưa có nghĩ đến phải ứng đối hắn như thế nào, thân thể đã bị quăng thật mạnh, cả người biến thành trạng thái của một hình vòng cung hoàn mỹ bay ra ngoài..

"Ngươi là ai? Tại sao ở trên giường của bổn vương!"

Nam tử không đứng dậy, rất tức giận nhìn nữ tử xa lạ không mặc gì trên mặt đất, lông mày xinh đẹp hờn giận nhướng lên, bên ngoài đã có người chạy vào:

"Thái tử… Thái tử…"

Quần áo trên mặt đất, đã không còn một cái nguyên vẹn, nghe được tiếng chân sắp bước vào, nữ tử sợ hãi vội vàng chộp lấy quần áo rách nát che khuất thân thể trơn mịn, hai mắt hoảng sợ nhìn nam tử giống như ác ma đi ra từ địa ngục ở trên giường.

"Nói, ngươi là ai?"

Hơn mười người đứng ở cửa, có nha đầu, thái giám, còn có thị vệ. Thái tử không để cho bọn họ rời đi, cũng không có ý rời giường, chỉ là trên mặt đen lại, một mảnh gân xanh dài hẹp hiện lên rõ ràng, tất cả mọi người sợ hãi quỳ xuống đất, ai oán nhìn nữ tử xa lạ trên mặt đất.

"Thái tử, ta… Là… Ta là Liễu Hạo Nguyệt…"

Người nói, thái tử tao nhã hữu lễ, thái tử đối với người rất thân thiết, thái tử…

Nhưng, nàng chưa từng nghĩ đến, thái tử cũng có một mặt tàn khốc lại lạnh lùng như thế, ánh mắt chán ghét, giọng điệu lạnh đến tận xương, khiến cho Hạo Nguyệt không nhịn được phát run…

66. Chương 66: Đều Do Liễu Tàn Nguyệt

"Liễu Hạo Nguyệt?"

Tên này, cùng Tàn Nguyệt của hắn chỉ khác một chữ, hắn cũng không quen thuộc, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có ấn tượng. Phất tay, thị vệ cùng thái giám cũng lui ra ngoài, cung nữ đi tới trước giường, lấy quần áo đã sớm chuẩn bị tốt, từng chút từng chút hầu hạ thái tử mặc vào.

Động tác của các nàng rất cẩn thận, cũng rất chậm, mặc quần áo, rửa mặt, tiến hành gần nửa canh giờ. Bây giờ mặc dù đã vào mùa hè, mặt trời bên ngoài cũng sáng chói, nhưng trên mặt đất lại có thể cảm thấy ý lạnh thấu xương. Trong lòng Hạo Nguyệt sợ hãi, lúc này cả người lại càng lạnh run. Nhưng hết lần này tới lần khác thái tử không nói lời nào, không ra tiếng, nàng cũng không dám nói cái gì.

"Thái tử…"

Rốt cục không nhịn được nữa, có lẽ cái lạnh trên người còn có thể cắn răng chống cự một chút, nhưng cái cảm giác bối rối trong lòng thì làm sao đây? Sợ hãi từ từ gặm nhấm thần kinh của nàng, nhưng nàng quật cường, lúc này hết lần này tới lần khác là tuyệt đối không thể nhận thua. Là bọn họ nâng nhầm kiệu, nàng phải kiên trì!

"Nói, ngươi có cái gì để nói."

Nhìn mặt trời bên ngoài một chút, thái tử biết thời gian đã không còn sớm, nếu như hắn không đoán sai, tân nương của hắn, Tàn Nguyệt hắn thích, giờ phút này sợ là đã cùng Địch Mân động phòng xong. Theo tính tình của mình, hắn phải đi ra ngoài khởi binh hỏi tội, nhưng làm như vậy, hữu dụng sao?

Vô dụng!

Chuyện đã xảy ra, hắn như vậy ra ngoài, bất quá là khiến cho người ngoài chê cười thôi! Tâm lý tức giận bốc lửa, bây giờ hắn hận không thể lập tức giết người!

Mà hôm nay, trước mắt không phải có một nơi có thể cho hắn phát tiết và trút giận sao? Cúi đầu nhìn nữ tử trên mặt đất, da trắng má hồng, mày mỏng mắt to, mặc dù thân thể không ngừng run rẩy, nhưng coi như là một mỹ nhân bại hoại.

"Thái tử, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra… Ta không biết…"

"Ngươi không biết? Sao bổn vương lại nghe nói, có người tuyên bố nhất định phải gả cho bổn vương?"

Ngồi xổm người xuống, bàn tay to nâng cái cằm nhọn của Hạo Nguyệt lên, thái tử tàn nhẫn cười.

"Ta… Ta ngưỡng mộ thái tử, nhưng ta thật sự không biết chuyện gì xảy ra… Có thể, hẳn là Tàn Nguyệt ra tay, nàng nói nàng không muốn gả cho người…"

Bối rối, Hạo Nguyệt đem trách nhiệm đổ cho Tàn Nguyệt, dù sao Tàn Nguyệt cũng thật sự có nói như vậy. Đúng, chính là Tàn Nguyệt, đều do nàng, đều là nàng sai!

"Nàng nói như vậy sao? Sao bổn vương lại không biết? Liễu Hạo Nguyệt, ngươi tốt nhất thành thật chút cho ta, bằng không…"

67. Chương 67: Phòng Tân Hôn Kỳ Lạ

Vù một tiếng, cũng không biết thái tử lấy đoản kiếm (kiếm ngắn) ở đâu, lưỡi kiếm lạnh như băng gắt gao tiến đến mặt Hạo Nguyệt, Hạo Nguyệt sợ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

"Nếu không… Là bọn hắn nâng nhầm… Bọn họ nâng nhầm kiệu…"

Giờ khắc này, Hạo Nguyệt hiểu được, trong lòng thái tử, tuyệt đối sẽ không chấp nhận việc Tàn Nguyệt không chấp nhận hắn, như vậy cũng chỉ có thể đem trách nhiệm đổ lên người đón dâu. Nhìn thái tử với ánh mắt lo lắng, đánh chết nàng cũng không dám thừa nhận, chuyện này là một tay nàng bày ra.

"Ngô Cầu!"

Bạc môi hé mở, một thị vệ im lặng quỳ xuống, thái tử không thu hồi đoản kiếm, ánh mắt nhìn chằm chằm Hạo Nguyệt, nhẹ giọng nói:

"Kiệu của Tướng quân phủ, rời khỏi Tướng phủ lúc nào!"

"Bẩm Thái tử, đầu giờ Mão (cỡ 8h sáng)!"

Ngô Cầu cúi đầu, không mang theo một tia cảm tình trả lời.

"Đầu giờ Mão? Ha ha… Liễu Hạo Nguyệt, ngươi còn có cái gì để nói?"

Đoản kiếm vung lên, có thể nghe rõ được thanh âm đoản kiếm cắt vào thịt. Hạo Nguyệt chỉ cảm thấy trên mặt đau xót, ngay sau đó, cảm thấy máu chảy xuống, nàng muốn khóc, nhưng lúc này cũng không dám khóc, chỉ có thể bất lực nói:

"Ta không biết… Ta thật sự không biết… Thái tử…"

"Ngươi không biết?"

Thái tử hung hăng nhìn nàng, trong đầu hồi tưởng hết thảy tối hôm qua. Hắn thật cao hứng, uống nhiều rượu một chút, sau đó tiến vào, nhìn thấy tân nương tử, nàng đưa cho hắn một ly rượu, sau đó, bọn họ liền…

Đúng, ly rượu kia!

Ánh mắt lạnh hơn vài phần, hắn cười ha ha:

"Được, Hạo Nguyệt, coi như là ngươi không biết, bổn vương tin tưởng ngươi!"

Thân thế đứng lên, thái tử nhìn màu đỏ tươi của máu trên kiếm, chậm rãi bước đi thong thả đến bên cạnh hỉ bàn.

Thấy đoản kiếm rốt cục bỏ ra, thái tử lại tin lời của nàng, trong lòng Hạo Nguyệt cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nàng giương mắt lên, muốn hỏi thái tử có thể đứng dậy chưa, đã thấy thái tử đi tới trước hỉ bàn, lòng của nàng lại gắt gao níu chặt, trong nháy mắt liền có tiếng nói

"Thái tử…"

Một tiếng gọi kinh hãi, cơ hồ vốn là vô thức nói ra, thái tử nhướng mày, xoay người nhìn nàng, ý bảo nàng tiếp tục nói.

"Thái tử tin tưởng Hạo Nguyệt là được rồi… Thái tử, Hạo Nguyệt có thể thề…"

"Ta đương nhiên tin tưởng ngươi rồi ,ngươi chính là nhị tiểu thư của Liễu phủ, có tri thức hiểu lễ nghĩa…"

68. Chương 68: Chuẩn Bị Chịu Sự Dày Vò

Nhìn vẻ mặt bối rối của nàng, thái tử càng thêm chắc chắn cảm giác của mình, như vậy ly rượu kia, nhất định có vấn đề!

Mà tối hôm qua, hẳn là Liễu Hạo Nguyệt chưa kịp xử lý cái ly kia. Nhưng nói cũng kỳ quái, ngày hôm qua đưa tân nương tới, rõ ràng chính là nha đầu của Tàn Nguyệt, nha đầu không nhầm, tân nương sao lại nhầm?

Đây là trò quỷ của chính Liễu Hạo Nguyệt sao? Nếu như đúng, nàng là một nữ tử nhỏ bé, làm sao có thể có lá gan lớn như vậy? Thay đổi người, truy cứu đến cùng sẽ là tội lớn tru di cửu tộc. Hoặc, vốn là chủ ý của Liễu Tương? Nhưng cũng không đúng, Liễu Tương tâm tư kín đáo, nếu hắn muốn làm như vậy, sẽ không để lại cái ly này.

Nhưng, mặc kệ là chủ ý của ai, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ! Liễu Tương, Liễu Hạo Nguyệt, bọn chúng đều phải trả giá đau đớn cho việc này!

Về phần Tàn Nguyệt, hắn cũng sẽ không buông tay! Đó là người phụ nữ hắn thích, là người phụ nữ duy nhất hắn nhìn thuận mắt!

"Ngô Cầu, Liễu tiểu thư muốn thay quần áo, ngươi lui xuống trước đi!"

Thanh âm khôi phục ôn hòa trước đó, nhưng trên bàn có một đôi ly, Ngô Cầu sớm đã cầm lên, mỗi tay cầm một cái, sải bước đi ra ngoài.

"Thái tử… Đó là ly rượu giao bôi của chúng ta uống…"

"Hạo Nguyệt, bổn vương đương nhiên biết, đây chỉ là quy định của hoàng cung, đừng nói cái ly này, kể cả đó là thức ăn, cũng phải mang đi…"

Trái tim, càng thêm bất an, vô lực nhìn Ngô Cầu rời đi, trong lòng Hạo Nguyệt càng thêm hỗn loạn. Có lẽ, nàng thật sự nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi, thái tử, sao lại có thể dễ dàng lừa gạt được?

Tay, run rẩy sờ lên mặt mình, cách duy nhất nàng có thể giữ lấy Thái tử, chính là sự xinh đẹp và thân thể, hôm nay xinh đẹp cũng bị phá hủy, nàng phải làm như thế nào để giữ lại thái tử?

Nước mắt, bất lực rơi, thái tử lạnh lùng nhìn người phụ nữ lệ rơi đầy mặt, đối với nàng cảm thấy càng thêm chán ghét –

Thật đúng là đồ chỉ có bề ngoài, cùng là tỷ muội, tính nết sao lại cách xa nhau tới vậy?

"Ra là vậy…"

Hạo Nguyệt nhẹ nói một tiếng, lo lắng nhìn cửa một cái, sợ hãi nhìn thấy Ngô Cầu trở về.

"Ngươi không phải cái gì cũng không biết sao? Không cần lo lắng, bổn vương sẽ điều tra chuyện này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người trêu đùa bổn vương!"

Nói xong lời cuối cùng, cơ hồ cũng mang theo chút nghiến răng nghiến lợi, thân thể Hạo Nguyệt run lên, khi ngẩng đầu thái tử sớm đã rời đi…

69. Chương 69: Tiếp Tục Tranh Chấp

Làm sao bây giờ, không thể khống chế nữa, vừa rồi thần sắc thái tử không tốt, mà chuyện này căn bản là không cần điều tra, chỉ cần vừa nghĩ là biết đó vốn là trò quỷ của nàng, đến lúc đó, ai mà biết thái tử sẽ đối với mình như thế nào?

Không được, nàng không thể ngồi đây chờ chết! Muốn thuyết phục thái tử, để hắn không trách tội mình, cách duy nhất, dường như cũng chỉ có…

Tàn Nguyệt? Đúng, chỉ có thể tìm Tàn Nguyệt giúp đỡ. Thái tử không phải thích Tàn Nguyệt sao? Chỉ cần Tàn Nguyệt giúp đỡ, Tàn Nguyệt nói vài lời hay ình, thái tử nhất định sẽ không tiếp tục truy cứu nữa. Tàn Nguyệt là muội muội của nàng, các nàng là tỷ muội cùng cha sinh ra, nàng nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu!

Nghĩ như vậy, trong lòng Hạo Nguyệt cũng yên ổn hơn nhiều, mặc dù nghĩ đến người thái tử thích là Tàn Nguyệt, trong lòng nàng cảm giác được có chút không thoải mái.

Nhưng còn nhiều thời gian, qua một cửa này, nàng sẽ có biện pháp chiếm được trái tim thái tử!

Thân thể run rẩy, cúi đầu, mới nhìn đến mảnh nhỏ quần áo trên người, căn bản là không đủ để che khuất thân thể, mà khí lạnh trên mặt đất, lúc này lại càng nhè nhẹ quanh quẩn lấy mình, làm cho nàng không nhịn được càng thêm run rẩy.

"Người đâu, người đâu!"

Gọi vài tiếng, nhưng lại phát hiện không có một nha hoàn nào tiến vào, Hạo Nguyệt không thể làm gì khác hơn là xoa bàn chân tê dại có chút chua xót đứng dậy, thở dài nói:

"Một ngày nào đó, ta nhất định…"

Ngoài cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng người hiện lên, Hạo Nguyệt vội vàng câm miệng, bối rối tìm quần áo mặc vào, không cẩn thận nhìn thấy màu đỏ tươi trên giường, mặt cười không nhịn được đỏ lên.

"Thái tử…"

Cảm giác được có người vô thanh vô tức tới gần, Hạo Nguyệt bối rối ngẩng đầu, thấy khuôn mặt thái tử đen lại, bàn tay giơ lên, ba ba, hai cái tát đánh xuống.

Hạo Nguyệt, có nhị phu nhân sủng, có Liễu Tương chiều chuộng, chưa bao giờ bị người khác đánh! Hôm nay thái tử không nói hai lời liền đánh, trong lòng đương nhiên cảm thấy bị ủy khuất.

"Tiện nhân, ngươi làm như vậy thật đáng coi thường!"

Con ngươi mở lớn, trong mắt, không có độ ấm, lạnh lùng, khiếnngười ta không nhịn được phải run rẩy!

"Thái tử, ta…"

70. Chương 70: Vực Thẳm Của Sự Tuyệt Vọng

Mỵ dược, trong cung kiêng kị nhất chính là mỵ dược, mà người phụ nữ dâm tiện này cư nhiên vào đêm tân hôn lại dùng mỵ dược để đối phó mình!

Ả còn dám nói mình oan uổng sao? Một cô nương tốt, một tân nương muốn thành thân, sao lại có thể mang theo loại dược này tùy thân? Toàn bộ chuyện này chính là một âm mưu, một người đã sớm vạch kế hoạch cho âm mưu này!

Mà hắn, lại ngu ngốc tiến vào, tới hôm nay tỉnh lại hắn còn tưởng rằng tân nương vẫn là cô nương hắn thích!

Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt đâu? Tàn Nguyệt nàng lúc này như thế nào? Không hiểu, hắn rất muốn biết tin tức của Tàn Nguyệt, một khắc cũng không chờ được.

"Ngô Cầu, bọn họ còn chưa trở về sao?"

Ánh mắt tối sầm lại, thái tử đến một bên ngồi trên cao. Không đem chuyện này nói với Hoàng thượng, đó là bởi vì hắn muốn cho bọn họ một cơ hội. Chỉ là cơ hội này như thế nào, phải xem bọn họ có thể nắm lấy hay không.

"Thái tử, Liễu Tương tới rồi…"

Thái giám ở cửa thông báo một tiếng, thái tử không có ngẩng đầu, mà Liễu Tương lúc này đã đi đến. Vẻ mặt đang bực mình, sau khi nhìn thấy Hạo Nguyệt, kinh ngạc hỏi:

"Hạo Nguyệt, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Hai mắt Hạo Nguyệt nhắm lại, rắc rối lớn, nàng nhất thời ngang ngạnh, thật sự không ngờ sự việc lại lớn như vậy. Mà lúc phụ thân mới vào, nàng vẫn nhìn phụ thân, hy vọng phụ thân có thể nhìn thấy ánh mắt của nàng, nhưng một câu nói của phụ thân, đã dập tắt hy vọng duy nhất của nàng, cũng đem nàng đẩy xuống vực sâu không đáy!

"Liễu Tương, ngươi nói xem?"

Nhìn mặt Hạo Nguyệt một mảng tro tàn như vậy, trong lòng thái tử có chút sáng tỏ. Xem ra, chuyện này Liễu Tương thật sự là không biết rồi, nhưng nếu như không có Liễu Tương ủng hộ, một người như Liễu Hạo Nguyệt sao có thể ở trong Liễu phủ lừa dối cả Liễu phủ?

"Ta… Thái tử, lão thần quản giáo không nghiêm, là lão thần không phải!"

Gục đầu xuống, Liễu Tương rất muốn đi tới chỗ Hạo Nguyệt cho nàng mấy cái tát, nhìn sang một bên thấy mặt Thái tử âm trầm, hắn cố gắng đè xuống ý nghĩ này, chỉ có thể nói xin lỗi.

"A? Quản giáo không nghiêm? Không dám nhận hả! Liễu Tương, ngươi quản tốt lắm, cực kỳ tốt, nữ nhi của ngươi, nữ nhi có tri thức hiểu lễ nghĩa, dĩ nhiên có thể làm ra chuyện lớn như vậy, ta cũng rất bội phục đấy?"

71. Chương 71: Tàn Nguyệt Tới

Tay nhẹ nhàng gõ bàn, thái tử không nổi trận lôi đình, trong lòng chỉ ngày càng vội vàng xao động. Chuyện này, có lẽ thật sự nên nói cho phụ hoàng một tiếng, hắn chỉ cần tân nương của hắn – Liễu Tàn Nguyệt! Về phần tàn cuộc, cứ giao cho phụ hoàng xử trí!

"Thái tử, là lão thần quản giáo không nghiêm, lão thần nên mang nữ nhi bất hiếu này trở về quản giáo..."

Trừng mắt nhìn Hạo Nguyệt một cái, Liễu Tương trầm mặt xuống, nghĩ đến sự dị thường hôm qua của Cúc Văn, nước trà buổi sáng nàng ình uống, sự bất an của nàng sau khi nữ nhi xuất giá, hắn biết người hiệp trợ Hạo Nguyệt hoàn thành chiêu treo đầu dê bán thịt chó này chính là Cúc Văn, hắn bây giờ hận không thể lập tức trở về hung hăng mà trừng trị người đàn bà kia một chút!

"Được, chuyện này ta không có ý kiến, nhưng tân nương của ta đâu? Tân nương hoàng thượng chỉ hôn cho ta đâu?"

Oán hận đứng lên, thái tử hừ lạnh nói:

"Ngươi sao? Liễu Hạo Nguyệt, ngươi cũng xứng? Ta muốn chính là Hoàng thượng chỉ hôn cho ta, ta không muốn tiện phụ như ngươi!"

Nói như vậy, nói ra trước mặt phụ thân Hạo Nguyệt, trên mặt Liễu Tương tự nhiên cảm thấy khôn có ánh sáng. Hắn bực mình mặt nhăn mày nhíu, nữ nhi của mình, cho dù không phải cả người đều ưu tú, nhưng cũng là thiên kim tiểu thư chân chính, thế nào cũng không thể dính đến hai chữ kia chứ. Nhưng hôm nay thái tử mắng như vậy, cảm giác rõ ràng không phải đang mắng nữ nhi, mà là đang mắng người làm cha như hắn rồi.

"Thái tử..."

"Ngươi, câm miệng! Ngươi biết cái gì? Liễu Hạo Nguyệt, ngươi cũng nói thật đi, thuốc đó là ai đưa cho ngươi? Ngươi cho bổn vương uống là thuốc gì?"

Hai mắt đỏ bừng, ánh mắt như đuốc, Liễu Tương bất an nhìn về phía Hạo Nguyệt, chỉ thấy vết máu chưa khô trên mặt Hạo Nguyệt, quần áo trên người mặc dù chỉnh tề, nhưng cổ, cổ tay, vẫn có thể thấy những dấu vết xanh xanh tím tím –

Hắn cũng là người từng trải, tự nhiên cũng rõ ràng những xanh tím đó chứng tỏ cái gì.

"Hạo Nguyệt, ngươi còn làm cái gì?"

Trong lòng càng bất an hơn, nhưng cái gì Hạo Nguyệt cũng không nói, chỉ lo cúi đầu rơi lệ, thái tử cười lạnh nói:

"Làm sao vậy? Dám làm lại không dám nói ra miệng?"

Một thái giám đi đến, kề đến bên tai thái tử nói vài câu, thân thể thái tử cứng đờ, tiếng nói lạnh lùng:

"Bọn họ cùng đi?"

Thái giám gật đầu nói vâng, thái tử khoát tay, trên mặt chợt lộ ra ý cười ôn hòa:

"Để cho bọn họ vào đi!"

Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt của hắn tới. Chỉ là, đi bên cạnh nàng, lại là nam nhân khác!

72. Chương 72: Tuyệt Không Thoái Nhượng

Thay đổi một thân màu trắng thanh nhã nhẹ nhàng, hôm nay Tàn Nguyệt mặc màu hỉ đỏ, sợi tóc đen nhánh, quần áo đỏ đậm, nổi bật khuôn mặt nhỏ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

"Đừng sợ, có ta đây?"

Nghe được thái tử ời, trong lòng Tàn Nguyệt bắt đầu bất an, lo lắng một ngày, tưởng rằng Hạo Nguyệt vốn có thể bãi bình, nhưng lúc mặt trời sắp xuống núi, bọn họ lại nhận được lời mời cùa thái tử, không thể không đi tới đây.

"Ta biết, nhưng…"

Kỳ thật, nàng lo lắng không phải là mình, mà là Liễu gia, nơi nàng sinh sống hơn mười lăm năm – mặc dù, ở chỗ này không có bao nhiêu sung sướng, nhưng ở lâu như vậy rồi, cũng cũng dần dần có cảm tình.

"Nguyệt Nhi, ta sẽ không buông tay!"

Tay, nắm chặt tay nàng, nhiệt độ của hắn, tăng cao không ngừng truyền vào thân thể của nàng, ấm áp ở tay nàng, cũng trấn an trái tim bất an của nàng.

Chỉ là, tất cả điều này người khác để vào trong mắt, lại biến thành lửa giận vô hình, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đôi tay đang nắm của bọn họ, có xúc động khát máu.

"Địch Mân, ngươi nên biết, nữ tử bên cạnh ngươi là ai?"

Khẽ cắn môi, từ trong kẽ răng thái tử cả giận nói.

"Bẩm thái tử, ta biết, là nương tử của ta, Liễu Tàn Nguyệt!"

Không chút sợ hãi, Địch Mân không kiêu không hèn trả lời.

"Nương tử của ngươi? Thánh chỉ tứ hôn ngươi không nghe qua sao? Hay là, trước khi thành thân ngươi không biết nương tử của ngươi là ai?"

Ánh mắt sáng quắc nhìn Tàn Nguyệt mang vẻ mặt tiểu nữ nhân thẹn thùng, trái tim đau đớn giống như đao cắt –

Tàn Nguyệt, nương tử của hắn, dĩ nhiên thành phụ nữ của nam nhân khác!

Phản bội! Đột nhiên trong lúc đó, lại nảy sinh cảm giác này, Tàn Nguyệt phản bội hắn, Tàn Nguyệt làm chuyện có lỗi với hắn!

Thái tử điên cuồng nghĩ tới, trong ánh mắt nhìn về phía Tàn Nguyệt, dần dần mang màu đỏ khát máu. Tàn Nguyệt không nhịn được hơi run rẩy, Địch Mân vươn tay, ôm eo nhỏ của Tàn Nguyệt, kiên định nói:

"Biết! Cùng ta thành thân, hẳn là Liễu Hạo Nguyệt – "

Nói đến Liễu Hạo Nguyệt, hắn nhìn vẻ mặt chật vật của nàng trên đất, nói tiếp:

"Nhưng, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, kiệu hoa nâng về, chính là Tàn Nguyệt. Cùng ta bái đường chính là nàng, động phòng cũng chính là nàng, đời này, nàng vốn là nương tử của ta, vợ của ta!"

73. Chương 73: Chỉ Là Tướng Công

Tàn Nguyệt cảm động ngẩng đầu, thâm tình chân thành nhìn Địch Mân, lời nói vừa rồi của hắn rất có phách lực!

Một nam nhân, để nói ra lời như vậy thật không dễ; mà có thể ở trước mặt phụ nữ nói ra như vậy lại càng không dễ; có thể trên đỉnh lửa giận của thái tử, tình nguyện đắc tội thái tử cũng muốn nói ra như vậy lại càng không dễ!

Nàng bây giờ, rất lo lắng, cũng rất bất lực, mà hắn, lại không chút nào keo kiệt biểu lộ tình yêu với nàng, quan tâm với nàng, đối mặt một tướng công như vậy, muốn bảo vệ cho trái tim mình không dao động, thật sự rất khó khăn.

"Ngươi… Ngươi biết rõ nàng không phải tân nương của ngươi, ngươi cư nhiên còn dám…"

Thái tử tức giận đứng dậy, Liễu Tương vẫn luôn trầm mặc ở bên cạnh cả kinh, nâng mắt, chỉ thấy Địch Mân đã bắt được cánh tay của thái tử, mà trong tay thái tử, dĩ nhiên cầm một thanh chủy thủ lóe sáng…

"Không… Không được…"

Lấy lại tinh thần, Tàn Nguyệt lo lắng nhìn Địch Mân, hoảng sợ nói:

"Chuyện không liên quan tới hắn, buổi sáng hôm nay chúng ta mới biết …"

Keng một tiếng, chủy thủ rơi xuống đất, thái tử kinh ngạc quay đầu, hai mắt ưu thương nhìn Tàn Nguyệt, trầm thống nói:

"Sáng hôm nay mới biết? Tàn Nguyệt, ngày đó chúng ta đã gặp mặt…"

Trái tim, giống như bị người đâm một đao, bọn họ gặp qua một lần, hơn một tháng nay, hắn nhớ mãi không quên nàng, mà nàng đối với mình, vậy mà lại không có chút ấn tượng nào sao?

"Ta… Chỉ là, chỉ là, tối hôm qua ta uống chút rượu, không có chú ý tới…"

Gục đầu xuống, cuối cùng nàng cũng nói dối, nhìn cái cổ nhẹ ửng hồng của Tàn Nguyệt, Địch Mân nhỏ giọng nói:

"Tàn Nguyệt, ngươi không cần…"

"Địch Mân, ngươi cũng không phải sáng hôm nay mới biết được chứ?"

"Hừ, Tàn Nguyệt, ngươi thích hắn?"

Nhìn hai người kẻ xướng người hoạ, thái tử đau khổ nhắm mắt lại, che giấu khổ sở trong lòng, trong tiếng nói mang theo chút run rẩy.

"Hắn là tướng công của ta…"

Ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân cao lớn khôi ngô bên cạnh, hắn chính là chồng của nàng, sau này chính là tất cả của nàng!

"Chỉ bởi vì hắn là tướng công của ngươi sao?"

Trong mắt, không thể hiện lên một tia kinh hỉ, thái tử bình tĩnh hỏi.

"Phải!"

Cảm thấy thân thể Địch Mân ở bên cạnh cứng đờ, Tàn Nguyệt bất đắc dĩ thở dài: cho tới bây giờ, nàng đâu còn cách nào nữa, cũng chỉ có thể nói như vậy thôi…

74. Chương 74: Dụng Tâm Ác Độc

Chỉ là, Địch Mân, xin lỗi, vì tôn nghiêm của thái tử, ta chỉ có thể nói như vậy. Nhìn thái tử lúc này tức giận như vậy, mặc dù ta không sợ hãi, nhưng ngươi phải lên triều làm quan, ta không thể không suy nghĩ cho ngươi.

Đúng vậy, lúc này, nàng thật sự nghĩ tới Địch Mân, nàng không muốn thái tử vì chuyện này, mà ở trên triều làm khó Địch Mân!

"Tàn Nguyệt, ta sẽ không buông tay!"

Con ngươi sắc bén quét về phía Hạo Nguyệt, đã thấy Hạo Nguyệt ngơ ngác nhìn thái tử. Địch Mân vừa muốn mở miệng, Tàn Nguyệt vội vàng dùng sức giữ lấy tay hắn, lén đưa một ánh mắt.

"Liễu Tương, ngươi có gì để nói không?"

Một lần nữa trở lại ngồi trên cao, thái tử lạnh giọng hỏi.

Liễu Tương khó xử nhìn Hạo Nguyệt một cái, lại quay đầu nhìn về phía Tàn Nguyệt, trong đôi mắt mang theo áy náy rõ ràng.

"Tàn Nguyệt, không phải ngươi đã nói, ngươi không thích thái tử sao? Ngươi đã nói, ngươi không thích thái tử, ngươi không muốn gả cho hắn, ngươi còn nói, muốn ta giúp ngươi nghĩ cách…"

Biết hôm nay thái tử sẽ không từ bỏ ý định, mà mình cũng không có phần thắng gì, lợi thế duy nhất lúc này, dường như chỉ có kéo Tàn Nguyệt xuống nước. Nếu như chuyện này Tàn Nguyệt cũng biết, vậy…

Người đang trong lúc nguy cấp, bình thường, đầu tiên nghĩ đến sẽ không phải là người khác, mà là bản thân mình! Mà Hạo Nguyệt lúc này, nhìn tướng quân vốn dĩ tàn bạo lại bảo vệ Tàn Nguyệt như thế, tâm lý muốn có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó chịu! Lại nhìn thái tử, ánh mắt lúc nhìn Tàn Nguyệt và lúc nhìn mình cũng cách xa rất nhiều, trong lòng lại càng giận, sao có thể chỉ dùng một chữ hận để hình dung?

Không cần đặt quyết tâm, nàng liền quyết định phải kéo Tàn Nguyệt xuống nước. Sau khi mở miệng, thấy đôi mắt kinh ngạc của Tàn Nguyệt, một loại khoái cảm trả thù kéo tới, khóe miệng không nhịn được có chút cong lên.

"Nhị tỷ, tại sao?"

Giương lên đôi mắt sáng, chứng kiến một mạt tàn nhẫn trong mắt Hạo Nguyệt, trong lòng Tàn Nguyệt đã hiểu rõ, trong thanh âm, mang theo vài phần đau khổ.

"Tàn Nguyệt, không phải ngươi cầu ta làm như vậy sao?"

Giả bộ ngu ngốc, nói về hành động, Tàn Nguyệt đích thật là kém hơn Hạo Nguyệt. Nhìn Hạo Nguyệt dụng tâm không trong sạch, Tàn Nguyệt khẽ thở dài:

"Lam Nhi đâu?"

Tiểu Hạ đang ở bên ngoài phòng, ngày hôm qua cùng mình chính là Tiểu Hạ, mà Lam Nhi, hẳn là cũng ở chỗ này. Cùng Lam Nhi ở một chỗ sinh sống nhiều năm như vậy, giống như tỷ muội, nàng thật sự là không muốn rời khỏi nha hoàn này.

75. Chương 75: Đấu Tranh Nội Bộ

"Lam Nhi, ta cũng không rõ lắm…"

Hạo Nguyệt lắc đầu, đôi mắt chuyển hướng thái tử, thái tử cười lạnh nói:

"Nô tài khi chủ, giữ lại có ích gì? Người đâu, kéo ra ngoài…"

Lúc bọn họ tới, Lam Nhi cũng không có ở cửa, hẳn là đã sớm bị đưa xuống, không biết nàng thế nào rồi. Mà vừa rồi, thái tử nói, là chỉ ai đây? Chẳng lẽ Tiểu Hạ?

"Thái tử, tha mạng… Tiểu thư, cứu ta…"

Quả nhiên là Tiểu Hạ, Tàn Nguyệt buông mắt xuống, che đậy đi vẻ không đành lòng trong mắt. Tiểu Hạ vốn là nha hoàn của Hạo Nguyệt, nàng nhất định sẽ không nhìn Tiểu Hạ bị giết chết.

Bất quá, vì chuyện này mà giết người, thái tử cũng rất…

Xem ra, mình không vào cung lại đúng, bây giờ thái tử có hứng thú với nàng, nhưng cũng chỉ là bây giờ, đến sau này, không còn hứng thú, muốn giết muốn phạt một người, bất quá cũng chỉ là một câu nói. Mà thái tử, nếu bây giờ biết Tàn Nguyệt nghĩ như vậy, đánh chết hắn cũng không hạ cái lệnh này ra.

"Tiểu thư, cứu ta…."

Thấy Hạo Nguyệt không chút động lòng, vẻ mặt Tiểu Hạ tuyệt vọng nhìn Hạo Nguyệt, tình thế thay đổi, nàng chợt xoay người dùng sức giãy dụa, thoát khỏi sự trói buộc của hai thị vệ, lệ rơi đầy mặt nói:

"Ta nói, thái tử tha mạng, ta sẽ đem tất cả ta biết nói ra hết…"

Thị vệ rất nhanh tiến lên, bắt lại Tiểu Hạ, nhưng bây giờ, thái tử lại cười ha ha:

"Dừng tay!"

Hạo Nguyệt run rẩy quay đầu, hoảng sợ nhìn Tiểu Hạ đứng ở cửa, trên mặt lộ màu tro tàn tuyệt vọng.

"Liễu Hạo Nguyệt, bổn vương cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như bây giờ ngươi thành thật nói ra, bổn vương có lẽ còn có thể xử nhẹ, bằng không…"

Xử nhẹ, xử như thế nào? Hạo Nguyệt mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thái tử một chút, lại nhìn Tiểu Hạ bên cạnh, nghĩ muốn nói gì, nhưng một câ cũng không nói được…

"Như thế nào? Vẫn không muốn nói sao? Liễu Tương, ngươi đâu? Ngươi cũng không có gì để nói sao?"

Mắt nhìn về phía Liễu Tương, Liễu Tương lắc đầu, chuyện này mặc dù hắn không biết, nhưng mang tội dạy nữ nhi không nghiêm, Hạo Nguyệt làm những chuyện như vậy, kiên quyết truy cứu, rất có khả năng sẽ bị tru di cửu tộc. Bây giờ hắn chỉ có thể tiếp tục giữ im lặng, nếu nói gì làm thái tử tức giận, vậy có lẽ phiền toái càng lớn …

76. Chương 76: Hoàng Thượng Truyền Lời

"Tàn Nguyệt, ngươi thấy sao?"

Đối phó bọn họ, hắn thấy không có gì, phải đối phó Tàn Nguyệt, trong lòng đã có chút không nỡ, kỳ thật, đây cũng là nguyên nhân đến bây giờ hắn vẫn chưa bẩm báo Hoàng thượng.

Tàn Nguyệt lắc đầu, không tự giác rụt người lại về phía sau, Địch Mân an ủi vỗ bả vai Tàn Nguyệt, tư thế của hai người, người ngoài nhìn vào, căn bản là không giống như nam nữ vừa mới thành thân, ngược lại như là vợ chồng già đã cùng giúp nhau trong lúc hoạn nạn thật lâu.

Thái tử không tự giác nắm chặt nắm tay, tức giận trong ngực giống như nước sông cuồn cuộn dâng lên, hai mắt cũng càng thêm lãnh ngạo.

"Thái tử, vừa rồi Bạch công công tới đây truyền lời, nói Hoàng thượng truyền thái tử đến ngự thư phòng một chuyến!

Hoàng thượng truyền thái tử? Liễu Tương cả kinh trong lòng, chẳng lẽ là Hoàng thượng cũng biết chuyện này? Cũng phải, cả hoàng cung nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chuyện trong cung, nếu như Hoàng thượng muốn biết, thì sao có thể giấu giếm qua tai mắt của hắn đây?

"Được, ta cũng nên qua!"

Nhìn Địch Mân một cái tràn đầy địch ý, bây giờ kết quả như thế nào còn chưa biết, thân là con của Hoàng đế, Hoàng thượng quả quyết cũng không thể hướng về một người ngoài.

"Thái tử điện hạ, Hoàng thượng còn phân phó nói…"

Công công theo vào sau run rẩy nhìn thái tử, vừa nhìn là có thể để người đoán được, câu nói kế tiếp với thái tử, tuyệt không phải chuyện tốt gì.

"Còn nói cái gì?"

Mày rậm vừa nhíu, trên mặt thái tử lộ ra một tia không kiên nhẫn, thanh âm cực kỳ bực mình vút cao rất nhiều.

"Bẩm thái tử, là…"

Bạch công công cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt thái tử, giọng the thé nói:

"Hoàng thượng phân phó, để cho Địch tướng quân cùng Địch phu nhân, Liễu Tương đi về trước, Liễu nhị tiểu thư ở lại chỗ này, lát nữa xử trí tiếp!"

Thả bọn họ đi sao? Nghiêng mắt nhìn Tàn Nguyệt, đã thấy trên mặt Tàn Nguyệt không có lộ ra bao nhiêu vui sướng, nhưng thật ra Hạo Nguyệt, mắt sáng rực lên không ít.

"Uh!"

Phụ hoàng cũng lên tiếng rồi, bây giờ hắn cũng khó mà nói được gì, chỉ là không biết chuyện này trong cung đã có bao nhiêu người biết, có bao nhiêu người đang nhìn hắn chê cười đây?

"Thái tử, xin mời!"

Bạch công công hơi khom lưng, thái tử dẫn đầu rời đi, Địch Mân ôm lấy Tàn Nguyệt cũng muốn đi ra ngoài, Hạo Nguyệt vào lúc này lại lên tiếng gọi Tàn Nguyệt.

"Tàn Nguyệt, ta muốn nói chuyện riêng với ngươi!"

77. Chương 77: Tình Tỷ Muội Hoang Đường

Sờ sờ vết máu sớm đã khô trên mặt, Hạo Nguyệt lộ vẻ cười sầu thảm, trên nét mặt mang theo một loại yêu kiều yếu đuối.

"Ta…"

Ngẩng đầu nhìn Địch Mân, Địch Mân mặt nhăn mày nhíu, nhìn sắc trời bên ngoài đã tối, nhỏ giọng nói:

"Cha mẹ còn đang chờ tin tức của chúng ta? Nguyệt Nhi, bọn họ còn đang mong …"

Biểu lộ của Địch Mân là không đồng ý, Hạo Nguyệt nàng vừa ích kỷ vừa gian trá, ai biết nàng lại muốn làm cái gì? Tàn Nguyệt cũng biết mục đích của Hạo Nguyệt không trong sạch, nhưng khi ở tướng phủ hết lần này tới lần khác, cũng cũng chỉ có nàng đối với mình tốt hơn một chút, hôm nay nàng gặp nạn, nàng cứ rời đi như vậy, có vẻ có chút không có tình người.

Nhưng Địch Mân nói cũng không có sai, thật vất vả mới được hưởng sự ấm áp của gia đình, lão tướng quân cùng phu nhân đối với mình lại tốt như vậy, nàng làm sao nhẫn tâm để cho bọn họ chờ đợi đây?

Nghĩ như thế, ở lại cũng không xong, đi cũng không được. Địch Mân nhìn ra sự khó xử của Tàn Nguyệt, hung hăng trừng mắt nhìn Hạo Nguyệt một cái, âm thanh lạnh lùng nói:

"Có chuyện gì, ở đây nói là được rồi!"

Đây, đã là sự nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi! Nữ nhân Hạo Nguyệt này mưu kế quá sâu, hắn không hy vọng Tàn Nguyệt vì tình tỷ muội hoang đường đó mà thấy đáng thương, rồi lại bị Hạo Nguyệt thương tổn một lần nữa!

"Được rồi! Tàn Nguyệt, ngươi đã nói ngươi không muốn gả cho thái tử, ta giúp ngươi. Thái tử thích ngươi, ngươi phải giúp ta nói tốt trước mặt thái tử…"

Đôi mắt đẹp của Hạo Nguyệt tối sầm lại, Địch Mân chưa kịp làm khó dễ, Liễu Tương đã tức giận quát:

"Đủ rồi, Hạo Nguyệt, ngươi… Khiến ta quá thất vọng rồi!"

Tay, giơ lên cao, nhưng nhìn thấy sự chật vật trên mặt Hạo Nguyệt, Liễu Tương lại không đánh xuống. Hắn xin lỗi nhìn Địch Mân:

"Chúng ta đi trước đi!"

Trở lại xe ngựa lần nữa, Tàn Nguyệt đột nhiên có cảm giác cả thể xác và tinh thần đều bị sa sút. Hạo Nguyệt, kể cả các nàng có tình tỷ muội nhiều năm như vậy, sau này chỉ sợ cũng không thể nào tốt lên nữa. Nhưng từ khi nào Hạo Nguyệt bắt đầu trở nên như vậy? Trong ấn tượng, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, Hạo Nguyệt ích kỷ và ngang ngạnh như vậy.

"Nguyệt Nhi, vừa rồi ngươi nói là thật sao?"

Trong lòng vẫn còn vì câu nói kia của Tàn Nguyệt mà tức giận, Địch Mân nhịn thật lâu, cuối cùng cũng hỏi ra.

"Câu nào?"

78. Chương 78: Hoảng Sợ Đêm Tân Hôn 1

Đôi mày thanh tú khẽ nâng, vẻ mặt Tàn Nguyệt khó hiểu nhìn Địch Mân. Hắn vừa rồi, rất dũng cảm, dũng cảm đến mức, vì mình có thể chống đối thái tử!

Nam tử như vậy, ở trên đời này không còn nhiều, nghĩ lúc đầu, nàng nhớ kỹ trên sách cổ nói qua, khi liên lụy đến ích lợi của bản thân nam nhân, người bán vợ cầu vinh thật đúng là không ít.

"Ngươi nói, bởi vì ta là tướng công của ngươi, ngươi mới có thể…"

Vốn tưởng rằng, trải qua hôm nay, hắn ở trong lòng Tàn Nguyệt hẳn là trở nên đặc biệt rồi, nhưng không nghĩ tới, vừa rồi ở trước mặt nam nhân khác, nàng lại nói như vậy.

"Địch Mân, ta không muốn ngươi dính dáng vào chuyện này!"

Nhìn bộ dáng ghen tuông của Địch Mân, Tàn Nguyệt chăm chú dị thường nói.

"Nguyệt Nhi, vậy vừa rồi là ngươi đang lo lắng cho ta sao?"

Đôi mắt tuấn mỹ sáng ngời, Tàn Nguyệt cười nhẹ, nhỏ giọng nói:

"Tùy ngươi nghĩ như thế nào. Ta chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, Địch Mân, ngươi nói thái tử chỉ thấy ta một lần, sao lại có ham muốn với ta như vậy? Cảm giác như vậy làm ta rất bất an…"

Cho tới bây giờ, chưa từng nghĩ tới mình lại được yêu thích như vậy, kỳ thật, được người không thích mà thích thật đúng là không phải một chuyện tốt!

"Có lẽ, vốn là duyên phận! Nguyệt Nhi, không cần lo lắng, có ta đây!"

Dịch chuyển thân thể, Địch Mân ôm Tàn Nguyệt, ôm chặt nàng, toàn bộ trái tim lại đập mạnh. Hai người bọn họ, người nào cũng không ngờ tới, chẳng bao lâu nữa, bởi vì chuyện hôm nay, lại mang cho bọn họ thương tổn trí mạng!

Không biết Hoàng thượng nói với thái tử như thế nào, cũng không biết Hạo Nguyệt ở phủ thái tử phủ ra sao, nhưng chuyện này bị đè nén xuống giống như chưa từng xảy ra. Địch Mân thành thân, đã mười ngày không cần vào triều sớm, hắncả ngày ở cùng một chỗ với Tàn Nguyệt, quan hệ của hai người phát triển rất nhanh.

Chỉ là, đối với đêm tân hôn mơ hồ đó, hai người ai cũng không dám nhắc lại, mỗi đêm ôm nhau vào giấc ngủ, nhưng vẫn không thể làm chuyện thân mật của vợ chồng nên làm.

Nói Tàn Nguyệt, chuyện này chưa từng có người dạy nàng, mà đêm tân hôn, Địch Mân lại uống rượu say, động tác tất nhiên cũng không nhẹ nhàng, cảm giác đau đớn xé rách đó, mỗi khi Địch Mân muốn vuốt ve nàng, nàng liền sợ đến cả người cứng ngắc, một loại cảm giác kháng cự theo bản năng, đả kích làm Địch Mân chỉ có thể đàng hoàng ôm nàng, không dám coi thường động bậy.

79. Chương 79: Hoảng Sợ Đêm Tân Hôn 2

"Nguyệt Nhi…"

Kiều thê ở trong ngực mỗi ngày nhưng lại chỉ có thể nhìn không thể ăn, cuộc sống như vậy đối với nam nhân huyết khí phương cương mà nói thật là một khảo nghiệm rất lớn. Nhưng Địch Mân đã nói thật tâm đối tốt với Tàn Nguyệt, hắn không muốn nàng có cảm giác xấu, cho nên hắn vẫn chịu đựng.

"Địch Mân, ngươi chưa ngủ sao?"

Nến đã sớm thổi tắt, ánh trăng xuyên qua màn giường chiếu vào, làm cho bên trong phòng như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng bạc. Tàn Nguyệt không quay đầu, bên tai có thể nghe được tiếng hít thở của Địch Mân, cảm giác thân thể hắn cứng ngắc dị thường.

"Chúng ta trò chuyện, được không?"

Trời biết, hắn bây giờ có bao nhiêu khó chịu, nhuyễn ngọc ấm áp thơm mát trong ngực, mùi thơm trên người Tàn Nguyệt thản nhiên kích thích toàn bộ giác quan trên người hắn, hắn làm sao có thể ngủ được đây?

"Được!"

Địch Mân không khỏe, Tàn Nguyệt ít nhiều cũng biết một ít, chỉ là việc đó thật kinh khủng, loại đau đớn như sắp chết này, trải qua một lần là đủ rồi, nàng không muốn tiếp tục lần nữa.

"Nguyệt Nhi, trước đây lúc ngươi ở tướng phủ, buổi tối trước khi đi ngủ thường làm gì?"

Đối với nàng, hắn vẫn rất tò mò,muốn biết quá khứ của nàng, càng muốn có được tương lai của nàng.

"Cũng không có gì, xem sách một chút, hoặc là trò chuyện cùng Lam Nhi…"

Nói đến Lam Nhi, đôi mắt của Tàn Nguyệt không còn hiện lên sự lạnh nhạt, sự việc không giải quyết được gì, Lam Nhi cũng chẳng biết đi đâu. Nàng cũng đã từng nhờ Địch Mân phái người đi hỏi thăm một chút, nhưng bọn họ lại không dò xét ra tin tức gì.

"Lại nhớ Lam Nhi rồi?"

Mặc dù không nhìn mặt nàng, nhưng bằng trực giác hắn cũng có thể đoán ra nàng đang suy nghĩ cái gì. Loại cảm giác này giống như mọi người nói là tâm địa tương linh (kết nối hai tâm hồn qua một sợi dây vô hình), khiến cho người ta rất tự hào.

"Đúng vậy, nàng như muội muội của ta, ta không muốn nàng xảy ra chuyện gì!"

Cánh tay có chút cứng lại, Tàn Nguyệt thoáng giật mình, phía sau cánh tay Địch Mân đang căng thẳng, than nhẹ nói:

"Nguyệt Nhi, đừng nhúc nhích!"

Nữ nhân này, không phải cố ý chứ? Nàng chẳng lẽ không biết, nàng làm như vậy, rõ ràng là đang khiêu khích nam nhân sao?

"Ta… Xin lỗi…"

Cảm giác được Địch Mân không khỏe, phía sau người còn có gì đó âm ấm, khuôn mặt Tàn Nguyệt sớm đã đỏ lên, đỏ giống như muốn nhỏ ra máu.

80. Chương 80: Hoảng Sợ Đêm Tân Hôn 3

"Không có việc gì, đừng nhúc nhích, sẽ tốt ngay!"

Địch Mân cắn môi, lý trí nhắc nhở hắn bây giờ nên buông Nguyệt Nhi ra, nhưng hai tay vẫn quyến luyến nàng, mùi thơm nữ tính của cơ thể nàng tràn ngập, không muốn buông ra một chút nào.

"Địch Mân, nếu như ngươi cảm thấy khó chịu, ngươi buông tay đi! Ta đến bên kia ngủ, như vậy hắn là…"

Kỳ thật, Tàn Nguyệt đối với hắn không phải sợ hãi, nhưng ký ức về buổi tối đó rất kinh hãi, mỗi lần đến thời khắc mấu chốt, nàng không nhịn được toàn thân run rẩy, cả người run run như trời mùa thu. Địch Mân quý trọng nàng, tôn trọng nàng, tự nhiên cũng sẽ không bắt buộc nàng.

"Không được, vợ chồng là vợ chồng, vốn nên đồng giường cộng chẩm (cùng giường chung chăn gối), nếu như chúng ta tách ra ngủ, vậy thành cái gì?"

Vợ chồng đồng giường cộng chẩm, điều này hắn gần đây mới hiểu rõ. Thì ra trước đây, mặc dù bên người có hai nữ nhân, các nàng cũng rất dịu dàng nghe lời, nhưng hắn cùng các nàng, nhiều nhất cũng chỉ là nơi để phát tiết sinh lý, chưa lúc nào cùng các nàng ngủ chung? Mà hôm nay, đối mặt với Tàn Nguyệt, hắn thật không muốn buông nàng ra dù chỉ nhất thời.

Hơn nữa, bây giờ là lúc hắn nghỉ ngơi, vốn là tuần trăng mật, đợi sau này bắt đầu lâm triều rồi, làm sao có thể có nhiều thời giờ cùng nàng đây?

"Như vậy… Nếu không, ngươi cẩn thận một chút… Thử xem…"

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm cứ như từ trong cổ họng vọng ra (ý là nói rất nhỏ). Nhưng lỗ tai nhạy cảm của Địch Mân lại nghe rõ toàn bộ ý tứ của Tàn Nguyệt, hắn kinh ngạc mở to mắt, vẻ mặt không thể tin hỏi:

"Thật sự?"

Ánh mắt nhìn giống như hài tử ngây thơ nhất trên đời rất khao khát được ăn kẹo đã lâu, khiến cho Tàn Nguyệt cúi đầu không nhịn được nhẹ nở nụ cười.

"Không phải…"

"Không, ta nghe được, ngươi nói ta cẩn thận một chút…"

Bàn tay to, không chút khách khí vuốt ve da thịt trơn nhẵn như ngọc, từng nụ hôn liên tục nhẹ nhàng hạ xuống, làm ra một ấn ký màu đỏ nhàn nhạt…

Đêm, rất nhẹ, cũng rất dài, hắn nói qua, chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn sẽ dẫn Tàn Nguyệt vào tình yêu thật đẹp, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng sợ hãi như lần trước.

"Nguyệt Nhi, ngươi là của ta, ngươi vĩnh viễn đều là của ta…"

81. Chương 81: Nối Dõi Tông Đường

Mặt trời đã lên cao ba sào, hai người đang mệt mỏi vẫn chưa thức dậy, nhưng Địch lão tướng quân cùng phu nhân lại không có chút bất mãn nào, dù sao tuổi của Địch Mân, đã sớm nên nối dõi tông đường.

Huống chi, hắn là một tướng quân tùy thời đều có khả năng xuất chinh!

Thân là tướng quân, chính là bảo vệ quốc gia, mà bọn họ bình thường đối mặt đều là đao kiếm không có mắt, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bỏ mạng. Cũng bởi vì điều này, bình thường bọn họ thành thân rất sớm, sớm sinh hậu đại (người kế thừa).

Từ lúc Tàn Nguyệt đến, Địch phu nhân đến phật đường càng ngày càng ít, nhìn Tàn Nguyệt cười càng ngày càng nhiều, phảng phất như đó không phải con dâu, mà giống như là nữ nhi.

"Lão gia, không biết đứa nhỏ Tàn Nguyệt này, tới khi nào mới có tin vui!"

Buông cái chén lam hoa tinh xảo trong tay ra, Địch phu nhân phiền muộn thở dài, nàng rất hy vọng Địch Mân mau có hài tử, nhân lúc bây giờ tuổi nàng còn trẻ, có thể cùng hắn lớn lên.

"Cái này, phải đợi đi!"

Chuyện như vậy, một nam nhân như hắn phải nói như thế nào? Hơn nữa, con mình mới thành thân vài ngày, làm gì có chuyện nhanh như vậy? Bất quá, gần đây triều đình đang loạn, Nguyệt quốc ở phía bắc thường xuyên quấy nhiễu nước ta, dân chúng ở biên quan cực khổ, Hoàng thượng đang chuẩn bị phái người đi bình loạn.

"Ta? Như thế nào lại hỏi ngươi vấn đề này? Tàn Nguyệt mới tới đây, đương nhiên là phải đợi mấy ngày nữa."

Địch phu nhân tự cười mình, sau khi cười xong, nước mắt đã ào ào chảy xuống, Địch lão tướng quân lo lắng nhìn nàng, ân cần hỏi:

"Tố Vân, ngươi làm sao vậy?"

Địch phu nhân lắc đầu, tay lau đi nước mắt trên mặt, nức nở nói:

"Ta không có việc gì… Chỉ là, muốn nhìn thấy một hài tử…"

Nói xong, lảo đảo đứng dậy, bước nhanh đến phật đường…

"Này, người già rồi, có phải đều quái lạ như vậy không?"

Địch lão tướng quân chau mày, Tố Vân thường xuyên khóc, chuyện này cũng không phải một năm hai năm, hắn cũng đã hỏi qua nàng nguyên nhân, nhưng nàng chỉ biết khóc, cái gì cũng không nói ra …

82. Chương 82: Cố Nhân Trong Phật Đường

Điều duy nhất nàng giải thích, chính là nàng có một người tỷ muội thân như chân tay, từng tới đây cầu nàng làm một chuyện, nhưng lúc ấy nàng không đáp ứng, người tỷ muội của nàng lại không may đã chết sớm. Nàng nói nàng vì chuyện này mà áy náy, cho tới bây giờ, cũng qua hơn hai mươi năm rồi, nhưng nước mắt của nàng còn không rơi hết.

Có người nói nữ nhân được tạo ra từ nước, xem ra lời này cũng không sai. Địch lão tướng quân do dự một chút, đứng lên đi tới phật đường.

"Ngư Ngư, ngươi ở bên kia có tốt không? Địch Mân kết hôn, mấy ngày hôm trước ta còn lo lắng hắn cùng tân nương bất hòa, còn phải phí lời tốn công để thuyết phục hắn.

Nhưng hôm nay, hắn cùng Tàn Nguyệt tình cảm rất tốt hai người như keo như sơn, cả ngày dính cùng một chỗ, ngươi cũng yên tâm chứ?"

"Tố Vân, đừng khóc, ngươi cũng đã khóc nhiều rồi, Ngư Ngư cũng đã sớm không còn ở đây trách ngươi, ngươi cũng đừng tự trách mình nữa…"

Nắm vai người bạn già, Địch lão tướng quân trấn an nói.

"Ô ô… Ta biết…"

Đúng vậy, Ngư Ngư sẽ không trách tội nàng, nhưng chính là nàng? Nàng có thể tha thứ mình sao? Không thể, vĩnh viễn cũng không thể, tới khi nào cũng không thể!

"Địch Mân, là huyết mạch duy nhất của nhà ta, Ngư Ngư ở trên trời nhất định cũng sẽ phù hộ hắn…"

Địch tướng quân than nhẹ một tiếng, Địch phu nhân khóc càng thêm thương tâm:

"Lão gia, ta nói rồi, Địch Mân sau này cũng là hài tử của Ngư Ngư, coi như là hài tử của Ngư Ngư …"

Nước mắt, rơi xuống như mưa, rơi xuống vai Địch lão tướng quân, ngấm vào trong quần áo của hắn.

"Được, ngươi vui vẻ là được rồi!"

Ngoài cửa, Địch Mân cùng Tàn Nguyệt đi ra tìm Địch lão tướng quân thỉnh an không tìm được bọn họ, nghe nói bọn họ đến phật đường, hai người cũng bước lại đây. Chứng kiến nương khóc nức nở, Tàn Nguyệt khó hiểu nhìn về phía Địch Mân.

"Nơi này, cúng một vị cố nhân!"

Cố nhân? Hai người song song đi đi vào, Tàn Nguyệt khó hiểu đánh giá qua, quả nhiên bài vị tổ tông một bên, có một bài vị không lớn, chỉ viết danh hiệu đơn giản, thậm chí ngay cả ghi rõ chi tiết tên cũng không có.

Đây là cố nhân sao? Nàng làm sao có thể tiến vào phật đường Địch gia? Nếu như có thể đi vào, nàng hẳn là cùng Địch gia có quan hệ lớn mới đúng, nhưng nếu có quan hệ, bình thường không có khả năng không

viết rõ tên.

83. Chương 83: Khuôn Mặt Tươi Cười Tai Họa

Dập đầu, quỳ lạy, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng Tàn Nguyệt vẫn nghe rồi làm theo Địch Mân. Sau khi lạy xong, Địch phu nhân mới tỏ ý bảo hai người ra ngoài, nhìn đôi mắt to khó hiểu của Tàn Nguyệt, Địch Mân thở dài nói:

"Đừng nhìn ta như vậy, ta biết cũng không nhiều. Ta chỉ biết là, nương nói đó là tỷ muội kết nghĩa của nàng, nàng hứa qua, ta coi như là hài tử của nàng kia!"

Tỷ muội kết nghĩa? Xem Địch phu nhân khóc thương tâm như vậy, cảm tình của hai người hẳn là vô cùng tốt? Chỉ là, hồng nhan nhiều bạc mệnh, Ngư Ngư kia vậy mà lại đi sớm như vậy.

"Được rồi, không nghĩ chuyện này nữa, muốn đi ra ngoài đi dạo phố không? Tàn Nguyệt, ngươi nói muốn đi đâu, ta cùng ngươi!"

Kéo tay của Tàn Nguyệt, cũng không quan tâm ánh mắt lén đánh giá của những người hầu lui tới trong viện, Địch Mân hỏi.

"Địch Mân, ngươi nhìn bọn họ…"

Trên mặt hơi ửng đỏ, giống như không cẩn thận trang điểm dư chút son, cả người có vẻ càng thêm thẹn thùng động lòng người.

"Không có việc gì, ngươi là nữ chủ nhân nơi này, sợ cái gì?"

Quay đầu lại cười sáng lạn với bọn hạ nhân, khiến đám người bọn họ cả kinh há miệng lớn, mở to mắt. Thiếu gia của bọn họ, cho tới bây giờ tính tình đều không thể nào là tướng quân tốt, lúc nào từng cười với bọn họ như vậy?

"Địch Mân, ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn hù chết bọn họ hả!"

Nhìn ánh mắt căng thẳng của mọi người, Tàn Nguyệt nhịn không được nhớ tới đánh giá lúc trước của Hạo Nguyệt đối với Địch Mân, nàng nói Địch Mân rất tàn bạo, tính tình cũng không tốt, đây là thật chăng? Chỉ là, sao tới bây giờ nàng đều chưa gặp qua bộ dáng kia của Địch Mân?

"Không thể nào, Nguyệt Nhi, ngươi làm bị thương trái tim và tự tôn của ta rồi. Tướng công của ngươi, cười rộ lên kinh khủng như vậy sao?"

Không có, là rất đẹp trai, xinh đẹp đến nỗi đám người họ cũng không biết ngậm miệng trong chốc lát!

Trong lòng Tàn Nguyệt thầm nói một câu, nhưng ngoài miệng không nói gì, chỉ thản nhiên cười:

"Bây giờ chúng ta đi ra ngoài sao?"

Bây giờ đã qua giữa trưa, nhưng hai người bọn họ chưa ăn tí cơm nào, bụng đã đói đến kêu ùng ục ùng ục lên.

"Đương nhiên rồi. Bụng nương tử cũng kháng nghị rồi, vi phu làm sao có thể không cùng nương tử đi tế miếu Ngũ Tạng trước?"

Kéo tay Tàn Nguyệt, Địch Mân tâm tình tốt đẹp, Tàn Nguyệt cũng không từ chối –

Nàng rất ít đi trên phố, có một người bảo tiêu miễn phí đi theo như vậy, sao có thể không lợi dụng nhiều một chút?

Địch Mân, luôn có thể làm mất đi thừa số bất an trong lòng nàng, khiến nàng hiện ra gương mặt hoạt bát đáng yêu. Nếu như không có hắn, Tàn Nguyệt thậm chí cũng không biết, mình cũng sẽ vui vẻ được như vậy…

84. Chương 84: Nơi Nào Có Lỗ

"Chúng ta ăn ở đây sao?"

Như con chim nhỏ được phép cất cánh, Tàn Nguyệt cảm thấy tất cả bên ngoài đều thú vị, mà căn phòng không lớn này, hé ra chiếc bàn có phong cách cổ xưa ở trước bệ cửa sổ, trên cửa sổ, thậm chí còn đặt một cành hoa sen, thanh lịch mà nhẹ nhàng.

"Đúng vậy, thích không?"

Chọn căn phòng gần cửa sổ này, chỉ là trực giác của Địch Mân cho biết Tàn Nguyệt sẽ thích nơi này.

"Thích, nơi này làm cho người ta có cảm giác không hề giống quán rượu!"

Cái bàn giản dị, mùi hoa nhàn nhạt, bức tranh sơn thuỷ trang nhã được trang trí trên tường, dưới góc bức tranh sơn thuỷ, cũng không biết là ai đề chữ, chữ rất nhỏ, Tàn Nguyệt cũng không đi qua nhìn xem kĩ.

Đi tới bên cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài thưa thớt vài người đi trên đường, bây giờ vừa qua giữa trưa, mọi người ăn cơm cũng đã về nhà. Trên đường rất nóng, giờ này, bình thường ra ngoài thật sự rất ít người.

"Đúng vậy, ta cũng thấy như vậy, cho nên ta rất thích nơi này. Nguyệt Nhi, ta biết ngươi cũng sẽ thích nơi này."

"Ngươi biết? Địch Mân, ngươi làm sao biết?"

Kỳ quái, hắn cũng không phải con giun trong bụng nàng, làm sao có thể biết nàng nghĩ như thế nào.

"Trực giác! Ta là tướng công của ngươi, lòng chúng ta tương thông đúng không?"

Cầm tay Tàn Nguyệt, Địch Mân say mê cười:

"Nguyệt Nhi, ta nói rất đúng phải không?"

Cái gì đúng hay không? Tâm có tương thông sao? Hắn nóng bỏng nhìn nàng, Tàn Nguyệt không nhịn được khuôn mặt nhỏbắt đầu nóng rần lên, nóng lên…

"Địch tướng quân, thức ăn tới…"

Tiếng gọi của tiểu nhị, đánh vỡ không khí kỳ lạ bên trong, Tàn Nguyệt bối rối vội rút tay về, Địch Mân trừng mắt nhìn tiểu nhị một cái, tiểu nhị sơ ý vô tội lắc đầu, hắn thật sự là không biết vừa rồi làm sao lại đắc tội Địch tướng quân.

"Địch Mân, ngươi dọa tiểu nhị!"

Nhìn Địch Mân nổi giận, Tàn Nguyệt nhẹ cười.

Địch Mân, có khi cũng rất đáng yêu, vì chuyện này, mà cũng trách tội lên đầu tiểu nhị.

Ùng ục một tiếng, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, nhìn thấy thức ăn có đủ sắc hương trên bàn, bụng Tàn Nguyệt lại bắt đầu kháng nghị lần nữa. Mà tiếng kháng nghị này, ở trong căn phòng tĩnh lặng lại như tiếng sấm trong trời nắng, muốn làm cho người ta quên cũng khó khăn…

Ô ô, có cái lỗ hay không hà? Nếu có cái lỗ, Tàn Nguyệt rất muốn chui vào, còn tốt hơn là doạ người như vậy.

85. Chương 85: Địch Mân Vs Thái Tử

"Sững sờ cái gì, còn không mau đi ra ngoài!"

Thấy Tàn Nguyệt xấu hổ, Địch Mân tự trách gào thét tiểu nhị, tiểu nhị đỏ mặt, bối rối lui ra ngoài.

"Nguyệt Nhi, xin lỗi, đều do ta!"

Nương tử của mình, đói bụng cũng đã bắt đầu kháng nghị, hắn - người làm phu quân này làm gì chứ? Địch Mân nghĩ tự trách, nhanh chóng đưa thức ăn đến trước mặt Tàn Nguyệt.

"Không có việc gì, chỉ là ta đói bụng!"

Gục đầu xuống, lúc này mặt nàng nhất định rất đỏ, rất dọa người, cái bụng này cũng thật là, lúc nào kêu không kêu, tại sao hết lần này tới lần khác phải kêu trước mặt người ta?

"Ta biết, ta sai, đều do ta!"

Địch Mân tự trách thở dài, nhìn Tàn Nguyệt yên yên tĩnh tĩnh ăn, một loại cảm giác thỏa mãn hạnh phúc dần dần nhét vào trái tim cô đơn của hắn.

"Địch Mân, sao ngươi không ăn?"

Ngẩng đầu, Tàn Nguyệt thấy Địch Mân chỉ ngơ ngác nhìn mình, chén cơm phía trước hắn, cũng giống như vừa rồi, một hạt cũng chưa ăn.

"Ta không đói!"

Không đói? Nhìn Địch Mân như nhìn quái vật, hắn nói không đói? Vốn là tối hôm qua bọn họ cùng nhau ăn cơm, điểm tâm cơm trưa cũng không ăn, nàng đói đến muốn ngất, hắn lại…

Huống chi, buổi tối ngày hôm qua, hơn phân nửa thời gian bọn họ không ngủ…

Nghĩ đến tối hôm qua, ửng hồng trên mặt khó khăn lắm mới bớt đi lại hiện lên, Địch Mân duỗi tay qua, lo lắng hỏi:

"Nguyệt Nhi, ngươi không sao chứ?"

"Không… Không có việc gì!"

Tàn Nguyệt bất an cúi đầu, nàng sẽ không ngốc mà thừa nhận, nàng vừa mới nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

"Nhìn ta còn xấu hổ sao? Nguyệt Nhi, ngươi là nương tử của ta, không cần như vậy…"

Địch Mân đột nhiên dừng lại, gương mặt của Tàn Nguyệt hơi hồng hồng lúc này lại càng hồng hơn, màu sáng, giống như hoa hồng muốn lấy máu vậy.

Ngẩng đầu, nhìn trong mắt Địch Mân, sớm đã không còn nhu tình vừa rồi, hắn lạnh lùng nhìn cửa, hai mắt, giống như báo săn hưng phấn, lạnh lùng mà lại bức người.

"Địch Mân…"

Quay đầu, đã thấy thái tử cũng đang nghiêm mặt, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào Địch Mân, hai người nóng bỏng đối mặt, cảm giác, muốn bao nhiêu kỳ quái có bấy nhiêu kỳ quái!

86. Chương 86: Đau Đớn Của Thái Tử

Trong khoảng thời gian ngắn, Tàn Nguyệt cũng ngây ngốc ở đâu, hai con ngươi không ngừng di chuyển qua lại hai người, đầu óc cũng rất nhanh động…

Địch Mân, tướng công của nàng, hai người cũng thành thân vài ngày rồi, chuyện này, tất cả mọi người biết.

Mà thái tử, tại sao lại nhìn Địch Mân như vậy? Bây giờ nàng và thái tửkhông có bất cứ quan hệ gì. Chính xác, vốn dĩ bọn họ chỉ gặp qua một lần, sau đó nàng đã được Hoàng thượng tứ hôn cho thái tử, sau đó nữa, nàng gả cho thái tử, nhưng nàng không gả, thái tử cũng không có lấy nàng…

Có lẽ, thái tử thích nàng; cũng có lẽ, nếu như không có Hạo Nguyệt, bây giờ nàng chính là phi tử của thái tử…

Nhưng đây đều là có lẽ, bây giờ phi tử của thái tử là nhị tỷ của nàng, Liễu Hạo Nguyệt, không phải nàng - Liễu Tàn Nguyệt.

Cho nên, bây giờ thái tử là tỷ phu của nàng, mà Địch Mân, chính là tướng công của nàng.

"Thái tử, người cũng ra ngoài ăn cơm sao? Tỷ tỷ đâu?"

Thái tử chính là thái tử, nàng cũng không dám gọi hắn là tỷ phu. Chỉ là hỏi một tiếng tỷ tỷ, thái tử hẳn là sẽ không trách tội chứ?

"Liễu Hạo Nguyệt?"

Ba chữ, dường như là nghiến răng nghiến lợi từ trong miệng phát ra, ánh mắt thái tử nhẹ chuyển, nhìn Tàn Nguyệt mặt phấn má đào, trên má đào có chút đỏ bừng, là bởi vì Địch Mân mà nhiễm? Môi anh đào hồng bóng đầy đặn, có từng bị hắn chạm qua? Dáng vẻ yểu điệu này, có phải mỗi đêm cũng phủ phục tại…

Trong lòng có loại ảo não chầm chậm nảy sinh, có loại ghen ghét rất nhanh lan tràn, có loại phẫn hận, chiếm cứ cả trái tim phòng ngự của hắn, rất nhanh xông đến đôi mắt hắn, thoáng chốc liền nhiễm màu đỏ khát máu.

"Nàng không ra ngoài…"

Nàng, không xứng!

Trong lòng âm thầm bổ sung một câu, thậm chí, ngay cả chính hắn cũng không biết, vậy mà hắn lại quan tâm nữ tử trước mắt như vậy.

Do nhớ kỹ ngày đó, phụ hoàng gọi hắn đến ngự thư phòng, từng hỏi hắn, ý định muốn xử lý chuyện này như thế nào.

"Ta muốn Liễu Tàn Nguyệt, nàng vốn là nữ nhân của ta!"

Bàn tay to, ra sức buông xuống đến trên tường, trên vách tường trắng noãn, nhè nhẹ đỏ sẫm, là máu từ trên người hắn chảy ra, cũng là quyết tâm bắt buộc mà hắn đối với Tàn Nguyệt…

87. Chương 87: Phụ Tử Giằng Co

"Ngươi muốn Liễu Tàn Nguyệt?"

Không nhìn vết máu đỏ sẫm trên tường, Hoàng thượng qua tuổi nửa trăm (qua năm mươi tuổi) đột nhiên từ ngự án bên cạnh đứng lên, ha ha cười lớn.

"Phụ hoàng?"

Thái tử khó hiểu quay đầu, hai mắt mê man nhìn ý cười dừng ở miệng hắn, bất an hỏi.

"Ngươi muốn Liễu Tàn Nguyệt? Phái Nhi, ngươi định muốn nàng như thế nào? Xử trí những người còn lại như thế nào? Nói thật, ta muốn nghe chính là lời nói thật!"

Tư Không Phái, thái tử của vương triều Đại Quân, đứa con hợp ý hắn nhất, mặc dù nam tử này có chút âm tàn, có chút độc ác, nhưng làm đế vương, người nào khôn tàn nhẫn, không độc?

"Ta…"

Bị Hoàng thượng hỏi như vậy, đầu óc của thái tử liền tỉnh táo lại, nhìn ánh mắt khá thâm ý của Hoàng thượng, thật sự lúc này không biết phải nói gì mới tốt.

"Nói đi. Trẫm thứ ngươi vô tội!"

Ý ở ngoài lời, hắn chỉ muốn nghe một chút ý nghĩ chân thật của hắn.

"Phụ hoàng, đây là lỗi của hài nhi! Mặc kệ là đang trong cung hay là ngoài cung, người hài nhi gặp qua không ít, nhưng lại chưa từng thích người phụ nữ nào. Hài nhi động tâm duy nhất cũng chỉ có Tàn Nguyệt… Cho nên…"

Giống như, hài tử đang lúc bất lực nhất, thái tử đem chuyện cùng Tàn Nguyệt kể hết một lần. Hoàng thượng than nhẹ một tiếng, nam nhân, cả đời khó được xúc động một lần, mà thái tử, cũng tới tuổi xúc động rồi, gặp được người khiến cho hắn xúc động.

"Ngươi cũng biết, Tàn Nguyệt của ngươi, đã là người của Địch Mân?"

Nói như vậy, thái tử nên rõ ràng, một người phụ nữ, nếu như nàng có nam nhân khác, hắn còn có thể cố chấp tiếp nhận sao?

"Hài nhi biết, nhưng, ta không cần…"

Có lẽ, không lấy được là tốt nhất. Đối với Tàn Nguyệt, hắn không lấy được nàng, cho nên vẫn nhớ mãi không quên.

"Đổi lại sao?"

Nhìn thấy sáng ngời trong mắt thái tử, "ba" một tiếng, một cái tát của Hoàng thượng đánh xuống, giận dữ nói:

"Vô liêm sỉ, ngươi không biết xấu hổ, hoàng gia chúng ta còn mặt mũi nào nữa? Đổi trở về, làm sao ngươi nghĩ ra được?"

Trong lòng rất giận, Hoàng thượng cực phẫn nộ ở trong ngự thư phòng đi tới đi lui, mà cũng vào lúc này, rèm cửa ở phòng kế bên thư phòng vén lên, một quý phụ cỡ ba bốn mươi tuổi đi ra, nàng kéo tay thái tử, vội nói:

"Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp sẽ giáo huấn hài nhi đáng giận này!"

88. Chương 88: Chỉ Có Thể Buông Tay

Nàng, chính là nương của thái tử, cũng chính là đứng đầu hậu cung hiện nay, Lâm quý phi!

"Mẫu phi, người cũng biết, ta không có sai!"

Trở lại Vi Vũ cung, thái tử không cam lòng oán giận nói. Cái tát, hắn cũng không phải chưa từng bị qua, nhưng lần này, quá mức oan uổng, hắn không làm sai, Hoàng thượng dựa vào cái gì đánh hắn!

"Phái Nhi, nàng không xứng với ngươi!"

Trở lại cung của mình, vẫy lui cung nữ hạ nhân, Lâm quý phi thở dài, tâm bình khí hòa nói.

"Không, chỉ có nàng, mới có thể xứng với ta!"

Quay đầu, thái tử kiên định nói. Lâm quý phi khẽ cười một tiếng, không phản bác lời nói của thái tử, hiền lành nhìn đứa con mình tự hào nhất:

"Phái Nhi, ngươi đã quên, vị trí thái tử của ngươi là cỡ nào không dễ có được? Chẳng lẽ vì một người phụ nữ không còn trinh tiết, ngươi cam nguyện kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?"

Con mình si tình, cũng giống như mình, biết rõ cả đời cũng không có khả năng lấy được tình yêu của hắn, nhưng nàng vẫn ngu ngốc yêu cả đời, giành cả đời.

"Ta… Ta biết…"

Gục đầu xuống, nói đến cái này, hắn cũng không nhịn được chua xót trong lòng, nhưng, cơn tức này cứ như vậy nuốt vào, hắn thật đúng là nuốt không trôi.

"Biết là tốt rồi! Phái Nhi, có lẽ trong lòng của ngươi tạm thời chưa thoải mái, nhưng, đây cũng không phải một chuyện xấu, Thừa tướng, Địch phủ, những thứ này cũng có thể nhân cơ hội lợi dụng!"

Một hôn sự sai lầm, có thể được hai thế lực cường đại toàn lực ủng hộ, cuối cùng lời được, không phải là bọn họ sao?

"Hơn nữa, chờ ngươi đăng cơ rồi, thiên hạ đều là của ngươi, ngươi muốn mỹ nữ gì lại không có?"

Lâm quý phi quyến rũ cười, mặc dù bây giờ nàng đã không còn trẻ, nhưng phụ nữ trong cung dựa vào cái gì? Lúc tuổi còn trẻ, dựa vào khuôn mặt cùng vóc người, mà lớn tuổi, dựa vào chính là con mình, còn có –

Quyền lợi!

"Hài nhi đã rõ!"

Che đậy âm tàn trong đôi mắt, nhìn nương, quả thật là so với mình xa hơn nhiều, chỉ là, cứ buông tha như vậy, trong lòng của hắn làm sao có thể cam nguyện đây?

Hít một hơi không chỗ phát tiết, muốn lợi dụng Liễu Tương cùng Địch phủ, bây giờ duy nhất hắn có thể động đến, cũng chỉ có đầu sỏ gây ra tất cả tội lỗi này, người phụ nữ phá hư chuyện tốt của hắn!

89. Chương 89: Bữa Cơm Ba Người

"Ồ, vậy thái tử ngài ăn cơm chưa?"

Luôn cảm giác, thái tử cũng không thân thiện như biểu hiện bên ngoài, mà thân phận của hắn, quyền lợi trong tay hắn, lại không thể không làm cho người ta coi trọng. Tàn Nguyệt ở nhà cả ngày cũng không sao cả, nhưng Địch Mân phải lên triều, cùng thái tử vẫn là nên ở chung thật tốt.

Huống chi, nàng tin tưởng, nàng lập gia đình rồi, thái tử hẳn cũng không làm gì với nàng mới đúng.

"Vẫn chưa. Các ngươi đang dùng cơm trưa sao sao? Không nghĩ rằng các ngươi cũng mới ăn…"

Đang nói chuyện, thái tử đi đến, có người chăm sóc đưa đến chỗ ngồi, hắn an vị tại chính giữa Địch Mân và Tàn Nguyệt. Địch Mân hung hăng trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt một cái.

Tàn Nguyệt vô tội nháy mắt mấy cái, cười với Địch Mân an ủi, Địch Mân hì hì một tiếng bật cười…

Có lẽ hôm nay ra cửa không thuận lợi, tới nơi này ăn một bữa cơm, lại có thể đụng với hai người bọn họ. Tiếng nói chuyện trong phòng không lớn, người thường căn bản không nghe được. Nhưng hắn không phải người thường, nghe được tiếng nói của Tàn Nguyệt, liền không nhịn được vảnh tai, cũng nghe được hai người bọn họ tán tỉnh ve vãn!

Mà bây giờ, hắn cũng đến đây ngồi rồi, hai người bọn họ dĩ nhiên còn có thể mặt mày đưa tình, trơ mắt nhìn hai người ngọt ngào, đối với hắn càng là một loại dày vò.

"Thái tử, thật đúng là rất khéo!"

Địch Mân thản nhiên cười, Tàn Nguyệt lại cúi đầu, thấy thái tử cứ như vậy ngồi xuống, nàng còn có khẩu vị gì nữa đây?

"Nguyệt Nhi, vừa rồi ngươi không phải còn ầm ĩ kêu đói bụng sao? Mau ăn đi, hai bữa cơm cùng ăn một lượt, phải ăn nhiều một chút mới đúng."

Tiếp tục gắp thức ăn cho Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt là thê tử của hắn, gắp thức ăn cho nàng, thiên kinh địa nghĩa, là chuyện không ai có thể xen vào. Huống chi, thái tử coi như là tình địch của hắn, hắn đối với Tàn Nguyệt vẫn là mắt nhìn chằm chằm, ánh mắt nhìn Tàn Nguyệt, hắn nhìn cũng cảm giác được cả người khó chịu.

"Ta không đói, vừa rồi ăn cũng nhiều. Địch Mân, ngươi còn chưa ăn? Ngươi cũng hai bữa không ăn, thân thể cũng không phải làm bằng sắt, ngươi phải ăn nhiều chút…"

Nhìn những món ngon như núi trước mặt, Tàn Nguyệt lại đẩy trở về, có qua có lại, thái tử hoàn toàn thành một người dư thừa, trên mặt càng đen, trong lòng càng tức.

"Thái tử, người không phải cũng chưa ăn sao? Mau ăn đi, bây giờ cũng không sớm…"

90. Chương 90: Trừng Phạt Ngọt Ngào

Hai bữa cơm chưa ăn?

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, thái tử đoán ý tứ của những lời này, hai người bọn họ ở chung thật sự rất tốt, nếu không phải sau đó hắn tìm người thăm dò, Địch Mân cùng Tàn Nguyệt thật không quen biết, hắn cũng có chút hoài nghi, hai người là người yêu yêu nhau nhiều năm. Nhưng, những việc này còn quan trọng sao? Tất cả hôm nay đều là kết cục đã định, Tàn Nguyệt không phải của hắn, quá khứ không phải, bây giờ không phải, tương lai…

Nhưng tương lai thì sao? Tương lai cũng không phải sao?

Nghĩ một từ này, trong lòng thái tử rất đau đớn, cái loại cảm giác ăn vào tâm cốt này, không phải lần hành hạ hắn một lần. Đặc biệt khi nhìn thấy nàng, lúc nghĩ đến nàng, cái loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt đến mức, hắn không muốn để ý tới!

Phải rời đi, lý trí nhắc nhở hắn, ở chỗ này, chỉ biết trái tim hắn càng khổ. Nhưng hắn lại muốn nhìn nàng thêm một chút, dù là chỉ là lén nhìn nàng, nghe nàng nói chuyện cũng được!

Ăn một bữa cơm, vì có thái tử tham gia, bọn họ ăn không còn mùi vị gì. Lúc về đến nhà, sự bực mình của Địch Mân không còn kiềm chế được nữa:

"Địch Mân, ngươi… Buông ta ra…"

Vừa mới vào trong phòng, Địch Mân liền đá cửa, một phen chặn lại Tàn Nguyệt, hai người lùi lại từng bước, rất nhanh Tàn Nguyệt liền ngã sấp lên giường.

"Không được cười với hắn, không được thân mật với hắn!"

Bá đạo ngăn chặn lời nói của Tàn Nguyệt, Địch Mân hung hăng nhấm nháp đôi môi đầy đặn hồng bóng kia.

"Ô… Ta không có…"

Cả người yếu mềm ngồi phịch ở một chỗ, cả người, thiếu chút nữa mất phương hướng, rất lâu sau đó, Tàn Nguyệt phục hồi tinh thần lại, mới nhớ tới vừa muốn nói như thế.

"Có… Nguyệt Nhi, ta nói có là có, ta thấy được…"

Hài lòng nhìn môi anh đào có chút sưng lên của Tàn Nguyệt, bởi vì hắn mà càng thêm đầy đặn.

"Địch Mân, ngươi hãy nghe ta nói… A…"

Cách lớp quần áo, bàn tay to của hắn không dịu dàng đặt lên bộ ngực của nàng, Tàn Nguyệt thở hốc vì kinh ngạc, lời nói đến miệng đều mạnh mẽ bị nuốt xuống.

"Tối hôm qua ngươi đáp ứng ta như thế nào? Nguyệt Nhi, đã quên sao?"

Trong mắt hiện lên một tia cười xấu xa, tiểu nương tử vừa mới trải việc đời của hắn, thân thể luôn mẫn cảm như vậy, bất quá là cách quần áo, thân thể của nàng liền không nhịn được run rẩy lên…

91. Chương 91: Nguyệt Nhi, Ta Muốn Ngươi

"Ta… Không thể, ta không có…"

Bối rối mở mắt ra, bây giờ rõ ràng là ban ngày, mặt trời cao như vậy, Địch Mân muốn làm cái gì hả?

"Thật sự không quên? Như vậy còn không mau nói?"

Địch Mân đắc ý cười, bàn tay ác ý gia tăng lực độ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ của người dưới thân đỏ bừng, thậm chí ngay cả cổ, vành tai đều nhuốm màu hồng nhạt. Ánh mắt long lanh của Tàn Nguyệt muốn trốn tránh, giống như một con nai vô tội. Chẳng lẽ nàng không biết, nàng như vậy, càng thêm mê người sao?

Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn vành tai đáng yêu của nàng, Tàn Nguyệt run rẩy nhắm mắt lại, miệng không nhịn được a một tiếng…

Địch Mân, hắn như thế cắn nàng!

Bất quá, cảm giác đau đớn, tê dại, giống như một luồng nhiệt từ trên người xuyên qua, làm cho Tàn Nguyệt, không nhịn được vươn tay, gắt gao nắm ở cổ hắn.

"Nguyệt Nhi, gọi ta là Mân…"

Tối hôm qua, mất nửa ngày võ mồm, nàng mới đáp ứng gọi hắn thân thiết như vậy, mặc dù chỉ là lúc có hai người, nhưng Địch Mân vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

"Mân… Ta… Ta nói là buổi tối…"

Lúc có hai người, đương nhiên chính là buổi tối, trong đầu Tàn Nguyệt hỗn độn,nhịn không được có chút rung động.

"Lúc có hai người chúng ta, cũng chỉ có buổi tối sao?"

Ngẩng đầu, hai mắt nghiêm túc nhìn nàng, nhìn nàng như vậy so với hoa đào tháng ba còn kiều diễm xinh đẹp hơn, Địch Mân mị hoặc nói:

"Nguyệt Nhi, ta muốn ngươi…"

Tay nhẹ nhàng di chuyển, linh hoạt tìm vào bên trong quần áo của nàng, giọng điệu Tàn Nguyệt khàn khàn, mê man nói:

"Không… Bây giờ là ban ngày…"

Ban ngày, nha hoàn lúc nào cũng có thể vào, hơn nữa, bọn họ vừa ăn cơm trở về, còn chưa qua thăm nương? Lúc ở phật đường, hình như là nương khóc.

"Ai nói chỉ có buổi tối mới có thể làm? Nguyệt Nhi, người vừa khai hỏa là ngươi, ngươi đương nhiên phải có trách nhiệm dập tắt…"

Không cho Tàn Nguyệt cơ hội phản đối, Địch Mân bá đạo ngăn chặn đôi môi đỏ mọng lại muốn mở ra. Nực cười, đôi môi đỏ mọng gợi cảm như vậy, bây giờ không thể chỉ dùng mà nói, bọn họ còn có chuyện quan trọng phải làm…

Ô ô, nàng làm sao có thể gặp người? Những lời này, Tàn Nguyệt không có cơ hội nói ra, nàng chỉ biết, sau này ra ngoài, nàng tốt nhất mang theo mặt nạ.

Xấu hổ chết người được, đợi lát nữa cha mẹ nhìn thấy, nàng làm sao giải thích..

92. Chương 92: Đêm Trăng Lo Lắng

Đêm trăng lo lắng

Ánh trăng bướng bỉnh chậm rãi lên cao, ánh trăng sáng tỏ như mặt nước chiếu vào trong phòng, chiếu lên hai người đang gắt gao ôm nhau trên giường.

Lông mi thật dài có chút run rẩy, khóe miệng nam tử mỉm cười, lông mày nhướng nhẹ, ánh mắt không dời chăm chú nhìn vào nữ tử trong lòng, chờ cặp mắt đen trong suốt như thủy tinh kia mở ra.

Mệt quá!

Không mở mắt, trong lòng Tàn Nguyệt ca thán một tiếng. Cả người trên dưới, giống như bị người ta tháo hết nước, không có một chút khí lực.

Từ từ mở mắt, vừa lúc thấy ánh mắt nhìn không dời của Địch Mân, Tàn Nguyệt kinh ngạc há miệng, hắn đã tỉnh? Làm sao không có chút động tĩnh nào?

"Tỉnh?"

Thanh âm trêu đùa, mang theo một chút ý cười, Tàn Nguyệt không lên tiếng, thân thể càng rúc vào trong lòng Địch Mân.

"Nguyệt Nhi, dậy đi, trời cũng không còn sớm, ăn một chút gì ngủ tiếp!"

Một phen kéo tiểu nhân nhi thẹn thùng ra, Địch Mân cười hắc hắc, Tàn Nguyệt đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

"Bây giờ ta không đói…"

"Không đói? Bây giờ còn sớm? Đêm dài đằng đẵng, lát nữa đói thì ăn cái gì?"

Hả, những lời này có ý gì? Đêm dài đằng đẵng, nàng cũng biết đêm dài đằng đẵng, hắn không phải lại muốn…

"Mau dậy đi, ta ra ngoài tìm chút đồ trước!"

Trước mặc quần áo, không để ý Tàn Nguyệt vẫn đang xấu hổ, Địch Mân quay đầu lại cười:

"Mau lên. Nguyệt Nhi, có muốn ta giúp ngươi không?"

"Không cần!"

Bực mình trừng Địch Mân một cái, cả người Tàn Nguyệt lui vào trong chăn, nhìn Địch Mân rời đi, mới nhanh chóng mặc quần áo.

"Ngươi… Ngươi thế nào…"

Còn chưa mặc hết, Địch Mân đã trở lại, tìm đồ ăn nhanh như vậy sao? Tàn Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, Địch Mân cười khổ một tiếng:

"Đến sảnh trước ăn đi, cha mẹ còn đang chờ chúng ta?"

Mồ hôi, dày đặc ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành đỏ hồng rất kiều diễm, Địch Mân đi tới, nhỏ giọng nói:

"Không có việc gì, có ta đây?"

"Đều tại ngươi…"

Lúc này rồi, bọn họ còn đang chờ nàng ăn cơm. Nghĩ như vậy, khuôn mặt nhỏ của Tàn Nguyệt càng hồng, rất đẹp. Lát nữa thấy cha mẹ, thật là không biết phải đối mặt như thế nào mới phải?

Làm một người người vợ, dường như thật sự nàng rất không đủ tư cách …

93. Chương 93: Xui Xẻo Chính Là Dân Chúng

"Cha, nương..."

Trong phòng ăn, đèn đuốc sáng trưng, Địch lão tướng quân cùng phu nhân cũng im lặng ngồi. Tàn Nguyệt cúi đầu, nhẹ nhàng cúi người xuống, đôi mắt vẫn không dám ngẩng lên, càng không dám nhìn mặt hai vị lão nhân.

"Nguyệt Nhi à, đói bụng sao? Đến đây ngồi xuống!"

Địch phu nhân vẫy tay, không hỏi Tàn Nguyệt tại sao bây giờ mới tới, nàng chỉ trìu mến nhìn Tàn Nguyệt, giống như nhìn chính nữ nhi mà mình yêu quý nhất.

"Nương, ta vẫn tốt lắm!"

Lần lượt Địch phu nhân ngồi, Địch Mân ngồi xuống bên cạnh Tàn Nguyệt, Địch lão tướng quân cười cười:

"Được rồi, các ngươi cũng đã đói, ăn cơm đi!"

Hình như, so với trong tưởng tượng còn đơn giản hơn, hai người bọn họ không nói gì. Tàn Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, chuyên chú ăn thức ăn trong bát.

"Cha, bên kia, không có ý định bỏ qua cho người ta sao?"

Ăn xong cơm tối, thấy tinh thần Địch lão tướng quân rất tốt, Địch Mân không thèm để ý hỏi.

"Không, ngươi cũng biết, trong triều đình Lý thái tử cùng ngũ hoàng tử một phái không phân (nghĩa là phân tranh ko cùng phái), đã làm khó Hoàng thượng !"

Địch lão tướng quân thở dài một tiếng, thái tử này, mặc dù nhìn qua tao nhã lịch sự, chiêu hiền đãi sĩ*, nhưng tâm cơ quá sâu, lòng dạ lại hẹp hòi. Mà ngũ hoàng tử, quyết đoán nhưng lại ác độc, hai người vốn là những chủ nhân không dễ động vào.

* hay còn gọi là hạ mình cầu hiền: Trong thời phong kiến các vua chúa, quan thần thường hạ mình kết bạn với những người hiền tài

"Hai, còn tiếp tục như vậy, khổ cũng không phải chỉ dân chúng biên quan? Thân thể Hoàng thượng lại hoàn toàn khỏe mạnh, thật không biết hiện tại hai bọn họ đấu cái gì..."

Địch Mân than nhẹ một tiếng, Địch phủ bọn họ, luôn luôn chỉ nghe theo Hoàng thượng, đối với chủ tử kế tiếp, cũng đều là xem ý tứ của Hoàng thượng, vẫn không có tham dự đứng ở một bên.

"Đúng vậy. Bất quá, Hoàng thượng hẳn là đã sốt ruột, tránh không được bao lâu. Nhưng, ngươi vừa mới thành thân, Hoàng thượng sẽ không cho ngươi đi."

Mà hắn, mặc dù hơn phân nửa cuộc đời đều là trên chiến trường, dù sao bây giờ cũng đã lớn tuổi, bình thường Hoàng thượng cũng sẽ không phái mình đi.

"Ta biết. Ta mới vừa thành thân, trong triều đình lại rất nhiều nhân tài, ta quyết định, tạm nghỉ ba năm nữa!"

Địch Mân ha hả cười, hai mắt sáng quắc nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt vội vàng cúi đầu. Địch phu nhân cười nói:

"Tốt, tốt! Sinh liền mấy đứaa nhỏ mập mạp vừa dịp cho ta chơi đùa..."

94. Chương 94: Thái Tử Hồng Môn Yến

Cười như vậy, vui vẻ có chút khoa trương, nhưng phía sau sự khoa trương, dường như Tàn Nguyệt nhìn thấy một tia thương cảm…

Thương cảm? Làm sao có thể? Khi nhìn kỹ lại không nhìn ra cái gì. Tàn Nguyệt gục đầu xuống, Địch phu nhân, nàng bây giờ là nương, tại sao lại mang cho nàng cảm giác là lạ?

"Đang suy nghĩ cái gì?"

Trở lại trong phòng, Địch Mân không yên lòng hỏi Tàn Nguyệt, từ phía sau ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, thanh âm có chút khàn khàn .

"Ta đang suy nghĩ… Địch Mân, nương vừa rồi làm sao?…"

Nàng vốn là muốn hỏi nương làm sao lại nói như vậy, nhưng nói chưa ra khỏi miệng, Địch Mân đã cười nói:

"Nương cũng chỉ muốn nhanh được ôm tôn tử (cháu trai)… Nguyệt Nhi, chúng ta phải cố gắng rồi…"

Cái hôn tinh tế, rơi xuống trên cổ trơn nhẵn, ngọn đèn phía dưới, thậm chí có thể nhàn nhạt soi thấy dấu vết của nụ hôn, đó là kiệt tác không lâu trước của hắn…

Trướng giờ, hắn không phải là một người có dục vọng quá lớn, cứ nhìn đến nàng, mỗi một lần hắn đều không cầm giữ được chính mình. Cổ nhân nói, vạn vật đều có tương sinh tương khắc, có lẽ nàng chính là khắc tinh cả đời này của hắn…

******

Trì Chính điện, các đại thần lục tục bước ra, thì thầm thuật lại với nhau chuyện nước. Liễu Tương mặc dù tuổi không còn trẻ, bây giờ quyền thế cũng đủ lớn, đương nhiên hắn cũng sẽ tham tài một chút, nhưng tổng thể mà nói, coi như là một quan tốt.

"Tương gia, thái tử mời người buổi tối qua một chuyến!"

Một công công tiến đến, áp sát Liễu Tương nhỏ giọng nói. Liễu Tương mặt nhăn mày nhíu, nhìn các đại thần phía trước, bực mình nói:

"Ta không… Được, ta qua!"

Nếu là bình thường, hắn sẽ quả quyết là không qua, nhưng lần trước thái tử thả cho hắn một con đường, cái tình này hắn luôn muốn hoàn lại, bằng không trong lòng hắn sẽ cảm thấy bất an.

Trở lại trong phủ, sắc mặt Liễu Tương không tốt, phu nhân đón phía trước, chăm sóc giúp Liễu Tương thay triều phục, Liễu Tương mở lớn mắt:

"Làm sao ngươi lại không có một chút đầu óc?"

Óc heo óc trâu, đều có thể so với đầu óc của người phụ nữ này! Hừ lạnh một tiếng, Cúc Văn sợ tới mức vội vàng che mặt, ngày đó trở về, Liễu Tương không nói hai lời, đánh mặt nàng hơn mười cái tát, hôm nay may là có lớp phấn dày che, bằng không vẫn còn nhìn ra dấu vết của những cái tát…

95. Chương 95: Nỗi Khổ Của Liễu Tương

"Lão gia, ngươi cũng biết, ta hiểu rõ nhất chính là Hạo Nguyệt, chuyện của nàng, ta làm sao có thể mặc kệ …"

Miệng mếu máo, Liễu Tương tuổi cũng đã cao, đối với nữ nhân này cũng rất tốt. Hơn nữa lúc đầu, chuyện Như Yên nàng nói tốt không ít, Liễu Tương cũng từ đó bắt đầu đối với nàng tốt lên.

Huống chi, nàng biết, mặc dù thật sự là nàng làm, Liễu Tương cũng sẽ không cách nào xử trí nàng, dù sao nàng cũng là người vợ duy nhất của hắn, là người duy nhất sinh con cho hắn.

"Hừ, phụ nữ, chính là tóc dài óc ngắn. Nếu như không phải thái tử mở ột đường, chúng ta đã sớm bị tru cửu tộc rồi!"

Hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến chuyện tối nay gặp thái tử, tâm lý lại càng xúc động. Thái tử mời hắn, cam đoan là vì việc đó, mà nếu hắn tỏ thái độ một chút, chuyện sẽ được sáng tỏ. Nhưng cứ như vậy, cũng biểu lộ hắn ủng hộ thái tử, sau này hắn ở trước mặt hoàng thượng càng khó rồi.

Thái tử cùng ngũ hoàng tử, đều có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, hắn lấy Tàn Nguyệt, cũng là có ý mượn sức, chỉ là sau sự cố, gả qua, lại không phải nữ nhi của hắn sao?

"Lão gia, tiểu Hạo Nguyệt, từ nhỏ chưa từng nếm qua đau khổ gì, cũng không có chịu tội gì, lúc đó cũng không phải ngài đã nuông chiều sao? Bây giờ, người đã như ý nguyện gả đến thái tử phủ rồi, nhưng…"

Móc ra khăn tử (khăn của nữ nhân thời xưa), Cúc Văn thương tâm khóc lên, Liễu Tương không kiên nhẫn phất tay:

"Khóc cái gì? Không phải nàng đã như nguyện rồi sao? Ngươi còn có cái gì không hài lòng đây?"

Phụ nữ, luôn được việc không đủ bại sự có thừa, Hạo Nguyệt tùy hứng như vậy, chính là hắn phải xin lỗi Tàn Nguyệt. Hai, Tàn Nguyệt, Như Yên, tại sao mỗi lần làm cho ta đau lòng đều là các ngươi đây?

"Lão gia, Hạo Nguyệt mặc dù ngang ngạnh, nhưng nàng là nữ nhi … Nàng đã gả đi, nhưng đến bây giờ, sống hay chết ngay cả một tin cũng không có, ngươi để ta thế nào yên tâm …"

Đây là nước mắt thật, đặc biệt nghe nói, sau ngày đó Hạo Nguyệt lại bị thương, lòng của nàng lại càng lo lắng. Sau đó lại nghe nói, Tàn Nguyệt cùng Địch tướng quân, hai người có tốt đẹp như thế nào, Địch tướng quân lại chăm sóc như thế nào, lại ôn nhu như thế nào, lòng của nàng lại càng thêm tức giận, tại sao tiện (đê tiện) nha đầu lại có thể như ý, mà nữ nhi bảo bối của nàng lại…

96. Chương 96: Âm Mưu Đen Tối

"Tối nay thái tử mời ta qua, ta hỏi một chút là được…"

Nghe đủ tiếng khóc của nàng, Liễu Tương lạnh lùng nhìn Cúc Văn, phiền chán hít một hơi, xoay người đi đến thư phòng…

"Thật sự?"

Cúc Văn vui mừng, không hề nhìn thấy sự chán ghét của Liễu Tương. Nhìn bóng lưng xa dần, nàng do dự một chút, vẫn là sợ hãi mà đuổi theo. Hạo Nguyệt, về sau có thể là phụ thân của đương kim Hoàng hậu, bây giờ mặc dù không được tốt lắm, nhưng nàng sẽ giúp nàng, cũng sẽ thuyết phục Liễu Tương giúp nàng.

"Ngô Thái, ngươi nói, lão hồ ly kia, có đến hay không?"

Thái tử, bên cạnh có hai trợ thủ đắc lực, một là Ngô Cầu, võ công xuất thần nhập hóa, cao thâm khó lường, có thể giúp hắn rất nhiều việc mà không cần hắn tự mình ra tay; người nữa là Ngô Thái, người này võ công bình thường, nhưng đặc biệt rất nhiều mưu mô, có thể nói là thái tử đa mưu túc trí.

Ngô Thái này, cũng thật sự xem như "Vô thái" (không có hình dáng) rồi. Vóc dáng hắn không cao, cả người trên dưới không có mấy lượng thịt; đôi mắt không lớn, giống như đôi mắt nhỏ của con chuột, nhưng phát sáng, nhẹ chuyển động, chuyển động, một lát diệu kế cũng như vậy nghĩ ra.

"Thái tử, hắn nhất định sẽ đến!"

Ngô Thái cười hắc hắc, tiếp tục nói:

"Thái tử đối với hắn, có thể nói là ân trọng như núi, hắn có dũng khí không đến sao?"

"Ừ, vậy cũng phải! Lão hồ ly này, chờ hắn đáp ứng rồi, cứ dựa theo kế hoạch của ngươi làm việc!"

Thái tử tàn độc cười, trong mắt mang theo tình thế bắt buộc tàn nhẫn:

"Ta là ai chứ, như thế nào có thể để nàng bay mất? Mặc dù là không chiếm được, ta cũng không để cho người khác có được!"

"Thái tử nói thật chí lý! Kỳ thật, nếu như chuyện thành công rồi, thế lực của Địch phủ sẽ tan rã, nghiệp lớn của thái tử cũng…"

Địch phủ, uy vũ bất khuất, vốn dĩ hắn muốn thu nhận về phía mình, mặc dù chỉ là tạm thời. Nhưng Địch lão đầu kia, lại dám cự tuyệt! Có tin tức nói, hắn chuẩn bị ngầm giúp đỡ ngũ hoàng tử, hắn làm sao có thể để cho bọn họ thành công đây?

Hơn nữa, Địch Mân và hắn, từ lâu đã có một khoảng cách nhất định, hắnkhông có ý định buông tha hắn!

Nếu như không có chuyện Tàn Nguyệt, hắn sẽ không ra tay nhanh như vậy. Bây giờ, chứng kiến bọn họ lưỡng tình tương duyệt ngọt ngào, một khắc hắn cũng chờ không nổi nữa…

97. Chương 97: Trời Sinh Người Lộng Quyền

"Thái tử, chỉ là bây giờ dùng Liễu Tương, thái tử đối với Liễu tiểu thư…"

Ngô Thái tàn độc cười, thái tử hừ lạnh một tiếng:

"Ta đối với nàng như thế nào, Liễu Tương cũng không nói gì đến đường sống. Tất cả đều là tiện nhân kia tự tìm lấy, ả tự làm tự chịu!"

Nhắc tới nàng, thái tử đánh xuống một chỗ, khuôn mặt tuấn tú đen lại, nắm tay càng lúc càng chặt, vang lên rắc rắc…

"Thái tử nói không sai, người là đương kim thái tử mọi việc đều hết sức, hết sức nhẫn nại. Nhưng đó chỉ là một phụ nữ mà thôi, hơn nữa nàng lại là tỷ tỷ của Tàn Nguyệt cô nương, nàng cũng rất yêu thái tử…"

Phụ nữ, thời điểm điên cuồng, cái gì cũng có thể nghĩ ra. Thái tử cau mặt nhăn mày, Ngô Thái vừa nói như vậy, hắn đã sớm hiểu rõ ý của hắn: Hạo Nguyệt là tỷ tỷ của Tàn Nguyệt, khi ở trong phủ, nàng là người đối tốt với Tàn Nguyệt nhất. Điểm này, sau này có lẽ sẽ thật sự dùng được.

Đúng là mùa hè, trong phủ thái tử, mùi hương lan tỏa trong không khí, có thể nghe thấy tiếng chim ở khắp nơi, muôn hoa khoe sắc trong sân, xung quanh những con bướm tung bay, xinh đẹp như một nhân gian tiên cảnh (thiên đường xinh đẹp trên nhân gian).

Nhưng, Liễu Tương chỉ vội vã nhìn thoáng qua, không có tâm tình xem xét cẩn thận. Năm năm tháng tháng hoa vẫn nở, tháng tháng năm năm người khác người, rất lâu về trước, hắn từng nắm tay giai nhân, cùng thưởng thức hương hoa chim hót, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn trên bầu trời, chỉ là sau đó, nàng đã đi xa, mà hắn cũng đã không còn nhàn tình dật trí đó nữa.

Leo lên đến đỉnh cao của quyền lực, nhưng hắn lại thấy thiếu một người phụ nữ để có thể cùng hắn chia sẻ, hắn hối hận sao?

Hối hận!

Nhưng, nếu như thời gian có thể quay lại, nếu như tất cả có thể lặp lại, hắn sẽ không lựa chọn quyền lực?

Lắc đầu, trong lòng hắn không xác định, mất đi nàng, hắn thực đau lòng, rất đau lòng, không có nàng, hắn rất cô đơn, rất tịch mịch…

Nhưng, nếu như không có quyền lực, không có người tham muốn quyền lực, hắn sẽ không biết mình đã sai, sẽ không nảy sinh luyến tiếc…

Có lẽ, hắn trời sinh đã thuộc về quyền lực, thuộc về một người không chịu nhàn rỗi làm một người lộng quyền!

"Thái tử, không biết tìm lão phu đến có gì phân phó?"

Có chút bất tri bất giác, đi tới phòng khách, nhìn thái tử cao cao tại thượng, Liễu Tương vẻ mặt cung kính hỏi

98. Chương 98: Hắn Còn Dối Trá Hơn Hắn

"..."

Thái tử không có đáp lời, ánh mắt quét về phía ngoài cửa sổ, nhìn một gốc cây tím tuệ lan trên cửa sổ, dùng toàn bộ tinh thần chăm chú xem, nhìn không chuyển mắt.

"Thái tử?"

Cúi đầu chờ chốc lát, thấy thái tử vẫn không có lên tiếng, Liễu Tương mới ngẩng đầu, theo ánh mắt của thái tử nhìn lại, thấy thứ trên cửa sổ, trái tim của hắn thình thịch thình thịch đạp mạnh...

Tím tuệ lan, trong phòng thái tử, dĩ nhiên có tím tuệ lan rất khó trồng!

Đây là loài hoa Như Yên thích trồng nhất, ở trong phòng Như Yên, cũng chính là nơi của Tàn Nguyệt, hình như còn có một cây...

Nói như vậy, thái tử đối với Tàn Nguyệt, không có thật sự hết tình? Vậy Tàn Nguyệt làm sao bây giờ? Hạo Nguyệt làm sao bây giờ?

"Ồ, Liễu Tương tới rồi?"

Rốt cục từ trong cây hoa phục hồi tinh thần lại, thái tử cười đậm:

"Tướng gia mời ngồi!"

Vốn nên gọi một tiếng nhạc phụ, nhưng là thái tử, gọi hay không là tự do của hắn, hắn nói như thế nào, Liễu Tương cũng không dám nói một chữ không.

"Tạ ơn thái tử!"

Mặt ngoài trấn định ngồi xuống, rất nhanh có nha hoàng bưng rượu ngon và món ngon tới, Liễu Tương muốn hỏi nguyên nhân thái tử tìm mình, nhưng thái tử vẫn không nhắc tới, hắn cũng không biết nên nói như thế nào. Không yên lòng uống một ít, sau ba ly rượu, thái tử đột nhiên cười nói:

"Tướng gia, hôm nay cũng không có người ngoài, có lẽ ta gọi nhạc phụ thân thiết hơn. Hôm nay Kỳ quốc gây rối, không biết tướng gia có chọn được người hợp ý chưa?"

Rốt cục nói đến chính sự rồi sao? Trong lòng Liễu Tương run lên, trong đầu đã sớm nghĩ tốt đối sách:

"Thái tử khách khí rồi, chuyện này, ta vốn không có ý định tham dự, nếu như thái tử chọn được người thích hợp, lão phu nhất định ủng hộ đến cùng!"

Sớm biết hắn là vì chuyện này tới, hôm nay nói ra, ngược lại tâm lý dễ dàng không ít.

"Ai? Tướng gia khiêm nhường rồi, ngươi là trụ cột của Đại Quân Vương triều ta, chờ sau này, có rất nhiều chuyện phải thỉnh giáo tướng gia."

Thái tử khiêm nhường cười, chỉ là tươi cười đó rất giả, rất khách sáo, khiến cho người ta không cảm thấy có một chút thành ý.

"Chỉ là, tục ngữ nói, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, Kỳ quốc này, bất quá cũng là một nước nhỏ cỡ bàn tay, trước kia, người không phải đi đánh trận, mà là đi lập công, chúng ta đương nhiên phải lo lắng người một nhà rồi, tướng gia ngươi nói phải không?"

99. Chương 99: Đề Nghị Của Thái Tử

Liễu Tương âm thầm đoán trong lòng, Kỳ quốc này, mặc dù không phải rất lớn mạnh, nhưng cũng không thể khinh thường, thái tử nói cũng quá khoa trương rồi. Nhưng nước phù sa không chảy ruộng người ngoài lại là có ý tứ gì? Hắn chỉ, đến tột cùng là ai đây?

"Thái tử nói rất đúng, chỉ là lão phu ngu muội, không biết thái tử hợp ý người nào? Lão phu sẽ ủng hộ đến cùng!"

Vẻ mặt tươi cười nhìn thái tử, thái tử ha ha cười:

"Tướng gia nói đùa, bổn vương nói, đương nhiên là thông gia của ngươi, Địch lão tướng quân rồi!"

Địch tướng quân? Trong lòng Liễu Tương lướt qua một tia bất an, Địch lão tướng quân tuổi đã lớn, nếu như không phải Đại Quân Vương triều thật sự chưa phái người nào, chắc chắn không có khả năng phái hắn đi. Nhưng thái tử vừa mới nhắc tới, đề nghị của hắn, hẳn chính là Địch Mân cũng đang bảo trì trung lập.

Chỉ là Địch Mân vừa thành thân, bây giờ chưa quay về triều, Hoàng thượng không có khả năng phái hắn đi.

Hơn nữa, nếu như người khác nhắc tới Địch Mân, có lẽ hắn cũng không cảm giác được gì. Nhưng thái tử cùng Địch Mân, hắn biết quan hệ của bọn họ, chỉ một mình Tàn Nguyệt, hai người cũng đã nháo đến nước lửa không dung, hắn làm sao có thể tốt bụng đem cái tốt này giao cho Địch Mân đây?

"Thái tử, Địch lão tướng quân đã hơn năm mươi, Địch Mân vừa mới thành thân, chuyện này…"

Trực giác, Liễu Tương bắt đầu từ chối, thái tử ha hả cười:

"Chuyện này bổn vương cũng biết, nhưng nam nhi tốt, vốn nên lập chí đền nợ nước, hôm nay quốc gia gặp nạn, làm sao có thể trầm mê trong tư tình nhi nữ đây? Huống chi, trong triều, còn có người nào quen thuộc trạng huống bên kia hơn Địch Mân?"

Đích xác, hai năm trước, Địch Mân mang binh qua bên kia, hơn nữa cũng ở đến nửa năm. Nói về quen thuộc, quả thật hắn là người lựa chọn tốt nhất, nhưng mấu chốt là chủ ý này là thái tử đưa ra.

"Điều này cũng đúng, nhưng là, đứa nhỏ Tàn Nguyệt này, từ nhỏ đã chịu nhiều khổ như vậy, thành thân mới vài ngày, ta…"

Liễu Tương tự trách nói, thái tử than một tiếng nói:

"Nghe cấp báo, bên kia cũng không quá nhiễu loạn, hẳn là rất nhanh có thể trở về. Gần đây thân thể Hạo Nguyệt tốt hơn nhiều, vết thương do không cẩn thận gây ra trên mặt, ta đã cho nàng dùng bí dược (thuốc bí mật) trong cung, cũng sắp khỏi rồi. Chỉ là da mặt nàng mỏng không dám ra đây, chờ vết thương trên mặt tốt, bổn vương cũng nên đưa nàng về nhà mẹ một chuyến…"

100. Chương 100: Có Đi Không Về

Hạo Nguyệt? Bây giờ thái tử dĩ nhiên chủ động đưa Hạo Nguyệt ra, xem ra lần này, hắn không thể không nói. Liễu Tương xấu hổ cười:

"Hạo Nguyệt đều là lão phu làm hư hỏng, mong rằng thái tử có thể mở cho nàng một cửa, tha thứ sự ngang ngạnh của nàng!"

Thái tử sang sảng cười:

"Sao có thể đây? Tâm tư của Hạo Nguyệt, bổn vương hiểu, bây giờ nàng cũng là phi tử của bổn vương, tướng gia, từ nay về sau, chúng ta đã là người một nhà…"

Tướng gia yên tâm cười, hắn hiểu rõ thái tử nói như vậy, tức là chuyện Hạo Nguyệt coi như đã qua. Về phần Tàn Nguyệt cùng Địch Mân bên kia, vừa thành thân đã xuất chinh mặc dù là có chút vội vàng xao động, nhưng đây cũng không phải một chuyện xấu, Địch Mân lập công trở về, Tàn Nguyệt cũng nở mày nở mặt.

Rượu đủ cơm ăn no, Liễu Tương mới say ngây ngất trở về. Một khối đá lớn trong lòng đã rơi xuống đất, nhưng hắn lại không hề nghĩ tới, thái tử làm như vậy, là có âm mưu gì.

Thấy Liễu Tương rời đi, mặt thái tử âm trầm trở lại thư phòng, Ngô Thái Ngô Cầu cùng nhau theo vào, nhìn thái tử không nói một câu, chỉ lẳng lặng theo sau, nhưng một câu cũng không dám nói.

"Ngô Cầu, chuyện này giao cho ngươi. Nhớ kỹ, chỉ cho phép thành công, không cho thất bại!"

Qua hồi lâu, thái tử đột nhiên ngẩng đầu, hung tợn phân phó.

"Vâng, thái tử!"

Ngô Cầu khom người, thái tử sầu lo thở dài:

"Cần phải làm đến thần không biết quỷ không hay, ngươi cũng biết, Hoàng thượng đối với hắn rất có tình, nếu như vạn nhất Hoàng thượng biết rồi..."

"Thuộc hạ rõ ràng! Thuộc hạ sẽ an bài tốt, để cho hắn chết oanh oanh liệt liệt!"

Thái tử hài lòng vỗ vỗ vai Ngô Cầu, tán thành nói:

"Tốt, ta chờ tin tốt của ngươi!"

Địch Mân, đi thôi, Liễu Tương đề nghị cho ngươi xuất chinh, mà ngươi đi rồi tất nhiên là có đi không về. Đến lúc đó, Tàn Nguyệt, không biết ngươi sẽ cảm kích phụ thân của ngươi thế nào đây?

Hắn không chiếm được, hắn cũng không để cho người khác có được, hắn tình nguyện, tự tay hủy diệt!

Lạnh lùng ngẩng đầu, Ngô Thái cười nói:

"Thái tử, kế hoạch của chúng ta, tất nhiên là không có sơ hở. Còn có, thái tử, về chuyện đó..."

"Để cho bọn họ tiếp tục chú ý, cẩn thận chú ý hành động của nàng. Bổn vương cũng sẽ tìm mẫu phi hỏi một chút, lúc ấy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra... Có lẽ, thật sự có cá lọt lưới cũng không chừng..."

101. Chương 101: Cái Chết Của Hàn Phi 1

"Vương gia nói rất đúng, tốt nhất vẫn là hỏi thăm rõ ràng. Theo thuộc hạ biết, năm đó Hoàng thượng, là cực sủng Hàn phi nương nương!"

Hàn phi, lúc đó người phụ nữ kia, thần bí mất tích, mọi người đều biết, nữ nhân đó lúc ấy là sủng quán hậu cung. Bất quá, nàng mất tích rất bí ẩn, nghe nói lúc ấy cùng bị mất tích, còn có con trai của nàng.

"Cái gì, Phái Nhi, vì sao ngươi lại hỏi Hàn phi?"

Nhắc tới Hàn phi, Lâm quý phi liền kích động, trong con ngươi, khó có thể che dấu bối rối.

"Mẫu phi, chỉ là ta tò mò, cho nên mới hỏi một chút. Mẫu phi, lúc ấy làm sao Hàn phi mất tích? Con trai của nàng ở đâu?"

Nhìn Lâm quý phi bối rối, thái tử biết chuyện năm đó không đơn giản, có lẽ, có quan hệ rất lớn tới mẫu phi của hắn.

"Ta... Phái Nhi, ta nghĩ nghĩ... Ta nghĩ nghĩ..."

Lâm quý phi nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc Hàn phi sắp chết, đôi mắt to không thể tin kia, tuyệt vọng nhìn nàng. Có lẽ, đến chết nàng cũng không thể tin được, muốn mạng của nàng, dĩ nhiên là mình?

Chỉ là, chuyện này oán được ai đây? Hoàng thượng là phu quân của nàng, cũng là phu quân của mình. Hoàng thượng có thể sủng nàng, có thể yêu nàng, nhưng làm sao có thể lập con trai của nàng thành thái

tử? Hài tử kia, rất nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn Phái Nhi của nàng một tuổi. Trưởng ấu có thứ tự, con trai của mình không là thái tử, của nàng làm sao có thể làm thái tử?

"Hàn phi cùng người thông gian, bị Hoàng thượng vừa lúc bắt gặp, gian phu kia tới cứu nàng, kết quả bọn họ bị ngã xuống vách núi… Lúc ta phái người tìm được họ, họ đã sớm mất mạng…"

Lâm quý phi than nhẹ một tiếng, sắc mặt trầm thống nói.

"Mẫu phi, ngươi xác định lúc ấy bọn họ đều mất mạng sao?"

Thái tử bất an mặt nhăn mày nhíu, theo lý thuyết, nương đối với các nàng hẳn là rất quen thuộc mới đúng, cũng sẽ không gặp phải tình huống nhận lầm người, đây là chuyện chắc chắn, hẳn là không có điểm đáng nghi. Nhưng vì sao, trong lòng hắn vẫn cảm thấy lo lắng?

"Ừ, chắc chắn, ta tận mắt thấy bọn họ bị chôn xuống…"

Lâm quý phi nâng mắt lên lên: "Phái Nhi, có cái gì không đúng sao?"

102. Chương 102: Cái Chết Của Hàn Phi 2

Thái tử lắc đầu, quyết định trước không đem lo lắng của mình nói cho Lâm quý phi, hơn nữa, vẻ mặt vừa rồi của nàng kích động như vậy, nói ra nhất định không phải là sự thật lúc đó. Xem ra chuyện này, từ mẫu phi không hỏi ra cái gì rồi, chủ yếu vẫn là dựa vào mình đi điều tra.

"Không có việc gì, mẫu phi, hài nhi cũng chỉ là nghe bọn họ nói, cảm thấy tò mò mà thôi. Mẫu phi nghỉ ngơi cho khỏe, hài nhi cáo từ trước!"

Thái tử hiếu thuận cười, lúc trở lại phủ trong lòng vẫn bất ổn như cũ. Bất quá, không chỉ hắn, bởi vì lời của hắn, Lâm quý phi cũng sợ hãi hồi lâu.

Hàn phi, ngươi cũng đã chết nhiều năm như vậy, sao ngươi lại tới lúc này? Còn có hài tử kia, nếu như bây giờ còn sống, cũng đã sớm thành thân rồi?

"Nương nương!"

Thiếp thân nha đầu Tú Nhi thấy Lâm quý phi mất hồn, vội vàng đi tới gọi.

"Tú Nhi, ngươi nói ta có phải rất ngốc không?"

Xoay người, Lâm quý phi cười thê thảm: "Hoàng thượng? Người nào trong cung có được?"

"Nương nương, người là lớn nhất trong cung, nương nương không cần để ý!"

Mặc dù, bây giờ nàng chưa phải hoàng hậu, nhưng quyền lợi của nương nương hôm nay, đã cùng cấp với hoàng hậu, vậy một cái hư danh, có hay không có quan hệ gì?

"Ta biết… Hôm nay Phái Nhi đến, nhắc tới Hàn Tư Vũ!"

Hàn Tư Vũ? Sắc mặt Tú Nhi trắng nhợt, lo lắng đi tới cửa, bối rối đóng cửa lại, kích động nói:

"Nương nương, thái tử… Làm sao biết? Lúc đó hắn mới…"

Đúng vậy, lúc đó, hắn mới ba tuổi, cái gì cũng chưa hiểu, càng không thể nhớ kỹ trong cung có một vị nương nương như vậy.

"Không biết hắn nghe ai nói. Tiến cung cũng gần ba mươi năm rồi, chuyện tốt ta đã làm thật không ít, chuyện xấu cũng không ít, duy chỉ có ánh mắt lúc nàng lúc sắp chết đó, vĩnh viễn ta đều không quên được. Nàng từng nguyền rủa ta, nói sẽ khiến ta đoạn tử tuyệt tôn, không được chết tốt… Tú Nhi, ngươi nói lòng của nàng sao lại ác độc như vậy?"

Lâm quý phi than nhẹ một tiếng, Tú Nhi vội vàng khuyên nhủ:

"Nương nương không cần lo lắng, nàng đã chết nhiều năm như vậy, còn có thể làm ra cái quỷ gì? Nương nương, ngài cũng mệt rồi, nên nghỉ tạm chút, lát nữa sẽ tốt hơn…"

103. Chương 103: Đuổi Tận Giết Tuyệt 1

Bốn phía đều là một mảnh mưa bụi lất phất, loáng thoáng có thể nhìn thấy, cây cối rậm rạp, Lâm quý phi sốt ruột nhìn, bên cạnh chỉ có vài người hộ vệ thiếp thân, còn lại đã đến phía dưới vách núi rồi.

"Nương nương, ngài có muốn nghỉ tạm một chút không? Bọn họ rất nhanh sẽ có tin tức thôi!"

Nha đầu Văn Nhi, cũng là một người rất thân cận, nàng chăm sóc dìu mình, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

"Không cần! Ta không mệt!"

Hàn phi, nếu như, không phải ngươi ở bên tai Hoàng thượng thổi gió, muốn lập hài tử của ngươi thành thái tử, ta làm sao có thể đối với ngươi như vậy? Cho nên, tất cả chuyện này đều là ngươi tự tìm, không thể trách lòng ta tàn nhẫn.

"Nương nương, nương nương, tìm được rồi, tìm được rồi…"

Đang nói chuyện, có người ôm một người cả người đều là máu đi đến, Lâm quý phi chầm chậm bước qua, có người đưa đèn lồng lên, Lâm quý phi hỏi:

"Sao chỉ có mình cô ta? Hài tử đâu?"

"Bẩm nương nương, hài tử ở trong lòng của nàng, nàng ôm quá chặt, lấy không được…"

Thị vệ nhỏ giọng trả lời.

"Mở tay nàng ra, ta muốn nhìn…"

Mở tay nàng ra? Thị vệ mở to mắt, nàng đã như vậy rồi, sao nương nương còn lo lắng nữa? Bất quá, người trong cung là như thế này, so sánh, trừ xinh đẹp ra, được Hoàng thượng sủng ái, còn lại chính là lòng dạ độc ác.

"Lâm Hi, thì ra là ngươi!"

Khi mọi người ở đây dùng sức mở tay Hàn phi ra, thì Hàn phi mà bọn họ tưởng rằng tắt thở đột nhiên mở mắt ra, phẫn nộ trừng mắt nhìn Lâm quý phi.

"Ha hả, muội muội cố gắng thông minh, không sai, là ta!"

Hai mắt phát lạnh, Lâm quý phi nói:

"Ngươi đã biết rồi, ta đây cũng người sáng không nói điều mờ ám, nếu như, ngươi không cho Hoàng thượng lập con của ngươi, ta cũng không đuổi tận giết tuyệt như vậy!"

"Ta không có… Ta cho tới bây giờ đều không để Hoàng thượng lập Hạo Nhi… Hoàng thượng muốn lập Hạo Nhi thành thái tử, ta cũng vẫn khuyên Hoàng thượng bỏ đi chủ ý này…"

Ngẩng khuôn mặt nhỏ đầy máu tươi, Hàn phi cười khổ một tiếng:

"Lâm Hi, ta coi ngươi như tỷ muội từ lâu, thả ta rời đi được không? Ta cam đoan, sau này không bao giờ hồi cung nữa…"

"Ha ha… Tư Vũ, ngươi thấy có thể sao?"

Con ngươi sắc bén quét về phía hài tử trong lòng nàng, Lâm quý phi cười to nói:

"Tư Vũ, hắn đã chết, Hạo Nhi của ngươi đã chết…"

104. Chương 104: Đuổi Tận Giết Tuyệt 2

"Không, không có, Hạo Nhi của ta không có…"

Hàn phi cúi đầu, chỉ thấy trên mặt tiểu hài tử cũng có vết thương, trên người cũng có vết máu, chỉ là chóp mũi, còn có thể nghe thấy, tiếng thở yếu ớt.

"Thật sự?"

Mắt Lâm quý phi thoáng nhìn, thị vệ đi qua đoạt lấy hài tử, Lâm quý phi cười nói:

"Vẫn còn có hơi thở, ngất đi thôi. Bất quá, bây giờ còn thở, không có nghĩa là lát nữa còn thở, ngươi nói phải không?"

Lấy ra một cái khăn lụa, Lâm quý phi đưa ột thị vệ trong đó, thị vệ hiểu rõ tiếp nhận, che lên miệng hài tử.

"Không… Không được, không được thương tổn hắn, Lâm Hi, ngươi giết ta, giết ta đi… Đừng thương tổn hắn…"

Cơ hồ là liều mạng, Hàn phi từng chút từng chút bò về phía hài tử, mà Lâm quý phi ha ha cười to nói:

"Không có khả năng!"

"Ngươi… Lâm Hi, ngươi sẽ gặp báo ứng, nhất định sẽ gặp báo ứng! Ta rủa ngươi đoạn tử tuyệt tôn! Ta muốn hóa thành lệ quỷ (con quỷ ác), ta hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi…"

"Aaaa…"

Một tiếng thét kinh hãi, trong đầu nghĩ đến, vẫn là đôi mắt đầy máu của Hàn phi. Lệ quỷ, nàng nói muốn hóa thành lệ quỷ?

Tại sao, qua nhiều năm như vậy, nàng lại nhớ tới nàng, nhớ tới người phụ nữ đã chết hai mươi năm kia!

Là do hôm nay Phái Nhi nhắc tới chuyện của nàng sao? Có phải không, trong bóng tối, nàng thật sự đã trở về?

Có thể chứ? Bằng không, sao Phái Nhi lại nhắc tới nàng? Sao lại nói đến nàng?

"Nương nương… Nương nương…"

Nghe được tiếng la của Lâm quý phi, Tú Nhi bối rối chạy vào, nhìn thấy mồ hôi lạnh trên mặt Lâm quý phi, nàng bối rối không biết như thế nào cho phải.

"Tú Nhi, Tú Nhi…"

Ôm cổ Tú Nhi, Lâm quý phi bất lực khóc lên, rất lâu rất lâu trước kia, nàng cũng từng có qua một đoạn thời gian rất dài, luôn mơ thấy Hàn phi, mơ tới Hàn phi nguyền rủa, sau đó tìm một đại sư làm phép mới tốt hơn nhiều, mà hôm nay…

"Nương nương, nương nương…"

Ôm chặt nương nương, Tú Nhi bối rối nhẹ lẩm bẩm .

"Ta không có việc gì!"

Đẩy Tú Nhi ra, Lâm quý phi khôi phục lại trấn định như trước: "Tìm một đại sư làm phép đi, nàng không phải muốn hóa thành lệ quỷ sao? Ta muốn cho nàng, ngay cả lệ quỷ cũng không thành!"

105. Chương 105: Người Xuất Chinh Tốt Nhất Được Chọn

Hoàng thượng đang đau đầu vì hai phía ngầm đấu rõ ràng, bất luận tuyển người ở bên nào, cũng có thể ở trong lúc vô ý cho thấy, hắn hướng về nam tử đó, rất có khả năng, tranh đấu của hai người càng thêm mạnh.

Thấy tấu sớ của Liễu Tương, Hoàng thượng bất đắc dĩ thở dài, không phải là Liễu Tương cũng tham dự vào chứ? Như vậy thì khó có thể làm rồi, hắn đã ám chỉ qua Liễu Tương, bên kia cũng không được giúp.

Những đại thần hiện nay, đã sớm lén kết bè kết phái, hắn chỉ lám chỉ qua mấy người thân tín, toàn bộ cũng đã kết phái, đối với hắn mà nói không phải là chuyện tốt gì.

"Địch Mân?"

Thấy người Liễu Tương đề cử, Hoàng thượng kinh ngạc ngẩng đầu. Tất cả mọi người đều biết, Địch Mân vốn là con rể của Liễu Tương, bây giờ vừa mới thành thân, còn chưa có vào triều lại.

Hơn nữa, công cùng tư mà nói, Liễu Tương cũng không nên đề cử hắn. Hoàng thượng quét về phía Liễu Tương, chờ hắn cho một giải thích.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, lão thần nghĩ, chuyện Kỳ quốc phải giải quyết nhanh một chút, để bảo vệ an bình cho dân chúng biên quan của Đại Quân vương triều ta. Hiện nay qua lâu như vậy, ý kiến của mọi người lại khác nhau lớn như vậy, cứ như vậy, các dân chúng phải chịu bao nhiêu đau khổ? Lão thần đề cử Địch Mân, thứ nhất Địch Mân từng mang binh qua bên kia, đối với tình huống bên kia cực kỳ quen thuộc; thứ hai, mọi người đối với năng lực của Địch Mân cũng có tín nhiệm, tin rằng chọn hắn đi, mọi người hẳn là cũng không có ý kiến?"

Liễu Tương vừa nói xong, thái tử liền đứng ra:

"Phụ hoàng, Liễu tướng nói có lý, nhi thần không có dị nghị!"

Nói xong, ánh mắt quét về phía Ngũ hoàng tử, chỉ thấy hắn cắn chặt hai môi, oán hận trừng mắt nhìn Liễu Tương, lão hồ ly này, chỉ biết giúp người nhà mình. Nhưng Địch phủ đã sớm cho thấy lập trường trung lập rồi, vì sao thái tử lại tán thành hắn đi? Chẳng lẽ bọn họ cũng đứng chung một chỗ rồi sao?

"Tốt, Cường Nhi, ý của ngươi thì sao?"

Hoàng thượng hài lòng nhìn thái tử, thái tử làm như vậy, biến tướng coi như là thoái nhượng một bước rồi, mà Ngũ hoàng tử, thấy thái tử cũng đồng ý rồi, cũng chỉ có thể phụ họa đồng ý.

"Địch Mân xuất chiến, tất nhiên là không tồi. Nhưng hắn vừa mới thành thân…"

Hoàng thượng khó xử chau mày, Địch lão tướng quân vội vàng đứng ra:

"Bẩm Hoàng thượng, nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên lấy bảo vệ quốc gia làm trọng. Lão thần thay mặt Địch Mân tạ Hoàng thượng long ân!"

…

Lúc này, Địch Mân cùng Tàn Nguyệt ở tướng quân phủ, làm sao cũng thật không ngờ, hắn chưa trở vào triều, triều đình cũng đã quyết định vận mệnh của hắn!

106. Chương 106: Bất An Của Tàn Nguyệt

Mới vừa rời giường, Tàn Nguyệt đột nhiên tinh thần cảm thấy có chút không yên, sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng.

"Làm sao vậy, Nguyệt Nhi?"

Địch Mân bất an sờ sờ mặt của Tàn Nguyệt, đột nhiên hỏi.

"Địch Mân, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng lo lắng… Hẳn là không có việc gì, có thể là đói bụng…"

Trước kia, lúc đói cũng sẽ như vậy, sẽ cảm thấy tâm hoảng ý loạn, đứng ngồi không yên.

"Vậy còn không mau lên, chúng ta ăn cái gì đi!"

Địch Mân yêu thương cười, Tàn Nguyệt này, đói bụng thì sắc mặt sẽ tái nhợt sao? Có phải lúc trước ở tướng phủ, nàng cũng thường xuyên chịu đói? Liễu tướng, chẳng lẽ Tàn Nguyệt không phải nữ nhi của ngươi sao? Cùng là nữ nhi, tại sao Tàn Nguyệt phải chịu đói?

Thấy mặt Địch Mân âm trầm, Tàn Nguyệt vội vàng cười nói:

"Ta không có việc gì, ăn chút gì là tốt rồi!"

Kỳ thật, lúc hai người rời giường luôn là không còn sớm, Địch Mân khó được khi không cần vào triều, mà bên người lại có mỹ nhân ở cùng, hắn tự nhiên cũng thích ở trên giường. Về phần Tàn Nguyệt, buổi tối ngủ không ngon, mỗi ngày ngủ thẳng đến mặt trời lên cao cũng là chuyện thường. Bất quá, đối với việc này Địch phu nhân cái gì cũng chưa nói, chỉ là thúc giục nhanh sinh một hài tử, nàng rất muốn ôm cháu.

"Cha, ngài đã trở về?"

Chưa cơm nước xong, chỉ thấy Địch lão tướng quân trầm mặt đi đến, Địch Mân cùng Tàn Nguyệt vội vàng đứng dậy, thầm nghĩ cũng lâu như vậy rồi, cha là lần đầu tiên trầm mặt trở về.

"Địch Mân, theo ta đến thư phòng!"

Địch lão tướng quân nhìn Tàn Nguyệt một cái, lạnh nghiêm mặt nói.

"Cái gì? Ồ, được!"

Địch Mân đầu tiên là cả kinh, cái nhìn này của Địch lão tướng quân, quả thực có chút kỳ quái, hắn không phải vẫn rất thích con dâu Tàn Nguyệt này sao? Sao vừa rồi hình như là…

Có ý kiến với Tàn Nguyệt?

Địch Mân quay đầu lại, nhìn Tàn Nguyệt ôn nhu cười:

"Nguyệt Nhi, ngươi ăn trước đi, ta sẽ về sớm!"

Tàn Nguyệt nhẹ cười, biết Địch lão tướng quân tìm Địch Mân tất nhiên là có việc gấp, nhưng nhìn sắc mặt hắn chuyện này hẳn là có liên quan đến mình, lại không phải là chuyện gì tốt…

Nhưng, có liên quan tới mình sẽ là chuyện gì đây? Tàn Nguyệt cau mày trầm tư, suy nghĩ hồi lâu, cũng đã nghĩ đến Liễu Tương cùng thái tử. Chẳng lẽ là hai người bọn họ?

107. Chương 107: Nguyệt Nhi, Ta Phải Xuất Chinh Rồi

Không, sẽ không, bây giờ ván đã thành thuyền, bọn họ còn muốn thế nào?

Đặc biệt là thái tử, nàng cùng hắn không có gì, không gặp gỡ nhiều, cũng không có cảm tình rất tốt, bây giờ nàng là thê tử của Địch Mân, hắn còn muốn thế nào?

Có lẽ là tâm lý bất an, lại nhìn món ngon trước mặt, đúng là một chút hứng thú cũng không có! Liền bảo hạ nhân, đem thức ăn xuống hết, Tàn Nguyệt đi tới chỗ ở của Địch phu nhân, cứ trò chuyện một câu lại một câu, bất tri bất giác, trời cũng đã tối đen.

Lúc cơm tối, rốt cục thấy Địch Mân cùng Địch lão tướng quân đi ra, trên mặt hai người, đều âm trầm dọa người, không có một chút ý cười.

"Địch Mân, làm sao vậy?"

Thấy Địch Mân tới đây, Tàn Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

"Không có việc gì. Ăn cơm trước đi, lát nữa về ta nói cho ngươi!"

An ủi kéo tay Tàn Nguyệt, Địch Mân thở dài một tiếng, không lâu trước còn nói hắn muốn tạm nghỉ ba năm, không ngờ còn chưa đến mười ngày, hắn sẽ xuất phát.

"Cái gì? Địch Mân, ngươi nói ngươi phải…"

Ăn xong cơm không có vị gì, Tàn Nguyệt không thể chờ đợi được thúc giục Địch Mân trở về. Nghe Địch Mân nói, lòng của nàng càng thêm bất an.

"Đúng vậy, chỉ có thời gian ba ngày để chuẩn bị. Nguyệt Nhi, còn có ba ngày ta sẽ xuất chinh, ta thật không nỡ rời khỏi ngươi!"

Ôm chặt Tàn Nguyệt vào lòng, Địch Mân đau lòng nói. Biết rõ, làm một tướng quân, xuất chinh chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng thật sự phải rời khỏi, trong lòng hắn vẫn là vạn phần không muốn.

"Nhưng… Nhưng, ngươi không phải còn chưa vào triều sao? Sao bọn họ lại nghĩ đến ngươi?"

Ôm chặt eo Địch Mân, Tàn Nguyệt run giọng hỏi.

"Không phải nói rồi sao, Liễu Tương đề nghị, thái tử đồng ý đồng ý đầu tiên, ngũ hoàng tử cũng đồng ý, cho nên, liền định ta xuất chinh… Nguyệt Nhi, bên kia ta rất quen thuộc, không cần phải lo lắng, nhiều nhất ba tháng ta sẽ trở lại!"

Hôn hai mắt của Tàn Nguyệt, Địch Mân nhẹ nhàng an ủi nói.

"Nhưng, Mân, thái tử cư nhiên là người đầu tiên tán thành… Ngươi, ngươi không cảm thấy rất kỳ quái sao?"

Thái tử, nàng cảm thấy địch ý của hắn với Địch Mân, mặc kệ địch ý này có phải bởi vì mình hay không, nhưng cảm giác của nàng không sai, nàng dám khẳng định, thái tử tuyệt đối sẽ không giúp Địch Mân!

108. Chương 108: Triền Miên Trước Ly Biệt 1

"Nguyệt Nhi, không nên suy nghĩ nhiều, thái tử chỉ là không muốn thấy chúng ta thân thiết, mà hôm nay hắn cùng với nhóm người ngũ hoàng tử lại giằng co không dứt, Liễu Tương mới có thể đề nghị ta - người trung lập này xuất chinh, như vậy bọn họ mới không phản đối. Hơn nữa, có thể ngươi chưa biết, lúc trước ta từng mang binh qua nơi đó. Lúc ấy Kỳ quốc liên tiếp làm loạn, ta đã đánh cho bọn họ tan tác… Ha ha, ngươi không biết, ngay lúc đó thần Vương, cũng chính là Hoàng thượng của Kỳ quốc bây giờ, đã tức giận thiếu chút nữa nhảy xuống vực…"

Địch Mân cười ha ha, đối với hắn mà nói, đây chỉ là một chuyện nhỏ, rất nhanh hắn có thể đối phó. Duy nhất không nỡ, chính là phải rời Tàn Nguyệt một thời gian ngắn, đây, phải đi nhanh về nhanh mới được.

"Địch Mân, ngươi cảm thấy không có vấn đề sao? Tại sao thái tử lại là người đầu tiên đồng ý?"

Tàn Nguyệt vẫn cảm thấy bất an, có thái tử tham gia, Tàn Nguyệt luôn cảm thấy, chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

"Yên tâm, thái tử chỉ là cảm thấy đề nghị này rất tốt, hắn phản đối cũng không có ích gì, chi bằng lưu lại cho Hoàng thượng một ấn tượng tốt."

Buông tay ra, Địch Mân nghiêm túc nhìn Tàn Nguyệt, luyến tiếc nói:

"Tàn Nguyệt, nhưng ngươi, chúng ta vừa mới thành thân, ta phải xuất chinh, ta thật sự không nỡ ngươi…"

Cúi đầu, Địch Mân thật sâu hôn Tàn Nguyệt, cũng hôn tới Tàn Nguyệt đang muốn nói như thế. Tàn Nguyệt thở dài một tiếng, chỉ có thể ôm chặt Địch Mân, để an ủi lo lắng trong lòng nàng.

Bởi vì định ra cuộc sống xuất chinh, ban ngày Địch Mân bận rộn, đại quân xuất chinh, thân là một đại tướng quân, chuyện phải xử lý thật sự là rất nhiều. Mỗi ngày đều là sớm đi tối về, mà Tàn Nguyệt, luôn ngây ngốc chờ, cho dù trễ hơn nữa, cũng muốn chờ Địch Mân trở về mới nghỉ ngơi.

"Nguyệt Nhi, ta không phải đã nói, ngươi nghỉ ngơi sớmmột chút sao? Ngươi xem hai ngày nay, cũng gầy một vòng rồi!"

Vuốt mặt Tàn Nguyệt, Địch Mân đau lòng nói.

"Mân, ngày mai phải đi rồi sao?"

Càng gần ly biệt, thời gian qua lại càng nhanh, thời gian ba ngày, tại sao trong nháy mắt liền qua?

"Đúng vậy, ngày mai sẽ xuất phát. Nguyệt Nhi, ta đáp ứng ngươi, sẽ mau chóng trở về!"

109. Chương 109: Triền Miên Trước Ly Biệt 2

Nâng khuôn mặt nhỏ của Tàn Nguyệt lên, nhìn ngũ quan tinh xảo tao nhã quen thuộc không thể quen thuộc hơn, hắn cũng không nỡ rời khỏi kiều thê của mình.

"Được, ta chờ ngươi!"

Trong mắt vô cùng chua xót, Tàn Nguyệt dùng sức ngẩng đầu, không cho nước mắt trong mắt rơi xuống, Địch Mân thở dài nói:

"Ngươi xem ngươi, khẩn trương cái gì? Ta không có việc gì, cũng không phải lần đầu tiên xuất chinh, nương tử, không cần lo lắng, được không?"

Tàn Nguyệt vội gật đầu, thấy Địch Mân cúi đầu, nàng vươn tay nhỏ bé, sợ hãi nói:

"Không cần… Ta tới…"

"Ngươi tới?" Khóe miệng đẹp mắt có chút nhếch lên, trên gương mặt tuấn dật có thêm một phần đùa cợt, Địch Mân mị hoặc cười nói:

"Được, đêm nay ta là của ngươi, tùy ngươi lăn qua lăn lại…"

Ầm…

Mặt đỏ như máu, Tàn Nguyệt phẫn nộ nhìn hắn:

"Nói ám muội như vậy, ngươi… Ta chỉ muốn nói, ta giúp ngươi cởi áo…"

"Hả… Chỉ có cởi áo sao? Nguyệt Nhi, ngày mai ta phải đi rồi, ít nhất chúng ta cũng một hai tháng không gặp, ngươi không nhớ ta sao? Đêm nay người nào cũng không thể ngủ, hiểu chưa?"

Bắt được tay nhỏ bé của Tàn Nguyệt, Địch Mân nhẹ nhàng hôn lên, trên mặt lộ vẻ cười xấu xa không đứng đắn. Tàn Nguyệt cúi đầu xuống, thẹn thùng một câu nói cũng không dám nói…

Kỳ thật, lúc như vậy, không khí như vậy, tất cả lời nói đều là dư thừa…

"Nguyệt Nhi, ngươi đẹp quá… Ngươi là của ta, vĩnh viễn cũng là của ta, Nguyệt Nhi…"

Nhìn đôi mắt mệt mỏi nhắm chặt của Tàn Nguyệt, Địch Mân thỏa mãn vuốt ve nàng: một đêm không ngủ, Nguyệt Nhi của hắn, cũng mệt muốn chết rồi.

"Mân, ta là của ngươi, ngươi cũng là của ta, chỉ cần ngươi muốn ta, Tàn Nguyệt ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi ngươi!"

Vốn tưởng rằng, nàng đã ngủ thiếp đi, nhưng thật không ngờ, lời nói nhẹ nhàng của Tàn Nguyệt lại vang lên. Địch Mân cao hứng hôn cái trán mịn của nàng:

"Sẽ không, ta Địch Mân thề, đời này kiếp này, vĩnh viễn cũng không buông ngươi!"

"Ta Tàn Nguyệt cũng thề, vĩnh viễn cũng không buông Địch Mân!"

Thanh âm kiên định, theo sát lời thề của Địch Mân, hai người gắt gao ôm nhau, hắn khiến nàng ấm áp, nàng thuận theo hắn, giống như trên thế giới này, cũng chỉ có hai người bọn họ…

110. Chương 110: Tiễn Quân Xuất Chinh 1

Chỉ là, trời cũng không bởi vì yêu của bọn họ mà sáng muộn, thời gian cũng không bởi vì tình của bọn họ mà ngừng lại. Đêm chậm rãi lui đi, mà phương đông cũng dần dần bạc màu.

"Trời sắp sáng."

Nhìn bên ngoài, Tàn Nguyệt sâu kín thở dài nói.

"Đúng vậy, Nguyệt Nhi, ta thật muốn mang theo ngươi đi cùng!" Địch Mân thở dài một tiếng, Kỳ quốc đáng chết, lần nọ cũng không biết Hoàng thượng nghĩ như thế nào, dĩ nhiên thả cho bọn họ một con ngựa. Bây giờ ngược lại, bọn họ an ổn không tới hai năm, lại bắt đầu ngo ngoe muốn di chuyển rồi.

"Thật sự? Có thể chứ? Ta có thể đi theo sao?"

Hai mắt sáng ngời, giống như người chìm trong nước bắt được cành cây cứu mạng, Tàn Nguyệt vội vàng hỏi.

"Nguyệt Nhi ngốc, bên kia nguy hiểm, đương nhiên không thể rồi!"

Địch Mân khẽ cười một tiếng, Nguyệt Nhi của hắn, vừa rồi hắn chỉ tùy tiện nói một chút, mà nàng thế mà lại xem là thật.

"Nguy hiểm, vậy ngươi còn muốn đi… Đúng vậy, ngươi là tướng quân, đương nhiên phải xuất chinh. Bất quá, Mân, ngươi phải cẩn thận chút, nhớ kỹ!"

Khó có thể che dấu lo lắng, bất an trong mắt, tim Tàn Nguyệt gắt gao thót lên cổ họng.

"Ta không có việc gì, ta có võ công, ta khẳng định sẽ không có nguy hiểm. Ngươi không giống, Nguyệt Nhi, ngươi không có võ công, đi rất nguy hiểm. Hơn nữa, tướng quân xuất chinh, không cho phép mang nữ quyến (nữ nhân trong nhà)!"

Địch Mân cho Tàn Nguyệt một cái cười an tâm, tiếp tục nói:

"Ngươi ngủ trước, ta phải rời giường rồi. Nương tử, ngược lại ở nhà chờ ta trở lại, phải ăn ngon ngủ ngon, không được gầy, hiểu chưa?"

"Được, ta tiễn ngươi đi!"

Rưng rưng gật đầu, Tàn Nguyệt cuống quít đứng dậy, tự mình hầu hạ Địch Mân mặc quần áo rửa mặt, nhìn bóng lưng cao lớn càng đi càng xa, càng đi càng xa…

"Địch Mân, ngươi nhất định phải bình an trở về!"

Đối với bóng lưng của hắn, Tàn Nguyệt nỉ non. Bất quá chỉ là tách ra mấy tháng, nhưng vì sao nàng cảm thấy, lần đi này của Địch Mân, chính là vĩnh biệt?

Dường như, lúc này đây hắn tránh ra, sẽ rời đi tầm mắt của nàng, cũng rời đi tánh mạng của hắn…

Dùng sức lắc đầu, Tàn Nguyệt cố gắng làm mất dự cảm bất an này, lúc mở mắt lần nữa, liền thấy đôi mắt cũng mờ mịt của Địch phu nhân phía sau…

111. Chương 111: Tiễn Quân Xuất Chinh 2

"Nương..."

Xoay người qua, Tàn Nguyệt từ từ đi tới bên cạnh Địch phu nhân, cẩn thận đỡ lấy cánh tay Địch phu nhân, nghẹn ngào gọi.

"Tàn Nguyệt, ngươi mới tới đây, không nên lo lắng. Lần đầu tiên cũng là như thế này, quen rồi sẽ tốt thôi, quen rồi sẽ tốt thôi!"

Cầm tay Tàn Nguyệt, Địch phu nhân thở dài một tiếng:

"Từ khi ta mười sáu tuổi gả tới đây, lần đầu tiên nhìn tướng quân xuất chinh, cũng là cả ngày lo lắng ăn không ngon, ngủ không yên. Còn nhớ rõ khi đó, buổi tối nằm mơ đều là hắn đã xảy ra chuyện, thường xuyên một đêm lại một đêm ngủ không yên. Sau đó, dần dần, thấy khá hơn nhiều, tâm lý cũng không sợ hãi nữa. Sau đó, Địch Mân lớn, hắn cũng theo cha hắn xuất chinh, ta lại lo lắng hai người bọn họ... Bất quá, bọn họ cũng ra ngoài nhiều lần như vậy, không phải cũng chưa từng xảy ra chuyện sao?"

Dường như đang an ủi Tàn Nguyệt, cũng là đang an ủi chính mình. Địch Mân, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, hắn là hy vọng của nàng, cũng là hy vọng của Ngư Ngư...

"Nương, ta biết. Chỉ là, ta rất không quen. Ta muốn nhìn hắn đi, có thể chứ?"

Một hồi, bái kiến Hoàng thượng xong, Địch Mân liền mang theo quân đội rời khỏi kinh thành. Tàn Nguyệt biết phụ nữ không thể công khai tiễn biệt, nhưng nàng muốn tìm một nơi an tĩnh, cho dù là lén nhìn hắn đi cũng được.

"Được rồi, để cho Phúc bá đưa ngươi đi!"

Đánh giá Tàn Nguyệt cẩn thận, Địch phu nhân than một tiếng, nàng cũng là người từng trải, nàng hiểu rõ tâm tư của Tàn Nguyệt.

"Dạ, cám ơn nương!"

Tàn Nguyệt cảm kích muốn khóc, không nghĩ tới nương cũng sẽ đồng ý, nàng tưởng rằng, mình phải vụng trộm đi ra ngoài tìm một chỗ.

"Đứa nhỏ ngốc, nương cũng là người từng trải, sao không rõ ngươi nghĩ như thế nào?"

*****

Nơi này, là một chỗ xa trên thành lâu, bình thường ko có nhiều người lui tới, bởi vậy, thành lâu cũng rất cũ nát. Nhưng ở chỗ này, có thể xa xa mà nhìn quân đội lên đường, nhìn người khiến cho nàng quyến luyến kia.

Trên thành lâu cũ nát, tất cả đều là đổ nát, Tàn Nguyệt si ngốc nhìn, mặc dù thấy không rõ mặt Địch Mân, nhưng nàng biết, người thủ lĩnh mặc quân trang, uy vũ phi phàm chính là tướng công của nàng – Địch Mân!

112. Chương 112: Tiễn Quân Xuất Chinh 3

Luôn cảm giác có con ngươi nóng cháy một mực chăm chú nhìn mình, lập tức Địch Mân xoay người, tìm một lần chung quanh, cảm thấy đôi mắt nhìn kỹ vẫn còn đó, động lòng người nhưng không thấy ở nơi nào.

"Địch Mân, ngươi đang tìm cái gì?"

Phó tướng Cát Kim, cũng là lão bằng hữu (bạn bè lâu năm) lão cộng sự của Địch Mân, hắn liền tiến gần lại, tò mò hỏi.

"Không có việc gì, ta cảm giác có người đang nhìn ta!"

Địch Mân không để ý cười, Cát Kim cười to ha hả:

"Đó là đương nhiên rồi, Địch tướng quân anh tuấn đẹp trai, không biết mê đảo tâm hồn thiếu nữ của bao nhiêu cô gái trong kinh thành. Địch Mân, ngươi nói ngươi thành thân sớm như vậy để làm chi? Ngươi có biết, lần này có bao nhiêu người thương tâm rơi lệ không?"

Địch Mân gõ đầu Cát Kim một cái, giả vờ cả giận nói: "Ta nguyện ý! Này, không nói chuyện này nữa, nếu để Tàn Nguyệt biết, ta có thể sẽ bi thảm…"

"Tàn Nguyệt, chị dâu sao? Nàng rất hung ác?"

Cát Kim nhiều chuyện vươn cổ dài, Địch Mân cười nói:

"Không hung ác, rất dịu dàng. Nhưng, ta sẽ không để cho nàng thương tâm!"

Tàn Nguyệt, đúng rồi, vừa rồi chẳng lẽ là Tàn Nguyệt? Lần nữa theo cảm giác mà tìm, quả nhiên nhìn thấy, trên thành lâu xa xôi kia, có một người rất nhỏ đang nhìn không chớp mắt.

"Tàn Nguyệt…"

Thì thào gọi một tiếng, Địch Mân ngay cả mắt cũng không chớp, hắn vươn tay, cố gắng vẫy vẫy phía bên kia, Cát Kim cũng thấy được Tàn Nguyệt, hắn giật mình há to miệng – chị dâu, nàng cư nhiên trèo lên trên thành lâu cao như vậy!

"Địch Mân…"

Hắn thấy mình rồi!

Thấy hắn quay đầu, thấy hắn phất tay với mình, Tàn Nguyệt kích động gọi. Chỉ là, bất luận thanh âm của nàng lớn bao nhiêu, nàng dùng bao nhiêu khí lực, hắn cũng không nghe được thanh âm của nàng.

"Địch Mân, ta chờ ngươi…"

Tàn Nguyệt thì thào nói, biết rõ cách xa như vậy, Địch Mân cũng nghe không được, nhưng nàng vẫn không nhịn được nói ra.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia đi xa rồi, nơi này gió lớn, ngài nên trở về thôi! Nếu cảm lạnh làm hại thân thể, thiếu gia cũng sẽ đau lòng!"

Địch Mân!

Hắn không ngừng quay đầu lại nhìn, thẳng đến, người trên thành lâu càng ngày càng nhỏ…

Tàn Nguyệt phút chốc cũng không chớp mắt mà nhìn, chỉ thấy đội ngũ trùng trùng điệp điệp càng đi càng xa…

Dần dần, chỉ còn lại có đám khói cuồn cuộn, còn có vẻ u sầu nhàn nhạt…

113. Chương 113: Hạo Nguyệt Ước Hẹn

Lúc chưa thành thân, Tàn Nguyệt luôn thích ngồi yên tĩnh một mình, lúc đó căn bản là không cảm thấy cái gì, chỉ là xem vài cuốn sách, luyện chữ, tâm tình tốt thì vẽ tranh, cuộc sống trôi qua cũng rất nhanh. Nhưng hôm nay, Địch Mân vừa đi, Tàn Nguyệt đột nhiên cảm thấy bên người trống rỗng, làm chuyện gì cũng đều không hứng thú.

Lam Nhi vẫn không có tin tức, nàng theo gả đến phủ thái tử, cũng không biết thái tử sẽ đối với nàng như thế nào. Hẳn là sẽ không quá tàn nhẫn chứ, lúc đó Lam Nhi cũng không phải tự nguyện, hẳn là Hạo Nguyệt uy hiếp nàng.

Cuộc sống từng ngày từng ngày ráng chịu, trong nháy mắt đã qua một tháng. Trong lúc đó, thái tử đến thăm mấy lần, Tàn Nguyệt lấy lý do Địch Mân không ở nhà, không tiện gặp khách, đều cự tuyệt. Có lẽ thái tử cũng chưa chạm qua nhiều đinh mềm như vậy, sau đó đã không tới.

Ở trong phủ chọn hai người nha hoàn mười bốn mười lăm tuổi theo bên người, vừa nhìn đều là hài tử rất thông minh. Thì ra lúc Địch Mân còn ở lại, bên người có rất ít nha hoàn xuất hiện, sau khi Địch Mân rời khỏi, Địch phu nhân nói Tàn Nguyệt một mình lo lắng, bên cạnh lúc nào cũng nên có nha hoàn cùng, Tàn Nguyệt biết nương lo lắng cho nàng, cho nên cũng không có cự tuyệt.

"Thiếu phu nhân, vừa rồi có người đưa cho người!"

Đưa lên là một bức thư đẹp đẽ, Tàn Nguyệt nghi hoặc hỏi:

"Người nào đưa tới? Hắn còn nói gì không?"

Tàn Nguyệt nhận lấy, nhìn những chữ quen thuộc phía trên, đó là Hạo Nguyệt viết. Chỉ là thành thân lâu như vậy rồi, nàng cũng chỉ sau ngày tân hôn thứ hai gặp Hạo Nguyệt một lần, sau đó đã không còn có tin tức, lần này sao nàng lại tìm mình đây?

"Tiểu Thi, ngươi lui xuống trước đi!"

Tàn Nguyệt cười nhẹ, sau khi thấy Tiểu Thi rời đi nàng mới mở phong thư ra, bên trong chỉ viết mấy câu:

Tàn Nguyệt, đã lâu không gặp, thật là nhớ! Một chữ mong mỏi, chưa kết thúc, Túy Quân lâu!

Túy Quân lâu? Cách tướng quân phủ cũng không phải rất xa, sao Hạo Nguyệt đột nhiên hẹn nàng tới đó? Có phải, nàng muốn nói ình tin tức của Lam Nhi không? Có lẽ phải, nếu không là chịu nhận lỗi với mình, ngày đó việc nàng làm thật sự là rất lỗ mãng.

"Hỏi ý của nương một chút. Bây giờ Địch Mân không có ở đây, không nói cho nương một tiếng đã rời đi cũng không đúng…"

Tàn Nguyệt hạ quyết tâm, gấp lá thư lại, chỉ hy vọng, có thể hỏi thăm tin tức của Lam Nhi.

114. Chương 114: Có Cảm Thấy Gì Không?

"Là nhị tỷ ngươi hẹn ngươi sao?"

Địch phu nhân nhướng mày, rất hiển nhiên nàng cũng không thích Hạo Nguyệt, lại càng không muốn cho Tàn Nguyệt gặp mặt Hạo Nguyệt.

"Đúng vậy, Tàn Nguyệt muốn biết tin tức của Lam Nhi. Nương, mặc dù Lam Nhi chỉ là một nha hoàn, nhưng lúc ở tướng phủ, cũng chỉ có Lam Nhi đối tốt với Tàn Nguyệt nhất!"

Tàn Nguyệt cúi đầu, lẳng lặng nói.

"Để cho Tiểu Mạt cùng ngươi đi, nha đầu kia cũng rất thông minh, ngộ nhỡ có cái gì, có thể chiếu cố ngươi!"

Địch phu nhân thở dài một tiếng, đột nhiên xoay người lại, hiền lành nhìn Tàn Nguyệt, thở dài nói:

"Tỷ muội các ngươi gặp mặt, ta vốn cũng không cần lo lắng, nhưng ngươi cũng biết nhị tỷ ngươi gả cho thái tử, thái tử lại đối với ngươi… Cho nên, chúng ta không thể không cẩn thận!"

"Nương nói rất đúng, Tàn Nguyệt hiểu rõ. Nếu như không phải không có tin tức của Lam Nhi, Tàn Nguyệt cũng không muốn gặp nhị tỷ."

Nghĩ đến tâm kế của Hạo Nguyệt, Tàn Nguyệt không nhịn được mặt nhăn mày nhíu, nữ tử có tâm kế như nàng, chỉ sợ cũng không nhiều. Lần nọ tặng mũ phượng áo tân nương ình, rõ ràng như vậy, lại khiến người ta nhìn không thấy một điểm sơ hở, nhưng đến cuối cùng thì sao? Cũng không phải…

Trước chuẩn bị tốt đồ dự bị ình, sau đó để cho bọn họ trộm đi cái thật, tốt ột chiêu dối trời qua biển (lừa gạt giấu giếm).

Cho nên, nương nghĩ không sai, tìm một người thông minh đi theo, chung quy sẽ có chỗ tốt.

Hơn nữa, Hạo Nguyệt cố chấp, cảm tình của Hạo Nguyệt đối với thái tử nàng đã biết, nàng thích thái tử như vậy, có nàng ở đây, Tàn Nguyệt cũng không lo lắng, thái tử sẽ làm gì mình. Bởi vì, cường hãn như Hạo Nguyệt, sao có thể để cho phu quân của mình tâm hoài bất quỹ (có tình cảm) với muội muội của nàng?

"Được. Địch Mân không có ở đây, đi ra ngoài ngươi phải cẩn thận chút!"

Địch phu nhân đánh giá Tàn Nguyệt vài lần, ôn hòa cười nói:

"Tàn Nguyệt, ngươi xem ngươi, luôn không chăm sóc mình. Địch Mân đi ra ngoài mới vài ngày, ngươi đã gầy nhiều như vậy… Chờ hắn trở về, lại nói ngươi!"

Địch Mân, nghĩ đến hắn, mặt Tàn Nguyệt đỏ lên một chút, hai mắt cũng không dám nhìn thẳng Địch phu nhân, nhỏ giọng nói:

"Nương, gần đây Tàn Nguyệt ăn ngon ngủ cũng ngon, không có gầy…"

"Tàn Nguyệt, có cảm thấy cái gì không?"

115. Chương 115: Không Có Mang Thai

Thấy Tàn Nguyệt thẹn thùng, hai mắt Địch phu nhân nhìn chằm chằm vào bụng Tàn Nguyệt, vẻ mặt kỳ vọng hỏi.

"Được rồi, các ngươi thành thân hẳn là cũng có mười ngày rồi. Tàn Nguyệt, hẳn là cũng không sớm…"

Bấm ngón tay tính toán, Địch phu nhân cảm giác được khả năng này rất lớn, ánh mắt nhìn về phía Tàn Nguyệt càng thêm nóng bỏng.

"Nương, cảm giác gì?"

Mẫu thân Tàn Nguyệt mất sớm, việc này biết đến cũng ít, Địch phu nhân hỏi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, nàng thật sự phản ứng không kịp.

"Tàn Nguyệt, ngươi có cảm giác đặc biệt muốn ăn cái gì hay không? Hoặc là buồn nôn, muốn ngủ?"

Nhìn Địch phu nhân kỳ quái, Tàn Nguyệt khó hiểu lắc đầu:

"Ta ăn cái gì cũng được, không có cảm thấy muốn nôn, gần đây ngủ cũng rất bình thường, cũng không có cảm thấy muốn ngủ…"

"Ồ, ngươi đi trước đi, sớm trở về …"

Trong đôi mắt, khó có thể che dấu vẻ thất vọng nồng đậm, bất quá đảo mắt vừa nghĩ, hai đứa nhỏ bọn họ ở chung cùng một chỗ mới mười ngày, sao có nhanh như vậy? Thật tốt là bọn họ cũng còn trẻ, sức khỏe cũng không tồi, muốn hài tử cũng không cấp bách trong nhất thời, chờ Địch Mân trở về, cần là thời gian.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng cũng trấn an rất nhiều. Hài tử của Địch phu nhân không nhiều, sống sót cũng chỉ có một mình Địch Mân. Phía dưới Địch Mân, vốn có một đệ đệ, nhưng hài tử mới sinh ra không tới ba tuổi đã chết rồi, sau này, nàng cũng không có sinh dục.

May là, Địch lão tướng quân cũng là người hiểu chuyện, hắn cũng không lấy thiếp thất, vài thập niên rồi, đối với nàng vẫn rất tốt. Nhưng vẫn không mang thai nữa, sau đó tìm người xem qua, nói sầu lo tổn hại sức khỏe, chỉ cần nàng buông tâm ra, thân thể cũng sẽ từ từ tốt lên. Nhưng có thật nhiều chuyện, có thể buông ra sao?

Ngư Ngư, ngươi đang trả thù ta sao? Ta không cứu được ngươi, ta thật sự không cứu được ngươi. Không nên trả thù ta, đừng đối với ta như vậy nữa, có được không?

Địch Mân, nếu như… Nếu như, hài tử kia của nàng còn sống, cũng lớn xấp xỉ như vậy, nhưng…

Lảo đảo, Địch phu nhân lại đến phật đường, nhìn bài vị đơn giản kia, nhìn chữ viết thanh tú trên đó –

Là chính mình viết lên…

Ngư Ngư, nàng thậm chí cũng không dám viết lên tên của nàng!

116. Chương 116: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 1

"Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài…"

"Nơi này rất lạnh, rất lạnh… Ta là thái tử phi, là phi tử thái tử qua mai mối lấy về…"

"Thả ta ra ngoài, đây là cơm sao? Thứ đó là người ăn sao?"

…

Chịu đủ rồi, chịu không được nữa, người ta sau khi tân hôn sau thì đường đường mật mật, nhưng nàng thì sao? Tân hôn ngày thứ hai đã bị nhốt vào thiên lao, mặc dù nàng ở trong một gian phòng riêng, nhưng…

Bên trong có cái gì? Không có bàn ghế, thậm chí ngay cả giường cũng không có!

Một đống rơm cỏ, đó chính là toàn bộ gia sản của nàng. Ăn đều là cơm thừa qua đêm, uống chính là nước lạnh không có mùi vị gì, buổi tối liền chui vào trong đống rơm cỏ mà qua. Nhưng có đắp lên tất cả rơm cỏ, thì nàng vẫn lạnh đến run rẩy!

Thấy có người lại đây, nàng liền kêu như vậy, kêu hơn mười ngày rồi, nhưng không ai để ý nàng. Nàng nói như thế, ngay cả mùi thúi cũng không bằng. Mùi thúi, còn có thể thúi trong chốc lát, tối thiểu thì bọn họ sẽ bịt cái mũi, nhưng còn bây giờ thì sao? Bọn họ thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp cái nào.

Một ngày, hai ngày, ba ngày… Cuộc sống cứ như vậy một ngày trôi qua, gương mặt đẹp đẽ tuyệt thế, chậm rãi trở nên tiều tụy, lòng muốn đi ra ngoài vẫn không có thay đổi.

"Này là vật gì, để cho ta ăn thứ này sao?"

Cơm càng ngày càng tồi tệ, lúc này đây, cơm đưa tới thậm chí cũng có thể thấy những sợi lông dài rõ ràng. Che lại cảm xúc muốn nôn, Hạo Nguyệt cả giận nói.

"Như thế nào, không có hứng thú với thức ăn sao?"

Lúc này đây, ngục tốt không rời đi ngay, mà ngồi xổm người xuống, khinh thường nhìn Hạo Nguyệt ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Thứ này có thể ăn sao?"

Thậm chí, ngay cả hạ nhân trong nhà cũng sẽ không ăn thứ như vậy. Từ nhỏ Hạo Nguyệt ăn ngon mặc đẹp, khi nào thì chịu khổ như vậy, chịu tội như vậy?

"Ồ? Không thể ăn hả… Liễu tiểu thư, hình như là chưa người nào buộc ngươi ăn?"

Ngục tốt cười hắc hắc, tươi cười đê tiện đó, khiến Hạo Nguyệt tức giận vươn tay, chuẩn bị thưởng cho nô tài này một cái tát.

"Ai nha, vẫn còn phát cáu lớn như vậy hả? Bất quá, ngươi không cảm thấy, ngươi phát cáu nhầm nơi rồi sao?"

Bắt được tay Hạo Nguyệt, ngục tốt hắc hắc cười.

117. Chương 117: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 2

"Ngươi… Ngươi muốn làm gì?"

Nhìn hung tàn trong mắt hắn, Hạo Nguyệt lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi. Ngục tốt, không phải đều là một ít hạ nhân xem ánh mắt người sao? Tại sao người này lại…

"Không làm gì? Sao ta dám làm gì đây?"

Bịch một tiếng, bát cơm mốc meo bị ném tới trên mặt đất, văng khắp nơi.

"Ngươi… Ai cho ngươi quăng cơm của ta?"

Đau lòng nhìn hạt cơm trên mặt đất, mặc dù, mốc meo rồi, mặc dù, nhìn qua vốn là khó có thể nuốt xuống, nhưng tối thiểu cũng có thể no bụng, phải không?

Nếu như không có cơm, nếu như bụng không ăn no, nàng làm sao kiên trì đến ngày mai bọn họ đem cơm lại đây?

"Ha ha, vừa mới là ai ngại cơm không thể ăn? Liễu tiểu thư, ta không phải đã giúp ngươi sao? Dù sao cũng không thể ăn, còn để ở chỗ này làm chi cho chướng mắt?"

Buông tay, hắn bước ra ngoài, Hạo Nguyệt cuống quít cầm lấy bát, bối rối nhặt những hạt cơm trên mặt đất, từng nắm lớn bỏ vào trong miệng…

Nước mắt, chua xót chảy xuống, dính vào mặt đất, ngay cả một dấu vết cũng không có…

Nếu như, nàng không ngang ngạnh như vậy, không thất thường đổi người gả, vậy bây giờ nàng hẳn là ở tướng quân phủ, hắn sẽ không chật vật như vậy…

Tối thiểu, nàng cũng là tướng quân phu nhân, ăn no mặc ấm không có vấn đề…

Nhưng nàng…

Nàng không có lựa chọn về tướng quân phủ, nàng đột ngột gả tới đây, tất cả chuyện này, đều là nàng tự làm tự chịu!

"Thứ trên mặt đất, ăn ngon như vậy sao?"

Thanh âm quen thuộc, giọng điệu trêu đùa, nàng vĩnh viễn cũng quên không được.

Là hắn! Là hắn tới!

Tướng công của nàng, tướng công nhẫn tâm của nàng!

Cũng là tướng công nàng yêu điên cuồng, yêu đến không quan tâm tới gì!

Nhưng, nàng bây giờ, mấy ngày không tắm rửa?

Mấy ngày không thay quần áo?

Mấy ngày không rửa mặt?

Lại mấy ngày, không soi gương, trang điểm ?

Hận hắn không?

Không, nàng rất muốn gặp hắn, rất muốn ngẩng đầu lên nhìn hắn, thật kĩ, tỉ mỉ nhìn hắn!

Nhưng giờ phút này, nàng đương nhiên không dám ngẩng đầu, không có dũng khí ngẩng đầu chút nào…

Nữ nhân vui sướng vì vẻ đẹp của mình, hắn là người nàng yêu say đắm, nàng muốn cho hắn thấy mặt tốt đẹp nhất của mình.

Mặc dù, hắn đối đãi mình như vậy, nàng vẫn như cũ không muốn để cho hắn thấy bộ dáng chật vật của mình…

Tỷ như, nàng phát hiện, nàng vẫn không hận hắn…

118. Chương 118: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 3

"Như thế nào? Không phải ngươi luôn miệng nói không phải thái tử sẽ không lấy chồng, hao hết tâm tư chính là muốn gả cho ta sao? Bây giờ rốt cục như nguyện rồi, sao ngay cả nhìn ta một cái cũng không dám?"

Thái tử trào phúng cười, hài lòng thưởng thức người phụ nữ quỳ rạp trên mặt đất lấy cơm ăn này.

Không sai, vừa rồi hắn chính là cố ý!

Hắn cố ý để cho ngục tốt đạp đổ cơm, cố ý để cho ngục tốt nhục nhã nàng, cũng cố ý nhìn bộ dáng bất lực của nàng, nhìn khốn khổ của nàng!

"Thái tử, ta không phải…"

Sợ hãi ngẩng đầu, thấy hèn mọn trong mắt hắn, Hạo Nguyệt rất nhanh cúi xuống, ánh mắt như vậy, khiến cho nàng cảm giác được, mình dơ bẩn cỡ nào, đáng khinh cỡ nào.

"Không cái gì? Hạo Nguyệt, ngươi vừa mới nói không cái gì?"

Xem ra, đại lao này thật đúng là không phải người bình thường ở, Hạo Nguyệt bất quá mới vào hơn mười ngày, người xinh đẹp như hoa, đã trở nên tiều tụy như thế, không ra hình người như thế…

Không biết, nếu như để cho Liễu Tương cùng Liễu phu nhân thấy được, bọn họ sẽ có cảm giác gì đây?

Trên mặt bọn họ, nhất định sẽ rất đặc sắc? Nữ nhi xinh đẹp của bọn họ, biến thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy, bọn họ nhất định sẽ thất kinh.

Bất quá, hắn đối với Hạo Nguyệt coi như là tốt rồi, tối thiểu giữ cho nàng một mạng, không có lập tức xử tử nàng, đúng không?

"Ta…"

Ngập ngừng lui ra phía sau từng bước, nàng không dám nhìn hắn, nam tử này có chút ôn hòa quá mức.

Tại sao, lúc đầu, nàng không thấy hắn như vậy?

"Không phản đối sao? Người đâu, còn không mau lại đây hầu hạ!"

Hừ lạnh một tiếng, thái tử xoay người, sải bước đi ra ngoài.

Hạo Nguyệt ngẩng đầu, khó hiểu nhìn bóng lưng đi xa kia, vẫn chưa hiểu rõ, hắn nói hầu hạ là…

"Vâng! Thái tử, nô tỳ biết rồi…"

Thanh âm nghiêm chỉnh vang lên, hai người nữ tử ba mươi tuổi cùng nhau đi tới.

Người trong phòng giam cũng không nhiều, có thể thấy được cũng chỉ có hai người các nàng.

"Thái tử muốn thả ta ra ngoài sao?"

Trên mặt có kinh hỉ hiện lên, Hạo Nguyệt cao hứng nhìn cửa lao đã mở ra, bình tĩnh hỏi.

119. Chương 119: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 4

"Ha ha, thả ngươi ra ngoài? Vừa rồi thái tử gia không dặn…"

Một nữ tử cười ha ha, nơi này là địa bàn của các nàng, vừa rồi thái tử cũng dặn dò rõ ràng rồi, các nàng sẽ hầu hạ nàng cho tốt.

"Vậy các ngươi muốn làm cái gì?"

Nhìn thấy nữ tử bưng chén đĩa đi đến, một loại cảm giác không tốt rất nhanh chóng dâng lên, Hạo Nguyệt không tự chủ được lui về phía sau.

"Đương nhiên là hầu hạ ngươi rồi!"

Chén đĩa tới gần, ánh sáng bạc lòe lòe, chẳng lẽ là…

Thân thể kịch liệt run rẩy lên, nhìn cửa lao mở ra phía trước cách đó không xa, biết rõ nàng không có khả năng chạy ra, nhưng nàng vẫn không nhịn được chạy ra ngoài…

"Hừ, tiện nhân, ngươi cho rằng ngươi chạy thoát ra ngoài được sao?"

Chưa đến cửa lao, cánh tay đã bị một người phụ nữ bắt được, có thanh âm vật bén nhọn đâm vào thịt truyền đến, đó là…

"Aaa…"

Đau quá đau quá!

Giống như vạn cây châm cứng hạ xuống, mỗi một cây cũng đâm tới thần kinh người, đau tận xương cốt…

Tay nữ tử vừa nhấc, châm cứng giống như mang theo cái móc, từ trong thịt rút ra phía ngoài, cảm giác càng đau đớn, tê tâm liệt phế, thống khổ…

"Aaaa… Đừng, đừng…"

Một cái lại một cái, toàn bộ đều rơi xuống trên lưng của nàng, Hạo Nguyệt kêu gào khàn cả giọng, đến khi trước mắt tối sầm, không cảm thấy cái gì…

"Thái tử… Thái tử, chỉ là ta yêu người… Tại sao người phải đối xử với ta như vậy…"

Trong mộng, gương mặt tuấn dật hiện ra thật sự rất kinh khủng, giống như ma quỷ khát máu, khiến người ta nhìn run rẩy, sợ hãi… Hạo Nguyệt cố sức chạy trốn, nhưng thái tử đáng chết kia, vô luận nàng chạy trốn thế nào, cũng không trốn thoát…

"Hạo Nguyệt, ngươi muốn bổn vương như vậy sao?"

Mơ mơ màng màng, lại nghe đến thanh âm của hắn, Hạo Nguyệt dùng sức nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu, hắn không phải thái tử ấm áp kia, hắn là ác ma!

"Thế nào, không muốn thấy bổn vương sao?"

Thanh âm thật là xấu xa, nhưng cằm lại đột nhiên đau xót, đau đớn đến Hạo Nguyệt vội vàng mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc, Hạo Nguyệt kêu a một tiếng.

"Làm sao vậy, Hạo Nguyệt, hình như ngươi rất sợ bổn vương?"

Trên mặt lộ ra tươi cười vô tội, Hạo Nguyệt khó hiểu nhìn hắn…

120. Chương 120: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 5

Sợ, kỳ thật không phải là sợ, mà thực ra là rất sợ hãi!

Giống như ngày đó, lúc hắn tới thì tốt, lúc ra ngoài thì một câu hầu hạ nàng cho tốt, nàng nghĩ muốn dẫn nàng ra khỏi nơi này, thả nàng ra ngoài, ai có thể nghĩ đến, hầu hạ, chính là những cây châm dọa người này?

"Không… Không có…"

Không thể thừa nhận, nhất định không thể thừa nhận, nhìn vẻ mặt thái tử vô hại, Hạo Nguyệt run rẩy nói.

"Thật sự? Nhưng sao bổn vương lại cảm giác, ngươi sợ ta?"

Thái tử vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về mặt Hạo Nguyệt, thở dài nói:

"Gương mặt thật đẹp nếu như… Nếu không có một đường này, càng thêm hoàn mỹ …"

Một đường này?

Thân thể Hạo Nguyệt run rẩy, nàng đương nhiên rõ ràng, vì một đường này, chính là kiệt tác tân hôn của thái tử. Chỉ là, lúc này một cử động nàng cũng không dám, trời biết vẻ mặt thái tử ôn hoà, nhưng sau một khắc, lại sẽ như thế nào?

"Đây là thuốc trị thương tốt nhất trong cung, ngươi muốn không?"

Không biết khi nào, trong tay của hắn có thêm một món đồ, Hạo Nguyệt ngẩng đầu, chỉ thấy một cái bình nhỏ màu trắng tinh khiết, nhỏ cỡ ngón tay, nhưng so với ngón tay thì thô hơn chút.

"Ta…"

"Muốn sao? Có cái này, thoa lên không tới nửa tháng, vết sẹo nhỏ đó sẽ không nhìn thấy…"

Môi mỏng khẽ mở, thái tử tiến đến trên mặt Hạo Nguyệt, dụ hoặc nói.

"Ta…"

"Này, Hạo Nguyệt, trên người của ngươi thật đúng là thối, không biết kéo ngươi trên đường như vậy, bọn họ có nhận ra ngươi chính là nhị nữ nhi của Liễu Tương – Liễu Hạo Nguyệt không?"

Tay đột nhiên thu trở về, thái tử đứng lên, đột nhiên nói một câu, Hạo Nguyệt sợ đến mức vội vàng quỳ xuống đất, bang bang dập đầu rồi ngẩng đầu lên.

"Thái tử, đừng, đừng… Ta không muốn ra ngoài như vậy, không muốn trên phố…"

Nếu như, thật sự cứ như vậy ra ngoài, vậy nàng tình nguyện cứ như vậy chết đi, cho dù là chết ở trong lao, cũng tốt hơn so với bị kéo ra ngoài như vậy.

"Ồ? Nghe các nàng nói, không phải ngươi rất muốn ra ngoài sao? Bổn vương thành toàn ngươi, cho ngươi ra ngoài, ngươi còn muốn thế nào?"

Quay đầu lại, thái tử khó hiểu nhíu mày, buồn cười hỏi.

121. Chương 121: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 6

"Thái tử, ta sai rồi, là ta sai, ta không nên phá hỏng chuyện tốt của thái tử, không nên tự ý thay mặt gả tới đây, không nên…"

Mỗi một câu nói, Hạo Nguyệt liền bịch dập đầu một cái, mỗi một lần hạ đầu xuống, đều có thể thấy máu đỏ chảy ra. Nhưng nàng lúc này, không cảm thấy đau đớn một chút nào.

So với ra ngoài dọa người trên đường, nàng tình nguyện cứ như vậy đập chết ở trong lao!

Đầu rất choáng, dập hơn mười cái, Hạo Nguyệt muốn ngất đi, nhưng nàng cắn chặt răng, không thể ngất xỉu, cũng không dám ngất xỉu!

Nếu như, bây giờ nàng ngất đi, lúc tỉnh lại ngay trên đường cái, mà người trên phố nhận ra nàng chính là Hạo Nguyệt, vậy nàng tốt hơn hết là trực tiếp chết đi cho rồi!

Còn có phụ thân, nương, bọn họ biết rồi, mặt mũi bọn họ phải để chỗ nào đây? Sau này bọn họ phải làm người như thế nào?

"Đủ rồi, trong lao của bổn vương mặc dù không tốt, nhưng không hy vọng bây giờ nháo ra mạng người."

Một tiếng gầm lên, trên mặt thái tử ngay cả cười xấu xa vừa rồi cũng không còn, hắn lạnh nghiêm mặt đi tới trước mặt Hạo Nguyệt, không mang theo cảm tình ra lệnh:

"Bổn vương cũng không phải người không thông tình lý, sẽ cho ngươi một cơ hội!"

Lạnh lùng quay đầu, lúc đi tới cửa ngục, chỉ nghe thấy tiếng ra lệnh lạnh lùng:

"Biết hầu hạ sao chứ…"

"Không, không cần…"

Vừa nghe hai chữ "Hầu hạ", Hạo Nguyệt lập tức nhớ đến hầu hạ không lâu trước của bọn họ – đâm châm, một cây một cây, đau đớn giống như trực tiếp đâm vào trong tim.

"Dựa vào ngươi sao?"

Thái tử cười lạnh một tiếng, chỉ thấy thân thể Hạo Nguyệt mềm nhũn, ngã về phía sau…

"Thái tử, nàng ngất rồi…"

Một người phụ nữ ba mươi tuổi, cũng là lao đầu (người đứng đầu) trong lao, vội vàng báo cáo.

"Nâng trở về đi, duệ khí hẳn là cũng không còn rồi, nàng vẫn chưa thể chết được, còn có chỗ sử dụng!"

Thái tử nhíu nhíu mày, nhìn Hạo Nguyệt một cái, tiếp tục nói:

"Tìm một đại phu, giúp nàng xử lý một chút, không được hủy dung mạo, ta không hy vọng, để cho người ta nói ta ngược đãi phụ nữ!"

Này không phải ngược đãi sao?

Thấy thái tử đi xa, lao đầu lau lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi thái tử thật là khủng khiếp, nàng ở bên ngoài cũng sợ đến sửng sốt hoảng hốt…

122. Chương 122: Tiểu Ngược Hạo Nguyệt 7

Đau đớn, đau quá đau quá!

Trong đau đớn, Hạo Nguyệt từ từ nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy đống rơm cỏ dưới thân đột nhiên cũng mềm mại rất nhiều. Cảm giác mềm mại, giống như là chăn phủ gấm trong khuê phòng.

Nhưng sao có thể là chăn phủ gấm đây? Đây nhất định là nằm mơ, bây giờ nàng ở trong lao, một nhà lao rất âm u rất ẩm ướt lại không có giường.

Chỉ là, cảnh mơ rất đẹp, cũng rất chân thật, nếu như không phải đau đớn trên người quá mức, chóp mũi còn ngửi thấy được mùi thơm nồng, nàng tình nguyện vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

"Tỉnh dậy?"

Thanh âm lạnh lùng, khác với trong ký ức, ít đi một phần tàn ngược.

"Thái tử…"

"Bổn vương từng nói, sẽ cho ngươi một cơ hội, sau này nghe lời chút, bổn vương tự nhiên cũng không bạc đãi ngươi…"

Nhìn con ngươi mê mang của nàng, thái tử âm thầm cười lạnh: phụ nữ ngu xuẩn, cũng chỉ có thể là một vật chơi đùa trong tay hắn.

"Ta… Thái tử, người tha thứ ta …"

Không thể tin mở lớn con mắt, hai mắt lại không nhịn được nhìn về phía món ngon trên bàn, đây là chuẩn bị cho nàng sao? Thơm quá, nhưng thái tử không có lòng tốt như vậy, có thể có điều kiện gì không? Hoặc là, những thứ này có độc?

Bất quá, mặc kệ, mặc dù là có độc nàng cũng muốn ăn, nhất định phải ăn, nàng chết đói rồi.

"Ta nói rồi, xem biểu hiện của ngươi. Liễu Hạo Nguyệt, ngươi tốt nhất đừng khiến bổn vương thất vọng, bằng không, phòng giam kia, tùy thời đều chuẩn bị cho ngươi…"

Phòng giam kia? Nghĩ tới nơi kinh khủng đó, đầu Hạo Nguyệt lắc như đánh trống, nàng không muốn đi về, bảo nàng làm cái gì cũng được, nàng không muốn đi về…

Ngấu nghiến ăn xong cơm trên bàn, thoải mái ngâm mình tắm một canh giờ, mặc dù vết thương trên lưng rất đau, nhưng nhiệt độ ấm áp, cảm giác thoải mái, vẫn khiến cho nàng quyến luyến không muốn ra.

Tốt lắm, tất cả đều qua, thái tử giam nàng, cũng chỉ là vì tức giận, tiết ra hết, nàng cũng tự do. Nhưng, đáng tiếc…

Từ sau ngày đó, thái tử chưa từng tới đây nữa…

Nàng là chính thất lấy vào đàng hoàng, coi như là một phi tử chính thức, cho dù không phải thái tử phi, nhưng không thể bị vứt bỏ ở chỗ này mới đúng…

123. Chương 123: Thế Thân 1

Nhưng ở trong vương phủ, nàng như một người dư thừa. Chưa người nào xem nàng là chủ nhân, thậm chí, ngay cả nàng ra sân này cũng không có khả năng.

Đến một ngày, thái tử lại một lần nữa vào cánh cửa này.

"Thái tử, người đã uống rượu?"

Mùi rượu nồng nặc, lan đầy cả phòng, Hạo Nguyệt bất an đứng ở một bên, muốn đỡ lấy thái tử, lại không dám tiến lên.

"Ngươi… Đều tại ngươi, đều là ngươi làm hại…"

Vươn tay, thái tử say khướt chỉ vào Hạo Nguyệt, ngay cả nói cũng không liền mạch.

"Thái tử, ta… Ta không đi đâu…"

Nàng rất nghe lời, không đi đâu cả. Hạo Nguyệt lo sợ nhìn thái tử, cũng thấy được thất bại trên mặt hắn, bất đắc dĩ, lòng của nàng cũng đau đớn theo…

"Hừ, nếu như không phải ngươi, nàng chính là nương tử của ta, sao có thể như bây giờ? Ta chỉ là muốn gặp nàng một lần, chỉ là muốn cùng nàng trò chuyện mà thôi… Nhưng nàng, cư nhiên không gặp ta… Ha ha, ta là thái tử, trừ Hoàng thượng ra, ta là lớn nhất… Nhưng nàng… Vậy mà nàng không gặp ta…"

Nàng, chính là Tàn Nguyệt sao? Hạo Nguyệt khẽ cắn môi, trong lòng càng thêm ghen ghét Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt, dung mạo nàng không đẹp bằng nàng, không xinh đẹp bằng nàng, cũng không thông minh như nàng, thậm chí địa vị ở trong tướng phủ cũng không như nàng, nhưng nàng, dựa vào cái gì có được nhiều nhớ mong của thái tử như vậy? Nàng có chỗ nào không bằng nữ nhân đó? Tại sao thái tử chỉ thấy một mình Liễu Tàn Nguyệt, không nhìn thấy Liễu Hạo Nguyệt nàng?

"Là ngươi! Là ngươi tiện nhân này chia rẽ ta cùng Tàn Nguyệt… Là ngươi, đều tại ngươi…"

Vươn tay, mấy cái tát rơi xuống như mưa, Hạo Nguyệt sợ đến không nhúc nhích nổi, khóe miệng rất nhanh cảm thấy mùi vị máu tanh…

"Thái tử, là ta sai, là ta sai… Nhưng người đánh ta như vậy, ta không sao cả, nhưng thái tử, người không cảm thấy đau tay sao?"

Bắt được tay thái tử, trong đầu Hạo Nguyệt, chợt nghĩ đến một cách, một cách có thể cải thiện quan hệ của mình cùng thái tử…

"Đau… Buông tay, tiện nhân! Tay của ta không đau, đau chính là trái tim, là trái tim của ta…"

Trừng hai mắt đỏ như máu, nhìn thẳng vào Hạo Nguyệt, dường như, một khắc đó, người đứng ở trước mặt hắn, là…

124. Chương 124: Thế Thân 2

"Tàn Nguyệt? Tàn Nguyệt? Là ngươi sao? Ngươi rốt cục đồng ý gặp ta ?"

Hai mắt mông lung, nhưng lại che không được ánh mắt mừng rỡ như điên, tay hắn mà giữ chặt lấy mặt của Hạo Nguyệt, bộ dáng thâm tình khiến cho người ta bị mê hoặc.

"Thái tử, ta không phải…"

Hắn yêu Tàn Nguyệt sao? Không nghĩ tới cảm tình thái tử đối với Tàn Nguyệt sâu như thế!

Tàn Nguyệt, ngươi rốt cuộc có chỗ nào tốt, tại sao cùng gặp ngày đó, thái tử đối với ngươi như bảo vật, đối với ta ngay cả đống rơm cỏ cũng không bằng?

Nghe hắn gọi tên Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt lòng đau như đao cắt, nàng giãy dụa, muốn giãy ra, nhưng thái tử lại ở phía sau ôm lấy Hạo Nguyệt, lo lắng gọi:

"Tàn Nguyệt, đừng, đừng rời khỏi ta…"

Cùng là Nguyệt, nhưng khác một chữ, ý nghĩa lại khác xa như vậy. Tàn Nguyệt, thê lương mà lại cô tịch, ở đâu gọi được thuận miệng như Hạo Nguyệt, nhưng thái tử, người nàng yêu mến, gọi lên lại không phải Hạo Nguyệt.

"Ta sẽ không rời khỏi ngươi, thái tử, gọi ta Nguyệt Nhi, gọi ta Nguyệt Nhi…"

Nguyệt Nhi, nương gọi nàng như vậy, nàng không dám bảo thái tử gọi nàng là Hạo Nguyệt, nhưng gọi nàng Nguyệt Nhi cũng tốt, tối thiểu, không phải là gọi tên nữ nhân khác.

"Nguyệt Nhi, đừng tránh ta, đừng tránh ta…"

Một câu Nguyệt Nhi, lấy lòng thái tử đang say mơ mơ màng màng, hắn dùng lực ôm lấy Hạo Nguyệt, nhẹ nhàng mà hôn cổ nàng, dịu dàng nói:

"Nguyệt Nhi, sau này tên này, cũng chỉ có thể một mình ta gọi, Địch Mân cũng không thể gọi, được không?"

"Được…"

Nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng không khống chế được nước mắt cuồn cuộn đến, từng giọt rơi xuống, giống như đang tuyên bố sự bất lực của chủ nhân.

"Nguyệt Nhi, ta muốn ngươi… Cho ta, được không…"

Không biết lúc nào, hai người đã đi tới bên giường, thái tử vung tay lên, ánh nền đỏ thẫm trong nháy mắt dập tắt, ánh trăng nhàn nhạt từ cửa sổ hắt vào, hắn vội vàng di động xé rách quần áo của nàng, thân hình nóng bỏng vội vàng áp lên, nụ hôn thô bạo dày đặc, mang theo đau đớn nhẹ…

"Nguyệt Nhi, thả lỏng chút, ta sẽ rất nhẹ nhàng…"

Cảm giác được thân thể nàng căng cứng, thái tử dịu dàng an ủi, nhưng sau một khắc, rất nhanh giựt chân của nàng, thân thể thấp xuống, đau đớn đến Hạo Nguyệt cắn chặt môi, cũng không dám kêu ra miệng…

125. Chương 125: Tỷ Muội Gặp Lại 1

Nhìn sắc trời bên ngoài, thì có lẽ đã đến giờ ước định, nhưng Tàn Nguyệt vẫn không thấy đến. Hạo Nguyệt ngồi một mình trước cửa sổ, trong lòng của nàng càng ngày càng bất an: đã đáp ứng Thái tử, lần này nhất định sẽ hẹn được Tàn Nguyệt tới, ai có thể nghĩ đến, Tàn Nguyệt không đến ?

"Đây chính là bảo đảm của ngươi?"

Một bóng người cao lớn, mang theo bộ mặt tức giận vội đi vào, đổ ập xuống hỏi.

"Thái tử không nên gấp gáp, ta nghĩ nha đầu kia… Tàn Nguyệt nhất định sẽ tới… Thật ra, nha đầu kia trong phủ, căn bản cũng không có mấy người quen. Ta, Lam Nhi, cùng nàng coi là tương đối quen thuộc. Thái tử, ngươi không phải là phong tỏa tin tức từ Lam Nhi sao? Tàn Nguyệt cùng Lam Nhi vẫn rất tốt, các nàng sống nương tựa lẫn nhau, nàng nhất định sẽ tới đây như đã hẹn, nhân cơ hội hỏi thăm…"

Hạo Nguyệt vội vàng giải thích, không thể thất tín trước mặt Thái tử, hai người bọn họ thật vất vả mới cải thiện được một ít quan hệ, nàng cũng không muốn, cứ như vậy bị phá hỏng.

"Hừ, Bổn vương sẽ tin ngươi một lần!"

Tức giận hừ một tiếng, Thái tử xoay người đến gần vách tường. Nhưng thật ra yêu cầu của hắn rất đơn giản, chỉ là muốn gặp Tàn Nguyệt một lần, nghe chút tiếng nói của nàng thôi.

Bất quá Hạo Nguyệt nói, lần này không thể gặp mặt, nếu để cho Tàn Nguyệt biết Thái tử cũng đến đây, lần sau e là sẽ không dễ hẹn…

"Thái tử, nàng quả nhiên tới…"

Nghe được gia đinh hồi báo, Thái tử vội vàng đi tới phía trước cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu thấy Tàn Nguyệt thướt tha đi đến…

Nàng gầy!

Mấy ngày không thấy, nàng gầy rất nhiều, là đang nhớ Địch Mân sao? Hẳn là vậy, ngày đó nhìn thấy, tình cảm bọn họ tốt như vậy, nàng có nhớ hắn cũng là bình thường, nhưng…

Vì sao không phải bản thân? Nàng nên vì bản thân mình!

Vô cùng đau lòng, nhưng cũng đúng lúc ấy, thấy được một bóng người không nên xuất hiện.

"Tàn Nguyệt, sao ngươi ở nơi này?"

Hiên vương không biết từ nơi nào xông ra, đi đến trước mặt Tàn Nguyệt gọi.

"Hiên vương, thật khéo, nhị tỷ hẹn ta tới đây trò chuyện. Sao ngươi cũng ở nơi này?"

Tàn Nguyệt nhẹ cười, màu đỏ sậm cuả bộ quần áo trên thân thể nàng, tuyệt không có vẻ tục khí.

126. Chương 126: Tỷ Muội Gặp Lại 2

"Hẹn gặp vài người bằng hữu ở chỗ này. Nhị tỷ ngươi, chính là Liễu Hạo Nguyệt sao?"

Hiên Vương bực mình nhăn mặt nhíu mày, Liễu Hạo Nguyệt là phi tử của thái tử, nàng hẹn Tàn Nguyệt, có thể có chuyện tốt gì? Huống hồ, lòng dạ người đàn bà kia thật sâu, không phải là một người đơn giản.

"Đúng vậy, ta cũng rất lâu không thấy nàng, cũng có chút nhớ nàng."

Tàn Nguyệt vẫn thản nhiên như cũ, Hiên Vương nhìn bốn phía một chút, không thấy xe của thái tử, hắn mới cười nói:

"Vậy tự ngươi chú ý. Địch Mân không có ở đây, phải cẩn thận một chút!"

Nghiêm trọng như vậy sao? Không phải chỉ là gặp Hạo Nguyệt một lần sao? Hôm nay đã có hai người nói nàng nên cẩn thận. Này, xem ra Hạo Nguyệt thật là đủ thất bại, ấn tượng bọn họ đối với nàng cũng không tốt.

Chỉ là, mình cũng không có chỗ nào thành công, nghe bọn họ dặn dò, giống như mình là tiểu hài tử không có năng lực tự bảo vệ bản thân.

"Ta biết rồi. Ta lên trước, lát nữa phải trở về sớm, nếu không, phu nhân sẽ không yên lòng!"

Tàn Nguyệt cười cười, bất quá trong lòng cũng nghĩ nhiều, sau khi đi khỏi vài bước, nàng nhỏ giọng nói với Tiểu Mạt:

"Đừng rời khỏi ta, một bước cũng không được rời đi!"

Có lẽ đều là bọn họ đa tâm, nhưng cẩn thận thì thuyền xài được muôn đời, phòng bị nhiều một chút luôn tốt, không đúng sao?

"Vâng, thiếu phu nhân!"

Tiểu Mạt hiểu rõ cười, lúc trong phủ, ý tứ của Địch phu nhân nàng hiểu rõ, Liễu Hạo Nguyệt này, là phải đề phòng.

"Muội muội…"

Thấy Tàn Nguyệt vào cửa, Hạo Nguyệt kích động đứng lên, vươn tay đón lấy.

"Nhị tỷ, ngươi cũng quá khoa trương rồi? Ta cũng không phải lão thái thái, không cần phải đỡ ."

Nàng gầy! Mặt Hạo Nguyệt, lúc trước thật sự giống như trăng sáng, không thể nói giống như vòng tròn, nhưng có vẻ đầy đặn. Mà hôm nay, cảm giác nàng béo không được bao nhiêu, cằm cũng có chút nhọn.

Kỳ thật, Tàn Nguyệt không biết chuyện, vì có thể càng giống nàng hơn chút, mỗi bữa Hạo Nguyệt cũng chỉ ăn no một nửa, hơn nữa lúc ở trong lao không ăn cơm đầy đủ, mặt thật vất vả mới nhọn lên.

"Muội muội, vài ngày không gặp, miệng lại dẻo không ít!"

Hạo Nguyệt cười cười, âm thầm đánh giá Tàn Nguyệt, cảm giác gần đây nàng cũng gầy rất nhiều.

127. Chương 127: Tỷ Muội Gặp Lại 3

"Muội muội, ngươi có tốt không? Sao tỷ tỷ cảm thấy, không mặn mà như khi còn ở nhà?"

Vẻ mặt quan tâm nhìnTàn Nguyệt, Hạo Nguyệt chỉ là nhớ kỹ thái tử đã nói, phải nghĩ cách để Tàn Nguyệt nói nhiều chút. Hắn không được thấy Tàn Nguyệt, nghe thanh âm Tàn Nguyệt Nhiều chút cũng tốt.

"Nhị tỷ, Địch Mân xuất chinh rồi, sao ta có thể béo lên đây?"

Thở dài một tiếng, trong lòng Tàn Nguyệt vô cùng cảm động, rốt cuộc vẫn là tỷ tỷ của mình, vừa thấy mặt, đầu tiên quan tâm chính là nàng gầy.

"Ồ, cái này, ngươi không cần lo lắng, Địch Mân cũng không phải lần đầu xuất chinh, nhất định sớm trở về. Muội muội, buông lỏng tinh thần, chiếu cố mình thật tốt…"

Nói như vậy hẳn là không sai chứ? Tàn Nguyệt, ngàn vạn lần ngươi không thể gầy, ngươi còn gầy nữa, ta sẽ không thể tiếp tục. Ngươi có biết, bây giờ ta muốn làm nhất là cái gì? Chính là ăn thật nhiều, ăn no ăn ngon, ta đã nhiều ngày không được ăn no rồi…

Bất quá, những lời này đều là Hạo Nguyệt tự nói trong lòng, nàng cũng không nói gì không hợp, càng sẽ không nói thái tử si tình cỡ nào với Tàn Nguyệt, thậm chí mỗi lần hắn sủng hạnh nàng, đều xem nàng thành Tàn Nguyệt.

"Tỷ tỷ, vẫn là ngươi đối tốt với ta nhất. Bất quá, ta thấy ngươi cũng gầy rất nhiều, ngươi cũng phải ăn no, tỷ tỷ vẫn là lúc trước đẹp hơn…"

Bưng tách trà trên bàn lên, Tàn Nguyệt uống một ngụm, thở dài nói:

"Tỷ tỷ, Lam Nhi còn đang ở phủ thái tử sao? Nàng bây giờ thế nào rồi?"

Nếu như, sớm biết kế hoạch của Hạo Nguyệt, nàng cũng không ngăn cản, nhưng nàng sẽ bảo vệ Lam Nhi, Lam Nhi là tỷ muội tốt nhất của nàng, nàng nên bảo vệ nàng tốt.

"Lam Nhi? Muội muội, ta không gặp nàng..."

Hạo Nguyệt thở dài, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bây giờ bên người nàng, hai nha hoàn đều là xa lạ, các nàng cũng là cơ sở ngầm của thái tử, nàng căn bản là không gặp được Lam Nhi hay Tiểu Hạ

"Ngươi cũng không biết sao."

Tàn Nguyệt thất vọng gục đầu xuống, một thái tử phủ nho nhỏ, phòng thủ lại nghiêm như vậy, ngay cả Địch Mân cũng dò xét không ra tin tức của Lam Nhi.

"Bất quá, ta nghe nói, nàng bây giờ rất tốt, thái tử đối với nàng cũng không tồi, hình như là ở phường thêu, cuộc sống cũng không quá vất vả..."

Sợ Tàn Nguyệt cứ như vậy rời đi, Hạo Nguyệt vội vàng chuyển lời nói của thái tử ra.

128. Chương 128: Khổ Tự Nuốt

"Thật sự?" Khóe miệng Tàn Nguyệt nhếch lên, trên mặt khó nén vẻ cao hứng:

"Ta đây cũng an tâm. Nhị tỷ, không biết ta có thể đưa nàng trở về hay không?"

Nhị tỷ, bây giờ cũng là phi tử của thái tử, xem bộ dáng nhị tỷ, sống tại phủ thái tử hẳn là cũng không tồi, nói với thái tử một tiếng có lẽ cũng...

"Cái này... Tàn Nguyệt, ngươi cũng biết, tỷ tỷ gả đến phủ thái tử như thế nào, tỷ tỷ làm sao dám... Nếu không hay là muội muội tự mình hỏi thái tử đi? Với sự quan tâm của thái tử đối với muội muội, muội muội mở miệng, người nhất định sẽ đáp ứng..."

Nói vừa xong, Hạo Nguyệt không khỏi run rẩy, nàng thậm chí có thể cảm giác được, tường bên kia truyền đến ánh mắt sắc bén.

Vừa rồi sao mình lại không cẩn thận, lại nói ra lời như vậy? Vậy không phải nàng nói rõ cho Tàn Nguyệt, thái tử vẫn chưa từ bỏ nàng sao? Thái tử là người ra sao, sao có thể không đoán được ý nghĩa trong lời nàng? Mà Tàn Nguyệt cũng không phải kẻ ngốc, nàng biết vừa rồi nàng nói như vậy, sau này, Tàn Nguyệt thấy thái tử, tất nhiên sẽ cách xa hơn.

"Nhị tỷ, ngươi sống ở phủ thái tử có khỏe không?"

Tàn Nguyệt thở dài một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa, hỏi nữa, hai người đều xấu hổ, nàng không muốn phá hỏng không khí lúc này, cũng không muốn...

"Ta... Ta tốt lắm. Thái tử đối với ta cũng tốt lắm, bọn họ đối với ta cũng không tồi..."

Hạo Nguyệt cố gắng cười, trên đời này, người nào làm thế thân của người khác, lại cảm thấy được tốt đây?

Nàng là nữ nhi của phu nhân, ở tướng phủ ăn ngon, uống ngon, hơn nữa cũng không có chuyện phiền lòng gì, thân thể sẽphong doanh hơn Tàn Nguyệt, khuôn mặt cũng mượt mà hơn Tàn Nguyệt; nàng thích mặc màu sáng, màu sắc hoan hỉ, mà Tàn Nguyệt thì thích mặc, quần áo màu sắc rất tố nhã lạnh nhạt...

Hôm nay, vì lấy lòng thái tử, nàng cam nguyện làm nổi lên thế thân của Tàn Nguyệt, thay một thân màu sáng, tố nhã giống như cha mẹ vừa mới chết; nàng không dám ăn thịt cá, chỉ vì, vóc người được như Tàn Nguyệt, cho dù là gầy trơ cả xương...

Chỉ là một ít này, nàng làm sao có thể nói với Tàn Nguyệt đây? Nói thì mặt mũi của nàng để đâu? Mặt của nàng thả ra nơi nào?

"Nhị tỷ thật tốt, ta an tâm!"

129. Chương 129: Trong Nhà Đã Xảy Ra Chuyện

"Nhị tỷ thật tốt, ta an tâm!"

Tàn Nguyệt gục đầu xuống, nàng chỉ biết nhị tỷ hẹn mình tới đây, nhất định không có vấn đề gì. Nương cũng quá lo lắng rồi, lúc đầu nhị tỷ chỉ vì theo đuổi hạnh phúc của mình, không sai.

"Tàn Nguyệt, cám ơn ngươi..."

Tiếng cám ơn này, Hạo Nguyệt cũng không biết tạ ơn cái gì, có lẽ, nếu như không có Tàn Nguyệt, nàng càng hạnh phúc; cũng có lẽ, nếu như không có Tàn Nguyệt, nàng càng bi thảm...

"Tàn Nguyệt... Tàn Nguyệt!"

Một tiếng thét kinh hãi, từ ngoài cửa truyền vào, thanh âm rất vội vàng, cũng rất quen thuộc, là Hiên Vương. Tàn Nguyệt vội vàng đứng lên, chưa đi tới cửa, Hiên Vương chạy vào:

"Tàn Nguyệt! Tàn Nguyệt, mau đi về với ta, tướng quân phủ đã xảy ra chuyện!"

Đã xảy ra chuyện? Vừa rồi nàng tới không phải rất tốt sao? Sao mới một lát đã như vậy, xảy ra chuyện?

"Hiên Vương, trong nhà ta làm sao vậy? Lúc ta vừa mới đi không phải còn tốt sao?"

"Đúng vậy, Vương gia, rốt cuộc làm sao vậy? Tỷ muội chúng ta rất khó khăn mới cùng một chỗ, ngươi..."

Hiên Vương hung hăng mà trừng mắt nhìn Hạo Nguyệt một cái, hai mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nàng:

"Chuyện tướng quân phủ, cũng phải báo cáo với người ngoài như ngươi sao? Hừ..."

Bắt được tay Tàn Nguyệt, Hiên Vương thậm chí đã quên, hắn làm như vậy là không thích hợp cỡ nào. Tàn Nguyệt cố gắng rút tay ra, thở dài nói:

"Vương gia..."

******

"Gia?"

Thanh âm trầm thấp, khiến cho nam tử ngồi cách vách khẽ ngẩng đầu, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra tươi cười tà mị:

"Làm không tệ, Ngô Cầu không làm cho bổn vương thất vọng!"

"Gia, sao người biết là Ngô Cầu thuận lợi?"

Ngô Thái khó hiểu mặt nhăn mày nhíu, mặc dù khả năng rất lớn, nhưng hắn luôn cảm giác, sẽ không dễ dàng như vậy.

"Trực giác! Tám chín phần mười? Tàn Nguyệt, bổn vương đã sớm nói qua, bổn vương không chiếm được, cũng tuyệt đối sẽ không để cho người khác có được!"

Tay dùng một chút lực, cái ly trong tay vỡ tan, Ngô Thái cuống quít đi lên trước, nhìn máu đỏ sẫm trên tay thái tử, bất an nói:

"Gia, tay của ngài..."

"Không sao!"

Thanh âm lạnh lùng, giống như đả thương không phải ở trên tay của mình, cũng giống như, máu kia không phải của hắn...

130. Chương 130: Màu Trắng Chói Mắt

"Hiên Vương, nói cho ta biết, trong nhà xảy ra chuyện gì?"

Ngồi vào xe ngựa, trong lòng Tàn Nguyệt càng thêm bất an, giương lên mắt to sáng rực, nhìn đôi mắt bối rối trốn tránh của Hiên Vương.

Hắn không dám nhìn nàng, trong lòng Tàn Nguyệt cả kinh, một loại cảm giác hít thở không thông truyền đến, nàng sợ hãi nhắm mắt lại, trái tim đột nhiên đau đớn.

"Tàn Nguyệt, trở về, trở về ngươi sẽ biết. Lão tướng quân, phu nhân cũng ở trong phủ chờ ngươi."

Hắn không nói, không nói ình! Tướng quân bọn họ cũng ở trong phủ, chẳng lẽ là…

"Hiên Vương, nói cho ta biết, không liên quan tới Địch Mân, đúng không? Không liên quan tới Địch Mân, không phải Địch Mân, đúng không…"

Sẽ không, mọi người ở tướng quân phủ, duy nhất không có, Địch Mân xuất chinh, sao lại có liên quan đến Địch Mân? Tàn Nguyệt thống khổ lắc đầu, tựa hồ, giờ khắc này, ở trong tiềm thức, nàng biết, chuyện lần này, nói chính là Địch Mân!

"Tàn Nguyệt, ngươi không nên nghĩ loạn, đã đến tướng quân phủ, đi về trước đi!"

Hiên Vương khó xử bắt cái tay vung loạn của Tàn Nguyệt, thống khổ khó có thể che dấu, không kiêng nể gì bộc phát ra. Thời gian một tháng, ngắn như vậy, lâu như vậy, nhưng Địch Mân, một người sống sờ sờ, lại…

"Không, không liên quan tới hắn…"

Nước mắt, đột nhiên cứ như vậy rơi xuống, không hề báo trước, không hề có lý do rơi xuống. Hiên Vương đau xót trong lòng, tay nắm lấy cổ tay Tàn Nguyệt đột nhiên buông ra, muốn an ủi Tàn Nguyệt vài tiếng, nhưng lại phát hiện, lúc này đúng là một câu cũng nói không nên lời.

Xe chợt dừng lại, Tàn Nguyệt không biết mình xuống xe như thế nào, chỉ biết là, đập vào trong tầm mắt chính là một mảnh màu trắng, hạ nhân bận rộn, trên người cũng thay quần áo màu trắng, trên đầu đeo khăn trắng, trên mặt không có sắc cười.

"Các ngươi đang làm cái gì vậy? Tại sao phải treo lên những thứ này? Điềm xấu, không được treo, không được treo…"

Cố sức kéo những khăn trắng bọn họ deo lên, hạ nhân sợ đến mức đứng ở một bên, hoảng sợ nhìn thiếu phu nhân luôn luôn ấm ấm thuận thuận, ngập ngừng nói:

"Thiếu phu nhân, là quản gia…"

"Không, không được treo, không được… Đều bỏ xuống…"

"Tàn Nguyệt, vào đây…"

131. Chương 131: Kinh Văn Tin Dữ (ngược) 1

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, nghe ra cũng không có bao nhiêu độ ấm, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn Địch phu nhân cũng là vẻ mặt đau khổ, mờ mịt bước tới.

"Tàn Nguyệt, Địch Mân hắn…"

Hai chữ "Đã đi", vô cùng đơn giản, vậy mà lúc này khó ra khỏi miệng như vậy, Địch phu nhân khó khăn mở miệng, lại mở miệng, nhưng làm sao cũng không nói ra hai chữ này được.

"Địch Mân, hắn làm sao vậy? Hắn về sao?"

Tàn Nguyệt mở to mắt, rất hy vọng, từ trong miệng bọn họ, nghe được một câu này. Địch Mân, ngươi đã nói, ngươi sẽ sớm trở về, ngươi đã nói, cả đời Tàn Nguyệt đều là của ngươi; ngươi cũng từng nói, ngươi sẽ yêu Tàn Nguyệt cả đời…

"Dùng bồ câu đưa tin, tự ngươi xem đi. Vài ngày nữa, hắn sẽ trở về…"

Đúng vậy, vài ngày nữa, Địch Mân sẽ trở về. Chỉ là, lúc đi, hăng hái như vậy, nhưng lúc trở về, lại là…

Thân thể Địch phu nhân lảo đảo vài cái, rốt cục chậm rãi ngã xuống, Địch lão tướng quân ôm lấy nàng, không nói gì, nhưng trong mắt, cũng là nước mắt tràn ngập…

"Không… Sẽ không… Giả, nhất định là giả…"

Ngày đó, lúc đó ở trên thành lâu cổ, nàng nhìn hắn rời đi khí vũ hiên ngang, hắn quay đầu, thấy được bàn tay to của hắn huơ huơ, ý tứ chính là, Tàn Nguyệt, chờ ta trở lại!

Địch Mân, tại sao nói không giữ lời? Ngươi đã nói ngươi sẽ trở về, nhưng Nguyệt Nhi muốn trở về, không phải…

Thân thể lung lay, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy, người trước mắt kịch liệt hoảng lên, một, hai, ba…

Tiếp theo, trong đầu ong ong kêu lên, sao nhiều màu sao bay tới bay lui, đẹp quá, cũng thê thảm quá…

"Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân…"

"Tàn Nguyệt… Tàn Nguyệt…"

Là ai đang kêu nàng? Là ai đang gọi nàng? Là ai, vươn cặp bàn tay to quen thuộc kia?

"Địch Mân…"

Nước mắt kích động, cũng không nhịn được rơi xuống, nhìn hắn anh tuấn bức người trước mặt, cả người Tàn Nguyệt kích động run rẩy.

"Đứa ngốc, sao lại khóc?"

Hắn nắm chặt tay Tàn Nguyệt, nhẹ nhàng mà hôn lên nước mắt trong suốt trên mặt nàng.

"Địch Mân, ngươi không có chuyện, bọn họ gạt ta, đúng không? Lá thư này là giả, đúng không? Ngươi không chết, ngươi không chết, đúng không?"

132. Chương 132: Kinh Văn Tin Dữ (ngược) 2

Ngực của hắn, vẫn ấm áp trước sau như một, trên mặt hắn, vẫn tuấn dật trước sau như một, cằm của hắn, vẫn một bực có hình, kiên nghị…

"Đứa ngốc, ta làm sao bỏ ngươi được? Sao có thể bỏ ngươi được? Nguyệt Nhi, ngươi là Nguyệt Nhi của ta, vĩnh viễn cũng là Nguyệt Nhi của ta…"

Thanh âm trầm thấp, không hiểu sao khiến cho Tàn Nguyệt an tâm, Địch Mân của nàng, sao có thể đi như vậy? Nương còn muốn ôm cháu, Địch Mân cũng muốn một hài tử.

"Tàn Nguyệt… Tàn Nguyệt…"

Mê mang mở mắt ra, đã thấy Địch lão tướng quân, Địch phu nhân cũng đang quan tâm nhìn nàng, tay nàng nắm một người, nắm chặt…

"Sao lại là người? Ta vừa mới nắm, rõ ràng là Địch Mân… Cha, nương, lá thư này là giả, là giả, Địch Mân không chết, hắn không chết, hắn vừa mới nói cho ta biết, nói cho ta biết…"

Tàn Nguyệt bối rối buông tay ra, bối rối nhìn bọn họ, sốt ruột giải thích.

"Tàn Nguyệt, trước ngươi nghỉ ngơi một lát đi, ngươi gặp ác mộng…"

Cơn ác mộng, có cơn ác mộng đẹp như vậy sao? Nếu như chỉ có trong ác mộng, nàng mới có thể gặp Địch Mân, vậy nàng tình nguyện luôn gặp ác mộng, vĩnh viễn gặp ác mộng như vậy…

"Không… Không phải ác mộng, không phải… Ta thật sự gặp Địch Mân… Ta thật sự gặp hắn…"

Bối rối nhìn bọn họ, tất cả mọi người thở dài một tiếng, Hiên Vương thở dài nói:

"Tàn Nguyệt, đây chỉ là ngoài ý muốn, Địch lão tướng quân cùng phu nhân, thương tâm cũng không kém ngươi, ngươi phải kiên cường, cái nhà này, còn phải dựa vào ngươi, biết không?"

Bọn họ? Nhìn tướng quân đột nhiên già đi rất nhiều, trong lòng Tàn Nguyệt càng đau đớn, nàng cuống quít gật đầu, dùng sức gật đầu…

Mọi người tản đi, Tàn Nguyệt ngồi yên ở trên giường, cũng không nhúc nhích, thậm chí, ngay cả mí mắt cũng không buồn nâng.

"Thiếu phu nhân, nên ăn cơm, người nên ăn một chút đi!"

"…"

Tàn Nguyệt vẫn không nhúc nhích, Tiểu Thi thở dài một tiếng, yên lặng mà canh giữ ở bên người Tàn Nguyệt. Phu nhân đã dặn dò, phải đi theo thiếu phu nhân một tấc cũng không rời, chỉ sợ thiếu phu nhân một mình luẩn quẩn trong lòng, làm ra việc gì dại dột.

"Địch Mân, tại sao?"

133. Chương 133: Kinh Văn Tin Dữ (ngược) 3

Lá thư này, tại sao lại nhận được lá thư này? Tàn Nguyệt cau mày, ở trên viết cũng không rõ ràng, chỉ là nói, bọn họ vừa tới biên quan, Địch Mân đã trúng mai phục, trúng tên độc rơi xuống núi, lúc tìm thấy, đã không còn hơi thở…

Vài ngày nữa, Địch Mân sẽ trở về, sẽ có người đưa hắn về, lá rụng về cội, là một từ thân thiết cỡ nào, nhưng lúc này nghe được, lại là…

Đây là cái gì? Vươn tay, Tàn Nguyệt lau lau mặt, lại nhìn trên tay, dĩ nhiên có màu đỏ nhàn nhạt. Là máu sao? Đã từng, nàng nghe nói, khi nước mắt của một người chảy hết, chảy ra sẽ là máu, nàng vẫn tưởng rằng, đó là gạt người. Không nghĩ tới, kỳ thật huyết lệ, không cần chảy hết vẫn có thể chảy ra, mấu chốt vẫn là, trái tim người nọ là đau đớn như thế nào.

Còn nhớ rõ một đêm trước khi xuất chinh, trong mắt Địch Mân, đều tràn đầy ý cười. Một đêm kia, bọn họ đã triền miên hết sức, ai có thể nghĩ đến, đó lại là một lần triền miên cuối cùng của bọn họ?

Tay, nhẹ nhàng mà đặt lên bụng, Địch Mân, tại sao lại như vậy? Ngươi không nên bỏ lại ta, không nên…

Ngươi cứ đi như vậy, ta làm sao bây giờ? Đời người rất dài, còn có cha mẹ già của ngươi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Tự tử vì tình, cùng ngươi rời đi sao? Như vậy được không? Tàn Nguyệt rất muốn đi theo ngươi, có thể chứ? Tàn Nguyệt có thể rời đi cùng ngươi sao?

Địch Mân, nếu như ngươi thật sự đi, liền mang ta đi được không? Sau này không có ngươi, ta nên sống tiếp thế nào?

Nếu như ngươi không muốn dẫn ta đi, cho ta lý do sống tiếp một mình, cho ta một lý do được không?

Có lẽ, ngươi có thể cho ta một hài tử, một hài tử của ta và ngươi. Như vậy, Nguyệt Nhi có thể sống tiếp, có thể ở trong nhớ mong sống sót…

Nhưng có thể sao? Vuốt cái bụng bằng phẳng, Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, có lẽ, nàng thật sự nên…

Nhưng, cha, nương bọn họ làm sao bây giờ? Bọn họ là cha mẹ Địch Mân, cũng chính là cha mẹ nàng, nàng thật sự có thể ích kỷ đi như vậy sao?

"Ngư Ngư, không phải ngươi linh thiêng sao? Ngươi không phải rất lợi hại, rất thương Địch Mân sao? Tại sao lại như thế này? Tại sao lại như thế này?"

134. Chương 134: Bí Mật Kinh Thiên 1

Bất tri bất giác, Địch lão phu nhân lại tới phật đường, nhìn tấm bia bằng gỗ đen kia, phẫn nộ hỏi.

"Tại sao… Ngươi nói cho ta biết, tại sao lại như thế này? Con của chúng ta, tại sao lại như vậy, tại sao…"

"Tố Vân… Đừng như vậy…"

Địch lão tướng quân đứng ở cửa, nhìn phu nhân nổi điên, đau lòng đi tới, ôm lấy thân thể của nàng.

"Vĩnh Hào, Địch Mân, Địch Mân hắn đã chết…"

Quay đầu lại, nước mắt ào ào rơi xuống, Tố Vân dùng sức ôm cổ Địch lão tướng quân, nghẹn ngào nói.

"Ta biết, ta cũng rất đau lòng, con của chúng ta, con của chúng ta còn quá trẻ…"

Ai nói nam nhi có lệ không dễ rơi? Tuy là lão tướng quân xông pha sa trường, lúc này cũng không nhịn được liên tục rơi nước mắt, khóc chính là ruột gan đứt từng khúc!

"Nhưng, nhưng… Vĩnh Hào, ta xin lỗi ngươi, cũng xin lỗi Mân Nhi của chúng ta…"

Tại sao, tại sao lại thế này? Chẳng lẽ thật sự trên trời tự có định, chẳng lẽ, tất cả cố gắng của nàng đều uổng phí sao? Nàng cũng không muốn cho Địch Mân làm lớn nhiều. Nếu như có thể, nàng thậm chí hy vọng hắn không ra chiến trường, hy vọng hắn không làm quan, chỉ làm một dân chúng không có gì đặc biệt, nhận hy vọng của nàng và Ngư Ngư, bình an sống cả đời là tốt rồi…

"Tố Vân, ngươi không có lỗi với ta, cũng không có lỗi với Địch Mân, đây là số mạng của hắn, là số mạng của hắn…"

Địch lão tướng quân nhắm mắt lại, hắn mặc dù là một tướng quân, một người thô lỗ, một đại nam nhân không câu nệ tiểu tiết, nhưng con của mình, hắn vẫn nhận ra, vẫn biết đến, có đúng không? Tố Vân làm như vậy, hắn không biết có nguyên nhân gì, nhưng lại biết nhất định có lý do của nàng! Tố Vân, là mẹ ruột của Địch Mân, Địch Mân, là một miếng thịt rơi ra từ người Tố Vân, làm mẹ, người nào không thương con mình, người nào lại không hy vọng hài tử của mình khỏe mạnh?

Nhiều năm như vậy, nhìn Tố Vân sầu lo, Tố Vân áy náy, hắn biết rõ, Mân Nhi của hắn có lẽ không tốt, nhưng…

Hắn không nghĩ, cho tới bây giờ không hề nghĩ tới, Mân Nhi, đứa con duy nhất của hắn, vào một đêm hai mươi năm trước kia, cũng đã…

135. Chương 135: Bí Mật Kinh Thiên 2

"Vĩnh Hào, ngươi cũng biết?"

Tuy là thương tâm, Tố Vân cũng nghe hiểu ý tứ của Vĩnh Hào, nàng không thể tin đẩy Địch lão tướng quân ra, thống khổ hỏi.

"Ta không biết, ta không rõ lắm, nhưng ta biết, ngươi là mẹ của Mân Nhi, ngươi sẽ không hại hắn…"

Địch lão tướng quân than một tiếng, tiếp tục nói:

"Nhưng đối với Địch Mân, cũng nhiều năm như vậy rồi, ta cũng coi hắn như con ruột của mình, biết hắn gặp chuyện không may, tâm lý của ta, cũng rất khó chịu. Hắn cũng là con ta, là đứa con từ nhỏ ta nhìn lớn lên…"

“Không… Vĩnh Hào, ta xin lỗi ngươi, xin lỗi Mân Nhi…”

Một tiếng thét kinh hãi, Địch lão phu nhân đột nhiên đứng lên, đi tới trước bài vị, nắm bài vị của Ngư Ngư, cả giận nói:

“Ngư Ngư, tại sao lại như thế này? Nếu như biết có ngày này, ta cần gì phải tận mắt, Mân Nhi của ta bị bọn họ bóp chết… Ô ô…”

Cái gì? Thân mình Địch lão tướng quân lảo đảo, thân hình cao tráng, thiếu chút nữa ngã lên mặt đất, Mân Nhi đã chết, con hắn đã chết…

“Tại sao? Tố Vân, chuyện gì xảy ra? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Hắn tưởng rằng, từ một khắc hắn bắt đầu hoài nghi, hắn đã tưởng rằng, Mân Nhi của hắn, còn sống ở một nơi mà hắn không biết, còn sống rất tốt…

Hắn không biết tin tức của hắn, không biết hắn ở nơi nào, nhưng hắn kiên trì tin tưởng, hắn còn sống, hắn nhất định còn sống…

“Xin lỗi… Đều là ta sai, đều là ta sai…”

Nằm rạp xuống trên mặt đất, Địch lão phu nhân muốn đứng lên, đỡ lấy tướng quân lung lay lắc lắc, nhưng cả người lại một chút khí lực cũng không có, một chút cũng không có…

“Tố Vân, nói cho ta biết, ta phải biết… Ta phải biết… Là ai giết con của chúng ta, là ai…”

Là ai?

Bao nhiêu lần, thấy nàng, nàng đã muốn bước lên, liều mạng với người phụ nữ ác độc kia?

Bao nhiêu lần, lúc nằm mơ, nàng cầm đao, muốn chém người phụ nữ ác độc kia?

Lại có bao nhiêu lần, trong mộng, Địch Mân giương tay nhỏ bé, nhìn nàng, cười hì hì gọi: “Nương, ôm một cái!”

Nhưng chỉ chớp mắt, nàng lại có thể thấy ánh mắt hoảng sợ của hắn, ánh mắt gần như cầu xin cứu giúp: nương, cứu ta, cứu ta…

136. Chương 136: Bí Mật Kinh Thiên 3

Thanh âm đó, bất lực cỡ nào;

Ánh mắt đó, tuyệt vọng cỡ nào…

Nhưng nàng không thể, trong lòng của nàng, ôm hắn đầy vết thương, một hài tử cũng lớn xấp xỉ, một hài tử cũng lớn xấp nhỉ như Mân Nhi…

Nàng trơ mắt nhìn, Ngư Ngư ôm Mân Nhi của nàng, ngã xuống vách núi…

Trơ mắt nhìn, mọi người nâng Ngư Ngư lên, từ trong lòng Ngư Ngư đầy vết thương, đoạt lấy Mân Nhi, che miệng của Mân Nhi chỉ còn một hơi thở, cánh tay chảy đầy máu của hắn, bắp chân, cố sức giãy dụa …

Đến khi, giãy dụa càng ngày càng yếu, càng ngày càng nhỏ…

Rốt cục, đã không nhúc nhích…

Rốt cục, đã không có chút hơi thở nào…

“Ngươi nói, Địch Mân bây giờ, chính là…”

Thân thể Địch lão tướng quân không yên, nước mắt rơi xuống trên mặt đất, vừa lúc nhỏ đến trên bài vị của Ngư Ngư, như một đóa hoa sáng lạn, đẹp đẽ hiện ra, mở ra…

“Ừ, đúng vậy, hắn chính là thái tử mà ban đầu Hoàng thượng muốn lập, cũng là hài tử đi theo Hàn phi đột nhiên biến mất…”

Ngư Ngư, Ngư Ngư…

Vũ, Ngư, quả nhiên vốn là hài âm, quả nhiên là hài âm…

Sắc mặt Địch lão tướng quân tái nhợt, hắn bối rối nhặt bài vị của Ngư Ngư trên mặt đất, cho tới bây giờ đều không nghĩ tới, phu nhân thờ phụng, lại là Hàn phi nương nương sủng quán hậu cung năm đó!

Cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, con của hắn, đứa con hắn nuôi hơn hai mươi năm, lại là thái tử ban đầu, Ti Không Hạo mà Hoàng thượng vẫn nhớ mãi không quên!

Nhắm mắt lại, tin tức này quá mức khiếp sợ, kết quả như vậy rất ngoài dự đoán mọi người, hắn thậm chí cũng không muốn nghĩ, lúc đầu con hắn là bi thảm cỡ nào, bi thảm cỡ nào…

"Chuyện này, còn có người khác biết không? Kể cả quan hệ của ngươi cùng Hàn phi nương nương?"

Nếu như, Địch Mân là Ti Không Hạo, lần này Địch Mân xuất chinh, vừa là Liễu Tương đề ra, thái tử là đầu tiên đồng ý, vậy chuyện này rất…

"Vĩnh Hào, ngay cả ngươi ta cũng không nói, sao có thể nói cho người khác? Về phần quan hệ của ta và Ngư Ngư, lúc ấy cũng không phải bí mật gì,…"

Địch lão phu nhân giương mắt lên, khó hiểu hỏi:

"Vĩnh Hào, không phải ngươi hoài nghi, lần này Địch Mân gặp chuyện không may, vốn là…"

137. Chương 137: Bí Mật Kinh Thiên 4

"Có thể, rất có khả năng! Tố Vân, nhặt bài vị lên, nếu như ta không đoán sai, có thể thời tiết phải thay đổi…"

Địch lão tướng quân cúi đầu, đột nhiên nhớ tới Tàn Nguyệt, hắn thở dài nói:

"Tìm người chú ý Tàn Nguyệt, nếu như là Lâm quý phi làm, nàng sẽ không bỏ qua Tàn Nguyệt!"

Kỳ thật, làm một Hoàng thượng, đã lập thái tử rồi, làm sao có thể mặc cho hoàng tử khác làm? Có lẽ cái chết của Hàn phi nhiều năm trước, Hoàng thượng cũng từng hoài nghi. Lập thái tử, đúng là bất đắc dĩ, mà mặc cho ngũ hoàng tử làm, có lẽ Hoàng thượng cũng đang chờ đợi cái gì đó.

Dù sao lúc đầu, thái tử Hoàng thượng muốn, là Ti Không Hạo, chứ không phải Tư Không Phái!

"Được rồi, Tố Vân, lúc ấy ngươi cũng thấy được, bọn họ không có phát hiện ngươi sao? Ngươi làm sao đào tẩu?"

Địch lão tướng quân nhướng mày, xúc động có chút khó hiểu.

"Vốn là một bằng hữu của Hàn phi, người kia đối xử rất tốt với Hàn phi, lúc ấy Hàn phi trúng độc, sống không được bao lâu, nên mới…"

Bởi vì biết phải chết, cho nên nàng lựa chọn nhảy vực; bởi vì Tố Vân không biết tầm quan trọng của Ti Không Hạo, cho nên nàng nhẫn tâm đem Mân Nhi đổi lại cho nàng…

Vì che dấu Tam hoàng tử, cứu Tam hoàng tử, đáng thương nhất, là con của hắn…

"Không được nói cho Tàn Nguyệt, người nào cũng không được nói…"

Vẻ mặt Địch lão tướng quân ngưng trọng nói.

****

Bảy ngày, Tàn Nguyệt gầy một vòng, sắc mặt tái nhợt không thành người, hai nha hoàn thiếp thân đau lòng không chịu được, nhưng cũng không có cách nào.

Thái tử, cố gắng tới hai lần, đều bị Địch lão tướng quân nghiêm khắc khuyên trở về, hắn oán hận nhìn tướng quân phủ, nhưng cũng không có cách gì.

Bây giờ trời đã lạnh hơn, Tàn Nguyệt ôm bả vai, ngoài sân luôn yên tĩnh, đột nhiên náo nhiệt không ngừng.

Trong lòng một trận xé rách đau đớn, nàng ngẩng đầu, đôi môi nguyên bản hồng bóng, lúc này lại vô cùng khô khốc.

"Bên ngoài làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Khi mở miệng, mới cảm giác được thanh âm khàn khàn dị thường, Tàn Nguyệt ngẩn ra, hình như là rất lâu không uống nước, trách không được, lúc vừa nói, cổ họng đã rất đau đớn.

"Thiếu phu nhân, uống miếng nước đi?"

138. Chương 138: Tàn Nguyệt Điên Cuồng

Tiểu Thi bưng qua trà đến, Tàn Nguyệt há miệng, uống vài ngụm, cố chấp hỏi:

"Bên ngoài có chuyện gì?"

"Là… Là Địch thiếu gia… Trở về…"

Địch thiếu gia, Địch Mân… Tàn Nguyệt cả kinh, chẳng lẽ là…

Cuống quít từ trên giường nhảy xuống, nhưng thân thể vài ngày đã không ăn cơm, làm sao đứng vững? Thân thể lệch ra, người liền bịch một tiếng quỳ đến trên mặt đất.

"Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân…"

Tiểu Mạt cũng chạy vào, hai người cùng nhau nâng Tàn Nguyệt lên, bối rối hỏi:

"Thiếu phu nhân, đau không? Đau ở đâu, ở đâu…"

"Đỡ ta ra ngoài! Ta muốn gặp hắn!"

"Thiếu phu nhân, thân thể người…"

Nha đầu khó xử nhìn Tàn Nguyệt, kỳ thật vừa rồi lão phu nhân dặn dò, không thể để cho Tàn Nguyệt ra ngoài.

"Đỡ ta ra ngoài, ta muốn gặp hắn!"

Hai mắt vô thần, nhưng thanh âm lại kiên định dị thường. Tiểu Mạt khẽ thở dài:

"Được, được! Nô tỳ giúp phu nhân sửa sang lại một chút, giúp phu nhân sửa sang lại một chút…"

Tàn Nguyệt không có dị nghị, nghe lời để các nàng sửa sang, để các nàng điều khiển mình, chậm rãi bước vào trong viện.

Người, đã sớm chuyển qua linh đường, một cái quan tài rất lớn, màu trắng đầy phòng, tỏ rõ đau thương nơi này. Mở cửa vào, Tàn Nguyệt đột nhiên tránh khỏi tay nha hoàn, từng bước một, vững vàng đi phía quan tài, đi về phía Địch Mân của nàng…

"Tàn Nguyệt… Ngươi tới đây …"

Cảm giác được thần sắc khác thường của Tàn Nguyệt, Địch lão phụ nhân vội vàng đi tới, đỡ lấy Tàn Nguyệt, ôn hòa nói.

"Nương, Địch Mân đã trở về sao? Ta đến gặp hắn…"

Địch Mân đã trở về?

Nhìn ý cười ở miệng nàng, Địch lão phu nhân đột nhiên cảm giác được đầu tê rần, Địch lão tướng quân thở dài nói:

"Tàn Nguyệt, ngươi đi về trước! Địch Mân ở đây…"

"Ta biết, cho nên ta qua gặp hắn, qua gặp hắn…"

Bước chân cũng không dừng lại, mà quan tài lạnh như băng, ở đó, lập tức đi tới phía trước, cũng không nhìn thấy Địch Mân…

"Tàn Nguyệt, Nguyệt Nhi, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng dọa nương, đừng dọa nương…"

Rốt cục cảm thấy Tàn Nguyệt không thích hợp, Địch lão phu nhân bối rối nhìn về phía tướng quân, mà Tàn Nguyệt cũng đi tới trước quan tài.

139. Chương 139: Ta Muốn Mở Hòm!

"Địch Mân nơi này lạnh lắm, sao ngươi ngủ ở trong này? Đừng ở trong này, chúng ta trở về, trở về phòng ngủ không tốt sao?"

Địch lão tướng quân chau mày, Tàn Nguyệt, không phải là. . . . . .

Sẽ không, sẽ không, làm sao có thể? Làm sao có thể?

"Tàn Nguyệt, ngươi về nghỉ ngơi trước, về nghỉ ngơi thật tốt . . . ."

Thanh âm cố ý chậm dần, ánh mắt Địch lão tướng quân ra hiệu cho Tiểu Mạt, Tiểu Mạt đi đến gần Tàn Nguyệt, muốn đỡ nàng.

"Được, ta muốn đỡ Địch Mân trở về cùng. . ."

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

"Ngươi không cần lại đây, thêm bước nữa, ta sẽ chết ở trong này!"

Tay rất nhanh từ trên đầu rút ra một cây ngọc trâm, hai mắt Tàn Nguyệt trừng lên, ngọc trâm thẳng vào cái cổ tái nhợt, rất nhanh làn da trắng nõn chảy ra một màu đỏ. . . . . .

"Tàn Nguyệt! Ngươi buông cây trâm! Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ . . . ."

Địch lão tướng quân sửng sốt, trăm lần thật không ngờ, Tàn Nguyệt luôn dịu dàng, nhưng cũng có lúc lại quyết liệt như vậy.

"Đây là. . . . Đây là đang. . . "

Thái Tử, Hiên vương, còn có Vạn công công bên người Hoàng Thượng, đoàn người đang đi đến, đúng lúc nhìn thấy Tàn Nguyệt lấy cây trâm áp lên trên cổ, tất cả mọi người đều bộ dạng bất đắc dĩ . . .

"Thái Tử?"

Địch lão tướng quân ngẩn ra, nghĩ đến lời của Tố Vân, vội vàng rũ mắt xuống, thở dài:

"Để người chê cười. . . . . ."

Quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tàn Nguyệt, âm thanh của Địch lão tướng quân lạnh lùng nói:

"Tàn Nguyệt, đi về trước!"

"Không, mở hòm, ta muốn gặp Địch Mân!"

Mở hòm? Mọi người đều sửng sốt, Địch Mân đã sớm đi nhiều ngày, từ bên kia chuyển về, cũng phải mấy ngày, vì để dễ dàng di chuyển trên đường, ở biên cương đại quân cũng đã vào hòm. Dựa theo quy định của Đại Quân vương triều, mọi chuyện đều là người chết lớn nhất, sau khi người chết vào hòm, bình thường là không thể mở hòm. Cho dù là khi chôn, cũng là trực tiếp nâng đi ra ngoài, không để ở hòm.

"Không thể mở hòm! Tàn Nguyệt, ngươi đi về trước!"

Địch Mân chết không minh bạch, cho dù là mở hòm, cũng phải là lúc bọn Thái Tử đều không có mặt. Hơn nữa, biết nhi tử là bị mẫu thân Thái Tử hại chết, nhìn đến Thái Tử, hắn làm sao có thể tâm bình khí hòa?

Làm không được, thật sự làm không được! Chả trách lúc đầu Tố Vân không muốn vào cung, không muốn cùng người trong cung có qua lại!

140. Chương 140: Tàn Nguyệt Cố Chấp

Khi không biết chính là cảm thấy Tố Vân có chút cố tình gây sự, nay đã biết, mới biết được lúc kia, trong lòng Tố Vân đau đớn cỡ nào!

Có lẽ, nếu hắn biết chân tướng thực sự của việc này, hắn làm còn không tốt bằng Tố Vân, không khôn khéo bằng Tố Vân.

Mân Nhi của nàng, kỳ thật cùng Thái Tử không cách nhiều, nếu còn, hiện tại cũng đã thành thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt nhịn không được lại hơi ươn ướt, bất quá lúc này, biểu tình như vậy, ai cũng sẽ không hoài nghi.

Mặc dù là nam nhi xương sắt boong boong, gặp phải chuyện như vậy, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, khóc ra cũng không có gì phải ngạc nhiên. Thái Tử đau lòng nhìn Tàn Nguyệt, cũng thấy được trên cổ nàng là cây trâm ngọc xanh biếc. . . .

Trong lòng nàng Địch Mân thật sự quan trọng như vậy sao?

Trong lòng đau xót, Địch Mân đã chết, chẳng lẽ Tàn Nguyệt cũng. . . . . .

Không được, trăm ngàn không được làm như vậy! Hắn không muốn nhìn thấy Địch Mân cùng Tàn Nguyệt thân mật, nhưng hắn càng không hi vọng, Tàn Nguyệt cứ như vậy mà chết đi, cứ như vậy . . .

"Không, ta không về! Ta không tin Địch Mân đã chết, hắn sẽ không chết, các người gạt ta, tất cả các người đều gạt ta!"

Dường như đã hạ quyết định, lấy hết quyết tâm, tay của Tàn Nguyệt dùng một chút lực, cây trâm vừa tới gần cổ, máu theo cây trâm, theo cánh tay trắng nõn chảy xuống, đập vào mắt ghê sợ!

"Tàn Nguyệt, ngươi đi về trước nghỉ ngơi, không cần náo loạn, có thể chứ?"

Địch lão phu nhân mặt nhăn nhíu mày, bình thường là một nữ nhi rất nhu thuận, tính tình lên, sao liền quật cường như vậy?

"Các người gạt ta, ta vừa mơ thấy Địch Mân, hắn nói hắn không có chết, hắn không nỡ bỏ ta. . ."

Trên mặt tái nhợt, nước mắt trong suốt chảy ra, Tàn Nguyệt lúc này giống như hoa lê đẫm mưa, càng thêm điềm đạm đáng yêu.

"Tàn Nguyệt, ngươi đều nói là giấc mộng. Mộng chính là mộng, làm sao có thể là sự thật? Hơn nữa, Địch Mân đã đi rồi, ngươi nhẫn tâm khiến cho hắn đi cũng không thanh thản sao?"

Địch lão phu nhân nức nở một tiếng, tiếp tục nói :

"Địch Mân là nhi tử của ta, cũng là một miếng thịt trên người ta rớt xuống, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ không thương tâm, không khó chịu sao? Nguyệt Nhi, nương cũng biết cảm tình của ngươi cùng Địch Mân rất tốt, thời gian hai người các ngươi thành thân tuy không lâu, nhưng. . . ."

141. Chương 141: Tàn Nguyệt Ngất Xỉu

"Nhưng ngươi cũng phải biết, Cát Kim là thuộc hạ cũ của Địch Mân, hắn làm việc luôn nghiêm túc cẩn thận, hơn nữa hai người quen biết cũng không phải một ngày hay nửa ngày, đây cũng không phải chuyện tốt gì, ngươi cho là hắn sẽ đem loại sự tình này ra nói giỡn hay sao?"

Cát Kim, Tàn Nguyệt không biết chỉ là nghe bọn hắn nói cũng là một người rất quen thuộc, ánh mắt Tàn Nguyệt đảo một vòng nhìn chung quanh, Địch lão phu nhân nói:

"Chuyện bên kia còn chưa chấm dứt, Cát Kim phải qua thời gian nữa mới có thể trở về. Nguyệt Nhi, nghe lời ta, ngươi về trước đi!"

"Không, nếu là Địch Mân, ta có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Giờ vì sao không cảm nhận được hơi thở đó, người bên trong không phải Địch Mân, nhất định không phải!"

Thần sắc Thái Tử cứng đờ, nhưng cũng chỉ là trong một cái chớp mắt, hai mắt hắn khó hiểu nhìn quan tài phía trước, chẳng lẽ Tàn Nguyệt nói là thật? Người này thật sự không phải Địch Mân?

Không, không có khả năng, Ngô Cầu không có khả năng thất thủ, hắn cũng khám nghiệm tử thi rõ ràng, làm sao có thể không phải chứ? Bất quá cẩn thận dùng thuyền vạn năm, mình làm cho bọn họ tự khám nghiệm tử thi cũng tốt.. Thứ nhất để cho Tàn Nguyệt hết hy vọng, thứ hai, hắn cũng có thể hoàn toàn yên tâm.

"Tàn Nguyệt!"

Hai mắt Địch lão tướng quân lạnh như băng, nhìn Tàn Nguyệt trong mắt tràn đầy sự thất vọng, hắn đã nháy mắt với nàng như vậy, vì sao nàng không hiểu đúng mực?

Nhìn lại ánh mắt tràn ngập tính kế của Thái Tử, hắn dám khẳng định, Thái Tử nhất định sẽ tán thành việc khám nghiệm tử thi.

"Địch lão tướng quân, lấy bổn vương xem, nếu. . ."

"Thiếu phu nhân. . ."

Một tiếng thét kinh hãi, Tàn Nguyệt bỗng nhiên ngất xỉu, Tiểu Mạt vừa kịp đỡ được Tàn Nguyệt, Địch lão tướng quân căn dặn:

"Nhanh chút đỡ thiếu phu nhân về phòng, hãy chăm sóc cẩn thận !"

"Lão gia, ngươi nói đứa nhỏ Tàn Nguyệt này không ăn cũng không uống năm sáu ngày liền, phải làm thế nào mới tốt?"

Địch lão phu nhân thở dài thật mạnh. Tàn Nguyệt ngất xỉu, làm gián đoạn lời Thái Tử muốn nói, mà lúc này nghe được lời Địch lão phu nhân nói, ánh mắt không khỏi liếc về phía Tàn Nguyệt vừa bị đưa đi, tâm cũng co rút đau đớn theo . . .

Tàn Nguyệt, đã mấy ngày không ăn không uống, như vậy làm sao có thể tiếp tục? Chẳng lẽ nàng thật sự tính đi theo Địch Mân sao?

Không thể, hắn không cho phép, thì sẽ không được phép !

142. Chương 142: Không Bằng Rời Đi

"Thái Tử, vừa nãy người muốn nói gì?"

Nhìn Tàn Nguyệt rốt cục cũng rời đi, Địch lão tướng quân ra vẻ không biết liền hỏi. Thái Tử xấu hổ quay đầu lại, vẻ mặt đau thương khuyên nhủ:

"Địch lão tướng quân, người đã chết chết rồi, mong rằng Tướng quân nén bi thương thuận theo!"

Địch lão tướng quân thở dài một tiếng, liếc nhìn Hiên Vương cùng Vạn công công một cái, thở dài:

"Làm sao nén bi thương, làm sao thuận tiện, lão phu, cũng chỉ có một nhi tử . . . ."

Nói xong, người đi đến trước quan tài, tay vỗ về quan tài, cảm giác kia, muốn bao nhiêu bi thương có bấy nhiêu bi thương. . .

"Địch lão tướng quân, Hoàng Thượng nói. . . . . ."

Sau đó, ngũ hoàng tử và còn có một số hảo bằng hữu của Địch nhi đều đến đây, hôm nay là ngày đầu tiên đem Địch Mân trở về, không nghĩ tới có nhiều người đến như vậy. Sau khi tiễn tất cả mọi người về, Địch lão tướng quân mỏi mệt kéo cước bộ trở về phòng, đã thấy phu nhân Tố Vân đang ngồi ở trên giường rơi nước mắt vì hài nhi.

"Lão gia, phu nhân, không tốt, không tốt rồi, thiếu phu nhân. . . ."

Cảm thấy có vấn đề, Địch lão tướng quân gấp đi ra ngoài:

"Làm sao vậy?"

"Thiếu phu nhân, thắt cổ. . . . . ."

Nha hoàn hơi thở gấp gáp vì chạy nhanh tới, đứt quãng nói xong. Địch lão tướng quân thở dài:

"Không phải bảo các ngươi chăm nom cẩn thận sao?"

"Nô tì. . . Thiếu phu nhân nói muốn ăn cháo, chúng nô tì liền. . .

"Các ngươi thật là!"

Khi nãy Tàn Nguyệt trở lại phòng, bỗng nhiên cảm thấy mất hết can đảm. Địch Mân đi rồi, nàng chỉ muốn nhìn hắn một chút, xác nhận người trong quan tài kia có phải là hắn hay không, một yêu cầu đơn giản như vậy, lại khó thực hiện. Nhắm mắt lại, nước mắt bất lực chảy ra, Tàn Nguyệt, không hạnh phúc, giống như thơ ấu của nàng, cuộc đời của nàng đều là không hạnh phúc. Vì sao nàng còn hy vọng hạnh phúc xa vời ?

Thành thân, gả cho Địch Mân, nàng từng cho như vậy đã là hạnh phúc, nhưng hạnh phúc này cũng chỉ có hơn mười ngày. Bọn họ cùng nhau vui vẻ hạnh phúc, cũng nhau vẽ ra tương lai của họ, nhưng vì sao bọn họ không đi đến tương lai?

Địch Mân, ngươi đi rồi, Tàn Nguyệt sống tiếp thế nào đây? Không tìm được dũng khí để sống, nàng bỗng nhiên cũng muốn đi cùng hắn. Nhìn hai nha đầu đang lo lắng trước mặt nàng, lòng nàng hiện lên một chút không muốn, một tia bất đắc dĩ. . .

143. Chương 143: Mẫu Tử Khó Bảo Toàn

"Ta đói, muốn ăn chút gì đó. . . . . ."

Nha đầu vừa nghe, liền vui vẻ đi ra ngoài chuẩn bị, thiếu phu nhân đã lâu như vậy không có ăn thứ gì, các nàng làm sao có thể không vui vẻ ?

Nhìn Tiểu Thi cao hứng chạy đi, Tàn Nguyệt nhìn Tiểu Mạt nói:

"Mấy ngày không có tắm rửa sạch, trên người ta rất không thoải mái. Tiểu Mạt, ta muốn tắm rửa. . . . . ."

Tiểu Mạt không có hoài nghi, cũng bước chân ra ngoài, và Tàn Nguyệt liền. . . . .

Treo trên không trung, hai chân cách mặt đất, không có cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy, là một sự giải thoát. . . . . .

Nhưng lại không phải thật sự giải thoát, nàng thậm chí còn chưa tắt thở, dải lụa trắng liền bị cắtt đứt, có người chạy vào, giữ được nửa mạng sống còn lại của nàng. . . . . .

"Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt. . . . . ."

Là ai đang gọi nàng? Chỉ là nàng thấy sống đã đủ, không muốn sống nữa, vì sao muốn chết cũng khó như vậy? Làm một người, ngay cả muốn chết cũng rất khó, làm người, có phải không? Cho dù là rất đau xót . . . . . .

"Thiếu phu nhân. . . . . ."

Một tiếng thét kinh hãi, Tiểu Mạt chạy tới, nhìn vẻ mặt háo sắc của thái tử, trong khoảng thời gian ngắn, kinh ngạc thiếu chút nữa quên mất nên nói cái gì.

"Cám ơn Thái tử cứu phu nhân. . . . . ."

Tiếp nhận lại Tàn Nguyệt từ tay Thái Tử, Tiểu Mạt kích động nói, Thái Tử hừ nhẹ một tiếng, thở dài nói:

"Đừng nói ta đã tới. . . . . ."

Bóng dáng chợt lóe, hắn liền phi thân rời đi, nếu không phải hắn lo lắng Tàn Nguyệt nên đến đây nhìn xem, hiện tại chỉ sợ Tàn Nguyệt đã. . . .

Nghĩ đến đây, cổ họng kêu gào đến tận trong tâm, hắn không có khả năng mỗi lần đều khéo tình cờ như vậy, về sau Tàn Nguyệt nếu còn muốn tìm cái chết, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Địch lão tướng quân về vừa lúc, đại phu cũng mời lại đây, nhìn Tàn Nguyệt, nói quá mức suy yếu, không có vấn đề lớn.

"Địch lão tướng quân, mời qua bên này!"

Quay đầu lại, đăm chiêu nhìn Tàn Nguyệt một cái, lão đại phu khách khí nói.

Hai người đến thư phòng, lão đại phu thấy chung quanh không có người, mới thở dài nói:

"Thiếu phu nhân thân mình rất suy yếu, nếu còn tiếp tục như vậy, có khả năng mẫu tử đều khó giữ được!"

Mẫu tử?

Địch lão tướng quân sửng sốt, nhíu mày không thể tin:

"Ngươi nói, Tàn Nguyệt có thai . . . . . ."

"Nhưng giữ được hay không vẫn không xác định được, cho nên lão phu cũng không nói chắc. Chính là sợ cho các người hi vọng càng lớn, thì thất vọng càng nhiều . . . . .."

144. Chương 144: Nên Khóc Hay Nên Cười

Lão đại phu thật có hảo tâm, giúp Địch lão tướng quân một đại ân. Tàn Nguyệt có thai là tin vui, nhưng hiện tại không thể nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả hạ nhân trong phủ.

"Lưu đại phu, chuyện này không cần nói cho ai biết, trăm ngàn lần nhớ kỹ.. ."

Lão đại phu cả kinh, cuống quít hỏi:

"Lão tướng quân, lời nói này là ý như thế nào?"

Địch lão tướng quân đi ra ngoài cửa nhìn, xác định chung quanh không ai, mới đến gần bên tai lão đại phu, nói: "Ta hoài nghi, Địch Mân lần này gặp nạn, là do có người cố ý làm!"

"Người nào? Ai lớn mật như vậy ?" Lão đại phu trừng mắt, tiểu tử Địch Mân này, cũng là nhìn hắn, từ nhỏ đến giờ đã rất quen thuộc.

"Ta cũng không rõ, chỉ là hoài nghi nhưng không có chứng cớ. Nếu như vậy thật thì nha đầu Tàn Nguyệt kia, cũng sẽ có nguy hiểm. . . ."

Địch lão tướng quân thở dài một tiếng: "Đây là huyết mạch duy nhất của Địch gia ta, không thể xảy ra sai sót gì . . . . . ."

"Ý tứ của Tướng quân, lão phu đã hiểu, lão phu sẽ kê đơn thuốc an thai , sẽ. . ."

Hai người nói chuyện thật lâu, mà bên này Tàn Nguyệt cũng được Địch phu nhân lén đến thăm, trừ Tiểu Mạt và Tiểu Thi thì những người còn lại trong phủ đều không biết.

"Đây là sự thật chăng?"

Nằm trên giường, Tàn Nguyệt không biết nên khóc hay nên cười. Ngày đó, nàng đã từng nói, "Địch Mân nếu ngươi không muốn cho ta chết, hãy cho ta một lý do để có thể tiếp tục sống".

Mà hiện tại, nàng thật sự đã có lý do để sống, hơn nữa nhất định phải sống tiếp, nhưng. . .

Địch Mân, đây là đáp án ngươi cho Tàn Nguyệt ta sao?

Cái bụng vẫn bình thường, thật sự không thể ngờ được, có một tiểu sinh mệnh đang hình thành trong này. Đây là hài tử của Địch Mân sao, thật là không biết được, đứa nhỏ sinh ra sẽ giống ai đây?

Địch Mân, hay là ?

Hi vọng đứa nhỏ sẽ giống Địch Mân, nhưng về sau khi nhìn thấy nó, tâm vẫn sẽ đau, vậy hi vọng đứa nhỏ giống mình, thế nhưng Tàn Nguyệt lại sợ khoảng thời gian quá dài, nàng sẽ quên hình dáng Địch Mân, sẽ quên tất cả về Địch Mân . . .

Lệ vẫn không hề báo trước tự nhiên rơi xuống, Tàn Nguyệt lau đi, tự nói với bản thân: "Không được khóc, đừng khóc, lúc này mà khóc, sẽ không tốt cho đôi mắt ngươi, thật sự không tốt. . ."

145. Chương 145: Đây Không Phải Là Địch Mân

Cuộc sống cứ như vậy bình thản trôi đi, chớp mắt đã đến ngày thứ ba, cũng chính là ngày hạ táng Địch Mân.

Trước khi hạ táng, Địch lão tướng quân nói sẽ mở hòm, nên đưa Địch Mân vào trong nhà chuẩn bị quần áo, trang phục và đạo cụ, sau đó đổi quan tài, một lần nữa nhập liệm.

Ngày hôm nay Tàn Nguyệt thức dậy rất sớm, sớm đã hầu bên quan tài, nói cái gì là muốn gặp Địch Mân lần cuối.

"Tàn Nguyệt, thân thể ngươi không tốt, hay là về đi?"

Địch lão phu nhân bất an thở dài, đều nói thời điểm nữ nhân bắt đầu mang thai là sợ nhất.

Địch Mân đã ra đi, hi vọng duy nhất của họ chính là hài tử trong bụng Tàn Nguyệt, không thể xảy ra sai sót gì.

"Con người có mệnh, mạng của ngươi, ngươi đẩy cũng đẩy không xong, không phải của ngươi, ngươi cầu cũng cầu không được. Nương, nếu Địch Mân trên trời có linh, sẽ bảo vệ chúng ta, làm sao có thể. . . "

"Quên đi, mở hòm."

Biết rõ tính cách của Tàn Nguyệt, Địch lão tướng quân không có ngăn cản, chỉ nặng nề nói một câu. Vài gia đinh lại gần cùng nhau dùng sức, rất nhanh liền nâng quan tài lên. . .

Tàn Nguyệt nhắm mắt lại, bên tai bỗng nhiên nghe được tiếng khóc, nàng biết khi mở quan tài, nàng sẽ nhìn thấy hắn . . .

Run run mở mắt ra, nhìn người nằm nhợt nhạt như sáp, còn mấy chỗ thương tích trên khuôn mặt tuấn tú, rốt cuộc không nhịn được bắt đầu nghẹn ngào. . . .

"Địch Mân. . . . . ."

Khi gia đinh khiêng quan tài đi qua, Tàn Nguyệt ngồi bệt xuống, sợ hãi vươn tay chạm vào khuôn mặt ngày nhớ đêm mong, gương mặt thật lạnh lùng như băng, tuyệt đối không phải là Địch Mân của nàng!

"Địch Mân, không phải ngươi, đây không phải ngươi phải không? Mặt của ngươi sẽ không lạnh như vậy, tay ngươi sẽ không. . ."

Cầm tay hắn, Tàn Nguyệt nhịn không được khóc lớn lên, đôi tay kia làm sao có thể. . . . .

Vết máu loang lổ, thậm chí vài bộ phận có thể nhìn đến xương cốt!

Không biết chuyện gì làm hắn thương tích đầy mình như thế, cũng không biết lúc đó hắn gặp phải cái gì. . . .

Nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần vào cánh tay này, nàng biết là Địch Mân. . . .

"Là Địch Mân, là Địch Mân của ta. . . . ."

Nhìn vết thương trên người, Địch lão phu nhân bỗng nhiên giật bỏ quần áo hắn ra, nhìn trên vai trái của hắn thấy có một nốt ruồi đen không lớn lắm, bỗng gào khóc đứng lên. . . .

146. Chương 146: Hoàng Thượng Tới

"Ô ô. . . . . Địch Mân. . . ."

Tàn Nguyệt cũng khóc, nàng cũng thấy được nốt ruồi kia, đã chứng minh rồi, đây không phải là giả, người này thật sự là Địch Mân!

Vốn dĩ có một chút ảo vọng cuối cùng, hiện giờ cũng đã. . .

Tim rất đau hô hấp trở nên khó khăn, mỗi một hơi thở đều rất khó, rất khó. . . .

Không biết khi nào thì chuẩn bị cho tốt , Tàn Nguyệt liền quỳ gối trước quan tài, thất thần nhìn xuống mặt đất. . . .

Người đến lại đi, đi rồi lại đến, nàng là thê tử của hắn, chỉ có thể máy móc dập đầu, máy móc mà quỳ lạy đến tận lúc mặt trời lặn hướng Tây, nguyệt thượng liễu sao đầu (trăng treo đầu ngọn liễu) . . . . . .

"Địch tướng quân, Địch Mân là một tướng quân tốt, xảy ra chuyện như vậy, Trẫm cũng rất tiếc. . . ."

Thanh âm bá đạo, Tàn Nguyệt sớm chết lặng chợt bừng tỉnh.

Trẫm, người đó là Hoàng Thượng sao? Tàn Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nam tử toàn thân bận bộ trường bào màu xám nhạt, trong đầu bất chợt hoảng hốt.

"Hoàng thượng vạn tuế. . ."

Địch lão tướng quân vừa chuẩn bị quỳ xuống, Hoàng Thượng liền đỡ hắn, thở dài:

"Miễn lễ !"

"Hoàng thượng, cảm tạ người đã đến đây. . . . . ."

Địch lão tướng quân khó khăn mở miệng, nhìn vẻ mặt bi thương của Hoàng Thượng, vì sao hắn lại đau thương như vậy, không phải là, Hoàng Thượng sớm đã biết. . . .

"Lần đầu tiên nhìn thấy Địch Mân, Trẫm đã thấy thực thân thiết, cảm giác kia giống như là người thân của mình. . . ."

Hoàng thượng chậm rãi nói xong, Địch lão tướng quân chỉ cúi đầu, Tàn Nguyệt cũng chỉ lẳng lặng nghe. Nàng không nghĩ Hoàng Thượng lại có thể đích thân đến đây.

"Hoàng thượng, là Địch Mân phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng !"

Cuối cùng, Địch lão tướng quân thở dài. Hoàng thượng cười lạnh một tiếng:

"Chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ, Trẫm sẽ phái người đi điều tra rõ ràng. Địch lão tướng quân yên tâm, nếu có gì oan khuất, Trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua kẻ đầu sỏ!"

Tàn Nguyệt ngạc nhiên!

Hoàng thượng nói như vậy là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Địch Mân chết, không phải. . . .

Còn có ẩn tình khác sao? Sẽ không, làm sao có thể như thế?

Nhưng mà nếu không có điểm đáng ngờ, hoàng thượng làm sao lại có thể.. . .

Mơ mơ màng màng, Tàn Nguyệt đi tới sân của phủ mình, nhìn khắp phòng một lượt, trong đầu còn đang suy nghĩ những lời Hoàng Thượng vừa mới nói.

Không được, nàng muốn hỏi inh bạch, không thể cứ như vậy mà hồ đồ thêm nữa!

147. Chương 147: Nghi Điểm Rất Nhiều

"Cha, hôm nay lời nói của Hoàng Thượng là có ý gì vậy? Địch Mân làm sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Nhìn thấy cha mẹ của Địch Mân ngồi im lặng, Tàn Nguyệt đi vào hỏi thẳng.

"Tàn Nguyệt, ngươi chỉ cần dưỡng thân mình tốt là được rồi, việc khác không cần lo lắng, được không?"

Địch lão tướng quân ôn hòa nhìn Tàn Nguyệt, hôm nay nàng cũng đủ mệt mỏi, nếu không phải bởi vì tầm quan trọng của ngày hôm nay, ông làm sao có thể để Tàn Nguyệt quỳ nguyên một buổi?

"Cha, nương, ta cứ như vậy mà sống trong hi lý hồ đồ (đầu óc hỗn loạn) , trong lòng sẽ rất bất an. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết được không?"

Tàn Nguyệt đột nhiên quỳ xuống, không phải là nàng không đủ kiên cường, mà là. . . . .Nàng chán ghét cảm giác không biết đây là gì!

"Tàn Nguyệt, chúng ta cũng không rõ, chính là Địch Mân vừa đến biên quan đã bị mai phục, điểm này không phải rất kỳ quái sao? Nhưng chuyện cụ thể thì phải đợi Cát Kim trở về mới có thể biết được. Lời Hoàng Thượng nói ngàn vạn lần cũng không được nói ra ngoài, bằng không Cát Kim sẽ gặp nguy hiểm !

Nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng của Địch lão tướng quân, Địch phu nhân thở dài:

"Còn nữa việc ngươi mang thai cũng nên giữ bí mật. Ngày mai ngươi hãy chuyển đến chỗ ta, gần đây thân thể ta cũng không tốt cho lắm, chúng ta có thể cùng nhau sắc thuốc uống . . . . . ."

Ngay cả thuốc an thai cũng phải nấu lén lút, Tàn Nguyệt biết tầm quan trọng của chuyện này. Bỗng nhiên cảm giác như có một bàn tay đen, lén lút đánh úp về phía nàng. . . . . .

Bất quá, chuyện nàng không ngờ, toàn bộ những tai nạn này, mới chỉ là một cái bắt đầu. . . . .

******

"Ha ha ha. . . . . Ha ha. . . . . ."

Điệu cười châm biếm liều lĩnh từ nơi tiểu viện hẻo lánh này truyền ra, truyền ra rất xa rất xa, một nữ tử thân mặc áo trắng, trên mặt lộ vẻ tươi cười gian ác so với quần áo ả đang mặc thật không tương xứng, làm cho người ta nhìn vào nhịn không được run lên.

"Có gì cao hứng sao?"

Thái tử vừa vào cửa liền chứng kiến vẻ tươi cười đáng ghét của Hạo Nguyệt, hắn không vui bước qua, hung hăng bắt lấy tay Hạo Nguyệt, cười lạnh nói:

"Nàng ấy hiện tại thực thương tâm, thực khó khăn, ngươi không phải cam nguyện làm thế thân của nàng ấy sao? Như thế nào liền cao hứng như vậy ?"

"Gia…. ta cũng vì Ngài mà cao hứng. Tướng công của nàng đã chết, Ngài không phải có cơ hội sao?"

Hạo Nguyệt cười kiều mỵ, nàng đương nhiên biết, Hoàng Thượng tuyệt đối không có khả năng đồng ý để Thái Tử lấy Tàn Nguyệt.

148. Chương 148: Lại Làm Độc Kế

"Phải không? Có cơ hội gì?"

Thái tử nhíu mày, hắn gần đây bị chuyện của Tàn Nguyệt bức điên rồi.

"Qua thời gian này, nếu ngài đồng ý có thể cưới Tàn Nguyệt về … "

Hạo Nguyệt thuận thế đến sát bên người Thái tử, mị hoặc cười nói.

"Ngươi cho bổn vương là ngốc tử sao? Hoàng thượng chẳng những sẽ không đồng ý, còn có thể mắng bổn vương một trận. . . . . ."

Bàn tay to, nắm đến chỗ cao ngất đầy đặn của Hạo Nguyệt, hung hăng dùng sức một cái, Hạo Nguyệt kêu đau một tiếng.

"Hạo Nguyệt, đề nghị vừa rồi của ngươi, nói cho bổn vương, dụng ý ra sao?"

Cười lạnh một tiếng, Hạo Nguyệt này nếu không phải bởi vì nàng và Tàn Nguyệt có quan hệ, hắn cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái.

"Ta. . . . . Thái tử, ta cũng chỉ là có ý tốt. . . . . ."

Tàn Nguyệt ôm chặt cổ Thái Tử , khẽ cười nói:

"Tâm tình của Tàn Nguyệt hiện tại thực không tốt, cũng là thời điểm tốt để Thái Tử quan tâm đến nàng. Tốt với Tàn Nguyệt, cũng không nhất định phải cưới vào. . . . . Thái tử đừng quên, ta chính là tỷ tỷ của nàng, mà trong tay Ngài còn là một quân bài chủ. . . . . ."

Ánh mắt quyến rũ khẽ nhấp nháy, để có được ánh mắt này, nàng từng phải ở trước gương luyện qua thiên biến vạn biến, nàng biết muốn quyến rũ một nam nhân thì phải như thế nào, muốn có thể thành công khơi dậy thú tình của một nam nhân thì phải làm sao.

"A? Có vẻ rất đúng. Hạo Nguyệt, nói thử xem!"

Thái tử hài lòng cười, Hạo Nguyệt thở dài:

"Địch Mân đã chết, tâm tình Tàn Nguyệt không tốt, nhưng như vậy vẫn chưa được, vì nàng còn có Tướng quân và Tướng quân phu nhân che chở, còn chưa tới lúc bị cô lập hoàn toàn. Muốn cho nàng thật sự tứ cố vô thân, chúng ta không bằng. . . ."

Phả hơi thở đến lỗ tai Thái Tử, Hạo Nguyệt nói ra quỷ kế của nàng, thái tử nghe xong mặt mày hớn hở, còn Tàn Nguyệt đang ở Tướng quân phủ, hoàn toàn không hay biết cảm giác khi tỉnh lại, nàng phải đối mặt sẽ là chuyện gì. . . .

Hàng đêm nằm ngủ toàn gặp ác mộng, buổi sáng thức dậy cũng rất muộn, có ăn một chút ít. Bọn họ nói, nàng có thể không ăn, nhưng còn hài tử trong bụng thì sao?

Vì hài tử, nàng cũng muốn dưỡng thân thể thật tốt, muốn thuận lợi hạ sinh hài tử, đó là hài tử của Địch Mân, là kết tinh tình yêu của bọn họ.

"Thiếu phu nhân, bên ngoài trời rất đẹp, bằng không chúng ta ra ngoài dạo một chút đi?"

149. Chương 149: Mệnh Khắc Phu

Nhìn bên ngoài xem, thật sự không tệ, Tàn Nguyệt ở trong phòng lâu cũng thấy chán, hai nha đầu kia vì nàng nên cũng thật lâu không có đi ra ngoài. Nhìn ánh mắt và vẻ mặt chờ đợi của bọn họ, Tàn Nguyệt cũng không nên không biết xấu hổ mà cự tuyệt, chủ tớ ba người bước ra tiểu viện, đi vào bên trong đại viện.

"Các nàng ấy đang nói gì?"

Nhìn thấy ánh mắt mọi người là lạ, Tàn Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Thiếu phu nhân, hẳn là người đã lâu không ra khỏi tiểu viện, bọn họ cảm thấy tò mò chăng?”

Tiểu Mạt cười nhạt, Tàn Nguyệt cũng gật đầu, đi một hồi thì tìm nơi ngồi nghỉ, miễn cưỡng phơi nắng mặt trời.

Tiểu Mạt cùng Tiểu Thi cũng ngồi một bên, các nàng không dám đi lung tung, lần trước đã bị Tướng quân hung hăng giáo huấn một buổi.

“Các ngươi nói sao? Thiếu gia nhà chúng ta là chết như thế nào?”

Thanh âm của một nha đầu truyền đến, các nàng không nhìn thấy Tàn Nguyệt ở sau bụi hoa, nha đầu khác thở dài:

“Đáng thương cho thiếu gia, chết thảm. . . . . .”

“Đúng vậy, thì ra thật sự do mệnh khắc phu này, thiếu phu nhân bình thường rất ôn hòa, không nghĩ tới nàng lại khắc chết thiếu gia. . .”

“Không chỉ là thiếu gia, mẫu thân của nàng chính là Liễu phu nhân cũng bị nàng khắc chết . . . . . .”

“Liễu Tương sở dĩ sống lâu, đó là bởi vì Liễu Tương không thích nữ nhi này, nàng ở trong phủ không được sủng ái . . . . . .”

“Chúng ta đây, lão gia và phu nhân đâu? Bọn họ sủng nàng như vậy, không phải cũng có khả năng. . . . . .”

“Hư, ít nói chút đi, không phải phu nhân bảo trong phủ không được nghị luận việc này sao?”

“Đúng vậy, không nói , dù sao chúng ta cách xa nàng một chút . . . . . .”

……..

Thanh âm rốt cục cũng đi xa, Tàn Nguyệt nắm chặt bàn tay nhỏ bé, mà Tiểu Mạt các nàng cũng rũ đầu xuống , trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói gì thì tốt. . . . . .

“Thiếu phu nhân, là các nàng nói bậy, các nàng. . . . . .”

“Nương ta mất sớm, ta gả cho Địch Mân mới vài ngày, chúng ta sống cùng nhau chỉ hơn mười ngày hắn như thế nào liền. . . . . .”

“Thiếu phu nhân, chuyện kia không liên quan đến người . . . . . .”

“Không. . . . . Là ta, là ta. . . . . Ta là Tàn Nguyệt, ta không xứng có được hạnh phúc, không xứng được bất kỳ ai yêu mến. . . . . .”

Nàng lảo đảo chạy ra ngoài, nha đầu bất an chạy theo phía sau, nhìn Tàn Nguyệt thống khổ, các nàng cũng có phần rơi lệ.

150. Chương 150: Lời Đồn Đáng Sợ

Khắc phu, các nàng lần đầu tiên nghe qua, nếu biết ra ngoài mà toàn nghe dị nghị như vậy, thì nói cái gì các nàng cũng sẽ không đưa phu nhân ra ngoài.

Tàn Nguyệt chạy không mục đích , bỗng nhiên đụng vào lòng một người thật ôn nhu và mềm mại.

“Tàn Nguyệt?”

Địch lão phu nhân nhìn Tàn Nguyệt hai mắt đẫm lệ, lại nhìn bộ dáng ảo não của hai nha đầu kia, nhất thời hiểu được chút gì. . . . . .

“Tàn Nguyệt, trở về phòng đi!”

“Nương, là ta hại chết Địch Mân ! Là ta hại chết Địch Mân !”

Nắm lấy tay bà, Tàn Nguyệt run run nói. Thì ra, nàng chỉ biết mình không xứng có được hạnh phúc, nhưng hôm nay lại hại chết một người, là nam nhân nàng yêu nhất. . . . . .

"Tàn Nguyệt, ngươi không có liên can, chuyện này không liên quan đến ngươi. . . . . ."

Địch phu nhân thở dài một tiếng, bà cũng không biết là ai truyền ra lời đồn, Tàn Nguyệt đã như thế này, vì sao còn muốn hại nàng nữa?

"Không, là ta khắc chết hắn, người đáng chết là ta, người bất hạnh cũng nên là ta. . . . . ."

Lúc này trong đầu Tàn Nguyệt chỉ có lời nói của nha đầu kia, căn bản không thể nghe thêm người khác nói .

"Tàn Nguyệt, ngươi hãy đi về nghỉ ngơi trước, được không?"

Địch lão phu nhân thở dài, ý bảo nha đầu giúp đưa Tàn Nguyệt trở về, lão tướng quân còn chưa thấy trở về, Tàn Nguyệt lại ra hình dạng này, nên làm cái gì bây giờ đây?

Buổi tối ——

Địch lão tướng quân hồi phủ, Tố Vân việc đem hôm nay thuật lại một lần, Địch lão tướng quân chau mày bất an đi tới đi lui trong thư phòng.

"Lão gia, người nói làm sao có thể trở thành thế này?"

"Buổi sáng hôm nay bỗng nhiên loan truyền ra sao?"

"Đúng, ngày hôm qua còn không có gì, hôm nay bỗng nhiên liền loan truyền đầy. . . . . ."

"Địch lão tướng quân, ta hoài nghi là có người cố ý làm. . . . . ."

Hiên Vương vừa vào liền đóng cửa phòng, lạnh lùng nói.

"Hiên vương, sao người đến đây ?"

Hai người đều sửng sốt, lúc này Hiên vương làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

"Ta nghe bên ngoài đồn đại, trong lòng cảm thấy bất an, cho nên. . . ."

Ánh mắt Địch lão tướng quân như đuốc sáng quan sát Hiên vương, sau một lúc lâu, thở dài:

"Ta cũng đoán được, nhưng mà Tàn Nguyệt rất tin tưởng những lời này, không chút nghi ngờ!"

151. Chương 151: Cấu Kết Làm Chuyện Xấu

Hiên vương thật ra là người có thể tin cậy, tình cảm hắn với Địch Mân không tệ, có lẽ cũng bởi vì huyết mạch tương liên trong tiềm thức kia.

"Tàn Nguyệt yêu Địch Mân, nàng nghĩ luẩn quẩn trong lòng cũng là bình thường. Nay, muốn giải trừ hoài nghi cho Tàn Nguyệt, cũng chỉ có. . ."

Địch lão tướng quân chau mày, thở dài:

"Ngươi muốn nói Liễu Tương?"

"Đúng, chính là Liễu Tương! Chỉ cần giải thích rõ ràng mẫu thân Tàn Nguyệt lúc trước vì sao mất, thì Tàn Nguyệt sẽ không suy nghĩ miên man nữa. . . . . ."

Hiên vương khẳng định nói , Địch lão tướng quân nhỏ giọng :

"Ừ, ta đi thử xem!"

******

"Tìm Liễu Tương tới giúp đỡ?"

Thái tử nhíu mày, khinh thường cười nói.

"Vâng Thái Tử, cha nói ngày mai sẽ đi tìm nàng."

"Hạo Nguyệt, ngươi đã bao lâu không về nhà nương ?"

Thái tử quay đầu lại, nhìn vẻ khẩn trương của Hạo Nguyệt, thản nhiên hỏi.

"Ý Thái Tử là. . . . . ."

"Ta thấy Liễu Tương thương ngươi như vậy, hẳn là ngươi có thể đối phó? Yên bình thì làm gió thổi lớn một chút, Tướng quân bọn họ mới tin tưởng. . . . . ."

Thái tử cười xấu xa đứng lên, đi đến cạnh Hạo Nguyệt, một tay nâng cằm Hạo Nguyệt cười nói:

"Hạo nguyệt, ngươi quả nhiên lợi hại, biết làm như thế nào để một nữ nhân sống không bằng chết! Ngoan, xử lý xong chuyện này, bổn vương sẽ trọng thưởng hậu hĩnh cho ngươi. .

. . . ."

Hắn từ từ cúi đầu xuống, bắt được đôi môi đỏ mọng đầy đặn kia, biến đổi rất nhanh khiến trong lòng nàng liền giống như nước trở nên mềm yếu. Tay nàng bám chặt lấy thân mình Thái Tử, miệng bất mãn rên rỉ . . . . . .

"Làm việc chính trước đi. Ta qua chỗ Hoa Tước chờ tin tốt của ngươi. . . . . ."

Nhìn nữ tử trong lòng đã bị hắn khiêu khích dục hỏa đầy mình, Thái Tử lạnh lùng buông thân thể nàng ra, cười lạnh nhạt.

Hoa Tước? Một trong vô số những nữ nhân của Thái Tử, cũng là người được sủng ái nhất. Thái Tử ở đây quyến rũ dục hoả của nàng lên, thế nhưng liền trắng trợn đi tìm người khác?

Trên mặt đỏ bừng, trong lòng oán hận, Thái Tử quay đầu lại, cười xấu xa nói:

"Nên nói cái gì, không nên nói cái gì, ngươi tự suy nghĩ đi. Đi sớm một chút, sau khi trở về ta tơi gặp ngươi. . . . . ."

Cúi đầu nhìn thứ đang nhô cao ở phía dưới, hiện tại hắn cần phát tiết, không thể phủ nhận nữ nhân này thật thủ đoạn, càng ngày càng lợi hại . .

152. Chương 152: Thất Hẹn

Nàng thực thích hợp với mình, đều ngoan, đều độc, còn có một điều, phụ thân quyền lực không nhỏ, có lẽ, trước tiên đưa nàng lên làm chính không tồi?

Nếu, nàng vẫn đều nghe lời như vậy….

Sờ sờ khuôn mặt đang đỏ bừng, Hạo Nguyệt cười chua sót, nhiệt trên người như bị đốt nóng, không nghĩ tới, hắn thật sự có thể rời đi. Vừa nãy, nàng rõ ràng cảm thấy hắn cũng có phản ứng .

Thái Tử, thật sự rất khó đoán, nàng là một tiểu nữ bất quá để hắn chơi đùa. Mục tiêu hiện tại của hắn là Tàn Nguyệt, hắn tự mình đến nơi này, cũng là vì Tàn Nguyệt. Nếu kế hoạch của nàng thật sự thành công , hắn chiếm được Tàn Nguyệt, thì nàng còn có giá trị lợi dụng sao?

Có thể một lần nữa bị quăng đến lao trung (nhà lao) không, hoặc là sẽ trực tiếp bị giết người diệt khẩu?

Vừa nãy liếc mắt một cái, trêu đùa hứng thú của hắn vậy, mà hắn còn có thể ở tình huống đó rời đi, không thể không nói, là cho nàng một cảnh cáo!

Quên đi, kế này đều là nàng muốn, nay bắt đầu thực thi, muốn buông tay thế nào, muốn ngăn cản thế nào?

Chỉ hy vọng, tình cảm Tàn Nguyệt đối Địch Mân, đủ kiên định, đủ chân thành tha thiết,

Thái Tử không chiếm được nàng, thì Hạo Nguyệt nàng còn có giá trị.

Chỉ có tình cảm hơn mười ngày, thật sự có thể vững như bàn thạch sao?

Hạo Nguyệt lắc đầu đi về nhà, trở về một chuyến cũng tốt. Nàng là nữ nhi được chiều chuộng, người mà cha mẹ sủng ái nhất chính là nữ nhi này, gần đây đã bị ủy khuất nhiều, nên trở về đi tìm nương tố tố (kể khổ).

******

Từ lúc mặt trời lên cao, đến khi trăng dâng lên đỉnh đầu, vốn dĩ Liễu Tương đã đáp ứng, cũng không tới đây. Lúc khuya gia đinh bên phủ Liễu Tương sang báo, Liễu Tương đột nhiên sinh bệnh, thân mình không khoẻ. Địch lão tướng quân bực mình trừng mắt với tên gia đinh, rồi lại bất đắt dĩ nhìn phu nhân ngồi bên cạnh, cuối cùng gục đầu xuống, thở dài:

"Quên đi, ngươi trở về đi!"

Trở lại phòng cau mày nhăn nhó, sự tình ra thế này,cũng không thể tiếp tục gạt Tàn Nguyệt. Thủ đoạn của bọn chúng rất đê tiện, mà bọn họ lại không biết bước tiếp theo bọn chúng sẽ làm gì.

Mà Địch Mân chết, cũng nhìn thấy rõ, đó tuyệt đối là một mưu kế. Chỉ là không biết bí mật ngay cả hắn cũng không biết, những người đó như thế nào dò thám được.

Kỳ thật khả năng duy nhất chính là, trong phủ họ có gián điệp của bọn chúng. . . .

153. Chương 153: Thiên Mệnh Sát Tinh

Điều tra cặn kẽ mấy chuyện này, rất đơn giản, chỉ cần bắt đầu từ Tàn Nguyệt là được rồi.

Địch lão tướng quân cùng phu nhân thương lượng, hai người đều cảm thấy này kế có thể làm, mới kêu Tiểu Mạt đến, yên lặng phân phó, chuẩn bị trước mặt mọi người, diễn một màn kịch hay.

Mà thời gian trình diễn này, còn phải xem lại hành động của bọn họ. Nếu bọn họ không chờ đợi được liền ra tay, bên này sẽ rất nhanh có thể tiến hành, nếu bọn họ dừng tay tại đây, thì họ cũng sẽ không phiền toái như vậy. Nhưng mà, bọn họ sẽ bỏ cuộc sao?

Ngày đó, ngày hạ táng Địch Mân, ánh mắt Thái Tử nhìn Tàn Nguyệt , tin tưởng là ai cũng có thể nhìn ra, hắn chưa chết tâm với Tàn Nguyệt. Cũng có thể, chẳng lẽ đây mới thật sự là nguyên nhân chính mà Địch Mân bị giết hại?

Hồng nhan họa thủy, những lời này từ xưa đến nay đã nói, chính là chưa từng nghĩ đến sẽ xảy ra trên người những thường dân bình thường, thậm chí. . . . .

******

Sự tình, so với bọn hắn đoán trước đều không xong. Địch lão tướng quân về phủ, nhìn đến cửa phủ, một mảng người chen chúc, vô cùng náo nhiệt, giống như là cái chợ.

"Đây làm sao vậy?"

Đẩy rèm kiệu ra, một loại cảm giác không ổn ập tới, bọn họ sẽ không. . . . .

Sẽ không, đây chỉ là chuyện nhà hắn, cùng dân chúng này có gì liên quan? Địch Mân đã chết, Tàn Nguyệt đã rất thương tâm, vì sao bọn họ còn muốn bức người như vậy?

Tên gia đinh chạy tới đám đông nghe xong, quay trở lại trên mặt tái nhợt, hai mắt mang theo ý trốn tránh.

"Đúng là có liên quan đến thiếu phu nhân ?"

Địch lão tướng quân sắc mặt lạnh lùng, bực mình nhìn hắn, chỉ thấy gã gia đinh sợ hãi gật đầu. Địch lão tướng quân nói:

"Bọn họ nói cái gì ?"

"Lão gia, bọn họ nói. . . . . Bọn họ nói, thiếu phu nhân là thiên mệnh sát tinh, những người ở gần nàng. . . . . đều. . . . . đều. . . . . ."

Nhìn bộ dạng sợ hãi của hắn, Địch lão tướng quân phẫn nộ hỏi:

"Đều như thế nào?"

"Không được chết tử tế . . . . . ."

Hai mắt hoảng sợ nhìn tướng quân, câu kế tiếp hắn cũng không dám nói , thiếu phu nhân kinh khủng như vậy, lão gia tốt nhất vẫn là. . . . . .

"Nói hươu nói vượn! Hồi phủ!"

Bức người quá đáng!

Ngày hôm qua là khắc phu, hôm nay thành sát tinh, ngày mai ra sao đây?

154. Chương 154: Mục Đích Ra Sao

Ngày mai có phải sẽ thành khắc tinh của toàn bộ đại quân vương triều không?

Tàn Nguyệt, bất quá chỉ là một nữ tử, nhưng những người đó, vì sao không chịu buông tha nàng đây. . . . . .

Trở lại trong phủ, lại thấy vẻ mặt háo sắc Hiên vương, Địch lão tướng quân bất đắc dĩ mặt nhăn nhíu mày, Liễu tướng kia cũng thật là, Tàn Nguyệt không là nữ nhi của hắn sao? Cùng là nữ nhi, một người xem như bảo vật, một cái ngay cả cây cỏ cũng không bằng. Bất quá, để cho hắn thấy, mười Hạo Nguyệt so ra cũng kém một Tàn Nguyệt!

"Tàn Nguyệt đâu?"

Phu nhân cũng không ra nghênh tiếp, hẳn là đang an ủi Tàn Nguyệt. Hiên vương đuổi kịp, hai người cùng nhau đến hậu viện, loáng thoáng có thể nghe được thanh âm của phu nhân .

"Tàn Nguyệt, ngươi thật sự nghĩ thông suốt ?"

Trong thanh âm, mang theo vẻ hoan hỉ không che dấu được. Địch lão tướng quân trong lòng rất buồn bực, không biết Tàn Nguyệt nghĩ thông suốt cái gì.

"Ngày hôm qua cuống lên, mơ hồ suy nghĩ một đêm, mới cảm thấy sự tình không thích hợp. . . . . ."

"Tàn Nguyệt, chỗ nào không thích hợp?"

Địch lão tướng quân cười ha ha, Hiên vương cũng không phải ngoại nhân, hắn cũng không có kiêng kị.

"Cha, người đã trở về. Tàn Nguyệt cảm thấy đồn đãi kia không thích hợp?"

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, hai mắt sáng rực, khẳng định nói:

"Nếu Tàn Nguyệt thật sự khắc phu, mà dân chúng bên ngoài cũng nghĩ như vậy, hẳn là đã sớm truyền, không phải đợi sau khi Địch Mân hạ táng đột nhiên nói như vậy. . . . . ."

Địch lão tướng quân gật gật đầu, thở dài:

"Quả thực là như thế!"

"Cho nên, tất cả việc này nhất định là có người cố ý làm. Bọn họ làm như vậy, đơn giản muốn hại ta, đối bọn họ có lợi gì, Tàn Nguyệt còn chưa hiểu rõ.

Bất quá, Tàn Nguyệt đoán không sai. Tàn Nguyệt lúc trước đã nghĩ, nếu bọn họ làm như vậy, cha mẹ vẫn không ghét bỏ Tàn Nguyệt, vứt bỏ Tàn Nguyệt, bọn họ tất nhiên sẽ càng tiến thêm một bước . . . . . .

Mà hôm nay , chuyện bên ngoài cũng đã nói rõ, bọn họ đem chuyện của Tàn Nguyệt khuyếch đại lên . . . . . ."

Hiên vương thở dài:

"Tàn Nguyệt, hiện tại chúng ta lo lắng, ngày mai sẽ thế nào? Ngày kia sẽ thế nào?"

"Ngày mai, đương nhiên sẽ tiếp tục truyền, tiếp tục làm lời đồn, đến.. . . . . đến khi cha mẹ đuổi ta khỏi gia môn mới thôi. . . . . ."

155. Chương 155: Tàn Nguyệt Hiến Kế

Gục đầu xuống, Tàn Nguyệt vốn thông minh, chỉ là rất ít dùng một ít đồ hỗn loạn này đối phó người khác. Nhưng nàng thật không ngờ, nàng đã ra thế này, vẫn có người không bỏ qua cho nàng!

"Tàn Nguyệt, ngươi có thể đoán được là ai đối với ngươi như vậy sao?"

Hiên vương hung hăng toản mà toản quyền, hận không thể tìm được người kia, lập tức ra sức đánh hắn một chút!

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, thở dài:

"Nghe nương nói, ngày hôm qua cha đi tìm Liễu Tương, tới khuyên ta đừng loạn tưởng, Liễu Tương đáp ứng, nhưng đến tận buổi tối đều không tới đây, còn nói là thân thể không khoẻ. Có thể làm cho hắn không ngại mà giả bệnh, sẽ có mấy người?"

Nấu đậu dùng củi đậu, đậu khóc trong lò đốt

Vốn một gốc sinh ra, rán nhau sao quá rốt? (*)

(*): Bài thơ này do Tào Thực con trai thứ 3 của Tào Tháo sáng tác. Khi bị Tào phi ép trong 7 bước phải làm ra một bài về tình anh em nhưng ko được có chữ anh em, không làm được sẽ chết.

Nếu nàng đoán không sai, chuyện này có liên quan tới nàng, nhưng mà Tàn Nguyệt thật hi vọng mình đã đoán sai, thật hi vọng. . . . . .

"Tàn Nguyệt, ngươi không cần suy nghĩ nhiều quá, không có việc gì !"

Hiên vương thở dài, sẽ là nàng ta sao? Nữ nhân ác độc kia? Hay là Thái Tử?

"Tàn Nguyệt, ngươi có cách gì sao?"

Dù sao bọn họ cũng không thể làm càn, nhưng mà Địch lão tướng quân trong khoảng thời gian ngắn, cũng không nghĩ ra diệu kế gì.

"Cha, nương, các người hãy tin vào lời đồn, trọng phạt ta một chút, tìm một chỗ giam ta lại!"

Đối với cái chết của Địch Mân, Tàn Nguyệt vẫn hay tự trách, nàng có thể nói mình không tin tưởng lời đồn này, nhưng. . . . . .

Thật sự có thể thuyết phục được sao? Nàng cùng Địch Mân, thành thân sau hơn một tháng Địch Mân liền xảy ra chuyện, đấy là sự thật !

"Chuyện này. . . . . ."

Địch lão tướng quân nhướng mày, hiện tại khả năng trong phủ có nội gian, nếu thật sự phạt, phải làm giống một chút, sẽ phải tổn thương đến Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt hiện tại có thai, có thể chịu được sao?

"Cha, đây cũng là vì bảo vệ ta. Phụ thân thân sinh của ta đều vứt bỏ ta, người cũng sẽ không bỏ ta chứ?"

Địch lão tướng quân nhìn Địch phu nhân liếc mắt một cái, thấy nàng cũng rất bất đắc dĩ, đành phải khó khăn đáp ứng. Nếu, như vậy mới có thể giữ đứa nhỏ này, vậy cũng chỉ có thể làm thế.

Chính là thân thế Địch Mân, đây là huyết mạch duy nhất của Địch Mân, hiện tại đều rất nguy hiểm, cần tranh thủ thời gian nói hoàng thượng một tiếng không?

~(*): Bài thơ này do Tào Thực con trai thứ 3 của Tào Tháo sáng tác. Khi bị Tào phi ép trong 7 bước phải làm ra một bài về tình anh em nhưng ko được có chữ anh em, không làm được sẽ chết.

156. Chương 156: Ngoài Dự Đoán

Hiện tại trong cung, có thể nói vẫn là thiên hạ của Lâm quý phi, bảo không cho phép tai vách mạch rừng, nói không chừng làm gì không biết, bọn họ liền. . . . . .

Cũng không đúng, bọn họ hình như là đã sớm phát hiện , bây giờ còn sợ cái gì? Có lẽ là nên tìm một cơ hội, như Hoàng thượng thẳng thắn nói toàn bộ . . . . . .

******

"Này các ngươi nghe gì chưa? Địch lão tướng quân rốt cục cũng đem Tàn Nguyệt kia đánh một trận, nhốt vào trong phòng chứa củi để tự suy nghĩ lại!"

"Thật vậy chăng? Tướng quân rốt cục đã tin? Người đàn bà kia, đầu tiên là khắc chết nương mình, lại khắc đã chết tướng công, thật là xấu chết. . . . . ."

"Không thể nào? Tướng quân không phải rất thương tức phụ (con dâu) này sao? Làm sao có thể. . . . . ."

"Hẳn là không sai, cháu gái ta làm nô tì ở Tướng quân phủ, nàng tận mắt thấy . . . . . ."

"Thật đáng thương cho tiểu tướng quân, tài giỏi như vậy, có tiền đồ như vậy, như thế nào liền. . . . . ."

. . . . . .

"Gia, xem ra hắn thật sự động thủ !"

"Động thủ có ích lợi gì? Lại không có được chút hiệu quả chúng ta muốn!"

Nam tử bực mình nhăn mặt nhíu mày, một ánh mắt lợi hại quét về phía dưới lầu, nghe mọi người cao hứng phấn chấn lên tiếng bàn luận, thật không biết lần này làm đúng hay không?

"Gia, người muốn tiếp tục thực hiện bước thứ hai của kế hoạch không?"

Bước thứ hai so với bước đầu tiên còn độc ác hơn. Nam tử thản nhiên cười:

" Ngươi nói Hiên vương gia, gần đây rất thường xuyên đến phủ tướng quân sao?

"Đúng… gia, bọn họ nói thường xuyên đến. Nhưng thời điểm Hiên vương đến, Địch lão tướng quân hoặc là phu nhân đều ở bên. . . . . ."

Nam tử nhíu mày một lát, bỗng nhiên cười nói:

"Trước tiên chờ vài ngày đi. Ta cũng không muốn khi đến chỉ là một căn nhà trống!"

Nếu muốn vạn toàn chi sách, dù sao hắn để ý là người kia!

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . . ."

Hồi gia một chuyến thuận tiện mang về cái nha đầu thực lanh lợi và cũng thực khôn khéo.

"Làm sao vậy Tiểu Xuân?"

"Bên ngoài đều truyền đầy, nghe nói Tam tiểu thư bị đưa vào phòng củi . . . . . ."

Tiểu Xuân lau mồ hôi nhỏ trên mặt, thở hổn hển nói.

"Tốt. Đây không phải rất tốt sao?"

Nhìn Tiểu Xuân kia gương mặt nhỏ hồng hào, bởi vì chạy gấp, trên mặt mồ hôi chảy ra trong suốt mà lại mượt mà, nhìn qua, cả người cũng xinh đẹp không ít.

157. Chương 157: Ác Ý Của Thái Tử

Hạo Nguyệt mặt nhăn mày nhíu, thời điểm nàng tuyển nha đầu, cho tới bây giờ đều không phải xinh đẹp. Một nha đầu không xinh đẹp tại sao, chỉ là chạy vài bước, trên mặt hồng nhuận một chút, người cũng thay đổi đẹp hơn nhiều. . . . . .

Có phải, về sau nàng cũng có thể như vậy không?

"Kế sách của Nguyệt Nhi không sai. . . . . Nguyệt Nhi, đây là một nha đầu hôm qua ngươi về Tướng phủ mang đến sao?"

Thái Tử vừa vào cửa, trên mặt mang theo ý cười hài lòng. Nhìn thấy Tiểu Xuân, ánh mắt quét về phía mặt Tiểu Xuân, tiếp tục quét xuống, nhìn thêm vài lần, mặt Tiểu Xuân càng đỏ hơn.

"Đúng vậy, Thái Tử. Vừa mới nghe Tiểu Xuân nói nàng bị giam đến sài phòng, sau đó. . . . . ."

Hạo Nguyệt vội ra nghênh đón, cả thân người áp vào người Thái Tử. Ngày đó hắn nói trở về sẽ tìm nàng , nhưng trở về cũng phải hai ba ngày , hắn lại không đi tìm nàng.

"Cái kia, bổn vương đều biết, không cần ngươi quan tâm . Hạo Nguyệt, lần này làm không tồi, nói cho bổn vương ngươi muốn cái gì, chỉ cần không phải quá đáng, bổn vương đều đáp ứng!"

Tay thuận thế dừng lại ngay eo thon của Hạo Nguyệt , Thái Tử hứa hẹn nói.

"Thái Tử, ngươi cũng biết, Hạo Nguyệt muốn nhất là cái gì, còn cần Hạo Nguyệt nói sao?"

Lấy gà theo gà, gả chó theo chó, gả cho Thái Tử, tuy rằng hắn đối với mình không phải thật tình, mặc dù hắn làm thương tổn nàng nhiều, nhưng Hạo Nguyệt vẫn hi vọng, có thể cùng Thái Tử cùng nhau nắm tay!

"Bổn vương biết? Hình như là không biết. Hạo Nguyệt, nói ra cho bổn vương nghe chút?"

Tay chậm rãi hướng về phía trước, chạm vào chỗ cao ngất đầy đặn, Thái Tử nhẹ nhàng mà vuốt ve, trong mắt nhuộm chút dục vọng nhàn nhạt.

"Ta. . . . . A. . . . . Thái Tử, người thật hư . . . . . Người ta, người ta muốn Thái Tử, chính là muốn. . . . . ."

Hạo Nguyệt thở dốc vì kinh ngạc, lần này không phải nàng giả vờ, mà là một người có nhiều nữ nhân như Thái Tử, đã sớm biết, phải như thế nào mới khơi mào dục vọng của một nữ nhân. . . . . .

"Muốn bổn vương? Được, bổn vương thành toàn ngươi. . . . . ."

Thái Tử bỗng nhiên đứng dậy, đẩy Hạo Nguyệt trên người ra, cười gian nói:

"Tự mình đến trên giường, cởi quần áo. . . . . ."

Tự mình cởi quần áo? Nhìn bên ngoài mặt trời cao cao , Hạo Nguyệt khó xử gục đầu xuống. Thái Tử cười xấu xa nói :

"Không muốn? Bổn vương ta phải đi đây. . . . . ."

158. Chương 158: Tàn Nhẫn Triền Miên

"Không. . . . . Ta cởi. . . . . ."

Khẽ cắn môi, Hạo Nguyệt từ từ bước đến bên giường, giống như Thái Tử, đi đến trên giường, từng thứ từng thứ trên người nàng rơi xuống. . . . . .

"Tiếp tục. . . . . ."

Chỉ còn lại có duy nhất trên người là áo yếm và khố, mặt Hạo Nguyệt, sớm hồng như lửa, nhưng Thái Tử ở một bên, vẫn không nhúc nhích, thưởng thức sự ngượng ngùng của nàng, cũng thưởng thức sự bất lực của nàng. . . .

"Tiếp tục!"

Thấy nàng không hề muốn làm tiếp, Thái Tử không kiên nhẫn nhăn mặt nhíu mày, Hạo Nguyệt sợ tới mức cả người run lên, sợ hãi vươn tay ra, cởi bỏ thứ trói buộc cuối cùng . . . .

"Về sau, khi bổn vương đến, đều phải như vậy. Biết không? Nghe lời, bổn vương nói, sẽ không bạc đãi ngươi . . . . . ."

Dịch chuyển đến trước giường, nhìn thân thể yểu điệu kia, Thái Tử cười xấu xa, vuốt ve chỗ dưới của nàng một chút. . . .

"Nói không chừng, bổn vương tâm tình tốt, cho ngươi thành phi tử cũng không chừng. Hạo Nguyệt, ngươi thực ngoan . . . . . ."

Đột nhiên xé bỏ y phục ra, Thái Tử rất nhanh đổ lên thân thể người nằm trên giường, không có tí ôn nhu, chỉ đơn thuần là phát tiết. . .

Đã nói sẽ không rơi lệ, nhưng vì sao, nhìn thấy hắn vô tình rời đi, trong mắt lại có nước mắt rơi?

Mặt trời, vẫn rất cao, còn chưa tới tối, nhưng hắn lại vô tình quay lại phát tiết lần nữa, xong cũng không quay đầu lại rời đi. . . .

Nhìn vệt xanh vệt tím trên người, kia không phải là dấu vết yêu, nàng cảm giác đó là hận là trả thù. Kỳ thật, thời điểm hai người cùng một chỗ, trừ bỏ lần đó hắn uống rượu say, đem nàng trở thành Tàn Nguyệt, có lần nào hắn không tàn bạo như vậy?

Tiểu Xuân đi đến, nhìn Hạo Nguyệt một mình rơi lệ, cũng rơi lệ theo.

"Khóc cái gì khóc? Thái Tử vừa mới tới đây, ta đây là cao hứng nên nước mắt. . ."

Hạo Nguyệt chớp mắt mấy cái, mặc dù ai cũng nhìn ra, đây là dạng lệ gì.

"Tiểu thư, ngươi muốn tắm rửa không. . ."

Tiểu Xuân nức nở, ôn nhu hỏi.

"Không được lắm miệng. Chuẩn bị đi. . . ."

Thông minh, tất nhiên là một chuyện tốt, chuyện ngày hôm nay nếu bị truyền ra đi, Hạo Nguyệt nàng không có mặt mũi. Bất quá, ở trong lòng Thái Tử, sớm nhận định nàng chính là kẻ hại hắn không lấy được Tàn Nguyệt, nàng có thể thay đổi như thế nào đây?

Không thể, chỉ sợ là rất khó thay đổi. Nhắm mắt lại, Hạo Nguyệt cảm thấy tiền đồ là một mảnh ảm đạm, tha thiết ước mong được gả cho Thái Tử, nàng thật sự có thể có được cái gọi là hạnh phúc sao?

159. Chương 159: Lam Nhi Trở Về

"Tiểu thư. . . . . ."

Cửa sài phòng mở ra, một nha đầu đi đến, hai mắt sưng đỏ như quả anh đào, trên mặt so với trước kia cũng gầy đi rất nhiều.

"Lam Nhi? Ngươi về đây như thế nào? Thái Tử cuối cùng cũng chịu thả ngươi sao?"

Tàn Nguyệt ngồi trên cái giường đơn giản, nơi này là sài phòng, nhưng không có củi để lộn xộn, bên trong rất đơn giản, lại sạch sẽ.

"Tiểu thư, nô tỳ cũng không biết vì sao phủ Thái Tử lại thả người, bọn họ nói nô tỳ có thể về nhà, để nô tỳ đi . . ."

Lam Nhi ôm lấy Tàn Nguyệt, lệ trong suốt chảy ra nói, Tàn Nguyệt hít một hơi, nói:

"Lam Nhi, thật sự là ta không bảo vệ ngươi tốt.. . . . ."

Nếu lúc trước nàng đáp ứng yêu cầu của Hạo Nguyệt, sẽ không để Lam Nhi phải vào phủ Thái Tử, Lam Nhi cũng sẽ không sống khổ nhiều như vậy, chịu tội nhiều như vậy.

"Tiểu thư, nô tỳ không có việc gì, nô tỳ rất tốt. . . . . ."

Lam Nhi nức nở, trên mặt lộ vẻ cười nhạt:

"Nô tỳ. . . . . ."

"Lam Nhi, ngươi đã quên, ta nói ở trước mặt của ta, ngươi không cần trước một cái, sau một cái nô tỳ. Ngươi đã theo ta nhiều năm, ngươi còn không biết tính của ta sao?"

Tàn Nguyệt dịu dàng nhu cười, hơi buông Lam Nhi ra, nhìn nha đầu gần hai tháng không gặp có gầy đi, thở dài:

"Lam Nhi, ở bên đó không được ăn sao? Ngươi xem, gầy quá!"

Lam Nhi vừa mới ngừng rơi nước mắt, nàng ngước hai mắt đẫm lệ lên, nghẹn ngào :

"Tiểu thư, Lam Nhi tốt lắm. Tiểu thư, người có khỏe không? Lam Nhi nghe nói… nghe nói…"

"Đều đã qua, đều là quá khứ, không phải sao? Tốt lắm, tất cả đều rất tốt. Nhìn thấy ngươi bình an, ta cũng yên tâm . . ."

Cho tới giờ, nàng mặc dù không cứu Lam Nhi ra, nhưng. . . . . .

"Tiểu thư, ta ở bên kia cũng không tệ lắm. . . ."

Vẫn đều là hai người sống nương tựa lẫn nhau, sóng vai ngồi lên cái giường duy nhất, nói thật lâu thật lâu. Lam Nhi nói không muốn đi, mà Tàn Nguyệt hiện tại cũng cần một người bầu bạn nên lập tức liền đáp ứng với nàng.

Buổi tối, Tàn Nguyệt bị Địch lão phu nhân gọi ra ngoài, Lam Nhi không đi cùng, đến nơi không người, Địch lão phu nhân bỗng nhiên thở dài:

"Tàn Nguyệt, Lam Nhi đột nhiên trở về, ngươi thấy thế nào? Ngươi nói cho nàng chuyện ngươi có thai sao?"

160. Chương 160: Tàn Nguyệt, Cẩn Thận Một Chút

"Nương, trong lòng ta có chút bất an, nên chưa nói cho nàng. . . ."

Tàn Nguyệt gục đầu xuống, bất an nắm chặt khăn tay, nhỏ giọng nói:

"Đối với Lam Nhi, ta cực kỳ yên tâm Nhưng từ sau khi nàng tới đây, hơn nữa là phủ Thái Tử chủ động thả người. . . Nương, người nghĩ lúc đó, Địch Mân tìm người thăm dò, cũng từng dò xét quá ý của Thái Tử, nhưng Thái Tử kiên quyết sẽ không thả người . . ."

Đây cũng là điều làm nàng khó hiểu, từ sau khi Địch Mân gặp chuyện không may, tâm tình Tàn Nguyệt vẫn không tốt, tinh thần sa sút. Nhưng ngày đó, nghe được lời Hoàng thượng nói, nghe được Địch lão tướng quân giải thích, nàng cũng hiểu được, sự tình rất kỳ quái. Địch Mân đã đi rồi, nhưng bọn họ còn hài tử trong bụng, nàng phải bảo vệ nó, cũng phải tìm ra hung thủ phía sau bức màn!

"Trong lòng ngươi đã biết là tốt rồi! Bọn họ cũng biết ngươi và Lam Nhi có cảm tình tốt, sẽ uy hiếp Lam Nhi cũng không chừng. Ta cũng tin tưởng nàng ta, nếu nàng ta thật là. . . . Ta tin, nàng ấy cũng có nỗi khổ. Tàn Nguyệt, cẩn thận một chút, để Tiểu Mạt cũng đi theo ngươi, trên danh nghĩa là giám sát, kỳ thật Tiểu Mạt cũng có chút võ công. Thời khắc mấu chốt, có lẽ thật có thể có công dụng. . . ."

Địch lão phu nhân vẫy tay, Tiểu Mạt chạy tới, nhìn Tàn Nguyệt cười:

"Thiếu phu nhân, nô tỳ đưa ngươi về. . . . . ."

Tàn Nguyệt nhẹ cười, quay đầu hướng Địch lão phu nhân cung kính khom người:

"Nương cũng phải chú ý thân mình, Tàn Nguyệt đi về trước . . . . . ."

Sài phòng không lớn, một người ở thì có vẻ hơi rộng, hai người ở lại có chút chật, ba người ở đâu?

Tàn Nguyệt cười cười, đúng thật có hơi chật!

Lam Nhi bất mãn chu miệng lên, Tàn Nguyệt kéo tay nàng, ý bảo nàng không cần để ý.

"Tiểu thư, nàng cũng đến hầu hạ người sao?"

Chớp đôi mắt to sáng ngời, Lam Nhi mất hứng hỏi.

"Không phải, nàng tới giám sát ta. . . ."

Nàng hiện tại là một nữ nhân phạm vào sai lầm làm sao có thể có người hầu hạ mình chứ?

"Dù sao cũng quen rồi, tiểu nha đầu ngươi cũng lười, không phải thường xuyên đều là một mình ta làm sao?"

Tàn Nguyệt không thèm để ý cười, mặc dù là tiểu thư của Tướng phủ, nhưng thường bọn họ ở trong viện, rất ít người ngoài đi vào, chủ tớ hai người, cũng không phân rõ ràng như vậy.

161. Chương 161: Độc Dược Tàn Nhẫn

"Tiểu thư. . . . . ."

Lam Nhi cảm động gục đầu xuống, nhớ tới những ngày trước ở Tướng phủ, nhớ tới như tỷ muội thân thiết, tiểu thư giống như tỷ tỷ, trong lòng của nàng luôn đấu tranh kịch liệt. Thái Tử, cũng không phải như bên ngoài nhìn thấy rộng lượng như vậy, vừa khống chế được nàng, vừa không làm Tàn Nguyệt tức giận, hắn không ngược đãi nàng thế nào, nhưng trước khi thả, lại cho nàng ăn một loại dược không biết tên gọi là gì, đây là loại dược vô sắc vô vị, nhưng mỗi tháng phải uống thuốc giải một lần. Nếu không uống thuốc giải đúng hạn, liền. . . . .

Nghe nói, phải chịu rất nhiều rất nhiều đau khổ mới có thể chết đi. Nhớ rõ lúc ấy, hắn cho người mang nàng đến đại lao, liền đứng ở cửa đại lao, chỉ vào một người trong đó cười nói:

"Lam Nhi, ngươi rất đáng để bổn vương xem trọng!"

Hắn cầm một cái lọ, trong lọ có một loại mùi nhàn nhạt, từ từ khuyếch tán vào trong lao, rất nhanh liền tràn ngập toàn bộ nhà lao.

"Nhìn kỹ!"

Hai mắt nhíu lại, tay hắn chỉ vào sau lưng của nàng, Lam Nhi muốn khẽ động cũng không thể động .

"A. . . . . ."

Một tiếng kêu lên, nam tử kia vốn đang ngồi bình thường bỗng nhiên đứng lên, hai tay dùng sức chà chà đầu của mình, miệng không ngừng rên rỉ . . . . .

"Ba" một tiếng, một bó tóc to mang theo máu chảy đầm đìa, da đầu bị giật mạnh xuống dưới, ném đầy trên mặt đất. Lam Nhi không chịu nỗi nhắm mắt lại, muốn che lỗ tai, nhưng tay muốn cử động cũng không thể động!

"A. . . . . ."

Tay người nọ với đến trước ngực, bụng, giống như những chỗ ấy vừa mới bị xé rách đó, dùng sức gãi, rất nhanh trên da thịt bóng loáng kia, liền chảy ra những vệt máu nhỏ, từ từ, càng lúc càng nhanh, có chỗ thậm chí có thể nhìn thấy xương cốt. . . .

"Thái Tử, tha mạng. . . . . ."

Rốt cục, hắn ngẩng đầu, thấy được Thái Tử, hai mắt kia giống như chim nhỏ đang cực đói đột nhiên nhìn thấy đồ ăn, sáng quắc lên.

Thái Tử bĩu môi khinh thường, cười lạnh nói: "Ban đầu sao ngươi không nói sớm? Hiện tại ngươi nói, không biết là đã muộn sao?"

Lời nói kia, là nói cho nam tử đó nghe, nhưng rõ ràng là nói cho nàng nghe. Cả người Lam Nhi run run, cũng không biết trở về như thế nào, qua rất nhiều rất nhiều ngày sau, trong đầu vẫn còn tiếng rên la thê thảm của người nọ.

162. Chương 162: Thử Dò Xét

"Độc một tháng phát một lần, nhưng mà. . . . Lam Nhi, bổn vương nói cho ngươi đề phòng, nếu ngươi nghĩ tự mình thể nghiệm thuốc một chút, bổn vương hiện tại cũng có thể thỏa mãn cho ngươi!"

Cầm trong tay ra một cái lọ, Thái Tử cười ha ha. Lam Nhi vội vàng lắc đầu, cứ như vậy, nàng thành quân cờ của Thái Tử, giờ đây cũng chỉ có thể phụng sự Thái Tử.

"Ngươi cũng đã biết, bên kia cũng không chỉ có ngươi là người bổn vương. Nếu ngươi dám giở trò gì dù một chút, bổn vương cũng sẽ không khách khí!"

Rất nhiều lần, gặp qua kiểu chết kinh khủng như vậy, cho nàng một trăm lá gan, nàng cũng không dám giở trò gì. Lam Nhi thầm than một tiếng, ngay lúc này, cũng chỉ có thể thực có lỗi với tiểu thư.

"Tiểu thư, bị khốn khổ như vậy trong sài phòng này, không bằng chúng ta quay về tiểu viện?"

Phục hồi lại tinh thần, nhìn Tàn Nguyệt bằng ánh mắt quan tâm, Lam Nhi thở dài.

"Không thể như vậy. Cổ nhân đều nói, lấy chồng theo chồng, gả cẩu tùy cẩu, ta đã gả cho Địch Mân, đương nhiên cũng là người của Địch Mân, làm sao có thể trở về?"

Tàn Nguyệt cười chua xót, nghĩ đến một người tốt rời đi như vậy, trong lòng nàng không nhịn được đau đớn .

"Tiểu thư, nhưng mà cô gia. . . . . Cô gia đã. . . . . ."

Lam Nhi ủy khuất mếu máo, Tàn Nguyệt hít một hơi:

"Sống là người của hắn, chết là ma của hắn. Lam Nhi, đạo lý này ngươi không hiểu sao?"

"Tiểu thư, Lam Nhi đã biết. Chỉ là tiểu thư còn trẻ, ngươi mới bao nhiêu tuổi, sau này. . . ."

"Sau này rồi nói sau. Địch Mân đi rồi, nhưng cha mẹ hắn còn sống, ta muốn thay tiếp tục Địch Mân hiếu thuận!"

Nhắm mắt lại, Tàn Nguyệt tâm hơi hơi đau. Lam Nhi, hi vọng ngươi đừng cho ta thất vọng, câu ngươi vừa mới hỏi, chỉ là quan tâm ta.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Tàn Nguyệt đã hiểu được: người không thể luôn lạnh nhạt như vậy, vô vị như vậy, rất nhiều thời điểm, cũng cần kiên cường một chút, dũng cảm một chút.

"Tiểu thư, tự người suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi. Lam Nhi sẽ không rời tiểu thư đâu, Lam Nhi sẽ vĩnh viễn hầu bên tiểu thư . . . . ."

Lau lệ rơi trong mắt, kia từng là hi vọng tốt đẹp nhất của nàng, nhưng hôm nay. . .

163. Chương 163: Cũng Thực Đáng Thương

Nếu, nàng thật là một đứa cô nhi, chỉ có một mình tiểu thư là người thân, trừ tiểu thư ra, cái gì cũng không có thì thật là tốt biết bao.

Nhưng mà nàng không phải, trong nhà nàng còn có phụ mẫu, còn có đệ muội, nàng không thể ích kỷ như vậy, nàng không thể vì tiểu thư mà không để ý sống chết của họ. . . . . .

Chỉ có thể đổ thừa, vì sao lúc trước tiểu thư không gả cho Thái Tử? Nếu gả cho Thái Tử, cũng sẽ không xảy ra những chuyện đó.

"Tiểu thư, Lam Nhi ở trong phủ Thái Tử, chưa từng gặp qua nhị tiểu thư một lần. . . . . ."

Dường như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, chỉ thấy tay cầm sách của Tàn Nguyệt hơi hơi run, nàng thoáng ngẩng đầu, khó hiểu hỏi:

"Nhị tỷ? Cuộc sống bên đó của nàng có tốt không?"

"Kỳ thật, ta cũng không rõ, nghe nói là không tốt lắm. Sau khi thành hôn, nhị tiểu thư bị giam trong đại lao hơn mười ngày, sau khi được thả ra, giam trong một cái tiểu viện. Bất quá, Thái Tử vẫn thường xuyên đi tới. Chỉ là. . . . . chỉ là. . . . . ."

Lam Nhi hít một hơi, Tàn Nguyệt nhỏ giọng nói:

"Nàng sống không tốt?"

Nhưng lần trước, nàng không nói đã biết một chút. Hạo Nguyệt, vẫn là thích thể diện như vậy, vì thể diện nàng thậm chí có thể đem toàn bộ khổ cực nuốt xuống.

"Nghe nói nàng về Tướng phủ mang theo Tiểu Xuân, thế nhưng Thái Tử mời nàng ở một bên nhìn hắn cùng Tiểu Xuân. . . . . ."

Sắc mặt Tàn Nguyệt tái nhợt, trong đôi mắt hiện lên một tia chán ghét, thở dài:

"Đoán không ra, hắn lại làm ra chuyện như vậy. Lam Nhi, ngươi nói hắn vũ nhục Hạo Nguyệt, hay là hạ thấp thân phận của mình?"

"Tiểu thư, ta chỉ là một nô tỳ, cũng là nghe bọn hắn nói, tình huống cụ thể, ta lúc ấy cũng không ở bên, làm sao có thể biết đây? Bất quá, nhị tiểu thư cũng thật sự có chút đáng thương, khi còn ở Tướng phủ, nàng có khi nào chịu chèn ép như vậy đâu?"

Tàn Nguyệt một lần nữa cầm sách lên, nhưng là như thế nào cũng nhìn không được. Hạo Nguyệt yêu Thái Tử như vậy, Thái Tử hà tất làm khổ như vậy? Nhưng mà Hạo Nguyệt, ngươi làm nhiều rồi, chẳng lẽ ngươi không có nhìn ra Thái Tử là người như thế nào sao? Hiện tại ngươi hữu dụng, vì Liễu Tương có quyền, hắn đối với ngươi như vậy, chờ Liễu Tương. . .

164. Chương 164: Bình Yên Trước Bão Táp

Có lẽ trong ba người các nàng, chỉ có Minh Nguyệt hạnh phúc nhất. Minh Nguyệt là đại tỷ của nàng, nàng đối với nàng ấy không có nhiều ấn tượng, chỉ nhớ rõ đó là luôn thích trốn ở trong phòng, nữ tử yếu đuối.

Đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, bởi vì nơi này là sài phòng, có thể nhìn thấy gì đó cũng không nhiều, chỉ có một chút xanh lá mạ kia. Nhưng cái này cũng đủ rồi, tối thiểu, có thể nhìn thấy lục sắc, một loại màu sắc rất có sức sống, không đúng sao?

Tay không ý thức vuốt ve trên bụng, hài tử, ngươi nhất định phải kiên cường, nhớ kỹ, nhất định phải kiên cường biết không?

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Bụng không thoải mái sao?"

Một tiếng thét kinh hãi, cắt đứt trầm tư của Tàn Nguyệt, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Lam Nhi, cười nhạt nói:

"Không có việc gì, ta đói bụng. . . . . ."

Nhìn thời gian, cũng sắp đến lúc niệm kinh. Nói là niệm kinh, kỳ thật chính là ngẫm lại, nàng cũng không có làm chuyện gì xấu, bất quá là làm bộ thôi.

****

"Thế nào, Tàn Nguyệt, ngươi còn chịu được không?"

Thực lo lắng, Tàn Nguyệt sẽ giảm sự kiên trì, Địch lão phu nhân bất an nhìn Tàn Nguyệt, ân cần hỏi.

"Nương, không có việc gì, ta vẫn tốt!"

Tàn Nguyệt ôn nhu cười, cả người đều mềm mại, giống như con mèo nhỏ nghe lời.

"Tàn Nguyệt, nàng thế nào, có cái gì dị thường không?"

Nương, nàng khuyên ta hồi phủ, còn nói Hạo Nguyệt ở phủ Thái Tử không tốt, cái khác cũng không nói, bây giờ không nhìn ra có mục đích gì. Đúng rồi, bên ngoài thế nào? Lời đồn còn nhiều sao?"

Tàn Nguyệt nhăn lại đôi mi thanh tú, trong lòng cảm thấy loạn, nhất thời nửa khắc, nàng không nghĩ nổi có chỗ nào không đúng.

"Bên ngoài thật ra không có chuyện gì, chuyện kia cũng trôi qua. Kỳ lạ là, đột nhiên không có mấy người nói. . . . . ."

Địch lão phu nhân cũng thật là khó hiểu, làm nhiều công khóa như vậy, cũng chỉ là vì để Tàn Nguyệt vào sài phòng (phòng củi) sao?

"Không đúng, nương, càng bình yên, càng không thích hợp. Ta hoài nghi, chỉ là mới bắt đầu một âm mưu khác. Nếu Lam Nhi là người của Thái Tử, nàng hỏi ta như vậy, đơn giản muốn biết tính toán của ta. Ý của nàng nói ra, nếu mục đích là muốn cho ta về Tướng phủ, vậy tất nhiên còn có thể có chiêu lợi hại hơn, chúng ta không đề phòng. . . ."

165. Chương 165: Yêu Đương Vụng Trộm 1

Khẽ nhỏ giọng, Tàn Nguyệt tự tin nói ra kế hoạch của nàng, Địch lão phu nhân đầu tiên là khó hiểu, sau khi nghe xong cao hứng nở nụ cười.

"Bất quá, Tàn Nguyệt, như vậy không được, ngươi không phải rất nguy hiểm sao?"

Đột nhiên nghĩ không ổn, lão phu nhân vội nói.

"Trong phủ cũng không hẳn đã an toàn, tiểu a hoàn không phải đã nói, ngày đó lúc ta thất cổ, người cứu ta không phải chính là thái tử sao? Hắn có thể tiến vào cứu người, cũng có thể im hơi lặng tiếng cướp người. Cho nên, đến nơi nào cũng đều giống nhau!"

Địch lão phu nhân lắc đầu, thở dài nói:

"Nếu như Địch Mân ở đây, thì tốt rồi!"

Ánh mắt Tàn Nguyệt tối sầm lại, Địch Mân, nghĩ đến tên này, lòng của nàng vẫn đau thắt. Mặc dù, ngày đó thấy được thi thể Địch Mân, nhưng vẫn cảm giác, người kia, không phải Địch Mân!

Nhưng thôi, sao có thể không phải? Trên vai hắn có một nốt ruồi, không phải rất rõ ràng sao, nếu như không phải hắn, sao lại có dấu hiệu này ?

Thấy Tàn Nguyệt bi thương, Địch lão phu nhân vội cười làm lành nói:

"Ngươi xem ta, thế nào lại nhiều chuyện rồi. Tàn Nguyệt, ngươi nên nghĩ đến hài tử trong bụng, đừng quá thương tâm . Bọn họ nói, lúc mang thai tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng đến hài tử trong bụng."

"Thật ư? Nương, ta biết rồi, ta sẽ chú ý đến!"

Ngày âm u, gió vù vù thổi mạnh, bên ngoài rất lạnh, tựa hồ, thật sự muốn thay đổi thời tiết.

Nàng ở trong phòng, vẫn là ngày ba bữa, đúng hạn đưa đến, cũng không phải là không thể ra ngoài, muốn đi ra ngoài, đều phải có Tiểu Mạt đi cùng. Qua mười ngày, ngày hôm đó, nha đầu vẫn theo lẽ thường đến đưa cơm, đi tới trước cửa, cánh cửa hờ khép, nàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy một đôi giày nam nhân ở bên giường, nhưng trong phòng lại không có ai…

Thiếu phu nhân ở trong phòng, như thế nào lại có giày nam nhân? Cũng không biết là như thế nào truyền ra, chỉ là rất nhanh, cả trong phủ đều biết.

"Triệu tập tất cả hạ nhân!"

Địch lão tướng quân thần sắc không tốt, tất cả hạ nhân, đương nhiên cũng bao gồm kể cả chủ nhân Tàn Nguyệt rồi.

Tàn Nguyệt cũng không biết gì, lúc bị kêu lên đại sảnh, trong lòng còn cảm thấy lạ, thấy trên mặt đất một đôi giày nam nhân, nàng cũng không hiểu được thế nào, kế đến, nghe được câu hỏi của tướng quân, mới hiểu được, vì chuyện gì.

166. Chương 166: Yêu Đương Vụng Trộm 2

"Tàn Nguyệt, đôi giày kia, ngươi không nhận ra sao?"

Chỉ vào tội chứng trên mặt đất, Địch lão tướng quân vẻ mặt phẫn nộ. Nhi tử hài cốt chưa tan, trong phòng con dâu liền phát hiện vật này, Vậy… vậy… Vậy thật quá…

"Cha, Tàn Nguyệt không nhận ra…"

Kia không phải giày của Địch Mân, của Địch Mân so với vật này lớn hơn một ít.

"Không nhận ra? Vậy tại sao lại tìm được ở trong phòng của ngươi?"

Nhìn sắc mặt Địch lão tướng quân tối sầm, Tàn Nguyệt thán một tiếng:

"Ta thật sự không biết, ta chưa từng thấy đôi giày này…"

"Người đâu, dùng gia pháp…"

Nói là gia pháp, nhưng cũng không dám đánh mạnh, roi mỏng đánh lòng bàn tay, tục ngữ nói đau đớn ngay cả trái tim, bàn tay này, mỗi một roi xuống đến cũng đều vô cùng đau đớn. Tàn Nguyệt cắn chặt răng, đến lúc hai tay đều sưng to.

"Tàn Nguyệt, lão phu vẫn luôn rất hợp ý người con dâu như ngươi, ngươi để cho lão phu thất vọng như vậy sao?"

Thấy Tàn Nguyệt trước sau vẫn không nhận tội, trên mặt cũng đã tái nhợt như tờ giấy, Địch lão phu nhân nghiêm khắc nhìn Tàn Nguyệt một cái, Tàn Nguyệt hiểu rõ đứng lên, đầu nhất thời choáng váng, người gục tới trước…

Tất cả, giống như nằm mơ, Tàn Nguyệt không nghĩ tới, bọn họ lại dùng tới này chiêu này, bọn họ quá tàn nhẫn, quá ác độc rồi…

Bất quá, càng làm cho nàng khó có thể tiếp nhận được, chính là Lam Nhi. Lam Nhi, ngươi có biết làm như vậy, đối với ngươi, tiểu thư ta biểu thị cái gì ? Ngươi biết không?

Nói ta khắc phu, nói ta là sát tinh chuyển thế, ta chấp nhận, thật sự chấp nhận!

Mạng của ta không tốt, nương tốn trăm nghìn đắng cay sinh hạ ta, từ nhỏ luôn cùng nương sống nương tựa lẫn nhau!

Về sau, Liễu Tương, cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận ta là nữ nhi, đến bây giờ cũng không!

Sau lại gả cho Địch Mân, tân hôn bất quá hơn tháng, Địch Mân chết, cũng đi rồi, ta lẻ loi hiu quạnh một mình, ta cũng chấp nhận!

Chỉ là, hiện tại các ngươi sao có thể mưu hại ta như vậy? Hài cốt phu quân chưa lạnh, ta liền hồng hạnh ra tường, thật là một tội tốt, đều là một tội, làm ột người phụ nữ cả đời cũng khó trở mình.

Phụ nữ hả, bình thường cái gì quý giá nhất? Các nàng để ý nhất là cái gì?

167. Chương 167: Yêu Đương Vụng Trộm 3

Là trung trinh, vốn là thanh danh của chính mình!

Nhưng, hôm nay, thanh danh của nàng đâu? Người nào sẽ giúp nàng giải thích, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Người nào sẽ nói cho nàng, bây giờ nàng nên làm cái gì?

Nhắm mắt lại, nàng thậm chí không muốn gặp Lam Nhi, không muốn nghĩ trong lòng của nàng ra sao!

Dối trá, hay là bất đắc dĩ?

Lam Nhi, ngươi thật sự làm như vậy? Ta thật không ngờ, ngươi sẽ như vậy với ta!

Nhưng điều cần cũng đã làm, tại sao ngươi còn không rời khỏi? Lại còn ở bên cạnh ta, ngươi còn muốn muốn nhìn, xem ta có đủ bi thảm hay không sao? Có đủ chật vật hay không sao?

Không cần, thật sự không cần!

Mặc dù, Tàn Nguyệt biết, cha mẹ không phải thật sự tin, nhưng nếu chỉ nhớ đến hai ánh mắt kia…

Nghĩ đến bọn họ chỉ vào nàng nói, nàng phản bội Địch Mân, làm chuyện có lỗi với Địch Mân.

Lòng của nàng liền đau đớn kịch liệt, rất đau rất đau, đau đớn triệt nội tâm…

“Tiểu thư, người đừng như vậy… Trong lòng người không thoải mái, muốn khóc thì khóc đi…”

Bắt được cổ tay Tàn Nguyệt, cẩn thận tránh chạm vào vết thương nơi bàn tay, Lam Nhi tự trách nói.

“Thương tâm? Ta vì ai thương tâm?”

Ngẩng đầu, nàng rất muốn hỏi Lam Nhi một chút, tại sao? Tại sao phải làm như vậy? Tại sao muốn hại nàng?

“Tiểu thư, Lam Nhi biết trong lòng người không thoải mái, người muốn khóc thì khóc đi…”

Tại sao, tại sao tiểu thư lại bị đánh chứ? Lúc ấy, nếu như không phải có người kéo nàng, nàng hận không thể, bị đánh chính là mình, là chính mình…

“Ta không khóc, không muốn khóc, Lam Nhi, từ nhỏ đến lớn, cùng ta thân cận nhất cũng chỉ có ngươi… Ngươi tựa như muội muội của ta, có cái gì ngon, đều là chúng ta cùng ăn; đi ra ngoài, ta cũng luôn đưa ngươi theo. Mỗi lần có quần áo, mặc dù vải không tốt lắm, nhưng cũng có một phần của ngươi ”

Chăm chú nhìn Lam Nhi, Tàn Nguyệt nghĩ rất may mắn, không nói chuyện mình có thai. Nếu như nói, bây giờ không biết sẽ thế nào …

Ngâm lồng heo sao? E rằng, nói không chừng, dù sao hài tử này, bọn họ không có khả năng để cho nàng sinh hạ.

“Tiểu thư…”

Lam Nhi khóc, lúc này đây, khóc thật sự thương tâm, xác thực quả thật khóc rất thương tâm. Nàng thật sự xin lỗi tiểu thư, nhưng vì người nhà, nàng cũng không có cách khác.

168. Chương 168: Cũng Không Phải Tại Ta!

"Lam Nhi, tại sao phải làm như vậy? Tại sao ngươi phải làm như vậy? Ngươi cũng biết, ta vẫn đang an ủi chính mình, ngươi sẽ không phản bội ta, sẽ không hại ta…"

Lẩm bẩm, dường như đang hỏi Lam Nhi, cũng là đang hỏi chính mình. Hai mắt Tàn Nguyệt ngơ ngác, lòng của nàng, thật sự bị Lam Nhi làm bị thương, rất đau rất đau.

"Ta… Tiểu thư, không phải ta… Ta không có…"

Thái tử nói, không thể thừa nhận, thật sự không thể thừa nhận…

Nàng chỉ có thể đi theo tiểu thư, bằng không, liền…

"Ngươi đi đi, về đi ! Ta sẽ không vạch trần ngươi, sẽ không nói cho bọn họ. Chỉ là, từ nay về sau, ngươi là ngươi, ta là ta, chúng ta hai người, không biết nhau!"

Khoát khoát tay, mặc dù vừa động đến, rất đau rất đau, nhưng Tàn Nguyệt, dường như không hề có cảm giác, trên mặt không lộ ra một chút đau đớn.

"Tiểu thư, đừng, đừng…"

Tiểu thư biết rồi sao? Nàng làm không phải rất…

Hơn nữa, trong phòng này, cũng không phải chỉ có mình nàng, còn có Tiểu Mạt…

Đúng, là Tiểu Mạt, chính là Tiểu Mạt.

"Tiểu thư, không phải ta, thật sự không phải ta… Là Tiểu Mạt, nhất định là nàng, nhất định là do nàng…"

Lam Nhi kích động nắm lấy tay Tàn Nguyệt, vội vàng giải thích.

"Lam Nhi, ta nói rồi, ngươi đi đi, xin ngươi rời khỏi đây, mời ngươi trở về, được không?"

Là cái gì khiến cho Lam Nhi thay đổi nhiều như vậy? Nàng thậm chí, cũng không muốn hỏi nàng nguyên nhân, hỏi nàng tại sao lại phản bội nàng.

"Tiểu thư, thật sự không phải Lam Nhi… Người không phải nói chúng ta như tỷ muội sao? Người không phải nói Lam Nhi là người thân nhất của người sao? Lam Nhi không thể hại tiểu thư, như thế nào có thể hại tiểu thư…"

Tại sao? Tàn Nguyệt quay đầu, nằm trên giường, không hề để ý tới vẻ mặt đầy nước mắt của Lam Nhi. Nàng rất tin tưởng, đồ vật kia là Lam Nhi sắp đặt, mặc dù không tận mắt thấy, nhưng nàng có thể khẳng định!

"Tiểu thư, Lam Nhi không có, Lam Nhi thật sự không có…"

Liền quỳ trên mặt đất, Lam Nhi kiên quyết nói:

"Tiểu thư bây giờ gặp nạn, Lam Nhi như thế nào có thể một mình rời đi? Lam Nhi sẽ không đi, vĩnh viễn cũng không rời đi …"

169. Chương 169: Quỳ Xuống

Thở dài một tiếng, Tàn Nguyệt nhắm mắt lại, nếu như nàng thích quỳ, để cho nàng quỳ được rồi. Tại sao, Lam Nhi, ta thành một người không tuân thủ phụ đạo, chẳng lẽ ngươi cảm thấy còn chưa đủ sao?

Thái tử cho ngươi cái gì tốt? Vì hắn, ngươi còn muốn hại ta như thế nào?

Đều nói lúc phụ nữ mang thai, tốt nhất là không nên rơi lệ, nhưng Tàn Nguyệt gần đây, luôn không nhịn được khóc thành tiếng. Có lẽ, phụ nữ thật là nước làm ra? Có cái gì không hài lòng, các nàng luôn thích dùng nước mắt để biểu hiện chính mình!

"Tiểu thư, ngươi không cần Lam Nhi sao? Thật sự không cần Lam Nhi sao?"

Nghe Lam Nhi nói một mình, Tàn Nguyệt không quay đầu lại, cũng không biết còn có thể cùng nàng nói cái gì? Có thể nói cái gì đây?

Lời của nàng đều nói đến chuyện vừa rồi, nhưng Lam Nhi, vẫn như trước không thừa nhận, cũng dự định như vậy đi xuống…

"Thiếu phu nhân, tướng quân mời người đến phật đường một chuyến!"

Tiểu Mạt đi đến, nhìn Lam Nhi trên mặt đất không đáng thương gì mấy, nàng biết Tàn Nguyệt không có ngủ, nàng chỉ tránh né Lam Nhi , một người phản bội chủ.

"Ta biết rồi!"

Xoay người, tiện tay khoác thêm quần áo, Lam Nhi vội đi lên trước, vội vàng nói:

"Tiểu thư, ta cùng ngươi đi…"

"Làm càn! Một người nha đầu như ngươi, cũng có tư cách đến phật đường sao?"

Tiểu Mạt quay đầu, trừng mắt nhìn Lam Nhi một cái, quay đầu lại nhìn về phía Tàn Nguyệt, lạnh lùng nói:

"Thiếu phu nhân, mời đi!"

Nhìn hai người một trước một sau ra ngoài, Lam Nhi tức giận cắn răng. Tiểu thư thật sự không tin nàng rồi, vừa rồi ngay cả liếc mắt một cái nàng cũng không nhìn mình!

Nên làm gì bây giờ? Tìm hiểu không được tin tức bên này, sao có thể báo cáo với thái tử…

Nghĩ đến người kia trước khi chết rất bi thảm, Lam Nhi bây giờ cũng cảm giác được cả người run rẩy, nàng sợ hãi nhìn trong phòng trống rỗng, giống như trong phòng này còn có thể nghe được tiếng kêu la vậy.

Phật đường, Tàn Nguyệt cũng không phải lần đầu tiên đến đây, chỉ là lần trước, là Địch Mân đưa nàng tới.

Còn nhớ rõ lúc ấy, bọn họ nhân tiện đứng ở cửa, nhìn bên trong Địch lão phu nhân khóc thương tâm, nàng nhìn cũng đau lòng theo .

"Tàn Nguyệt, quỳ xuống!"

Vừa vào phật đường, Địch lão tướng quân nhân liền khắc nói.

170. Chương 170: Rời Đi

Tàn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, bên cạnh, ngoài bọn họ, cũng không có người ngoài nào, nàng không rõ, Địch lão tướng quân tại sao lại nói như vậy, thanh âm vẫn nghiêm khắc như vậy.

"Ta muốn ngươi thề với bài vị tổ tông, dù thế nào, đều có thể giữ gìn hài tử trong bụng!"

Địch lão tướng quân nghiêm mặt, vô cùng nghiêm túc nói.

"Cha, ta…"

Tàn Nguyệt mở miệng cầu xin, nhìn bài vị phía trước, đương nhiên cũng nhìn thấy bài vị kì quái kia, Ngư Ngư, một người Địch Mân cũng không nói rõ thân thế.

"Thề!"

"Cha, mặc dù ta không thề, ta cũng sẽ dùng hết sức lực bảo toàn hài tử này."

Quyết tâm che đậy nghi hoặc trong lòng, Tàn Nguyệt thực sự nghiêm túc nói.

"Thề!"

Địch lão tướng quân kiên trì lần nữa, Tàn Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, giơ tay lên, kiên định nói:

"Ta, Liễu Tàn Nguyệt thề, sau này dù như thế nào, mặc gian khổ cỡ nào, đều sẽ ra sức bảo trụ hài tử này, cũng sẽ đem hết toàn lực nuôi dưỡng hài tử lớn thành người…"

Đây là hài tử của Địch Mân, cũng là hài tử của nàng, giống như sinh mệnh của nàng, mặc dù là đánh mất mạng của nàng, nàng cũng sẽ không…

"Được, nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay, hài tử này, đối với chúng ta rất quan trọng!"

Thân thế Địch Mân, cuối cùng hắn cũng không nói cho Tàn Nguyệt. Bí mật kia, bao giờ cũng là một bí mật, Tàn Nguyệt biết càng nhiều, với nàng mà nói, lại càng nguy hiểm!

"Được, Tàn Nguyệt, ngươi nhớ kỹ là được rồi!"

Địch phu nhân đã đi tới, nắm tay Tàn Nguyệt, cảm động nước mắt cũng rơi xuống. Ánh mắt của nàng quét về phía Ngư Ngư, đây là hy vọng duy nhất của bọn hắn, duy nhất …

"Tàn Nguyệt, Lam Nhi kia, ngươi định xử trí như thế nào?"

Địch lão tướng quân thở dài, con dâu bọn họ, chịu oan khuất lớn như vậy, nhưng bọn họ cái gì cũng không thể làm, cảm giác như vậy, gần đây rất kích thích hắn, thật không đành lòng…

" Cho nàng rời đi. Nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ, dù sao ta cũng muốn đi, bên ngoài an bài tốt chưa?"

"Tàn Nguyệt, an bài tốt rồi, cho Tiểu Mạt đi theo ngươi, ngươi có thể hoàn toàn tin cậy nàng, đây là một người nha đầu tốt chúng ta đã sớm chọn!"

Tàn Nguyệt gật đầu, có lẽ ngày mai, có lẽ ngày mốt, nàng có thể…

171. Chương 171: Hạo Nguyệt Có Thai 1

"Ta biết, cha, nương, các ngươi cũng phải bảo trọng…"

Nàng quỳ trên mặt đất, thật tâm đập đầu mấy cái, bọn họ không phải cha mẹ mình, nhưng bọn họ đối với mình, thật sự tốt không lời nào để nói. Mà Liễu Tương, ngoại trừ là phụ thân của nàng, đối với nàng đã làm gì?

"Tàn Nguyệt, ngươi phải bảo trọng!"

Hai vị lão nhân nước mắt vui mừng, thời gian, địa điểm cũng sắp xếp rất tốt, nhưng bọn họ thật không ngờ, mọi sự đều là, kế hoạch không bằng biến hóa nhanh…

******

"Tiểu thư, tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

Bưng đồ ăn sáng tới, Hạo Nguyệt không chưa ăn được mấy phần, liền nôn ra. Tiểu Xuân lo lắng, ân cần hỏi.

"Biến! Ngươi cút cho ta!"

Ngày đó, thái tử, nam nhân nàng yêu nhất, thế nhưng trước mặt nàng, trên giường của nàng, cùng nữ tử đê tiện này làm chuyện tằng tịu khiến người ta ghê tởm.

Tại sao?

Thái tử, ngươi thích Tiểu Xuân, ngươi có thể muốn nàng, nhưng tối thiểu, ngươi nên tránh ta, đừng cho ta thấy, đừng cho ta khó xử như vậy, có được không?

"A, này không phải Hạo Nguyệt muội muội sao? Thế nào lại phát giận rồi? Là ai làm cho muội muội không vui? Nô tài nào chết bầm? Không vừa mắt như vậy?"

Uốn éo một lúc, lúc lắc tới được, là một trong những nữ nhân gần đây thái tử mới sủng ái, Ngọc Liên!

"Ai nói ta phát giận? Ta bất quá vốn là… luyện giọng mà thôi!"

Hạo Nguyệt ngẩng đầu, nhìn nàng ta khuôn mặt nhỏ ửng hồng, vừa nhìn thực không sai, như hoa như ngọc, no đủ giống như đóa hoa nhỏ vừa mới nở.

"Ồ? Muội muội đang luyện giọng hả? Ta còn tưởng rằng, muội muội còn đang vì chuyện ngày đó tức giận ? Không phải là trước mặt ngươi, yêu thương cô nương khác sao? Bất quá có nói về trước, muội muội thật đúng là may mắn, lúc ấy cảm giác gì, có phải cảm giác được trên người ngứa ngứa không, rất khó chịu hả…"

Ngọc Liên xinh đẹp cười, chuyện kia , thật sự truyền khắp cả quý phủ. Hạo Nguyệt này, về sau tại quý phủ, chỉ sợ là rất khó ngẩng đầu.

"Ngươi thích như vậy thật sao, ngày khác nói với thái tử, ngươi cũng tự mình thể nghiệm một chút là được… Ọe…"

172. Chương 172: Hạo Nguyệt Có Thai 2

Vừa định phản bác vài câu tốt đẹp, nhưng cảm giác buồn nôn kia lại ập đến, Hạo Nguyệt nhịn không được liền quay đầu, thống khổ ói ra hồi lâu.

Nâng mặt tái nhợt lên, vừa lúc nhằm vào vẻ mặt quái lạ của Ngọc Liên, nàng cả giận nói:

"Tiểu Xuân ngươi chết rồi sao? Còn không mau đem vật này bỏ đi, thật khó coi …"

Tiểu Xuân run rẩy đi tới, bưng lên chén đĩa, tay lại nhịn không được run lên, Hạo Nguyệt nhìn càng bực:

"Run cái gì mà run ? Việc nhỏ ấy cũng không làm tốt, giữ ngươi lại còn có ích gì?"

"Tiểu thư, ta… Ta chỉ là… Tiểu thư, Tiểu Xuân chỉ là muốn nói, không phải tiểu thư mang thai rồi chứ?"

Tiểu Xuân run rẩy, thanh âm nhẹ yếu hỏi.

"Cái gì? Ngươi nói ta… ?"

Hạo Nguyệt chỉ vào miệng mình, mà Ngọc Liên cũng kinh ngạc nhìn nàng, chỉ là phút chốc, ánh mắt lộ ra một tia ghen ghét :

"Vậy tỷ tỷ cần phải chú ý, mang cốt nhục Vương gia rồi, tỷ tỷ thật là có phúc…"

Hạo Nguyệt ngồi ngây ra, đến khi nha đầu mời đại phu tới, xác nhận vốn là hỉ mạch, nàng cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu thư, chúc mừng tiểu thư…"

Tiểu Xuân vui vẻ cười, mặc dù nàng đã được Vương gia sủng, nhưng Vương gia cũng chỉ với nàng một lần. Sau đó nói cái gì cũng không có nói, càng không có an bài nàng đến nơi nào. Nàng chỉ là một người nha đầu, cũng muốn bay lên cành cây biến thành phượng hoàng, nhưng cơ hội như vậy rất ít, Vương gia cao cao tại thượng, làm sao có thể nhìn đến kẻ hèn mọn như nàng?

Bây giờ, lập gia đình cũng là không thể, cũng chỉ có thể dựa vào tiểu thư. Tiểu thư rất tốt, nàng cũng tốt, tiểu thư không tốt, nàng liền…

"Đại phu nói cái gì? Hắn nói ta mang thai sao? Hắn thật nói…"

Không thể tin, vuốt bụng chính mình Hạo Nguyệt vui vẻ hỏi.

"Đúng vậy, tiểu thư, đại phu nói, người mang thai rồi…"

Nắm tay Hạo Nguyệt, Tiểu Xuân hưng phấn trả lời.

"Tiểu Xuân, thật sự? Ta thật là cao hứng, ta rất cao hứng… Không được, ta muốn đi nói cho Vương gia, bây giờ liền đi qua, ta muốn nói cho Vương gia…"

Tâm vui vẻ chạy đi ra ngoài, Tiểu Xuân khẩn trương chạy theo ở phía sau, Hạo Nguyệt, kỳ thật cũng không lớn, cùng tuổi Tàn Nguyệt, chỉ là lớn hơn mấy tháng.

173. Chương 173: Hạo Nguyệt Có Thai 3

Trong thư phòng, thái tử đã sớm nhận được tin tức, hai hàng lông mày hắn nhíu lại, trên mặt không lộ ra điểm vui sướng sắp làm cha.

"Ngô Thái, trước phong tỏa tin tức, không được nói cho Lâm quý phi!"

Lâm quý phi, mẫu thân hắn, nếu như nàng biết rồi, cam đoan sẽ buộc hắn lưu lại hài tử này. Dù sao, hắn là thái tử, mà bên người hắn, đến bây giờ vẫn chưa có một hài tử.

"Thái tử, sợ rằng phong tỏa không được, nói không chừng, Lâm quý phi còn biết sớm hơn chúng ta!"

Ngô Thái mặt bình tĩnh , nhỏ giọng nói.

"Là sao? Nàng không phải cũng mới biết sao?"

Hạo Nguyệt, hẳn là mới biết được, nàng không nói, còn ai biết được mà nói đây?

"Vì vị trí của người, nương nương sẽ để ngươi lưu lại hài tử này. Ngài bây giờ nên có một nam tử, một người ngồi vào chỗ sau thái tử, mà Liễu cô nương thân thế bối cảnh, đủ để làm mẹ hài tử này!"

Ngô Thái luận sự tình phân tích, thái tử bực mình chau mày:

"Hoàng thượng thân thể rất khỏe, chuyện hài tử cũng không cấp bách. Hạo Nguyệt này, quả nhiên quá đa nghi, ta ban cho dược, nàng dĩ nhiên cũng dám không uống!"

Hắn không muốn làm cho nàng có hài tử, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, cho nên mỗi lần, đều đã sai người đem dược qua, nếu như nàng dùng đúng, không có khả năng sẽ có hài tử.

"Thái tử, thuộc hạ cảm giác được, hài tử này đáng lưu lại, vì đại sự của Vương gia sau này…"

"Bổn vương hiểu được. Chỉ là, ngươi sao biết sẽ là một nam tử đây? Nếu như là nữ nhi, vậy chẳng phải là…"

Thái tử lạnh lùng cười, một hồi nữa sẽ tìm nữ nhân đó tính sổ!

"Thái tử, có hi vọng là thế tử. Bất quá, hậu viện…"

Ngô Thái thản nhiên cười, làm người Vương gia phải nhiều mưu trí, bình thường, có rất nhiều điều phải nhắc nhở Vương gia, Vương gia tốt hắn mới tốt, Vương gia tâm tình tốt, chuyện thuận rồi, cuộc sống hắn cũng tốt.

"Cái này, bổn vương đều biết! Bổn vương vẫn hy vọng, nàng có tài cán vì bổn vương sinh ra một hài tử."

"Thái tử, Liễu nhị tiểu thư cầu kiến!"

Nghe được tiếng thông truyền xé gió, thái tử cười lạnh nói:

"Tới thật là nhanh. Được rồi, Ngô Thái, ngươi đi xuống trước, bổn vương cùng Hạo Nguyệt trao đổi…"

174. Chương 174: Hạo Nguyệt Có Thai 4

"Tại sao? Thái tử, vì sao phải đối với ta như vậy?"

Trước mặt, một chén đen tuyền này, chính là của phu quân nàng, phụ thân của hài tử trong bụng nàng, thưởng cho nàng —— đọa thai dược!

"Hạo Nguyệt, bổn vương nói qua, bổn vương thích người thông minh, nhưng là, bổn vương không thích, có người ở trước mặt bổn vương, giở trò thủ đoạn với bổn vương, tạo chút nưu mẹo. Lòng của ngươi, có thể dùng để đối phó bất luận kẻ nào, nhưng nhớ kỹ, đừng đối phó với bổn vương…"

Thái tử lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh còn hơi thuốc nóng, trong mắt hiện lên một tia quỷ dị.

"Nhưng, thái tử, ta yêu người, ta là thật sự yêu người. Ngoại trừ chuyện kia ra, cho tới bây giờ ta không làm gì nhẫn tâm với người…"

Hạo Nguyệt vẫn không hiểu, nàng không biết bản thân sai ở đâu, nếu như nói chuyện gả thay, nàng không phải làm rất nhiều chuyện, muốn sửa lại sai lầm này, muốn bồi thường thái tử sao?

"Ngươi không biết? Hạo Nguyệt, ngươi làm sao có thể mang thai ? Mỗi lần sau đó, bổn vương đều đã phái người mang cho ngươi thuốc ngừa thai, sao ngươi có thể mang thai?"

Thái tử đi lên trước, đánh giá cái bụng bằng phẳng của nàng, cười lạnh nói.

"Dược? Đó không phải…"

Nghĩ đến kia làm cho nàng cảm động, thuốc dưỡng thai Điềm Điềm, trong đầu Hạo Nguyệt trống rỗng: tại sao nàng ngốc như vậy? Nên nghĩ đến, đã sớm nên nghĩ đến , nhưng nàng không dám nghĩ, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới…

Có lẽ, ở trong tiềm thức, nàng luôn cảm giác được bản thân đặc biệt, tối thiểu nàng được chính nhi tám cửa nghênh lấy vào, khác với những nữ nhân tùy tiện kia.

"Thái tử, ta không có, ta không biết…"

Thuốc kia, nói thật, nàng không nuốt được cái vị kia, bình thường lúc uống, cũng là cực ít.

"Hừ, ngươi không biết sao? hài tử này, bổn vương không muốn!"

Mắt lạnh lẽo rùng mình, thái tử vô tình nhìn Hạo Nguyệt, hắn biết nàng sẽ không uống thuốc này, hắn cũng không thể làm cho nàng uống.

"Nhưng, thái tử, đây là hài tử của ngươi, là cốt nhục của ngươi… Ngươi không thể như vậy, không thể như vậy…"

Hạo Nguyệt gắt gao che chở bụng, bưng chén thuốc trên bàn lên, ba một tiếng ném xuống mặt đất, bát vỡ, dược cũng sẽ không có…

175. Chương 175: Âm Mưu Bắt Đầu

"Ngươi… Người đâu, nấu lại một chén!"

Thái tử phẫn nộ trừng mắt nhìn Hạo Nguyệt liếc mắt một cái, Hạo Nguyệt che miệng lại, xoay người bỏ chạy ra ngoài…

Như vậy bỏ chạy ra ngoài sao? Thái tử lạnh lùng cười, nhìn bóng dáng lảo đảo kia, không một chút nào lo lắng, nàng nhất thời không cẩn thận, là có thể ngã sấp xuống, đánh mất hài tử của hắn…

Đi nơi nào?

Phía sau, cũng không có người đuổi theo. Hạo Nguyệt chỉ cảm thấy có một chút, càng cảm thấy chính là, một nỗi đau khổ thấu xương…

Thái tử, đối với nàng, đối với hài tử này, vô tình đến thế sao?

Hắn khiến nàng bỏ đi hài tử này, sẽ không sợ nàng như vậy chạy mất, mang theo hài tử này giấu đi, khước từ thuốc kia sao?

Ngẫm lại, cảm giác thật là ngốc. Đúng vậy, nơi này là thái tử phủ, nơi nào cũng là địa bàn của thái tử, nàng có thể trốn đi nơi nào?

"Thái tử, có muốn cho người đi theo hay không?"

Không biết khi nào, Ngô Thái lén lút đi đến, cơ trí hỏi.

"Ừ! Làm theo Ngô Cầu được rồi, nàng sẽ không để hài tử này gặp chuyện không may, bổn vương hiểu rõ nàng, nàng đương nhiên sẽ tìm Tàn Nguyệt!"

Có lẽ, hắn cùng Hạo Nguyệt chính là một loại người, vì vậy, hắn biết Hạo Nguyệt bước tiếp theo sẽ làm như thế nào. Lam Nhi bên kia đã để lộ, bọn họ đã bắt đầu hoài nghi bên này, mà hắn với Tàn Nguyệt có khoảng cách như thế, cảm giác là càng ngày càng xa. Có lẽ, không cần chờ đến lúc Tàn Nguyệt ra ngoài, hắn phải bắt đầu hành động.

Dù sao, thái độ của tướng quân đối với Tàn Nguyệt, so với hắn đoán trước, tốt nhiều lắm. Hắn thích Tàn Nguyệt, muốn ở bên Tàn Nguyệt, cho nên cũng không muốn làm tổn thương nàng quá mức.

Dù sao, hắn muốn không phải chỉ là nhất thời, mà là muốn…

Có lẽ, bây giờ hắn không cách nào cho nàng danh phận gì, hứa hẹn gì, nhưng chờ sau này, hay khi trăm tuổi, hắn kế thừa đại vị rồi, không phải chuyện gì cũng là hắn một mình định đoạt sao?

"Thái tử, thuộc hạ đã rõ. Thuộc hạ chỉ lo lắng, Tàn Nguyệt sẽ gặp nàng sao?"

"Phải, Tàn Nguyệt thiện tâm, nếu như Hạo Nguyệt đi cầu, nàng nhất định sẽ gặp!"

Thái tử hừ một tiếng, muốn quy phục kẻ địch, đầu tiên chính là hiểu rõ kẻ địch. Chỉ có hiểu rõ bọn họ rồi, mới có thể bắt được nhược điểm của bọn họ, tìm được chỗ yếu của bọn họ!

176. Chương 176: Nam Tử Hôn Mê

"Thế nào, còn không giải được sao?"

Đời người, có lẽ thật sự rất đáng tiếc, vốn tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ai có thể biết được, đến chết mà có thể sống lại. Một nữ tử khoảng ba mươi tuổi, ân cần nhìn người nằm trên giường đã hơn hai mươi ngày hỏi.

"Không, Ngọc Nhi, ngươi đừng gấp, độc có thể giải được, ta nhất định có thể cứu được hắn!"

Nam tử mặt tuấn tú, vẫn cười trong cơn hôn mê, nhìn vết sẹo trên mặt trái của hắn, trong lòng thở dài, sẹo do đao kiếm, đoán chừng rất khó chuyển biến tốt.

"Thanh ca, hắn ngủ cũng lâu rồi…"

Nữ tử bất an nhìn hắn, nhìn người này quả là rất có ấn tượng tốt.

"Hắn còn hơi thở, hẳn là phải tỉnh lại …"

Vẫn cười trong cơn mê, nữ tử mềm mại cúi đầu, vui vẻ cười nói:

"Vậy thì tốt! Thanh ca, ta biết người này sao? Tại sao cảm giác lại quen thuộc như vậy?"

"Ngọc Nhi, sao ngươi lại biết hắn? Hắn mới vài tuổi, từ khi qua tuổi thiếu niên chúng ta chưa hề đi ra ngoài…"

Nơi này, không có tranh đấu hiểm ác, không có giang hồ phân tranh; nơi này, một năm bốn mùa ấm áp như xuân, hoa nở chim hót, phong cảnh làm người vui vẻ. Nếu như có thể, hắn muốn cả đời đều ở tại đây, cùng Ngọc Nhi.

"Đúng, hắn lại chỉ là một hài tử, ta sao có thể biết hắn …"

Nữ tử xấu hổ cười, nàng nắm tay nam tử, nhẹ giọng hỏi:

"Nhưng, sao ta cảm thấy nhìn quen mắt …"

"Ngọc Nhi, đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là một người bị thương thôi. Ta nói rồi, ta sẽ cứu hắn!"

Nắm lấy cánh tay hắn, nam tử nhẹ cau mày, ý chí muốn sống của hắn rất mạnh, hắn không muốn chết, bởi vậy hắn có thể kiên trì đến bây giờ…

"Thanh ca, thật vậy chăng?"

Nữ tử tên Ngọc Nhi vui vẻ cười, ngây thơ giống như một đứa trẻ năm ba tuổi.

"Ngọc Nhi, ta lúc nào lừa gạt ngươi? Dược luyện rất nhanh, hắn phục thương xong, là có thể tỉnh lại…"

Gương mặt nam tử mang ý cười, quay đầu, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm, nếu như thật sự không được, hắn còn có một cách cuối cùng. Chỉ là cách kia mạo hiểm rất lớn, nói không chừng, hắn sau này sẽ không thể bảo vệ Ngọc Nhi…

177. Chương 177: Tàn Nhẫn 1

Trở lại trong viện, vuốt cái bụng chưa có cảm giác gì, Hạo Nguyệt làm sao có thể ngồi yên?

Hài tử, hài tử của nàng, sao nàng có thể trơ mắt nhìn hài tử bị bỏ đi như vậy đây?

Không được, không được, nàng phải nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách, thuyết phục thái tử!

Lén lút gọi Tiểu Xuân đến, thay một bộ y phục nha hoàn, hai người liền lén rời khỏi phủ thái tử, đi trên đường.

"Tiểu thư, bây giờ chúng ta phải đi đâu? Nếu như… Gia biết rồi, chúng ta đây chẳng phải là…"

Trên đường người đến người đi, nhưng vừa nhìn chung quanh, các nàng lại không có nơi để đi. Quay về tướng phủ sao? Để phụ thân cho thái tử áp lực, hoặc là trực tiếp đi cầu thái tử, có lẽ thái tử sẽ tạm thời đáp ứng. Nhưng bây giờ nàng mới mang thai, đến khi sinh còn quá sớm? Ở giữa, có rất nhiều thời gian, có cơ hội xảy ra chuyện nhiều lắm.

Ở trong phủ, nàng được bảo vệ rất tốt, nhưng nàng cũng biết, nương không biết âm thầm dùng bao nhiêu chiêu số mờ ám, chỉ vì bỏ đi những cây kim đâm vào thịt nàng, trong đó kể cả…

Nương của Tàn Nguyệt!

Nàng cũng là trong lúc vô ý nghe được lời của nương, khi đó, trong phòng nương không có người khác, nha hoàn bên ngoài nói như vậy, nàng là tiểu thư, lén lút chạy trốn vào, người nào cũng không kỳ quái. Nhưng tại một ngày đó, nàng nghe được lời của nương, nương nói không nhiều lắm, nhưng nàng cũng đoán ra đại khái sự tình.

"Đứng lại! Hạo Nguyệt, ngươi muốn làm gì!"

Thấy nàng, nương lấy làm kinh hãi, thấy Hạo Nguyệt muốn rời khỏi, nương nghiêm khắc nói.

"Nương, ta… Tàn Nguyệt thật đáng thương, ta nghĩ…"

Hạo Nguyệt cắn môi, sợ hãi nhìn nương, nàng mười một tuổi, đã hiểu được rất nhiều rất nhiều, cũng rõ rất nhiều rất nhiều chuyện thị phi.

"Hạo Nguyệt, đi về!"

Nương hoà hoãn khẩu khí, thở dài nói:

"Hạo Nguyệt, ngươi còn nhỏ, không biết!"

"Nương, ta hiểu, ta hiểu, Tàn Nguyệt thật sự rất đáng thương, lần nọ lúc ta đến thăm nàng, nàng đã một ngày chưa ăn cơm …"

Trong phủ, không ít người mắt chó nhìn người, chuyện như vậy cũng rất bình thường, nương ôm lấy Hạo Nguyệt, thở dài nói:

"Hạo Nguyệt, ngươi muốn đáng thương giống như Tàn Nguyệt sao?"

178. Chương 178: Tàn Nhẫn 2

Hạo Nguyệt lắc đầu, nương tiếp tục nói: "Nếu như ngươi không muốn thành dạng kia, hôm nay coi như cái gì cũng chưa từng nghe. Lúc đầu, nếu như nương không làm, có thể chúng ta biến thành bọ dạng như Tàn Nguyệt hôm nay. Hạo Nguyệt, lớn ngươi sẽ biết, lớn ngươi cũng sẽ rõ ràng, nương làm như vậy không sai, kỳ thật nương làm như vậy, cũng chỉ là vì ngươi…"

Sau đó, nàng hiểu rõ, nếu như nương không làm như vậy, bây giờ nàng vẫn là nữ nhi của một tiểu thiếp, một nữ nhi của một tiểu thiếp không có địa vị gì.

Tàn Nguyệt, nếu như ngươi biết tất cả, ngươi có hận ta không? Thật buồn cười, hôm nay, duy nhất có thể cứu được hài tử của ta, vậy mà lại là ngươi!

Hết cách, ta chỉ có thể cầu ngươi. Ngươi chỉ cần nói vài câu với thái tử, cũng không mất bao nhiêu thời gian, nhưng đối với ta mà nói, lại có thể giữ được hài tử của ta.

Nhìn tướng quân phủ nguy nga, vốn dĩ đây là nơi nàng phải gả tới. Chỉ tiếc tạo hóa trêu ngươi, nàng cùng nơi này, cuối cùng vô duyên.

"Cái gì? Nàng tới? Muốn gặp Tàn Nguyệt?"

Địch lão phu nhân từ trên ghế đứng mạnh lên, bất an đi tới trong phòng. Hạo Nguyệt đến, có thể có chuyện gì tốt?

"Phu nhân, vậy có muốn báo cho thiếu phu nhân một tiếng không?"

Tiểu Thi bất an ngẩng đầu, là một trong những nha đầu biết chuyện, nàng rất rõ Hạo Nguyệt đến không có gì tốt.

"Không cần, trực tiếp trả lời…"

Địch lão phu nhân khoát khoát tay, đi vài bước lại kêu:

"Như vậy cũng không tốt, vẫn là nói một tiếng với Tàn Nguyệt, hỏi ý của Tàn Nguyệt một chút!"

Nha đầu kia, thật vất vả mới kéo rời đi, ngày mai, vừa đến ngày mốt Tàn Nguyệt sẽ ra ngoài, đến một sơn thôn (thôn trong núi) xa xôi tĩnh dưỡng, chờ hài tử sinh ra.

"Vâng, phu nhân!"

Tiểu Thi đi tới sài phòng, Tàn Nguyệt đang nghỉ ngơi, nói một tiếng với Tiểu Mạt, Tiểu Mạt cũng lắc đầu:

"Nói cho thiếu phu nhân sao? Nếu không coi như hết? Nữ nhân đó, không có bao nhiêu lòng tốt!"

"Chuyện gì, Tiểu Mạt?"

Vài ngày gần đây, tâm lý luôn khó yên, buổi tối ngủ cực ít, ban ngày cũng không có mấy tinh thần, cả ngày cứvô tri vô giác như vậy. Lòng Tàn Nguyệt cũng vô cùng phiền não, thanh âm nhỏ nhất cũng có thể nghe được.

179. Chương 179: Tàn Nhẫn 3

"Thiếu phu nhân, xin lỗi, không cẩn thận hù dọa người. Là Liễu nhị tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến!"

Nhị tỷ?

Tàn Nguyệt nhíu lông mày, hơi chút suy tư, thở dài:

"Nói ta bị giam ở phòng củi, tướng quân có lệnh, không thể gặp khách!"

"Dạ, thiếu phu nhân!"

Nghe được Tàn Nguyệt cự tuyệt, Tiểu Thi cao hứng trở về phục mệnh, mà Tiểu Mạt lại lắc đầu, thở dài:

"Xem đi, chúng ta cũng không hi vọng người gặp nàng, thật không biết nàng đây muốn làm cái gì, thiếu phu nhân như vậy, còn không buông tha!"

"Kỳ thật, Hạo Nguyệt tới đây, bình thường là có liên quan với thái tử. Nhưng, ta không nghĩ sẽ khúc mắc với bọn họ, ngươi cũng biết, bọn họ những người này, có một người nào là suy nghĩ cho ta?"

Tàn Nguyệt hít một hơi, nhìn Tiểu Mạt nói:

"Tiểu Mạt, ngươi thật sự nguyện ý theo ta rời đi sao? Điều kiện bên ngoài, không thể so với tướng quân phủ . . ."

Nàng không sợ khổ, lúc trước cũng có ngày không có cơm ăn. Tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng ngẫu nhiên cũng có vài lần như vậy.

Đi ra ngoài, có thể khổ hơn khi ở Tướng phủ sao? Tàn Nguyệt hít một hơi, nàng không có yêu cầu khác, chỉ hy vọng, đứa nhỏ có thể hảo hảo, có thể hảo hảo sinh ra.

"Thiếu phu nhân, Tiểu Mạt thề, sẽ bảo vệ người tốt!"

*****

Ngày đó, Hạo Nguyệt luôn luôn ở bên ngoài chờ, mãi đến khi đã khuya, đều không buông tha. Tàn Nguyệt không tiện gặp, nàng muốn gặp Địch lão phu nhân, nhưng Địch lão phu nhân thân thể không khỏe, nha hoàn nói đã mấy ngày không gặp khách.

"Tiểu thư, trời sắp tối rồi, chúng ta làm sao bây giờ?"

Trong bụng, đều vang lên ùng ục ùng ục, Hạo Nguyệt nhìn cửa lớn phủ tướng quân, thở dài:

"Chúng ta tìm nhà trọ trước đi!"

Phòng khách bình thường, gọi chút thức ăn đơn giản, bọn họ vội vàng ăn một ít. Trên đường rất bình tĩnh, trong phủ thái tử cũng không có đi tìm người, dường như căn bản không có người biết bọn họ ra ngoài.

"Không đúng, Tiểu Xuân. Thái tử nói, để cho bọn họ tiếp tục nấu thuốc, đã đến lúc này rồi, chẳng lẽ bọn họ còn chưa biết ta mất tích sao?"

Hạo Nguyệt mặt nhăn mày nhíu, nếu như là bình thường, các nàng không biết nàng rời đi cũng thôi, nhưng hôm nay, thái tử đã nói phải uống thuốc, bọn họ không có khả năng không đưa qua.

180. Chương 180: Cạm Bẫy 1

"Tiểu thư, không phải là, vẫn luôn có người đang theo dõi chúng ta chứ?"

Tiểu Xuân rùng mình một cái, tiểu thư vừa nói như thế, nàng cũng thấy không được bình thường, không có khả năng như vậy . . . Đợi chút. . .

Tiểu Xuân nghe thanh âm, hai mắt khó hiểu nhìn bên ngoài, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng, một điểm động tĩnh cũng không có. . .

Yên lặng, yên lặng thực dọa người, nơi này là nhà trọ, phía sau nhà trọ, không thể yên tĩnh như vậy.

"Không phải —— đây là hắc điếm chứ? Cũng chỉ có hai người chúng ta?"

Hai người chạy ra, chỉ thấy cửa phòng bên cạnh khép hờ, mở ra vừa thấy, không có một người!

Tiếp tục hướng đi về trước, liên tục mở ra năm sáu, thế nhưng toàn bộ đều không có người!

Thân mình Hạo Nguyệt lung lay không xong, bất lực nhìn Tiểu Xuân:

"Làm sao bây giờ? Lúc ăn cơm, không phải còn cảm thấy có ít người sao?"

"Đúng vậy, tiểu thư. Không bằng tranh thủ bây giờ còn sớm, chúng ta xem có thể đi ra ngoài không?"

Tiểu Xuân khó khăn cười, luôn cảm giác trên cổ lạnh buốt, giống như đầu tùy thời đều có thể rơi xuống.

"Ừ, chúng ta nhanh chút!"

Kiên định khẽ cắn môi, nếu sớm biết rằng sẽ như vậy, nàng nhất định sẽ không tới nhà trọ, nàng sẽ về nhà, quay về Tướng phủ. . .

"Hạo Nguyệt, biết bổn vương muốn tới, ngươi cố ý xuống dưới tiếp bổn vương sao?"

Lạnh như băng, khiến người cảm thấy lạnh lẽo, thanh âm không có một tia lo lắng, Hạo Nguyệt sợ tới mức cứng đờ, cúi thấp đầu đi rồi vội ngẩng đầu, ủy khuất nói:

"Thái tử, phía trên không có người. . . Đây là hắc điếm. . ."

"Hắc điếm? Có thể sao? Đi lên!"

Ngô Cầu và Ngô Thái theo ở phía sau, nhìn Hạo Nguyệt, cười nói:

"Xin mời!"

Phía sau, còn có một người, tuy rằng không thể thấy mặt, nhưng Hạo Nguyệt biết, người kia là quản gia. Không nghĩ tới, ngay cả quản gia cũng theo vào đến đây, mặt mũi của nàng thật đúng là không nhỏ.

"Quản gia, không nghe mệnh lệnh bổn vương, vi phạm ý nguyện của bổn vương, dựa theo gia quy, nên xử trí như thế nào?"

Vẫn là gian phòng ở vừa rồi các nàng đi ra , thái tử ngồi cao cao, Hạo Nguyệt liền đứng ở cửa, phía sau đã đóng cửa lại, thoạt nhìn, thái tử nói rất nghiêm túc, là muốn xử trí nàng.

"Đánh nặng ba mươi đại bản, cách chức làm nô dịch. . . ."

181. Chương 181: Cạm Bẫy 2

Quản gia đứng ra, lễ phép nói.

"Vậy tự tiện rời phủ thì sao?"

Thái tử cười lạnh nhướng lông mày, tiếp tục hỏi.

"Tự tiện rời phủ, dựa theo gia quy, nên đánh gãy chân, vứt trên đường. . . ."

Hạo Nguyệt không xong run run, nàng chưa từng thấy gia quy, cũng chưa từng nghĩ đến, gia quy phủ thái tử là nghiêm khắc như vậy.

Thái tử, hôm nay mang theo quản gia tới đây, không phải là muốn xử lý nàng như vậy chứ?

Không cần, ba mươi đại bản, đủ để lấy mạng của nàng và đứa nhỏ. Mà đánh gãy chân, cả đời đều là một phế nhân. Nàng không muốn làm một phế nhân, không muốn . . . .

"Hạo Nguyệt, bổn vương đã cho ngươi cơ hội, là nghĩ, tự ngươi uống thuốc phá thai, bổn vương cũng tha cho ngươi một cái mạng, về sau ngươi chỉ cần ở yên là được. . . Aizz, chỉ tiếc, bổn vương cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi không biết quý trọng. . . . . ."

Thái tử tà mị cười, lạnh lùng nhìn Hạo Nguyệt run run bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu. Hắn phát hiện, nhìn một nữ nhân sợ hãi, cũng là một chuyện rất vui vẻ, rất có ý tứ.

"Không. . . . Thái tử, ta ra ngoài đều chỉ là vì đứa nhỏ. Đứa nhỏ là của thái tử, Hạo Nguyệt không muốn mất đi đứa bé này, cho nên. . . . . ."

Hạo Nguyệt phù phù một tiếng quỳ xuống, than thở khóc lóc giải thích.

"Ngươi không muốn, bổn vương đã nói sẽ không cần đứa bé này, ngươi ra ngoài có lợi gì, có cách gì có thể làm cho bổn vương thay đổi chủ ý sao?"

Thái tử khinh thường hừ một tiếng, Hạo Nguyệt vội hỏi:

"Ta không có cách, nhưng ta nghĩ, nếu Tàn Nguyệt cầu thái tử, thái tử nhất định có thể nghe, cho nên ta muốn tìm Tàn Nguyệt. . . . . ."

"Tàn Nguyệt? Ngươi gặp nàng sao? Nàng ở nơi nào?"

Trong mắt hiện lên một tia hứng thú, không cần hắn dẫn đường, tự nữ nhân này có thể chạy vội tới chủ đề ….

"Không có, tạm thời vẫn chưa. . . Bất quá, thái tử, ngày mai ta sẽ tiếp tục tới, nhất định sẽ nhìn thấy nàng, thuyết phục nàng. . . . . ."

Hạo Nguyệt vội vàng cam đoan, thái tử ha ha cười:

"Nhưng, đêm nay bổn vương muốn chấp hành gia pháp. Hạo Nguyệt, ngươi thực thông minh, ngươi vẫn biết, bổn vương muốn nhất là cái gì, vì sao không giúp bổn vương? Ngươi phải biết, bổn vương cao hứng, ngươi làm sao đều được, nếu không. . . . . ."

182. Chương 182: Cạm Bẫy 3

"Ta, nhưng, ta không gặp được nàng. . . Nàng hiện tại không muốn gặp ta. . ."

Hạo Nguyệt gục đầu xuống, nay, mạng của nàng và đứa nhỏ đều nắm chặt trong tay thái tử, đừng nói là cầu Tàn Nguyệt, cho dù là dập đầu với Tàn Nguyệt, nàng cũng nguyện ý.

"Vậy đừng trách bổn vương không cho ngươi cơ hội. . ."

Thái tử cười như không có chuyện gì, cho Ngô cầu một ánh mắt, Ngô Cầu tiến lên, muốn đánh gãy chân Hạo Nguyệt.

"Đợi chút! Chỉ cần cho ta cơ hội, để cho ta nói với nàng, ta nhất định có thể mời nàng tới. . . . . ."

"Nói cái gì?"

Thái tử nhíu mày, kỳ thật, hiện tại hắn chờ, chính là một câu này, một câu cuối cùng này.

"Này. . . . . ."

Những lời này nói ra, có thể gợi lại nợ cũ mười mấy năm trước, cũng sẽ liên lụy nương, nói hay không, vẫn là phải thận trọng một chút.

"Ngô Cầu, còn không mau động thủ!"

Trên mặt phát lạnh, hai mắt tối sầm lại, Ngô Cầu vội vàng tiến lên, trong chớp mắt tay sắp chạm tới Hạo Nguyệt .

"Ta nói, thái tử, ta nói. . . . . ."

Kích động lui về phía sau vài bước, rời xa nam tử mặt không chút thay đổi kia, Hạo Nguyệt khó xử nói:

"Chỉ cần nói, ta biết chân tướng cái chết của nương Tàn Nguyệt năm đó, nàng nhất định sẽ tới. . . . . ."

Mẫu thân của Tàn Nguyệt, xem ra cái chết thật sự có điểm kỳ quái, chân tướng sẽ là gì chứ? Đại gia đình, đơn giản chính là những chuyện kia thôi.

"Kỳ thật, khi đó ta còn chưa sinh ra, cho nên ta cũng không biết cụ thể là chuyện gì. Nhưng, hiện tại ta cũng chỉ muốn hẹn Tàn Nguyệt ra, chuyện khác không quan trọng. . . ."

Sợ thái tử tiếp tục hỏi tiếp, Hạo Nguyệt vội vàng giải thích. Thái tử gật gật đầu, Ngô Cầu bên cạnh lập tức đi ra ngoài, cũng không biết làm chuyện gì.. . .

"Gia, đồ đều lấy ra rồi!"

Rất nhanh, Ngô Cầu trở về, đã thấy mang tới, dĩ nhiên là văn phòng tứ bảo (đồ để viết)!

"Ngươi viết đi, ta phái người đưa qua cho nàng, có gặp hay không, phải xem ngươi viết như thế nào!"

Khó nén kích động trong lòng, hắn không muốn ôm cây đợi thỏ chờ đợi nữa. Chuyện của Hạo Nguyệt, lừa không được bao lâu, có lẽ rất nhanh bên nương nương sẽ có tin tức, về sau muốn khống chế nàng, phải đợi cho đứa nhỏ sinh ra. Phải đợi một năm sao?

183. Chương 183: Bị Cướp 1

Hắn không có kiên nhẫn lớn như vậy, cho nên cũng chỉ có tốc chiến tốc thắng!

"Được rồi! Nàng nhất định sẽ tới!"

Làm như nói cho thái tử nghe, cũng giống như nói cho chính mình nghe, không biết, Tàn Nguyệt đi hay không, căn bản không phải là do nàng!

Trong phòng củi, luôn im ắng, buổi tối ngủ không ngon, bình thường Tàn Nguyệt cũng không ngủ sớm, mà cả đêm, lại ngồi bất an, dù thế nào cũng không an ổn.

"Thiếu phu nhân, người làm sao vậy? Bụng không thoải mái? Muốn tìm đại phu qua đây xem không?"

Tiểu Mạt bất an nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của Tàn Nguyệt, tới bây giờ chưa từng thấy thiếu phu nhân như vậy, trong lòng của nàng cũng thấy bất an.

"Ta cũng không biết, chỉ là trong lòng bất an, không hiểu sao bất an, hoảng hốt vô cùng. . ."

Tàn Nguyệt muốn ngồi xuống, nhưng nàng lúc này, ngồi yên được sao?

"Quên đi, nếu không nằm xuống trước. Không chừng, sẽ ngủ được. . ."

Nói thì nói như thế, nhưng sau khi nằm xuống, qua hồi lâu còn chưa ngủ, Tiểu Mạt vẫn đều ở bên giường canh chừng, một bước cũng không dám rời đi.

"Tiểu Mạt, ngươi xông hương gì, thật là khó ngửi, nhanh tắt đi. . . ."

Trong lòng đang rất loạn, bỗng nhiên ngửi được một mùi nhàn nhạt. Nghe nương nói, mùi hương đối với con không tốt, Tàn Nguyệt vội vàng nói.

Quay đầu lại, đã thấy Tiểu Mạt ghé vào đầu giường, một nam tử áo đen đứng ở bên giường, lạnh lùng nhìn nàng.

"Ngươi là ai? Tại sao lại ở trong này?"

Dường như, hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, sau khi hỏi xong, Tàn Nguyệt hối hận thiếu chút nữa cắn rơi đầu lưỡi, bất quá người nọ cũng không trả lời, chỉ là bàn tay to duỗi ra, một phong thư rơi xuống trên giường, bức thư màu trắng, chữ viết mặt trên nàng rất quen thuộc, là bút tích của Hạo Nguyệt.

"Hạo Nguyệt? Nàng ở đâu?"

Vội vàng quét qua một lần, Tàn Nguyệt biết người đến không tốt, hắn không phải là chỉ tới đây truyền tin?

"Theo ta đi, ngươi sẽ biết. . . . . ."

Tiếng nói nam tử lạnh lùng, giống như cương thi ngàn năm, Tàn Nguyệt nghe xong run lẩy bẩy.

"Giờ đã tối, ta không đi!"

Có lẽ, hắn sẽ mạnh mẽ mang nàng đi, tay dưới chăn siết thật chặt, Tàn Nguyệt nghĩ, bây giờ nên làm gì.

184. Chương 184: Bị Cướp 2

"Ngươi không muốn biết mẹ ngươi chết như thế nào sao?"

Thật bất ngờ, người nọ lại nói vậy, trong lòng Tàn Nguyệt dao động, đối với chuyện năm đó, nàng biết được không nhiều lắm, nàng vẫn rất muốn biết lúc ấy là chuyện gì xảy ra. Nhưng không phải hiện tại, hiện tại, sau đó, đi theo hắn ra ngoài, ai biết còn có thể còn sống trở về không?

"Muốn, nhưng hiện tại đã khuya, ngày mai ta đi, có thể chứ?"

"Không thể! Đắc tội!"

Biết đây là người trong lòng chủ tử, hắn nói chuyện rất khách khí, Tàn Nguyệt bực mình mặt nhăn mày nhíu, người nọ cũng vung tay lên, nàng động cũng không thể động, thậm chí ngay cả nói cũng nói không được.

Đêm nay, có thể nhìn thấy ánh trăng, nhưng lúc ra ngoài cửa, ánh trăng không biết giấu đi nơi nào, bên ngoài đều là đen tuyền một mảnh. Đèn trong phòng tắt, cửa được đóng, giống như bình thường.

Bỗng nhiên, gió lạnh thổi qua, thổi tới trên mặt, đúng là giống như đao cắt, thật lạnh, rất lạnh cũng rất đau!

Bốn phía, đen tuyền, đưa tay không thấy được năm ngón, ánh trăng kia, bướng bỉnh không xuất hiện nữa.

Người kia khiêng nàng, bay đi, cực nhanh, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, giống như có nước rơi xuống, không phải là trời sắp mưa chứ?

Có lẽ vậy, gió này, rất lạnh, thật lạnh, mà một vài giọt vừa rồi cảm giác mát, phải là mưa.

Đường, cũng không phải rất xa, rời khỏi phủ tướng quân, cũng coi là khá gần. Nơi này là một nhà trọ, không nhìn thấy tên gì, chỉ biết, đèn nhà trọ không quá sáng, bên trong cũng không thấy người.

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Đúng là Hạo Nguyệt!

Người nọ để Tàn Nguyệt trên ghế, không dừng lại lâu, lập tức lui ra ngoài. Tàn Nguyệt đỡ cái bàn, muốn đứng dậy, mới phát hiện thân mình hiện tại vô cùng cứng ngắc.

"Nhị tỷ, hắn là ai vậy?"

Khó khăn cử động tứ chi, Tàn Nguyệt nhàn nhạt hỏi.

"Tàn Nguyệt, ta. . . Ta cũng không rõ lắm, chỉ là một người chịu giúp ta. . ."

Ánh mắt trốn tránh, Hạo Nguyệt lấy ra hai cái ly, rót nước trà, thở dài:

"Trời lạnh, bên ngoài lạnh, muội muội uống ngụm trà ấm người đi!"

185. Chương 185: Bị Cướp 3

Nâng ly trà lên, Tàn Nguyệt đưa tới mũi ngửi ngửi, không ngờ được, nhà trọ này, cũng có lá trà tốt như vậy

"Lá trà bên ngoài ta uống không quen, liền mang theo của mình. Lá trà, vẫn là uống quen tốt hơn . . ."

Tàn Nguyệt nhấp hai ngụm, rất ngon. Chỉ tiếc, đây không phải thời điểm ở nhà như lúc trước, hai tỷ muội, không sầu không lo, không có tâm tư, không có tính kế, chỉ là đơn thuần thưởng thức trà, nói chuyện phiếm.

"Ngươi nói muốn nói cho ta chuyện mẹ ta, nhị tỷ, ngươi có thể nói cho ta biết sao?"

Không nhiều lời dư thừa vô ích, Tàn Nguyệt nói, cũng rất rõ ràng.

"Tàn Nguyệt, chuyện này không vội, lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết. Tàn Nguyệt, không phải ta nói ngươi, ngươi xem ngươi, sắc mặt tái nhợt như vậy, phải chiếu cố chính mình cho tốt!"

Hạo Nguyệt nhẹ cười, tiếp tục rót đầy trà cho Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt không có uống nữa, chỉ lạnh nhạt nói :

"Nhị tỷ, thời gian không còn sớm, ta mệt. . ."

Ý ở ngoài lời, có chuyện nói mau, nàng cũng không có nhiều giờ rảnh rỗi như vậy.

"Tàn Nguyệt, chuyện kia, lúc đó còn chưa có ta, tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm, bất quá. . . . . ."

Đứng dậy, Hạo Nguyệt vuốt bụng, ôn nhu cười:

"Tàn Nguyệt, ta mang thai. . ."

Trên mặt, khó có thể che dấu dáng vẻ hạnh phúc, trong mắt, lúc này cũng không có tính kế ngày xưa, mà có thêm một chút ánh sáng nhu hòa.

Có lẽ, đây là thay đổi của một người mẹ. Một người có bao nhiêu tâm cơ, có bao nhiêu tính kế, trở thành mẫu thân, hoặc là khi sắp trở thành mẫu thân, đều trở nên bình thản rất nhiều, cũng lương thiện rất nhiều.

"Chúc mừng ngươi. . . ."

Thực hâm mộ nàng! Mang thai, có thể hào quang chính đại nói như vậy, ta mang thai, ta muốn làm mẹ . . .

Mà tướng công của nàng, cho dù là đối với nàng không tốt, lúc này, Hạo Nguyệt có thai, đối với nàng hẳn là cũng sẽ tốt hơn nhiều chứ?

Dù sao, những lời mẫu bằng tử quý này, ở trong cung vẫn luôn là một câu chí lý, là pháp bảo trăm thử vẫn tốt.

"Hi, Tàn Nguyệt, tỷ tỷ không có cách, thật sự không có cách, tỷ tỷ muốn cầu ngươi một chuyện. . . . Chuyện này đối với ngươi mà nói rất dễ dàng, thật sự rất dễ dàng, ngươi đáp ứng tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ một việc được không. . ."

186. Chương 186: Yêu Cầu Vô Sỉ 1

Tay Tàn Nguyệt bị bắt lấy, Tàn Nguyệt bị đau rút về đi. Hai tay không lâu mới bị đánh qua, đến bây giờ còn cực kì đau.

"Tàn Nguyệt, tay ngươi đây là. . ."

Nghe được thanh âm Tàn Nguyệt hít không khí, Hạo Nguyệt vội cụp mắt xuống, cũng nhìn hai tay vừa rồi không chú ý tới, chỉ thấy bàn tay vốn nhỏ bé khéo léo trắng nõn, lúc này sưng như cà rốt, nhìn qua thấy ghê người.

"Tàn Nguyệt, đây là. . . . . ."

"Bị người hãm hại, ở trong phòng của ta, thấy có giày nam nhân, nói ta không biết giữ lễ."

Tàn Nguyệt thản nhiên nói, nhưng cũng đang lén quan sát đến thần sắc Hạo Nguyệt, thấy trên mặt Hạo Nguyệt bình thường, không có bao nhiêu lo lắng.

"Bị đánh?"

Hạo Nguyệt cả kinh trong lòng, chuyện này kỳ thật nàng cũng đã nghe đến, chỉ là hiện tại muốn cầu cạnh Tàn Nguyệt, nàng chỉ có thể làm bộ như cái gì cũng không biết, kỳ thật người có nhiều khi, đều là rất bất đắc dĩ, giống như nàng hiện tại.

"Đúng vậy, cũng không biết, ta đắc tội người nào. Nhị tỷ, ngươi cũng biết, con người của ta nhìn tất cả rất lạnh nhạt, rất ít tích cực với người."

Hạo Nguyệt thẹn trong lòng, chỉ là tục ngữ nói, nhân bất vi kỷ (người phải vì mình). Thì ra là vì mình sống sót, mà nay, nàng làm tất cả cũng là vì đứa nhỏ trong bụng.

"Tàn Nguyệt, ngươi nhất định phải giúp ta một lần, ta rất muốn đứa bé này, rất muốn lưu lại đứa bé này . . . "

Hạo Nguyệt đột nhiên liền quỳ xuống, quỳ đến bên chân Tàn Nguyệt, nước mắt cũng tức thời rơi xuống, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta nhìn đều cảm thấy đau lòng!

"Nhị tỷ, ngươi đây là. . . . . ."

Bảo là muốn nói cho nàng biết chuyện khi nương chết, nhưng trên thực tế thì sao, đây mới là mục đích thực sự của Hạo Nguyệt? Không phải nàng muốn hoài nghi Hạo Nguyệt, mà là trải qua nhiều như vậy, Tàn Nguyệt thậm chí bắt đầu hoài nghi, lúc trước Hạo Nguyệt vì sao thân mật với mình, tốt với mình? Thật sự chỉ là vì, nàng cảm giác mình đáng thương sao?

"Chuyện của ngươi, ta làm sao giúp? Tình huống hiện tại của ta ngươi cũng đã nghe, đã là Nê Bồ Tát qua sông, tự mình khó bảo toàn. Nay ta còn bị giam ở trong phòng củi, bây giờ là buổi tối còn dễ nói chút, nếu để cho bọn họ phát hiện ta tự ý rời đi, vậy rất phiền toái. . ."

187. Chương 187: Yêu Cầu Vô Sỉ 2

Bị cài lên tội danh bất trinh, buổi tối lại không ở im, đây không phải là muốn chứng thực tội danh này sao?

Có lẽ đây chính là mục đích của bọn họ, bằng không, nàng làm sao có thể bị ép buộc đi ra chứ?

Một tiếng ầm vang, bên ngoài là từng trận sấm, vừa rồi đã rơi xuống vài hạt mưa, xem ra đêm nay, trời mưa.

"Tàn Nguyệt, ta thật không có cách nào. Ngươi cũng biết, lúc trước đến phủ thái tử, là tự ta. Nhưng lúc ấy ngươi cũng đã nói, ngươi không muốn gả cho thái tử, cho nên ta mới có thể nghĩ.

Nay, ta thật vất vả có bầu, ta rất cao hứng, cũng rất tự hào. Nhưng thái tử không đồng ý, hắn nói hắn yêu ngươi, hắn vẫn luôn yêu ngươi, nói chỉ có ngươi mới có tư cách sinh con cho hắn. . .

Cho nên, hắn muốn ta bỏ đứa bé này, muốn ta bỏ đứa nhỏ. . ."

Bỏ đứa nhỏ?

Đứa nhỏ, nghĩ đến từ này, trong lòng Tàn Nguyệt ấm áp, bụng của nàng, hiện tại cũng có một sinh mạng nhỏ, một đứa nhỏ của nàng và Địch Mân. Địch Mân đi rồi, nhưng để lại cho nàng một đứa nhỏ, một đứa nhỏ truyền thừa tình yêu của nàng cùng Địch Mân.

"Tàn Nguyệt, đứa bé này đối với ta rất quan trọng, thật sự rất quan trọng.. . . Van cầu ngươi, van cầu ngươi giúp ta nói vài lời hay trước mặt thái tử, để cho hắn cho phép ta sinh ra đứa bé này, được không?"

Bắt lấy quần áo Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt điềm đạm đáng yêu cầu Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt gục đầu xuống, nhìn tỷ tỷ đáng thương, nàng hiểu được tâm tình một người làm mẹ, cũng hiểu được đối mặt đứa nhỏ thực bất lực đau lòng!

"Nhị tỷ, ngươi cũng biết, ta và thái tử không thân thuộc, ngươi là nữ nhân của hắn, nói chuyện với ngươi hắn cũng không nghe, ta là một người ngoài, hắn làm sao có thể nghe chứ?"

Tàn Nguyệt khó xử lui lại mấy bước, đứng lên, trên người đã khôi phục khí lực, nhưng trong lòng cũng kích động, trên mặt thậm chí nóng lên, giống như là phát sốt. . .

Không phải là vừa rồi cảm lạnh chứ? Vươn tay áp lên trán, quả nhiên là rất nóng.

Tâm tình Hạo Nguyệt nàng cũng hiểu, nhưng, nếu bởi vì việc này, phải can thiệp vào thái tử, trong lòng của nàng vẫn cảm thấy có chút. . . .

Thái tử, trước không gặp mặt nhiều lắm, nhưng. . . .

188. Chương 188: Vô Sỉ Yêu Cầu 3

Từ trong miệng bọn họ, hơn nữa với hiểu biết của mình, Tàn Nguyệt biết, thái tử tuyệt đối không tao nhã như lúc mình gặp hắn, mà là một người tâm cơ có chút thâm trầm.

Nhưng, điều đó không liên quan tới nàng, nàng biết thái tử đối với mình còn chưa chết tâm, cho nên càng phải cẩn thận hơn, không thể gặp thái tử nói chuyện.

Không biết, rất nhiều chuyện cũng không phải nói cẩn thận có thể cẩn thận được. Giống như đêm nay, khi nam tử áo đen đến phòng của nàng, liền chú định vận mệnh lúc này của nàng. . . .

Vận mệnh thực bi thảm, thực bất đắc dĩ. . .

"Không, Tàn Nguyệt, thái tử đã nói, chỉ cần ngươi đi cầu hắn, hắn sẽ suy nghĩ. . . ."

Hạo Nguyệt, hèn mọn giấu đi đau đớn trong lòng, nàng lúc này, cũng chỉ là nữ tử vì bảo vệ đứa nhỏ mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào; cũng là một nữ tử, vì đứa nhỏ của mình, mà ích kỷ muốn hy sinh tất cả.

"Để cho ta đi cầu hắn?"

Nghĩ đến ánh mắt của thái tử, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân không thoải mái. Đừng nói cầu thái tử, nếu có thể, thậm chí nàng hi vọng, cả đời đều không nhìn thấy thái tử!

"Đúng vậy, hắn nói, chỉ cần ngươi nói, hắn đều sẽ suy nghĩ. . . ."

Trời biết, muốn một nữ nhân, lại nói ra lời như vậy trước mặt một nữ nhân khác, cần bao nhiêu dũng khí. Nàng là tình địch của nàng , bởi vì nàng là nữ nhân tướng công của nàng yêu, nhưng vì đứa nhỏ, vì mình sau này, nàng lại phải phủ phục trên mặt đất như vậy, cầu nàng giúp mình ở trước mặt tướng công nói vài lời.

"Nhị tỷ, không cần làm ta khó xử. . . . . ."

Tàn Nguyệt chống đẩy, không phải nàng không muốn giúp, mà là nàng thật sự không muốn có nhiều quan hệ với thái tử.

"Tàn Nguyệt, ngươi cứ như vậy là không phải gặp ta sao?"

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, cùng với tiếng cửa mở vang lên, Tàn Nguyệt quay đầu lại, nhìn nam tử đứng ở cửa, thân mình nhịn không được run rẩy. . . .

"Tàn Nguyệt, ngươi cứ chán ghét ta, sợ hãi ta như vậy sao?"

Đi vào trong phòng, thái tử khinh thường nhìn Hạo Nguyệt trên mặt đất một cái, Hạo Nguyệt ôm lấy chân Tàn Nguyệt, khóc nói:

"Tàn Nguyệt, cầu xin ngươi, van cầu ngươi. . ."

189. Chương 189: Thẹn Quá Thành Giận

"Hạo Nguyệt, ngươi. . . . . ."

Tàn Nguyệt muốn lui ra phía sau, nhưng chân bị Hạo Nguyệt ôm lấy, nàng lúc này, động cũng không thể động.

"Thái tử, đứa nhỏ của nhị tỷ, cũng là cốt nhục của ngươi!"

Nhìn thái tử, Tàn Nguyệt đã hiểu được, lời của các nàng vừa rồi, thái tử tất nhiên cũng nghe được toàn bộ. Hắn vẫn luôn ở sát vách, nghe động tĩnh bên này.

Cũng phải, Hạo Nguyệt ở trong phủ, cũng không được sủng ái như thế nào, nàng làm sao có thể mời được người như vậy? Nếu người kia là thái tử, cũng dễ hiểu.

"Nhưng bổn vương không có cho phép nàng mang thai đứa nhỏ của bổn vương!"

Đây là hoàng cung, cũng chỉ có trong cung, ở hoàng thất, người bị vây trên ghế ngồi cực cao, lời mới có thể nói tuyệt đối như vậy.

Nói như thế nào Hạo Nguyệt cũng là một nữ nhi của Tể tướng, chủ nhân cũng không phải không quyền không thế.

"Nhưng đã có đứa nhỏ, nếu sảy, thái tử không thấy là đáng tiếc sao?"

Tàn Nguyệt nhàn nhạt cười nói: "Thái tử cũng biết, qua một năm nữa, đứa bé này có thể vây quanh cạnh người, gọi người là cha rồi!"

Con của nàng cũng thế, nhưng lại chỉ có thể vây bên cạnh nàng, gọi nàng là nương, cho tới giờ không có cơ hội gọi cha.

Nghĩ đến Địch Mân, cha đứa nhỏ, ánh mắt Tàn Nguyệt tối sầm lại, vẻ mặt cũng mờ đi rất nhiều.

"Tàn Nguyệt, ngươi phải biết, bổn vương hi vọng nương của đứa nhỏ là ngươi!"

Bất tri bất giác, những lời này đã nói đi ra, thái tử cả kinh, Tàn Nguyệt cả kinh, ngay cả Hạo Nguyệt trên mặt đất đều kinh ngạc một phen.

"Không có khả năng! Thái tử nói đùa, ta là nương tử của Địch Mân, tướng công của ta là Địch Mân, vẫn luôn là. . ."

Tàn Nguyệt lắc đầu, giọng điệu hết sức kiên quyết.

"Hắn đã chết! Tàn Nguyệt, Địch Mân đã chết, đã sớm chết . . . . . ."

Thái tử đi lên trước, bắt lấy bả vai Tàn Nguyệt, nhìn bối rối trong mắt nàng, la lớn.

"Không, hắn không chết! Ta là nương tử của hắn, quá khứ phải, bây giờ phải, về sau cũng thế. . . . Cho dù hắn mất, ta vẫn là nương tử của hắn. . ."

Đẩy tay thái tử ra, tuy rằng, khi đẩy ra, tay rất đau, tay nhỏ bé sưng đỏ, không dám động thứ gì, nhưng nàng là nương tử Địch Mân, sao có thể tùy ý để nam nhân khác bắt lấy bả vai của mình được?

190. Chương 190: Một Đêm Tàn Bạo (ngược)

"Địch Mân? Hắn có cái gì tốt? Hắn dựa vào cái gì mà có thể đoạt được ngươi? Tàn Nguyệt, ngươi là nữ tử ta xem trọng, ngươi chỉ có thể là người của ta, chỉ có thể là của ta…"

Tay bị đẩy ra, thái tử không vui mặt nhăn mày nhíu, dứt khoát vươn bàn tay to ra, ôm Tàn Nguyệt vào lòng, ôm chặt…

"Không… Buông tay, ngươi buông ta ra…"

Tàn Nguyệt giãy dụa, nàng thực sự sợ hãi thái tử, lúc này càng sợ hơn, trong lòng run sợ muốn chết, nàng cố sức đẩy thái tử, sử dụng khí lực cả người đẩy hắn..

Nên đẩy ra, nhưng vì sao thân thể lại quyến luyến lạnh lẽo trên người hắn như vậy?

Cái ôm của hắn, mang theo băng lãnh như đêm, Tàn Nguyệt cảm thấy không chỉ có trên mặt không còn nóng cháy như vậy, bất an trong người cũng giảm đi rất nhiều…

"Tàn Nguyệt, ngươi cũng thích ta, đúng không? Ngươi không bài xích ta, không bài xích ta…"

Cúi đầu, tìm kiếm môi đỏ mọng tha thiết ước mơ kia, vội vàng ngậm lấy, điên cuồng hấp thu thứ ngọt ngào trong miệng nàng…

"Không…"

Cảm thấy trên môi ấm áp, Tàn Nguyệt mê man nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt, là Địch Mân sao? Nhưng Địch Mân, sao lại thô lỗ với mình như vậy?

Trừng lớn mắt, thấy khuôn mặt phóng đại của thái tử, Tàn Nguyệt hung hăng cắn, thái tử bị đau nhức, vội vã tách ra…

"Ngươi… Ngươi dám cắn ta?"

Cách Tàn Nguyệt mấy bước, thái tử không vui nhìn Tàn Nguyệt, nổi giận đùng đùng hỏi.

"Ta… Thái tử, ta đã lập gia đình, xin tự trọng!"

Nơi này, một khắc nàng cũng không thể ở lại!

Bọn Hạo Nguyệt, không biết rời đi lúc nào, trong phòng lúc này, chỉ có hai người nàng cùng thái tử, trực giác, Tàn Nguyệt biết, rất nguy hiểm!

"Tự trọng?"

Thái tử cười hắc hắc, người đi đến bên Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt sợ đến vội vàng xoay người, nhanh chóng chạy ra cửa.

Tuy rằng, biết rõ nơi này là địa bàn của thái tử, người coi giữ bên ngoài, cũng là người của thái tử, nhưng nàng vẫn cố sức chạy trước…

"Còn muốn chạy sao? Tàn Nguyệt? Được, chỉ cần ngươi có thể rời khỏi nhà trọ bình dân này, ta để ngươi đi!"

Thái tử cười gian trá, thưởng thức dáng vẻ hoang mang khó có được của Tàn Nguyệt. Mỹ nữ hoảng hốt, thì ra nhìn cũng có thể đẹp như vậy.

191. Chương 191: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 2

Hắn không tiếp tục hướng về phía trước, mà là đứng ôm cánh tay, cũng không nhúc nhích, làm như đang chờ đợi trò gì hay.

Khóe miệng của hắn, mang theo một ý cười nhàn nhạt, bên môi, còn có máu tươi chưa kịp lau đi, đỏ đến chói mắt, đỏ đến loá mắt…

"Lam Nhi…"

Chạy đến cạnh cửa, kéo cửa ra, ngoài ý muốn, đứng trước cửa lại là Lam Nhi.

"Tiểu thư, van cầu người, đừng rời khỏi đây, đừng đi được không? Người không đi được, bên ngoài đều là người của thái tử, người ra không được…"

Lam Nhi đẩy cửa, trong thanh âm mang theo ý khóc.

"Lam Nhi, ngươi tránh ra! Ta phải về nhà, bây giờ ta sẽ về nhà…"

Đưa tay lôi kéo, Lam Nhi cũng không nhúc nhích. Tàn Nguyệt tức giận, cố sức đẩy, Lam Nhi lảo đảo vài bước ngã trên mặt đất, tay nắm chắc chân Tàn Nguyệt, chết cũng không buông ra.

"Lam Nhi, ngươi buông tay được không? Xem như ta cầu ngươi, ngươi buông tay được không?"

Tàn Nguyệt hít một hơi, vì sao, vì sao phải đối xử với nàng như thế? Nàng rốt cuộc đã đắc tội với ai?

Tuy rằng, không rõ vì sao thái tử lại giữ nàng lại vào lúc này, nhưng Tàn Nguyệt biết, thái tử giữ nàng lại, thế nào cũng không phải chuyện gì tốt. Chỉ hy vọng, trong phòng của nàng, có thể có người đi vào, biết nàng biến mất, nhanh tới cứu nàng về.

"Lam Nhi, ngươi sẽ thả tiểu thư của ngươi rời khỏi sao?"

Thái tử gian xảo cười, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nàng cũng không cho rằng, thái tử lại buông tha nàng như thế!

"Tiểu thư, cô gia đã đi, người phải sống bơ vơ không nơi nương tựa như vậy, Lam Nhi cũng thay tiểu thư cảm thấy không đáng. Tiểu thư, thái tử đối với người lại một mảnh chân tình như thế, người nghe Lam Nhi một lần, theo thái tử đi?"

Dựa vào hắn? Theo thái tử? Tàn Nguyệt khiếp sợ nhìn Lam Nhi, đây là nữ tử từ nhỏ cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, làm sao nàng có thể nói ra như vậy?

Mà thái tử, vừa mới cười xấu xa, chẳng lẽcũng bởi thế này?

Lam Nhi, ngươi thực sự thay đổi rất nhiều. Ngươi làm hại ta còn chưa đủ thảm sao?

Làm cho ta trở thành nữ tử không tuân thủ nữ tắc trong mắt mọi người, tội danh này cả đời cũng khó có thể rửa sạch, ngươi còn không chịu dừng tay sao?

192. Chương 192: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 3

"Lam Nhi, ngươi nói gì vậy? Ngươi cho là, ta thực sự là một nữ nhân trêu hoa nghẹo bướm như thế sao?"

Tàn Nguyệt mặt lạnh, lạnh lùng nói.

"Không, tiểu thư không phải. Chỉ là, tiểu thư người không biết thái tử đối với người luôn tình sâu thắm thiết ? Vì ngươi, toàn bộ, ngài đều có thể không cần, thực sự, thái tử, Lam Nhi nói rất đúng ?"

Lam Nhi quay đầu nhìn về phía thái tử, thái tử thoả mãn gật đầu, chỉ là, tất cả thứ này trong mắt Tàn Nguyệt, chỉ cảm thấy càng thêm ghê tởm mà thôi.

"Lam Nhi, ngươi cũng biết tính tình của ta, ta sẽ không đáp ứng. Thái tử, cảm tạ tình yêu của người, chỉ là Tàn Nguyệt bạc mệnh, vô phúc hưởng thụ…"

"Ha ha, thật không hổ là nữ nhân bản vương coi trọng. Tàn Nguyệt, nếu như ngươi khinh địch đáp ứng như vậy, bản vương cũng sẽ không dễ dàng yêu ngươi như vậy. Tàn Nguyệt, ngươi biết không? Đã từng có bao lần, ta nằm mơ đều muốn như đêm nay …"

Ầm ầm, giống như nằm mơ, Lam Nhi đứng lên, ở trong phòng hiện lên có chút giống với lúc thành hôn, nến đỏ đốt lên, đỏ như lửa, đỏ chói mắt!

"Lam Nhi, ngươi…"

Đêm nay, nến đỏ…

Tin tức tán loạn, nhanh chóng hiểu rõ đứng lên, Tàn Nguyệt có chút đứng không vững. Sẽ không, nơi này là nhà trọ bình dân, bên ngoài sấm sét vang dội, làm sao có thể…

"Không… Không được…"

"Tàn Nguyệt, bản vương rất chờ đợi đêm nay, còn ngươi…"

Thái tử vung tay lên, Lam Nhi cũng lui ra ngoài, thậm chí còn cẩn thận đóng cửa lại, còn nghe được cạch một tiếng.

Thanh âm kia, rất quen thuộc, là khóa, Lam Nhi cư nhiên đem nàng khóa ở đây, cùng thái tử ý đồ không tốt này.

Hạo Nguyệt đâu? Hẳn là đã ở khách điếm này? Vừa rồi rõ ràng nàng còn ở đây, hôm nay bên ngoài mưa rơi, hẳn là sẽ không đi xa.

Nhưng, ngay cả nàng, nàng có thể giúp sao? Sẽ không, nàng sợ thái tử, làm sao lại giúp nàng? Buổi tối ngày hôm nay mình ở lại đây, không phải cũng có một phần của nàng sao?

Biết sợ hãi cũng vô dụng, duy nhất hiện tại nàng có thể chờ đợi, cũng chỉ có tướng quân phủ bên kia. Mà hôm nay, duy nhất có thể dựa vào, lại chỉ có chính mình!

193. Chương 193: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 4

"Tàn Nguyệt, đúng, ngươi nói rất đúng, ta là đương kim thái tử, thiên hạ này, sớm muộn đều là của ta… Bao gồm ngươi!"

Thái tử tiêu sái đi từng bước một, trong tay của hắn cầm một cái bình màu trắng nhạt, cái bình toa ra một mùi hương nhẹ, Tàn Nguyệt mặt nhăn nhó, chỉ cảm thấy cả người đều vô cùng khô nóng.

"Đó là cái gì? Làm sao có mùi như vậy?"

Lui không thể lui, Tàn Nguyệt thẳng thắn ngừng lại, mà thái tử đã dừng lại phía trước cách nàng hai bước, cười nhẹ nói:

"Ngươi muốn biết sao? Lát nữa ngươi sẽ biết, mùi hương này, rất dễ chịu, cũng sẽ làm cho ngươi rất thoải mái!"

Mị hoặc liếm liếm môi, thái tử ha hả cười nói: "Tàn Nguyệt, hiện tại ngươi cảm giác thế nào? Có phải trên người rất nóng, rất khó chịu… Trong miệng rất khô, yết hầu ngứa, muốn uống nước?"

"Không, ta không muốn…"

Không biết bản thân hiện tại làm sao, Tàn Nguyệt chỉ biết, thái tử nói đều là sự thực. Bệnh trạng lúc này của nàng, dường như là trúng độc.

Nhưng mà, nàng cũng không ăn thứ gì, sao lại trúng độc? Chẳng lẽ là…

"Ha hả, nữ nhân thông minh ta thích! Trong cái bình này, chính là thôi tình hương, đây không phải một loại độc dược, chỉ làm người động tình mà thôi. Mà ngươi sở dĩ bị như vậy, là bởi vì trong nước trà ngươi vừa uống, ta cho thêm chút hợp hoan tán. Hợp hoan tán, bình thường sẽ không phát huy tác dụng gì, nhưng ngửi phải thôi tình hương sẽ không như vậy, trở thành xuân dược lợi hại nhất thế gian.

Tàn Nguyệt, ta nói rồi, đêm nay ta đã đợi rất lâu, ta không chê ngươi từng có nam nhân khác, nhưng giờ khắc này, ngươi là của ta, ngươi là của ta, biết không?"

Không… Sẽ không…

Tàn Nguyệt cắn răng, đường đường là thái tử, thì ra cũng sẽ đem thủ đoạn ti tiện như thế ra để đùa giỡn.

Xuân dược, hắn cư nhiên cho nàng dùng xuân dược lợi hại như vậy!

Đây là thái tử sao? Cùng với hái hoa tặc, hái hoa tặc trơ trẽn khác có cái gì khác biệt? Quả thực là một dạng, hạ lưu như nhau, vô sỉ như nhau!

Muốn mở miệng mắng, nhưng Tàn Nguyệt không dám mở miệng, bởi vì hắn nói đều là sự thực, nàng sợ một khi mở miệng, sẽ nói ra lời mê sảng mà chính nàng cũng không khống chế được.

194. Chương 194: Một Đêm Tàn Bạo (ngược) 5

"Tàn Nguyệt, lại đây… Ngươi hiện tại không phải rất khó chịu sao? Ta có thể giúp ngươi, chỉ có ta có thể giúp ngươi…"

Hai mắt ôn nhu nhìn Tàn Nguyệt, thái tử thâm tình nói. Hắn cũng không muốn có tình trạng này, nhưng địch ý của Tàn Nguyệt đối với hắn quá sâu, hắn không muốn ép buộc nàng, chỉ có thể dùng dược vật không làm tổn thương khống chế nàng.

"Không… Ngươi vô sỉ!"

Tàn Nguyệt oán hận trừng mắt hắn, đưa tay nắm cửa, loạng choạng điên cuồng, thanh âm hoảng sợ, lấn áp tiếng sấm bên ngoài, thật thê thảm, thật tuyệt vọng…

"Ta vô sỉ? Tàn Nguyệt, ngươi công bằng chút được không? Ta là tướng công của ngươi! Nếu như không có Hạo Nguyệt, không có sai lầm kia, ngươi hẳn là nữ nhân của ta!"

Ánh mắt thái tử tối sầm lại, vươn tay bắt lấy Tàn Nguyệt, ôm ngang eo, rất nhanh đi đến bên giường…

"Không, không… Không được…"

Hung hăng cấu cánh tay hắn, máu đỏ chảy ra, không biết là của hắn, hay là của nàng…

Chân cố sức đá, đánh, nhưng thế nào cũng không tới được hắn, đánh không được hắn…

"Trong lòng của ngươi, cũng chỉ có người chết kia sao? Hắn đã chết, đã sớm chết…"

Thái tử đỏ mắt, nhìn Tàn Nguyệt cố sức phản kháng, trong lòng lửa giận nháy mắt bùng lên, cháy rất khốc liệt, cũng rất mạnh…

"Hắn là nam nhân ta yêu, là tướng công của ta…" Tàn Nguyệt kêu to, cố sức đẩy thái tử đang càng ngày càng tiến gần đến giường, thái tử cười lạnh một tiếng:

"Nam nhân? Hắn bất quá là một người chết! Tàn Nguyệt, ta quý trọng ngươi như thế, ngươi cũng không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt… Được, ngươi đã không biết suy xét như thế, thì không nên trách bổn vương không thương hương tiếc ngọc…"

Phịch một tiếng, thái tử quăng Tàn Nguyệt trên giường…

Xoẹt một tiếng, y phục trên người Tàn Nguyệt theo tiếng mà rách, bàn tay to của thái tử giương lên, y phục rách nát bay lên, bay lên cao, thong thả rơi xuống trên mặt đất…

"Ta mới là nam nhân của ngươi…"

Không đến ba giây, thái tử cởi y phục của bản thân, hai mắt tàn bạo nhìn thân thể trắng nõn trơn bóng của Tàn Nguyệt, giống như ác lang bắt đầu nhào tới…

"Không…"

Một tiếng thét kinh hãi, nhưng cũng lấy khí lực toàn thân, trong nháy mắt thái tử hạ xuống kia, Tàn Nguyệt cong gối lên, cố sức chạy ra ngoài…

195. Chương 195: Một Đêm Tàn Bạo (đại Ngược) 6

"A…"

Cùng lúc ấy, thái tử đau đớn kêu một tiếng, cả người ngã trên đất, thân thể cuộn tròn, thử vài lần cũng không đứng dậy nổi…

"Ngươi… Ngươi…"

Ôm nửa người dưới, thái tử khó khăn nâng người lên, nhìn Tàn Nguyệt trên giường kinh khủng trừng mắt nhìn hắn, hắn cắn răng tiến lên, đi tới trước giường:

"Ngươi tiện nhân này… Cũng dám đá ta…"

Ba một chưởng, cũng là đem hết toàn lực.

Thân thể Tàn Nguyệt, giống như con diều bị đứt dây rơi xuống trên mặt đất, chỉ nghe được rầm một tiếng lớn…

"A…"

Không biết mình rơi xuống thế nào, cũng không cảm giác được đau nhức trên mặt, chỉ là, khi vừa mới chạm đất, hai tay Tàn Nguyệt, gắt gao chống mặt đất, căn bản là muốn che chở hài tử chưa nhìn thấy được ở trong bụng…

Đó là một loại trực giác, trực giác mẫu thân muốn bảo vệ hài tử của mình…

Răng rắc… Răng rắc…

Tiếp đó vang lên hai tiếng, rất vang rất vang, cảm giác đau nhức từ cổ tay đến cánh tay, lại nhanh chóng lan tràn đến bụng…

Chỉ là, đây không gọi là đau, cái này cũng chưa tính là đau, thực sự không xem như là đau…

Đau đớn thật sự, là cái bụng ngay sau đó chạm đất, rất mạnh, rất xé, nàng đau, thậm chí ngay cả nói đều nói không nên lời…

Nhưng nàng lại cảm giác được một loại ấm ấm gì đó, đang từ từ lan tràn…

"Tiện nhân, ngươi cũng dám đá ta!"

Thái tử đã đi tới, bất chấp đau nhức nơi đó, cũng bất chấp cả người đang loã lồ. Hắn đi tới trước mặt Tàn Nguyệt, túm tóc Tàn Nguyệt, cố sức túm, những cái tát đau rát tới tấp hạ xuống…

Đau…

Không biết vì sao lại đau, Tàn Nguyệt muốn mở mắt ra, nhưng thế nào cũng không mở được, chỉ cảm thấy trên mặt, có người đang đánh mình…

Nàng muốn nói, cứu hài tử của nàng, nhưng duy nhất có thể tràn ra miệng, chỉ có máu đỏ sẫm, đỏ tươi, đập vào mắt mà kinh hãi…

"Tư Không Phái, ngươi điên rồi…"

Cửa, bỗng nhiên bị phá ra, là ai đang nói chuyện? Có phải Địch Mân của nàng?

Vừa rồi nàng thậm chí còn đang cầu khẩn, cầu khẩn Địch Mân có thể xuất hiện, xuất hiện cứu nàng, còn có hài tử của nàng…

Địch Mân, là ngươi đã đến rồi sao? Vì sao thanh âm của ngươi thay đổi, trở nên như vậy…

196. Chương 196: Một Đêm Tàn Bạo (đại Ngược) 7

"Tàn Nguyệt…"

Hiên Vương chạy tới, một quyền đánh trên mặt thái tử, cởi áo khoác đã ướt đẫm trên người, bọc lấy thân thể đều là máu của Tàn Nguyệt…

Áo khoác màu trắng, vốn là màu sắc hắn cực thích, nhưng vừa phủ lên, vì sao trong nháy liền biến thành đỏ tươi loá mắt?

Là đỏ tươi, màu đỏ giống như máu, xinh đẹp giống như máu…

"Tàn Nguyệt…"

Đường đường là nam nhi tám thước xương sắt, tại sao nhiệt lệ lại chảy xuống cuồn cuộn kia?

Tại sao lại kêu nghẹn ngào như vậy?

Thanh âm kia, đau, khiến người ta nghe được, cũng nhịn không được phải rơi lệ theo …

"Ta biết… Ngươi… Sẽ… Cứu … Hài tử… Của ta…"

Mở miệng, dùng hết khí lực toàn thân, phun ra chính là máu, nói ra, là máu và nước mắt…

"Hài tử?"

Nhìn trên mặt đất một bãi màu đỏ, phút chốc, Hiên Vương dường như hiểu rõ cái gì…

"Tàn Nguyệt, xin lỗi, ta đã tới chậm…

Địch Mân… Xin lỗi… Ta không bảo vệ tốt Tàn Nguyệt của ngươi… Không bảo vệ tốt hài tử của ngươi…"

Ôm lấy nàng, Hiên Vương kêu to tự trách. Nếu như, hắn có thể đến sớm một chút, có thể đi đến sớm một chút, Tàn Nguyệt, nói không chừng sẽ không bị như vậy…

Bước ra cửa, năm người lẳng lặng đứng ở cửa, cúi thấp đầu, cúi thấp mắt, trong đó có hai người, chính là Hạo Nguyệt cùng Lam Nhi…

"Ha ha… Hạo Nguyệt, nàng là muội muội của ngươi… Lam Nhi, nàng là chủ tử ngươi đã hầu hạ từ nhỏ…"

Người, đã đi xa, thanh âm, lại trùng trùng điệp điệp như mưa bụi truyền tới, vội vàng khuếch tán vào trong lòng mỗi người…

Bọn họ lẳng lặng đứng, sau một lúc lâu, vài người tranh nhau chạy vào trong phòng, là vì, trong phòng còn có một chủ tử…

Một người là tỷ tỷ, một người thân thiết như tỷ muội, là người khiến nàng bận tâm…

Thế nhưng, vừa rồi, lúc ở trong phòng nàng thiếu chút nữa bị người đánh chết, bọn họ chỉ lẳng lặng hầu ở ngoài cửa, yên lặng mà nghe…

"Tàn Nguyệt…"

Cuối cùng cũng đã trở về, khi Địch lão tướng quân cùng Địch lão phu nhân nhìn thấy, không ngờ thất kinh.

Nhìn Tàn Nguyệt tái nhợt, suy yếu, không có một tia khí lực, nước mắt, rơi xuống như mưa lớn bên ngoài…

197. Chương 197: Một Đêm Tàn Bạo (đại Ngược) 8

"Đại phu, đại phu đâu?"

Hiên Vương gầm lên một tiếng, sớm có nha đầu đi ra ngoài gọi người, Thiếu phu nhân mất tích, ai có thể nghĩ đến, sẽ máu chảy đầm đìa bị bế trở về như thế…

Bên ngoài mưa rất lớn, thế nhưng, nước mưa lớn như vậy, vì sao trên người hai người, lại có thể có nhiều máu như vậy?

Máu kia, màu đỏ diêm dúa, cũng nhiễm đỏ mắt mỗi người, nhiễm đỏ tâm mỗi người…

Thậm chí, cũng không kịp rửa sạch vết máu trên người, đại phu cả người ướt sũng liền chạy tới, nhìn người hôn mê, thấy bên trong nồng nặc mùi máu tươi, hắn chau mày, trầm trọng bước đến trước giường…

"Thế nào? Hài tử thế nào?"

Địch lão phu nhân che miệng, nhìn đại phu kia rất lâu không thể buông tay ra, nhìn hắn chăm chú nhăn lại vùng xung quanh lông mày, bất an hỏi.

"Chuẩn bị nước nóng đi, đứa nhỏ có lẽ rất khó…"

Chảy nhiều máu như vậy, kỳ thực, ai cũng biết, đứa nhỏ đã dữ nhiều lành ít. Địch lão phu nhân gật đầu, che miệng khóc đi ra ngoài.

"Vậy… Tàn Nguyệt? Nàng thế nào?"

Trong miệng, không có máu tràn ra, Địch lão tướng quân lo lắng nhìn trên giường. Rõ ràng tất cả đều an bài tốt rồi, vì sao còn có thể xảy ra chuyện như vậy?

Bọn họ đã nói, ngày mai, ngày kia sẽ đưa nàng ra ngoài…

"Ta sẽ cố gắng…"

Đại phu than nhẹ một tiếng, hai mắt không đành lòng nhìn sang một bên. Tàn Nguyệt, một cô nương tốt như vậy, làm sao lại bị người đánh thành như thế…

"Đại phu, tay nàng…"

Tay kia, yếu ớt rũ xuống, không có một chút sức lực, thật giống như…

"Bị gãy, ta sẽ giúp nàng nối lại…"

Đại phu hít một hơi, tiếp tục nói:

"Hiên Vương, ngươi vào trong cung tìm một thái y đi, nàng bị thương rất nặng, nhiều người, cũng thêm một phần hi vọng…"

Thái tử!

Hiên Vương khẽ cắn môi, oán hận nói:

"Ta sẽ giúp nàng đòi lại công đạo. Tư Không Phái, lần này ngươi rất quá đáng…"

Địch lão tướng quân chau mày, hắn kéo Hiên Vương lại, cả giận nói:

"Hiên Vương chờ, lão phu và người cùng nhau tiến cung!"

Thái tử! Tất cả thật sự là thái tử làm! Địch lão tướng quân phẫn nộ nghĩ: thái tử, Lâm quý phi, vì sao các ngươi phải bức người như thế?

198. Chương 198: Mù

"Được, lão tướng quân, chúng ta cùng đi! Tin rằng lần này, phụ hoàng nhất định sẽ có phán đoán sáng suốt!"

Hoàng thượng sẽ xử lý công bằng sao?

Địch lão tướng quân thầm than một tiếng, có thể Hiên Vương vẫn không chưa õ, hoàng thượng cho dù biết rõ sự thực, cũng không nhất định có thể nghiêm phạt thẳng tay. Bởi vì triều đình bây giờ, cũng không như lúc đầu, thế lực hai phái, càng thêm thủy hỏa bất dung…

*****

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi…"

Vài tiếng kinh hô, hắn chỉ thấy, cả người Tàn Nguyệt đều là máu nằm trên mặt đất, trên mặt, trên người, trên mặt đất, chỗ nào cũng đều là máu, màu đỏ…

"Ngươi tỉnh? Cuối cùng ngươi đã tỉnh…"

Thanh âm kích động, lúc ẩn lúc hiện, hắn biết là một nữ tử, một nữ tử xa lạ.

"Ngươi là ai? Vì sao trong phòng tối như thế? Đốt đèn lên, đốt đèn lên…"

Địch Mân mò mẫm ngồi dậy, bốn phía đều rất tối rất tối…

Không đúng, sao lại tối như thế? Vừa rồi rõ ràng hắn thấy —— thấy Tàn Nguyệt, còn có rất nhiều rất nhiều máu, rất nhiều rất nhiều máu…

Hơn nữa, máu kia, là của Tàn Nguyệt, nàng gọi tên của hắn, muốn hắn cứu nàng!

"Tối? Không thể nào? Giờ là ban ngày, mặt trời còn đang mọc mà? Ngươi thử xem? Có đúng trên tay rất ấm không? Đó là mặt trời chiếu vào tay ngươi…"

Nữ tử dịu dàng nói, Địch Mân vểnh tai, cố sức nghe thanh âm của nữ tử:

"Mặt trời? Ta đây có phải thành người mù không? Không, ta không muốn làm người mù…

Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt ở đâu, nàng đang nguy hiểm, nàng đang nguy hiểm…"

"Ngươi đừng kích động! Tàn Nguyệt là ai? Bạn của ngươi sao? Sao ngươi biết nàng đang nguy hiểm?"

"Nàng là thê tử của ta! Khi nãy ta nhìn thấy nàng cả người đều là máu gọi ta, nàng muốn ta đi cứu nàng, muốn ta đi cứu nàng…"

Địch Mân hoang mang muốn xuống giường, nhưng vừa khẽ động, người liền lăn lông lốc rơi xuống giường. Hắn bất chấp đau nhức trên người, muốn đứng lên, nhưng thế nào cũng làm không được.

"Ngươi ngủ trên giường hơn một tháng, làm sao có thể đứng lên?"

Một giọng nam nhẹ nhàng khoan khoái càng ngày càng gần, Địch Mân vểnh tai, vội hỏi:

"Cái gì? Ngươi nói cái gì? Ta ngủ hơn một tháng? Làm sao ta có thể ngủ hơn một tháng?"

199. Chương 199: Thanh Tỉnh

Trong đầu, bỗng nhiên hiện lên một ít hình ảnh, chỉ nhớ rõ lúc đó vừa xong trận chiến, hắn liền phát hiện có người theo dõi mình. Thời điểm bọn họ chạy tới, không gióng trống khua chiêng, hẳn là sẽ không bị phát hiện mới đúng. Nhưng thoáng cái đã có rất nhiều người mai phục ở giữa, nguyên nhân duy nhất chính là

Có nội gián!

Ở trong quân đội của hắn, vậy mà có nội gián!

Nghĩ tới những huynh đệ sớm chiều cùng mình ở chung, tất cả mọi người là bạn chí cốt ra sống vào chết, ai có thể nghĩ đến, bên trong lại có nội gian?

Cùng Cát Kim thương lượng một chút, hai người đều hiểu được nếu muốn đối ngoại, đầu tiên phải yên ổn bên trong, chỉ có bắt được kẻ gian bên trong, mới có thể một lòng đối địch cho tốt!

Kế sách mặc dù tốt, nhưng hai người chưa bắt đầu thực hiện, đã bị mai phục. Ngày đó, sắc trời rất sớm, trên đường ngay từ quân doanh đến chỗ nguyên soái, bọn họ thấy có người đang đuổi theo, luôn đuổi tới vùng ngoại ô…

Lúc đó người mang theo cũng không nhiều lắm, hắn vẫn tin tưởng chắc chắn, nội gian chỉ có một. Nhưng mà, sau khi ra ngoài, ngay gần quân doanh, bọn họ lại đụng phải mai phục, để cứu Cát Kim, Địch Mân trúng tên…

Tiếp theo, xuất hiện rất nhiều người áo đen, bọn họ liều mạng đánh trả, Địch Mân đoạt con ngựa, ngựa bị sợ hãi, điên cuồng lao đi…

Hắn phải nhảy xuống, nhưng hết lần này tới lần khác, trên người một chút khí lực cũng không có. Ý nghĩ cũng càng ngày càng mơ hồ, sau đó chỉ cảm thấy thân thể bay lên, nên cái gì cũng không biết…

Là ai? Ai là nội gián? Ai muốn trừ bỏ hắn?

Đối với quân đội, đối với huynh đệ của mình, Địch Mân quản rất nghiêm, bình thường bọn họ sẽ không làm loại chuyện đi theo địch bán nước này. Vậy là ai chứ?

Trong đầu, bỗng nhiên hiện ra một đôi mắt có chút quen thuộc, hắn nhớ kỹ, hắn bắn ra một ít phi tiêu, ngựa mới có thể chấn kinh…

Cặp mắt kia rất quen thuộc, hắn xác định, hắn đã gặp qua, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, thế nào cũng nghĩ không ra…

Mà vừa rồi, bọn họ nói hắn hôn mê hơn một tháng. Không biết người trong nhà thế nào? Bọn họ có biết không, hắn vẫn chưa chết, hắn còn sống trên đời này?

Còn có Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi của hắn, nếu như Nguyệt Nhi biết hắn đã chết, sẽ thương tâm cỡ nào? Sẽ khổ sở cỡ nào?

200. Chương 200: Thanh Tỉnh 2

Vừa rồi, thậm chí hắn mơ tới Nguyệt Nhi, toàn thân, nơi nơi đều là máu, rất nhiều rất nhiều máu, hai mắt nàng ai oán nhìn mình:

"Địch Mân… Cứu ta…"

Nàng nói rõ ràng như vậy. Nguyệt Nhi gặp nguy hiểm, thực sự gặp nguy hiểm!

Không, hắn phải đi cứu nàng, cứu thê tử của hắn, nữ nhân hắn yêu nhất!

"Ngươi muốn làm gì?"

Nam tử quan tâm đỡ hắn nằm xuống, giọng điệu không vui hỏi.

"Nương tử của ta, có nguy hiểm, ta phải cứu nàng…"

"Cứu nàng? Thân thể ngươi hiện tại, có thể xuống giường hay không còn chưa biết được, ngươi muốn cứu nàng thế nào?"

Thanh âm xem thường của nam tử truyền tới, bất quá hắn nói cũng là sự thực. Địch Mân gục đầu xuống, vươn tay sốt ruột vuốt:

"Mắt của ta? Là ngươi đã cứu ta phải không? Mắt của ta làm sao vậy? Vì sao ta không nhìn thấy cái gì? Ta bị mù phải không?"

Một người nam nhân, hơn nữa là một tướng quân võ công cao cường, ai có thể chấp nhận, đột nhiên có bộ dạng đen tối? Con mắt, là sinh mệnh của mỗi ngườii, cũng là linh hồn của mỗi người, Địch Mân biết, người kia cũng biết.

"Chưa hẳn! Ngươi trúng độc, Địch Mân, ngươi dưỡng thương cho tốt, ta sẽ chữa khỏi bệnh cho ngươi…"

Địch Mân?

Nghe được tên của mình, lòng Địch Mân bỗng nhiên cảm thấy rất kỳ quái. Hắn vừa tỉnh lại, cũng không nói tên của mình với hắn, nam tử này, lẽ nào hắn quen mình sao?

"Ngươi quen ta?"

Nam tử hơi sửng sốt, nhìn nữ tử bên người ánh mắt vô cùng kinh ngạc, hắn vội vàng cười nói:

"Không nhận ra. Ngươi không phải kêu Địch Mân sao? Lúc ngươi hôn mê, gọi Địch Mân, cũng gọi Nguyệt Nhi… Nguyệt Nhi là tên một nữ tử, ta đoán vậy, Địch Mân hẳn chính là tên của ngươi…"

Nói cũng đúng! Địch Mân cảm kích cười:

"Đúng vậy, Nguyệt Nhi là thê tử của ta, cũng là nữ nhân ta yêu nhất. Ta là Địch Mân, không biết ân công xưng hô thế nào?"

Biết hiện tại không thể đi đâu được, bây giờ, trước tiên hắn phải dưỡng thương cho tốt, chữa khỏi mắt. Chỉ có như vậy, mới có thể biết rõ chân tướng sự tình, cũng mới có thể mau chóng bảo vệ tốt Nguyệt Nhi của hắn.

Nghĩ thông suốt rồi, Địch Mân không hề sốt ruột, dù sao sốt ruột cũng không thể làm gì, hắn lúc này không ra ngoài được, cho dù ra ngoài, cũng chỉ có mặc cho người chém giết.

201. Chương 201: Thanh Tỉnh 3

"Ngươi gọi ta Thanh Thúc!"

Nam tử nhàn nhạt cười, cầm tay nữ tử bên người, nhẹ giọng nói:

"Ngọc Nhi, ta nói sẽ cứu hắn, hắn không phải đã tỉnh lại sao?"

"Thế nhưng con mắt hắn không nhìn thấy. Thanh ca, hắn còn trẻ như vậy, nếu như nhìn không thấy gì, thực thảm…"

Nữ tử không vui cong cái miệng nhỏ lên, nam tử sủng nịch cười nói:

"Cho ta thời gian, mắt của hắn không bị thương, hẳn là lúc trước bị máu tụ chặn mắt, ta sẽ cứu hắn, nhất định …"

Hắn sẽ không tiếc bất luận chi phí gì!

Nam tử âm thầm nói, Ngọc Nhi, ta nói sẽ bảo vệ ngươi, cũng sẽ bảo vệ tất cả những gì ngươi lưu tâm. Kỳ thực, ngươi như bây giờ, cũng tốt. Rời xa hỗn loạn bên ngoài, quên đi tất cả chuyện thị phi, thế nhưng, ngươi rất vui vẻ, vô cùng nhàn nhã, không phải sao?

"Ừ, ta tin tưởng ngươi!"

"Ân công, ngươi nói, mắt của tacó thể cứu sao?"

Hai mắt Địch Mân tỏa sáng, con ngươi sáng quắc, tuyệt không giống như là không nhìn thấy bất kì cái gì.

"Có thể chữa, cứu người cứu đến cùng, tiễn phật đến tây thiên, ta sẽ cứu ngươi, yên tâm đi!"

Địch Mân vui vẻ gật đầu, hắn chỉ hy vọng, có thể nhanh khỏi một chút, nhanh trở lại một chút, làm tất cả việc hắn nên làm.

Người kia, ánh mắt đó, hắn nhớ kỹ, nhất định có thể điều tra rõ.

"Được rồi, ân công, không biết trước kia bọn họ có tới tìm ta không? Bọn họ biết ta không chết sao?"

Kỳ thực, hắn lo lắng nhất chính là người nhà, bao gồm Nguyệt Nhi của hắn!

"Dưỡng thương trước đi! Cũng đã một tháng, bọn họ phỏng chừng đều nghĩ đến ngươi đã chết..."

Thanh âm lạnh lùng, mang theo chút không vui, nam tử đỡ nữ tử bên người rất nhanh rời khỏi. Nhiều lời đã nói, hắn phải nhanh chữa khỏi cho hắn, tống cổ hắn khỏi đây...

*****

"Hoàng thượng, Hiên Vương cùng Địch lão tướng quân bỗng nhiên tiến cung, có việc gấp cầu kiến..."

Mưa bên ngoài, vẫn ào ào rơi xuống như trước, hoàng thượng vừa đi ngủ, chợt nghe tiếng của Bạch công công.

Bạch công công theo hắn hơn mười năm, thế nào lại truyền lời đến vào lúc này? Hắn lẽ nào đã quên, hắn không thích nhất là cái gì sao?

202. Chương 202: Không Gặp!

"Bạch công công, ngươi có đúng là muốn xuất cung dưỡng lão hay không?"

Mở mắt ra, hoàng thượng không hờn giận hỏi.

"Hoàng thượng bớt giận, là có liên quan đến thái tử..."

Bạch công công vội vàng đem chuyện vừa nghe được nói một lần, hoàng thượng chau mày, nhìn mưa to bên ngoài, nghe một tiếng sấm vang lên, giống như, ngay cả lão Thiên đều thấy hắn tàn nhẫn hết mức!

Thê tử của Địch Mân, hắn có chút ấn tượng, một người rất tĩnh, cũng là nữ tử rất thanh lịch.

"Tìm một thái y đi xem. Nói trẫm đã ngủ, có chuyện gì ngày mai hãy nói..."

Hoàng thượng nhướng mày, trong giọng nói, mang theo uể oải khó có thể che giấu. Rất nhiều chuyện, hiện tại không thích hợp giải quyết nhanh, thực sự không thích hợp. Lâm quý phi, hôm nay không động tĩnh, dường như phía thái tử, cũng không động tĩnh.

"Vâng, hoàng thượng..."

Bạch công công lui ra, nhìn Địch lão tướng quân cùng Hiên Vương đau khổ chờ đợi, thở dài:

"Hoàng thượng nói, tìm một thái y tới, hiện tại người đã nghỉ ngơi..."

Hiên Vương sốt ruột nói:

"Bạch công công, nhưng..."

"Hiên Vương gia, người cũng biết, tính tình của hoàng thượng, đừng làm nô tài khó xử..."

Hiên Vương oán hận giậm chân, hét vào bên trong:

"Phụ hoàng, Địch Mân là vì quốc gia chúng ta mới chết, hắn mới chết đi không bao lâu, thê tử của hắn, thiếu chút nữa bị người đánh chết, hài tử cũng mất, Tàn Nguyệt sống chết không rõ... Chuyện như vậy, nếu như truyền ra ngoài, người để bách tính thiên hạ nghĩ như thế nào? Để thần tử thuần phục ngài nghĩ như thế nào? Bọn họ ai còn vì quốc gia chúng ta, vì họ Tư Không hoàng thất chúng ta cống hiến? Phụ hoàng, người không thể nuông chiều, ngươi cũng nên cho Tàn Nguyệt, cho Địch lão tướng quân, cho Địch Mân đã chết một cái công đạo ..."

Hoàng thượng ngồi dậy, trên mặt không có lửa giận, chỉ là kinh ngạc nhìn bên ngoài, nghe con hắn, một người cho tới bây giờ không quan tâm chính sự, nhi tử đối với cái gì cũng thờ, khàn cả giọng quở trách hắn...

"Hoàng thượng, Hiên Vương đã dẫn thái y đi, Địch lão tướng quân quỳ ở bên ngoài, kiên quyết không về..."

Qua hồi lâu, Bạch công công đi đến, nhỏ giọng trả lời.

"Trẫm nói, không gặp!"

203. Chương 203: Thẳng Thắn

Hoàng thượng đứng lên, Bạch công công vội vàng cầm lấy y phục cho hoàng thượng phủ thêm, hắn than thở:

"Địch lão tướng quân nói, hắn có chuyện quan trọng khởi tấu... Là về Hàn phi nương nương đã qua đời cùng tam hoàng tử..."

"Cái gì... Tư Vũ..."

Hoàng thượng khiếp sợ xoay người, kích động hỏi: "Hắn nói Tư Vũ?"

Bạch công công vội vã gật đầu, hoàng thượng kinh ngạc ngồi xuống, trong khoảng thời gian ngắn, thân thể cao to hơi cuộn lại, cả người, trong lúc đó bỗng nhiên, già nua hơn mười tuổi...

"Mà thôi, đều là quá khứ, hắn nói làm gì? Bảo hắn trở về đi, trẫm không muốn nghe..."

"Địch lão tướng quân nói, sự tình quan trọng, lúc đó nương nương là bị người hãm hại, hắn cũng là gần đây mới biết được..."

204. Chương 204: Hãm Hại?

Hoàng thượng là một người thông minh, lúc đó hắn cũng không phải không ngờ tới cái khả năng này, bất đắc dĩ thời điểm hắn tỉnh táo, liên luỵ mọi người từ lâu, sự kiện này, cũng cứ như vậy trôi qua...

"Mau để hắn tiến vào!"

Hoàng thượng quýnh lên, cả người tựa như đi ra ngoài, mà Bạch công công cũng mời Địch lão tướng quân tới, hắn đóng cửa lại, tận tâm canh giữ ở một bên, phòng ngừa có người rảnh rang lại đây.

"Hoàng thượng, cựu thần sợ hãi, cựu thần có tội ..."

Thấy hoàng thượng, Địch lão tướng quân vội vàng quỳ trên mặt đất, thẳng thắn dập đầu mấy cái. Hoàng thượng vội vàng nâng hắn dậy, vội hỏi nói:

"Vĩnh Hào, ở đây cũng không có người ngoài, ngươi nói cho trẫm, ngươi biết cái gì?"

Địch lão tướng quân hít một hơi, lệ trong mắt lão cuồn cuộn chảy xuống:

"Hoàng thượng, cựu thần cũng là gần đây mới biết được. Vợ không thích vào trong cung, lúc đầu cựu thần cho rằng nàng không thích sự hỗn loạn trong cung, nhưng ai biết, sau khi Địch Mân gặp chuyện không may, cựu thần mới biết được, thì ra..."

Cách quãng, Địch lão tướng quân rốt cục thẳng thắn, hoàng thượng khiếp sợ lui về phía sau vài bước, kinh ngạc, nửa ngày cũng không nói ra...

"Ngươi nói... Lúc trước, Tư Vũ không phải cùng người bỏ trốn, là có người muốn hại Hạo Nhi..."

Địch lão tướng quân gật đầu, hoàng thượng nói:

"Bọn họ truy sát nàng, Tư Vũ trúng độc rơi xuống núi?"

"Địch Mân, là nhi tử của trẫm?"

...

205. Chương 205: Ông Trời Tàn Nhẫn

"Trách không được, trẫm cảm giác, thân thiết với Địch Mân như vậy? Thì ra, hắn là nhi tử của trẫm… Hắn vậy mà là nhi tử của trẫm…"

Nước mắt, cứ như vậy rơi xuống…

Hoàng thượng, thì thế nào? Hắn có thể coi ra gì, nữ nhân hắn thích, hài tử hắn yêu, cứ như vậy bị người hại…

Hắn không phải cũng không biết sao?

Địch Mân, khi lần đầu tiên thấy hắn, hắn liền nghĩ, nhìn rất quen mắt. Lúc đó, hắn cho rằng, là bởi vì mỗi ngày gặp mặt Địch lão tướng quân, sở dĩ cảm thấy nhìn có chút quen mắt, ai có thể nghĩ đến, đúng là Hạo Nhi hắn nhớ mãi không quên?

"Dĩ nhiên là như vậy… Ha ha, vì sao lại là như thế này…"

Hoàng thượng cười lớn, cười đến nước mắt đều rơi xuống. Địch lão tướng quân giương đôi mắt có chút sưng đỏ, than thở:

"Biết tất cả rồi, là nên nói cho hoàng thượng, nhưng cựu thần nghĩ, Địch Mân đã chết, cựu thần một người đau lòng cũng thôi, vì sao còn nói với hoàng thượng ngài? Ngoại trừ nhiều người đau lòng, có thể có ích lợi gì? Sau đó, biết Tàn Nguyệt mang thai, chúng ta biết đó là huyết mạch duy nhất của tam hoàng tử, chỉ có thể tận tâm bảo hộ. Cựu thần không dám nói cho hoàng thượng, Địch Mân chết, cũng không phải ngẫu nhiên, nếu như để cho bọn họ biết, Tàn Nguyệt có thai, bọn họ làm sao có thể sẽ bỏ qua Tàn Nguyệt? Nhưng ai biết, lại…"

Hài tử của Địch Mân, cũng chính là tôn tử của hắn. Nhìn mấy hài tử bên người, chân chính vừa ý lại có ai? Nếu như là Địch Mân, thật ra là người được chọn không tệ…

Nhưng Địch Mân đã chết, Hạo Nhi của hắn đã chết…

"Vậy, hài tử thế nào…"

Thần sắc Địch lão tướng quân tối sầm lại, hoàng thượng vội vã hỏi:

"Thế nào? Không phải…"

Hắn vừa biết chuyện của Địch Mân, ông trời, xin đừng tàn nhẫn như vậy, được không?

"Đại phu nói, rất khó cứu…"

Tuy rằng, Địch Mân không phải thân nhi tử hắn, nhưng hắn cũng nuôi lớn hơn hai mươi năm, hai người trong lúc đó, đã có cảm tình rất sâu. Đối với hài tử này, trong lòng Địch lão tướng quân cũng tràn đầy mong chờ.

"Bạch công công, mau tuyên toàn bộ thái y tới, phải cứu cái hài tử kia, nhất định phải cứu… . . ."

206. Chương 206: Ông Trời Tàn Nhẫn 2

Rất khó cứu, nói cách khác không phải không thể cứu. Hoàng thượng kiên định đứng lên, uy nghiêm nói:

"Trẫm muốn đích thân tới, cầu phúc cho hoàng tôn của trẫm"

"Hoàng thượng, không thể, trăm triệu không thể!"

Địch lão tướng quân vội vã ngăn cản, thở dài: "Nếu như hoàng thượng tự mình qua đó, vậy bọn họ đều biết, sau này Tàn Nguyệt, càng thêm nguy hiểm!"

"Cái này không sao, thái tử của trẫm, làm chuyện đến cả ông trời cũng giận như thế, trẫm qua nhìn một chút, bọn họ ai dám nói cái gì?"

Hoàng thượng mở lớn mắt, Địch lão tướng quân cũng không nói gì nữa, Vạn công công vội vàng đuổi kịp, bất chấp mưa to, mấy người chạy tới Địch phủ.

Nói lúc Hiên Vương mang theo thái y trở về, Tàn Nguyệt còn chưa tỉnh lại. Phía dưới chảy máu quá nhiều, thái y không có cách, tạm thời chỉ có thể mời bà đỡ tới, mất rất nhiều sức lực, cuối cùng cũng ngừng máu, hài tử lại chết non…

Địch lão phu nhân chỉ ở một bên rơi lệ, mà thái y cùng đại phu, còn đang nắm chặt thời gian cứu người.

"Tố Vân, hài tử…"

"Vĩnh Hào, hài tử không còn, không còn…"

Tiếng khóc ô ô, hòa với sấm sét bên ngoài, khiến người trong nhà đều nhịn không được rơi lệ. Hài tử, tất cả mọi người biết, đây là huyết mạch duy nhất của Địch gia, ai có thể biết, huyết mạch này, đối hoàng thượng mà nói, biểu thị cái gì?

Tay hung hăng nắm lại, móng tay thật dài đâm vào lòng bàn tay, hoàng thượng dường như không biết, hai mắt nghiêm túc nhìn mưa to bên ngoài, nghe một tiếng tựa như tiếng sấm sét, tựa hồ, ngay cả ông trời đang lên án số phận tàn nhẫn…

"Nhất định phải cứu sống nàng!"

Nhìn thái y vội đến vội đi, hoàng thượng lạnh lùng nói.

"Hoàng thượng, hoàng thượng…"

Vạn công công đột nhiên chạy đến, y phục kề sát ở trên người, nước còn đang tí tách nhỏ giọt, tóc cũng hiện ra ẩm ướt, nhìn qua, lại mang theo một chút buồn cười.

"Chuyện gì?"

Chỉ là, giờ này khắc này, mọi người trong nhà, ai cũng không có buồn cười.

Hoàng thượng vừa nhấc mày, Vạn công công đã biết hoàng thượng không kiên nhẫn, hắn vội vàng cứu người, thái giám Bạch công công bên người hoàng thượng vội vàng khụ một tiếng, nhỏ giọng nói:

"Tiểu Vạn tử, có chuyện mau nói, có việc mau tấu!"

207. Chương 207: Dáng Vẻ Kệch Cỡm Của Lâm Quý Phi

Vạn công công này, mặc dù không thông minh như Bạch công công, nhưng cũng là một người rất biết nhìn sắc mặt chủ nhân, lúc này tiến vào, tất nhiên là có chuyện quan trọng, hoặc là, bên ngoài có người hắn không làm chủ được.

"Hồi hoàng thượng, là phủ thái tử tới đây. . . . ."

"Phủ thái tử tới? Nghiệp chướng này, hắn còn muốn thế nào?"

Hoàng thượng đương nhiên giận dữ, người bên cạnh đều sợ tới mức run run, Vạn công công vội vàng quỳ xuống:

"Bọn họ nói, thái tử bị thương, vào cung mời Thái y. . . . Thái y đều ở đây. . . ."

"Không ngờ, trong phủ tướng quân thật đúng là náo nhiệt. . . A, thì ra hoàng thượng cũng ở đây, đêm hôm khuya khoắt mưa to, thật đúng là nhã hứng của hoàng thượng không tồi. . ."

Thanh âm lanh lảnh, mang theo mỵ khí mềm ngấm vào trong xương, một nữ tử trang phục rất gọn gàng, yểu điệu bước vào.

"Ái phi, nhã hứng của ngươi không tồi, trời mưa to, cũng xuất cung. Không biết, ái phi nói với trẫm lúc nào?"

Trong cung từ xưa đến nay có quy định, phi tử xuất cung, là phải được hoàng thượng ân chuẩn. Mặc dù Lâm quý phi quyền lợi lớn hơn nữa, cũng không thể có việc ngoại lệ.

Lời Hoàng thượng vừa nói, Lâm quý phi có chút kinh ngạc, nhưng chỉ là trong nháy mắt, tiếp đó nàng ôm cái mũi khóc lên:

"Hoàng thượng, ngươi làm chủ cho nô tì, Phái Nhi. . . Phái Nhi hắn. . . ."

Trong chớp mắt, nước mắt liền chảy xuống, làm sao còn có thịnh khí bức người vừa rồi? Tất cả mọi người cảm thấy xấu hổ, hoàng thượng không kiên nhẫn nhăn mặt nhíu mày:

"Ái phi, con dâu Địch lão tướng quân nay chưa tỉnh lại, Thái y đều ở đây toàn lực cứu giúp. . ."

"Hoàng thượng, nhưng Phái Nhi cũng bị thương, bọn họ chỉ là dân chúng, mà Phái Nhi, là con của ngài, đương kim thái tử . . ."

Lâm quý phi lau nước mắt trên mặt, nức nở nói.

"Ái phi, Tàn Nguyệt là đúng là một dân chúng, nhưng tướng công của nàng vừa mới vì quốc vong thân, mà Tàn Nguyệt mang hài tử của hắn, cũng trong đêm nay rớt mất, ngươi cũng đã biết, là ai làm ?"

Hoàng thượng mặt lạnh, hắn còn chưa tìm Lâm quý phi tính sổ, không nghĩ tới Lâm quý phi tìm tới đây, thật đúng là không khéo không thành chuyện . . . .

208. Chương 208: Nói Dối Biện Luận Tốt

"Hoàng thượng, không phải như vậy, là nàng có ý quyến rũ Phái Nhi, còn thương tổn Phái Nhi. . . ."

"Phụ hoàng, là nhi thần cứu Tàn Nguyệt, không phải như thế. Lúc ấy khi nhi thần đi vào, cửa phòng khóa từ bên ngoài, mà Hạo Nguyệt, Lam Nhi, còn có vài nô tài phủ thái tử canh giữ ở cửa. . . Mà khi nhi thần đi vào, hắn nắm lấy tóc Tàn Nguyệt, đang đánh Tàn Nguyệt . . . ."

Tàn Nguyệt, một nữ tử rất tốt, thản nhiên, ôn nhu, làm sao có thể rơi vào chuyện như vậy?

Mà thái tử, ca ca của hắn, làm sao có thể ra tay độc ác? Tàn Nguyệt lúc ấy, chảy nhiều máu như vậy, thái tử không phải luôn miệng nói yêu Tàn Nguyệt sao? Yêu nàng, có thể nhìn nàng suy yếu, máu trên người nàng sao?

"Hiên Vương, mọi sự đều quan tâm chứng cớ. Cơm có thể ăn bậy, nói nhưng không thể tùy tiện nói lung tung. Lời ngươi vừa nói, có chứng cớ gì? Không có chứng cớ, chỉ ngậm máu phun người ?"

Lâm quý phi cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía hoàng thượng, nhẹ nhàng nói:

"Hoàng thượng, theo nô tì thấy, nơi này cũng không cần nhiều Thái y như vậy, Phái Nhi bị thương cũng rất nặng, nếu về sau không thể khai chi tán diệp cho hoàng thất chúng ta..., lỗi đó, có thể rất lớn. . ."

Khai chi tán diệp?

Nghe những từ này, hoàng thượng lại nghĩ tới đứa nhỏ của Địch Mân, quên đi, tất cả đến ngày mai nói sau, hắn tin lời nói của Hiên Vương..., nhưng lời nói của Lâm quý phi cũng hợp tình hợp lý. Không có chứng cứ xác thực, hắn bây giờ còn chưa thể động tới nàng.

Mặc dù là có chứng cứ xác thực, hiện tại cũng không thể động tới nàng.

Nghĩ đến Lâm gia, nghĩ đến triều đình phức tạp, hoàng thượng bỗng nhiên cảm thấy một cỗ cảm giác vô lực thật sâu.

"Lưu Thái y và Mộc Thái y cùng tới đi, ái phi hãy đi trước, lát nữa trẫm qua!"

Không thể đánh rắn động cỏ, Địch Mân đi rồi, có lẽ, hắn thật sự nên ám chỉ bên Cường Nhi một tiếng, để cho hắn nắm chặt thời gian nỗ lực.

Cường Nhi, tuy rằng cũng không phải rất hài lòng, nhưng hiện tại xem ra, so với Phái Nhi tốt hơn. Phái Nhi có thể làm ra chuyện như vậy, hắn thật là thất vọng đau khổ . . .

"Địch lão tướng quân, yên tâm, chuyện này, trẫm tuyệt đối sẽ xử lí!"

Nhìn thời gian cũng không sớm, hoàng thượng lại dặn vài tiếng, để Bạch công công ở bên cạnh chờ tin, hắn đến phủ thái tử một chuyến.. . .

209. Chương 209: Thái Tử Bệnh Nặng

Người, ở rất nhiều thời điểm, cũng có rất nhiều bất đắc dĩ.

Giống như Lâm quý phi nói, Hiên Vương biết sự thật, Địch lão tướng quân tin sự thật, hoàng thượng thậm chí cũng tin, nhưng chứng cớ đâu?

Thời điểm như vậy, càng quan trọng là chứng cớ, không có chứng cớ, ai cũng có thể nói, đó là bịa đặt, là hãm hại.

Hiên Nhi cũng đã nói, lúc ấy bên ngoài đều là người của thái tử, hắn bên này, cũng chỉ có một mình hắn, hắn không có chứng nhân, nếu thái tử muốn làm chứng cứ giả, rất đơn giản, thật sự rất đơn giản.

Mưa bên ngoài, rơi xuống càng lớn, tiếng sấm ầm ầm ở bên trong, chú định đêm nay, sẽ có rất nhiều người mất ngủ, cũng chú định, đây là một đêm không ngủ.

Trong phủ thái tử, đèn đuốc sáng trưng, hoàng thượng đi vào, Lâm quý phi khóc chạy ra, một đầu chui vào trong lòng hoàng thượng, khóc giống như hoa lê mang mưa điểm đạm đáng yêu.

"Ái phi, ngươi làm sao?"

Hoàng thượng không chút dấu vết đẩy Lâm quý phi ra, lộ ra vẻ mặt quan tâm, Lâm quý phi vội vàng quỳ xuống, bang bang dập đầu đầu vài cái, nức nở nói:

"Hoàng thượng, người. . . Ngài làm chủ cho nô tì. . . . . ."

Nói một câu, dường như cực kỳ thương tâm, lại khóc nói không ra lời. Hoàng thượng hít một hơi, nói :

"Ái phi, có chuyện đứng lên từ từ nói, đứng lên nói! Dưới đất lạnh, đứng dậy đi!"

Hai tay vươn ra, cũng là trống rỗng đỡ lấy, Lâm quý phi không từ chối, thuận thế đứng lên, hai mắt đẫm lệ mờ mịt nói :

"Phái Nhi. . . Phái Nhi hắn. . . ."

"Hắn làm sao vậy?"

Hoàng thượng khó hiểu nhìn Lâm quý phi, hai người kia thật không biết là ra sao, Tàn Nguyệt nằm ở trên giường không tỉnh lại, thái tử bên này lại vậy. . .

"Hoàng thượng, Phái Nhi. . . Thái y nói, Phái Nhi về sau chỉ sợ không thể. . . . . ."

Run rẩy vài tiếng, vài nô tài bên người đều quỳ xuống, Lâm quý phi nhắm mắt lại, vẻ mặt tràn đầy thống khổ.

"Thái y. . . Thái y, thái tử làm sao vậy? Thái tử hiện tại thế nào?"

Bỗng nhiên ý thức được chuyện nghiêm trọng, hoàng thượng chạy vào bên trong, đã thấy hai Thái y nhíu mày khổ nghĩ, thái tử trầm mặt, sắc mặt cũng tái nhợt vạn phần.

"Phái Nhi, sao lại thế này?"

210. Chương 210: Không Thể Sinh Con

Tuy rằng, cực kì phẫn hận đối với hành vi của hắn, nhưng người này, dù sao cũng là con của mình, hoàng thượng sốt ruột hỏi.

"Phụ hoàng. . . . . ."

Đau ư một tiếng, thái tử lại rơi lệ, nam nhi bảy thước, lệ rơi đầy mặt, bên trong nước mắt kia, có hối, có oán, cũng có hận.

"Bẩm hoàng thượng, thái tử về sau, chỉ sợ là. . . Không thể sinh con. . . ."

Không thể sinh con?

Nhìn hai Thái y kia cúi cúi đầu, hoàng thượng đột nhiên cảm giác được đầu có chút choáng váng. . . .

Không thể sinh con!

Con hắn, nhi tử trẻ tuổi, thế nhưng. . . . . .

Tâm, đột nhiên mệt mỏi không ít, cũng lớn tuổi như vậy rồi, hắn khẳng định cũng có thể đoán ra ngay tình huống lúc đó. Thái tử thích Tàn Nguyệt, không biết bắt Tàn Nguyệt ra ngoài như thế nào, muốn Bá Vương ngạnh thượng cung, mà Tàn Nguyệt, hẳn là ra sức phản kháng, trong lúc vô ý, đá vào thái tử. Thái tử đau cực độ, tất nhiên cũng sẽ không buông tha Tàn Nguyệt, cho nên, Tàn Nguyệt bị đánh, mà thái tử lại. . . .

"Phái Nhi, đã từng, ngươi là đứa nhỏ trẫm thích nhất, tại sao ngốc như vậy? nha đầu Tàn Nguyệt kia, tuy chỉ là bình dân, nhưng tướng công Địch Mân của nàng, vừa mới vì quốc vong thân. Địch Mân hạ táng mới vài ngày, ngươi đánh nàng mất đứa nhỏ, đến bây giờ còn hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường. . . .

Ngươi vẫn tốt, nhưng lại biến thành như vậy. Phái Nhi, ngươi nói, phụ hoàng nên làm cái gì bây giờ? Nên làm như thế nào?"

Nếu, thái tử bên này không có chuyện gì, hắn thật sự có thể danh chính ngôn thuận xử phạt một phen. Nhưng hôm nay, thái tử biến thành như vậy, hắn. . . .

Không thể phạt Tàn Nguyệt, cũng không thể phạt thái tử, quan trọng hơn là, lấy tính tình Lâm quý phi, thái tử là bị Tàn Nguyệt đả thương, nàng làm sao có thể sẽ bỏ qua Tàn Nguyệt đây?

Cũng phải, nguyên lai không biết, chỉ là cảm thấy, ở phía sau trong cung, ai không có chút tâm cơ? Nhưng hắn vạn lần không ngờ, mặc dù là hắn không coi vào đâu, Lâm quý phi lại dám. . . .

Quên đi, trước hết nghĩ cách, bảo vệ Tàn Nguyệt rồi nói sau!

"Phụ hoàng, người nói Tàn Nguyệt nàng có bầu?"

Thái tử bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt lộ ra một tia bối rối.

"Ừ, chỉ là đã mất, đáng tiếc, đó là huyết mạch duy nhất của Địch gia. . ."

211. Chương 211: Không Thể Sinh Con 2

Hoàng thượng đứng lên, đi đến trước mặt Thái y, lạnh lùng nói:

"Nghĩ cách, cần phải chữa khỏi cho thái tử. . . ."

Thái y cứng ngắc cúi thấp đầu, trên đời này, rất nhiều chuyện, cũng không phải hết sức là có thể làm được , giống như. . . .

"Hoàng thượng, cựu thần. . . . . ."

"Chữa không được, mang đầu tới gặp!"

Không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, hoàng thượng xoay người, thở dài:

"Phái Nhi, dưỡng thương cho tốt, không cần suy nghĩ nhiều quá. Trẫm đi về trước!"

Xoay người, nhìn Lâm quý phi đứng ở cửa, một cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt thổi quét mà đến. . . .

"Hoàng thượng, nô tì. . . . . ."

Lâm quý phi há miệng, muốn ở trong này ngây ngốc một đêm, hoàng thượng lại nói:

"Thời gian không còn sớm, hồi cung đi!"

Khi nói chuyện, người đã đi ra ngoài phòng, Lâm quý phi lo lắng nhìn thái tử một cái, cuối cùng gật gật đầu, theo hoàng thượng rời đi. . .

Đêm, rất sâu. . . . . .

Mưa, rất lớn. . . . . .

Lòng người, rất loạn. . . . . .

*****

"Ngô Cầu, ngươi có biết nàng mang bầu?"

Đuổi Thái y đi, bọn họ đương nhiên biết cái gì nên, cái gì không nên nói. Gọi phụ tá đắc lực của mình tới, thái tử mặt đen lên hỏi.

"Gia, thuộc hạ không chú ý. . . . . ."

"Hiện tại nàng tỉnh chưa?"

Thái tử chợt ngẩng đầu, trong mắt hiện lên tàn khốc, Ngô Cầu vội cúi đầu:

"Bây giờ thuộc hạ đi thăm dò!"

"Quên đi, ngày mai đi. Hôm nay bên kia, người hẳn là rất nhiều, không cần gây chuyện!"

Thuốc của thái y dùng được, sau khi uống, cảm giác đau cũng dần dần biến mất, chỉ là cảm thấy hơi hơi không quen. Thái tử thở dài, nên tức giận, tức giận người đàn bà kia, nếu không phải nàng, hắn làm sao có thể rơi vào kết cục như vậy? Nhưng vì sao, nghĩ đến đầy người nàng là máu, nghĩ đến màu đỏ đập vào mắt kia, tâm vẫn rất đau?

Lúc ấy, nhất định là ma quỷ ám ảnh hắn, nhất định là bị tức giận mất tâm trí, bằng không, làm sao có thể đối với Tàn Nguyệt như vậy? Làm sao có thể hạ thủ độc ác như thế?

"Tàn Nguyệt, ngươi phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại. . . Nếu, ngươi thật sự cứ như vậy ngủ không tỉnh, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ chính ta. . ."

212. Chương 212: Ác Mộng

Nhắm mắt lại, cho tới bây giờ thái tử cũng không tin quỷ thần, lần đầu tiên bất an cầu khẩn ——

Bởi vì, nữ tử kia đả thương hắn sâu vô cùng…

Tàn Nguyệt, một người không thuộc về hắn, lại là nữ nhân bắt được tim của hắn thật sâu…

Nước sôi lửa bỏng!

Trong đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái từ này, Tàn Nguyệt cảm thấy thật thích hợp. Tối thiểu, là thích hợp với tình trạng hiện tại của nàng.

Bốn phía, đều là một mảnh sương mù mông lung, tựa hồ là đứng ở trên một cánh đồng hư vô bát ngát, tựa hồ, là đứng ở dã ngoại có khí lạnh bức người.

Thực lạnh!

Gió lạnh thổi qua, Tàn Nguyệt co rúm lại, nhìn quần áo mỏng manh trên người, vẫn là lúc chưa xuất giá, là đồ thích mặc ở trong tướng phủ.

"Không… Nương…"

Nương, thì ra là trong trí nhớ, trên than lửa thật dài, nương chân trần đi tới. Than lửa màu đỏ thẫm, tuy rằng không cháy, nhưng…

Nhưng sovới mặt của nương, đỏ bừng bừng…

Tàn Nguyệt muốn đi qua, muốn kéo nương ra, lại bị định ở nơi đó, khẽ động cũng không có thể động.

"Nương, đi ra… Đừng…"

Nàng lớn tiếng kêu, nhưng lời chỉ quanh quẩn trong cổ họng, thế nào cũng kêu không được. Tàn Nguyệt sốt ruột đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn không thể động, không thể gọi.

"Nguyệt Nhi, nương oan uổng, nương không có lỗi với cha ngươi, không lén người…"

Nương bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt trống rỗng nhìn nàng, trong tiếng nói, tràn đầy bi thương.

"Nương, đi ra… Đừng đi… Rất đau…"

Tàn Nguyệt kêu lớn, tuy rằng, nàng kêu không được, nhưng nàng vẫn tận lực kêu, nàng biết, nương nhất định có thể nghe được.

"Nguyệt Nhi, trở về đi, báo thù cho nương… Nhớ kỹ, báo thù cho nương…"

Thanh âm, dần dần bay xa, nương cũng càng chạy càng xa, than lửa thật dài, thậm chí, nhìn không thấy phần cuối…

Nhìn không thấy phần cuối của toàn bộ than lửa hồng…

Chỉ nghe đến, thanh âm lép bép, chóp mũi, thậm chí còn có thể ngửi thấy, mùi khét gay mũi…

"Không, ta không quay về, ta không quay về… Ta vô dụng, ta vô ích… Không có bảo vệ hài tử của Địch Mân…"

213. Chương 213: Ác Mộng 2

Nước mắt, gấp gáp chảy xuống, Tàn Nguyệt vô lực ngồi xổm trên mặt đất, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, khóc đến đất rung núi chuyển…

"Nguyệt Nhi ngốc, ta biết, ngươi gắng sức… Đừng khóc, đừng khóc …

Trên mặt ấm áp, có bàn tay to chạm vào trên mặt nàng, Tàn Nguyệt sợ hãi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú mong nhớ ngày đêm kia, tay duỗi ra, muốn ôm hắn, nhưng Địch Mân lại lui từng bước, nàng thất bại…

"Địch Mân, xin lỗi… Ngươi đang trách ta sao? Ngươi thực sự đang trách ta…"

Tàn Nguyệt ủy khuất nhìn Địch Mân, Địch Mân cũng là vẻ mặt đau xót, hắn than thở:

"Không, Nguyệt Nhi, ta biết, ngươi tận lực, ngươi không phải cố ý… Còn nhiều thời gian, chúng ta có rất nhiều thời gian…"

Đúng vậy, hắn mới hai mươi ba tuổi, mà nàng mới mười sáu tuổi, bọn họ đều còn nhỏ, đều vẫn còn rất nhiều thời gian…

Nhưng… Nhưng Địch Mân…

"Mân, còn nhiều thời gian? Làm sao còn nhiều thời gian? Ngươi đã đi, ngươi không cần Nguyệt Nhi sao? Ngươi cứ yên tâm, để lại Nguyệt Nhi sống một mình…"

Là lên án, là không cam lòng, cũng có oán hận …

Lúc trước, nàng mong muốn cỡ nào, Địch Mân của nàng, phụ thân của con nàng, có thể xuất hiện, cứu nàng?

Thế nhưng, nàng cầu khẩn, cũng nhớ, cũng mong, Địch Mân không tới, phụ thân của hài tử vẫn không xuất hiện…

Giơ tay lên, thậm chí còn có thể cảm giác được đau nhức trên tay, rất đau rất đau, cực đau nhức cực đau nhức…

"Nguyệt Nhi, xin lỗi, xin lỗi…"

Đó là nước mắt sao? Địch Mân rơi lệ!

Tàn Nguyệt không cam lòng nhìn hắn, gấp giọng nói:

"Mân, dẫn ta đi, dẫn ta đi được không? Ngươi cũng đi, ta sống còn có ý nghĩa gì…"

"Nguyệt Nhi, nghe lời, trở về đi, trở vè…"

Dường như là mộng, Địch Mân bay lên, giống như khi nhìn thấy nương, không để ý tới nàng gọi to, cũng không để ý tới nước mắt của nàng, bọn họ đều đi… . . .

"Nương, vì sao người khóc?"

Một tiểu nam hài ba bốn tuổi đi tới, chăm chú nhìn Tàn Nguyệt.

"Ngươi là…"

Đây là hài tử của nàng sao? Hài tử không có duyên phận kia?

Nhìn khuôn mặt nhỏ giống Địch Mân quá, Tàn Nguyệt vươn tay, muốn xoa xoa, kiểm tra…

214. Chương 214: Bất Đắc Dĩ Tỉnh Lại

"Nương, người không cần ta sao? Có phải là ta không nghe lời hay không? Nương…"

Hắn cũng đi, cũng đi, giống như, nọi thức trên đời, người thân cận với nàng, đều đi như thế…

"Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt…"

Nhìn Tàn Nguyệt bỗng nhiên rơi lệ đầy mặt, Địch lão phu nhân sốt ruột gọi tên Tàn Nguyệt, mà thái y cũng theo tiếng chạy lại, nắm cổ tay Tàn Nguyệt, cười nói:

"Phu nhân yên tâm, Thiếu phu nhân đã có khởi sắc, hẳn là rất nhanh sẽ tỉnh…"

Tỉnh, có ích lợi gì?

Nhìn người con dâu nàng vẫn rất xem trọng, Địch lão phu nhân hít một hơi: người đang tốt, cùng hài tử kia, xem như vô duyên đi!

Không biết, chuyện này rất mau, qua ba ngày. Mặc dù Tàn Nguyệt cực lực không muốn tỉnh lại, vừa vặn nhiệt độ chậm rãi lui ra, nàng vẫn tỉnh lại.

“Thiếu phu nhân, rốt cục người đã tỉnh…”

Tiểu Mạt rơi lệ đầy mặt nhìn Tàn Nguyệt, tự trách nói:

“Xin lỗi, Thiếu phu nhân, là Tiểu Mạt không bảo vệ người tốt…”

“Ta… Nước…”

Muốn nói, mặc kệ chuyện của nàng, bất đắc dĩ cổ họng quá đau nhức, mỗi một chữ nói ra, đều là đau đớn vào tận tâm…

“A… Nước…”

Tiểu Mạt sửng sốt, nàng cho rằng Thiếu phu nhân tỉnh lại, ít nhất cũng sẽ oán giận nàng vài câu, không nghĩ tới Thiếu phu nhân muốn lại là nước.

Muốn đưa tay nhận chén, mới phát giác, tay đau nhức vô cùng, đúng là nâng cũng nâng không nổi.

“Thiếu phu nhân, thái y nói, phải qua vài ngày tay người mới có thể động, muốn hoàn toàn khôi phục, ít nhất cũng phải hai ba tháng… Thương cân động cốt một trăm ngày, tay của Thiếu phu nhân, đều gãy…”

Hai tay bị bẻ gẫy, đau nhức vậy, mặc dù là một đại nam nhân, cũng chịu không nổi.

Tiểu Mạt khóc đỏ mắt, Thiếu phu nhân lúc đó, hẳn là cũng là rất đau đớn!

Nhớ rõ thái y nói qua, từ trên giường ngã xuống, hẳn tay sẽ không gãy nghiêm trọng như thế, nhưng lúc đó Thiếu phu nhân, vì hài tử trong bụng, kiên cường lấy tay chống đỡ, hơn nữa quán tính ngã xuống, càng bị thương nhiều hơn…

Chỉ là, ông trời thực sự không có mắt, Thiếu phu nhân làm như vậy, vì sao không bảo vệ được tiểu thiếu gia?

215. Chương 215: Đứa Bé Không Còn

Lão phu nhân nói, không thể nói cho Thiếu phu nhân, thực sự không thể nói, không thể nói. Nếu thiếu phu nhân biết, sẽ càng thương tâm hơn…

“Tiểu Mạt, không trách ngươi. Cảm tạ ngươi, ta phải cảm tạ ngươi toàn tâm toàn ý bảo hộ ta…”

Lúc đó, Hiên Vương có thể tìm được nàng nhanh như vậy, hẳn cũng là liên quan đến Tiểu Mạt.

“Thiếu phu nhân, người không nên nói như vậy, là Tiểu Mạt sơ sẩy, bị kẻ cắp chui chỗ trống…”

Tiểu Mạt lải nhải nói, Tàn Nguyệt cũng minh bạch chuyện ngày đó.

Tiểu Mạt bị người điểm huyệt nói, tiếp theo trời mưa, tiếng sấm cũng lớn, nương lo lắng, phái nha đầu đến xem, mới phát hiện Tiểu Mạt hôn mê.

Tướng quân vội giải huyệt cho Tiểu Mạt, Tiểu Mạt nói, chỉ là thấy một bóng người, không thấy rõ khuôn mặt, bất quá, nàng đoán rằng Tàn Nguyệt sẽ lưu lại dấu vết gì, quả nhiên ở trong chăn thấy được Tàn Nguyệt dùng máu viết ——

Thái tử Hạo Nguyệt…

Bốn chữ vô cùng đơn giản, nhưng cũng để mọi người biết rõ phương hướng tìm người.

Mọi người bắt đầu tìm người, Tiểu Mạt gọi cửa Hiên Vương phủ, Hiên Vương tới trước phủ thái tử, phát hiện quản gia cũng không, vậy là phân công mọi người, ở bên ngoài tìm, cuối cùng, là Hiên Vương cứu mạng nhỏ của Tàn Nguyệt.

Hiên Vương?

Nghĩ đến tình huống ngay lúc đó, trong lòng Tàn Nguyệt đau xót, sao lại là hắn? Nếu như là Địch Mân, thật là tốt biết bao!

"Thật là phải cảm tạ hắn. Tiểu Mạt, phu nhân đâu?"

Nàng tỉnh lại, nghe nói Địch lão phu nhân vẫn ở bên cạnh lo lắng cho nàng, Tàn Nguyệt bỗng nhiên rất muốn gặp nàng.

"Phu nhân sắp tới đây, bọn họ đi thông báo…"

Tiểu Mạt vui vẻ nhìn Tàn Nguyệt, cười nói:

"Thiếu phu nhân, nếu như lão phu nhân biết người tỉnh lại, nhất định sẽ vui vẻ, vạn phần vui vẻ…"

"Tàn Nguyệt…"

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, mới vừa nhắc tới lão phụ nhân, nàng đã tới rồi. Tàn Nguyệt theo tiếng nhìn lại, nhìn Địch lão phu nhân đột nhiên già nua không dưới mười tuổi, nước mắt vui mừng cuồn cuộn mà rơi.

"Nương, xin lỗi…"

Một tiếng đau xót, trong lòng ủy khuất cũng kiềm chế không được nữa, Địch lão phu nhân hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Mạt, Tiểu Mạt luống cuống vội vã lắc đầu.

"Nương, ta biết, ta biết, không phải nàng nói… Lúc đó, ta đã cảm thấy…"

216. Chương 216: Chân Tướng

Nghĩ đến cái loại đau đớn này, cả người Tàn Nguyệt lúc này đều run rẩy.

Cái loại này có gì đó, cảm giác cứng rắn ở trong thân thể chảy đi…

Cái loại này, mặc dù là ngươi dốc hết toàn lực, cũng không giữ được thứ bản thân trân trọng nhất, muốn không khắc cốt ghi tâm cũng khó.

"Tàn Nguyệt, không khóc, đừng khóc… Oán chỉ oán, chúng ta cùng cái hài tử kia vô duyên…"

Một tiếng vô duyên, nói ra, cần bao nhiêu dũng khí. Địch lão phu nhân nói, Tàn Nguyệt thật rất đau đớn.

Nàng buông tay Địch lão phu nhân ra, lau lệ trên mặt, chăm chú nhìn nàng:

"Nương, tin tưởng Tàn Nguyệt, sẽ không để hài tử kia chết thảm. Tàn Nguyệt chắc chắn sẽ khiến hắn nợ máu trả bằng máu, nhất định sẽ báo thù cho hài tử!"

Trong mắt, hiện lên một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, một tia kiên định ——

Địch Mân đi, nương cũng đã đi, hài tử của nàng, mong muốn của nàng, cũng đi…

Có lẽ, nàng thực sự chính là thiên mệnh sát tinh, có lẽ, nàng thực sự nên là một nữ nhân hung ác…

Nhưng mà, nàng, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, đi mưu tính ai, đi hại ai…

"Nguyệt Nhi, không cần. Ngươi chỉ cần khỏe, chúng ta đều tốt, tất cả như vậy đủ rồi…"

Nghĩ đến tướng quân từng nói, trên mặt Địch lão phu nhân, lộ ra một tia cười quái dị, Tàn Nguyệt không giải thích được nhìn nàng:

"Nương, là Tàn Nguyệt để mọi người thất vọng, Tàn Nguyệt cũng thật không ngờ, sẽ bị thái tử bắt đi…"

"Tàn Nguyệt, nương biết ngươi đã gắng sức. Được rồi, thái tử không phải luôn miệng thích ngươi sao? Thế nào lại đột nhiên…"

Địch lão phu nhân nhăn nhăn mày, chuyện lúc đó, thái tử kiên quyết là sẽ không nói. Thái tử sẽ không nói, Tàn Nguyệt vẫn không tỉnh lại. Cho nên, không ai biết chân tướng lúc đó, đều là bọn hắn suy đoán.

"Nương, lúc đó, thái tử muốn phi lễ ta, ta là một thiếu nữ, làm sao chống lại được hắn? Thế nhưng, ta là thê tử của Địch Mân, sống là người của Địch Mân, chết, cũng là ma của Địch Mân, sao có thể nương thân người khác? Cho nên… Ta liền dùng hết sức, đá hắn một cước, hắn liền…"

217. Chương 217: Ta Phải Kiên Cường

Nghĩ đến lúc đó, Tàn Nguyệt thậm chí không biết chính mình từ đâu có khí lực lớn như vậy.

"Hắn liền lăn trên mặt đất, ôm thân thể cuộn mình… Nhưng cũng chỉ là công phu trong nháy mắt, Tàn Nguyệt liền thấy trước ngực đã trúng một chưởng, người liền bay ra ngoài…"

"Được rồi, Tàn Nguyệt, không nên suy nghĩ. Một cước đó của ngươi, đá rất tốt…"

Có thể, hài tử không còn, nàng rất đau lòng, cũng rất khó chịu, có thể tưởng tượng đến Lâm quý phi, hiện tại nhất định là tức giận bốc hỏa. Trong lòng Địch lão phu nhân, cũng thấy thoải mái không ít.

"Nương, làm sao vậy?"

Tàn Nguyệt vô cùng kinh ngạc nhìn vẻ mặt vui mừng của nương, Địch lão phu nhân cười nói:

"Thái tử không thể sinh con. Hôm nay, nữ nhân bên người thái tử, cũng chỉ có Hạo Nguyệt, cũng chính là nhị tỷ mang thai của ngươi. Hắn mong muốn duy nhất, chính là Hạo Nguyệt có thể sinh hạ nhi tử, bằng không, hắn thực sự không làm ra trò gì…"

Nếu như, trời xanh có mắt, Hạo Nguyệt sinh hài tử này không được, thật là tốt biết bao!

Chỉ là, Lâm quý phi nhất định sẽ để Hạo Nguyệt sinh hạ, hơn nữa, sinh ra chắc chắn là một nam hài. Lâm quý phi, nàng hiểu rõ nàng, mạo hiểm làm xáo trộn huyết thống hoàng thất là tội lớn nàng cũng sẽ không để tâm huyết của bản thân nước chảy về biển đông.

"Hạo Nguyệt? Mong muốn duy nhất đặt trên người Hạo Nguyệt sao?"

Tàn Nguyệt hạ mắt, che đậy thống khổ trong mắt. Lúc đó, nàng biết, nàng vẫn biết, Hạo Nguyệt ngay bên cạnh, nhất định cũng nghe được động tĩnh trong phòng.

Thế nhưng, nàng không ngăn cản, cũng không đi vào…

"Đúng vậy, đều ở trên người Hạo Nguyệt!"

Địch lão phu nhân hung hăng cười:

"Bất quá, từ mang thai đến còn sống? Ngũ hoàng tử, hẳn là cũng sẽ không nhìn hài tử này sinh hạ đâu?"

Đột nhiên trong lúc đó, thế cục sẽ nghịch chuyển lớn. Thì ra hài tử của nàng, ở nơi đầu sóng ngọn gió, mà hiện tại hiện tại người trên đợt sóng biến thành Hạo Nguyệt, thật không biết, nên xem như là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây.

"Nương, ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không để hài tử này sinh hạ!"

Hoàng thượng cũng từng nói, cái chết của Địch Mân, cũng không ngẫu nhiên. Mà thời điểm hôn mê, nàng mơ thấy nương, nương nói qua, nàng chết oan.

Đây là nàng lần đầu tiên nghe được nương nói như vậy, từ thời điểm ban đầu, cho tới bây giờ nương không có nói, nàng vì sao bị cha vắng vẻ, vì sao lại đi qua than cháy, làm thân thể suy sụp…

218. Chương 218: Vạn Kiếp Bất Phục

Nương đã chết, ai được lợi lớn nhất?

Rất rõ ràng, mục tiêu đã xuất hiện…

Nhưng mấu chốt là chứng cứ, nàng sẽ tìm ra, nhất định sẽ cho nương một công đạo.

Đã từng, nàng rất muốn, cứ tiếp tục ngủ như vậy, vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại. Thế nhưng, nàng tỉnh lại, thực sự tỉnh lại. Như vậy, xem như là mệnh nàng không tuyệt, nàng sẽ sống thật tốt…

Tối thiểu, phải làm xong ba chuyện:

Đầu tiên, biết rõ, năm đó vì sao nương bị Liễu tướng vắng vẻ, lén thông dâm, lại có chuyện gì xảy ra.

Thứ hai, chính là Địch Mân chết như thế nào, là ai hại chết Địch Mân.

Thứ ba, thái tử hại chết hài tử của nàng, nàng cũng sẽ hại hài tử của thái tử. Về phần Hạo Nguyệt ?

Lần lượt bị lợi dụng, nàng không phải kẻ ngốc; lúc đầu chỉ là lười suy tính, nhưng về sau sẽ không, nàng sẽ khiến Hạo Nguyệt bị trừng phạt xứng đáng. Chỉ là, nàng hiện tại không được, tay nàng còn chưa có khỏi, thân thể cũng chưa phục hồi như cũ, hết thảy, đều phải chờ thân thể của nàng tốt hơn nữa.

Dưỡng tốt thân thể, dưỡng tốt tinh thần.

Nàng là Tàn Nguyệt, một mặt trăng không trọn vẹn ——

Nhưng cũng không phải, một mặt trăng có thể mặc cho người khi dễ, tuỳ người bóp nghiến nắm tròn đều có thể…

Vĩnh viễn đều không phải!

Nhìn Tàn Nguyệt tinh thần tốt hơn nhiều, có thể ăn có thể ngủ, tất cả mọi người thở ra một hơi dài, chỉ có, Tiểu Mạt bên người Tàn Nguyệt, lúc không người, chỉ có thể âm thầm thở dài.

"Thiếu phu nhân, nếu như, cho tới bây giờ người không ghi hận Tiểu Mạt, xin đừng gạt Tiểu Mạt, có chuyện gì nói cho Tiểu Mạt một tiếng, được không?"

Tàn Nguyệt thầm than một tiếng, trong mắt mang theo sầu lo nhàn nhạt:

"Đã từng, nàng đối với ta, thật sự tốt như thế, trung thành như thế. Chỉ là, rất nhiều khi, người luôn thân bất do kỷ. Tiểu Mạt, rất nhiều chuyện, không phải ta không tin người, mà là, không dám tin tưởng. Hơn nữa, ngươi cũng đoán được ta muốn làm cái gì, rất nguy hiểm, cũng rất có thể, chính là vạn kiếp bất phục, ngươi vẫn quyết muốn theo ta sao?"

Thái tử, thiên chi kiều tử, làm sao một thiếu nữ như nàng có thể đối phó? Vạn kiếp bất phục, chỉ một mình nàng là đủ rồi, nàng không hy vọng, liên lụy đến người khác!

219. Chương 219: Hoài Nghi Đau Lòng

"Thiếu phu nhân, Tiểu Mạt không sợ, Tiểu Mạt cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào! Thiếu phu nhân, người phải tin tưởng Tiểu Mạt, một mình người làm rất nguy hiểm, để Tiểu Mạt cùng người đi!"

Kỳ thực, Tàn Nguyệt cũng muốn có một người bạn. Nhìn bộ dạng tình chân ý đích của Tiểu Mạt, Tàn Nguyệt gật đầu:

"Ngươi không hối hận là tốt rồi!"

Thời gian qua rất nhanh, trong nháy mắt, tay của Tàn Nguyệt, rốt cục phục hồi như cũ, mà lúc này, cũng là ba tháng sau đó.

Nghe nói, vài lần, Hạo Nguyệt đều là hữu kinh vô hiểm (bị sợ nhưng không nguy hiểm), phải thừa nhận, mệnh của Hạo Nguyệt, thật đúng là không tệ.

Ngày này, bên ngoài truyền đến một tin tức tốt, nói là thái tử muốn cùng Hạo Nguyệt về nhà mẹ đẻ. Sau khi Tàn Nguyệt nghe được, khóe miệng hơi câu lên, người cũng chậm rãi đi tới phòng của lão phu nhân.

"Ngươi muốn về nhà mẹ đẻ?"

Nhớ kỹ, Tàn Nguyệt từng ở nhà Liễu tướng cũng không phải tốt, Tàn Nguyệt đối với Liễu tướng, cũng không có bao nhiêu cảm tình, làm sao đột nhiên lại muốn về chứ?

"Nương, Tàn Nguyệt cũng gả tới đây lâu như vậy, vẫn chưa trở về, thật có chút muốn trở về. Tuy rằng, người bên kia đối tốt với ta không có mấy người, nhưng Tàn Nguyệt dù sao cũng là lớn lên bên đó, nhiều ít vẫn có chút tình cảm."

"Vậy cũng được. Đi thôi, để Tiểu Mạt cùng ngươi, lúc nào muốn trở về, ta sẽ để quản gia phái người đi đón ngươi!"

Địch lão phu nhân hít một hơi: "Cẩn thận một chút, nhớ chú ý!"

Tàn Nguyệt cảm kích ngẩng đầu, hai mắt hơi ướt:

"Nương, Tàn Nguyệt biết, sẽ chú ý!"

Nhìn bóng lưng của Tàn Nguyệt, Địch lão phu nhân bỗng đứng lên, đi vào bên trong, nhìn vẻ mặt trầm tư của Địch lão tướng quân, nàng than thở:

"Vĩnh Hào, ngươi nói ta có làm sai không? Nên để nàng trở về sao?"

"Ngươi cũng biết tính tình của nàng, chuyện đã quyết định, nàng làm sao có thể lại thay đổi đây?"

Địch lão tướng quân ngẩng đầu, buồn bã than thở:

"Tàn Nguyệt thay đổi, ta rất lo lắng, hài tử này sẽ làm ra chuyện gì… Tố Vân, tuy rằng Địch Mân đi, nhưng Tàn Nguyệt là người Địch Mân thích, ngươi nói, chúng ta nên chăm sóc nàng thật tốt hay không?"

"Ừ, hẳn là đúng. Thế nhưng, Địch Mân, hài tử kia, đều là sau khi Tàn Nguyệt đến đây xảy ra chuyện… Vĩnh Hào, người bên ngoài nói, có đúng đều là thực sự hay không?"

220. Chương 220: Lần Đầu Gặp Cúc Văn

Địch lão phu nhân khó xử nhìn tướng công của mình, đã từng, nàng có thể nói với mình, lời đồn đãi bên ngoài, là có người muốn hãm hại Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt vô tội.

Nhưng hôm nay, hiện tại, hài tử không còn, nàng một mực ra sức thuyết phục bản thân Tàn Nguyệt không liên quan tới việc này, chỉ là nghĩ đến Địch Mân, nghĩ đến cái hài tử chưa ra đời kia, trong lòng vẫn là đau nhức thấu xương…

"Đều là nói bậy! Địch Mân cùng hài tử, đều là thái tử làm hại, không nên đổ lên người vô tội!"

Địch lão tướng quân trừng mắt sắc bén, hai mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, than thở:

"Tùy nàng đi, chỉ hy vọng, chính nàng không hối hận là được!"

Thanh âm nhẹ nhàng, nhàn nhạt, chỉ là Tàn Nguyệt đã rời khỏi không biết, nàng cũng không muốn biết.

Trải qua nhiều như vậy, nàng phải sống, sống thật tốt, bởi vì chỉ có nàng sống tốt, bọn họ mới có thể lo lắng, mới có thể sống không yên!

Đã từng, nàng chính mình nói qua, ở đây, không hề lưu luyến, rời khỏi thì tuyệt đối sẽ không trở về.

Xuất giá, rời khỏi, nàng không về …

Bởi vì, nàng biết, mặc dù là trở về, tới đây, trong cái nhà này, cũng không có người chân chính hoan nghênh nàng, đối tốt với nàng!

Nhưng hôm nay, vì nương, vì Hạo Nguyệt, vì thái tử ghê tởm kia, nàng lại tự mình trở về, trở lại trong nhà này, cùng phụ thân không có bao nhiêu tình cảm, cùng phu nhân cho tới bây giờ không vừa mắt nàng khi cùng ở một chỗ.

"Tàn Nguyệt, sao ngươi lại trở về?"

Thực khéo, vừa vào cửa, liền thấy được phu nhân không muốn thấy nhất, cũng nên gọi tiếng nương, nhưng nàng lại gọi không được.

"Đại phu nhân, thực là khéo, đến một lúc liền thấy được ngươi. Đã lâu không gặp, ta cũng có chút nhớ ngươi."

Tàn Nguyệt nhẹ cười, Cúc Văn không giải thích được nhìn nàng, từ trên xuống dưới đánh giá nàng.

Tàn Nguyệt lại nhớ nàng sao?

Trừ phi, trời mọc đằng tây, nước hướng chỗ cao chảy. Bằng không, Tàn Nguyệt không có khả năng nhớ nàng, tuyệt đối không!

Cũng sẽ không thi lễ với nàng như thế!

Nàng chỉ biết hận nàng, trêu tức nàng!

"Tàn Nguyệt, sao ngươi đột nhiên trở về?"

221. Chương 221: Lần Đầu Gọi Cha

Hai mắt hồ nghi nhìn nàng, nàng cũng nghe qua chuyện của Tàn Nguyệt.

Nghe xong đồn đãi này, lúc này thấy Tàn Nguyệt, chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, thân thể run, hận không thể, lập tức đuổi nàng ra ngoài.

"Bệnh nặng một hồi, nhớ nhà, liền nói với cha nương một tiếng, trở về ở vài ngày… Nhị nương, ngươi sẽ không không đồng ý chứ?"

Đại phu nhân, nàng cũng xứng sao? Cho dù là hôm nay nàng ngồi trên vị trí phu nhân, cũng là ở sau khi nương rời khỏi?

Tàn Nguyệt cười yếu ớt nhìn nàng, chỉ thấy trên mặt phấn trắng dày, nhưng làm sao cũng che giấu không được, trên mặt nàng lưu lại vết tích của năm tháng.

"Ngươi… Ta là đại phu nhân trong phủ này…"

Cúc Văn vươn bàn tay to run rẩy, hai mắt phẫn nộ nhìn Tàn Nguyệt. Đến nay, nàng cho tới bây giờ thật không ngờ, nàng từ nhỏ sẽ không thể nào chú ý nữ tử này, lúc này cũng sẽ nói ra đại nghịch bất đạo như thế.

"Phải? A, ta thiếu chút nữa đã quên, lúc nương ta bị người hại chết, cha liền đem ngươi phù chính (thời xưa từ thiếp lên làm vợ). Nhị nương, lên làm tể tướng phu nhân, cảm giác thế nào? Có phải rất thoải mái, rất nhàn nhã không? Hẳn là phải, ta còn nhớ, cha nhiều tiểu thiếp như vậy, nhưng đều cần nhờ ngươi tới điều giáo…"

Thấy cách đó không xa, bóng dáng càng đi càng gần, trong mắt Tàn Nguyệt, hiện lên một tia phức tạp, mà thanh âm của nàng vừa dứt, cũng có thể làm cho Cúc Văn phát điên.

"Ngươi nha đầu ti tiện này, cùng nương ngươi thấp hèn như nhau, cút… Cút ra ngoài cho ta…"

Bàn tay to vung lên, mắt thấy sẽ rơi xuống trên mặt Tàn Nguyệt, làm chủ trong phủ, Cúc Văn lúc nào bị một nha đầu quở trách?

"Dừng tay!"

Một tiếng hừ lạnh, Cúc Văn vươn tay nhưng cũng khống chế không được, Tiểu Mạt nắm Cúc Văn, âm thầm cố sức, Cúc Văn đau nhức, mồ hôi ứa ra.

"Ngươi…"

"Tàn Nguyệt, đã trở về. Nghỉ ngơi trước đi!"

Liếc mắt trừng Cúc Văn, Liễu tướng hiền lành nói.

Tàn Nguyệt thuận theo gật đầu, cười nói:

"Cảm tạ phụ thân!"

Phụ thân?

Hai chữ này nghe không quen, dường như trong trí nhớ, cho tới giờ Tàn Nguyệt chưa từng gọi hắn là phụ thân, cho tới bây giờ không có.

"Tàn Nguyệt, ngươi…"

222. Chương 222: Cảm Giác Đau Lòng

Giống như Cúc Văn, Liễu tướng cũng rất kinh ngạc, hai mắt khó hiểu quét Tàn Nguyệt, muốn từ trên mặt của nàng, nhìn ra chút gì khác thường .

"Địch Mân đi rồi, hài tử của ta cũng mất, bỗng nhiên trong lúc đó, ta phát hiện, thứ mình có thể có được thật sự không nhiều. Ân ân oán oán kiếp trước, ta không muốn tham dự, cũng không muốn lại tiếp tục ghi hận.. . . Cha, hiện tại Nguyệt Nhi cũng chỉ có người, Nguyệt Nhi thật là thiên mệnh sát tinh sao?"

Nước mắt, tức thời hạ xuống, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, cùng Như Yên năm đó, thật sự giống nhau.

Nhìn đôi mắt đẫm lệ quen thuộc này, nhìn bóng người mơ hồ trước mắt, Liễu tướng chợt đi lên trước, run rẩy vươn tay, lau hai mắt đẫm lệ mờ mịt của Tàn Nguyệt.

"Nguyệt Nhi, nương của ngươi chết, chẳng trách ngươi. . . ."

Một câu vô cùng đơn giản, làm cho Tàn Nguyệt nhịn không được nín khóc mỉm cười:

"Thật sự?"

Liễu tướng gật gật đầu, muốn ôm nữ nhi này, tay giật giật, rốt cục vẫn phải buông:

"Ngươi trở về trước đi, phòng ở kia, vẫn giống như trước khi ngươi xuất giá. Ngày mai bảo quản gia chuẩn bị một chỗ khác, không cần ở đó . . . ."

Nơi đó, là lãnh cung, là lãnh cung của Tướng phủ . . .

"Cha, không cần, Nguyệt Nhi từ nhỏ lớn lên ở đó, nơi đó có ký ức của Nguyệt Nhi cùng nương, Nguyệt Nhi ở đó là được rồi. . . . . ."

Tàn Nguyệt vui vẻ lắc đầu, khuôn mặt tươi cười, dấu ở dưới, là lòng tràn đầy chua xót. . . .

"Thiếu phu nhân, người. . . . . ."

Trở lại sân quen thuộc, quả nhiên như Liễu tướng nói, cái gì cũng không có thay đổi.

Trong phòng không quá bẩn, cũng không có tro bụi gì, không nghĩ tới, nơi này cũng có người quét tước.

Nhìn phòng ở đơn giản, trong lòng Tiểu Mạt cảm thấy ủy khuất thay Tàn Nguyệt.

"Nơi này rất tốt, ta đã ở quen. Tiểu Mạt, về sau không cần gọi ta Thiếu phu nhân, ngươi kêu tên của ta là được rồi!"

"Thiếu phu nhân, vậy chỉ sợ không thích hợp. . . . . ."

Kêu tên chủ tử, đánh chết nàng nàng cũng không dám, Tiểu Mạt vội vàng lắc đầu, Tàn Nguyệt thở dài:

"Gọi ta tiểu thư đi. Thiếu phu nhân, ta cảm giác rất không quen!"

Xưng hô thế này, là thuộc về Địch Mân. Nghĩ đến Địch Mân, tâm Tàn Nguyệt sẽ đau theo, rất đau rất đau. . . .

223. Chương 223: Run Sợ Thăm Dò

Mân, Nguyệt Nhi sẽ không để cho con của chúng ta chết oan, cũng sẽ không khiến ngươi chết không rõ ràng. . . . .

Nguyệt Nhi sẽ tra ra chân tướng sự tình, sẽ đi từng bước báo thù cho ngươi . . . .

"Được rồi. Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy, nơi này thật sự có chút đơn sơ. . . ."

Kỳ thật, khi ở phủ tướng quân, chỗ ở của bọn nha đầu, so với bên này cũng không kém bao nhiêu. Rất khó tưởng tượng, một tiểu thư Tướng phủ, lại ở chỗ như thế này.

"Quen là tốt rồi. Tiểu Mạt, lát nữa Liễu tướng sẽ tới, ta muốn thăm dò hắn!"

Tàn Nguyệt đứng lên, nhìn trên bệ cửa sổ, gốc cây tím tuệ lan nương yêu nhất. Nàng đi lên trước, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như trước đây nương vuốt ve.

Sinh mệnh hoa lan không hề dài, loại tím tuệ lan này, tối đa cũng chỉ sống ba năm thôi. Nhưng một gốc cây này, ngay cả nàng cũng không biết có bao nhiêu năm.

Trước khi gốc cây già héo rũ, bên cạnh sẽ luôn mọc ra một gốc cây mới. Tuần hoàn đáp lại như thế, giống như người đổi mới, cho tới bây giờ chưa từng héo rũ. . . .

"Tiểu thư, hôm nay người vì chọc tức người đàn bà kia mới nói như vậy sao?"

Khi gọi người phụ nữ đó, Tiểu Mạt đều cảm giác được, Tàn Nguyệt có chút không tự nhiên.

Chính là, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Chỉ sợ Liễu tướng cũng không có chú ý tới, nhưng nàng là người ngoài lại chú ý tới.

Ánh mắt Tàn Nguyệt tối sầm lại, biểu hiện của nàng rõ ràng như vậy sao?

Liễu tướng khôn khéo như vậy, không biết thấy được không. Hẳn là chưa thấy được?

Nhưng hắn là một con cáo già, một lão hồ ly thực giảo hoạt.

"Tiểu thư, Liễu tướng không cảm giác được, ngài rất kích động, nghe được người gọi hắn. . . ."

Nhìn ra Tàn Nguyệt không tự nhiên, Tiểu Mạt vội vàng giải thích. Tàn Nguyệt hít một hơi:

"Ta chỉ là muốn thử, nương trong cảm nhận của hắn, rốt cuộc có còn địa vị hay không."

Tựa hồ, nàng thật sự thay đổi rất nhiều. Tàn Nguyệt thầm than một tiếng, giương mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, không biết Liễu tướng, lúc nào sẽ tới đây, mà nàng, phải nói như thế nào mới có thể không để lại dấu vết làm cho hắn hoài nghi Cúc Văn đây?

Kỳ thật, hoài nghi, có thể làm cái gì? Chỉ sợ cũng là vô bổ. . .

224. Chương 224: Run Sợ Thăm Dò 2

Cúc Văn, đi theo Liễu tướng cũng hơn hai mươi năm, một trai một gái, không có công lao cũng có khổ phiền, cho dù đã biết chân tướng năm đó, Liễu tướng hạ thủ độc ác được sao?

Bất quá, đây cũng chỉ là hoài nghi của nàng, nàng không có chứng cớ, bây giờ còn chưa thể khẳng định.

Nếu quả thật khẳng định, có lẽ Liễu tướng có thể buông tha Cúc Văn, nhưng nàng sẽ không dễ dàng buông tha nàng ——

Nghĩ đến nương trong mộng, nghĩ đến thân mình ốm yếu của nương, bước chân nghiêng ngả kia, tâm Tàn Nguyệt, lại đau.

Nương, thì ra, người vì Nguyệt Nhi bỏ ra nhiều như vậy, Nguyệt Nhi lúc nhỏ, không hiểu, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ nên vì người làm cái gì. Nhưng hiện tại lớn rồi, thật sự trưởng thành, Nguyệt Nhi nhất định sẽ giúp người đòi lại tất cả!

Nhưng đòi lại thì sẽ ra sao?

Ngày xuất giá nàng giấu kỹ bức họa của nương, nương tuyệt mỹ, nương cao quý, sau khi đòi lại, người có thể nhìn đến sao?

Khi còn sống, người trải qua thê thảm như vậy, khi chết đi, cũng ít người hỏi thăm như vậy. Cho dù khôi phục danh dự của người, thân phận của người, người cũng không hưởng thụ được. . . .

Nhưng, Nguyệt Nhi vẫn phải làm. Người, đều phải phụ trách hành vi của mình.

Dám làm sẽ dám nhận, nếu ông trời không có mắt, nàng nguyện ý thay ông trời, giúp nương đòi lại công đạo.

Tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt dường như vô cùng quen thuộc, trong lòng thản nhiên, ê ẩm, ngón giữa hơi hơi run rẩy. . .

"Tiểu thư, đây là lão phu nhân?"

Lão phu nhân, nói chính là nương Tàn Nguyệt. Nhìn nữ tử tuyệt mỹ trong bức tranh, Tiểu Mạt thở dài:

"Diện mạo tiểu thư rất giống phu nhân, thật khó tưởng tượng, Liễu tướng làm sao có thể. . . ."

"Tiểu Mạt, ngươi nói, nếu ta thật sự biến thành người lòng dạ độc ác, ngươi có cảm thấy, ta rất đáng sợ không?"

Thu tay lại, kỳ thật lúc này, Tàn Nguyệt đã thay đổi, không còn là Tàn Nguyệt trước đây, không còn là nữ tử không tranh sự đời kia.

"Sẽ không, tiểu thư. Tiểu Mạt biết, tiểu thư rất thiện lương, tâm tiểu thư rất tốt!"

Tâm tốt sao?

Có lẽ vậy, nhưng đó là trước kia. Từ nay về sau, nàng sẽ không mềm lòng, sẽ không lưu tình.

Lúc bữa tối, Liễu tướng mời Tàn Nguyệt đến phòng ăn ăn cơm, Tàn Nguyệt cười nhẹ, nhưng cũng không cự tuyệt.

225. Chương 225: Run Sợ Thăm Dò 3

"Cha, Nhị nương, mọi người đều ở đây ?"

Vừa vào cửa, Tàn Nguyệt nhiệt tình chào hỏi. Liễu tướng vẻ mặt quái dị, Cúc Văn giống như ăn phải ruồi, trên mặt hiện lên đen trắng, thật là đẹp mắt.

Bất quá, kỳ quái, Liễu tướng cũng không có sửa đúng cách nói của Tàn Nguyệt, tựa hồ hắn cũng đồng ý Tàn Nguyệt xưng hô Cúc Văn là Nhị nương.

Thấy Liễu tướng không lên tiếng, Cúc Văn cũng không dám làm gì. Bên người Liễu tướng còn có mấy người phụ nữ, Tàn Nguyệt cũng không quen thuộc. Dù sao, nàng là nữ nhi không được sủng ái, đối tiểu thiếp của cha cũng không có bao nhiêu hứng thú, mà các nàng đối với nàng, gặp mặt, lại lười giương mắt.

Cơm ăn bảy tám phần đã no, trên bàn cũng không có ai nói chuyện, thật sự là như lời người xưa ăn cơm không nói.

Tàn Nguyệt cười thầm một tiếng, nhìn Cúc Văn ăn không yên lòng, cười híp mắt nói:

"Phòng ăn này, nhìn kỹ thật đúng là rất đẹp. Lần đầu tiên tới, cũng không có cẩn thận nhìn rõ, nay về đây, dù sao không có chuyện vội làm, lát nữa ta muốn nhìn thật kĩ!"

Một câu vô cùng đơn giản, có lẽ có người không rõ ràng lắm, nhưng Liễu tướng cùng Cúc Văn, lại biết rõ ý nghĩa.

Mặt Liễu tướng tối sầm, mặt Cúc Văn tái đi, một đen một trắng, nhìn qua thật là khiến chú ý.

"Tàn Nguyệt, ngươi có ý gì?"

Cúc Văn thiếu kiên nhẫn, cảm thấy, Tàn Nguyệt ngấm ngầm hại người, hay là đang nói chính mình. Liễu tướng không lên tiếng, mày cũng là nhíu chặt lại.

"Nhị nương, người nghĩ cũng quá nhiều rồi? Ta chỉ nói là, ta là lần thứ hai tới nơi này. Lần đầu tiên, không có nhìn kĩ bài trí nơi này, lần thứ hai tới đây, không giống lần đầu tiên, hiện tại có tâm tình, muốn nhìn cho kĩ, cũng không thể sao? Nếu Nhị nương để ý, vậy hiện tại Tàn Nguyệt cáo từ, rời khỏi nơi này, như vậy Nhị nương hài lòng chưa?"

Nói xong, không đợi Nhị nương đáp lời, Tàn Nguyệt liền đứng lên, chầm chậm đi ra ngoài. . .

Hiện tại nàng không muốn rời đi, nàng đang đánh cược, đánh cược tâm Liễu Tương, đánh cược cảm tình Liễu Tương đối với nương!

Sắp tới cửa rồi, trong lòng Tàn Nguyệt hơi thất vọng:

Có lẽ, nương ngây ngốc thật sự sai rồi, Liễu lang của nàng thay lòng, thật lâu thật lâu trước kia, đã thay lòng. . .

226. Chương 226: Thăm Dò Run Sợ 4

Đi khỏi cửa phòng, Tiểu Mạt săn sóc đưa lên một cái khăn. Tàn Nguyệt kinh ngạc nhìn cái khăn trước mặt, nâng tay nhỏ bé lên, nhẹ nhàng chạm vào trên mặt, mới phát hiện, trên mặt lại ẩm ướt . . .

Chua xót, là tâm của nàng. . . .

Không cam lòng, là vì tâm của nương. . . .

Nghĩ đến, nàng sẽ không để ý, nhưng vì sao nhìn thấy vô tình của hắn, tâm vẫn rất đau. . . .

Không phải vì chính mình, mà là vì nương. . . . .

Vì nữ tử ngốc nghếch, yêu hắn cả đời. . . .

Mà nàng, Tàn Nguyệt, sao lại cảm thấy không ngốc ?

Nàng nói qua, nàng sẽ không dễ dàng động tâm, nhưng một khi động tâm, đó cũng là toàn thân toàn tâm động. . .

Cả trái tim, đều đã giao ra, giao ra không hề giữ lại. . . .

Nay, lòng của nàng đã giao ra, chính là người kia, cũng đã không còn. . .

Đã mất . . . . . .

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Thanh âm sốt ruột, bỗng nhiên từ phía sau vang lên, Tàn Nguyệt giật mình một cái, chưa có quay đầu lại, nhưng không tiếp tục đi về phía trước. . . .

Chờ hắn, đi tới. Nhưng hắn đi cũng là thật chậm, thật chậm. . . . . .

"Ngươi có khỏe không?"

Thanh âm dịu dàng, là dịu dàng cho tới bây giờ nàng chưa từng nghe qua. Tàn Nguyệt quay đầu, vết nước mắt trên mặt sớm không thấy, nhiều ra, tươi cười rực rỡ như hoa:

"Cha, người dùng bữa xong rồi?"

Giống như, nữ nhi hiếu thuận nhất, chính là, trong mắt, nhưng không có bao nhiêu ý cười.

Nhưng, tại buổi tối ánh trăng mông lung, lại có ai có thể nhìn đến đáy mắt người?

"Tàn Nguyệt, ta nghĩ rằng ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không gọi ta là cha. . ."

Liễu tướng hít một hơi, trong thanh âm mang theo chút không yên.

"Làm sao có thể đây. Người chính là cha của ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt mềm mại cười, làm như tuyệt không để ý tất cả trước kia.

"Tàn Nguyệt, ngươi hận cha sao?"

Cùng Tàn Nguyệt sóng vai, Liễu tướng bỗng nhiên phát giác, Tàn Nguyệt lớn, không còn là tiểu cô nương khóc nước mắt nước mũi một phen kia nữa.

"Ta nói không hận, người có tin không?"

Tàn Nguyệt quay đầu, nghịch ngợm cười, cười đến Liễu tướng hơi có chút hoảng hốt.

227. Chương 227: Thăm Dò Run Sợ 5

"Không tin! Ngươi nên hận ta!"

Liễu tướng thở dài một tiếng, nếu không phải hắn cố chấp, nếu Như Yên có thể cúi người cầu hắn, Tàn Nguyệt chắc chắn là nữ nhi hắn yêu nhất.

"Đúng vậy, ta nên hận người. Sinh mệnh mười sáu năm của ta, người quan tâm sao? Người quan tâm qua ta sao? Không có. Phụ thân, người cho tới bây giờ không hề quan tâm ta, cho nên ta hận người, rất hận người! Nhưng, tuy rằng ta hận người, rất hận người, nhưng, ta cũng để ý người, cũng để ý sự tồn vong của Liễu phủ. Ngày nào đó, biết sai lầm, ta thật lo lắng, lo lắng Liễu phủ sẽ biến mất, sẽ phải chịu tai hoạ ngập đầu. . .

Phụ thân, ngươi hiểu được tâm tình của ta sao? Người không rõ."

Quay đầu, nhìn trăng khuyết trên bầu trời, cong cong như lưỡi câu, đầy tinh tế, mang theo thê lương nói không nên lời. Tàn Nguyệt thở dài:

"Nhưng mẹ ta đâu? Mẹ ta, nàng vô tội? Bao nhiêu lần, nhìn nàng đối trăng hao tổn tinh thần, âm thầm rơi lệ. . .

Cha, người cũng biết, nàng cuối cùng là trải qua như thế nào sao? Mặc kệ người đối với nàng thế nào, nàng không có hận người, cho tới bây giờ cũng không có hận người. . . ."

Nước mắt, lã chã rơi xuống, không biết là vì mình, hay là vì, nương kêu oan mà đi kia.

"Tàn Nguyệt, rất nhiều chuyện, ngươi không hiểu. . . Cha, cũng có chỗ cha khó xử. . ."

Liễu tướng cúi đầu, trên mặt lộ ra một chút thống khổ. Như Yên, hắn cũng không muốn như vậy, nhưng. . .

Nhưng, Như Yên phản bội hắn!

"Cha, ta muốn hỏi người một câu, cái gì là yêu? Người có yêu sao?"

Tàn Nguyệt trào phúng cười, hai mắt thê lương nhìn Liễu tướng, chỉ thấy Liễu tướng há miệng thở dốc, lại há hốc, muốn giải thích cái gì, cũng không nói gì được.

"Ta. . . Tàn Nguyệt, người duy nhất ta yêu, chính là nương ngươi. . . ."

Do dự hồi lâu, hắn vẫn nói ra, nhớ tới từng ly từng tý cùng một chỗ với Như Yên trước kia, nếu như lúc trước mình có thể xem nhẹ quyền lợi một chút, nói không chừng. . . .

"Không, người không có tình yêu. Yêu là cái gì? Có lẽ, ta không nói rõ, nhưng ta biết, yêu cơ bản nhất, tối thiểu là tín nhiệm! Nếu người yêu nàng, người nên tín nhiệm nàng, cũng không hoài nghi nàng. Cha, người không thương mẹ ta, người yêu là quyền lợi, là quyền trong tay người . . . ."

228. Chương 228: Thăm Dò Run Sợ 6

Lần đầu tiên cùng phụ thân thảo luận cái đề tài này, Tàn Nguyệt sâu kín thở dài, chợt phát hiện, đối với phụ thân này, cũng không giống như trong tưởng tượng của nàng, hai người trao đổi cũng không phải rất khó.

Điều kiện đầu tiên của yêu là tín nhiệm?

Nhìn bóng dáng nhỏ càng đi càng xa, Liễu tướng khó hiểu nhíu mày. Lời Tàn Nguyệt vừa rồi là có ý gì? Chẳng lẽ hắn thật sự quên lãng cái gì sao?

Không có khả năng, có nên không, ngay lúc đó, hắn tuy rằng cũng rất phẫn nộ, nhưng phẫn nộ qua đi, hắn cũng sợ hãi chính mình oan uổng Như Yên, chuyên môn tra xét sự kiện kia, cũng không có cái gì không đúng.

Chính là, tại sao Tàn Nguyệt phải nói như vậy?

Lần này nàng trở về là vì cái gì? Chẳng lẽ thật sự chính là, bệnh nặng mới khỏi, muốn trở về tu dưỡng vài ngày sao?

***

"Tiểu thư, vừa rồi Liễu tướng luôn luôn nhìn người. . . ."

Trở lại trong tiểu viện, Tiểu Mạt hưng phấn nói.

"Ta biết, ta cảm giác được. . . ."

Tàn Nguyệt mặt nhăn mày nhíu, nhìn Tiểu Mạt:

"Tiểu Mạt, ngươi cũng nói trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, ngươi cảm giác, hắn đối với nương ta, có cảm tình sao?"

Nhiều khi, thật là người ngoài so với đương sự dễ dàng làm rõ một ít chuyện tình hỗn độn hơn. Mục đích của nàng, cũng là muốn làm cho Liễu tướng hoài nghi trước, hắn có lòng nghi ngờ, hoài nghi, mọi chuyện cũng dễ nói.

"Hẳn là có!"

Tiểu Mạt khó xử nhìn Tàn Nguyệt, nàng chưa có tình yêu, cũng không biết chuyện tình yêu, chuyện này, nàng thật đúng là khó mà nói.

"Ừ, ta cũng cảm thấy vậy. Thái tử cùng Hạo Nguyệt, hẳn là cũng sắp đến đây. Hạo Nguyệt, mạng hài tử kia thật đúng là lớn. . ."

Đều nói, đứa nhỏ hoàng thất rất khó nuôi sống, xem ra không nghiêm trọng như vậy. Giống như là Hạo Nguyệt, nhiều lần đều kinh sợ nhưng không nguy hiểm, không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là Lâm quý phi, ở phía trên làm đủ mọi chuyện.

"Tiểu thư, người thật sự muốn đối phó hắn sao?"

Thân mình Tiểu Mạt run lên một cái, thái tử, cho nàng cảm giác, vẫn là cao cao tại thượng, thần thánh và không thể xâm phạm.

"Sẽ không! Ta sẽ không lấy trứng chọi đá!"

Nhưng nàng biết, lén làm cho Hạo Nguyệt mất đứa bé này. Tàn Nguyệt vụng trộm nói, trong tay áo, còn có bảo bối không lâu nàng đã chuẩn bị tốt, một loại có thể cho người thần không biết quỷ không hay mất đi đứa nhỏ bảo bối!

229. Chương 229: Lại Bị Cướp

Nợ, luôn phải tính từng cái từng cái, nợ ở giữa với thái tử, càng phải như vậy. . .

"Tiểu thư, nô tỳ thực lo lắng cho người, lo lắng người sẽ. . . ."

Đôi mắt Tiểu Mạt đỏ bừng, thiếu phu nhân đối với nàng vẫn luôn rất tốt, một chút cũng không ra vẻ chủ nhân.

"Tiểu Mạt, ta thực quý trọng cái mạng nhỏ của ta, ta sẽ không ngốc như vậy !"

"Ngươi là ai?"

Ban đêm, Tàn Nguyệt vừa mới nằm ngủ, liền nhìn thấy bên trong, có một người áo đen lén lút lẻn vào. Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp theo liền hôn mê bất tỉnh.

Khi mở mắt ra lần nữa, chỉ thấy chính mình nằm ở trên giường nhỏ hẹp, mà trên ghế không xa giường, một nam tử một thân quần áo màu vàng nhạt đang ngồi.

Nam tử kia, mày kiếm mắt sáng, bộ dạng rất quen thuộc, nhưng Tàn Nguyệt xác định, cho tới bây giờ chưa từng gặp hắn.

"Liễu Tàn Nguyệt? Xem ra hình dạng cũng chỉ như thế sao? Ta thật không nhìn ra, hắn coi trọng ngươi, đến tột cùng là cái gì. . . . . ."

Nam tử cười xấu xa, vẫn ngồi im trên ghế, thanh âm lại thật nhẹ.

"Phải không? Nói thật, ta cũng nhìn không ra. Có thể nói cho ta biết ngươi là ai? Tại sao muốn bắt ta đi?"

Tàn Nguyệt lạnh lùng cười, nghe hắn nói tới thái tử, nói đến thái tử thì ánh mắt không tự giác lộ ra toan tính ám muội, nàng có thể đoán ra, đây là thần thánh phương nào.

Không nghĩ tới, nàng vẫn dễ dàng bị bắt. Ra khỏi cửa phủ tướng quân, lập tức đã có người coi trọng nàng, lại đây mời nàng.

"Cô nương những lời này nói không đúng rồi, ta cũng chỉ là ngưỡng mộ cô nương, mời Tàn Nguyệt cô nương tới đây làm khách mà thôi, sao có thể nói là bắt cóc đây?"

Hắn chậm rãi đứng lên, vẻ mặt hòa thiện, như thế nào cũng không hung ác như trong lời đồn.

"A, là mời ta làm khách ? Cách của ngũ hoàng tử quả nhiên đặc biệt, mời khách cũng có thể mời người như vậy . . . . . ."

Tàn Nguyệt ha ha cười, tuyệt không lo lắng cho tình cảnh hiện tại của mình. Nàng lại rất muốn biết, Ngũ hoàng tử, muốn lợi dụng nàng như thế nào.

"Ngươi quen bổn vương?"

Ngũ hoàng tử rùng mình, hắn cũng chưa từng gặp Tàn Nguyệt, lại càng không xác định, nàng khi nào thì gặp qua mình.

"Không biết, đoán."

230. Chương 230: Đùa Giỡn

Tàn Nguyệt từ trên giường xuống dưới, đến bên kia ghế ngồi xuống, cười nhạt nói:

"Ngũ hoàng tử hùng tài vĩ lược, khí chất tự nhiên không giống người thường, Tàn Nguyệt ngốc, cũng cảm giác được. Ngũ hoàng tử, nói đi, ngươi mời ta tới đây, có gì muốn làm?"

Thông minh! Thẳng thắn!

Ngũ hoàng tử thầm than một tiếng, trong lòng có chút bội phục nữ nhân này.

Nữ nhân, luôn có rất nhiều loại, có người liếc mắt nhìn, khiến cho người cảm thấy kinh diễm, nhưng cẩn thận ở chung, qua không được bao lâu, sẽ cảm thấy phiền chán.

Cũng có người hình dạng xấu xí, căn bản cũng không có dục vọng kết giao.

Hai loại người này, cực kỳ thông thường, nhưng cũng không ngạc nhiên. Hiếm thấy nhất là loại thứ ba, mới nhìn bình thường, nhưng càng kết giao càng dày đặc, càng nhìn càng làm cho người ta mê luyến, làm cho người ta nhịn không được, muốn gần nàng càng nhiều. . . .

Mà Liễu Tàn Nguyệt, hẳn thuộc loại hiếm thấy nhất này.

Luận dung mạo, nàng không phải chủng loại khuynh thành kia…, nhưng nàng thực dễ nhìn, nói chuyện với nàng thực thoải mái, rất nội hàm.

Trách không được, thái tử như si như say vì nàng, ngay cả chính hắn, lần đầu tiên thấy nàng, cũng nhịn không được động tâm vì nữ nhân này.

"Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?"

Ngũ hoàng tử thản nhiên cười, đi đến bên người Tàn Nguyệt, ưu thế thân cao, làm cho hắn từ trên cao nhìn nàng.

"Ngươi sẽ sao?"

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, vô cùng chăm chú nhìn nam tử trước mắt này, trong mắt của hắn, nàng thậm chí đọc được ——

Tán thưởng!

"Biết, ta có thể sẽ giết ngươi. . . . . ."

Ngón tay thon dài đưa ra, nâng cằm Tàn Nguyệt lên, Tàn Nguyệt vươn tay, nhẹ nhàng mà quét tay Ngũ hoàng tử ra, thở dài:

"Ta là thê tử Địch Mân, không thích nam nhân khác, động tay động chân với ta. . . ."

Vì sao, hoàng tử này, cả đám đều khó hiểu như vậy ? Có chuyện mau nói, có rắm mau thả, không cần làm thần thần bí bí như vậy, nhìn cũng làm cho người cảm thấy phiền lòng.

"Ha ha, có cá tính, bổn vương thích. . . . . ."

Ngũ hoàng tử lui ra phía sau từng bước, có thể từ trong đôi mắt "Đưa tình ẩn tình" của hắn rời đi, nàng hẳn xem như là người thứ nhất.

Cũng tốt, thấy nhiều háo sắc, ngẫu nhiên gặp được một người không si, cảm giác thật đúng là không tồi.

231. Chương 231: Ngũ Hoàng Tử Làm Cho Người Ta Khó Hiểu

"Thích? Hay là không cần. Trong thiên địa, ta chỉ để ý một người thích, những người còn lại, ta tình nguyện, bọn họ đều chán ghét ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt quay đầu lại, nhìn đến dị sắc trong mắt Ngũ hoàng tử, không vui nói:

"Ngũ hoàng tử có thể nói chính sự sao? Sắc trời không còn sớm, ta cũng cần phải trở về. Ta không muốn, lại bị người ta đồn đãi. . . ."

"Tốt, thẳng thắn! Tàn Nguyệt, bổn vương có thể giúp ngươi báo thù cho nhi tử. . . . . ."

Đi vài bước, Ngũ hoàng tử quay đầu cười nói:

"Có thể giúp ngươi tra ra ban đầu là ai tung lời đồn, thậm chí có thể giúp ngươi bác bỏ tin đồn. . . . . ."

"Ngũ hoàng tử, ngươi sẽ không vô duyên vô cớ giúp ta, nói cho ta biết điều kiện của ngươi. Ngươi muốn ta giúp ngươi làm cái gì, ta cảm thấy hứng thú nhất là đây. . . . . ."

Quả nhiên là có người cố ý làm!

Mười ngón của Tàn Nguyệt cắm vào, móng tay đều cắm thật sâu vào trong thịt, nhưng nàng không cảm giác đau, chỉ cảm thấy, trái tim băng giá!

"Đứa nhỏ của Hạo Nguyệt! Ta không muốn thấy đứa bé này sinh ra. . . ."

Hai mắt ngũ hoàng tử bỗng nhiên chuyển hung ác, nhìn chằm chằm vào Tàn Nguyệt, một thân sát khí chợt hiện.

"Đứa nhỏ của Hạo Nguyệt? Ngũ hoàng tử, Tàn Nguyệt tin tưởng, không cần Tàn Nguyệt giúp, Ngũ hoàng tử cũng có thể làm được."

Ngũ hoàng tử, tuy rằng địa vị không bằng thái tử, nhưng người tài ba dị sĩ bên người chiếm đa số, đối phó một nữ lưu yếu đuối, tùy tiện một người đều dư sức.

"Đây là đương nhiên. Nhưng bổn vương hi vọng, ngươi có thể tự tay báo thù!"

Tự tay báo thù?

Hắn có lòng tốt như vậy?

Tàn Nguyệt hồ nghi nhìn Ngũ hoàng tử, không hiểu nói:

"Chúng ta vẫn chưa quen biết?"

"Đúng!"

"Cũng không thâm giao?"

"Đúng là như thế!"

"Vậy ngươi vì sao, vì ta mà suy nghĩ? Ta không tin, ngươi có lòng tốt như vậy."

Không phải nàng đa nghi, mà là, trên đời không có nhiều chuyện tốt như vậy.

"Tàn Nguyệt, ngươi không cần quan tâm nguyên nhân, chỉ cần kết quả như ý nguyện của ngươi, ngươi nên cảm thấy hài lòng. . . . . ."

Ngũ hoàng tử thở dài, đây là chỗ không tốt khi kết giao với người thông minh: chuyện của bọn họ, không phải ngươi nói cái gì, bọn họ liền nghe theo.

232. Chương 232: Tàn Nguyệt Giảo Hoạt

"Ngũ hoàng tử nói không sai, nhưng, không có điều kiện của Ngũ hoàng tử, Tàn Nguyệt cũng sẽ báo thù cho con của mình. Nhưng, Tàn Nguyệt tự mình báo thù, rất khó khăn. Nay có Ngũ hoàng tử tương trợ, Tàn Nguyệt cũng bớt lo."

Rũ mắt xuống, nhưng trong lòng cũng đề phòng vạn phần. Tàn Nguyệt biết, đáp ứng Ngũ hoàng tử, biến thành, giữa hai người, cũng nhiều hơn một phần quan hệ, về sau có việc, sợ là rốt cuộc phủi không rõ.

Bất quá, rất có thể, đây là một cái bẫy.

Ngũ hoàng tử không tiện ra tay, hẳn là cũng không có chuyện tốt gì, nàng phải cẩn thận một chút, không gặp hắn mới tốt.

Sinh mệnh đáng quý, nàng còn nhiều chuyện chưa có hoàn thành, cũng không muốn, cứ như vậy chôn vùi xuống.

"Được!"

Ngũ hoàng tử cười ha ha, trong lòng cũng thở ra một hơi, Tàn Nguyệt này, so với hắn đoán trước còn khó chơi hơn.

"Đem cái này, lén cho Hạo Nguyệt ăn, chỉ cần một chút, vài ngày sau liền thấy hiệu quả, ngươi cũng có thể phủi sạch quan hệ. . . . . ."

Đưa cho Tàn Nguyệt một cái bình sứ không lớn, Tàn Nguyệt vươn tay tiếp nhận, thuận tay bỏ vào trong ngực, ôn nhu nói:

"Ta có thể rời đi sao?"

Ngũ hoàng tử gật gật đầu, đưa mắt nhìn Tàn Nguyệt rời đi, hắn nhìn không chuyển mắt, vẫn chưa có nhúc nhích.

"Vương gia đoán trước không sai, nàng quả nhiên đã đánh rớt cái chai!"

Thuộc hạ đưa Tàn Nguyệt trở về, cũng không có lập tức rời đi, mà lén núp ở một bên, không lâu liền thấy, Tàn Nguyệt ném cái chai kia.

Cái chai rớt xuống đất, thuốc đổ ra, che cái mũi, dùng nước đổ vài lần mới cẩn thận cầm lại.

"Làm việc cẩn thận, là một đối tượng có thể lợi dụng!"

Nghe hộ vệ báo cáo xong, Ngũ hoàng tử tán thưởng nói. Xoay người, khóe miệng gợi lên một chút ý cười nghiền ngẫm:

"Nhưng Tàn Nguyệt, ngươi nói chúng ta cũng bắt đầu hợp tác rồi, sao bổn vương lại cho phép ngươi tùy hứng đây? Đều là trên một cái thuyền, bổn vương sẽ không để cho ngươi đào tẩu . . . ."

Tán thưởng thông minh của nàng, nhưng cũng oán hận giảo hoạt của nàng.

Tàn Nguyệt, khó được gặp được người thông minh, hắn sẽ không bỏ qua nàng ——

Tuy rằng, chỉ là một quân cờ.

Gọi hộ vệ tới, ở bên tai của hắn nói vài câu, hộ vệ đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo liên tục gật đầu, chỉ nói Ngũ hoàng tử inh. . .

233. Chương 233: Tức Chết Nhị Nương

Xử lý tốt cái bình thuốc kia, Tàn Nguyệt vừa lòng cười, nàng mới không ngốc lên trên cái móc?

Thuốc kia không biết thế nào, nhưng nàng cảm giác, tuyệt đối sẽ không chỉ làm cho Hạo Nguyệt đơn giản sanh non như vậy.

Có lẽ Ngũ hoàng tử là muốn thuận tay bỏ thái tử, sau đó, lặng lẽ đem tội danh đẩy trên đầu nàng. . . .

Bản thân nàng, tuy rằng không muốn chết, nhưng người có ai không chết đâu?

Mặc dù nàng chết cũng không có gì, nàng sợ là, đến lúc đó sẽ liên lụy đến phủ tướng quân, nàng sẽ thật sự thực xin lỗi Địch Mân . . .

Nàng sẽ thủ hộ ở phủ tướng quân, thủ hộ tất cả của Địch Mân, tuyệt đối sẽ không, hại Địch phủ.

Tàn Nguyệt nghĩ không sai, không biết, từ thời điểm bắt đầu gả cho Địch Mân, bánh răng vận mệnh đã bắt đầu chuyển động ——

Khi Tàn Nguyệt còn sống, nhất định không bình thường, cũng nhất định, về sau sắp sửa nhiều tai nạn. . . .

Nhưng, Ngũ hoàng tử nói chuyện tốt như vậy sao?

Nàng đã đánh rớt đồ vật, không biết sau khi Ngũ hoàng tử biết, sẽ như thế nào?

Không sao cả, dù sao mục tiêu của bọn họ giống nhau, chính là không cho Hạo Nguyệt sinh ra hài tử kia mà thôi.

Không thể oán nàng nhẫn tâm . . . .

Nỗi đau mất con, nàng tự mình thử qua, rất đau, khoan tim đến xương, cả đời khó quên. . .

Vốn không nên hại người, nhưng nghĩ đến đứa nhỏ chết thảm kia, Tàn Nguyệt chỉ có thể cứng tâm.

Là bọn hắn có lỗi với nàng trước, nàng nói với chính mình.

Buổi sáng hôm sau, sớm, trong viện xa xôi liền có thêm một vị khách quý, một người ở trong ấn tượng của Tàn Nguyệt, khách quý cho tới bây giờ không tới nơi này.

"Liễu Tàn Nguyệt, người sáng mắt không nói dông dài, ngươi tại sao phải trở về?"

Vừa ra khỏi miệng, chính là khí thế bức người, Cúc Văn ập xuống hỏi.

"Nơi này là nhà mẹ của ta, cha ta ở nơi này, nương ở nơi này . . . Nhị nương, ngươi không biết là, ngươi hỏi những lời này, có chút buồn cười sao?"

Tàn Nguyệt đang trang điểm, đối diện với gương, chải vuốt những sợi tóc đen đầy đầu, thật dài, bóng bóng bay bổng.

"Ngươi. . Liễu Tàn Nguyệt, ta nghĩ, ngươi phải biết, nơi này là không chào đón ngươi…"

Cúc Văn khẽ hừ mũi, nhìn nha đầu này liền thấy chướng mắt, nàng không cần phải khách khí.

234. Chương 234: Tiếp Tục Gây Xích Mích

"A? Phải? Nhị nương, ngày hôm qua cha còn nói với ta, muốn ta ở chỗ này dưỡng thân thể cho tốt…

Thế nào, lẽ nào trong Liễu phủ này, cha nói không tính, đổi thành Nhị nương quản lý việc nhà sao?"

Nhìn trong gương, thấy nét mặt già nua tức giận đến vặn vẹo, Tàn Nguyệt tà ác cười:

"Ở lại một chút ta hỏi lại cha, nếu như cha thực sự không chào đón ta ở lại, muốn ta rời đi ngay, ta liền trở về! Dù sao nương của ta đã sớm chết, trong phủ ta cũng là một người dư thừa, ở chỗ này chỉ biết chướng mắt của người khác…"

Nước mắt khẽ hiện, mặt phấn chứa oan uổng, từ trong kính, Tàn Nguyệt thấy bóng dáng thanh sắc kia tới cửa, tiếp theo than thở:

"Nếu như người nào đó lập lại chiêu cũ, để ta lại bị bắt gian tại trận, không có ai có thể đủ che chở ta, ta đây trăm miệng cũng không thể bào chữa…"

"Ngươi… Liễu Tàn Nguyệt, ngươi tiện nhân này, ngươi nói ai lập lại chiêu cũ? Ngươi nha đầu chết tiệt kia, có chứng cứ gì, là ta lúc trước hãm hại tiện nhân kia?"

Nộ khí lên trời trừng mắt Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt nhìn bóng dáng cứng ngắc ngoài cửa, kinh ngạc nói:

"Nhị nương, ta vừa rồi cũng không nói ngươi vu hãm nương của ta … Ta không có chỉ rõ, ngươi làm chi phải tức giận… A, không phải lúc trước hãm hại nương của ta, thực sự là ngươi?"

Cố ý giả bộ hoảng sợ, Tàn Nguyệt lại làm giống như đúc.

Cúc Văn vươn tay, muốn giáo huấn Tàn Nguyệt, lại nhìn đến nha đầu bên người Tàn Nguyệt, nghĩ đến cảnh cáo ngày đó của nàng, chỉ có thể phẫn nộ thu hồi tay, cả giận nói:

"Các ngươi đều chết hết sao? Còn không mau giáo huấn nha đầu ti tiện này cho ta!"

"Lão gia…"

Mấy nha đầu đồng loạt quỳ xuống, Liễu tướng vẻ mặt tái mét đi đến, phẫn nộ trừng Cúc Văn, Cúc Văn sợ đến vội vã gục đầu xuống, sợ hãi nói:

"Lão gia, nha đầu Tàn Nguyệt kia… Không xem bề trên…"

"Không xem bề trên? Cúc Văn, ta đều nghe được… Thái tử bọn họ sẽ qua đây, còn không mau đi ra ngoài chờ…"

Cúc Văn thở phào nhẹ nhõm, cuống quít hướng phía ngoài đi đến, vừa ra đến trước cửa, thậm chí liếc mắt nhìn Tàn Nguyệt đắc ý, ánh mắt đó, dào dạt đắc ý!

Liễu tướng, có chút suy nghĩ nhìn Tàn Nguyệt, ánh mắt sắc nhọn, vẻ mặt khôn khéo!

"Nữ nhân ngốc, có cái gì đắc ý?"

235. Chương 235: Cần Giúp Đỡ

Nhìn theo mọi người rời đi, Tàn Nguyệt tất nhiên cũng thấy Liễu tướng không hờn giận, Cúc Văn thị uy.

Thực sự là ngốc nghếch, Liễu tướng nguyên bản cũng đã hoài nghi, trải qua ngày hôm nay, sợ rằng nghi ngờ cũng sẽ lớn hơn nữa, nàng lẽ nào không biết, nàng hiện tại đã càng ngày càng nguy hiểm sao?

Chiếu theo tiến độ thế này, phỏng chừng không được bao lâu, không cần Tàn Nguyệt làm cái gì, chính nàng ta sẽ lộ ra càng nhiều sơ hở…

Chỉ là, Cúc Văn làm việc hung ác, tuyệt đối sẽ không lưu lại tai hoạ ngầm gì. Vậy nàng hiện tại, đã rõ ràng tuyên chiến với Cúc Văn, chẳng phải là, cũng rất nguy hiểm?

Có thể, thực sự nên tìm một người nào hỗ trợ, tối thiểu, hiện tại nàng muốn bảo đảm chính mình an toàn.

Dù sao, hôm nay mạng nhỏ của nàng không muốn vứt bỏ, nàng còn có rất nhiều chuyện chưa hoàn thành!

Khí trời hôm nay rất đẹp, Hạo Nguyệt cùng thái tử cũng muốn trở về, hiện tại Hạo Nguyệt, thay đổi hẳn là không sai?

Dù sao, thân thể thái tử còn chưa điều dưỡng tốt, sau này có thể hay không còn không nhất định, mà Hạo Nguyệt mong muốn, có thể là cốt nhục duy nhất của hắn.

Hắn nên hận mình, giống như nàng hận hắn.

Hắn khiến nàng mất hài tử, mà Tàn Nguyệt, cũng làm cho thái tử, sau này mất đi tư cách làm cha ——

Nếu như, hài tử này của Hạo Nguyệt cũng không giữ được.

Đổi lại một thân dân thường, cùng Tiểu Mạt đi trên đường, giống như phụ nữ có chồng bình thường, người trên đường ai cũng nghĩ không ra, đây là thời gian ngắn trước kia, thê tử của Địch Mân bị bàn tán xôn xao —— Liễu Tàn Nguyệt!

Nếu như bọn họ biết, phỏng chừng Tàn Nguyệt căn bản là không ra khỏi cửa lớn của tướng phủ.

Dù sao, nàng đã từng nổi danh như vậy!

Rất nổi danh rất nổi danh.

Sát tinh, dâm phụ, đều là vầng sáng bao phủ nàng.

"Tiểu thư, chúng ta muốn đi đâu?"

Tàn Nguyệt không đi dạo phố nhàn hạ thoải mái, nàng ra ngoài, tất nhiên có mục đích của nàng. Tiểu Mạt không giải thích được nhìn Tàn Nguyệt vẻ mặt hưng phấn.

" Không có việc gì, tùy tiện đi dạo!"

Hai mắt, không có hồng hồng lục lục gì đó trên đường dời đi, giống như nữ tử rất ít xuất môn, Tàn Nguyệt lúc này, đơn thuần như khi chưa xuất giá.

Chỉ là, thỉnh thoảng, ánh mắt của nàng sẽ di chuyển chung quanh, làm như đang tìm người nào.

236. Chương 236: Chiến Hay Là Hoà?

"Đại tỷ, châu hoa này bán thế nào?"

Chạy đến trước mặt nữ tử nhìn qua ba mươi tuổi, Tàn Nguyệt cầm lấy châu hoa, hài lòng hỏi.

"Mười đồng! Cô nương, hiện tại trên đường hỗn loạn, cô nương phải cẩn thận một chút mới tốt!"

Đại tỷ hảo tâm nhắc nhở, Tàn Nguyệt cười dịu dàng:

"Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế, nên tìm một người đi theo. Đại tỷ, lấy hai cái, mau gói lại giúp ta!"

Đưa bạc, Tàn Nguyệt hài lòng nhận châu hoa, mềm mại đáng yêu cười:

"Mang đẹp, ta sẽ trở lại chiếu cố ngươi!"

Nói xong, Tàn Nguyệt cũng không đi dạo loạn nữa, kéo Tiểu Mạt trở về phủ. Tiểu Mạt than thở:

"Tiểu thư, sau này chúng ta không nên ra ngoài, có người theo dõi chúng ta!"

"Ta biết, bọn họ không hẳn là theo dõi, có lẽ là muốn giết người!"

Thanh âm thản nhiên, không có một tia khẩn trương, vừa rồi nàng đã nói rõ, hiện tại nàng đối với ngũ hoàng tử còn dùng được, có lẽ rất nhanh hắn sẽ phái người qua đây bảo hộ nàng.

Bất quá, cũng chỉ là có lẽ, trước khi hắn phái người đến, nàng vẫn phải cẩn thận một chút.

******

"Hoàng thượng, Kỳ quốc đưa tới tín hàm, hi vọng muốn cùng đại quân triều đình ta cam kết vĩnh viễn gắn bó suốt đời, thân càng thêm thân!"

Liễu tướng chuyển giao tín hàm, trong thanh âm mang theo tức giận khó có thể che giấu.

"Kỳ quốc? Năm năm trước hắn không phải từng nói như vậy sao? Lúc đó cũng thân, nhưng hắn chỉ an ổn hai năm mà thôi!"

Nghĩ đến Địch Mân, tức giận của hoàng thượng từ từ dâng lên, nếu như không phải Kỳ quốc làm loạn, Địch Mân làm sao có thể chết?

"Hoàng thượng nói đúng, chỉ là gần đây quốc gia của ta đại hạn, trăm họ..."

Liễu tướng thở dài một tiếng, nếu như không phải thiên tai, quốc khố trống rỗng, hắn cũng kiên quyết gắng sức chiến đấu.

"Được rồi! Trẫm không muốn tiếp tục nhẫn nại!"

Chuyện của Địch Mân, người biết đến cũng không nhiều, Địch lão tướng quân rùng mình, tiến lên đây:

“Hoàng thượng, cựu thần nguyện ý tự mình mang binh, san bằng Kỳ quốc!”

Địch Mân, tuy rằng không phải con đẻ của hắn, nhưng giống như thân nhi tử của hắn, mặc kệ có phải thái tử làm loạn không, Kỳ quốc cũng không thể xóa bỏ trách nhiệm, cho nên hắn cũng sẽ không bỏ qua Kỳ quốc, buông tha cho bên đó.

“Hoàng thượng, không thể được, tuyệt đối không thể được…”

237. Chương 237: Độc Kế Của Lâm Quý Phi

Lưu thượng thư bỗng nhiên đứng ra, sốt ruột khuyên nhủ:

“Cách làm của Kỳ quốc, tuy rằng khiến kẻ khác trơ trẽn, nhưng mà gần đây, thực lực quốc gia của ta hư không, nếu như phải chinh chiến, ắt lại phải chinh thuế. Bách tính bây giờ ba bữa cơm cũng không đủ, làm sao chịu đựng lăn qua lăn lại nữa đây?”

“Hoàng thượng, Lưu thượng thư nói có lý. Vừa qua tình hình hạn hán đã có chút giảm bớt, muốn chinh phạt Kỳ quốc, năm nay cũng không vội, sang năm chuẩn bị cho tốt, vẫn giống nhau…”

Liễu tướng tiến lên, tận lực khuyên bảo.

Hoàng thượng thở dài một tiếng, bọn họ nói, hắn thế nào có thể không rõ, chỉ là…

“ Vậy nhất định ý của các vị ái khanh, trẫm phải phái một công chúa đi trấn an Kỳ quốc?”

Nghĩ đến công chúa nhỏ nhất, trong lòng hoàng thượng vô cùng không muốn, Ninh Nhi, nàng năm nay vừa mới mười bốn tuổi, làm sao có thể đem nàng gả cho Thần vương tàn bạo?

“Hoàng thượng, quốc sự làm trọng, quốc sự làm trọng…”

Chúng thần đều quỳ xuống, hoàng thượng vô lực phất tay:

”Sau này bàn bạc lại!”

Việc này, cũng chưa quyết định, nhưng chuyện Ninh công chúa phải hòa thân, vẫn truyền khắp toàn bộ hậu cung, Lâm quý phi ha hả cười:

“Tốt, thực sự là một tin tức tốt !”

Người, nhẹ nhàng đứng lên, Tú Nhi vội vàng đỡ lấy, Lâm quý phi đưa tay đẩy, cười nói:

“Không cần! Bọn họ động thủ sao?”

“Báo cáo nương nương, hẳn là vẫn chưa động thủ!”

Tú Nhi nhỏ giọng nói ra, Lâm quý phi ha ha cười:

”Không cần động thủ trước, bổn cung có cách rất tốt đối phó nàng!”

Tú Nhi vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu, Lâm quý phi vui vẻ nói:

“Nàng làm hại hài nhi của ta không thể đạo làm người, ta không muốn giết nàng, ta muốn lưu lại cho nàng một đường sống. Một đôi cánh tay ngọc ngàn người gối, môi đỏ vạn người nếm, tư vị sống không bằng chết, hẳn là so với chết đơn giản thoải mái hơn…”

Tay, nhẹ nhàng vươn, lòng bàn tay, nắm một nắm phấn hồng gì đó ——

Đó là một đóa hoa, vừa tự thân vừa hái xuống, hoa nhỏ còn tươi.

“Nương nương, ý của nương nương là…”

238. Chương 238: Trận Đầu Báo Cáo Thắng Lợi

"Ngươi không cần phải hiểu, nói cho bọn họ một tiếng, không nên động thủ, không nên làm tổn hại nàng. Ta không hy vọng, để cho nàng chết quá đơn giản như thế..."

Tiếng cười càn rỡ, tràn đầy khắp phòng, Tú Nhi run rẩy một chút, mãi đến khi rời khỏi phòng, thân thể vẫn nhịn không được run rẩy...

"Ai nha, ở đây thật đúng là náo nhiệt. Cha, có khách đến, sao không cho ta biết một tiếng?"

Thời điểm ngọ thiện, cũng không có người qua thỉnh nàng, Tàn Nguyệt không mời tự đến, thoả mãn nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Hạo Nguyệt ——

Còn có, hai mắt thái tử si ngốc nhìn mình.

"Tàn Nguyệt, ngươi thế nào đã về?"

Lấy lại tinh thần, Hạo Nguyệt nhìn về phía thái tử, thấy ánh mắt thái tử có chút si mê, ngực vô cùng chua xót, thanh âm cũng không tự giác mang theo vài phần ý vị chua xót.

"Nhị tỷ, nơi này là nhà mẹ đẻ của ngươi, cũng là nhà mẹ đẻ của ta. Dù sao ta cũng nhàn rỗi không có việc gì, qua đây ở vài ngày, không thể sao?"

Cảm giác được tầm mắt nóng cháy của thái tử, Tàn Nguyệt lặng lẽ không nhìn. Thì ra nàng đối với thái tử chính là như thế này, hôm nay mặc dù có mục đích, nhưng vẻ mặt nàng cũng sẽ không quá mức rõ ràng.

Hơn nữa, nàng chỉ là muốn báo thù, cũng không muốn dùng mỹ sắc quyến rũ thái tử. Tuy rằng thái tử có thể là cực dễ mắc câu, nhưng nếu như thực sự ngay từ đầu nàng làm như vậy, vì sao phải phản kháng mệt mỏi như vậy?

Nếu như ngay từ đầu đã thuận theo, nàng cũng sẽ không mất cái hài tử kia, tuyệt đối sẽ không!

Nhưng hài tử quan trọng, nàng cũng không muốn phản bội Địch Mân, cho tới bây giờ thật không nghĩ tới!

Có thể, nàng chính là hết hy vọng như thế, đã là như thế này, cũng không đổi được.

"Tàn Nguyệt, ta không phải có ý này. Chỉ là..."

Tươi cười lộ ra trên mặt Hạo Nguyệt mất tự nhiên, tay nhẹ nhàng mà đẩy đẩy thái tử, bây giờ thái tử đối đãi nàng tốt hơn nhiều, không nghĩ tới vừa nhìn đến Tàn Nguyệt, lại như thế ...

"Được rồi, khó có được thái tử cùng Hạo Nguyệt trở về, Tàn Nguyệt vừa vặn ở đây, trước dùng bữa đi!"

Thấy ánh mắt thái tử nhìn Tàn Nguyệt, Liễu tướng chỉ cảm thấy đau đầu.

Hạo Nguyệt, cũng là hắn từ nhỏ cưng chiều đến lớn, hắn không muốn Hạo Nguyệt bị thương, cũng không muốn Tàn Nguyệt gặp chuyện không may, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, đồng dạng khó có thể lấy hay bỏ.

239. Chương 239: Trận Đầu Báo Cáo Thắng Lợi 2

Chỉ là, thái tử là phu quân của Hạo Nguyệt, hắn yêu, lại là Tàn Nguyệt, điểm này, thực khiến người ta đau đầu.

"Ôi... A..."

Nghiêng mắt nhìn thái tử một bên, thấy ánh mắt hắn theo sát Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt ngực càng đau xót. Không muốn để thái tử tiếp tục mê luyến tiếp nữa, nàng ôm bụng, bỗng nhiên thống khổ kêu một tiếng.

"Hạo Nguyệt, làm sao vậy…"

Thái tử rất nhanh quay đầu, đưa tay tìm bụng của Hạo Nguyệt, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

"Không có việc gì, hắn bỗng nhiên đá ta… Đau quá…"

Hạo Nguyệt ngượng ngùng cười, rất thích loại cảm giác được người quan tâm này. Mà thái tử, nghe được những lời này của nàng, trên mặt đen hơn nửa, lúc nào cũng dùng một chiêu này, nữ nhân này, không cảm thấy mệt sao?

Nếu như không phải nương nói, nữ nhân mang thai muốn gì phải thuận theo, hắn đã sớm đem nàng đá đi, thế nào lại hảo tâm cùng nàng về nhà mẹ đẻ?

" Hạo Nguyệt, mang hài tử, đương nhiên là tương đối khổ cực. Ngươi phải kiên nhẫn một chút, qua hơn ba tháng nữa là được rồi… Được rồi, ngươi muốn ăn cái gì? Nương giúp ngươi đi làm? Ở đây vài ngày?"

Cúc Văn hài lòng nhìn hạnh phúc trên mặt nữ nhi, nàng đã sớm biết, nên hạnh phúc hẳn là nữ nhi của nàng, làm sao có thể đến phiên tiện nha đầu Tàn Nguyệt kia?

Hôm nay, cuối cùng cũng là lão Thiên mở mắt, thái tử cũng thấy được Hạo Nguyệt rất tốt, hai người ân ân ái ái, nữ nhi còn mang thai, sau này thái tử lên ngôi, Hạo Nguyệt chính là hoàng hậu, mà nàng, cũng chính là…

Trong lòng vui vẻ, nét cười trên mặt cũng càng thêm xán lạn, trong nếp nhăn thật sâu, một khối phấn trắng. Thiếu chút nữa đã rơi xuống…

" Cẩn thận! Nhị nương , cẩn thận bát của người…" Trào phúng cười, hài lòng đi, hài lòng đi, ta muốn nhìn, ngươi còn có thể hài lòng bao lâu? Chờ hài tử của Hạo Nguyệt không còn, đó chính là thời điểm ngươi hung hăng khóc.

" Bát của ta? Bát của ta làm sao vậy?"

Cúc Văn không giải thích được cúi đầu, nhìn bát trước mặt vẫn tốt, bên trong còn có cơm tẻ, đùi gà vừa mới gắp, không có gì dị thường.

Tiện nha đầu này, vừa kêu cái gì, cắt ngang nàng lấy lòng nữ nhi của mình, hoàng hậu tương lai.

240. Chương 240: Chữa Tốt Thành Xấu

"Nhị nương, ta là sợ phấn trắng trong nếp nhăn của người rơi xuống, đập hư bát của người …"

Che miệng, Tàn Nguyệt hì hì cười, Cúc Văn phục hồi tinh thần lại, ngầm hiểu ý tứ của Tàn Nguyệt, trong nháy mắt nét mặt già nua đỏ lên…

"Ha ha…"

Cho tới bây giờ, chưa từng thấy Tàn Nguyệt nghịch ngợm, thái tử không chút khách khí cười ha hả. Hạo Nguyệt thấy thái tử nở nụ cười, nàng cũng chỉ che miệng lại, nghĩ một đằng nói một nẻo cười.

"Tàn Nguyệt, không nghĩ tới, ngươi cũng sẽ nói giỡn…"

Cười xong, nhìn Cúc Văn giận trừng mắt Tàn Nguyệt, lại im lặng, Tàn Nguyệt giống như không có việc gì, thái tử tâm tình tốt, thậm chí đều đã quên, chuyện Tàn Nguyệt tổn hại hắn.

" Ta nói cũng không phải sự thực!"

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, vô tội chớp mắt vài cái, thấy thái tử nhất thời dại ra, Hạo Nguyệt vẻ mặt ghen ghét, nàng vội vàng buông chiếc đũa, ôn nhu nói:

“ Ta dùng xong, lui xuống trước, các ngươi từ từ ăn đi…”

“Tàn Nguyệt…”

Tàn Nguyệt đứng lên, thái tử cũng đứng lên theo, một phen kéo Tàn Nguyệt, than thở:

“ Chỉ ăn ít như thế? Ăn nhiều một chút đi!”

Tàn Nguyệt quay đầu lại, nhìn mọi người hai mắt ngạc nhiên, nàng không dấu vết lui ra phía sau hai bước, nhẹ tay vung lên, không cẩn thận quét qua Hạo Nguyệt.

“Tàn Nguyệt, ngươi đánh ta?”

Chỉ là tay áo đụng phải mặt Hạo Nguyệt, Hạo Nguyệt che mặt, ủy khuất hô.

“Xin lỗi, ta không có!”

“Vừa rồi, ngươi đánh ta…”

Vươn tay nắm cánh tay của thái tử, Hạo Nguyệt làm nũng nói.

“ Nhị tỷ, ta vì sao phải đánh ngươi?”

Tàn Nguyệt nhíu nhíu mày, lúc này, Hạo Nguyệt làm như vậy, thực sự có thể hấp dẫn chú ý của thái tử sao?

Lắc đầu than nhẹ, Tàn Nguyệt buồn bã.

“Hạo Nguyệt, không được hồ đồ, ăn!”

Tuy rằng, thủ đoạn của Hạo Nguyệt là rất vụng về, nhưng mục đích của nàng đạt được, thái tử không hề dây dưa Tàn Nguyệt, mà kéo nàng ngồi xuống, thậm chí còn “Ôn nhu” gắp thức ăn cho nàng.

“ Thái tử, mặt của người ta, thực sự đau quá…”

Nắm tay của thái tử, Hạo Nguyệt làm nũng nói. Thái tử tuấn mi nhíu chặt, trong thanh âm mang theo không kiên nhẫn rõ ràng:

“ Lát nữa ta qua tìm nàng!”

241. Chương 241: Lại Muốn Làm Gì

“Thái tử, kỳ thực, hiện tại cũng không phải quá đau…”

Hắn qua? Hay là thôi đi. Cô nam quả nữ, thái tử vẫn không hết hy vọng với Tàn Nguyệt, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Đi ra cửa, Tàn Nguyệt nhàn nhạt cười, Hạo Nguyệt, ngươi thực sự là càng ngày càng không biết nam nhân. Ngươi hôm nay hữu dụng với hắn, hắn đối với ngươi, tự nhiên cũng nhẫn nại tất cả, một khi vô dụng, nàng thậm chí có thể dự liệu, Hạo Nguyệt thê thảm.

“ Tiểu thư, vừa rồi người không sao chứ?”

Đi ra cửa, Tiểu Mạt quan tâm Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt đạm cười nói:

”Không có việc gì! Ta hiện tại đã không phải nữ nhân ngốc ban đầu, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân!”

“ Thế nhưng tiểu thư. Thái tử bọn họ lại ở chỗ này ngủ lại sao?”

Tiểu thư nói, phải… Mà nếu thái tử bọn họ ngủ lại, vậy tiểu thư động thủ thế nào.

“Yên tâm, lát nữa, hắn sẽ tới đây tìm ta!”

Đối với thái tử, nàng thực sự là càng ngày càng không hiểu. Tàn Nguyệt cho rằng, thái tử sẽ hận nàng, giống như nàng hận thái tử, dù sao, nàng tổn hại hắn không nhẹ, ai có thể nghĩ đến, thời điểm gặp lại, thái tử lại…

Thậm chí, thời điểm vừa rồi hắn kéo mình, nàng còn cảm giác được, trong giọng nói của hắn, ý quan tâm rõ ràng?

“Tiểu thư, việc này không thích hợp ?”

Tiểu Mạt le lưỡi, hiện tại tiểu thư chính là quả phụ, làm sao có thể tùy tiện gặp nam tử khác chứ?

“ Danh tiếng của ta, đã sớm truyền ra ngoài, thì sợ gì?”

Tàn Nguyệt không thèm để ý cười, hai người cũng về tới tiểu viện xa xôi, một bóng dáng quen thuộc, lẳng lặng đứng ở cửa viện, thấy Tàn Nguyệt tới, nàng rất nhanh.

“Tiểu thư…”

Là Lam Nhi!

Thấy nàng, tuy rằng chỉ là một cái bóng lưng, nhưng Tàn Nguyệt lại biết là nàng. Đưa lưng về phía nàng, đã không muốn gặp mình, vì sao tới nơi này chờ nàng?

Trực tiếp bước qua, không nhìn bả vai hơi co rúm lại, Lam Nhi lại nhịn không được gọi.

“…”

Tàn Nguyệt bỗng nhiên dừng lại, không xoay người, trên mặt lạnh lùng, chờ Lam Nhi nói.

“Ngươi tới làm cái gì?”

Tiểu Mạt không nhìn Lam Nhi, xoay người, khi thấy khuôn mặt của Lam Nhi, cũng giật nảy mình.

“Mặt của ngươi…”

242. Chương 242: Tâm Lạnh Như Sắt

Dấu vết thật dài, từ khóe mắt trái đến bên tai, tinh tế thật dài, giống như một con giun phấn hồng, bò lổm ngổm ở trên mặt Lam Nhi. Nhìn qua, khiến người ta đều muốn nôn.

“ Tiểu thư, người còn đang trách Lam Nhi sao? Lam Nhi xin lỗi người…”

Thấy Tàn Nguyệt xoay người, Lam Nhi vẻ mặt hổ thẹn nói.

Thấy khuôn mặt của Lam Nhi, trên mặt Tàn Nguyệt lộ ra một tia vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, nàng vẫn mặt lo lắng, thản nhiên nói:

“Không dám nhận!”

“ Tiểu thư, Lam Nhi sai rồi, Lam Nhi xin lỗi người…”

Lam Nhi khẩn trương đi đến, kéo tay của Tàn Nguyệt, luống cuống vạn phần nói.

“Không có việc gì, đều đã qua!”

Bỏ qua tay Lam Nhi, đối với Lam Nhi, bây giờ nàng đã không còn bao nhiêu cảm tình. Đừng nói cảm tình, hiện tại ngay cả hận ý cũng không có.

Hận cái gì đây? Có cái gì đáng hận, nhiều nhất, nàng cũng chỉ là một người đáng thương.

“Thật sự? Tiểu thư?”

Trong mắt hiện lên tia kinh hỉ, kèm thêm con giun kia trông rất sống động.

Nàng thế này, làm cho Tàn Nguyệt cảm thấy rất quen thuộc, giống như rất nhiều rất nhiều năm trước, nàng vẫn cứ là Lam Nhi ngây thơ, khả ái, toàn tâm toàn ý vì nàng.

Chỉ là, đó là đã từng, hiện tại tất cả đều thay đổi…

"Ừ, ngươi có thể đi!"

Ngẩng đầu, Tàn Nguyệt lạnh lùng cười.

Dáng tươi cười của Lam Nhi trong nháy mắt cứng ngắc ở trên mặt, hai mắt nàng vô thần nhìn Tàn Nguyệt, thất vọng nói rằng:

"Tiểu thư, người vẫn không tha thứ cho Lam Nhi…"

"Không, ta tha thứ. Bởi vì vốn dĩ đã ân đoạn nghĩa tuyệt, ta vì sao phải tức giận, phải hận ngươi chứ? Ngươi đi đi, nếu như ngươi tiếp tục ở chỗ này, ta cũng không dám cam đoan, ta sẽ không hận ngươi!"

Tâm, hơi có chút đau. Lam Nhi, nói như thế nào cũng từng có khoảng thời gian cùng nàng lớn lên …

Thật khó tưởng tượng, đoạn thời gian đó, nếu như không có Lam Nhi cùng mình, nàng phải trải qua thế nào.

" Tiểu thư, Lam Nhi sai rồi…"

Bịch một tiếng, Lam Nhi quỳ trên đá rải ở đường nhỏ, thanh âm rất lớn, chỗ đầu gối cũng cảm thấy rất đau…

Thế nhưng, có quan hệ gì đâu? Để được tiểu thư tha thứ, này tính là gì?

243. Chương 243: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt

"Tiểu Mạt, ta mệt mỏi…"

Quay đầu, Tàn Nguyệt bất đắc dĩ nhìn Tiểu Mạt một cái, Tiểu Mạt hiểu rõ gật đầu, kéo Lam Nhi trên mặt đất, nhanh chóng đẩy khỏi cửa viện, sau khi đuổi đi rồi mới trở lại trong phòng.

Nhìn Lam Nhi bộ dạng không cam lòng, bóng dáng giãy dụa, Tàn Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy, lòng của nàng thực sự thay đổi.

"Tiểu Mạt, ngươi nói có phải ta thực sự quá tuyệt tình không?"

U oán hít một hơi, nàng có thể thuyết phục chính mình nhẫn tâm, tuyệt tình, nhưng tuyệt tình qua đi, trong lòng vẫn sẽ cảm thấy bất an, cảm thấy khổ sở.

" Tiểu thư, không thể trách người, người cũng biết, Lam Nhi là người của thái tử…"

"Đúng vậy, có thể sợ thật rồi sao? Chẳng qua là, vết sẹo trên mặt Lam Nhi, làm sao giống như là bị người làm…"

Sẽ là ai đây? Thái tử hay là Hạo Nguyệt?

Tàn Nguyệt thở dài một tiếng, tùy ý, bọn họ phản bội mình, nàng còn có cái gì lo lắng đây?

———— Hỏa Hồng ——— ————

"Bị đuổi ra ngoài?"

Được hai nha đầu đỡ, Hạo Nguyệt khoa trương ưỡn bụng, hạo hạo đãng đãng tiêu sái đi tới.

"Nhị tiểu thư…"

Lam Nhi ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn nụ cười không có ý tốt trên mặt Hạo Nguyệt, bất an gọi.

"Ba…"

Một tiếng tát, giòn vang, đánh tới làm trước mắt Lam Nhi nổ đom đóm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

"Hừ, nhị tiểu thư? Ta hiện tại là phi của thái tử, qua một tháng nữa, chính là thái tử phi chính thức, ngươi nên gọi một tiếng —— nương nương, hiểu không?"

Hạo Nguyệt cao ngạo cười, Lam Nhi sợ đến vội vã gật đầu. Ai cũng biết, bây giờ Hạo Nguyệt là người mang long chủng, là người yêu quý nhất của thái tử cùng Lâm quý phi, ai dám đắc tội đây?

"Nương nương tha mạng, nô tỳ không dám…"

Hèn mọn phủ phục nửa mình dưới, Lam Nhi khiêm tốn đến mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Tha mạng? Tốt, Tiểu Xuân, ngươi dẫn người chiếu cố nàng cho tốt, tha nàng một mạng!"

Chỉ tiếc, cửa viện đã đóng, nữ nhân kia không thấy. Nếu như Tàn Nguyệt thấy được, hẳn là sẽ càng thêm đặc sắc?

"Nương nương, chúng ta có đi vào không?"

Cửa đã cài, vẻ mặt Tiểu Xuân gây khó dễ.

244. Chương 244: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 2

"Đi vào, đương nhiên phải vào! Người ở bên trong là muội muội của ta, tốt xấu gì ta cũng đã tới, làm sao có thể rời đi đây?"

Hạo Nguyệt nhếch môi cười, trong lòng sớm ghi hận muốn chết. Mấy hôm trước ở trên bàn cơm, Tàn Nguyệt cùng Thái Tử, cũng dám đánh bạo ở trước mặt nàng mặt nàng liếc mắt đưa tình. . . . . .

Nếu như trước nàng cũng thôi, nhưng nàng hiện tại sẽ là Thái Tử phi, cũng chính là thê tử của Thái Tử, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn tướng công của mình cùng nữ nhân khác liếc mắt đưa tình được.

"Dạ, nương nương! Nô tỳ sẽ gọi cửa. . . . . ."

Tiểu Xuân thầm than một tiếng, muốn khuyên nàng hai câu, nhưng lại lo lắng nên bàn tay đành hạ xuống.

Tính tình tiểu thư chính là như vậy, nay Lâm quý phi chỉ nói một câu như vậy, nàng liền cho rằng. . . . . .

Ai cũng nhìn ra tình cảm của Thái Tử đối với Tàn Nguyệt. Nếu nàng dám đụng Tàn Nguyệt, Thái Tử gia biết, ai biết lại sẽ thành bộ dạng gì?

"Mở cửa! Mở cửa. . . . . ."

Cùng với toàn bộ tiếng đập cửa, và giọng nói quen thuộc, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, bất đắc dĩ nhìn Tiểu Mạt liếc mắt một cái.

"Tiểu thư, là Hạo Nguyệt?"

Có lẽ, trong tiềm thức, Tiểu Mạt căn bản là không đem Hạo Nguyệt trở thành chủ tử, nàng rất hận nàng ta, cho nên nói chuyện cũng không tôn kính.

"Đúng vậy! Nàng đến đây, ta đây làm sao có thể thanh tĩnh đúng không? Tiểu Mạt, lát nữa không nên nói lung tung, cố nhẫn nại nàng vài ngày, biết không?"

Âm thầm nắm chặt cái bình trong tay, Tàn Nguyệt lạnh lùng cười, Hạo Nguyệt, nhìn xem ngươi còn có thể tiêu dao mấy ngày nữa đây?

Hừ, đừng trách ta lòng dạ ác độc, ai bảo ngươi hãm hại ta, còn mang bầu hài tử của hắn?

Kỳ thật, ta căn bản không muốn thương tổn ngươi, mặc dù ngươi lần lượt thương tổn ta. . . . . .

Nhưng ngươi thương tổn ta như thế nào, ta cũng có thể tha thứ, có thể không để trong lòng, cười một cái, hoặc là thở dài một tiếng, vân đạm phong khinh. . . . . .

Nhưng, các ngươi ngàn không nên, vạn không nên, không nên thương tổn hài tử của ta.

Đứa nhỏ, là hy vọng duy nhất của ta, nay đứa nhỏ không có, hy vọng của ta cũng không còn . . . . . .

Giống như, hài tử của ngươi, cũng là hy vọng duy nhất của ngươi cùng Thái Tử.

Các ngươi để cho ta mất đứa nhỏ, ta cũng cho các ngươi mất đi đứa nhỏ, như thế nào cảm thấy hợp lý, nàng cũng hiểu được thiên kinh địa nghĩa. . . . . .

245. Chương 245: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 3

Có lẽ, lòng của nàng là thay đổi, trở nên ác độc, trở nên không giống chính nàng.

"Tàn Nguyệt!"

Rõ ràng là vẻ mặt ý cười, nhưng vì sao Tàn Nguyệt nghe qua thì thấy không có một chút cảm giác ôn hòa?

Ngẩng đầu nhìn đã thấy Hạo Nguyệt đi tới, Tàn Nguyệt cười nhạt nói:

"Nhị tỷ, chuyện gì?"

Hạo Nguyệt, nàng rốt cuộc đã tới. So với dự liệu của mình thì đến sớm hơn.

Xem ra có liên quan đến thai nhi, mặc kệ nam nữ, đều đã thay đổi rất nhiều. Hạo Nguyệt tâm cơ vốn cũng sâu đậm , không biết vì sao, ở trước mặt mình có khi thật sự là ngây thơ .

Có lẽ, trong tiềm thức, Tàn Nguyệt vẫn đem nàng trở thành thân nhân của mình!

Nhưng khi thành thân, nàng đã sớm chuẩn bị tốt mũ phượng khăn quàng vai, còn nàng đơn thuần vẫn đều tin tưởng Hạo Nguyệt, đều không hoài nghi tới tại sao nàng phải đưa cho chính mình thứ này, thật cứ nghĩ rằng là nàng đối tốt với mình?

"Các ngươi đi ra ngoài trước!"

Quay đầu nhìn mọi người một cái, Hạo Nguyệt uy nghiêm ra lệnh.

Xem ra, có đứa nhỏ quả nhiên là tốt. Nhìn xem nhiều người như vậy, một đám nô tài như chó Nhật vây quanh chủ, Tàn Nguyệt châm chọc cười:

"Đợi đã! Nhị tỷ, có chuyện gì ngươi nói là được. Ngươi không sợ, tất cả các nàng lui ra rồi, ta sẽ làm điều gì bất lợi với ngươi sao?"

Ánh mắt liếc về phía bụng của nàng, nếu như đứa nhỏ của mình không có việc gì,thì bụng nàng cũng lớn như Hạo Nguyệt.

Ánh mắt của Tàn Nguyệt tối sầm lại, bỗng nhiên thực hâm mộ Hạo Nguyệt, hâm mộ cái bụng mới nhìn qua kia thật là khoa trương.

"Ngươi. . . . . Ngươi sẽ không ngốc như vậy? Tàn Nguyệt, nơi này chỉ còn lại hai người chúng ta, nếu ta vạn nhất bị làm sao, Thái Tử nhất định sẽ không tha cho ngươi . . . . . ."

Hạo Nguyệt che bụng, khẩn trương nhìn Tàn Nguyệt, mà các nha hoàn cũng đều dừng bước lại, chờ Hạo Nguyệt ra lệnh.

"Phải không? Nhị tỷ, ngươi cảm thấy Thái Tử đối với ta như thế nào? Hắn giết ta được sao?"

Chê cười, nàng đá Thái Tử không nhân nhượng, mặc dù chỉ là nghe nói, nhưng đây cũng đủ chứng tỏ sẽ làm một người nam nhân tức giận chứ? Nhưng đến cuối cùng, Thái Tử không phải là cái gì cũng không có nói, nàng vẫn bình yên như cũ sống trên đời sao?

Điều này, Thái Tử cũng có thể dễ dàng tha thứ, nếu đứa nhỏ của Hạo Nguyệt thì càng. . . . . .

246. Chương 246: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 4

"Ngươi. . . . . Tàn Nguyệt, ta không tin ngươi thật sự dám. . . . . ."

Hạo Nguyệt sửng sốt, lời nói Tàn Nguyệt cũng nói đúng đến chỗ đau của nàng, khuôn mặt nhỏ xấu hổ đỏ lên. Hai mắt phẫn hận nhìn vẻ mặt cười nhạt của Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt khẽ cắn môi, cả giận nói:

"Tàn Nguyệt, đừng cho là ta không dám động tới ngươi. . . . . ."

"A, nhị tỷ, ta làm chuyện gì mạo phạm ngươi sao? Ngươi muốn động ta à? Tùy ý, dù sao Địch Mân cũng đã chết, ta bất quá là một quả phụ, làm sao đấu được đường đường là phủ Thái Tử?"

Vẫn là thản nhiên tươi cười, Tàn Nguyệt tuyệt không sợ hãi Hạo Nguyệt nổi giận. Nơi này, Thái Tử còn ở tại quý phủ, Hạo Nguyệt sẽ không dám động đến nàng.

"Hừ, quả phụ! Tàn Nguyệt, ta thiếu chút nữa đã quên. Địch Mân đã chết, ngươi ở nơi này vội vàng muốn tìm nam nhân khác sao?"

Hạo Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nhìn đến mặt cười của Tàn Nguyệt kia khẽ biến, một cỗ khoái ý trả thù đánh úp lại:

"Nói cái gì tình thâm ý trọng, thì ra cũng chỉ là . . . . . ."

Tay gắt gao nắm chặt, nếu không phải là vì đại kế, bất kể nàng là nữ nhân của ai, nắm tay của Tàn Nguyệt đã sớm đánh tới rồi.

Địch Mân đã chết, chuyện này nàng vĩnh viễn nhớ rõ, cũng tuyệt đối sẽ không quên, nhưng nàng không cho phép, có người chất vấn nàng như vậy.

"Nhị tỷ, tình cảm ta và Địch Mân, thật ra không cần ngươi phải quan tâm. Nhưng Thái Tử của ngươi, đối với ngươi dường như cũng quá. . . . . ."

Thanh âm ngừng lại như vậy, Tàn Nguyệt rất có thâm ý nhìn Hạo Nguyệt, ánh mắt mang theo ý trào phúng rõ ràng.

"Ngươi. . . . . Ngươi có ý gì? Thái Tử đối với ta, săn sóc hết mình. . . . ."

Hạo Nguyệt mặt đỏ giống như mông con khỉ. Buổi trưa hôm nay, tình cảnh rõ mồn một trước mắt, tướng công của nàng săn sóc hỏi han Tàn Nguyệt ăn quá ít, mà nàng hiện tại. . . . . .

Tức giận, khó xử, xấu hổ, hết thảy tất cả đều là do nữ nhân phía trước này ban tặng!

"Người tới, mang tiện nha đầu kia tới!"

Nổi giận gầm lên một tiếng, khôi phục khí thế, Hạo Nguyệt cười lạnh nhìn Tàn Nguyệt.

Tàn Nguyệt nhíu mày. Ánh mắt của nàng như vậy là sao? Chế giễu sao? Hay là chê cười?

Nghi vấn trong lòng còn không có đề cập đến, Tàn Nguyệt chỉ biết Hạo Nguyệt tại sao phải xuất hiện vẻ mặt như thế . . . . . .

247. Chương 247: Tàn Nguyệt Pk Hạo Nguyệt 5

Cái gọi là tiện nha đầu, thì ra là chỉ Lam Nhi!

Nhìn Lam Nhi bị hai nha hoàn dẫn vào, trong lòng Tàn Nguyệt đã hiểu rõ.

Chính là, dùng một nha đầu đã phản bội nàng đến uy hiếp nàng. Đây không phải quá mức vô lý?

Huống chi, vừa mới nhìn thấy Lam Nhi, trên mặt của nàng ta cũng sưng đỏ, đây là do nữ nhân này gây thương tích ?

Trên mặt Lam Nhi còn có vết sẹo, chẳng lẽ cũng là Hạo Nguyệt gây nên?

Có khả năng này? Xem ra Hạo Nguyệt thật sự rất hận nàng? Bằng không, làm sao có thể trút giận lên nha đầu của nàng?

Chính là, nàng ta dựa vào cái gì để hận mình đây?

Từ đầu đến cuối, nàng bất kể cái gì cũng không có làm, nàng vẫn luôn là vô tội nhất . . . . . .

Còn bọn họ lại làm hại nàng mất đi đứa nhỏ duy nhất của nàng và Địch Mân.

Địch Mân, cha, nương, hẳn là đều đã oán nàng? Tuy rằng bọn họ không biểu hiện ra ngoài nhưng đó là huyết mạch duy nhất của Địch gia. . . . . .

"Tiện nha đầu, đánh cho ta!"

Hạo Nguyệt vừa mở lời, một nha đầu tiến lên, trái phải cùng tát. Những cái tát giáng xuống mặt của Lam Nhi, Lam Nhi ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng đều không có, chỉ dùng hai mắt khẩn cầu nhìn Tàn Nguyệt, ai oán nhìn nàng. . . . . .

"Dùng sức, đánh mạnh!"

Nhìn từ đầu đến cuối cũng không làm Tàn Nguyệt động lòng, Hạo Nguyệt không cam lòng khẽ cắn môi. Nàng không tin Tàn Nguyệt có thể vô tình với Lam Nhi như thế.

"Đánh đi, cám ơn nhị tỷ, đối với cái loại nha đầu chân ngoài dài hơn chân trong, ta vẫn muốn giáo huấn . . . . . Bất quá, tục ngữ nói, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ. Nàng hiện tại đã không phải là chó của ta, nhị tỷ giúp ta giáo huấn, lại thích hợp quá. . . . . ."

Đây là tiểu thư của nàng sao?

Là người mà ngay cả con kiến bé nhỏ cũng không dám giết sao?

Lam Nhi tuyệt vọng nhìn Tàn Nguyệt, nước mắt cùng với tiếng tát lẳng lặng vang lên trong phòng, có vẻ càng thêm thảm tuyệt.

Thờ ơ, nàng thật sự thờ ơ!

Tàn Nguyệt ngồi lặng, hai mắt thản nhiên nhìn Lam Nhi bị đánh, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích.

Trong lòng Hạo Nguyệt hiện lên một tia không yên, Tàn Nguyệt máu lạnh như vậy, đối với nàng mà nói quá mức xa lạ, Tàn Nguyệt thật sự thay đổi sao?

248. Chương 248: Thái Tử Xuất Hiện

"Nương nương, nha đầu này ngất đi rồi. . . . . ."

Tràng pháo tay bỗng nhiên ngừng lại, một nha đầu bất an hỏi. Hạo Nguyệt nheo mày, khoát tay, có người kéo Lam Nhi đi xuống.

"A, đã quên nói cho Tàn Nguyệt một tiếng rồi, qua một tháng nữa, ta liền trở thành Thái Tử Phi. Tàn Nguyệt, đến lúc đó, sẽ có sắc phong đại điển, nhị tỷ chờ ngươi đi đến chúc mừng."

Thái Tử Phi? Thật đúng là mẫu bằng tử quý. Đứa con này còn chưa có sinh ra mà nàng đã lên mặt. Nhưng, đứa bé này có thật sự được sinh ra không?

"Ta phải chúc mừng nhị tỷ rồi, nỗ lực lâu như vậy, rốt cục đạt được ước muốn . . . . . ."

Tàn Nguyệt trào phúng cười. Nàng làm sao lại nhìn không ra, Thái Tử đối với người tỷ tỷ này của mình có bao nhiêu tình cảm?

Mà trước đó không lâu lời của hắn, lại rõ ràng. . . . . .

Có lẽ, nàng thật sự có thể lợi dụng điểm này .

"Nhị tỷ, các ngươi ở trong này ở bao lâu ? Ngươi cũng phải cẩn thận một chút . . . . . ."

Ánh mắt chỉ nhìn vào bụng Hạo Nguyệt, Hạo Nguyệt khẩn trương hỏi:

"Ngươi nghĩ làm cái gì?"

Xem ra, nữ nhân đều giống nhau. Nhìn Hạo Nguyệt hai tay gắt gao bảo vệ bụng, Tàn Nguyệt buồn bã cười:

Lúc trước, nàng cũng không màng sống chết bảo vệ bụng mình? Chính là, hai tay nữ nhân quá mức vô lực, thật sự có thể bảo vệ được tất cả sao?

"Nhị tỷ, ngươi khẩn trương cái gì? Ta chỉ là muốn nói, ngươi nhìn thấy thái độ của Thái Tử đối với ta. Ngươi cần phải để ý Thái Tử của ngươi, ta không hy vọng hắn nửa đêm lại chui vào giường của ta. . . . . ."

Cái gì?

Chui vào giường của nàng?

Hạo Nguyệt hai mắt phóng hỏa, muốn cố gắng phản bác, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là không biết nên nói như thế nào mới tốt. Giận trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt, nếu ánh mắt có thể giết người, có lẽ Tàn Nguyệt, đã sớm chết trăm ngàn lần.

"Ngươi . . . . ."

"Hạo Nguyệt, sao ngươi ở trong này?"

Thanh âm lạnh lùng, đáng sợ tới mức Hạo Nguyệt vội vàng quay đầu, Thái Tử khẩn trương nhìn Tàn Nguyệt một cái, thấy nàng vẫn tốt cũng không có chịu đả thương gì mới mở miệng chậm thanh nói :

"Ngươi về trước!"

Hắn nói ngươi về trước, là chỉ nàng . . . . . .

249. Chương 249: Hận Thấu Xương

Cố gắng nuốt xuống chua xót trong lòng, Hạo Nguyệt ảm đạm cười, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Thái Tử, thẹn thùng nói:

"Thái Tử, người ta mệt chết, đứa nhỏ không. . . . . ."

"Hạo Nguyệt, ngươi trước về . . . . ."

Hai mắt lạnh lùng, thanh âm của Thái Tử vậy mà không hờn giận, Hạo Nguyệt không cam lòng che miệng, Tiểu Xuân chạy lại đỡ lấy Hạo Nguyệt, chầm chập dịch bước rời đi.

"Nhị tỷ cũng không giống như muốn rời đi?"

Nhìn bóng dáng nàng, Tàn Nguyệt đương nhiên biết Hạo Nguyệt đang lo lắng cái gì.

Chính là, nàng ta cũng quá không biết mình. Nàng là Tàn Nguyệt, nếu quả thật muốn quyến rũ Thái Tử ..., đã sớm làm, hơn nữa đối với Thái Tử, căn bản là không cần quyến rũ, chỉ cần nàng cười cười, có lẽ Thái Tử liền mắc câu.

"Nàng không có thương tổn gì ngươi chứ?"

Không che dấu chút nào sự quan tâm trong ánh mắt, Thái Tử khẩn trương hỏi.

"Thái Tử, ta còn cái gì đáng thương tổn sao?"

Bĩu môi khinh thường, nàng hiện tại cũng chỉ có một cái mạng nhỏ, còn lại cái gì cũng không có, nàng sợ cái gì? Còn có ai có thể gây tổn thương cho nàng?

"Ngươi còn hận ta?"

Ánh mắt tối sầm lại, Thái Tử hối hận nói :

"Tàn Nguyệt, thực xin lỗi, ngày đó không phải ta cố ý. . . . . ."

"Thực xin lỗi, hữu dụng sao? Thái Tử, rất nhiều việc, một khi thương tổn rồi, cũng không phải một câu xin lỗi là có thể giải quyết. Giống như việc ngươi thương tổn ta hay ta thương tổn ngươi đều như nhau . . . . . ."

Tàn Nguyệt hít một hơi, vì sao, hắn còn không hết hy vọng với mình? Giả vờ đối tốt với hắn, sau đó lại hung hăng thương tổn hắn, đây không phải là thủ đoạn trả thù tốt nhất sao?

Nhưng, nàng làm không được, mặc dù chỉ là giả vờ, nàng cũng làm không được!

Người nàng yêu là Địch Mân, yêu là Địch Mân, làm sao có thể giả vờ tình ý cùng nam nhân khác đây?

Tuy rằng, đối với mọi người, thanh danh của nàng sớm không tốt; tuy rằng, cùng Địch Mân ở chung ngày chỉ có vài ngày. . . . . .

"Tàn Nguyệt, ngươi thật sự cứ như vậy hận ta sao?"

Khuôn mặt tuấn tú thương tâm, mang theo tràn đầy u buồn, lúc này, nếu đổi thành nữ tử khác, chỉ sợ đã sớm bị nam tử như vậy bắt làm tù binh, nhưng lúc này là Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt hận hắn!

"Thái Tử, ngươi cứ nói đi?"

"Ta. . . . . ."

250. Chương 250: Diễn Trò

Thái Tử khó khăn nói: "Ngươi còn yêu hắn sao? Hắn đã chết rồi mà ngươi còn trẻ. . . . . ."

"Thái Tử có ý gì, ta nên tái giá sao?" Khóe miệng tràn ra một tia cười lạnh, Tàn Nguyệt tiếp tục nói: "Nên phải gả cho ngươi, làm thị thiếp của ngươi sao?"

"Tàn Nguyệt, ngươi cũng biết, ta không để ngươi chịu thiệt. . . . . Có lẽ hiện tại ta làm không được, nhưng chờ về sau, ta cam đoan, hoàng hậu chỉ có thể là của ngươi. . . . . ."

Thái Tử cuống quít giải thích, vừa rồi Tàn Nguyệt có ý gì, nàng đáp ứng rồi sao?

"Tàn Nguyệt cám ơn ý tốt của Thái Tử . . . . . ."

Trên mặt, ánh lên một ánh mắt tươi cười, nhìn sắc mặt vui mừng của Thái Tử, Tàn Nguyệt thở dài:

"Chờ ngươi có thể làm chủ được rồi nói sau. . . . . ."

"Thái Tử, Thái Tử. . . . . ."

Hai người đang nói chuyện thì có người liền la hét chạy vào. Thời khắc mấu chốt bị người quấy rầy, Thái Tử không khỏi hờn giận nhăn mặt nhíu mày:

"Cút!"

"Thái Tử. . . . . Nhưng. . . . . ."

Nha đầu lui ra phía sau từng bước, ngập ngừng không dám nói lời nào, nhưng không dám như vậy rời đi.

"Chuyện gì?"

Thấy nàng quen mặt, hẳn là vừa mới cùng Hạo Nguyệt rời khỏi, Tàn Nguyệt trong lòng hiểu rõ. Hạo Nguyệt làm sao có thể yên tâm để Thái Tử cùng mình ở một chỗ? Hiện tại vội vã chạy lại đây như vậy, hẳn là Hạo Nguyệt lại có cái quỷ kế gì?

"Dạ . . . . . Là nương nương. . . . . Nương nương đau bụng, có thể là. . . . . ."

"Cái gì?"

Thái Tử cả kinh, đối với đứa bé này, hắn vẫn khá coi trọng . Nghe được sự việc có liên quan đến đứa nhỏ, Thái Tử sốt ruột bỏ chạy ra ngoài. Chạy đến cửa, nhìn đến vẻ mặt cười nhạo của Tàn Nguyệt, hắn cuống quít giải thích nói:

"Tàn Nguyệt, ta qua nhìn xem, chỉ là vì đứa nhỏ. . . . . ."

Có cần phải giải thích như vậy sao? Biểu hiện của hắn đã đủ rõ ràng. Tàn Nguyệt gật gật đầu, nhìn bóng hai người biến mất, Tàn Nguyệt lạnh lùng nở nụ cười.

"Tiểu thư, con của nàng. . . . . ."

"Lần này, hẳn là giả!"

Tàn Nguyệt cười nhạt, nhìn một lần nữa bình tĩnh thở dài:

"Nhưng, nhiều khi không cần lôi đứa nhỏ ra để nói giỡn như vậy. Bởi vì nhiều thời điểm nói giỡn nhiều quá cuối cùng thành sự thật."

251. Chương 251: Thích Khách

Làm là thật còn diễn là giả. Kỳ thật không hề chỉ là một lời nói dối. Chỉ tiếc, đến khi Hạo Nguyệt biết thì đã hối hận, sớm biết vậy thì đã chẳng làm!

Có lẽ trong lời nói của Tàn Nguyệt là thật, cũng có lẽ là bụng của Hạo Nguyệt thật sự có vấn đề. Thái Tử bọn họ chung quy không có ngủ lại. Mà Tàn Nguyệt cũng định 1 ngày sau sẽ trở về phủ Tướng quân, ở nơi đó chờ tin tức tốt của bọn hắn.

Chính là ông trời chung quy sẽ không để cho cuộc sống của nàng quá mức bình thản. Hôm đó ban đêm, âm thanh binh binh bàng bàng vang lên làm nàng thức tỉnh khỏi giấc ngủ say. Tàn Nguyệt mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hai bóng người bên ngoài.

Trời ạ, ai có thể nói cho nàng biết, đây là tình huống gì?

Hai người ở trong phòng của nàng đánh nhau? Hai Hắc y nhân? Là nội gián sao?

Vẫn nói, bọn họ nửa đêm rảnh rỗi không có việc gì, tới đây luận bàn võ công?

Mở mắt ra, nhìn ánh sáng lóe lên của hàn quang binh khí, trong lòng Tàn Nguyệt có chút không yên . . . . . .

Muốn gọi người nhưng bọn họ ở gần như vậy. Nàng vừa kêu, không chừng người cứu mạng còn chưa tới thì cái mạng nhỏ của nàng có thể quy tiên rồi. . . . . .

Chạy ra ngoài trốn, nàng không có võ công, chạy cũng không nhanh, có thể ở dưới tầm mắt của bọn họ mà đào tẩu sao?

Có lẽ, việc duy nhất hiện tại nàng có thể làm , cũng chỉ có giả bộ ngủ.

Tiếng hít thở, trước sau như một đều đều, thân mình cũng không nhúc nhích, chỉ có hai mắt, nhanh như chớp nhìn hai người bên ngoài, chỉ hy vọng bọn họ có thể nhanh chút đi khỏi, nhanh chút rời đi. . . . . .

"Ngươi là ai? Tại sao muốn ngăn đường tài lộc của ta?"

Rốt cục, nghe được có tiếng người nói, Tàn Nguyệt vội vàng lắng tai nghe, trừng mắt to, nhưng vô luận làm như thế nào,nàng cũng nhìn không ra, vừa nãu là ai nói.

"Không thể động đến nàng! Ít nhất, hiện tại không thể!"

Thanh âm lạnh lùng, cho tới bây giờ Tàn Nguyệt chưa từng nhe thấy. Người thứ nhất nói chuyện cười hắc hắc:

"Không thể động? Chê cười, tính mạng của nàng ta định rồi. . . . . ."

Xoẹt một tiếng, Tàn Nguyệt chỉ thấy bóng dáng 1 người khụy xuống, không còn ánh sáng của binh khi, dường như có người bị thương. . . . . .

"Ngươi. . . . . Ngươi dùng ám khí. . . . . ."

Có người chậm rãi rồi ngã xuống, người kia cười nói:

"Binh bất yếm trá! Ám khí thì làm sao?"

"Không làm sao, nhưng ta muốn giữ lại mạng của ngươi. . . . . ."

252. Chương 252: Vu Oan

Cùng với thanh âm lạnh lùng, bên trong lại hạ xuống một bóng dáng, Tàn Nguyệt hoảng sợ mở to miệng, người kia. . . . . .

Người kia. . . . . .

Người kia, dĩ nhiên là hắn!

Ngày đó bắt cóc mình!

Cũng là người của Thái Tử!

Tại sao là hắn?

Hắn tại sao lại ở chỗ này? Vừa mới cùng người kia nói chuyện đã ngã xuống, bên trong đầy mùi máu tươi . Tàn Nguyệt hoảng sợ nhìn người kia đến gần, cũng nhịn không được nữa, định kêu lên. . . . . .

"Im miệng!"

Một tiếng này, đủ để hù dọa người của Tướng phủ!

Người nọ mắng một tiếng, oán hận nhìn Tàn Nguyệt, xoay người rất nhanh bay ra ngoài. . . . . .

"Tiểu thư. . . . . ."

Tiểu Mạt tiến vào, vòng qua thi thể ở ngoại sảnh. Nàng đốt đèn, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tàn Nguyệt mà tự trách nói :

"Tiểu thư thực xin lỗi, Tiểu Mạt đều không có nghe thấy. . . . . ."

"Ô ô. . . . . ."

Không dám nhìn người ở phía ngoài, Tàn Nguyệt chui vào trong lòng Tiểu Mạt , sợ hãi khóc lên.

"Tiểu thư, tiểu thư không có việc gì rồi, về sau Tiểu Mạt sẽ ngủ cùng tiểu thư, về sau Tiểu Mạt. . . . . ."

Ô ô, nàng rốt cuộc là đắc tội với ai , là Cúc Văn sao?

Ô ô, ai muốn giết nàng? Ai không muốn nàng sống?

Liễu tướng bọn họ nghe tin tới , nhìn xác Hắc y nhân, ánh mắt tối sầm lại:

"Tàn Nguyệt, ngươi không sao chứ?"

"Ô ô, ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt run run ôm Tiểu Mạt, một câu đầy đủ cũng nói không được. Quản gia tiến lên, nhỏ giọng nói:

"Lão gia, là một hắc y nhân lạ hoắc. Hắn đã tắt thở!"

"Xử lý sạch!"

Liễu tương tức giận rống lên, không nghĩ tới ở trong phủ của mình cũng xuất hiện chuyện như vậy. Những người này, cũng thật sự là quá lớn gan.

"Cha, là Nhị nương, nhất định là Nhị nương làm. . . . . ."

Nhìn đến vào cửa là Cúc Văn, Tàn Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mông mông khóc lóc nói.

"Tàn Nguyệt, ngươi không được ngậm máu phun người . . . . . Ta. . . . . Ta không biết hắn, tại sao có thể là ta làm. . . . . ."

Cúc Văn bất an nhìn người trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia bối rối, nàng túm lấy áo của Liễu tướng run run nói :

"Lão gia, hắn là ai vậy, chết như thế nào . . . . . ."

253. Chương 253: Không Nên

"Thích khách!"

Bỏ tay Cúc Văn ra, Liễu tướng đi đến trước giường Tàn Nguyệt, cầm lấy tay Tàn Nguyệt nhẹ nhàng hỏi:

"Tàn Nguyệt, ngươi không sao chứ? Có làm ngươi sợ không ?"

Tự trách mình, nếu sai người ở đây cùng Tàn Nguyệt , nếu hắn tìm người đến hầu hạ nàng thì mọi chuyện sẽ không phát sinh chuyện như vậy .

"Cha. . . . . ."

Ôm lấy Liễu tướng, hai mắt e ngại nhìn Cúc Văn, Tàn Nguyệt hoảng sợ nói:

"Không được, ngươi không được lại đây. . . . . Không nên. . . . . Ta không tra xét, không tra về cái chết của nương. . . . . ."

Một người đến để giết của nàng, người còn lại cứu nàng. Tất cả đều diễn ra trong phòng của nàng. Nàng không biết trong phủ này còn cất giấu bao nhiêu người?

Tàn Nguyệt thống khổ nhắm mắt lại, thân mình nhịn không được run lên . . . . . .

Người muốn giết nàng có nói, không được ngăn cản con đường phát tài của hắn. Ai sẽ vì tiền mà giết nàng đây?

Nhìn vẻ mặt oan khuất của Cúc Văn nhưng người nàng nghĩ đến cũng chỉ có Cúc Văn . Cúc Văn cực kỳ hận nàng, cũng là người có động cơ lớn nhất để hại nàng.

"Ngươi. . . . . Tàn Nguyệt, lão gia, ta không có. . . . . Ta không có. . . . . ."

Cúc Văn bước lên trước, nhìn xác chết trước mặt, mặt trắng bệch.

"Tàn Nguyệt, không có việc gì rồi, về sự thật cái chết của mẹ ngươi, cha sẽ tra rõ . . . . . ."

Sẽ tra rõ sao? Đã nhiều năm như vậy rồi, tra rõ như thế nào?

Tàn Nguyệt thầm than một tiếng, buông Liễu tướng ra, cười khổ nói:

"Cám ơn phụ thân . Tàn Nguyệt cũng ra ngoài đã lâu , phải về nhà . . . . . ."

Dù sao, Hạo Nguyệt bọn họ cũng đi rồi, Cúc Văn cũng nổi lên sát tâm với nàng. Vừa mới là người của Thái Tử cứu nàng, cũng không biết là ai tới giết nàng, vẫn là chuyện của nàng, dù sao không nhiều chuyện tốt.

Nhắm mắt lại, nước mắt lạnh rơi xuống, nàng vừa vặn dùng lý do này rời đi, về sau Hạo Nguyệt xảy ra chuyện, như thế nào cũng không liên quan đến nàng.

Dù sao, nàng cùng Hạo Nguyệt, cũng không có một mình tiếp xúc, mà nàng lựa chọn thời điểm hạ độc khi tất cả mọi người đang nhìn Thái Tử, không ai chăm chú nhìn tay của nàng.

Thuốc kia mấy ngày nữa mới có thể phát tác . Lúc trước lựa chọn loại thuốc này, cũng là vì tránh để lộ dấu vết. Tuy rằng nàng không sợ cùng hài tử kia đồng quy vu tận, nhưng nàng lại không muốn liên lụy đến phủ tướng quân, liên lụy đến thân nhân của mình.

Lâm quý phi nhiều thủ đoạn, nàng cũng nghe nói qua , không phải vạn thời điểm bất đắc dĩ, cũng sẽ không trở thành kẻ địch của Lâm quý phi. . . . . .

254. Chương 254: Nàng Bị Oan Uổng Sao

Tàn Nguyệt nghĩ như vậy nhưng không biết ở trong mắt Lâm quý phi, Tàn Nguyệt sớm trở thành kẻ địch rồi.

Sở dĩ không có động thủ, không phải bởi vì bà ta nhân từ mà bởi vì bà ta sớm đã có kế sách đối phó với Tàn Nguyệt.

"Tàn Nguyệt, ngươi phải về?"

Đột nhiên, nghe việc nữ nhi phải rời khỏi, trong lòng Liễu tướng trở nên tiếc nuối.

Nghĩ đến Địch Mân, việc hắn xuất chinh là mình đề nghị. Hắn đã chết, mình cũng có chút quan hệ. Đối với Tàn Nguyệt, hắn cảm thấy vạn phần áy náy, đau lòng, không muốn nàng cứ như vậy rời đi.

"Ta phải về. Cha, người cũng biết, có người không chào đón ta ở nơi này . . . . . ."

Rũ mắt xuống, đôi mắt đẹp hơi đỏ lên, Liễu tướng cả giận nói:

"Đây là nhà của ngươi, ai dám không chào đón?"

Hắn hiểu được, ý tứ của Tàn Nguyệt là ám chỉ Cúc Văn. Bởi vì Tàn Nguyệt nhận định, năm đó chuyện nương của nàng chết cùng Cúc Văn có liên quan, hơn nữa qua nhiều năm như vậy, Cúc Văn cũng đối xử không tốt Tàn Nguyệt.

Nhưng, mọi sự cũng cần có chứng cớ. Không có chứng cớ, hắn có thể xử trí Cúc Văn như thế nào?

Mà vạn nhất có chứng cớ rồi, nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ đến ngày đó, Như Yên quỳ trên sân, lời thề son sắt nói là mình oan uổng . . . . . .

Thề trước trời đất rằng đứa nhỏ là của hắn, còn cả việc đi trên than hồng đến mức muốn ngất đi.

Tim của hắn vẫn rất đau, rất đau. Như Yên phản bội hắn, đã làm mọi việc để hắn có thể tha thứ, hắn có thể nói Như Yên là trừng phạt đúng tội, nhưng nếu, Như Yên không phản bội hắn?

Nếu đúng như Tàn Nguyệt nói, lúc trước tất cả đều là giả dối, là có người hãm hại Như Yên, vậy. . . . . .

Suốt cả 1 buổi tối thống khổ nhắm mắt lại, Liễu tướng cảm thấy rối rắm vì vấn đề này, nghĩ nếu quả thật như vậy, thì phải làm sao. . . . . .

Hi vọng Như Yên là trong sạch , không phản bội tình cảm của bọn họ; nhưng hắn lại sợ hãi Như Yên thật sự trong sạch, nếu như vậy, hắn có cái gì để đối diện với Như Yên ở dưới cửu tuyền, còn có việc từ nhỏ Tàn Nguyệt đã bị mọi người khi dễ?

Đau lòng khó chịu, Liễu tướng trắng đêm khó ngủ.

"Cha, đã trễ thế này, nương nói không thể thức đêm, muốn người nghỉ ngơi sớm một chút!"

Một tiểu nam hài 8 tuổi đi đến, chui vào trong lòng Liễu tướng, thần thái dị thường dậm chân nói.

Cả người không khoẻ

"Vệ Trạch, sao ngươi không ngủ?"

Nhìn canh giờ, sớm qua giờ tý, không nghĩ tới đêm nay hắn lại ngồi nhiều canh giờ như thế.

"Cha, người cũng không có ngủ. . . . . ."

Vệ trạch ngẩng khuôn mặt nhỏ, nhìn Liễu tướng lo lắng hỏi:

"Cha, người không thoải mái sao?"

"Vệ Trạch, cha không phải không thoải mái, nhưng gần đây triều đình nhiều chuyện, cha phải suy nghĩ nhiều chuyện. Đi, đi ngủ!"

Vệ Trạch, là con trai duy nhất của hắn, cũng là con của Cúc Văn, đệ đệ của Hạo Nguyệt, năm nay vừa mới tám tuổi.

******

"Ngươi thế nào?"

Trở lại phủ Thái Tử, nhìn vẻ mặt đầy nước mắt của Hạo Nguyệt, Thái Tử không kiên nhẫn quát.

"Thái Tử, người ta, bụng ta không thoải mái. . . . . ."

Bịt miệng khóc. Mọi người đều nói bộ dạng nữ nhân khi khóc là đẹp nhất, nàng như bây giờ, có phải cũng như thế không?

Nàng không khác gì kiếp con ngựa, duy nhất cũng chỉ có đứa nhỏ trong bụng. Nếu như là 1 nam hài thì càng tốt.

"Ngươi. . . . . Tìm đại phu. . . . . ."

Nổi giận gầm lên một tiếng, đưa cho Hạo Nguyệt một ánh mắt xem thường, Hạo Nguyệt sợ tới mức run run, nhỏ giọng nói:

"Người ta không phải muốn ngươi cùng. . . . . ."

"Liễu Hạo Nguyệt, ngươi nói cái gì?"

Quát lên một tiếng lớn, Hạo Nguyệt sợ tới mức vội vàng câm miệng, ngoan ngoãn theo Tiểu Xuân giúp đỡ trở về, trên mặt mang theo hận ý không cam lòng.

"Nương nương không cần tức giận, tức giận không tốt với con!"

Giúp đỡ Hạo Nguyệt ngồi xong, Tiểu Xuân lấy lòng nói.

"Hừ, không tức giận? Ta làm sao có thể không tức giận? Chỉ là thấy nàng thôi mà hồn của Thái Tử đã bị người ta quyến rũ."

Đều nói, thời điểm mang thai là quan trọng nhất, rất cần người khác quan tâm chăm sóc. Nhưng Thái Tử đều không dành quan tâm cho nàng.

"Tiểu thư, phu nhân đã nói qua cho Tiểu Xuân biết, sẽ không bỏ qua cho nha đầu kia .. . . . ."

Tiểu Xuân lấy lòng cười, Hạo Nguyệt nhíu mày, cười lạnh nói:

"Vậy là tốt rồi, ngươi phái người báo với nương ta, phải nhanh một chút!"

Nói thì nói như thế , nhưng này cái không thể mau chóng, cũng không phải ba ngày hai ngày là xong chuyện. Qua ba ngày, nha đầu kia không những không có chuyện gì mà Hạo Nguyệt lại bỗng nhiên cảm thấy cả người không khoẻ.

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi cho ta ăn cái gì?"

255. Chương 255: Trúng Độc

Nhìn vết thương chồng chất của Lam Nhi, cố ý cho Tiểu Xuân giám sát nàng đến phòng bếp bưng thuốc bổ tới, nhe răng nhếch miệng nhìn nàng, trong lòng Hạo Nguyệt vạn phần sảng khoái. Nhưng vừa uống vài ngụm chỉ chốc lát sau, đã cảm thấy không thích hợp .

"Nương nương, ta chỉ là từ phòng bếp mang lại đây, căn bản là cái gì cũng không làm .. . . . ."

Lam Nhi hoảng sợ khoát tay, Hạo Nguyệt cả giận nói:

"Còn nói không có? Không làm cái gì thì ta làm sao có thể khó chịu như vậy?"

Tiểu Xuân quýnh lên, nhìn mặt Hạo Nguyệt tái nhợt, tìm người đi kêu đại phu, mà Thái Tử trong thư phòng, cũng nghe nha đầu đến báo.

"Cái gì, không thoải mái? Tại sao nàng lại không thoải mái?"

Thái Tử hờn giận, nhăn mặt nhíu mày. Hạo Nguyệt này mang đứa nhỏ có gì đặc biệt hơn người, cách mấy ngày lại kêu không thoải mái, nàng không thấy phiền nhưng trong lòng hắn rất không thoải mái?

"Thái Tử, Vương Phi. . . . . Lần này là thật sự không thoải mái, mặt đều tái nhợt. . . . . ."

Nha đầu ngập ngừng , chỉ sợ Thái Tử không qua, Thái Tử không tin, nhíu mày:

"Ngươi về trước đi. Bổn vương lát nữa sẽ qua!"

Hạo Nguyệt, những việc từ trước đến giờ, chờ đứa nhỏ sinh ra, bổn vương mới thu thập ngươi!

Suy nghĩ 1 hồi, Ngô Cầu chạy tiến vào, sốt ruột nói :

"Thái Tử, lần này chỉ sợ là nàng thật sự có chuyện. . . . . ."

"Cái gì?"

Nổi giận gầm lên một tiếng, trong thư phòng không thấy bóng dáng Thái Tử? Ngô Cầu hít một hơi, Thái Tử, không nghĩ tới vẫn là nên. . . . . .

"Đại phu, ta thật là khó chịu. . . . . ."

Cũng không phải chỉ là đau, Hạo Nguyệt cảm thấy, trước mắt mơ mơ hồ hồ một mảnh, bóng người lúc ẩn lúc hiện , nàng thật sự rất đau đầu.

Mà trong bụng, còn loáng thoáng đau , từng trận từng trận , rất không thoải mái.

"Thế nào?"

Thái Tử hấp tấp tới, đại phu sợ tới mức vội vàng cúi đầu: ?

" Thái Tử, lão phu. . . . . ."

"Ít nói nhảm, đứa nhỏ thế nào?"

Thái Tử hờn giận, chặn lời đại phu mà nói..., ánh mắt nhìn vẻ mặt thống khổ của Hạo Nguyệt, nghe tiếng khóc của nàng, lòng nóng như lửa đốt.

“Trúng độc. . . . . .”

Là trúng độc, mấu chốt không biết đây là độc gì. . . . . Đại phu run rẩy, nhìn hai mắt Thái Tử bốc hỏa , ừng ực một tiếng sợ tới mức hôn mê bất tỉnh . . . .

256. Chương 256: Làm Sao Lại Sai Lầm

“Hừ, phế vật. . . . . Thái y, Thái y đâu. . . . . .”

Đá đại phu mấy đá, Thái Tử hô lớn.

. . . . . .

“Thái y, thế nào?”

Lâm quý phi lo lắng, nhìn Thái y mặt mày càng nhăn, trong lòng không yên tĩnh càng ngày càng rõ.

” Nương nương, là trúng độc, nhưng cựu thần còn không biết đó là độc gì. . . . . .”

Cúi đầu, mấy vị thái y cúi đầu , một người trong đó bất đắc dĩ đứng ra nói.

“Trúng độc? Làm sao có thể?”

Trong phủ, nàng không phải dặn đi dặn lại, phải cẩn thận ăn uống sao?

Ánh mắt đảo qua, Lâm quý phi cả giận nói:

” Là do ăn cái gì rồi? Còn không mau tra. . . . . .”

“Hồi bẩm nương nương. . . . . Vương Phi là uống thuốc bổ mới như vậy.”

Tiểu Xuân chỉ chỉ thuốc trên bàn , Thái y đi qua xem xét. Lâm quý phi cả giận nói:

“Thuốc qua tay những ai, đi ra đây hết cho ta.”

******

Phủ tướng quân

“Tiểu Mạt, ngươi nói thật sự?”

Khóe miệng khẽ cong lên, ý cười mê người. Tàn Nguyệt vui vẻ hỏi.

“Dạ, nghe nói đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, bất quá. . . . . .”

Tiểu Mạt cúi đầu, không biết nên hay không nên nói cho tiểu thư, đứa nhỏ cũng không có bị sảy.

“Bất quá cái gì? Đứa nhỏ thế nào?”

Nàng muốn là mạng đứa nhỏ, cũng không muốn mạng của Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt hôn mê chưa tỉnh, thực tại có chútngoài ý muốn.

“Đứa nhỏ tạm thời không có việc gì. . . . . .”

“Cái gì? Đứa nhỏ không có việc gì? Làm sao có thể?”

Tàn Nguyệt khiếp sợ đứng lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Mạt, hi vọng, nàng chỉ là hay nói giỡn.

“Bọn họ nói như vậy, đứa nhỏ rất tốt, chỉ là Hạo Nguyệt hôn mê. . . .”

Sẽ không , dược tính không lệch lạc nhiều như vậy!

Tàn Nguyệt khiếp sợ ngồi xuống, vẫy tay cho Tiểu Mạt lui ra, lấy ra cái bình trong tay áo, cẩn thận nhìn một lần. . . . . .

Màu sắc giống nhau, đều là vô vị, đây là thuốc của mình, làm sao có thể sai lầm được?

Bàn tay mềm vươn, nhấp một chút trên đầu lưỡi, không có bất kỳ tư vị thuốc, đột nhiên cảm giác được có chút khác lạ . . . . . .

Không đúng, là có chút không thích hợp, thuốc nhan sắc vi nhạt, còn lại tạm thời còn không rõ ràng. . . . . .

Là thời gian kéo dài sao?

257. Chương 257: Trúng Kế

Lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ đến ngày đó, nàng vứt bình thuốc kia, nàng nhớ rõ thuốc kia cũng là vô vị , chẳng lẽ là. . . . . .

Nhưng, làm sao có thể? Bình thuốc nàng vẫn luôn mang ở trên người, làm sao có thể bị người đánh tráo?

Ánh mắt của Tàn Nguyệt tối sầm lại, nhớ lại một đêm kia, trong phòng đột nhiên xuất hiện Hắc y nhân, đột nhiên cảm giác được nguyên nhân từ đâu.

Buổi tối, lúc nàng ngủ, cũng chỉ có thời điểm đó mới có thể để người ta có cơ hội hoán dược . . . . . .

Mà nàng, thế nhưng ngây ngốc , cái gì cũng không biết . . . . .

Nghĩ đến đây, nàng làm sao có thể không sợ hãi, làm sao có thể cho rằng cái gì cũng không biết?

Mà Ngũ hoàng tử hao tổn tâm tư để cho nàng hoán dược, muốn nàng tự mình hạ độc, mục tiêu cũng là đứa nhỏ của Hạo Nguyệt, đây cũng là vì sao?

Tâm, thật lạnh thật lạnh . . . . . .

Thân, lạnh rung đầu . . . . . .

Tối tăm ở bên trong, phảng phất có một tấm lưới thổi quét mà đến, bao phủ nàng, cũng bao lấy nàng. . . . . .

Nàng trúng kế!

Khẽ cắn môi, nghĩ đến Ngũ hoàng tử hay thay đổi, Tàn Nguyệt trong lòng càng thêm không yên. Chính là hiện tại cái gì cũng không thể làm, nàng chỉ có thể chờ Ngũ hoàng tử đến tìm nàng. . . . . .

Trên ánh trăng ngọn liễu, nhìn Nguyệt Nha Nhi ngoài cửa sổ, Tàn Nguyệt không hề buồn ngủ, chỉ mặc quần áo đơn bạc, gió nhẹ thổi tới, Tàn Nguyệt co người lại, nhưng cũng vào lúc này, bỗng nhiên cảm thấy trên vai trầm xuống, lưng ấm áp.

Ai?

Quay đầu lại, nhìn tuấn nhan gần trong gang tấc, Tàn Nguyệt chua xót cười:

“Có lời gì ngươi nói đi.”

Trong mắt, làm như sớm thấy rõ hết thảy, Ngũ hoàng tử tà mị cười, thân thủ áp trên vai Tàn Nguyệt, đầu tiến đến bên tai Tàn Nguyệt, nhẹ giọng nói:

“Ngươi đều đã đáp ứng đúng không?”

Giọng của hắn rất nóng, cũng rất ngứa, Tàn Nguyệt không được tự nhiên giật giật thân mình, rời khỏi Ngũ hoàng tử một chút.

Nghe mùi thơm tự nhiên của cơ thể Tàn Nguyệt, Ngũ hoàng tử chỉ cảm thấy trên người một trận xao động, thân mình không hiểu khát vọng ở đâu tới. Hắn tiến lại gần nàng, người con gái thấy nhiều biết rộng làm cho lòng người say hương vị.

"Ngươi nói đi!"

Ánh mắt của Tàn Nguyệt tối sầm lại, thân phận mình như cá nằm trên thớt, cảm giác thật sự thật không tốt. Mà động tác của Ngũ hoàng tử lại lỗ mãng, ai biết hắn đang có chủ ý gì?

Cẩn thận là hơn, Tàn Nguyệt thầm nghĩ.

258. Chương 258: Trúng Kế 2

"Thẳng thắn. . . . . Tàn Nguyệt, kỳ thật ta thích nhất chính là người thẳng thắn. . . . . Ngươi cũng đã biết, từ sau lần gặp mặt trước, bổn vương đối với ngươi, là nhớ mãi không quên . . . . . ."

"Ha ha, phải không? Ngũ hoàng tử, ta không phải là nên cảm thấy vinh hạnh sao? Bất quá, ngươi không phải đã tới sao?"

Tàn Nguyệt trào phúng cười, những lời nói dùng để đối phó tiểu cô nương nhiều thủ đoạn, tốt nhất không cần sử dụng đối với nàng! Nàng không để mình bị đẩy vòng vòng, cho tới bây giờ sẽ không mắc mưu!

"Chỉ giáo cho?"

Ngũ hoàng tử im lặng, nhưng hắn vẫn từng bước đi về phía trước, đi về phía Tàn Nguyệt quá gần.

"Thuốc của ta là ngươi đổi ?"

Lấy ra bình thuốc , Ngũ hoàng tử khẽ cười nói:

"Nguyệt Nhi, ta vì sao phải đổi thuốc của ngươi? Ngày đó, không phải ta cho ngươi thuốc sao?"

Ánh mắt trêu đùa nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt khó hiểu nhìn hắn:

"Ngươi cho ta thuốc? Ngươi có biết, ta không có khả năng dùng những thuốc kia . . . . . ."

"Vậy cũng có thể chính ngươi cầm nhầm. . . . . Nguyệt Nhi, ngươi phải biết, ta không thích ai làm trái lời ta. . . . . ."

Ngũ hoàng tử biến sắc, Tàn Nguyệt chột dạ cúi đầu, ngày đó nàng đã đáp ứng hắn, nhưng cũng không có nói nhất định dùng thuốc của hắn. Mục đích của bọn họ là một, chỉ cần kết quả không khác không phải đều có thể sao?

Hơn nữa, nàng chính là không muốn làm cho Hạo Nguyệt sinh hạ đứa nhỏ, cũng không muốn gây ra việc gì .

"Ngươi. . . . . Ngũ hoàng tử, ta cũng có nói, ta chỉ không muốn thấy hài tử kia xuất thế, ngươi lúc ấy cũng đồng ý. . . . . ."

Nâng lên con mắt sáng, ngăn chặn sợ hãi trong lòng, Tàn Nguyệt tận lực biểu hiện không sợ hãi.

Chính là thật sự không ngại sao? Chỉ có Tàn Nguyệt tự mình biết, lúc này lòng bàn tay của nàng tràn đầy mồ hôi.

"Nguyệt Nhi, ngươi không phải là đã quên? Nếu dùng thuốc của ngươi, ta lại tặng cho ngươi thuốc, chẳng phải là thành thừa sao?"

Ngũ hoàng tử hai mắt mỉm cười, chính là nụ cười kia đều làm cho người ta cảm giác được sự giả tạo trong đó.

"Ngươi. . . . . Ngươi cho ta hay , rốt cuộc đó là thuốc gì?"

259. Chương 259: Hồ Ly, Hồ Ly Giảo Hoạt!

Nhìn vẻ mặt tuấn tú của Ngũ hoàng tử , Tàn Nguyệt rất muốn đưa hắn một quyền, rất muốn rất muốn.

"Nguyệt Nhi, ngươi không cần nhìn ta nóng như vậy, ta là một nam nhân bình thường, nếu một chút kìm lòng không đậu, vậy cũng . . . . . ."

Uy hiếp sao?

Ngũ hoàng tử liếm liếm môi, mị hoặc nói.

"Ngươi. . . . . Ai nóng bỏng nhìn ngươi? Ngươi nói đi, rốt cuộc muốn làm gì?"

Trợn mắt trừng trừng, Tàn Nguyệt chợt phát hiện, đối mặt với vị hoàng tử này, nàng thật không thể đoán biết được . Nếu như chẳng may, nếu biết hôm nay. …. . . . .

Đã biết có khả năng bị nguy hiểm? Nhớ rõ ngày đó, là hắn "Thỉnh" mình tới , nàng thật sự có đủ khả năng để phản kháng người này sao?

"Nếu như nói, ta muốn ngươi?"

Đôi mắt nhìn chăm chú, Ngũ hoàng nhẹ hỏi.

"Ha ha, ngươi có thể muốn mạng của ta!"

Mạng, chỉ có một cái, nàng sẽ không cho phép ai làm bẩn chính mình, thật sự không được, không phải còn có thể tự sát sao?

Kết thúc cuộc đời, kỳ thật cũng không khó , mấu chốt là xem người này có thật sự tuyệt vọng hay không.

"Nguyệt Nhi, ta không muốn mạng của ngươi, chính là muốn ngươi. . . . . ."

Ngũ hoàng tử tiến về phía trước một bước, Tàn Nguyệt cười nhạo nói:

"Phải không? Ngũ hoàng tử làm như vậy, cũng chỉ là muốn được đến gần ta sao?"

Hừ, lừa ai đó? Hắn muốn , có lẽ thật sự có nàng, nhưng mục đích của hắn tuyệt đối không phải là nàng!

"Nữ nhân thông minh, ta phát giác, ta càng ngày càng thích ngươi ."

Ngũ hoàng tử lui về phía sau từng bước, khẽ cười nói:

"Ta muốn vô cùng đơn giản, ngoài việc trừ bỏ đứa nhỏ của Hạo Nguyệt, ta còn muốn thế lực của Địch gia!"

Ánh mắt lạnh lùng, không có thái độ cợt nhả. Tàn Nguyệt cười lạnh nói:

"Ngũ hoàng tử, ngươi cũng không xem xem Tàn Nguyệt ta là ai . Ta là một nữ lưu, ngươi cho là Địch lão tướng quân có thể nghe lời của ta sao?"

Muốn đắc ý, nếu bởi vì chính nàng mà làm cho Địch lão tướng quân lâm vào chỗ khó xử, đánh chết nàng cũng sẽ không làm như vậy.

Mà nàng cũng thật sự là rất ngốc, làm sao có thể không nghĩ đến ý đồ này của Ngũ Hoàng Tử với mình.

"Nguyệt Nhi, ngươi phải biết, nếu chuyện này để lộ ra ngoài, ngươi nói hoàng thượng sẽ làm như thế nào? Lâm quý phi sẽ làm như thế nào? Còn thái tử, cho dù hắn còn tâm với ngươi, hắn sẽ tiếp tục che chở cho ngươi sao?"

Sóng mắt hơi đổi, hai mắt mỉm cười nhìn Tàn Nguyệt, hắn tin tưởng, Tàn Nguyệt nhất định sẽ hiểu được phải lựa chọn như thế nào.

"Ngươi dám uy hiếp ta? Đừng quên, thuốc là của ngươi. . . . . ."

260. Chương 260: Ta Nên Làm Cái Gì Bây Giờ?

"Của ta? Ai đã nhìn thấy? Ai đã từng gặp? Tàn Nguyệt, không cần quá ngây thơ, nay chúng ta là người trên một thuyền. . . . . Cũng không đúng, chứng cớ của ngươi đang nằm ở trong tay ta, tội mưu hại hoàng tử cũng không phải là tội danh bình thường. . . . . ."

Ngũ hoàng tử thở dài, vẻ mặt thương cảm vô hạn.

Tàn Nguyệt nhẹ nói :

"Ta đây có phải hay không nên cám ơn ngươi? Cám ơn ngươi thiết kế cạm bẫy để cho ta chui vào?"

"Thế thì không cần, ta chỉ là muốn bảo hộ ngươi. . . . . ."

Chưa kịp chuẩn bị, Ngũ hoàng tử đã kéo Tàn Nguyệt qua, cười nhẹ nói:

"Hơn nữa, ta không đành lòng để ngươi bị Lâm Quý Phi giết chết. . . . . ."

Lâm quý phi? Chẳng lẽ ngày đó, hắn đã ở bên cạnh sao?

Trong đầu kêu loạn , Tàn Nguyệt bỗng nhiên cảm giác mệt mỏi quá, thời điểm hoàn hồn, Tàn Nguyệt mới biết được, lúc này nàng đang ở trong lòng Ngũ hoàng tử !

"Ngươi. . . . . Buông tay. . . . . ."

Lửa giận vừa ra, Tàn Nguyệt cuống quít tránh , Ngũ hoàng tử không buông tay ra, thở dài:

"Tùy ngươi, nếu ngươi hi vọng toàn bộ người trong phủ biết trong phòng của ngươi có nam nhân, chứng thực tội danh thông dâm, ta không ý kiến. . . . . ."

"Ngươi. . . . . ."

Tránh hắn ra, Tàn Nguyệt lui về phía sau vài bước, lửa giận ngập tràn trong lòng nhìn Ngũ hoàng tử, âm thanh lạnh lùng nói:

"Điều kiện của ngươi, ta sẽ không đáp ứng, tùy ngươi thích làm sao thì làm!"

"Nguyệt Nhi, đừng nóng vội! Ta cho ngươi hai ngày suy nghĩ, nếu đến lúc đó ngươi còn không đồng ý, cũng đừng trách ta không hiểu được thế nào là thương hương tiếc ngọc . . . . . ."

Sưu một tiếng, Ngũ hoàng tử biến mất, bên trong im ắng , lạnh tanh . . . . . .

"Tiểu thư. . . . . ."

Một tiếng hô nhỏ, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn ánh mắt lo lắng của Tiểu Mạt, kinh ngạc nói:

"Tiểu Mạt, ngươi. . . . . ."

"Tiểu thư, nô tỳ nghe được rồi, nô tỳ ở ngay bên ngoài. . . . . ."

Nàng bị người điểm huyệt, không thể nói chuyện không thể động, nhưng nghe rõ ràng tất cả bên trong .

"Ngươi cũng biết rồi?"

Tàn Nguyệt hít một hơi, mỏi mệt xoa xoa đầu:

"Ngươi nói, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Đối với việc ra tay với Hạo Nguyệt, tới bây giờ nàng không hối hận, nhưng không nghĩ tới việc có thể sa vào cạm bẫy của Ngũ Hoàng tử.

261. Chương 261: Từng Bước Khó Khăn

"Nói cho Địch lão tướng quân đi, tiểu thư, người bây giờ chỉ có thể nói cho ngài biết, chỉ có thể. . . . . ."

"Sau đó thì sao? Sau đó Địch lão tướng quân cũng bị Ngũ hoàng tử khống chế sao? Vì ta mà thanh danh cả đời của lão tướng quân bị hủy có đáng không?"

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, nằm xuống trên giường, cảm kích nhìn Tiểu Mạt một cái:

"Tiểu Mạt, đáp ứng ta, không được nói cho lão tướng quân cùng phu nhân biết. Chuyện này, ta sẽ xử lý . . . . . ."

Trước có thái tử, sau có Ngũ hoàng tử, nàng không thể tới trước, cũng không thể lui ra phía sau, mặc dù là bất động tại chỗ, nhưng cũng sẽ có người hại nàng.

Địch Mân, theo ngươi ta nên làm cái gì bây giờ? Ngươi nói Tàn Nguyệt nên làm cái gì bây giờ?

Nằm dài trên giường, cũng không hề buồn ngủ, trằn trọc. Đến khi sắc trời khai tỏ ánh sáng, Tàn Nguyệt vẫn không nghĩ ra phải xử lý chuyện này như thế nào.

Hạo Nguyệt cũng không biết đã tỉnh chưa. Sự kiện kia vốn là không hề sơ hở, nay có Ngũ hoàng tử uy hiếp, Tàn Nguyệt trong lòng lại thật sự lo lắng .

"Tàn Nguyệt, sắc mặt ngươi làm sao vậy?"

Tránh được hai bữa, lúc ăn cơm tối, Tàn Nguyệt vẫn đi vào nhà ăn, cũng làm cho Địch phu nhân nhìn ra sắc mặt không bình thường .

"Không có việc gì, nương, chắc là buổi tối ngủ không được ngon giấc!"

Tàn Nguyệt gục đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt lo lắng của Địch phu nhân .

"Lại là ác mộng sao? Để Tiểu Mạt cùng ngươi, hẳn là rất mệt!"

Địch phu nhân không nghĩ nhiều, quan tâm nói.

"Tàn Nguyệt, nghe nói khi ở Tướng phủ, ngươi gặp thích khách?"

Địch lão tướng quân ngẩng đầu, hai mắt lợi hại quét về phía Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt vội vàng gật đầu:

"Đúng vậy, thiếu chút nữa hù chết ta! Bất quá, may mắn được người cứu . . . . . ."

"Được cứu? Tàn Nguyệt, khuya khoắt , ai cứu ngươi?"

Địch lão phu nhân ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ nhìn thấy bóng lưng mờ mờ."

Không muốn nói là người của thái tử , dù sao thái tử đối với nàng không có ý xấu, Tàn Nguyệt không muốn bị hiểu lầm nữa.

Trên thực tế, nàng không để ý việc người khác nói như thế nào. Dù sao nói cũng vô dụng, chỉ cần nàng hiện tại không có việc gì thì tốt rồi.

262. Chương 262: Từng Bước Khó Khăn 2

"Không thể nào? Đêm hôm khuya khoắt , trong phòng của ngươi, thậm chí có nam nhân....."

Địch lão phu nhân kinh ngạc miệng mở lớn, Địch lão tướng quân cả giận nói:

"Tố Vân, không được nói bậy!"

Trong phòng có nam nhân?

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, chẳng lẽ ở trong mắt Địch lão phu nhân nàng chính là nữ nhân không chịu được cô quả sao?

"Nương, ta nói, ta cũng không biết, trong phòng của ta không có nam nhân, bọn họ cũng không biết từ đâu xuất hiện . . . . . ."

"Tàn Nguyệt, ngươi không biết? Vậy hắn tại sao muốn cứu ngươi?"

Địch lão phu nhân không im miệng, khí thế bức người hỏi.

"Ta. . . . . Ta không biết hắn, ta chưa từng gặp qua hắn. . . . . ."

Hữu lý nói không nên lời, Địch lão phu nhân nói không sai, không biết, không quen thuộc, hắn làm sao có thể cứu mình đâu?

Ngẩng đầu nhìn Địch lão tướng quân, chỉ thấy hắn dùng bữa, nhưng cũng không ngăn cản Tố Vân nói chuyện, Tàn Nguyệt ủy khuất chớp mắt mấy cái, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng không tin tưởng nàng sao?

"Cha, nương, ta ăn no, đi về trước. . . . . ."

"Đứng lại! Tàn Nguyệt, ngươi phải giải thích xem người nam nhân kia là ai?"

Tàn Nguyệt đứng lên chưa kịp cất bước thì Địch lão phu nhân liền nghiêm khắc hỏi.

"Ta. . . . . Ta nói rồi, ta không biết, ta không biết người kia. . . . . ."

Tàn Nguyệt quay đầu lại, chăm chú nhìn hai người bọn họ, tiếp tục nói:

"Cha, nương, cho tới bây giờ ta đều không nói dối, ta không biết, chính là thật sự không biết. Các người nếu không tin, ta cũng không có cách nào. . . . . ."

Giơ chân lên, Tàn Nguyệt ngửa đầu rời đi, trời biết, nếu nàng không ngửa đầu, nước mắt đã sớm tràn ra .

"Vĩnh Hào. . . . . Ngươi xem. . . . . Ngươi xem nàng có thái độ gì đây. . . . . ."

Tố Vân vỗ cái bàn, vài nha đầu chung quanh sợ tới mức run run. Địch lão tướng quân hít một hơi:

"Tàn Nguyệt là một đứa nhỏ như thế nào ngươi còn không biết sao? Nàng sẽ không nói dối , cũng sẽ không làm việc gì có lỗi với Địch Mân . . . . . ."

"Nhưng là, Vĩnh Hào, nàng còn trẻ, nàng mới. . . . . ."

Nước mắt chảy nhẹ, Địch lão phu nhân khóc:

"Nếu lưu lại đứa bé cũng tốt, nhưng ông trời sao lại không có mắt như vậy. Ngay cả đứa bé cũng không có lưu lại, để cho ta về sau xuống cửu tuyền biết ăn nói thế nào đây. . . . . ."

263. Chương 263: Từng Bước Khó Khăn 3

"Tàn Nguyệt cũng đã cố hết sức . . . . . ."

Nhẹ nhàng kéo Tố Vân qua, Địch lão tướng quân an ủi:

"Trong lòng của Tàn Nguyệt cũng không chịu nổi, về sau không nên nói như vậy . . . . . ."

Tố Vân gật đầu đáp ứng nhưng hoài nghi vẫn ở trong lòng giống như một mầm móng còn nhỏ, chỉ cần xuất hiện, rất nhanh sẽ mọc rễ ra lá, thậm chí nở hoa kết quả.

Đi khỏi nhà ăn, vẻ mặt Tàn Nguyệt u buồn bước trong viện, Tiểu Mạt lặng yên bồi ở phía sau, định nói nhưng nhiều lần đều không có nói ra.

"Tiểu Mạt, ngươi muốn nói cái gì cứ nói đi, ta sẽ trả lời !"

Tiểu Mạt thở dài, khó hiểu hỏi:

"Tiểu thư, ngươi vì sao không nhân cơ hội nói cho lão gia và phu nhân việc ngươi bị Ngũ hoàng tử uy hiếp?"

"Nói cho bọn họ biết? Vừa nãy ngươi cũng nhìn đến ta thiếu chút nữa bị thích khách giết nhưng phu nhân lại hỏi ta, tại sao lại có người cứu ta. . . . . ."

Khóe miệng nở nụ cười u buồn. Không có ai biết, lúc này trong lòng của nàng có bao nhiêu khổ. Trở lại Tướng phủ, vì cái gì không chỉ là tìm ra sự thật về cái chết của nương, mà hơn hết nàng muốn thay con của nàng và Địch Mân báo thù.

Chuyện này, phu nhân hẳn là cũng biết, nhưng nàng bị người ám sát , nàng thương chính mình như vậy, lão phu nhân hẳn là nên quan tâm hỏi xem nàng có việc gì không, mà không nên hỏi là. . . . . .

Thôi, có lẽ tâm tình của nàng cũng không tốt, nhưng tâm tình mình cũng rất kém . . . . . .

Cả ngày sống ở trong sự sợ hãi, những người vốn nên đứng trên cùng chiến tuyến với nàng nhưng hiện tại cũng bắt đầu hoài nghi nàng, bắt đầu không tin nàng, nàng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu. . . . . .

"Tiểu thư, vậy ngày mai thì làm sao? Ngày mai là ngày cuối cùng rồi, người nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Mạt lo lắng nhìn vẻ mặt đau thương của Tàn Nguyệt, đau lòng hỏi.

"Đến lúc đó rồi nói sau, cùng lắm thì mất mạng. Dù sao đó là ta làm , cùng phủ tướng quân không có liên quan đến người nào . . . . . ."

Địch Mân, ngươi cảm thấy sao? Có lẽ ta sắp xuống dưới đó gặp ngươi, ngươi phải chờ đợi ta, ta sẽ không liên lụy người nhà của ngươi, tuyệt đối sẽ không. . . . . .

"Nhưng mà tiểu thư, Ngũ hoàng tử sẽ không bỏ qua cho người. . . . . ."

Lo lắng gục đầu xuống, chỉ tiếc nàng không thể giúp Tàn Nguyệt được gì, cái gì cũng giúp không được. . . . . .

264. Chương 264: Từng Bước Khó Khăn 4

Cũng không đúng, Tàn Nguyệt đối tốt với nàng như vậy, nàng sao có thể trơ mắt nhìn Tàn Nguyệt gặp chuyện không may đây? Nàng muốn nghĩ cách cứu Tàn Nguyệt!

Đúng, nàng phải cứu nàng!

Tìm lão phu nhân đi, lão phu nhân rất tin tưởng Tàn Nguyệt , cũng nhất định sẽ cứu nàng.

Cúi đầu xuống , Tiểu Mạt hạ quyết tâm phải giúp Tàn Nguyệt, nhưng nàng không dám nói cho Tàn Nguyệt, sợ Tàn Nguyệt không đồng ý.

"Ta sẽ hết sức . Nếu thật sự không được, ta sẽ tự kết thúc cuộc đời. . . . . Chết không có đối chứng, ai có thể nói độc là ta hạ?"

Chỉ trách nàng không có kiểm tra thuốc độc trước. Bởi vì nàng sơ ý mới cho Ngũ hoàng tử thời cơ lợi dụng, cũng làm cho hắn nắm được nhược điểm của mình.

"Tiểu thư, không cần. . . . . Người sẽ không chết , nô tỳ cũng sẽ không để người chết !"

Nhìn Tiểu Mạt kia bộ dạng thương tâm, Tàn Nguyệt nhịn không được ôm lấy Tiểu Mạt, thở dài:

"Nếu cái chết của ta có thể cứu phủ tướng quân, chết cũng chưa chắc là một chuyện xấu. . . . . ."

Phải không? Nhưng thù của nương, thù của Địch Mân nên làm sao bây giờ?

Kỳ thật, mặc dù nàng còn sống, cũng không có bao nhiêu tác dụng . Một nhược nữ tử, vô luận làm cái gì đều bị quản chế, không thả ra tay chân. Nếu nàng có võ công, công phu rất cao thì tốt rồi.

“Tiểu thư, sẽ không , sẽ không . . . . . .”

Tiểu Mạt khóc thương tâm, mà Tàn Nguyệt cũng khóc tận hứng, may mắn nơi này là hậu viện, có vẻ hẻo lánh, cũng không có mấy người lại đây. . . . . .

“Tàn Nguyệt, hợp tác với ta, ngươi ủy khuất như vậy sao?”

Nhìn hai bóng người cách đó không xa, Ngũ hoàng tử gầm nhẹ một tiếng, hai mắt gắt gao nhìn Tàn Nguyệt, thiếu chút nữa liền phát hỏa .

“Hoàng tử, nơi này nguy hiểm, chúng ta trở về đi!”

“Hừ, nữ nhân này, thật sự là không biết phân biệt!”

Tức giận hừ một tiếng, Ngũ hoàng tử căm giận rời đi. Trở lại trong phủ, tức giận đều không tiêu đi.

“Vương gia, phu nhân bên kia. . . . . .”

“Cái gì phu nhân, là Liễu cô nương!”

Kỳ thật, nàng chính là Phu nhân của Địch Mân. Chẳng biết tại sao, lúc này nghe thấy lại vạn phần cảm thấy chói tai.

Địch Mân đã chết . Nàng không nên gọi là phu nhân. Nguyệt Nhi, Tàn Nguyệt, hai tên này cũng không tệ. Đặc biệt Nguyệt Nhi, hắn cảm thấy rất dễ gọi .

265. Chương 265: Từng Bước Khó Khăn 5

“Dạ! Hoàng tử, Liễu cô nương bên kia, là phải. . . . . .”

Thanh Nguyên lau giọt mồ hôi trên trán, không rõ chủ tử tại sao nói như vậy. Nhưng chủ tử nói như vậy, hắn chỉ có thể vâng theo, mà không dám trái lời.

“Không vội, chuyện của nàng, bổn vương sẽ đích thân xử lý!”

Ngũ hoàng tử đắc ý cười, có nhược điểm này ở trong tay, sẽ không sợ, đùa giỡn người kia không biết sẽ vui vẻ như thế nào!

Về phần Hạo Nguyệt, đứa nhỏ của thái tử muốn lưu lại hay không đều phải xem tâm tình của hắn như thế nào.

Trúng chất độc kia, đứa nhỏ mặc dù là sinh hạ , cũng đau ốm liên miên, không thành quý tử được.

Bỗng nhiên hắn phát hiện, hắn cũng không vội muốn phá hủy đứa nhỏ này . Đứa nhỏ lưu lại cũng tốt, làm cho thái tử hi vọng, cũng có thể cho hắn càng nhiều thất vọng.

Mà Tàn Nguyệt sao? Hắn không muốn giết nàng, hắn muốn chính là thế lực của Địch tướng quân.

Luận thực lực, hắn bây giờ không bằng thái tử, nhưng nếu thêm Địch lão tướng quân và Liễu tướng. Như vậy liền. . . . . .

Chính là Tàn Nguyệt cũng không tồi, khi hai người ở cạnh nhau hắn nhận thức được vị trí của Tàn Nguyệt ở trong lòng mình.

Còn có người áo đen kia, là ai đây? Tàn Nguyệt lúc ấy sợ tới mức hô to, nàng hẳn là nhận thức người kia mới đúng, hơn nữa nàng sợ hãi người kia, thực sợ hãi!

Ba một tiếng, tay hung hăng đấm trên thân cây, Ngũ hoàng tử hai mắt sẳng giọng, hung tợn nói:

“Đáng giận, dám thương tổn nàng!”

“Hoàng tử, ngài vừa mới nói. . . . . .”

Thanh Nguyên khó hiểu nhìn Ngũ hoàng tử, bất an hỏi nửa câu. Ngũ hoàng tử lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, hắn đành phải ngượng ngùng im miệng, rung giọng nói:

"Nô tài. . . . . Nô tài vừa mới nói. . . . . ."

"Cút!"

Làm như bị người nhìn trộm đến bí mật trong đáy lòng . Một cỗ tức giận vọt lên. Thanh Nguyên sợ tới mức vội vàng đi, thẳng đến khi rời đi, hắn cũng không hiểu được, Ngũ hoàng tử cuối cùng nói câu nói kia là có ý gì.

******

Đêm rốt cục chậm rãi buông xuống.Hôm nay, cũng là kỳ hạn cuối cùng Ngũ hoàng tử cho nàng , hắn có thể sẽ phái người tới đây lấy đáp án , cũng có khả năng hắn sẽ đích thân tới đây.

"Tiểu Mạt, ngươi không sao chứ?"

Người nên khẩn trương là nàng , nhưng sao lại có cảm giác Tiểu Mạt so với nàng còn khẩn trương hơn?

266. Chương 266: Gian Tình Bị Nắm

Tàn Nguyệt thở dài một tiếng, lát nữa sẽ đối mặt hắn. Kỳ thật nàng đã sớm cho hắn đáp án. Nàng cũng chưa từng thay đổi chủ ý.

"Tiểu thư, nô tỳ không có việc gì. . . . . Nô tỳ lo lắng cho tiểu thư. . . . . ."

Tiểu Mạt vội vàng lắc đầu, vẻ mặt bất an nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt khẽ cười nói:

"Ta không sao, hắn cũng sẽ không giết ta, sợ cái gì đây?"

Nói là không sợ nhưng tâm trạng của nàng thập phần bất an giống như muốn bay ra ngoài. Sự ngoan độc của hắn nàng chưa từng gặp qua, nhưng cũng có nghe thấy .

"Đừng lo lắng, hai người chúng ta làm bạn . . . . . ."

Tiểu Mạt đều sợ như vậy, nếu nàng cũng sợ hãi, hai người kia chẳng phải là. . . . . .

Kiên cường, nàng phải kiên cường, cùng lắm thì mất mạng thôi .

"Dạ, tiểu thư, chúng ta làm bạn. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, chợt nghe đến bên cửa sổ vang lên một tiếng cười khẽ, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, Ngũ hoàng tử chậm rãi đến, Tàn Nguyệt thật khẽ nắm chặt tay Tiểu Mạt, nhìn nụ cười vô lại của nam tử kia.

"Quyết định sao? Nguyệt Nhi?"

"Không được gọi ta Nguyệt Nhi, ngươi không có tư cách này!"

Nguyệt Nhi, thời điểm nghe thấy cái tên thốt ra trong miệng một nam tử , Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy một trận đau lòng. Không lâu trước, Địch Mân cũng gọi nàng như vậy , thân thiết gọi nàng Nguyệt Nhi .

Nhưng hôm nay, Địch mẫn đã mất, cũng mất đi cách gọi này. . . . . .

"Nguyệt Nhi, bổn vương cũng không phải lần đầu tiên kêu ngươi như vậy, ngươi không phải là không có ý kiến sao?"

Hắn từng gọi mình như vậy sao?

Tàn Nguyệt lúc này sửng sốt, hình như là gọi qua, mà khi đó nàng chỉ lo thương tâm, làm sao chú ý đến điểm ấy?

"Ta không chú ý đến. . . . . Tên , chỉ có tướng công của ta mới có tư cách goih . . . . . ."

Xấu hổ cười, đã thấy Ngũ hoàng tử đỏ mặt, không vui nói:

"Hắn đã chết. . . . . ."

"Nhưng ta vẫn là thê tử của hắn, đây là chuyện không thay đổi được!"

Hừ lạnh một tiếng, Tàn Nguyệt kiên quyết nói. Ngũ hoàng tử sắc mặt tối sầm, cố gắng hút vài hơi khí , âm thanh lạnh lùng nói:

"Điều kiện của ta đâu? Ngươi tính. . . . . ."

267. Chương 267: Gian Tình Bị Nắm 2

"Ta sẽ không đồng ý, ngươi có thể giết ta, cũng có thể tha cho ta. Dù sao đó là ta làm, cùng phủ tướng quân không có bất cứ quan hệ nào. . . . . ."

Không đợi hắn nói xong, Tàn Nguyệt cuống quít nói. Thái tử nổi giận nói:

"Chính ngươi làm? Tàn Nguyệt, ngươi cũng đã biết, mưu hại hoàng tử, sẽ là tội gì?"

"Cùng lắm thì chính là chết, ta không cần. . . . . ."

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, không ngại nhìn vẻ mặt tức giận của Ngũ hoàng tử, chỉ cảm thấy hoàng tử này tính tình khó lường, thật là làm cho người đoán không ra điều gì.

"Sai! Không phải chết, là chu di cửu tộc!"

Ngũ hoàng tử cười lạnh, vừa lòng nhìn vẻ mặt kích động trên mặtTàn Nguyệt, hắn tiến lên từng bước, rất nhanh nắm cằm Tàn Nguyệt , cười tà nói:

"Thế nào, ngươi nguyện ý làm cho phủ tướng quân cùng Tướng phủ vì ngươi mà chôn cùng sao?"

Chôn cùng? Hai phủ?

Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy lưng run lên, cả người mồ hôi lạnh ứa ra, trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt như tuyết, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

"Ngươi. . . . . Ta. . . . . ."

"Tàn Nguyệt, không phải ngươi nói, trong phòng của ngươi không có người sao?"

Ngoài cửa, thanh âm tức giận truyền đến, giọng điệu kia quen thuộc. Chính là ——

Địch lão phu nhân!

"Nương. . . . . ."

Quay đầu, Tàn Nguyệt mới cảm thấy, nàng cùng Ngũ hoàng tử đứng quá gần. Mà tay Ngũ hoàng tử hung hăng giữ người nàng, nàng thấy đau, nhưng người ngoài nhìn vào, liền ——

Nói đúng là ám muội . . . . .

"Nương, không phải. . . . . ."

"Không phải là cái gì? Làm sao khi ta hỏi ngươi lại nói, ngươi nói, ngươi không biết Hắc y nhân là ai , nhưng hôm nay. . . . . ."

Khó nén vẻ thất vọng trong mắt , ngoài cửa, càng nhiều người đi đến, thậm chí còn có Địch lão tướng quân.

"Cha, nương, không phải như vậy. . . . . ."

Bỏ tay Ngũ Hoàng tử ra, Tàn Nguyệt thống khổ lắc đầu, nước mắt theo lay động đầu chậm rãi rơi xuống, rớt xuống đất, trong nháy mắt biến mất, thậm chí ngay cả dấu vết đều không có. . . . . .

"Không phải như vậy? Vậy là như thế nào? Ta tận mắt thấy , còn có giả dối sao?"

Địch lão phu nhân thất vọng trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt. Mà Địch lão tướng quân chỉ nhìn thoáng qua nàng 1 lát rồi quay đi. Mâu quang lóe ra, làm cho người ta nhìn không ra, là có ý gì. . . . . .

"Ta. . . . . ."

268. Chương 268: Hết Đường Chối Cãi (tàn Bạo)

Muốn nói ra Ngũ hoàng tử uy hiếp, nhưng còn muốn giấu, vẫn là không muốn làm cho hai người già bọn họ lo lắng. Đến cuối cùng, chỉ còn lại nước mắt từng chút từng chút , kéo dài không ngừng. . . . . .

"Nguyệt Nhi, ngươi cùng Địch lão tướng quân nói đi, bổn vương đi về trước, chờ ngươi. . . . . ."

Ngũ hoàng tử đắc ý cười, hai mắt ám muội nhìn Tàn Nguyệt. Trước khi đi, thậm chí còn nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tàn Nguyệt cười. . . . . .

Tàn Nguyệt kích động né tránh. Không rõ, hắn tại sao phải nói ra câu này làm cho người ta hiểu lầm. Nhìn hắn nhanh chóng rời đi, Tàn Nguyệt bỗng nhiên cảm giác, nàng trúng kế. . . . . .

Tướng quân bọn họ làm sao lại biết? Ngũ hoàng tử có võ công, mà Địch lão phu nhân không có võ công gì, có người từ từ tới đây, hắn làm sao có thể một chút cũng nghe không được?

Nhất định nghe được , mà hắn không rời đi, cũng không nói cái gì, chỉ có thể nói rõ một vấn đề ——

Là hắn cố ý !

Đoán không ra nguyên nhân hắn làm như vậy, Tàn Nguyệt đột nhiên cảm giác được hai chân đau xót, thân mình một cái lảo đảo, người liền quỵ xuống.

Ngẩng đầu, nhìn tướng quân cùng phu nhân mặt lạnh đứng ở phía trước . . . . . .

Nhìn nha đầu đưa đến ghế dựa, bọn họ ngồi xuống. . . . . .

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của bọn họ, Tàn Nguyệt nhăn lại đôi mi thanh tú.

"Tàn Nguyệt, ta đối đãi ngươi cũng giống như nữ nhi của ta. Ta làm gì cũng đều nghĩ đến ngươi. Ngươi là hảo hài tử có biết lễ có hiểu biết, nhưng hôm nay, làm sao ngươi có thể. . . . . ."

Câu nói kế tiếp, Địch lão phu nhân nói không nên lời, đổi thành bi ai nức nở. Trong phòng lại yên tĩnh làm cho âm thanh càng thêm thống thiết.

"Nương, ta cùng Ngũ hoàng tử, không có bất kỳ quan hệ nào. . . . . ."

"Hắn là người ngày đó cứu ngươi sao?"

Địch lão phu nhân lông mày nhíu lại, dừng khóc khẽ hỏi.

"Hẳn không phải, ta cảm giác không giống. . . . . ."

"Vậy hắn tại sao ở trong phòng của ngươi?"

Không giống, nhưng quan hệ của hai người rất quen thuộc. Vừa mới nhìn đến bộ dạng ám muội của hai người, Địch lão phu nhân tức giận thiếu chút nữa té xỉu.

"Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . . ."

Nghĩ đến ở một đêm ở Tướng phủ, nghĩ đến điều mình làm có thể sẽ phạm vào tội lớn phải diệt cửu tộc. Tàn Nguyệt biết, nàng không thể nói !

Đặc biệt, trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, thì càng không thể nói . . . . . .

269. Chương 269: Hết Đường Chối Cãi (tàn Bạo) 2

Nếu nàng không nói, bọn họ còn có thể cho rằng không biết rõ tình hình. Chuyện ngày đó, cũng là một mình nàng làm, cùng phủ Tướng quân không có quan hệ.

Nhưng là nói qua? Bọn họ có thể làm sao? Chỉ sợ, cũng chỉ có thể làm người của Ngũ hoàng tử , vì Ngũ hoàng tử tận lực .

Địch lão tướng quân một đời thanh minh, vẫn không đứng về phe ai. Nàng sao có thể để hắn mặc dù đã lớn tuổi mà vì nàng vẫn phải làm những việc mình không muốn.

"Bởi vì sao? Ngươi nói đi. . . . . ."

Địch lão phu nhân hét lớn một tiếng. Đây cũng là lần đầu tiên Tàn Nguyệt bị lão phu nhân nặng lời. Tàn Nguyệt cắn môi, mạnh miệng không nói câu nào.

"Không nói, hay là không phản đối? Người tới chuẩn bị phạt theo gia pháp!"

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . . Người nói, người nói ra , nói đi. . . . . ."

Cái gọi là gia pháp, bình thường cũng không thấy tướng quân dùng đến. Nhưng bọn hắn lại nghe nói gia pháp vừa dùng, sẽ không cần phân biệt lớn nhỏ đều mất mạng.

"Tiểu thư, ngươi nói đi. . . . . ."

Tiểu Mạt sốt ruột quỳ ở một bên Tàn Nguyệt, dùng sức lắc tay Tàn Nguyệt, hi vọng Tàn Nguyệt có thể nói ra chân tướng để miễn phải chịu phạt.

"Hừ, tiểu thư? Địch Mân đã chết nhưng ngươi cũng là người của Địch Mân . . . . . Tàn Nguyệt, Địch Mân mới đã chết vài ngày, ngươi cứ như vậy khẩn cấp cùng với Địch Mân phủi sạch quan hệ sao?"

Địch lão phu nhân tức giận trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt, nhìn ngoài cửa có người mang tới gì đó, phẫn nộ vẫy tay.

"Nương, không phải. . . . . Không phải. . . . . ."

Bọn họ có thể hoài nghi tất cả, nhưng không thể hoài nghi tình cảm nàng đối với Địch Mân. Tàn Nguyệt kích động muốn giải thích, nhưng quýnh lên, cái gì cũng nói không được. . . . . .

"Như thế nào? Sợ sao?"

"Phu nhân, thiếu phu nhân không phải có ý này, thiếu phu nhân oan uổng , Ngũ hoàng tử. . . . . ."

Tiểu Mạt hoảng, theo Địch lão phu nhân nhiều năm như vậy, nàng biết lần này Địch lão phu nhân thật sự tức giận, Tàn Nguyệt không thể mạnh miệng, bằng không, nàng sẽ chịu không nổi . . . . . .

"Tiểu Mạt, không được nói bậy. . . . . ."

Tàn Nguyệt hít một hơi, hết đường chối cãi. Bây giờ nàng có thể lấy cớ này rời đi. Không thể nói, nàng không thể liên lụy phủ tướng quân . . . . . .

270. Chương 270: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (Đại Tàn Bạo)

"Đủ rồi! Tàn Nguyệt, Địch Mân thích ngươi. Ta biết, ta cũng cảm thấy ngươi không phải là người có suy nghĩ nông cạn. Nhưng, ngươi làm. . . . . ."

Địch lão tướng quân rốt cục mở miệng, hắn thất vọng nhìn vẻ mặt bình tĩnh dị thường của Tàn Nguyệt, thở dài:

"Quên đi, Địch Mân cũng đi rồi, ta cùng Tố Vân tuổi cũng lớn, không nghĩ lại chất vấn ngươi như vậy . Ngươi muốn làm cái gì, tùy ngươi, ta cho ngươi được tự do!"

"Không, cha, không phải như thế. . . . . ."

Cho nàng tự do? Những lời này là có ý tứ gì? Nàng là thê tử của Địch Mân, cả đời cũng chỉ là thê tử của Địch Mân. Nàng không cần tự do, nàng chỉ cần Địch Mân, muốn tự do làm cái gì?

"Không cần giả bộ. Bất quá, nhìn Địch Mân đối với ngươi tốt như vậy. Hi vọng ngươi có thể vì Địch Mân túc trực bên linh cữu, trong vòng ba năm, không cần tái giá!"

Địch lão tướng quân khoát tay, mười sáu, hắn làm sao có thể cấm đoán Tàn Nguyệt khi nàng đang độ tuổi xinh đẹp nhất đây? Thôi, thôi, người chết như đèn diệt, tan đi!

"Tuy rằng ta thả ngươi tự do, nhưng ngươi lại làm ra chuyện như thế này, ta cũng không có khả năng làm bộ như cái gì cũng không biết. Người tới, đánh ba mươi đại bản, trục xuất phủ tướng quân. . . . . ."

Trục xuất phủ tướng quân!

Tàn Nguyệt ngơ ngác nhìn Địch lão tướng quân. Những lời lão tướng quân vừa nói ra, ong ong không ngừng vang lên trong lỗ tai. . . . . .

Không biết bọn họ khi nào thì bắt lấy nàng, cũng không biết cây trượng khi nào thì hạ xuống , một trận đau đớn đánh úp lại, Tàn Nguyệt lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã bị đè xuống, cây trượng liền dừng ở trên mông, rất đau rất đau, ba ba vang lên. . . . . .

"Cha. . . . . ."

Muốn giải thích, mới phát hiện, vừa ra khỏi miệng, là thống khổ rên rỉ, nàng hiện tại, thậm chí là ngay cả nửa câu đều nói không được. . . . . .

Nhưng nàng không thể bị đuổi ra phủ, nếu ra ngoài như vậy, cũng tương đương với, chính mình bị Địch Mân đưa hưu thư. . . . . .

Thê tử bị vứt bỏ, một câu thật khó nghe. Địch Mân yêu thương nàng như vậy, làm sao có thể đưa nàng hưu thư đây.

"Dừng tay. . . . . Dừng lại. . . . . Đừng đuổi ta đi. . . . . ."

Dùng hết khí lực toàn thân, Tàn Nguyệt thống khổ kêu lớn. . . . . .

Chỉ tiếc, thanh âm kia thật nhỏ, thật nhỏ, nhỏ , bọn họ đều nghe không được. . . . . .

271. Chương 271: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (đại Tàn Bạo) 2

Bọn họ cha nương của Địch Mân, cũng là cha của nàng, nương của nàng.

"Tiểu thư. . . . . Thiếu phu nhân. . . . . ."

Nhìn vết máu xuất hiện trên tơ lụa màu trắng. Tiểu Mạt muốn xông lên, nhưng vài nha đầu kéo tay nàng, cố sức lôi kéo nàng. . . . . .

Nàng biết võ công , nhưng nhìn đến vẻ mặt lãnh ý của tướng quân cùng phu nhân, phu nhân đối với nàng cũng có ân cứu mạng. Nàng cũng không dám dùng võ công, cũng không thể dùng võ công. . . . . .

"Lão phu nhân, nô tỳ nói cho người, nô tỳ nói. . . . . ."

Giọng nói kia mang nước mắt, tiếng khóc, xuyên thấu qua cây trượng hạ xuống rơi vào trong tai vốn ù đi của Tàn Nguyệt. Nàng khó khăn mở mắt ra, quay đầu, vẻ mặt khẩn cầu nhìn Tiểu Mạt. . . . . .

Môi đỏ mọng sớm bị cắn đến khi xuất hiện vết máu loang lổ, hơi hơi rung động, định nói gì nhưng lại từ từ khép lại. . . . . .

Nhưng không có phát ra một chữ. . . . . .

"Ô ô. . . . . Tiểu thư, thiếu phu nhân. . . . . Vì sao. . . . . Vì sao. . . . . ."

Tiểu Mạt đau lòng nhìn Tàn Nguyệt, nhìn nàng mấp máy nói , khó hiểu . . . . . .

Nàng đọc hiểu, nàng minh bạch rồi, nàng nói rất đúng ——

Không nói, không thể nói !

Nhưng, nàng đã muốn nói, đêm qua, nàng lén chạy ra, toàn bộ đều nói cho Địch lão phu nhân . . . . . .

Nàng tưởng, Địch lão phu nhân thương Tàn Nguyệt như vậy, thích Tàn Nguyệt như vậy, nhất định sẽ giúp Tàn Nguyệt chiếu cố, nhất định sẽ nghĩ cách . . . . . .

Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, lại biến thành dạng này, làm sao có thể biến thành dạng này. . . . . .

Nàng làm sai sao?

Tàn Nguyệt nói qua, ai cũng không thể nói , bao gồm, tướng quân cùng phu nhân. . . . . .

Nhưng nàng sợ hãi, lo lắng, cho nên liền nói cho phu nhân, chỉ nói cho . . . . . .

Máu tiếp tục chảy ra. Chậm rãi chảy ra, ngay cả thượng đều bị nhiễm màu đỏ.

Ba mươi đại trượng, sẽ không lấy đi mạng người nhưng sẽ lấy đi nửa mạng người .

Đương nhiên, cái này cũng phải xem thân thể người đó như thế nào.

Tàn Nguyệt cắn răng, miệng mặn mặn. Đó là hương vị của máu, là máu của nàng, thật khổ, mặn quá!

Nàng không muốn té xỉu! Nàng phải chịu đựng, đánh xong, cha mẹ cũng hết giận, nàng vẫn ở lại đây, vẫn là thê tử của Địch Mân . . . . . .

272. Chương 272: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (đại Tàn Bạo) 3

Mặc dù, Địch Mân thật sự đã mất…

Nhưng, đây có quan hệ gì?

Nàng là vợ của hắn, cũng là tất yếu, giúp hắn bảo vệ tốt tất cả của hắn.

Rốt cục, trên mông đã không đau, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, cũng muốn hỏi một tiếng, cha mẹ, các người hết giận sao?

Nhưng không có nói ra khỏi miệng, nàng không nói ra, bởi vì bị người bắt giữ, trước mắt, làm sao có hai cái bóng của bọn họ…

Bên trong nhà, thậm chí ngay cả Tiểu Mạt cũng đi mất chỉ có vài người nha đầu, nha đầu thân thể khoẻ mạnh…

“Hừ, mạng còn rất cứng rắn, tiện nhân, làm sao còn chưa chết?”

“Chính là, vốn cho là thật sự là oan uổng cho ngươi… Không nghĩ tới, bên ngoài nói một chút cũng giả, tiện nhân không tuân thủ nữ tắc…”

” Thiếu tướng quân đáng thương, bị tiện nhân này khắc chết, sau khi chết còn bị người đeo lên nón xanh…”

“Đúng, đánh nàng, đánh chết nàng…”

Phân không ra là đau đớn chỗ nào, Tàn Nguyệt mắt nhắm lại, nàng không giãy dụa, cũng không có giải thích…

Nên giải thích thế nào đây? Bọn họ nói, mặc dù không hoàn toàn đúng, nhưng Địch Mân, thật sự là bị nàng khắc chết, chính nàng cũng biết…

Có lẽ, nàng thật sự là bất hạnh, thật sự là…

Chết cũng tốt, nàng bây giờ, sống đủ rồi, thật sự sống đủ …

**

Đau!

Giống như đặt mình trong lò lửa nóng bỏng, trên người đau quá!

Mí mắt cũng nặng nề thật nặng nề, muốn mở ra, nhưng toàn thân không có một chút khí lực, chẳng qua là bất luận nơi nào cũng đau, rất đau rất đau.

“Nước…”

Trong cổ họng khô khốc , giống như loại bốc cháy, khó khăn hé miệng, phát ra thanh âm cũng vô cùngkhàn khàn…

“Nương, ai vậy …”

Thanh âm non nớt, nghe giống như thiên sứ.

Ai vậy?

Hắn là ai vậy?

Đúng…

Là con của mình sao? Hài tử kia, thời điểm lần đó nàng mơ tới, thanh âm cũng ngọt như vậy, khả ái như vậy.

“Một người xin cơm , đi thôi…”

Xin cơm ?

Tàn Nguyệt cười khổ, lại không biết khẽ động vết thương nơi nào, cảm giác đau đớn tận tâm đánh tới, thân thể của nàng nhịn không được run…

273. Chương 273: Trục Xuất Phủ Tướng Quân (đại Tàn Bạo) 4

“Lạnh… Lạnh quá…”

Thật hy vọng, vẫn hôn mê, vẫn ngủ mê, ngủ không dậy nữa…

Nhưng, nàng bây giờ có thể té xỉu, có thể tiếp tục ngủ mê man?

Không thể!

Tàn Nguyệt bi ai phát hiện, trên người đau muốn chết, đau ray rứt trực tiếp gặm nhấm nàng, nếu như té xỉu, sẽ không cảm giác được thống khổ...

Nhưng hết lần này tới lần khác, đầu óc của nàng vô cùng thanh tỉnh, thậm chí, thanh tỉnh hơn so với bất cứ lúc nào...

Tại sao lại thanh tỉnh như vậy?

Khẽ cắn răng, lấy hết khí lực toàn thân, chỉ vì thế, có thể mở mắt ra, nhìn xem mình bây giờ ở nơi nào, tại sao lại có người nói nàng là tên khất cái...

Nỗ lực rất nhiều rất nhiều lần, nàng rốt cục cũng mở mắt ra, ánh sáng chói mắt làm cho nàng cảm thấy rất không thoải mái, bên cạnh thỉnh thoảng có người đi qua, nhưng không có người nào vì nàng mà dừng chân.

Nơi này là đường cái, nhưng cũng là một đường tương đối vắng vẻ, mà trên người của nàng, là vết máu đỏ lòm, đã sớm biến thành màu đỏ sậm, giống như vết bẩn, nhìn qua lôi thôi vô cùng...

Không trách được lại có người nói nàng là tên khất cái?

Kỳ thật làm tên khất cái cũng rất tốt, thật sự rất tốt, ít nhất, nàng...

Nàng đã cùng phủ tướng quân cắt đứt liên hệ...

Nhưng, cũng cùng Địch Mân của nàng, cắt đứt liên hệ...

Địch Mân, mặc dù ngươi đi rồi, ngươi đã không ở nhân thế, đối với ngươi, vẫn yêu ngươi như vậy, ta là vợ của ngươi, ta vĩnh viễn cũng là vợ của ngươi...

Nhưng, bây giờ, ta...

Cho dù là ta chết, cũng không vào được từ đường nhà ngươi, chỉ là một cô hồn dã quỷ...

Một cô hồn ...

Ta không thể chết!

Ta không thể chết được!

Cho dù là chết, ta cũng muốn làm vợ của ngươi, sau đó một lần nữa trở lại phủ tướng quân...

Nước mắt, từng giọt từng giọt chảy ra, lăn trên mặt, đau quá đau quá...

Lăn đến khóe miệng, mặn quá mặn quá...

Nuốt vào trong miệng, thực chát thực chát...

Nuốt đến trong bụng, thật khổ thật khổ...

Lạch cạch... Lạch cạch...

Có vật gì đó rơi xuống trên người của nàng...

Có vật gì đó nện vào mặt của nàng...

Có vật gì đó lạnh như băng chạm vào trái tim đã chồng chất vết thương của nàng...

274. Chương 274: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu?

Thanh âm đứt quảng, nghe thê thảm như vậy, tuyệt vọng như vậy, trên người lạnh nóng luân phiên, nàng cũng không biết, mình bây giờ rốt cuộc là thế nào? Tại sao lại kỳ quái như vậy, nàng bây giờ đang ở nơi nào...

Ngẩng đầu, trên mặt rơi xuống một cái lạnh như băng, từng ly từng tý , dịu đi nhiệt độ trên mặt, nhưng cũng tăng thêm lãnh ý trên người…

Là mưa!

Trời mưa rồi!

Có phải trời cũng cảm thấy mạng của nàng quá mức thê thảm không?

Có phải hắn vì nàng cảm thấy thương cảm không?

Hẳn là, ngay cả chính Tàn Nguyệt, cũng cảm thấy, mạng của nàng quá thảm…

Mưa nhỏ, rất nhanh trở nên lớn, rơi róc rách, dần dần biến thành mưa to, nện vào trên người Tàn Nguyệt, đau quá đau quá!

Mưa, thấm ướt y phục của nàng, nước mưa theo y phục trợt xuống, trên mặt đất một mảnh máu đỏ…

Màu đỏ, so sánh với máu còn đỏ hơn…

Từ từ dày, từ từ khuếch tán, càng ngày càng nhạt, càng ngày càng nhạt…

**

"Nàng thế nào?"

Tối hôm qua, rời đi như vậy, trong lòng không cảm thấy áy náy, hắn đã nói, không thích nữ nhân không ngoan, hắn sẽ cho nàng một chút trừng phạt nhỏ.

Bưng rượu lên, Ngũ hoàng tử vui vẻ cong lên khóe miệng đẹp, nhẹ nhàng hỏi.

Cả đêm ngủ ngon, đối với trò đùa dai tối hôm qua, hắn không có chút nào áy náy, cũng không có chút nào là không yên tĩnh.

"Vương gia, Liễu tiểu thư nàng…"

Thời điểm nhận được tin tức, Thanh Nguyên cũng không chú ý, không biết Ngũ hoàng tử đối với nàng, rốt cuộc là tâm tính gì, cũng không dám đi phỏng đoán ý tứ của chủ tử.

"Nàng thế nào? Bị giam lại sao?"

Mưa, ở dưới thật to, hôm nay trời hơi nhiều mây, nhưng bỗng nhiên mưa xuống, làm cho người ta cảm giác, thấy có chút là lạ.

"Vương gia, nàng bị trục xuất phủ tướng quân…"

Ngẩng đầu, thầm nghĩ muốn thấy vẻ mặt Ngũ hoàng tử, chỉ thấy thân thể hắn cứng đờ, cái chén đến khóe miệng cũng cứng ngắc lại hạ xuống, rất nhẹ, nhưng hắn vẫn nhìn ra.

"Hồi tướng phủ sao?"

Thanh âm yếu ớt, mang theo một tiếng thở dài, không nghĩ tới, vì một chút chuyện nhỏ kia, nàng liền bị trục xuất…

275. Chương 275: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 2

Đây là một chuyện tốt, một chuyện tốt, tối thiểu, Tàn Nguyệt không phải là thê tử của Địch Mân, nàng bây giờ bị bỏ, tự do…

"Không có… Thật sự không có…"

Nghĩ đến báo cáo của thuộc hạ, Thanh Nguyên trong lòng thầm nghĩ hỏng bét, nên phái người đi tìm nàng, nhìn Ngũ hoàng tử, đối với nàng vẫn còn rất coi trọng.

"Không có?"

Khiêu mi, ánh mắt quét về phía Thanh Nguyên, nhìn mồ hôi lạnh trên trán hắn, trong lòng Ngũ hoàng tử căng thẳng, cả giận nói:

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hồi Vương gia, tối hôm qua Liễu cô nương bị đánh ba mươi đại bản, sau đó lại bị những bọn nha đầu kia đánh ột trận…"

Mồ hôi lạnh rơi càng nhanh, ngứa, nhưng Thanh Nguyên không dám động, một cử động cũng không dám.

"Cái gì? Nàng bị đánh?"

Nghĩ đến nàng thân thể nhu nhược yếu ớt, làm sao có thể trải qua trận đánh ấy? Hai mắt lạnh lẽo, Ngũ hoàng tử vội hỏi:

"Bây giờ đang ở nơi nào?"

"Không… Không rõ lắm, nàng ngất đi, không biết bị ném…"

"Khốn kiếp!"

Ba một tiếng, ly rượu bị ném trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh từng mảnh, còn có rượu chưa uống xong kia, hất trên mặt đất, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

"Vương gia, bên ngoài mưa lớn…"

Thanh âm, biến mất ở trong mưa, nhưng nhìn thấy bóng dáng của Vương gia ở đâu?

Liễu cô nương, Liễu Tàn Nguyệt…

Thanh Nguyên hung hăng dậm chân một cái, vội vàng tìm người cùng đi ra, mưa quá lớn, Vương gia ngay cả ô cũng không mang theo, nếu như bị bệnh, hắn thật có thể mất chức.

" Tàn Nguyệt…"

"Tàn Nguyệt…"

Trên đường yên lặng, không có một người…

Cũng đúng, mưa lớn như thế, người nào sẽ ngu ngốc đi ra ngoài?

Nhưng Tàn Nguyệt, nàng bị đánh, bị thương, phía ngoài lại mưa rơi, nàng ở nơi đâu?

Vết thương trên người nàng có xử lý tốt không?

Có phải rất đau không, có thể bị cảm không, có thể hay không…

Nhất định rất đau!

Nước mưa đổ ập xuống, rất lớn rất lớn, làm mờ tầm mắt của hắn, làm ánh mắt của hắn ươn ướt…

Y phục cũng ướt nhẹp dán ở trên người…

Hắn dùng lực mở to mắt, Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt đâu?

276. Chương 276: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 3

Tàn Nguyệt, ngươi ở đâu? Ngươi ở đâu?

Không có đầu óc, giống như kẻ điên, hắn tìm kiếm từng đường phố, tìm kiếm…

Chẳng qua là, bóng dáng mảnh mai kia, cô gái kiên cường kia, ngươi ở đâu? Ngươi ở đâu đây?

**

"Phu nhân, lão phu nhân, thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài …"

Tiếng la thê thảm, cùng với mưa bụi dày dặc, lúc này nghe, hết sức bi thương. Tiểu Mạt thương tâm vẫy tay, mưa lớn như vậy, tiểu thư, tiểu thư nàng…

"Phu nhân, thân thể tiểu thư không chịu được, không chịu được…"

Cửa, khóa thật chặt, chung quanh không có một người, không nghe được tiếng la của nàng, cũng không có ai quan tâm nàng, không có ai quan tâm một nha đầu hô hoán.

"Tiểu thư, người không thể gặp chuyện không may, ngàn vạn không thể gặp chuyện không may…"

Cổ họng, đã sớm khàn giọng, tiếng la dần dần biến thành nỉ non, càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu, Tiểu Mạt không nhìn thấy, cách đó không xa, cặp mắt ưu thương.

"Tố Vân, Tiểu Mạt nói là thật sự?"

Nàng kêu hồi lâu, Địch lão tướng quân không giải thích được nhăn mặt cau mày, Tiểu Mạt nói, thật tình cũng nói cho Tố Vân rồi, thật tình là cái gì? Tố Vân tại sao không tự nói với mình?

"Vĩnh Hào, chuyện này không cần ngươi quan tâm, ta xử lý là được rồi…"

Che giấu vẻ bối rối trong mắt, đều ở chung một chỗ đã nhiều năm như vậy, Tố Vân biết, nếu như Địch lão tướng quân biết chuyện kia, nhất định sẽ không đuổi Tàn Nguyệt đi, sẽ giữ lại nàng.

"Ta đây đi hỏi Tiểu Mạt!"

Thật ra thì, hắn làm sao có thể tin Tàn Nguyệt là một nữ nhân thủy tính dương hoa? Lúc ấy là giận quá, nhưng sau vừa nghĩ, mới cảm thấy có rất nhiều chỗ không đúng. Chỉ trách lúc ấy, bị Ngũ hoàng tử làm cho tức giận không biết phương hướng.

"Vĩnh Hào, bên ngoài trời lạnh, chúng ta về trước đi!"

Địch lão phu nhân thở dài, bây giờ không thể để cho Địch lão tướng quân biết, nếu hắn biết rồi, tâm huyết của nàng đều uổng phí.

"Tố Vân, ngươi đi về trước, ta đi xem Tiểu Mạt một chút…"

Thấy Tố Vân tránh né, Địch lão tướng quân càng cảm thấy kỳ quái, chuyện của Tàn Nguyệt, có lẽ thật sự có cái gì kỳ hoặc, hắn muốn biết rõ ràng, không muốn cứ không minh bạch để bị lừa gạt đến mơ hồ như vậy.

277. Chương 277: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 4

"Vĩnh Hào…"

Nhìn Địch lão tướng quân kiên quyết, Tố Vân thở dài:

" Vậy ta và ngươi cùng đi, dù sao, chuyện kia ngươi sớm muộn cũng phải biết …"

Tàn Nguyệt, không biết bây giờ nàng thế nào, nhìn bên ngoài mưa to thế, trong lòng cũng có chút không yên …

” Ta làm tất cả, cũng vì nhà của chúng ta…”

Mở ô, hai người đi vào trong mưa, Địch lão tướng quân trầm mặt, trong lòng bất ổn.

Tàn Nguyệt, nàng bị thương nặng như vậy, không biết hiện tại thế nào?

Bọn họ cũng không đưa nàng trở về tướng phủ, hiện mưa lớn như thế, không biết nàng có chỗ trốn không…

Càng nghĩ, trong lòng càng bất an, mở cửa, bên trong yên lặng không có một người…

“Tiểu Mạt đâu?”

Địch lão tướng quân quýnh lên, nhìn cửa đã đóng thật kĩ, nhìn lại một chút cửa sổ kia đã đóng kín thật chặt, cả giận nói:

“Nàng chạy?”

Chạy? Là đi tìm Tàn Nguyệt sao?

Quay đầu lại nhìn chằm chằm Tố Vân, Tố Vân cười khổ nói:

” Ta nói, ta cho ngươi biết còn không được sao?”

“Đây là cái gì?”

Tiếp nhận một tờ giấy màu vàng Tố Vân đưa tới, Địch lão tướng quân không giải thích được hỏi.

” Đây là ta tìm người tính toán bát tự cho Tàn Nguyệt, ban đầu thành thân cũng không xem những thứ này, chúng ta cũng không biết gả lại đây là Tàn Nguyệt, lúc sau biết đã là sự thật rồi, ta cũng không để ý…”

Địch lão phu nhân vẻ mặt hối hận nhìn tướng quân, tự trách nói:

” Chúng ta nên sớm một chút tìm người giúp hai người bọn họ tính toán, hắn nói, Tàn Nguyệt thật sự là sát tinh chuyển thế, người nào thân thiết với nàng thì người đấy liền hỏng…”

Này… Có thật là như vậy không?

Địch lão tướng quân mở tờ giấy kia ra, chỉ thấy phía trên viết rồng bay phượng múa, hắn một chữ cũng không nhìn ra. Chẳng qua là, thầy tướng số này, thực sự nói cũng rất chuẩn, không thể hoàn toàn không tin.

” Nhưng, tối hôm qua là chuyện gì xảy ra?”

Địch lão tướng quân để giấy xuống, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

” Tàn Nguyệt vì hài tử đã chết báo thù, hạ độc Hạo Nguyệt, nhưng Ngũ hoàng tử lén thay đổi độc dược của Tàn Nguyệt. Vốn là sẩy thai, kết quả hài tử không có mất, Hạo Nguyệt vẫn hôn mê bất tỉnh… Ngũ hoàng tử dùng cái này tới uy hiếp Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt không theo, cho nên…”

278. Chương 278: Tàn Nguyệt, Ngươi Ở Đâu? 5

Địch lão phu nhân thở dài một tiếng, Địch lão tướng quân cả giận nói:

” Uy hiếp nàng làm cái gì? Chẳng lẽ Ngũ hoàng tử cũng thích Tàn Nguyệt?”

Người ta tìm vợ, đều là an phận, tại sao hắn tìm đến này, chuyện liền nhiều như vậy?

” Cái này thật ra quá rõ ràng, hắn muốn chính là ngươi, là binh quyền của ngươi!”

Địch lão phu nhân hừ lạnh nói:

” Bất quá, hắn cũng không nghĩ, Tàn Nguyệt chỉ là một nữ tử, hơn nữa Địch Mân đã không còn ở đây, làm sao có thể uy hiếp ngươi?”

Địch lão tướng quân chau mày, thở dài nói:

" Hắn uy hiếp không phải là Tàn Nguyệt, mà là Địch gia!"

" Ta cũng hiểu như vậy, cho nên liền nhân cơ hội đuổi nàng ra ngoài, để cho Địch phủ cùng nàng vạch rõ giới hạn, cũng là..."

Ánh mắt tối sầm lại, Địch lão tướng quân nói:

"Hy sinh Tàn Nguyệt, bảo toàn nhà chúng ta sao? Tố Vân, ngươi phải biết, nếu như Ngũ hoàng tử không chịu buông tay, đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, chúng ta cho dù là vội vàng đưa Tàn Nguyệt rời đi, cũng rất khó thoát khỏi độc thủ hai bên người!"

Ngây thơ!

Thái tử cùng Ngũ hoàng tử, đều là người lòng dạ độc ác, trách không được Tàn Nguyệt vẫn không chịu nói, thì ra là, biết chân tướng sự tình, thật sự rất khó lựa chọn!

Bất quá, bây giờ mấu chốt là Tàn Nguyệt! Nàng ra ngoài như vậy, không biết hiện tại...

" Người tới, nhanh đi tìm Tàn Nguyệt! Nhanh đi tìm Tàn Nguyệt!"

Quản gia chạy tới, nhìn tướng quân lòng như lửa đốt, không giải thích được hỏi:

" Lão gia, này..."

" Cẩn thận một chút, không cần gióng trống khua chiêng, lén đưa Tàn Nguyệt trở lại..."

**

Lạnh!

Lạnh quá!

Cố gắng rụt thân thể lại, vừa vặn thân thể vẫn run lẩy bẩy, Tàn Nguyệt cố gắng nhưng mắt không mở, cả người cũng mơ mơ màng màng, trong đầu hò hét loạn lên, tỉnh không được, ngủ cũng không xong.

Đó là ai?

Xa xa, thấy góc tường kia có một cái chấm đen, Ngũ hoàng tử mở to mắt, vài bước chạy tới...

Là Tàn Nguyệt!

Xuyên qua mưa bụi nặng nề, trực giác, cho hắn biết là Tàn Nguyệt!

"Tàn Nguyệt..."

Tiếng nói khàn khàn kêu một tiếng, nhưng người kia chỉ nghiêng thân thể cuộn cong lại, gắt gao co lại thành một đoàn, không ngẩng đầu, cũng không lên tiếng...

279. Chương 279: Nhất Định Phải Tỉnh Lại

Thong thả từng bước đi tới, mỗi một bước, giống như nặng trăm ngàn cân...

Tàn Nguyệt, hắn hối hận!

Rất hối hận!

Không làm ra việc vui đùa kia, không thể để cho Tàn Nguyệt chịu đựng điều này!

Thân thể khom xuống, cẩn thận ôm lấy nàng, nàng đau đớn a một tiếng...

Thanh âm kia, rất nhỏ, rất nhẹ, nhưng lại truyền rõ tới trong tai của hắn, gõ vào trong lòng của hắn.

"Lạnh…"

Nhỏ giọng nỉ non, thanh âm Tàn Nguyệt rất thấp, rất nhỏ, khàn khàn lướt qua tai của hắn, truyền tới trong đầu của hắn.

"Tàn Nguyệt, lát nữa là tốt rồi, lát nữa là tốt rồi…"

Thân thể gầy yếu, bất an run rẩy, Tàn Nguyệt nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài, giống như sợi tơ hắc tuyến tinh mịn, hỗn độn trải trên mặt, tô điểm, tái nhợt không có chút huyết sắc nào…

**

"Rót thuốc!"

"Tiếp tục!"

"Nhất thiết phải cứu sống nàng, bằng không, các ngươi liền chôn cùng nàng!"

…

Từng tiếng rống giận, không ngừng vang lên ở bên tai, Tàn Nguyệt không vui mặt nhăn cau mày ——

Là ai?

Là ai bá đạo như vậy?

Là ai vô lý như vậy?

Là ai khẩn trương như vậy?

Nàng mệt chết đi, nàng chỉ muốn ngủ một giấc, ngủ một giấc thật tốt mà thôi. Nhưng vì cái gì, một nguyện vọng nhỏ như vậy, cũng không người nào có thể thành toàn cho nàng?

"Liễu Tàn Nguyệt, ngươi nghe cho ta! Nếu như ngươi không tỉnh lại, nếu như ngươi còn dám tiếp tục nằm ngủ, ta nhất định sẽ san bằng phủ tướng quân, còn có Liễu tướng phủ…"

Thanh âm thật bá đạo, Tàn Nguyệt há miệng, muốn nói chuyện, muốn mở mắt ra, nhưng không có một chút khí lực, một chút cũng không có…

"Vương gia, được rồi. Liễu cô nương sẽ mau tỉnh, ngài xem tay nàng đã động…"

Đại phu nhìn lông mi không ngừng rung động của Tàn Nguyệt, thở dài ra một hơi, lo lắng đề phòng qua bảy tám ngày, đầu rốt cục cũng được bảo vệ. Hắn thật hoài nghi, cô nương này nếu chưa tỉnh lại, đầu của hắn cũng phải dọn nhà lắm.

Run rẩy nhìn một chút vẻ mặt lo lắng của Ngũ hoàng tử, đại phu nhỏ giọng nói:

"Vương gia, trước có thể cho cô nương uống chút nước…"

280. Chương 280: Người Cứu Nàng

Bóng dáng người trước mắt chợt lóe, đại phu sợ tới mức lui về phía sau hai bước, chỉ thấy Ngũ hoàng tử bưng nước ấm tới, quan tâm cầm lấy cái thìa đút.

"Tàn Nguyệt, ngươi phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại…"

Đại phu nói không sai, ngày thứ hai Tàn Nguyệt đã tỉnh lại, thân thể suy yếu muốn chết, mở mắt ra, thời gian rất lâu mới thích ứng với ánh sáng bên trong phòng.

"Nơi này là…"

Nằm lỳ ở trên giường, Tàn Nguyệt cảm thấy vạn phần không thoải mái, muốn lật người, cả người lại giống như bị xe lăn qua, đau muốn chết!

"Tiểu thư, tiểu thư người tỉnh..."

Ngoài cửa, một nha đầu hai búi tóc chạy tới, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, đánh giá nha đầu xa lạ này.

"Ngươi là..."

Là nàng cứu mình sao? Không đúng, trong mộng, nàng dường như nghe được thanh âm của một nam nhân, rất vội, cũng rất sốt ruột.

"Tiểu thư, người uống nước trước, ăn chút cháo đi!"

Nha đầu nhếch miệng cười một tiếng, nàng không trả lời vấn đề của Tàn Nguyệt, ánh mắt khẽ tránh né nói.

"Ừ!"

Lại nói nhảm, trong nhà cũng chỉ có một mình nàng, không phải là nàng cứu mình, còn có thể là ai?

Về phần giọng nam trong mộng, phải là...

"Ta có thể ngồi dậy!"

Thật là vô dụng, chính nàng bây giờ cũng ngồi không được. Tàn Nguyệt thở dài một tiếng, nghĩ đến tình cảnh bị đánh ngày đó, trên mông vẫn cảm giác được đau đớn.

"Tiểu thư có thể nghiêng dựa thân thể, tạm thời không thể ngồi xuống. Đại phu nói, phải mấy ngày nữa mới có thể ngồi dậy."

Nha đầu rất có kiên nhẫn, Tàn Nguyệt cảm kích cười:

"Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi đã cứu ta..."

"Tiểu thư, người ăn một chút gì trước đi..."

Ánh mắt nha đầu nhanh chóng hướng một bên, nàng không thừa nhận, nhưng cũng không có cự tuyệt, săn sóc cho Tàn Nguyệt ăn xong một chén cháo, nàng vui vẻ cười nói:

"Tiểu thư còn muốn ăn sao?"

Tàn Nguyệt lắc đầu, vừa muốn nói có thể, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên giọng nam quen thuộc:

"Tàn Nguyệt, ngươi thế nào? Có chỗ nào không thoải mái..."

Đây là ——

Ngũ hoàng tử!

Quay đầu, nhìn vẻ mặt ân cần của Ngũ hoàng tử, Tàn Nguyệt nhìn về phía nha đầu, không giải thích được hỏi:

"Cô nương, ngươi là..."

281. Chương 281: Ta Muốn Rời Đi

Không phải nàng cứu mình, người cứu nàng, chẳng lẽ là Ngũ hoàng tử?

"Là Vương gia cứu tiểu thư..."

Nha đầu vui vẻ cười, Ngũ hoàng tử khoát khoát tay, nha đầu vội vàng khom người lui ra ngoài, hắn ngồi xổm người xuống, ánh mắt nhìn thẳng Tàn Nguyệt, nhỏ giọng nói:

“Nguyệt Nhi, thật xin lỗi!”

Thân là hoàng tử tôn quý, hắn khi nào nói xin lỗi với người khác?

Nhưng lần này, hắn thật sự rất hối hận! Nếu như biết kết quả như thế, hắn tuyệt đối sẽ không ác ý nói giỡn với Tàn Nguyệt.

“Thật xin lỗi? Ngũ hoàng tử, người làm sao vậy? Người làm cái gì mà cần phải nói xin lỗi?”

Tàn Nguyệt cười lạnh, nhìn áy náy trong mắt của hắn, chỉ là cảm thấy, hết sức dối trá.

“Ta…”

Ngũ hoàng tử cứng họng, hắn cũng nhận sai, đây cũng là hắn lần đầu tiên cúi mặt xuống nói xin lỗi với người khác, Tàn Nguyệt còn muốn thế nào?

“Ngũ hoàng tử không cần phải nói, đây không phải là kết quả ngươi muốn sao? Chỉ tiếc Tàn Nguyệt mạng lớn, không chết …”

“Tàn Nguyệt, ta không hy vọng ngươi chết …”

Sắc mặt Ngũ hoàng tử thay đổi một chút, vốn định nổi giận, nhưng lời đến khóe miệng, rồi lại không đành lòng nói ra.

Tàn Nguyệt mới vừa tỉnh lại, thân thể còn quá yếu, hắn không muốn cùng nàng chính diện là địch.

“Là sao? Ta đây có phải cám ơn ân không giết của Ngũ hoàng tử không…”

Tàn Nguyệt cười lạnh một tiếng, tuyệt không quan tâm khuôn mặt xanh mét kia của Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử dùng sức thở dốc hai cái, thở dài nói:

“Ngươi dưỡng tốt thân thể trước đi!”

Hai đấm nắm chặt, hắn bây giờ phải mau rời đi, Tàn Nguyệt không muốn gặp hắn, lại lưu lại một lát nữa, hắn không dám cam đoan, hắn có thể thật sự phát điên hay không.

“Đợi một chút!”

Ngũ hoàng tử chưa rời đi, Tàn Nguyệt bỗng nhiên quay đầu, lạnh giọng gọi.

Ngũ hoàng tử trong lòng vui mừng, chẳng lẽ Tàn Nguyệt rốt cục nghĩ thông suốt sao? Nàng bây giờ không có lựa chọn khác, chỉ có cùng hắn hợp tác, đối với nàng mà nói mới là tốt nhất.

Đè nén cao hứng trong lòng, hắn mặc nhiên quay đầu, nhìn Tàn Nguyệt có chút chật vật.

“Bây giờ ta muốn rời đi…”

Rời đi? Ngũ hoàng tử tức giận nhìn nàng, hai mắt thiếu chút nữa liền bốc lửa:

“Ngươi vừa mới tỉnh lại, bây giờ lại bị phủ tướng quân đuổi ra ngoài, chẳng lẽ ngươi muốn trở về tướng phủ?”

282. Chương 282: Tiểu Mạt

Hắn không nói sự thật, người ở phía ngoài đều tìm nàng, bao gồm người của thái tử cùng Lâm quý phi.

Cũng không biết tin tức truyền đi thế nào, tóm lại, nàng bây giờ, vô cùng nguy hiểm.

“Bây giờ ta muốn rời đi!”

Tàn Nguyệt cao ngạo ngẩng đầu, thanh danh của nàng vốn không tốt, nếu để cho người ở phía ngoài biết nàng ở chỗ này, vậy muốn giải thích cũng khó.

”Ngươi Tàn Nguyệt, nếu ngươi đi, bổn vương cũng tuyệt đối sẽ không ngăn trở ngươi, nhưng vừa rồi quên nói cho ngươi biết một chuyện. Ngươi bây giờ không thể đi. Chuyện của ngươi, bổn vương cũng không biết truyền ra ngoài như thế nào. Thái tử, Lâm quý phi đều tìm ngươi, ngươi phải biết, bọn họ tìm ngươi là vì cái gì.

Bổn vương cũng không dám nói, nhưng có một chút, bổn vương có thể khẳng định, ngươi chỉ cần rời khỏi nơi này, không đầy một canh giờ sau, ngươi sẽ.”

Nói đi nói lại, Tàn Nguyệt đương nhiên cũng biết hắn nói có ý gì. Ra khỏi cửa này, nàng sẽ bị bọn họ bắt đi sao?

Ha ha, là ai tiết lộ ra ngoài ? Tiểu Mạt? Hay là Ngũ hoàng tử?

Hẳn là Ngũ hoàng tử, hắn sáng sớm đã bắt đầu uy hiếp nàng như vậy

Tàn Nguyệt thở dài, trên người bây giờ còn rất đau, nàng thậm chí còn không thể xuống giường, hiện tại cho dù là muốn đi ra ngoài thì đi bằng cách nào đây?

Ra không được, trừ phi là là có người mang nàng ra ngoài!

Cũng không có ai mang nàng ra ngoài, chẳng lẽ nàng phải ở chỗ này, trốn kiếp trước sao?

“Tiểu thư”

Mang theo tiếng khóc, là người Tàn Nguyệt rất quen thuộc, Tiểu Mạt!

Quay đầu, nhìn vẻ mặt tiều tụy của Tiểu Mạt, Tàn Nguyệt thở dài:

“Tiểu Mạt, làm sao ngươi tới được đây?”

“Tiểu thư, Tiểu Mạt rốt cuộc tìm được người. Tiểu Mạt thực xin lỗi người, không có bảo hộ người thật tốt.”

Tiểu Mạt giữ chặt tay Tàn Nguyệt, áy náy khóc nói:

“Không có chuyện gì, ta đây không phải rất tốt đấy sao?”

Tàn Nguyệt nhếch miệng cười, nhìn vẻ mặt Tàn Nguyệt khi khóc đẹp không kém bao nhiêu so với khi cười, Tiểu Mạt khóc nói:

“Tiểu thư, là Tiểu Mạt không nghe tiểu thư nói, Tiểu Mạt lo lắng tiểu thư, liền”

“Tiểu Mạt, đừng nói nữa, ta biết, ta cũng hiểu được”

Địch lão phu nhân thế nào biết mà đến, duy nhất có thể nói cho nàng biết là Tiểu Mạt, bởi vì chuyện này cũng chỉ có nàng cùng Tiểu Mạt biết.

283. Chương 283: Hành Tung Bại Lộ

Nhưng cạm bẫy kia là Ngũ hoàng tử cố ý đẩy nàng vào. Với võ công của hắn, không có khả năng không nghe được tiếng bước chân chậm rãi bên ngoài. Mục đích hắn làm như vậy, Tàn Nguyệt không biết, nhưng nàng lại thiếu chút nữa bị đánh đến chết, thiếu chút nữa chết trên đường.

“Tiểu Mạt, làm sao ngươi tìm được ta?”

Ngũ hoàng tử nói, nàng ở trong này, hẳn không có mấy người tìm được , nhưng Tiểu Mạt làm sao có thể tìm được nàng?

Tiểu Mạt tìm được nàng cũng không đáng sợ, đáng sợ là, thái tử, Lâm quý phi bọn họ

Chính Ngũ hoàng tử cứu nàng hẳn sẽ không nói ra mới đúng, Tiểu Mạt làm sao tìm được chỗ ở của nàng?

Tiểu Mạt có thể tìm tới nàng, có phải chứng tỏ rằng người của bọn thái tử, rất nhanh cũng có thể tìm được nàng không?

"Tiểu thư , ngày đó người bị mang đi, ta liền bị giam. Sau lại có mưa, mưa rất lớn, ta lo lắng cho tiểu thư nên trèo cửa sổ đi ra, nhưng đi ra tìm tất cả đường cái, đều không tìm được người. Ta liền tiếp tục tìm, tiếp tục tìm. Cũng đến phủ thái tử tìm, thiếu chút nữa bị bọn họ bắt."

Nàng thật là tận tâm, nhìn khuôn mặt đẫm nước mắt của Tiểu Mạt, Tàn Nguyệt thở dài:

"Không có việc gì, ta đây không phải vẫn tốt đấy sao?"

Vẫn tốt , chỉ tội đứng lên đều không được!

Tiểu Mạt khóc nói:

"Nhưng tiểu thư, người bị thương"

"Không có việc gì, bị thương ngoài da, không có chuyện gì!"

Nàng hiện tại lo lắng là, lát nữa Ngũ hoàng tử tới đây, biết Tiểu Mạt ở trong này hắn sẽ làm gì. Nếu không để Tiểu Mạt rời đi, dù sao nơi này cũng không an toàn, Ngũ hoàng tử, người này cũng thực làm cho người ta khó đoán.

"Tiểu Mạt, ta không sao, nếu không ngươi về tướng quân phủ trước đi?"

Tàn Nguyệt nâng lên con mắt sáng, lo lắng nhìn Tiểu Mạt.

"Không, tiểu thư, người bây giờ có thương tích, ta không quay về, ta muốn ở cùng người. Hơn nữa, Ngũ hoàng tử người này, tính tình có chút cổ quái, ta lo lắng cho tiểu thư"

Ý của Tiểu Mạt, Tàn Nguyệt biết. Mặc dù Ngũ hoàng tử muốn làm gì, Tiểu Mạt cho dù có võ công, nhưng nàng có năng lực gì để ngăn cản?

Hoàng tử hoàng tôn, cả đám đều vô cùng cường thế, rất bá đạo !

284. Chương 284: Hành Tung Bại Lộ 2

Thôi, dù sao hiện tại cũng không thể rời đi, để Tiểu Mạt ở lại cùng mình cũng tốt. Bất luận về sau muốn làm gì, đều phải đợi thân thể khỏe lên mới được!

Dưỡng thương tốt rồi nàng mới có thể đi, mới có thể tranh thủ làm chuyện nàng muốn làm

Thả lòng tâm, Tàn Nguyệt ở trong này bảy ngày, Tàn Nguyệt có thể ngồi xuống, cũng có thể xuống giường.

Kỳ quái là, ngày đó. Ngũ hoàng tử rời đi cũng không quay lại đây. Bọn nha đầu nhìn Tiểu Mạt cũng không hỏi gì, dường như là sớm biết Tiểu Mạt sẽ đến đây.

Mà phủ tướng quân cũng không có động tĩnh, thái tử bọn họ cũng không có động tĩnh gì. Tất cả đều lặng yên, trầm tĩnh đến đáng sợ

"Tàn Nguyệt, đứa nhỏ của Hạo Nguyệt, không có việc gì!"

Hôm nay, lúc ăn cơm trưa, Ngũ hoàng tử đột nhiên đi đến, mặt âm trầm nói

"Cái gì? Thuốc của ngươi không phải"

Cầm chiếc đũa cứng đờ, chiếc đũa loảng xoảng rơi xuống bàn, Tàn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn vẻ mặt u buồn của Ngũ hoàng tử

Đứa nhỏ của Hạo Nguyệt không có việc gì, vậy có phải hay không cũng nói

Nàng về sau có thể không phải chịu uy hiếp của Ngũ hoàng tử, có thể thoát khỏi khống chế của Ngũ hoàng tử ?

Trong lòng có chút kinh hỉ, cũng có chút tiếc nuối. Kinh hỉ là có thể không chịu sự uy hiếp của Ngũ hoàng tử, muốn làm cái gì thì làm. Tiếc nuối là có lẽ nàng thật sự thay đổi, nàng không muốn Hạo Nguyệt sinh hạ hài tử kia!

Chính lần này không làm được, về sau bên thái tử tất nhiên sẽ nghiêm gia phòng bị, muốn ra tay sợ là sẽ càng khó!

Thôi, bây giờ có thể thoát khỏi Ngũ hoàng tử cũng tốt. Tuy rằng không thể về tướng quân phủ, nhưng thiên hạ to lớn, sẽ có nơi cho nàng dung thân.

"Thuốc kia không thể phá thai nhưng"

Như có suy nghĩ gì nhìn Tàn Nguyệt một cái, trong mắt Ngũ hoàng tử hiện lên một tia tính kế, Tàn Nguyệt cười nói:

"Nhưng ngươi cũng không để đứa trẻ này sinh ra một cách dễ dàng. Tất cả đều là kế tạm thời, ta nói đúng không?"

Ngũ hoàng tử kinh ngạc nhìn Tàn Nguyệt, thở dài:

"Có lẽ vậy Tàn Nguyệt, ngươi bây giờ nên lo cho bản thân."

Chuyện này, tạm thời hắn còn có thể giúp nàng nhưng muốn hắn giúp hay không đều phải xem biểu hiện của nàng

285. Chương 285: Hành Tung Bại Lộ 3

Lo cho bản thân? Có cái gì cần lo lắng sao ?

Tàn Nguyệt khó hiểu nhìn Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử vẫy vẫy tay, ý bảo Tiểu Mạt đi xuống trước.

"Tiểu Mạt, ngươi đi ra ngoài chờ, ta cùng Ngũ hoàng tử nói vài lời."

Nhìn ra vẻ mặt không yên tâm của Tiểu Mạt, Tàn Nguyệt đành cười trấn an nàng. Tiểu Mạt khó xử nhìn Tàn Nguyệt, bất an nhìn Ngũ hoàng một cái sau mới rời đi.

"Vì sao?"

Tiểu Mạt đi ra ngoài, Tàn Nguyệt cũng không còn khuôn mặt tươi cười đón chào, lạnh lùng nhìn vẻ mặt mịt mờ của Ngũ hoàng tử.

"Ngươi phải biết, Hạo Nguyệt trúng độc, bọn họ có thể đoán ra là ai làm ?"

"Ta không hề có động cơ, Hạo Nguyệt là tỷ tỷ của ta, huống chi, ta cũng không có cơ hội hạ độc nàng. Hơn nữa, đứa nhỏ bây giờ không phải không có chuyện gì sao?"

Tàn Nguyệt khẽ cười một tiếng, đứa nhỏ không có việc gì rồi. Bỗng nhiên cảm giác, áp lực trên người giảm rất nhiều.

"Đây chỉ là tạm thời, sau này thì sao? Chỉ cần thân thể Thái tử không thể điều trị khỏi, ngươi cho là Lâm Quý Phi sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

Tàn Nguyệt sắc mặt tối sầm lại, đã sớm biết Lâm Quý Phi sẽ không từ bỏ ý đồ, cũng hiểu được nàng sẽ không bỏ qua ình. Nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng bây giờ không phải là vẫn tốt sao?

Tạm thời không có việc gì, tạm thời bình tĩnh, có khi ngược lại sẽ làm cho người ta càng không yên.

"Ngũ hoàng tử, ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Ta thiếu chút nữa bị ngươi hại chết, chẳng lẽ ngươi cho là phủ tướng quân bên kia còn có thể để ý đến ta sao?"

Ngẫm lại ngày đó, Tàn Nguyệt cảm thấy trái tim băng giá vạn phần, phu nhân rõ ràng biết chuyện của nàng , nhưng vẫn vội vàng đuổi mình đi.

Tuy rằng, trong lòng nàng hiểu được, cũng vì bảo vệ phủ tướng quân. Nhưng nó khác với việc nàng đề xuất rời đi. Như thế này chẳng khác nào nàng bị đuổi đi.

Huống chi, cứ như vậy bị đuổi đi, mặc kệ phu nhân nghĩ thế nào, về sau khó có khả năng trở về, chẳng lẽ lúc này nàng phải về Tướng phủ sao?

Lần trước là trở về thăm viếng, lần này là ....

Thăm viếng và bị hưu, ý nghĩa cách xa rất nhiều. Thăm viếng bọn họ rất không đúng. Trở về như vậy, không biết Cúc Văn sẽ châm chọc nàng như thế nào đây?

Bất quá, nàng không sợ Cúc Văn, nàng sợ là thái tử, là Lâm Quý Phi, tai mắt của bọn hắn rất nhiều, muốn giết chết một nữ tử không quyền không thế dễ như trở bàn tay.

286. Chương 286: Hành Tung Bại Lộ 4

"Tiểu thư!"

Nhìn Tàn Nguyệt ngây ngốc từ trưa đến giờ, Tiểu Mạt lo lắng gọi.

Thở dài một tiếng, Tàn Nguyệt đột nhiên cảm giác được lúc anfy làm cái gì cũng không tốt. Phải trốn ở trong này, suốt ngày lo lắng bị người khác phát hiện, Ngẫm lại cảm thấy……

Như thế nào bỗng nhiên cảm giác mình tựa như một con chuột.

"Tiểu thư, nếu tiểu thư không muốn ở trong này, chúng ta liền rời đi!"

Khẽ cắn môi, dường như hạ quyết định, Tiểu Mạt dùng hết dũng khí nói

"Rời đi? Tiểu Mạt, ngươi nói bây giờ chúng ta có thể chạy đi đâu? Làm sao cũng không đi được."

Đi ra ngoài, nàng cũng nghĩ tới, nhưng Ngũ Hoàng tử nói không sai, một khi rời khỏi đây, hành tung của nàng lập tức có thể tìm được, mà Lâm Quý Phi bọn họ cũng

****

"Cái gì? Ngươi xác định?"

Quý phi nhíu mày, dựa trên giường, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Dẫm lên chiếc hài, không uổng công nàng, đã vậy còn quá dễ dàng có tin tức của nữ nhân kia. Hơn nữa nàng ta bây giờ còn ở cùng 1 chỗ với Ngũ hoàng tử, thật sự là trời cũng giúp ta

"Dạ, nương nương, nô tỳ xác định!"

"Được, tốt lắm, đúng rồi, nàng còn nói cái gì?"

Nữ tử này, đúng là Lâm Quý Phi quyền khuynh hậu cung, ngón tay nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa hộ giáp thật dài, khóe miệng đắc ý cong lên.

"Nương nương, nàng nói"

Cung nữ đến bên tai Lâm Quý Phi, nói nhỏ hồi lâu.

"Cái gì? Thật là nàng? Vậy .. vậy.. "

Thân mình rung rung vài cái, Lâm Quý Phi thống khổ nhắm mắt lại, tay không lực nắm xiêm áo, thở dài:

"Tìm vài thai phụ có cùng tháng như Hạo Nguyệt, có gì ta còn biết để chuẩn bị"

Thái y rõ ràng cũng đã nói, không có việc gì , nhưng vì cái gì Ngũ hoàng tử nói như vậy? Thuốc là của Ngũ hoàng tử, vậy hắn có thuốc độc, hẳn cũng sẽ có giải dược mới đúng, cho nên,

Có lẽ, thật sự nên tìm người đến bên Ngũ hoàng tử xem, dù sao không phải vạn bất đắc dĩ, một chiêu đó không thể dùng

Đánh tráo huyết thống hoàng thất cũng không đơn giản là chu di cửu tộc

Kiên nhẫn chút, hai người rất nhanh có thể gặp mặt.

287. Chương 287: Hành Tung Bại Lộ 5

Nàng hiện tại rất muốn đối phó với Tàn Nguyệt - người đã thương tổn sâu sắc đến Thái tử. Cũng là người chiếm được trái tim của Thái tử.

Thật không biết thái tử quý trọng cái gì ở nàng ta. Vô luận nữ nhân này thương tổn hắn thế nào, hắn đều có thể nhắm 1 mắt mở 1 mắt tha thứ cho nàng ta.

Cái loại cảm giác này thực xa lạ, nhưng nàng cũng biết, rất nguy hiểm! Giống như nhiều năm trước, khi Hàn phi...

Tàn Nguyệt người này, đừng nói là vô tình với thái tử, mặc dù là hữu tình, cũng tuyệt đối không thể giữ.

Một quả phụ, một quả phụ tuổi còn trẻ, một quả phụ rất nguy hiểm.

******

"Tàn Nguyệt, ngươi thật sự ở nơi này?"

Vội vàng cấp tốc chạy tới, trên mặt Hiên Vương, đều là đầy mồ hôi

"Hiên Vương, làm sao ngươi biết ta ở nơi này?"

Tàn Nguyệt trong lòng cả kinh, nếu như ngay cả Hiên Vương cũng tìm được nàng, vậy

Vậy có phải hay không rất nhiều người biết nàng ở nơi này? Thái tử, Lâm Quý Phi?

"Đi, Tàn Nguyệt, nhanh theo ta đi, không đi sẽ không kịp."

Hiên Vương giữ chặt tay Tàn Nguyệt, Tiểu Mạt kích động vươn tay muốn đẩy Hiên Vương ra, Hiên Vương nói:

"Nhanh chút, bằng không thật sự không kịp"

Thanh âm vội vàng của Hiên Vương làm cho Tàn Nguyệt cũng đoán được tính nghiêm trọng. Không chừng điều nàng lo lắng nhất đã xảy ra

"Tiểu Mạt, nhanh thu thập mọi thứ, chúng ta bây giờ lập tức rời đi"

"Không cần thu thập, lập tức đi!"

Quan hệ Hiên Vương cùng Địch Mân rất tốt, Tàn Nguyệt tin tưởng hắn. Nhìn gương mặt vội vàng kia, tuy rằng không biết hắn muốn đưa mình đi đâu, nhưng Tàn Nguyệt biết hắn sẽ không hại mình.

"Tiểu thư"

Trong mắt Tiểu Mạt cảm thấy không yên, Tàn Nguyệt thở dài:

"Đi thôi! Không cần thu thập"

Tiểu Mạt làm khó một chút, thấy Tàn Nguyệt đã quyết định, nàng cũng không nói cái gì, theo sát phía sau Tàn Nguyệt ra ngoài.

Một chiếc xe ngựa không lớn đứng ở trong viện. Vì để che giấu tai mắt người khác, Tàn Nguyệt mang theo khăn lụa, mà ở trong sân có 2 nha đầu gục xuống.

"Các nàng không có chuyện gì chứ?"

Nói thật, hai người nha đầu này đối với mình rất tốt, thời điểm nhìn thấy các nàng nằm trên mặt đất, Tàn Nguyệt trong lòng hiện lên một tia không vui

288. Chương 288: Hành Tung Bại Lộ 6

"Không có việc gì, Tàn Nguyệt, các nàng không có việc gì, chỉ là ngất đi thôi, ta cam đoan không có việc gì"

Ba người vừa ngồi lên, xe ngựa liền chạy nhanh như bay, Hiên Vương lau mồ hôi trên mặt, sốt ruột giải thích nói

"Hiên Vương, đây là có chuyện gì?"

Tàn Nguyệt bất an nhăn mặt nhíu mày, hắn hẳn là biết cái gì mới đúng, bằng không sẽ không vội vã tới rồi kéo nàng đi như vậy

"Tàn Nguyệt, nói cho ta biết chuyện Hạo Nguyệt trúng độc có liên quan đến ngươi sao?"

Hiên Vương nhíu mi thật chặt, thần sắc dị thường khẩn trương

Tàn Nguyệt bất an hỏi:

"Có liên quan thì sao?"

Có lẽ, nàng nên nói cho hắn biết sự thật, nhưng nàng bây giờ có thể nói như thế nào đây, đều là do nàng làm sai, ai cũng không trách được.

"Đúng là sự thật rồi? Hôm nay ta đi tìm phụ hoàng có việc, nhưng lại không cẩn thận nghe được"

Vội vàng , Hiên Vương đem việc hôm nay nghe được nói một lần, thì ra hắn không cẩn thận nghe được Lâm Quý Phi khóc kể với Hoàng Thượng, nói Tàn Nguyệt hạ độc hại đứa nhỏ của Thái tử, hơn nữa nàng có nhân chứng.

Đứa nhỏ của Thái tử, là hoàng tử hoàng tôn, làm sao có thể để cho người khác tùy tiện hạ độc hại đây?

Tội danh này nếu được xác nhận thì phải chu di cửu tộc.

"Ý của Hoàng Thượng là.."

Tàn Nguyệt hít một hơi, ý của Hoàng Thượng không sai, đối với Địch Mân, đối với Địch phủ cũng có thể, nhưng đối với mình cũng nói nhất định sẽ làm.

"Hoàng Thượng nói bắt giữ trước, để cho Hoàng hậu nương nương cùng Lâm Quý Phi cùng thẩm tra!"

Hoàng hậu nương nương?

Lần đầu tiên nghe bọn họ nhắc tới Hoàng hậu nương nương, Tàn Nguyệt không hiểu nói:

"Hoàng hậu không thế nào xử lý công việc , Hoàng Thượng làm sao có thể phái hoàng hậu"

"Đúng vậy, Tàn Nguyệt, cho nên từ câu này có thể nghe ra, Hoàng Thượng tin tưởng lời nói của Lâm Quý Phi, các nàng cùng thẩm tra, cùng Lâm Quý Phi tự thẩm tra không khác lắm"

Đây cũng điều nàng lo lắng , nhưng mấu chốt là, Lâm Quý Phi cùng Hoàng Thượng nói những lời này làm sao có thể để cho người khác nghe được?

Là ý của Hoàng Thượng hay là ý của Lâm Quý Phi? Không đúng, hẳn không phải là ý của Hoàng Thượng, , là Lâm Quý Phi ?

Nhưng tại sao nàng ta phải làm như vậy? Chẳng lẽ là

"Hiên Vương, ngươi muốn dẫn ta đi đâu?"

289. Chương 289: Hành Tung Bại Lộ 7

Thân mình run mạnh, Tàn Nguyệt nóng vội nhanh chóng hỏi, một loại dự cảm bất an đánh úp lại

Không phải là Hoàng Thượng, vậy cũng chỉ có thể là Lâm Quý Phi. Ngũ hoàng tử ở bên này thì không đến bắt nàng được, nàng ta không muốn cùng Ngũ hoàng tử xung đột chính diện, cho nên cố ý để cho Hiên Vương nghe được, Hiên Vương mang nàng rời đi, sau đó nàng ta có thể.

Trong lòng lạnh lùng, mặc kệ Hiên Vương muốn dẫn nàng đi nơi nào, có lẽ hiện tại, mình cũng bị bọn họ theo dõi

Có lẽ thời điểm bắt đầu bước ra khỏi cánh cửa kia đã có người nghe lệnh theo dõi nàng, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể xuất hiện, bất cứ lúc nào cũng có thể mang nàng trở về.

Trên mặt huyết sắc rất nhanh tiêu biến, khuôn mặt tái nhợt, Tàn Nguyệt giữ thật chặt cửa xe

"Tàn Nguyệt, ngươi làm sao vậy?"

Hiên Vương bất an gọi, một bên Tiểu Mạt cũng đỡ lấy Tàn Nguyệt, mặt lộ nét ưu thương

"Ta không sao Hiên Vương, đổi đường khác, đổi lại xe thử xem sao, chúng ta có khả năng đã trúng kế"

Hiên Vương cũng là người rất thông minh, Tàn Nguyệt vừa nói, hắn cũng hiểu rõ nguyên nhân trong đó, sắc mặt âm u một chút, mày nhíu chặt lại

Nghe thấy việc kia, hắn vội đi, căn bản cũng không nói rõ cho người trong phủ, bọn họ lại càng không biết tình huống của bên này, nay tìm tiếp ứng cũng khó khăn

Mà nếu hắn tự mình đi làm chuyện này, thì càng

Bây giờ đổi sang đi đường khác cũng không được, hiện tại bọn họ bị theo dõi, có thể chạy đi đâu?

"Đúng rồi, Vương gia, còn có một kế, không biết có thể làm không"

Ánh mắt Tàn Nguyệt sáng ngời, bất quá kế này rất nguy hiểm, nhưng kết quả tệ nhất là bị bắt, Lâm Quý Phi sẽ không ám sát mình, nếu nàng ta thật sự muốn giết nàng thì không cần làm phiền nói với Hoàng Thượng

Nhưng Tàn Nguyệt vẫn không hy vọng mình sẽ rơi vào tay Lâm Quý Phi

Thù mới hận cũ, nếu quả thật bị Lâm Quý Phi bắt, tuyệt đối không có khả năng nàng an toàn

"Cách gì?"

Ánh mắt Hiên Vương sáng ngời, hắn hy vọng có thể bảo vệTàn Nguyệt, vì Địch Mân, cũng vì chính mình!

"Ta giả dạng thành bộ dáng của ngươi xuống xe, các ngươi tiếp tục đi"

290. Chương 290: Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó

Xe ngựa tiếp tục đi, Hiên Vương đưa người lên xe xong. Hắn trở lại vẫn bình thường. Trong tình hình chung , đoán chừng không có người hoài nghi

Tuy rằng, biết rõ rất khó có khả năng trốn thoát khỏi sự đuổi bắt của bọn họ, nhưng Tàn Nguyệt không muốn ngồi chờ chết như vậy, cố gắng một phen, giãy dụa một chút cũng tốt

Có lẽ, vận khí của nàng không quá tồi tệ, không chừng cuối cùng có thể trốn thoát thành công!

Không thử , làm saobiết không được ?

Hiên Vương đầu tiên là sửng sốt, suy tư một lát, cảm thấy cách của Tàn Nguyệt có thể làm, thở dài nói:

"Có thể thử một lần! Nhưng Tàn Nguyệt, ngươi xuống xe sẽ rất nguy hiểm !"

Tiểu Mạt nói :

"Đúng vậy, tiểu thư, nô tỳ hiểu, tốt nhất người không nên đi xuống, một mình người rời đi, nô tỳ lo lắng"

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng:

"Nếu bọn họ thật sự nhất định phải đối phó ta, ngươi nghĩ rằng chúng ta ở trên xe sẽ không gặp nguy hiểm sao?"

Ngày nay quyền thế của Lâm Quý Phi quá lớn, chỉ sợ ngay cả Hoàng Thượng cũng phải kiêng kị, hai người bọn họ có năng lực gì hữu dụng ?

Cũng bất chấp sự khác biệt giữa nam và nữ, Hiên Vương cởi áo khoác, quay đầu Tàn Nguyệt liền chụp mặc vào, nhưng Tàn Nguyệt vóc dáng thấp bé so với Hiên Vương gia, nên khi mặc lên vừa dài vừa to. Nhìn vào rất buồn cười

"Không được, như vậy đi ra ngoài, nhất định sẽ lộ !"

Ngay cả chính bọn họ nhìn đều cảm thấy không ổn, huống chi là một người ngoài đây?

Tàn Nguyệt nhăn mày, bất đắc dĩ cởi quần áo ra, thở dài nói:

"Nếu đây là thiên ý!"

"Thực xin lỗi, Tàn Nguyệt. Nếu ta biết, nhất định sẽ sớm chuẩn bị tốt "

Vội vội vàng vàng đi ra, ai có thể nghĩ đến sẽ cần gì, lại có ai có thể nghĩ đến, đây chỉ là kế sách dụ rắn ra khỏi hang đây?

Lâm Quý Phi, kinh nghiệm hậu cung sóng to gió lớn, thường thấy nhiều âm mưu, Tàn Nguyệt đơn thuần như vậy vốn không có khả năng đối phó.

"Hiên Vương, không trách ngươi. Ta còn phải cám ơn ngươi. Nếu không phải ngươi, ta làm sao có thể sống đến bây giờ"

Bất kể là bởi vì Địch Mân cũng được, vì Địch lão tướng quân cũng thế, nên phải cám ơn hắn

291. Chương 291: Bị Bắt

"Tàn Nguyệt, lần đó, ta đến chậm"

Hiên Vương đau lòng nhìn Tàn Nguyệt, hắn thấy qua thái độ sủng nịnh của Địch Mân dành cho Tàn Nguyệt, cũng được chứng kiến thâm tình của Tàn Nguyệt dành cho Địch Mân, trong khoảng thời gian này, thật là khổ nàng

"Không cần cám ơn"

Vừa từ chối nhận lời nói cảm tạ, xe ngựa lúc này đột nhiên dừng lại, Hiên Vương trong lòng cả kinh, vén rèm xe ra nhìn, chỉ thấy bên ngoài binh lính đứng chỉnh tề

"Các ngươi"

Hiên Vương vừa lộ đầu, có một nam tử đã đi ra:

"Hiên Vương gia, quý phi nương nương ời Tàn Nguyệt cô nương, đặc biệt dặn dò nô tài cung kính tiếp đón"

Quý phi? Người của nàng, tốc độ cũng không phải chậm. Tàn Nguyệt thở dài, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, hiện tại cái gì cũng không cần suy nghĩ

Hiên Vương quay đầu lại, nhỏ giọng nói:

"Muốn đến 1 lần không?"

"Không cần, cùng hắn trở về đi, Lâm Quý Phi gióng trống khua chiêng lớn như vậy, nên sẽ không giết ta. Ngươi nghĩ cách, làm cho thái tử biết ta ở trong tay Lâm Quý Phi"

Tàn Nguyệt rũ mắt xuống, nhỏ giọng dặn dò

"Thái tử? Hắn"

Hiên Vương nâng lông mày, thái tử đã tìm Tàn Nguyệt, hắn lần này hẳn là sẽ rất hận Tàn Nguyệt mới đúng

"Ngựa chết làm như ngựa sống, không còn cách khác, không phải sao?"

Hiên Vương xuống xe, xe ngựa trở lại, tốc độ cũng nhanh như bay, nhưng bây giờ tâm tình đã cách biệt một trời.

Xe ngựa tiến cung, Tàn Nguyệt trực tiếp được đưa vào trong 1 cái sân cũ nát. Chung quanh có trọng binh gác, tất cả trong viện đều rất cũ nát, đại môn cũng bị một tiếng khóa kêu loảng xoảng

Đất rất bẩn, góc tường cũng không mạng nhện, xem ra căn phòng này thường xuyên có người tới. Nhưng không biết là tới đây quét tước hay là bị giam ở đây?

Nói thật, nơi này có vẻ không khác lắm. So với trong lao, hẳn là tốt hơn rất nhiều?

"Tiểu thư, người ngồi xuống nghỉ ngơi trước, ta tới quét dọn."

Tiểu Mạt bất mãn liếc mắt nhìn phòng ở, trong mắt hiện lên một tia mất kiên nhẫn, thanh âm cũng hơi khàn khàn

"Không cần, chúng ta cùng nhau dọn dẹp đi. Không biết ở chỗ này bao lâu"

292. Chương 292: Một Bàn Tay

Tàn Nguyệt thở dài, Tiểu Mạt định nói gì để ngăn cản, nhưng thấy Tàn Nguyệt đã cầm lấy giấy lụa, qua một bên chậu nước giặt sạch, nàng cũng bắt đầu thu thập.

Phòng trong không tính bẩn, hai người đồng lòng, thu thập cũng không chậm. Khi dọn dẹp xong, cửa bỗng nhiên kẹt một tiếng mở ra

Tàn Nguyệt quay đầu, kinh ngạc nhìn người tiến vào, bảy tám nha đầu mở đường, trung gian ủng đám, dĩ nhiên là quần áo hoa mỹ, Hạo Nguyệt vẻ mặt đắc ý

"Ba… "

Đi đến trước mặt Tàn Nguyệt, Hạo Nguyệt bỗng nhiên nâng tay, một cái tát liền giáng xuống. Tàn Nguyệt bụm mặt, không hờn giận trừng mắt nhìn nàng

"Tàn Nguyệt, muội muội tốt của ta, ngươi cũng dám hạ độc ta?"

Trợn mắt trừng trừng, kia cao cao toàn tâm toàn ý che bụng, theo thanh âm của Hạo Nguyệt, nhất thời tức giận

"Nhị tỷ, ngươi nói những lời này không đúng rồi, ta và ngươi tổng cộng mới gặp vài lần, như thế nào hạ độc ngươi?"

Tàn Nguyệt trào phúng cười, chuyện kia, bọn họ không có chứng cớ, sao có thể nói là mình làm đây?

Người duy nhất biết cũng chỉ có Ngũ hoàng tử cùng Tiểu Mạt. Tiểu Mạt là người của phủ tướng quân, không có khả năng làm những việc phải xin lỗi phủ tướng quân, chẳng lẽ là Ngũ hoàng tử nói sao?

Không có khả năng xảy ra chuyện này. Đối với hắn cũng không có nhiều chỗ tốt. Bởi vì nếu nàng một mực chắc chắn là hắn cấp thuốc, mặc dù Hoàng Thượng không xử trí hắn, trong lòng cũng sẽ có ấn tượng xấu với hắn.

"Không phải ngươi? Ngươi còn dám nói xạo sao? Tàn Nguyệt, ngày đó ngươi vì sao quay về Tướng phủ, tại sao muốn trở về?"

Hạo Nguyệt cười lạnh một tiếng, nâng tay vừa muốn đánh hướng Tàn Nguyệt, Tiểu Mạt ra tay nắm lấy cổ tay của nàng, Hạo Nguyệt cả giận nói:

"Đều chết hết sao? Còn không mau bắt lấy ác nô này!"

Ba bốn nha đầu đi lên kéo Tiểu Mạt, Tiểu Mạt giận dữ, một tay phi đến trên người nha đầu, nha đầu ôi một tiếng ngã xuống.

Chân vừa nhấc, đá trúng bụng 1 nha đầu khác. Trong chớp mắt, bốn nha đầu đều bò trên đất những người còn lại bên người Hạo Nguyệt đều sợ tới mức lui về phía sau, Hạo Nguyệt cũng lui nửa bước.

"Tiện nha đầu, người của ngươi cũng có võ công? Người tới"

293. Chương 293: Kèm Hai Bên

Lên tiếng trả lời mà đến là thị vệ ở cửa, một đám người cơ thể cường tráng , bọn họ đi lại trầm ổn, vừa nhìn là thấy thực lợi hại

"Hạo Nguyệt"

Vừa rồi đối phó với mấy nha đầu không có võ công, có lẽ Tiểu Mạt còn có thể đánh trả nhưng đối với những thị vệ này, nhìn qua là biết khó có thể.

"Bắt lấy cẩu nô tài này, nàng biết võ công"

Tiểu Mạt đang mải suy nghĩ, nghe được tiếng la của Tàn Nguyệt, nàng đã hiểu được ý tứ của Tàn Nguyệt. Thân mình chuyển qua bên người Hạo Nguyệt, tay nắm trên cổ Hạo Nguyệt, chỉ cần dùng lực, Hạo Nguyệt liền ..

"Tiện nô tài này, ngươi muốn làm cái gì?"

Hạo Nguyệt đoán nơi này là hoàng cung, nha đầu này cũng không dám làm gì mình. Mặc dù bị chế trụ, giọng điệu vẫn cũng vô cùng kiêu ngạo

"Không được động thủ với tiểu thư!"

Tiểu Mạt tay vừa dùng lực, lạnh giọng nói Tàn Nguyệt khóe mắt ẩm ướt. Tiểu Mạt, ngươi bây giờ nên lo lắng cho chính mình mà không phải ta. Ngươi cũng biết, Hạo Nguyệt hận ta, cũng không thể lấy mạng của ta , nhưng ngươi

"Ngươi… Ngươi buông tay trước"

Trên cổ đau xót, trên mặt Hạo Nguyệt đỏ bừng, sợ tới mức cả người run run, thanh âm đều run rẩy nói không rõ ràng. Tàn Nguyệt mắt nhìn một đám binh tính tay cầm đao thương bên ngoài, lại nhìn trên mặt

Tiểu Mạt khó nén vẻ khẩn trương , trong lòng vô cùng bối rối. Nhưng trên mặt lại không thể lộ ra ý sợ hãi, đôi mi thanh tú hơi nhíu, suy tư xem phải bảo vệ nha đầu lỗ mãng này như thế nào.

"Hạo Nguyệt, không cần truy cứu Tiểu Mạt, nàng sẽ thả ngươi"

Tàn Nguyệt hít một hơi, dường như chỉ nói cho Hạo Nguyệt nghe. Mặc dù biết cam đoan như vậy thực không ý nghĩa, nhưng

"Không có khả năng. "

Tay Tiểu Mạt căng thẳng, sắc mặt Hạo Nguyệt đỏ bừng, hơi hơi nghiêng thân mình rất không thoải mái, cảm thấy hối hận khi tới nơi này để trút giận

Trong cung yên ổn dưỡng thai không tốt sao? Lâm Quý Phi nương nương cũng sẽ không bỏ qua nha đầu này , nàng tới đây làm gì? Nếu đứa nhỏ không hay xảy ra, vậy cũng liền ..

"Tàn Nguyệt"

Nghe được tiếng gọi, Tàn Nguyệt cuống quít ngẩng đầu, đã thấy thái tử vội vàng tới

Tiểu Mạt bên này chưa buông tay, thái tử liền mang người đi tới, xem ra chuyện này, muốn giải quyết riêng cũng khó.

294. Chương 294: Tuyệt Tình

"Thái tử, Tiểu Mạt xúc động, nhưng nàng không có ác ý, vừa rồi nàng cũng vì bảo vệ ta. Chỉ cần các ngươi đáp ứng thả nàng đi, nàng cũng không thương tổn Hạo Nguyệt "

Tàn Nguyệt kích động nhìn thái tử, hứa hẹn của Hạo Nguyệt không thể tin, nhưng lời nói của thái tử cũng có thể tin được. Nàng có thể xác định, thái tử sẽ không lừa gạt mình!

"Này"

Thái tử khó xử nhăn mặt nhìu mày, quay đầu nhìn về phía Hạo Nguyệt thấy mặt đã ửng đỏ thì trong mắt hiện lên một tia lo lắng

"Thái tử, Hạo Nguyệt đang mang thai"

Thấy thái tử do dự, Tàn Nguyệt trấn định tâm tình nhắc nhở. Hiện tại Hạo Nguyệt không thể có việc, nếu Hạo Nguyệt xảy ra chuyện gì, ai cũng không thể bảo vệ Tiểu Mạt

"Được, ta đáp ứng"

Khẽ cắn môi, thái tử biết Hạo Nguyệt không thích, cuống quít nói

Tàn Nguyệt gật đầu, ý bảo Tiểu Mạt buông tay, Tiểu Mạt hơi do dự, nhưng vẫn là bất đắc dĩ buông tay

Kỳ thật nàng cũng biết, nơi này là hoàng cung, mặc dù nàng thật sự giữ Hạo Nguyệt, cũng chưa chắc có thể đi ra

"Các ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mau đến bắt nàng ta. Vừa rồi nàng ta dám đe dọa ta"

Hạo Nguyệt nhìn thấy thái tử nhìn chằm chằm vào Tàn Nguyệt, cơn tức của nàng bỗng đâu kéo đến, tức giận hô

"Hạo Nguyệt, trở về!"

Thái tử hừ lạnh một tiếng, Hạo Nguyệt định nói gì nhưng nhìn thấy vẻ lạnh lùng trong mắt thái tử, nước mắt bỗng nhiên ào ào rơi xuống:

"Thái tử, nàng thiếu chút nữa làm hại con của chúng ta. Vừa rồi nàng lại xui khiến nha đầu này giết chết con của chúng ta"

Tàn Nguyệt rũ mắt xuống, không muốn xem bộ dạng giả bộ đáng thương của Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt đối với nàng, không chừng cũng hận thấu xương? Vừa rồi nhìn thấy ánh mắt độc ác như rắn rết kia, nàng biết, nàng thật sự mất đi tỷ tỷ này

Nàng thừa nhận, vừa rồi nàng lợi dụng thái tử, lợi dụng sự si mê của Thái Tử dành cho nàng. Nhưng điều này cũng không có thể trách nàng. Cho tới bây giờ nàng không hề quyến rũ thái tử.

"Đủ rồi, bổn vương sẽ xử trí"

Không cam lòng rơi nước mắt, Hạo Nguyệt cố chấp không chịu rời đi. Thái tử vừa trừng mắt, Tiểu Xuân lại đỡ nàng, vài nha đầu cũng đi lên trước giúp nàng rời đi.

295. Chương 295: Hứa Hẹn

Nhìn Hạo Nguyệt không ngừng quay đầu, nhìn ánh mắt nàng giống như muốn ăn thịt người, Tàn Nguyệt thở dài, không dám nhìn Thái Tử nữa

Cảm thấy áy náy sao? Thái Tử hại nàng mất đi rất nhiều, mà nàng cũng hại Thái Tử mất đi rất nhiều

Trong lúc vô tình, nàng lại thương tổn Hạo Nguyệt. Tuy rằng Hạo Nguyệt đối với nàng cũng không đúng nhưng

"Ta sẽ tận lực bảo vệ ngươi, không để ngươi xảy ra việc gì"

Qua rất lâu sau đó, Thái Tử nhíu mày thở dài

Tàn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn vẻ mặt đau lòng của Thái Tử:

"Không phải ngươi cũng hoài nghi là ta làm hại Hạo Nguyệt thiếu chút nữa sanh non sao?"

Căn cứ việc Hiên Vương nghe được Lâm Quý Phi cùng Hoàng Thượng nói chuyện, nàng còn có người chứng nhận. Thái Tử hẳn là rất tin điểm này. Như vậy làm sao có thể bảo vệ nàng đây?

"Ta tin tưởng, đây không phải xuất phát từ ý của ngươi, ngươi nhất định là bị bắt ép "

Thái Tử đi đến bên người Tàn Nguyệt, có thị vệ lôi Tiểu Mạt ra ngoài. Tiểu Mạt ra sức kháng cự, Tàn Nguyệt lo lắng nói :

"Thái Tử, ta tin ngươi!"

"Tàn Nguyệt, ta sẽ không lừa ngươi, ta vĩnh viễn sẽ không lừa gạt ngươi. Cám ơn sự tín nhiệm của ngươi, đáp ứng ngươi, ta sẽ không nuốt lời!"

Cúi đầu nhìn giai nhân đứng ở 1 bên, trong lòng nghĩ nếu gặp mặt nàng có rất nhiều điều muốn hỏi nàng. Nhưng thật sự gặp mặt, hắn phát hiện một câu cũng hỏi không được.

Khi gặp mặt nàng, tất cả câu hỏi đều đã quên hết.

Tất cả khúc mắc đều tan thành mây khói khi nàng nói ta tintưởng ngươi.

Hận tiêu; oán tan

Chỉ để lại trong lòng niềm vui sướng, còn có đau lòng vô cùng kia.

Gương mặt của nàng thật đỏ, thậm chí bên má trái còn sưng phồng lên

Là vừa rồi bị đánh? Rốt cuộc cũng biết nguyên nhân tại sao nha đầu kia lại đe dọa Hạo Nguyệt, là vì bảo hộ nàng, bảo hộ chủ tử của nàng ta.

Mà Tàn Nguyệt, thân mình khó bảo toàn nhưng thời điểm nhìn thấy mình , nàng không vì mình cầu tình, mà vì nha đầu kia giải vây.

Chủ tớ tình thâm, thâm tình làm cho người ta hâm mộ

Nàng vẫn thiện lương như vậy, như thế nào lại thương tổn đứa nhỏ trong bụng Hạo Nguyệt?

296. Chương 296: Ẩn Nhẫn

"Ngươi…"

Tay bất tri bất giác đưa lên, chỉ muốn vuốt ve mặt của nàng, xoa xoa bên sưng ở hai má, hắn muốn hỏi một câu, hỏi một tiếng, Nguyệt Nhi, còn đau không? Còn đau không?

Nhưng nói không ra, Tàn Nguyệt sớm lui về phía sau một bước, hai mắt bất an nhìn hắn:

"Ngươi….Ngươi muốn làm gì?"

Nhìn cặp mắt phòng bị kia , ánh mắt hoảng sợ, lòng Thái Tử đột nhiên đau xót:

"Nguyệt Nhi, trong lòng của ngươi hận ta như vậy sao? Chẳng lẽ ta là một người như vậy sao?"

Sau khi từ biệt, Tàn Nguyệt cố chấp không gặp hắn, cũng không nói chuyện. Có câu :người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cũng có câu trầm trồ khen ngợi không thiệt thòi trước mắt, nàng muốn nói đúng vậy, nhưng nàng không thể mở miệng

Bởi vì mở miệng, kết quả chính là chọc giận hắn, hậu quả chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Nghĩ đến đêm kia, nghĩ đến cảnh mất đi đứa nhỏ, nghĩ đến cảnh máu chảy, nghĩ đến

Lòng của nàng vẫn run run! vẫn rất đau!

Nếu hắn không phải một người như vậy, con của nàng làm sao có thể mất. Nàng sao lại lưu lạc bên ngoài ?

"Ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi yên tâm nghỉ ngơi đi!"

Loảng xoảng một tiếng, cửa lại bị khóa lại. Tàn Nguyệt quay đầu, nhìn chằm chằm cánh cửa một hồi lâu

Hắn nói sẽ bảo vệ nàng, nhưng Lâm Quý Phi sẽ đồng ý sao? Hạo Nguyệt sẽ bỏ qua sao? Còn có Hoàng Thượng?

Hoàng Thượng sẽ làm như thế nào? Nếu quả thật chứng thực tội danh, tướng quân phủ làm sao bây giờ? Tướng phủ nên làm cái gì bây giờ?

Tướng phủ hẳn không sao chứ? Dù sao, có Hạo Nguyệt, Hạo Nguyệt có thể bảo vệ Tướng phủ

Chỉ có phủ tướng quân, phụ mẫu của Địch Mân, nàng muốn bảo vệ bọn họ?

Đi đến bên giường, Tàn Nguyệt lẳng lặngngồi xuống, hai tay vòng qua chân, hai mắt si ngốc nhìn mặt đất:

Hiện tại rất tốt, Tiểu Mạt cũng đi rồi, cũng chỉ còn lại có mình, cô đơn ở nơi này chờ, chờ vận mệnh của mình

Tiểu Mạt không sao chứ? Có nên tin lời nói của Thái Từ , dù sao hiện tại nàng cũng không có ai có thể thể tin, không phải sao?

Tiểu Mạt, đi đi, chạy thật xa, không cần trở về, vĩnh viễn cũng không cần trở lại.

297. Chương 297: Tội Chết Khó Thoát

"Dừng tay."

Đi khỏi sân, đi ra không xa, đã thấy có hai nha đầu đánh người. Thái Tử không muốn để ý nhưng nhìn thấy quần áo quen thuộc, hắn không khỏi nhíu nhíu mày, bước đi tới

"Thái Tử."

Tất cả mọi người sợ tới mức quỳ xuống, Thái Tử nhìn đám người Lâm Quý Phi, hắn vội vàng cúi người xuống

"Phái nhi, nô tài này to gan lớn mật, mẫu phi bất quá mới phải giáo huấn nàng"

Vừa rồi sang đây xem tiện nha đầu kia, nghe nói Thái Tử ở bên trong, Lâm Quý Phi cũng không cho người ta thông báo, bản thân đứng ở ngoài cửa, hai người nói chuyện bên trong nàng nghe rành mạch!

Tay gắt gao nắm lấy, tức giận đứa con trai của mình si tình, cũng hận người đàn bà kia dụ dỗ!

Rất muốn lập tức sẽ giết cô gái kia, nhưng lý trí nói cho nàng biết, bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Bước nhẹ rời đi, nhìn thấy mấy người chế trụ nha đầu này, không có ai. Cơn tức ở đâu lại ập đến đổ lên đầu nha đầu này.

Thái Tử liếc mắt nhìn Tiểu Mạt một cái, nhỏ giọng nói:

"Mẫu phi, con đáp ứng Tàn Nguyệt sẽ không so đo nha đầu này"

Mặt của nàng sưng phồng lên, khóe miệng hồng hồng. Đây là kết quả việc trị tội của mẹ. Tiểu Mạt chật vật như vậy, nếu để cho Tàn Nguyệt biết….

"Tàn Nguyệt? Lại là nha đầu kia! Phái Nhi, nàng làm hại ngươi còn chưa đủ thảm sao? Ngươi chừng nào thì mới có thể tỉnh, thấy rõ ràng bộ mặt thật của nàng?"

Lâm Quý Phi tức giận hừ một tiếng, trách không được nhìn thấy Hạo Nguyệt che miệng rời đi. Chuyện như vậy ai thấy được cũng sẽ tức giận, huống chi là một phụ nữ có thai?

"Mẫu phi, ta hiểu, nhưng…"

Trong mắt hiện lên một tia khó xử, Thái Tử bất an ngẩng đầu, nhỏ giọng nói:

"Mẫu phi, nghe nói người chủ thẩm vụ án kia. Người xem có thể hay không"

"Không thể!"

Lâm Quý Phi trợn mắt trừng trừng, tức giận nói:

"Cố ý thương tổn Thái Tử, có ý định mưu hại hoàng tự, vô luận thế nào đều là tội chết, ngươi cái gì cũng không cần nói"

"Nhưng, Hạo Nguyệt không có việc gì?"

Vì bảo vệ Tàn Nguyệt, Thái Tử ăn nói khép nép dụ dỗ Lâm Quý Phi, Lâm Quý Phi không hờn giận nhăn mặt nhìu mày

298. Chương 298: Tuyệt Thực

"Phái Nhi, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ thế nào cũng phải có chuyện ngươi mới có thể chết tâm sao? Đừng quên, đứa bé này của Hạo Nguyệt, đối với ngươi quan trọng cỡ nào!"

Thật sự là bị ma quỷ ám ảnh rồi, xem ra kế sách của nàng là chính xác , Tàn Nguyệt là tai họa, không thể lưu!

“Mẫu phi, người biết rõ, ta không phải ý này ”

Thái Tử đi đến bên tai Lâm Quý Phi, nhẹ giọng nói nhỏ vài câu, Lâm Quý Phi ánh mắt sáng ngời, không hiểu nói:

“Ngươi nói được, ngươi đã đáp ứng nàng, có thể giữ nàng một mạng, nhưng Tàn Nguyệt”

“Mẫu phi, ta cam đoan, một lần cuối cùng. Về sau, ta cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn, không còn liên quan.”

Thái Tử giơ tay lên, vội vàng cam đoan nói

“Được, đây chính ngươi nói? Bổn cung có thể nghĩ cách bảo vệ một mạng của nàng, nhưng ngươi cũng đừng quên ngươi đã nói gì. Nếu không, Bổn cung tùy thời sẽ thu lại lời nói!”

Lâm Quý Phi khó xử nhìn Thái Tử, Thái Tử vội vàng gật đầu, hắn biết, chỉ cần mẫu phi nguyện ý thả người, luôn có cách cứu Tàn Nguyệt.

******

“Hoàng Thượng, đêm cũng dài, ngài nên nghỉ ngơi”

Nhìn Hoàng Thượng nhíu mày suy ngẫm, Lâm Quý Phi ôn nhu cười, Hoàng Thượng nặng thán một tiếng:

“Ninh Nhi thế nào, vẫn không dùng bữa sao?”

Lâm Quý Phi lắc đầu, trong mắt tràn đầy thương yêu:

“Năm ngày rồi, không ăn không uống, giường đều hạ không được nữa Hoàng Thượng, có người nói chỉ cần ba ngày là nguy hiểm rồi, vậy phải làm sao bây giờ ?”

Ninh Nhi là công chúa Hoàng Thượng thích nhất, hồn nhiên hoạt bát. Mọi người trong cung cũng rất thích nàng.

“Rót!”

Ánh mắt Hoàng Thượng lạnh lùng, trong mắt hiện lên một tia đau lòng:

“Sao nàng không chịu hiểu cho trẫm? Nàng là công chúa, trẫm nuôi các nàng làm cái gì? Không phải là vì muốn”

Hoàng Thượng bỗng nhiên dừng lại, thở dài:

“Thôi, trẫm đi qua thăm nàng!”

Tẩm cung hoa lệ, giường lớn tinh mỹ, chăn phủ gấm màu hồng nhạt, màn màu trắng nhẹ, ấm áp. Đây là tẩm cung của Trữ công chúa, cũng là công chúa duy nhất không chịu xuất giá.

“Ninh Nhi”

Tiếng nói êm ái truyền đến. Trên giường, một người khó khăn mở mắt ra, nhìn bóng dáng màu vàng càng ngày càng gần, khàn khàn nói :

“Phụ hoàng”

299. Chương 299: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi

Khát quá, đói quá!

Năm ngày không ăn không uống, trên người của nàng không còn một chút khí lực, nếu không phải nương nói làm như vậy có thể không cần hòa thân, thì nàng sớm đã đứng lên ăn một bữa cơm no đủ.

"Ninh Nhi, ngoan, đứng lên ăn một chút gì"

Ăn cái gì?

Nghe được Hoàng Thượng nói, Ninh Nhi nhắm mắt lại, không hề để ý đến vẻ hiền lành của Hoàng Thượng, tức giận nói :

"Phụ hoàng, Ninh Nhi không muôns lập gia đình, không muốn."

"Ninh Nhi!"

Thanh âm lớn hơn nhiều, cũng nghiêm khắc hơn nhiều. Trên giường, người run run hạ xuống, trong lòng sợ hãi, nhưng cố chấp không mở mắt ra, tiếp tục trầm mặc

"Ninh Nhi, ngươi phải biết, đây là số mệnh của ngươi. Ngoan, đứng lên ăn chút gì?"

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của nàng, Hoàng Thượng chậm rãi hạ thấp giọng điệu, vẫn là phụ hoàng yêu thương của nàng. Nhưng Ninh Nhi không mở mắt, vẫn nằm không nhúc nhích.

"Ninh Nhi, đừng có cố chấp! Ngươi phải biết, cho dù là ngươi chết đói, phụ hoàng cũng sẽ gả ngươi đi"

Trong lòng Hoàng Thượng đau xót, kỳ thật, Minh Vương thế nào, hắn so với ai khác đều rõ ràng, lãnh huyết vô tình, Ninh Nhi qua đó qua cũng chưa chắc trải qua được, chẳng bằng hiện tại liền

"Ô ô …"

Nhắm mắt lại, Ninh Nhi thống khổ khóc lên, Lâm Quý Phi cuống quít tiến lên, Ninh Nhi đứng dậy ôm lấy Lâm Quý Phi, khóc lóc, rất thê thảm.

"Hoàng Thượng, Ninh Nhi vẫn còn con nít, người đừng dọa nàng"

Lâm Quý Phi sốt ruột thở dài, Hoàng Thượng cả giận nói:

"Trẫm ăn ngay nói thật. Ái phi, ngươi chiếu cố nàng, trẫm còn có việc"

"Ô ô, mẫu phi…"

Ninh Nhi tiếp tục khóc , thấy Hoàng Thượng sắp rời đi, Lâm Quý Phi vội vàng nói:

"Hoàng Thượng, kỳ thật cũng không cần nhất định phải gả Ninh Nhi"

Hoàng Thượng cước bộ cứng đờ, thân mình ngẩn ra, hắn khó hiểu quay đầu lại:

"Ái phi có ý gì…"

"Tìm người gả thay!"

"Phụ hoàng, mẫu phi, ta thật sự có thể không cần gả sao? Thật sự có thể chứ? Ta không muốn gả, ta không muốn lập gia đình"

Giống như người chết đuối vớ được đám bèo, hai mắt Ninh Nhi sáng lên, nước mắt mênh mông hỏi

"Không thể! Quốc gia đại sự, không thể trò đùa!"

300. Chương 300: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 2

Hoàng Thượng chau mày, Minh Vương cũng không phải ngốc tử, một người sống, làm sao có thể giấu giếm được hắn?

"Hoàng Thượng nói, Ninh Nhi đã chết, muốn đưa qua, vậy trực tiếp đưa người chết qua!"

Lâm Quý Phi thản nhiên cười, trong mắt hiện lên một tia khó xử:

"Nô tì cũng không muốn làm như vậy , nhưng Ninh Nhi là bảo bối của Hoàng Thượng, cũng là bảo bối của nô tì . Tìm người hòa thân, thời điểm rời khỏi nước ta thì phái người ám sát, không thành vấn đề. Đến lúc đó, người của bọn họ hộ tống, xảy ra chuyện chúng ta cũng có thể tìm lý do chất vấn bọn họ, mà bọn họ đuối lý, tự nhiên cũng không có lời nào để nói "

Hoàng Thượng nhăn mặt nhìu mày, cái chủ ý này, dường như cũng biết, nhưng đây là hành động không quang minh. Hơn nữa, biết là chết, biết Minh Vương vô tình, ai nguyện ý gả qua đây?

Hơn nữa, người này lựa chọn, nhất định phải tin cậy, không thể tùy tiện nói lung tung, không thể để lộ một chút thông tin nào mới được

"Này …"

Hoàng Thượng do dự, Lâm Quý Phi để vào trong mắt, nàng âm thầm nhéo Ninh Nhi một phen, Ninh Nhi bò xuống giường quỳ đến trước mặt Hoàng Thượng:

"Phụ hoàng, Ninh Nhi không muốn gả, Ninh Nhi còn muốn hiếu thuận phụ hoàng, còn muốn"

Ninh Nhi khóc lóc than, Hoàng Thượng hít một hơi:

"Ngươi dùng bữa trước, trẫm cần phải suy nghĩ "

Nói xong, Hoàng Thượng vội vàng rời đi. Thấy Hoàng Thượng đi xa, Lâm Quý Phi nâng Ninh Nhi dậy, khẽ cười nói:

"Làm không tệ, hẳn không vấn đề gì"

"Cám ơn nương nương, cám ơn quý phi nương nương"

Lâm Quý Phi, cũng không phải mẫu phi của nàng, bình thường đối với nàng cũng không được tốt lắm, lần này nàng bỗng nhiên nguyện ý giúp mình, làm cho Ninh Nhi có chút thụ sủng nhược kinh

"Bổn cung cũng thương hại ngươi từ nhỏ không có mẫu phi. Ninh Nhi qua hai năm nữa, Bổn cung sẽ giúp ngươi tìm vị hôn phu tốt "

Thanh âm xa dần, Ninh Nhi xuất thần nhìn bóng dáng Lâm Quý Phi rời đi, ảm đạm trên mặt, càng thêm không ánh sáng

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, Tàn Nguyệt cứ ngồi như vậy, một ngày một đêm, động cũng không động.

Nơi này rất yên tĩnh, một chút thanh âm cũng không có, đến thanh âm của côn trùng kêu vang cũng nghe không được, giống như chết lặng.

301. Chương 301: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 3

Từ khi Thái Tử đi cũng không trở lại, cũng không tới đây đưa cơm.

May mắn Tàn Nguyệt cũng không cảm thấy đói, chỉ ngồi lẳng lặng

Có lẽ, bọn họ đều đã quên, nơi này còn có một người sống?

Thở dài, giương mắt thì nghe được giọng nói hối hả bên ngoài

Có người đến đây, rốt cục có người nhớ tới nàng, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

Sau một lúc lâu, chợt nghe đến tiếng cửa mở, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn cửa mở ra, nhìn hơn mười người ăn mặc quần áo nha đầu tiến vào, tiếp theo hai nha đầu đỡ một nữ tử trung niên vào, phía sau có mười nha đầu tiến vào

Trong nháy mắt, trong phòng liền đứng đầy người, cũng không phải là phòng lớn. Bởi vì đột nhiên nhiều người như vậy, chật hơn rất nhiều

"Điêu dân lớn mật, nhìn thấy quý phi nương nương còn không quỳ xuống?"

Thanh âm nghe quen quen. Đúng là công công ngày hôm qua gặp qua, Tàn Nguyệt nhẹ cười cười:

"Dân nữ thỉnh an nương nương. Chỉ là ngồi một đêm như vậy, đi đứng đều đã tê rần, thật sự là đứng không dậy nổi"

"Lớn mật."

"Thôi!"

Lâm Quý Phi khoát tay, ý bảo thái giám kia im miệng, hai mươi cung nữ trước sau đều lui ra, phòng trong cũng chỉ lưu lại hai người cung nữ và vị công công kia.

"Ngươi chính là Tàn Nguyệt?"

Thanh nhã thoát tục, nàng là người có vẻ đẹp hút hồn, nhưng nhẹ nhàng, ôn nhu , làm cho người ta nhịn không được muốn thân cận, nhịn không được muốn bảo bọc nàng

Nữ tử như này trên thế gian có ít, trách không được Phái Nhi si mê nàng như vậy

Nếu, lúc trước không bị gả lầm thật là tốt biết bao!

Đó sẽ là con dâu của nàng , mà Phái Nhi cũng có thể giữ khuôn phép, thành thành thật thật làm chuyện hắn nên làm

Mà không phải, cả ngày…

Hồ nháo như vậy!

Trong lòng suy nghĩ, Lâm Quý Phi thầm nghĩ thiên ý trêu người. Đối với nữ tử này, có lẽ nàng thật có hảo cảm, nhưng đây cũng chỉ một chút, không thể ngăn cản nàng báo thù!

Tàn Nguyệt nhẹ nhàng, Tàn Nguyệt cũng là một người rất có tâm cơ !

302. Chương 302: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 4

Không biết, khi ngươi đến nơi đó, khi ngươi nhìn thấy nhiều nam nhân như lang hổ như thế, ngươi còn có thể trấn định như vậy?

Khi bọn hắn một đám trên thân của ngươi hiện lên bò xuống, thân thể của ngươi dơ bẩn không chịu nổi, ngươi còn có thể lạnh nhạt như vậy?

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy cái kế hoạch kia của nàng cũng không được ổn lắm. Phải thay đổi

Nữ tử thanh lâu, có lẽ rất thảm, nhưng trong này tiếp xúc nhiều người, tỷ lệ nàng ta chạy trốn cũng khá lớn.

Tiếp xúc ít người , không thể trốn , ngăn cách , chỗ tốt nhất, không phải nơi đó, mà là

Quân doanh!

Một đóa hoa nhỏ đẹp như vậy, một đóa hoa mềm mại,

Đưa cho bọn họ, khao bọn họ, một đám binh sĩ trường kì kháng chiến, không được phát tiết nhất định sẽ cao hứng

Vô cùng cao hứng! Vô cùng phấn chấn!

Bọn họ sẽ cảm tạ nàng, nhất định!

Mà Tàn Nguyệt, cũng sẽ nhớ kỹ của nàng, sẽ càng nhớ kỹ nếu đắc tội với nàng sẽ chịu kết quả gì.

Nàng cũng biết, chết không đáng sợ, đáng sợ là, sống không bằng chết

Khóe miệng cao hứng nhếch lên, thậm chí, không tự giác tràn ra vạn phần cười đắc ý

Nhìn nàng cười, nghe thanh âm của nàng, Tàn Nguyệt đột nhiên cảm giác lạnh cả người, da gà nổi lên

Tiếng cười kia như quỷ ám mà thần thái của bà ta vô cùng quỷ dị

"Nương nương có chuyện gì cứ nói thẳng Tàn Nguyệt ta!"

"Bổn cung biết! Ngươi làm hại hoàng nhi của ta. Nay thân mình chưa khỏi hẳn, còn mưu hại đứa nhỏ của Thái Tử, nhiêu đó ngươi đều nhận tội sao?"

Lâm Quý Phi thu hồi nụ cười trên mặt, hai mắt phẫn hận nhìn Tàn Nguyệt

"Nương nương cũng biết, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói cũng không thể nói lung tung. Nương nương nói như vậy, xin hỏi có chứng cớ gì?"

Tàn Nguyệt nhíu mày, thanh âm nhẹ nhàng, không chút nào sợ hãi

Vừa rồi nhìn những nha đầu đi ra ngoài, Tàn Nguyệt chỉ biết, lời nói Lâm Quý Phi lần này, nhất định có ý khác

Nếu như công thẩm, không cần phải cho lui những cung nữ này. Mà bên người nàng bây giờ hẳn đều là tâm phúc của nàng?

Lưu lại ba người cùng nàng cũng là vì sợ chết. Lâm Quý Phi, ngươi cũng không phải rất để mắt Tàn Nguyệt chứ?

303. Chương 303: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 5

Tàn Nguyệt ngay cả một người cũng không đối phó được, làm sao có thể thương tổn ngươi?

" Hừ, chết đến nơi rồi, ngươi còn miễn cưỡng?"

Lâm quý phi nhướng mày, một bên công công vội vàng ra ngoài, không tới một lát, liền dẫn một nha đầu đi đến.

Nha đầu cúi thấp đầu, nhưng Tàn Nguyệt vẫn nhận ra nàng! Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ánh mắt Tàn Nguyệt tối sầm lại, không nghĩ tới, cuối cùng nói ra, vẫn là hắn!

Là Ngũ hoàng tử đưa ình một nha đầu, ở trong tiểu viện kia, từng chăm sóc mình, còn đối với mình rất tốt.

" Hừ, ngươi còn có lời gì để nói?"

Lâm quý phi đắc ý cười, Tàn Nguyệt thở dài một tiếng:

" Cho dù là không có nàng, nương nương cũng không có ý định bỏ qua cho ta, không phải sao?"

Nói nói, lười cầu tình , lười so đo. Tàn Nguyệt thở dài, giống như dê đợi làm thịt, chấp nhận số phận.

"Ngươi tự biết rõ. Mang nàng đxuống đi…"

Lâm quý phi phất tay một cái, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, đưa tới trước mặt Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt vừa nhìn, cười nói:

"Quý phi nương nương quả nhiên ngoan độc! Ngũ hoàng tử, Địch tướng quân một lưới bắt hết. Nhưng ngươi nghĩ ta sẽ ký sao? A, có lẽ ngươi có thể làm cho bọn họ cưỡng chế bắt ta ấn tay, nhưng…"

Tàn Nguyệt thở dài nói:

" Ta biết chữ. Một người biết chữ lại chỉ ấn tay, không biết Hoàng thượng có thể hoàn toàn tin tưởng không?"

"Ngươi.. Ngươi thật cũng không ngốc, nhưng lại nhắc nhở bổn cung. Tàn Nguyệt, nhưng mà bổn cung sẽ viết ra lời khai coi như là hợp tình hợp lý, hẳn là cũng không có nhiều sai sót? Nghe nói, ngươi ở quý phủ của Ngũ hoàng tử hơn nửa tháng, lúc trước cự tuyệt Thái tử kiên quyết như vậy, hôm nay đối với Ngũ hoàng tử lại…"

"Im miệng! Ta cùng Ngũ hoàng tử là trong sạch , ta là thê tử của Địch Mân, cho tới bây giờ không làm qua chuyện có lỗi với Địch Mân…"

Tàn Nguyệt giận dữ, nàng có thể chịu khổ, có thể chịu tội, nhưng mà nàng không cho phép, có người hoài nghi tình cảm nàng đối với Địch Mân!

Cũng không cho phép, có người nói nàng bất trung với Địch Mân!

"Trong sạch? Nửa tháng, cô nam quả nữ, thật là, đủ trong sạch…"

304. Chương 304: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 6

Nhìn Tàn Nguyệt căng thẳng với Địch Mân. Lâm quý phi càng thêm tự tin, giọng nói cũng khinh thị hơn.

" Hắn không có ở đó, chỉ có ta tại đó dưỡng thương…"

"A? Phải không? Ai có thể chứng minh? Ngũ hoàng tử không có ở bên kia, nhưng mà đó lại là địa bàn của hắn, hắn tùy thời có thể đi qua, nói không chừng chính là Kim ốc tàng kiều…"

Lâm quý phi ám muội cười, Tàn Nguyệt tức giận nhìn chằm chằm nàng:

"Nương nương, ngươi tới là vì nói cho ta biết cái này sao? Ngươi đã nói xong rồi, ta cũng đã nghe được, không có chuyện gì, ngươi có thể rời đi…"

Tàn Nguyệt chớp mắt vài cái, không biết Lâm quý phi tại sao phải nói như vậy, vừa mới bắt đầu nàng thật sự rất căm phẫn, rất không cam lòng, nhưng tỉnh táo lại, mới cảm thấy nàng hỏi không giải thích được ——

Chuyện của nàng cùng Địch Mân, tại sao nàng phải mưu cầu danh lợi như vậy, tại sao phải quan tâm như vậy?

Nàng đối với Địch Mân hết lòng hay không, giống như nàng không cần phải cùng ngoại nhân so đo?

"Tại sao? Chột dạ, không lời nào để nói sao? Tàn Nguyệt, trong lòng chính là một dâm phụ, một dâm phụ ai cũng có thể làm chồng …"

Lâm quý phi ác ý cười, phía sau hai nha đầu cũng si ngốc nở nụ cười…

Cười nhạo nàng, chọc giận nàng!

Nhưng Tàn Nguyệt, đã sớm thấy rõ rất nhiều chuyện, cũng đã thông suốt rất nhiều!

Các nàng càng làm như vậy, nàng càng thêm tỉnh táo!

Bình tĩnh nhìn bọn họ, giống như nhìn những thứ kia như thằng hề chọc cười, trên mặt không gợn sóng…

Không có bực, không có giận, chỉ là lẳng lặng nhìn, lẳng lặng …

Trong lòng Lâm quý phi âm thầm kinh ngạc, châm chọc hồi lâu, đến cuối cùng, làm sao lại chỉ có một mình nàng?

Khẽ cắn răng, nàng đột nhiên dừng lại tiếng cười…

Hai cung nữ cùng công công kia cũng liền vội vàng dừng lại, bọn họ bối rối cúi đầu, chờ chỉ thị thêm.

"Tàn Nguyệt, ngươi không có gì để giải thích sao? Vậy thì ký tên đồng ý đi!"

Bực bội nhìn nữ tử không dễ đối phó này, nếu như Hạo Nguyệt có một nửa thông minh của nàng, Thái tử cũng sẽ không nhìn nàng như vậy…

Một nữ nhân, nếu như ngay cả nam nhân của mình cũng không giữ được, nữ nhân như vậy, rất đáng thương, cũng rất ngốc…

305. Chương 305: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 7

Thật ra thì, Hạo Nguyệt cũng không ngốc, nhưng có thông minh ở ngoài mặt, đùa bỡn là tiểu thông minh;

Mà có người trí tuệ như ngu đần, trong lúc vô tình lộ ra, mới thật sự là trí khôn!

"Ta sẽ không ký tên!"

Ngẩng đầu, Tàn Nguyệt hai mắt trấn tĩnh, giọng nói kiên định lạ thường.

"Ngươi yêu hắn?"

Nàng ám chỉ là Ngũ hoàng tử, Tư Không Cường!

"Không! Ta yêu, thích cũng chỉ có tướng công của ta!"

Tàn Nguyệt nhàn nhạt cười, hai mắt nhuận nhuận, giống như có thể thấy Địch Mân.

"Vậy làm sao không dám ký tên?"

Chân mày Lâm quý phi cau lại, trêu đùa nói:

"Trừ phi ngươi thích hắn, bằng không, ngươi sẽ không giữ hắn như vậy!"

"Đó không phải sự thật, ta tại sao phải thừa nhận?"

Kỳ thật, nàng giữ gìn vẫn chỉ có Địch Mân, chỉ có cha mẹ Địch Mân!

Nàng có thể chết, có thể xuống địa ngục, có thể nhận bất kỳ trừng phạt gì…

Nàng cũng có thể kéo Ngũ hoàng tử chết theo, nhưng lại không thể liên lụy Địch phủ!

Tuyệt đối không thể!

Đó là nàng thủ vững ranh giới cuối cùng cuối cùng!

"Ngươi không viết cũng không sao, Bổn cung sẽ đích thân bẩm báo Hoàng thượng, để cho Hoàng thượng tự mình đến chủ trì công đạo… !"

Hai mắt nhìn chằm chằm đôi mắt Tàn Nguyệt, quả nhiên thấy mí mắt Tàn Nguyệt vừa động.

Mặc dù chỉ là giật mình rất nhỏ, nhưng nàng lại nhìn rõ, cũng thấy rõ vẻ bối rối nơi đáy mắt nàng.

"Địch phủ, sẽ bị xét nhà, diệt cửu tộc, ngươi sẽ là tội nhân Địch phủ, sát tinh!"

Sát tinh!

Đã bao lâu không nghe từ này?

Trong lòng Tàn Nguyệt đau xót, nàng thật sự là điềm xấu, hại Địch Mân không nói, chẳng lẽ còn phải hại hết Địch phủ sao?

Mâu quang chợt lóe, Tàn Nguyệt thở dài nói:

"Nương nương đừng quên, ta sớm đã bị bọn họ đuổi khỏi phủ, ta cùng bọn họ, đã không còn chút quan hệ nào..."

Bằng không, nàng cũng sẽ không ở phủ của Ngũ hoàng tử, nghe lời đồn đãi vô căn cứ bên ngoài, trên lưng một danh nhơ!

"Là sao? Cái này phải xem quyết định của hoàng thượng, thương thế của Thái tử, thời điểm đả thương hài tử của Hạo Nguyệt, dường như chưa bị trục khỏi xuất phủ?"

306. Chương 306: Quỷ Kế Của Lâm Quý Phi 8

Nói cũng đúng, đã sớm biết, nàng có chuẩn bị, Lâm quý phi tung hoành hậu cung nhiều năm như vậy, làm sao có thể làm chuyện mà không có nắm chắc đây?

"Ngươi nói đi, rốt cuộc muốn làm gì?"

Thái tử không phải đã nói, sẽ bảo vệ nàng sao? Tại sao Lâm quý phi vẫn đến gây sự thế này!

Thấy cuối cùng Tàn Nguyệt cũng khuất phục, Lâm quý phi hài lòng cười lớn:

"Bổn cung, thích nhất nói chuyện với người thông minh. Tàn Nguyệt, ngươi rất thông minh, nếu có thể, Bổn cung hy vọng ngươi là người giúp bổn cung, mà không phải, địch nhân của bổn cung!"

Đi tới trước giường, Lâm quý phi nâng cằm Tàn Nguyệt, đánh giá chốc lát, trong lòng khen ngợi, nếu như không phải là vì kế hoạch sau này, nàng nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ nha đầu không kềm chế được này, nhìn nàng nằm úp sấp trước người của nàng giống như chó cầu xin tha thứ.

"Bây giờ nhìn lại, đây không thể nào. Yêu cầu của bổn cung rất đơn giản, Bổn cung cho ngươi hai con đường để ngươi chọn. Thứ nhất, ký tên, nhận tội ngươi bị Ngũ hoàng tử uy hiếp, cùng Địch tướng quân thông đồng. Kỳ thật, mặc dù ngươi không đồng ý nhận tội, bổn cung chỉ cần báo cáo với Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ phán như vậy."

"Vậy điều thứ hai? Điều thứ nhất là đường chết, vậy điều thứ hai là đường sống?"

Tàn Nguyệt trấn định nhìn nàng, biết rõ nàng sẽ không có ý tốt gì, nhưng hiện giờ dùng cả phủ tướng quân uy hiếp nàng, nàng dường như không còn lựa chọn.

"Đúng, điều thứ hai là đường sống. Ngươi làm hại Thái tử sau này có thể không thể sinh dục, Bổn cung cũng sẽ ban thưởng cho ngươi một chén thuốc...

Ngươi phải biết thuốc kia dùng làm cái gì, Bổn cung cũng muốn tước đoạt quyền lợi làm mẫu thân của ngươi. Dĩ nhiên, Bổn cung không yêu cầu đơn giản như vậy, Bổn cung muốn ngươi thay Trữ công chúa hòa thân Kỳ quốc!"

Kỳ quốc?

Hoàng thượng Lạc Tử Thần của Kỳ quốc, truyền thuyết tàn bạo lãnh tình, đối với nữ nhân lại càng bạo ngược hơn, ý của nàng là...

"Ha ha, đúng, chính là Lạc Tử Thần. Bổn cung thừa nhận, cho ngươi đi qua cũng là chịu chết. Lạc Tử Thần tàn bạo, nếu như hắn biết ngươi không phải là hoàn thân thật, ngươi nói hắn sẽ như thế nào đây? Ngươi có thể lựa chọn không đi, chỉ là, ngươi đi, chết cũng chỉ có ngươi; mà ngươi không đi, đã có trên dưới gần ngàn người Địch phủ chôn cùng ngươi, tự ngươi chọn đi?"

Ha ha...

307. Chương 307: Không Có Lựa Chọn

Lâm quý phi càn rỡ cười ha hả, thấy trên mặt Tàn Nguyệt lộ ra vẻ kinh hoảng, nhìn khuôn mặt luôn lạnh nhạt lộ ra khủng hoảng, một loại khoái cảm đánh tới ——

Kỳ thật, hành hạ một người cũng không nhất định phải dụng hình để thương tổn thân thể của nàng, nhìn nàng giãy dụa trong lòng, càng làm cho người thống khoái.

"Cho ngươi nửa ngày, trước khi trời tối cho ta đáp án…"

Nói xong, không đợi Tàn Nguyệt nói chuyện, Lâm quý phi vui vẻ rời đi, nha đầu bên cạnh khinh thường nhìn Tàn Nguyệt, khóe miệng lộ ra một tia cười quái dị.

Hòa thân, thay thế công chúa hòa thân, đi qua hẳn là sẽ bị hành hạ thống khổ!

Nàng là thê tử của Địch Mân, từng bị mất hài tử, đã không là tấm thân xử nữ, Thần vương, cũng không phải người ngu. Từ xưa quân vương đều kiêu ngạo, bọn họ làm sao có thể chịu được cơn giận này?

Mà ở đây, Địch phủ ở trên tay của bọn họ, sau khi nàng đi qua, ngay cả chết cũng không thể…

Lâm quý phi, một chiêu này thật sự rất cao!

Thứ nhất, vững vàng khống chế mình, thứ hai, chính là…

Nàng yêu Địch Mân, thề vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội Địch Mân, nhưng hôm nay nàng hòa thân, vậy lời thề của nàng?

Còn nữa, nàng muốn ban thuốc ình, uống rồi, không thể sinh hài tử, không biết có tác dụng phụ với thân thể không? Có phải là độc dược người không tìm ra không?

Lâm quý phi, ngươi thật là ngoan độc! Tàn Nguyệt không có lựa chọn khác, bây giờ chỉ có thể đi qua hòa thân!

Bất quá, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện, ta sẽ không ở bên kia đắc thế, hoặc là chết ở bên kia, bằng không, nếu có cơ hội, Tàn Nguyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi, tuyệt đối sẽ không…

****

"Cái gì, người nói muốn cho Tàn Nguyệt hòa thân?"

Nghe được tin tức, Thái tử vội chạy vào trong cung, tức giận chất vấn.

"Phái Nhi, nương đáp ứng ngươi, sẽ cho nàng một con đường sống, đó chính là hòa thân…"

Lâm quý phi ưu nhã cười, Thái tử vội la lên:

"Nhưng … Cũng không thể…"

"Phái nhi, đừng quên ngươi đáp ứng ta thế nào!"

Trên mặt Lâm quý phi lộ không vui, Thái tử vội vàng áp chế xao động trong lòng, nhỏ giọng nói:

"Nhưng Tàn Nguyệt…"

308. Chương 308: Ban Thuốc

" Phái nhi, nhìn ngươi căng thẳng như vậy, ngươi bảo ta làm sao tin tưởng, ngươi cùng nàng thật sự nhất đao lưỡng đoạn?"

Đứng lên, trên mặt Lâm quý phi không hề có nụ cười, nàng cả giận nói:

” Nếu như ngươi có dị nghị, ta sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nói cho phụ hoàng ngươi biết, theo lẽ công bằng xử lý…”

Thái tử trong lòng ngầm bực, chuyện này nếu để cho Hoàng thượng biết, Tàn Nguyệt hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Không thể để Tàn Nguyệt chết!

Nhưng hắn có thể trơ mắt nhìn nàng hòa thân sao?

Đến trong ngực một nam nhân khác, dựa vào trong vòng tay một người đàn ông khác?

Trong lòng đau xót, Thái tử lén nhìn về phía Lâm quý phi, nghe lời của nàng không có một chút nào dịu đi, này…

“Mẫu phi, đừng thương tổn nàng…”

Thở dài một tiếng, Thái tử ảm đạm đi ra ngoài. Lâm quý phi xoay người, nhìn bóng dáng Thái tử cô đơn, trong mắt hiện lên một tia đau lòng ——

Phái nhi, một ngày nào đó, ngươi sẽ hiểu rõ, nương làm hết thảy, cũng là vì ngươi!

Thái tử ra khỏi cửa, vẻ mặt thất hồn lạc phách, thiên hạ to lớn, hắn là Thái tử cao quý, nhưng ngay cả nữ nhân mình thích cũng không bảo vệ được, cõi đời này, có lẽ hắn là Thái tử uất ức nhất…

Trong lòng đau khổ, đau đớn, tê tê, trên đường đi không mục đích, không để ý người đi lại bên cạnh, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của bọn họ…

“Nàng nói đồng ý? ?”

Trong dự liệu, Tàn Nguyệt mặc dù có tâm kế, nhưng không ích kỷ.

Lâm quý phi biết nàng sẽ đồng ý, sau khi tất cả chuyện tình cũng sắp xếp xong xuôi, chỉ còn chờ, Tàn Nguyệt lên đường.

Nghĩ đến trải qua sau này của Tàn Nguyệt, tâm không nhịn được bay cao, Lâm quý phi đắc ý ngoắt ngoắt tay:

” Ban thuốc đi!”

Vốn, là muốn tự mình đi qua nhìn Tàn Nguyệt uống xong, nhưng loại chuyện này dù sao cũng tàn nhẫn, mà nàng bây giờ đang cần hài tử, cũng phải vì bọn họ tích chút phúc.

Nàng không tự mình đi, nhưng chuyện này lại không thể phạm sai lầm.

” Tìm nha đầu hiểu biết đi qua trông coi, cần phải chính mắt nhìn nàng uống xong…”

Công công cuống quít đáp ứng, thuốc có sẵn, đun nóng một chút, đưa đến phòng nhỏ lạnh lẽo kia.

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thuốc trong tay nha đầu, nóng hổi, loáng thoáng như có thể thấy khí nóng…

309. Chương 309: Ban Thuốc 2

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thuốc trong tay nha đầu, nóng hổi, loáng thoáng như có thể thấy khí nóng. Nàng thở dài:

“Đưa tới cho ta sao, bây giờ ta không uống…”

Nha đầu đi tới, thuốc để lại trên giường cũ rách, Tàn Nguyệt nhìn chén đen tuyền kia, chóp mũi có thể ngửi được mùi khó chịu.

Đây chính là dược vật trong truyền thuyết, uống vào vĩnh viễn không thể sinh đẻ sao?

Nàng cũng biết loại thuốc này, bình thường thanh lâu kỹ viện, con quạ sợ phiền toái, sẽ cho cô nương nơi đó uống loại thuốc này.

Nàng nghe nói, nhưng lại chưa từng thấy, càng không nghĩ đến, có một ngày, nàng cũng sẽ uống loại thuốc này …

Kỳ thật, đối với nàng mà nói, uống hay không uống có gì khác biệt đâu?

Địch Mân mất, nàng sẽ không tái giá, càng sẽ không mang thai hài tử của ai …

Run rẩy vươn tay ra, nếu quyết định muốn một mình hy sinh, để thành toàn nhiều người Địch phủ như vậy, có gì phải do dự?

Cầm thuốc lên, từ từ bưng đến khóe miệng.

Nhắm mắt lại, tâm đau đớn, chỉ cần nhịn thở, một ngụm là có thể nuốt xuống…

“Dừng tay!”

Một tiếng thở nhẹ, tay Tàn Nguyệt cứng đờ, cửa két một tiếng được mở ra, một người đứng ở cửa, vẻ mặt tức giận…

“Tàn Nguyệt, không được uống, không thể uống…”

Bước nhanh đến, ngoài cửa lại có thị vệ đi lên, liều mạng kéo hắn ——

Thái tử, không ngờ rằng lúc này tới ngăn cản nàng, lại là Thái tử!

“Thái tử, cám ơn ý tốt của ngươi, cám ơn ngươi thành toàn…”

Hắn nói qua sẽ bảo vệ nàng, bây giờ tối thiểu nàng không phải lo lắng cho sinh mạng, không nên cám ơn hắn sao?

Chỉ là lời như vậy nghe vào trong tai Thái tử, lại trở thành châm chọc vô hình!

Hắn đã đáp ứng Tàn Nguyệt, nhưng giữ được điều kiện tiên quyết của nàng, là phải thương tổn Tàn Nguyệt, nếu như sớm biết một chiêu này của Lâm quý phi, hắn nhất định sẽ liều chết cứu Tàn Nguyệt ra ngoài.

Mặc dù, khiến cho Lâm quý phi thất vọng, mặc dù…

“Tàn Nguyệt, ta sẽ không để cho ngươi uống …”

“Phái nhi, ngươi uống nhiều quá…”

310. Chương 310: Ban Thuốc 3

Một tiếng nhẹ nhàng, mang theo âm lãnh không để cho người khác cự tuyệt, Lâm quý phi đi tới, nhìn hai mắt Thái tử đỏ bừng, không vui nói:

“Đỡ Thái tử trở về nghỉ ngơi!”

“Mẫu phi… Nương, đừng, đừng thương tổn nàng… Người đã đáp ứng ta, đã đồng ý…”

Thái tử đau khổ nói, Lâm quý phi mặt nhăn cau mày, cả giận nói:

“Im miệng! Đỡ Thái tử về!”

Nhìn hai người ở cửa, Tàn Nguyệt khổ sở cười:

“Thái tử, đường là bản thân lưacj chọn, ngươi không cần đau lòng… Cám ơn ngươi, thật sự…”

Thái tử giãy dụa bỗng nhiên im lặng, hắn kinh ngạc nhìn Tàn Nguyệt, hai mắt si mê hỏi:

"Vì người nhà của hắn, Tàn Nguyệt, vì một người đã chết, ngươi làm như vậy, đáng giá không?"

"Đáng giá! Không có đáng giá hay không, yêu chính là yêu, sẽ vô oán vô hối vì hắn suy nghĩ… Thái tử, cám ơn tình yêu của ngươi, chỉ là, Tàn Nguyệt thật không thể báo, nhưng Tàn Nguyệt cám ơn ngươi…"

Nàng không phải là tượng gỗ, không phải là ngu ngốc, Thái tử đối với nàng, nàng vẫn hiểu, đều hiểu…

Chẳng qua là, nàng không thể báo, luôn là vậy….

"Tàn Nguyệt… Ta…"

"Phái nhi, ngươi đi về trước…"

Nhìn Thái tử thống khổ, Lâm quý phi oán hận nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt cúi đầu, tay chậm rãi giơ lên…

Quên đi, nàng sẽ không yên tâm, vĩnh viễn cũng sẽ không…

"Tiểu thư, đừng uống…"

Chưa đến khóe miệng, cửa có người vụt vào, một tay nhanh chóng bắt được chén.

Tàn Nguyệt thở dài, nhìn Tiểu Mạt sốt ruột chạy vào, nhìn nàng chỉ dùng lực tay nhỏ bé, đầu ngón tay thậm chí cũng ngâm trong dược…

"Tiểu Mạt, sao ngươi trở lại? Không phải là bảo ngươi đi đừng trở về sao?"

Tiểu Mạt gấp gáp nhìn Tàn Nguyệt:

"Tiểu thư, không thể uống, không thể uống…"

"Tiểu Mạt, ta đã quyết định uống…"

Tàn Nguyệt thở dài, vươn một tay khác, muốn đẩy tay Tiểu Mạt ra, Lâm quý phi bỗng nhiên ha ha cười lớn lên:

"Thật là một chủ tớ tình thâm … Tốt, rất tốt…"

311. Chương 311: Ban Thuốc 4

Liên tục nói mấy chữ "Tốt", trong mắt Tàn Nguyệt hiện lên một tia kinh ngạc, một chút không yên tĩnh, chỉ là không nói chuyện, trấn định nhìn nàng.

"Hừ, uống hay không uống thì tùy, Bổn cung không cùng các ngươi chơi, cũng không có thời gian nhìn các ngươi ở chỗ này diễn trò! Hoàng thượng còn đang chờ Bổn cung, Bổn cung bây giờ đi qua xem một chút, cũng nên cho Hoàng thượng một cái đáp án…"

"Ừng ực…"

Tàn Nguyệt cúi đầu, khom người nhanh chóng uống vào ——

Không thể để nàng nói cho Hoàng thượng, ngàn vạn không thể…

Hoàng thượng biết rồi, Địch phủ liền xong, nhiều người kết thúc như vậy.

Tiểu Mạt kinh hãi, Thái tử cũng ngây người, người nào cũng không nghĩ tới, Tàn Nguyệt lại đột nhiên như vậy…

Nhẹ buông tay, Tiểu Mạt cuống quít đỡ lấy Tàn Nguyệt, hoảng sợ gọi:

"Tiểu thư…"

"Ta không sao…"

Tàn Nguyệt buông tay ra, chén ở trên giường xoay, trực tiếp rơi trên mặt đất, choang một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh….

"Tàn Nguyệt, ngươi uống…"

Thái tử lầm bầm, Lâm quý phi đắc ý cười:

"Tốt, rất tốt, Bổn cung nói lời giữ lời, tuyệt đối sẽ không nuốt lời !"

Sẽ không hại Địch phủ, tại sao?

Không phải bởi vì Tàn Nguyệt, mà là bởi vì, nàng bây giờ căn bản là không nhúc nhích được

Địch phủ!

Đau!

Trong bụng, hỏa thiêu hỏa liệu, đau nhanh chóng lan tràn, trên trán Tàn Nguyệt đầy mồ hôi…

Thái y nhẹ bắt mạch, quay đầu, cúi đầu với Lâm quý phi, Lâm quý phi hài lòng cười, mang theo mọi người, chậm rãi rời đi…

Nàng làm hại Thái tử, nàng sẽ nghìn lần vạn lần nhận lại, để cho nàng nhớ kỹ, người nào cũng không đắc tội nàng được!

"Tiểu thư… Máu, người chảy máu…"

Nhìn trên giường mở ra nhiều đóa hồng mai, Tiểu Mạt sợ hãi kêu lên, Thái tử đứng bên giường cả giận nói:

"Thuốc đâu? Thuốc thế nào còn không lên…"

"Thái tử, uống thuốc này, sẽ có hiện tượng xuất huyết nhỏ, Thái tử không cần vội vàng, mấy ngày nữa sẽ không có chuyện…"

Thái y lắc đầu, bây giờ cái gì cũng không nên làm, Lâm quý phi làm cho nàng tuyệt dục, Thái tử để cho hắn trị liệu, hai yêu cầu hoàn toàn bất đồng, hắn làm sao có thể chu toàn, hai bên đều chiếu cố đây …

312. Chương 312: Đường Sống

"Thanh ca, ánh mắt của hắn thế nào còn chưa khỏi?"

Nhìn bóng dáng ảm nhiên kia, Ngọc Nhi liền cảm thấy đau lòng, nàng thậm chí có thể cảm giác được tuyệt vọng của hắn, bất lực của hắn.

"Ngọc Nhi, ngươi rất hy vọng hắn sẽ khỏe lại sao?"

Trong mắt nam tử, hiện lên một chuta thần sắc lo lắng, nếu như Ngọc Nhi thật sự hy vọng, hắn có thể giúp hắn, chỉ là…

"Đúng vậy, ta không muốn nhìn hắn chán chường như vậy. Thanh ca, cuối cùng ta cũng biết thì ra là ta đã gặp hắn, thật quen mặt…"

Ngọc Nhi ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ ngây thơ, không có nụ cười cho tới nay, đổi lại bộ dạng sầu lo nhàn nhạt.

"Ngọc Nhi, có thể ngươi gặp hắn nhiều, mới có cảm giác như vậy ! Ngươi về nghỉ ngơi trước, ta sẽ chăm sóc hắn …"

Hắn, Địch Mân, một người hắn cả đời cũng không muốn gặp lại.

"Địch Mân…"

Đi tới bên người Địch Mân, Địch Mân không quay đầu lại, dù sao bây giờ trở về cũng vô dụng, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ là thính lực so với lúc đầu bén nhạy hơn rất nhiều.

"..."

"Không nên nhụt chí, ta nói rồi sẽ trị lành cho ngươi!"

Thanh ca thở dài, ngồi xuống bên cạnh Địch Mân, một nam tử tốt đẹp như vậy, hắn nên, tung hoành thiên hạ.

"Ta biết. Thật ra thì, được hay không cũng không quan hệ, ta chỉ là muốn ra ngoài, nhìn Nguyệt Nhi một chút..."

Thế giới của hắn, một mảnh hắc ám, chưa từng nghĩ tới, cuộc sống không có ánh mặt trời, lại cô tịch như vậy, bất lực như vậy.

"Được cha mẹ ngươi chiếu cố, nàng không có chuyện gì. Địch Mân, ta cũng từng nói cho ngươi tình huống bây giờ, thừa dịp hiện tại con mắt của ngươi không nhìn được, ngươi có thể nắm chặt thời gian rèn luyện thính lực của ngươi.... Đúng rồi, ngày mai không có gì thay đổi thì thuốc sẽ góp đủ, chúng ta có thể bắt đầu trị liệu..."

Ngọc Nhi muốn cứu hắn, hắn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của Ngọc Nhi, huống chi, hắn cũng không phải là người ngoài...

"Ngày mai? Có thật không?"

Hai mắt hưng phấn sáng ngời, nam tử gật đầu, sau một lúc lâu mới nghĩ đến bây giờ hắn không nhìn thấy.

"Đúng, ngày mai có thể bắt đầu, bất quá muốn nhìn thấy, ít nhất cũng phải bảy tám ngày..."

313. Chương 313: Mặc Sát Môn

Mặt lộ ra ý cười, có thể cứu hắn, hắn thật cao hứng, nhưng nếu hắn biết...

Tàn Nguyệt, thê tử của Địch Mân, hiện tại bên ngoài đồn đại về nàng rất nhiều. Lời hay không nhiều mà lời chê cũng không ít.

Hắn chưa từng gặp Tàn Nguyệt, cũng không biết đó là một nữ nhân như thế nào

Nhưng tục ngữ nói , không có lửa làm sao có khói, nếu nàng thật sự tốt như vậy, tại sao có thể có nhiều lời nói không tốt về nàng?

Sao chổi, sát tinh, dâm phụ ...

Không đếm hết được lời đồn đãi, nói không rõ mắng ngữ....

Đều rơi trên vai của nàng, đặt ở trên người của nàng

"Cám ơn ngươi, Thanh thúc ... "

Giống như người rơi xuống biển nhìn thấy đất liền, lại như người sắp chết đuối nhìn thấy người cứu Địch Mân, trong lòng cao hứng bay lên

Nguyệt Nhi, mắt của ta được cứu rồi, chờ mắt ta tốt, ta có thể tìm ngươi, ta sẽ ra ngoài tìm ngươi!

Ta cũng muốn tra ra chân tướng, bắt lấy sát thủ có đôi mắt kia

"Ngươi nghỉ ngơi cho tốt trước, ta đi về chuẩn bị một chút!"

****

Mặc Sát Môn

Là tổ chức sát thủ lớn nhất trên giang hồ, cũng là nơi có thông tin tình báo chính xác nhất

Sau cánh cửa của Mặc Sát Môn, môn chủ đang ngồi cao cao trên chiếc ghế da hổ, nhận những thứ bọn họ đưa tới, mặt nạ màu đồng xanh che mặt của hắn, chỉ lộ ra cặp mắt tinh quang bắn về bốn phía

"Đây chính kết cục bọn họ tự chuốc lấy?"

Tiện tay một phen, hắn vứt tư liệu vào trong lửa, giấy gặp lửa, bùng cháy

Dưới bàn tay to của hắn, lửa cháy càng lớn, rất nhanh giấy biến thành 1 đống tro tàn

"Dạ, môn chủ!"

"Hừ, không nghĩ tới lại là hắn!"

Ánh mắt đen lại, phía dưới sáu thuộc hạ bất an nhìn môn chủ, một người trong đó đứng dậy, cung thanh nói :

"Môn chủ, chúng ta có nên động tay chân hay không, làm cho chuyện này rõ ràng khắp thiên hạ"

"Không cần! Thanh Sát, chuyện này, để cho hắn tự xử lý là được rồi!"

Môn chủ khoát tay, nhìn sáu Hắc y nhân phía dưới, thở dài nói:

"Về sau, ta ít tới đây, Thanh Sát, chuyện trong môn tạm thời giao cho ngươi xử lý, chờ sau này thiếu chủ tới đây, các ngươi phải trợ giúp thật tốt!"

314. Chương 314: Trị Liệu Kỳ Quái

Chanh, vàng, lục, xanh, lam, tím, trong mắt sáu người hiện lên một tia lo lắng, bọn họ cùng kêu lên nói :

"Môn chủ?"

"Ta sẽ trở về. Các ngươi cũng biết, lúc trước tại sao phải thành lập Mặc Sát Môn, nay hắn đến đây, cũng nên để hắn tiếp nhận "

Môn chủ đứng lên, đi xuống dưới đài, bảy người bước lên nhanh

Bọn họ cùng ở đây mỗi ngày, vì cái gì người kia!

"Nhưng, môn chủ người cũng không cần rời đi "

Tử Sát không buông nhìn môn chủ, môn chủ thở dài:

"Ta có cái khó xử của ta, nhưng khi cần, ta sẽ trở lại"

******

Khí trời trong hơi nóng, một nam tử trần truồng ngồi, mồ hôi hòa với nhiệt khí, không ngừng chảy ra, nam tử trước mặt, sắc mặt đỏ bừng, môi đều biến sắc

"Địch Mân, chịu đựng, dồn khí đan điền, chịu đựng"

Thanh ca đứng ở bên ngoài, khí nóng bên trong làm trên mặt của hắn cũng đầy mồ hôi, hắn lớn tiếng nhắc nhở

Địch Mân khẽ cắn môi, ngày thứ năm rồi, trước mắt vẫn một mảnh đen thui, trên người đã sớm thoát mấy tầng da

"Địch Mân, nhất định phải chịu đựng!"

Mở cái bát ở bên cạnh ra, Thanh ca đem dược thủy nóng bỏng lại một lần nữa thêm vào trong ao, rục rịch trong hơi nóng, thân mình Địch Mân run lên một cái, nhưng chỉ một lát , hắn cắn chặt răng, gân xanh trên trán nổi lên, như muốn thoát khỏi tầng da mỏng bay ra ngoài.

"Địch Mân, ta biết ngươi rất khổ, ta cũng biết ngươi rất khó chịu, nhưng nếu ngươi muốn nhìn thấy người nhà của ngươi, Nguyệt Nhi của ngươi. Thuốc này một khi dùng, ít nhất phải kiên trì dùng mười ngày, bằng không, thì là độc, cả đời cũng giải không được"

Không thể té xỉu, nếu thời gian không đủ, Địch Mân sẽ té xỉu. Như thế uổng phí mấy ngày trước đó

"Thanh thúc…Ta không việc gì"

Biết hắn lo lắng ình, Địch Mân từ từ nhắm hai mắt, trong đầu cố gắng nghĩ đến Tàn Nguyệt

Thanh thúc, hắn không có ý xấu với mình, chính loại giải độc này phương pháp rất quái lạ, vô cùng kỳ quái

Địch Mân cảm thấy không đúng, nhưng lại nói không nên lời

315. Chương 315: Kỳ Quái Trị Liệu 2

"Được, vậy là tốt rồi"

Bóng đêm buông xuống, Địch Mân ở bên trong rốt cục chưng đủ bảy canh giờ, khó khăn từ trong hồ đi ra, chỉ cảm thấy cả người giống như hỏng rồi, không có chút khí lực nào

Mở to mắt, vẫn một mảnh đen thui, Địch Mân thở dài, thực chán ghét màu đen trước mắt này

Nhìn thấy vẻ mặt của Địch Mân, Thanh thúc cười nói:

"Không phải vội, ngày cuối cùng là ngày mấu chốt. Sau khi ngươi chưng hoàn thành, ngươi có thể từ từ cảm thấy được ánh sáng"

Ngày cuối cùng, là ngày kia sao?

Khóe miệng Địch Mân nhếch nhẹ, ánh mắt cũng biến thành nhu hòa, hai ngày, lại kiên trì hai ngày hắn lại có thể thấy ánh mặt trời .

Ngày lại qua một ngày, cơm chiều đi qua, Ngọc Nhi hưng phấn bắt lấy tay Thanh thúc, sùng bái nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn :

"Thật vậy chăng? Ngày mai Địch Mân thật sự có thể nhìn thấy ta sao?"

Không biết vì sao, nàng thực hi vọng Địch Mân có thể đã gặp nàng, có thể thích nàng

Kỳ thật lần đầu tiên nhìn thấy Địch Mân nàng đã có cảm giác này

Là một loại giống như đã từng quen biết, một loại tối tăm như đã từng thấy qua

"Đúng vậy , Ngọc Nhi, qua ngày mai, là hắn có thể nhìn thấy ngươi "

Thanh thúc sủng nịch cười, quyến luyến nhìn Ngọc Nhi. Nhìn khuôn mặt vẫn như phong hoa tuyệt đại, thời gian thực chiếu cố nàng, đã nhiều năm như vậy, nàng một chút cũng không già

Mà bản thân, cũng đã không còn trẻ

"Ngọc Nhi, nếu có một ngày, ta không thể bảo vệ ngươi, ngươi còn yêu thích ta sao?"

Hắn yêu nàng, yêu nàng rất lâu rất lâu, nàng cũng từng thích hắn, nhưng cho tới bây giờ, trong lòng của nàng không nhận hắn, giống như một nữ nhân nhận một người nam nhân, giống như nhận hắn!

Nhưng, yêu không phải giữ lấy, mà là thủ hộ, đã qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến khi Ngọc Nhi yêu hắn, cam tâm tình nguyện yêu hắn

“Có, Thanh ca, Ngọc Nhi thích ngươi, vẫn luôn thích ngươi”

Dựa sát vào người nhau, Ngọc Nhi cao hứng cười:

“Ta sẽ bảo hộ ngươi! Nếu có một ngày, Thanh ca không thể bảo hộ Ngọc Nhi, Ngọc Nhi sẽ bảo hộ Thanh ca, nhất định sẽ bảo hộ Thanh ca ”

Nhìn dung nhan trước mặt, có những lời này của nàng, tất cả đều đủ, đủ rồi

316. Chương 316: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi

Khăn đội đầu đỏ thẫm, không phải lần đầu tiên mặc. Bây giờ mặc lại, Tàn Nguyệt cảm thấy uất ức, đau khổ

Vừa xuất giá, xem ra Lam Nhi nói không sai, có hai kiện khăn đội đầu, quả nhiên không phải điều may mắn

Hôn nhân đại sự, cả đời chỉ cần một lần là đủ rồi;

Mũ phượng khăn đội đầu, một đời chỉ vì người yêu, mặc vào một lần là đủ

Nhưng nàng, cũng đã đội khăn lần thứ hai, lần thứ hai phủ lên, che lên khăn voan đỏ thẫm, lần thứ hai ngồi trên kiệu hoa đỏ thẫm

Địch Mân, Nguyệt Nhi phải xuất giá rồi, vừa xuất giá, ta biết ngươi sẽ tức giận, sẽ phẫn nộ , đúng không?

Không nên tức giận, không cần tức giận, Nguyệt Nhi không phải cố ý, Nguyệt Nhi cũng không cách khác

Bất quá, Nguyệt Nhi làm tất cả cũng vì ngươi, vì bảo vệ người nhà ngươi, ngươi phải tin tưởng Nguyệt Nhi, cũng đợi Nguyệt Nhi một chút, Nguyệt Nhi rất nhanh xuống gặp ngươi, sẽ đoàn tụ cùng ngươi

Bụng, chợt đau, cái loại đau này, không phải tê tâm liệt phế, nhưng loáng thoáng

Sắc mặt tái nhợt, không một tia huyết sắc, nghe bọn hắn nói, ngày đó nàng chảy rất nhiều máu, rất nhiều rất nhiều

“Sắc mặt ngươi trắng bệch”

“Tô son đi ”

“Đúng, mau tô vào, bằng không quý phi nương nương sẽ tức giận”

Tàn Nguyệt không lên tiếng, cũng không muốn nói cái gì , tùy ý các nàng ép buộc

Cũng không có gì , dù sao cũng phải chết, nàng không có di ngôn muốn nói, thật không…..

“Tàn Nguyệt”

Thanh âm sâu kín, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn bóng dáng cao lớn và tiều tụy kia, cười nhẹ nói:

“Ngũ hoàng tử, ta bây giờ là công chúa, ngươi nên gọi ta là hoàng muội ”

Công chúa, một chức danh thật đẹp. Một người hèn mọn như nàng, không nghĩ tới có một ngày cũng có thể trở thành công chúa, không phải nên cảm thấy cao hứng sao?

“Tàn Nguyệt, ngươi phải tin tưởng ta, không phải ta nói ra ”

Tàn Nguyệt trong lòng ấm áp, hắn chạy tới, vì nói điều này với nàng sao? Nhân chứng là nha đầu của hắn, chuyện này người biết chân tướng cũng không nhiều, nàng thật không biết, ai lại nhàm chán như vậy

317. Chương 317: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 2

"Đều đã qua, đừng nói nữa…. "

Tàn Nguyệt thở dài, bây giờ truy cứu chuyện kia còn hữu dụng sao?

Bọn ta đi hòa thân rồi, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng

"Tàn Nguyệt, ta biết ngươi có thể sẽ không tin, nhưng ta thật sự không nói. Cám ơn ngươi không ký tên. Còn nữa, cẩn thận người bên cạnh ngươi"

Ánh mắt như có suy nghĩ gì nhìn Tiểu Mạt, Tiểu Mạt vội vàng lắc đầu:

"Tiểu thư, ta… "

"Tiểu Mạt, ta biết ngươi đối với ta tốt. Ngũ hoàng tử, cám ơn ngươi nhắc nhở ta, cám ơn. "

Lúc này, thời gian cũng sắp đến rồi, Ngũ hoàng tử hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Mạt, tuy không tha, nhưng chỉ có thể phẫn nộ rời đi

Mười thùng trang sức màu đỏ, kéo dài trăm dặm, dân chúng kinh thành đều oanh động. Trữ công chúa hòa thân, đây chính là hỉ sự số một kinh thành

Tàn Nguyệt bên trong kiệu hỉ mềm mại tựa vào một bên, khí lực trên người còn chưa hoàn toàn khôi phục, thân mình vẫn khó chịu, muốn tìm một chỗ nằm xuống

Đại phu nói qua, hiện tại thân thể nàng không dễ dàng lặn lội đường xa

Nhưng, hòa thân quan trọng, bọn họ không có khả năng vì một nữ nhân không quan trọng mà phí tâm tư. Càng không có khả năng ở chỗ này chờ Tàn Nguyệt nghỉ ngơi hai ngày

Đúng vậy , giờ nàng chỉ là một công cụ!

Đám người điên cuồng hét, muốn gặp Trữ công chúa, thanh âm rất lớn, mặc dù buồn ngủ nhưng Tàn Nguyệt vẫn nghe được

"Tiểu thư, bọn họ hô to quá, Lưu công công để ta hỏi một tiếng, nếu không tiểu thư liền lộ mặt "

Tiểu Mạt nhỏ giọng hỏi

Bên trong kiệu Tàn Nguyệt nhăn mặt nhíu mày, nhất định phải làm như vậy sao?

Công công kia nói như vậy, giống như nàng chắc chắn phải lộ diện

Bàn tay mềm xốc màn kiệu lên, khăn voan đỏ thẫm hơi hơi nâng lên, nhìn mấy khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, Tàn Nguyệt nhẹ cười

Trở lại, buông màn kiệu, giống như tiên tử rơi xuống nhân gian, chợt lướt qua

Dân chúng trên đường chấn kinh, thẫn thờ thật lâu không tỉnh

"Tiên tử … "

318. Chương 318: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 3

Không biết là ai hô một tiếng, mọi người điên cuồng hô lên

Giai nhân như tiên, cười khuynh thành, lại cười khuynh quốc

Mọi người tranh nhau tán dương , bên trong kiệu, Tàn Nguyệt lại nước mắt lưng tròng

Cha, nương…

Mặc dù chỉ thoáng nhìn, nhưng nàng nhìn thấy, trong đám người, Địch lão tướng quân cùng phu nhân dắt nhau, vẻ mặt bi thương nhìn mình

Là gặp mặt lần cuối sao?

Giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống, nhỏ vào áo hỉ dài đỏ thẫm, nhỏ vào trong lòng Tàn Nguyệt

Cha, nương, các người có khỏe không?

Bảo trọng...

Môi đỏ mọng khẽ nhếch, không tiếng động, bọn họ nhất định có thể nghe được

Bàn tay nhỏ bé gắt gao đưa đến ngực, đau quá đau quá, vĩnh biệt, kinh thành!

Vĩnh biệt, thân nhân của ta

Hơn mười ngày ngày trôi qua rất nhanh, đi khỏi kinh thành, Tiểu Mạt ở trong kiệu cùng Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt khó chịu tựa trên ngườiTiểu Mạt

Mười ngày trôi qua, nhưng phía dưới vẫn có máu, vẫn không sạch sẽ

"Tiểu Mạt, ngươi nói cho Lưu công công, ta muốn tìm đại phu"

Kia rốt cuộc là thuốc gì, vì sao uống lâu như vậy, vẫn chảy máu? Thân mình cứ mềm nhũn , tiếp tục như vậy, không cần phải tới Kỳ quốc, nàng sẽ mất nhiều máu mà chết

"Tiểu thư, ta nói cho Lưu công công rồi, hắn nói đúng hạn uống thuốc là hết"

Thanh âm của Tiểu Mạt rất lớn, Tàn Nguyệt khó hiểu nhăn mặt nhìu mày, Tiểu Mạt giữ chặt tay nàng, nhỏ giọng nói:

"Lưu công công là người của Lâm Quý Phi, tiểu thư không cần sợ hãi, không có chuyện gì"

Tàn Nguyệt kinh ngạc hiểu rõ ngẩng đầu, nghĩ đến lời nói của Ngũ hoàng tử, trong lòng tràn đầy khó hiểu

Tại sao Ngũ hoàng tử phải nói như vậy? Ý của hắn chỉ Tiểu Mạt là người của Thái Tử sao? Nhưng cũng không thể, Tiểu Mạt là người của phủ tướng quân, làm sao có thể thành người của Thái Tử ?

Hơn nữa, nếu Tiểu Mạt là người của Thái Tử, vừa rồi tại sao nàng phải nói như vậy? Là vì muốn tranh thủ sự tín nhiệm của mình sao?

"Tiểu Mạt, thật sự sẽ không có chuyện gì sao?"

Lòng nghi ngờ rất lớn, nhưng trên mặt vẫn giống như không có việc gì, Tàn Nguyệt nay, so với trước kia bình ổn hơn rất nhiều

319. Chương 319: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 4

"Đúng vậy, tiểu thư, đúng hạn uống thuốc sẽ không có việc gì. Tiểu thư còn mệt không? Nếu còn mệt người cứ nói, người dựa vào người nô tì mà nghỉ!"

Tiểu Mạt săn sóc giúp đỡ Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt gật gật đầu, dựa trên vai Tiểu Mạt, nhưng thế nào cũng không ngủ được

Tràn đầy tâm sự, tràn đầy nghi hoặc, nàng làm sao có thể ngủ, sao có thể ngủ ?

***

Buổi tối, thuốc lại một lần nữa bưng lên, Tàn Nguyệt đưa đến chóp mũi ngửi, cái loại thuốc này ngửi có cảm giác muốn nôn, nàng vội vàng đẩy ra xa

“Đây là thuốc gì? Tại sao khó uống như vậy …..”

Thì ra lúc uống thuốc, chỉ biết là thuốc đắng dã tật, nàng không để ý nhiều. Mà nay, trong lòng có nghi ngờ, Tàn Nguyệt phát hiện, như thế nào cũng thấy không quen.

“Tiểu thư, tin tưởng Tiểu Mạt được không? Tiểu Mạt chắc chắn không hại tiểu thư , thuốc này không xấu với tiểu thư, tiểu thư yên tâm uống xong là được”

Trong mắt cảm thấy không yên, mười ngày, tqua năm ngày nữa là được rồi!

Hắn nói qua, chỉ cần uống liên tục đủ mười lăm ngày, tiểu thư có thể dưỡng tốt thân mình, về sau lại có thể sinh long hoạt hổ

“Tiểu Mạt, ta tin tưởng ngươi, nhưng thuốc này sao lại khó uống như vậy? Dường như có chút mùi lạ.”

Tàn Nguyệt nhăn mặt nhíu mày, nhưng vẫn bịt mũi uống vào

Tàn Nguyệt rốt cục uống xong, Tiểu Mạt thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ cười nói:

“Thuốc đắng dã tật, tiểu thư, thuốc tuy rằng không dễ uống, nhưng chỉ cần có thể trị bệnh không phải xong sao?”

“Đúng vậy , Tiểu Mạt, ta biết ngươi nói cũng có lý, nhưng mấu chốt là, nếu quả thật chữa bệnh tốt, thuốc này hiệu quả thật đúng là .. ”

Máu cứ chảy nhiều như vậy, tuy rằng nàng không phải thái y, nhưng nàng biết, đây là chuyện nghiêm trọng

Mà Tiểu Mạt giấu diếm rất tốt, Lưu công công cũng chưa chắc biết

Đương nhiên, Tiểu Mạt không nói như vậy, đây chỉ Tàn Nguyệt đoán!

“Tiểu thư, qua năm ngày nữa, hẳn là được rồi”

Tiểu Mạt xin lỗi rũ mắt xuống, Tàn Nguyệt khó hiểu hỏi:

“Là Thái y dặn sao?”

“Vâng!”

Thanh âm rất thấp, Tiểu Mạt không ngẩng đầu, Tàn Nguyệt nhìn nàng, bỗng nhiên lại nhớ tới lời nói của Ngũ hoàng tử

320. Chương 320: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 5

Tiểu Mạt, có chút kỳ quái!

Nàng cảm giác được, nhưng, nên tin tưởng nàng sao?

Nàng rốt cuộc gạt mình những gì? Tại sao phải gạt mình?

Nhắm mắt lại, Tàn Nguyệt che dấu sự không yên tĩnh trong lòng. Dựa vào trực giác, nàng tin tưởng Tiểu Mạt không hại nàng!

Nhưng, lời nói của Ngũ hoàng tử lại luôn quanh quẩn ở bên tai, Tàn Nguyệt lo lắng, mười lăm ngày qua đi, thuốc nàng cũng uống xong, thân mình cũng tốt lên.

Tiểu Mạt không nói, nàng cũng không nên hỏi

Trong lòng càng thêm bất an, nhưng mí mắt lại nặng nề, từ từ nhắm lại , rất nhanh ngủ mất.

Nhìn Tàn Nguyệt nằm ngủ, Tiểu Mạt giúp Tàn Nguyệt đắp kín mền, ánh mắt phục tạp nhìn nàng, sâu kín hít một hơi

Tiểu thư, phu nhân, bọn ta không biết nên xưng hô với nàng như thế nào

Tàn Nguyệt, có lẽ, hiện tại nàng không hiểu, nhưng sớm muộn gì Tiểu Mạt đều nói cho người biết chân tướng

Tiểu Mạt sẽ không hại người, thật sự sẽ không hại người

Mặc dù là bất đắc dĩ, Tiểu Mạt cũng sẽ không thương tổn người

Ngày hôm sau, trong lúc ngủ mơ, lại ngửit hấy được mùi máu tươi

Tàn Nguyệt nhăn mặt nhìu mày, mở mắt ra, vừa vặn nhìn thấy cặp mắt to sầu lo của Tiểu Mạt

"Tiểu thư, người đã tỉnh, dậy uống thuốc "

Tiểu Mạt mặt mang ý cười, thật cẩn thận nhìn Tàn Nguyệt

Lại là thuốc, vì sao nàng luôn muốn mình uống thuốc?

Ánh mắt của Tàn Nguyệt tối sầm lại, không hờn giận mặc quần áo tử tế, rửa mặt chải đầu xong, nhưng không bưng bát thuốc còn hơi nóng trên bàn lên

"Tiểu thư, phải mau một chút, nếu không lát nữa thuốc sẽ nguội"

Tiểu Mạt lấy lòng cười, Tàn Nguyệt bất đắc dĩ, đành phải bưng thuốc trên bàn lên, chuẩn bị đưa đến bên miệng

"A"

Một tiếng thở nhẹ, tay không cẩn thận buông lỏng, chén thuốc liền rơi xuống, rơi thẳng xuống đất.

"Tiểu thư"

Tiểu Mạt hoảng sợ kêu lên, tay nhanh chóng, một phen lao đến đỡ chén thuốc

Nhưng nước thuốc vẫn chảy ra một chút, nước thuốc màu đen rớt xuống đất, trong bát thuốc vơi gần một nửa

321. Chương 321: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 6

"Tiểu Mạt, thực xin lỗi, ta không chú ý..."

Tàn Nguyệt áy náy nói, trong mắt che giấu một tia sáng.

"Tiểu thư, thuốc đổ một ít, người uống trước một ít này, ta sẽ đi nấu thêm."

Lòng bỗng nhiên trùng xuống. Nhìn chén thuốc trong tay lại nhìn bóng dáng Tiểu Mạt vội vã chạy ra ngoài, Tàn Nguyệt trong lòng bất an càng lớn.

Tiểu Mạt, rốt cuộc nàng gạt mình cái gì?

Nàng vẫn luôn tự giám sát mình uống thuốc , nhưng lần này, bởi vì thuốc đổ, nàng thậm chí ngay cả nhìn xem mình có uống thuốc không cũng không chú ý

Kỳ quái, thật sự là kỳ quái!

"Lưu công công!"

Đi ra ngoài phòng Tàn Nguyệt, Tiểu Mạt đi vào phòng Lưu công công. Lưu công công quay đầu, cao giọng hỏi:

"Sao? Hôm nay thế nào lại sớm như vậy, bọn ta chưa chuẩn bị xong?"

"Lưu công công, nương nương không may làm đổ thuốc, mọi người có thể chờ một chút không?"

Tiểu Mạt gục đầu xuống, nhỏ giọng dò hỏi

"Cái gì? Chờ một lát? Ngươi cũng biết hiện tại có bao nhiêu thời gian? Nàng bất quá là một người."

Lưu công công mắt chó trừng lớn, không kiên nhẫn xả giọng quát

"Nhưng, nhưng thân thể tiểu thư."

Đối với Lưu công công, Tiểu Mạt vẫn có chút sợ hãi, dù sao bây giờ còn chưa đến Kỳ quốc, Lưu công công là quản sự , đắc tội với Lưu công công không có gì tốt

"Ngươi thậtnghĩ nàng là công chúa. Tiểu Mạt, đi qua cũng chịu chết, thân mình được hay không còn không phải như vậy"

Lưu công công khinh thường cười, Tiểu Mạt đỏ mặt, cả giận nói:

"Không phải? Tiểu thư chính là công chúa. Hiện tại thân thể nàng không tốt, ngươi còn như vậy, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, ngươi gánh vác được trách nhiệm này sao? Đừng quên, trong kinh thành mọi người đều nhìn thấy nương nương."

Lưu công công bĩu môi khinh thường:

"Trách nhiệm? Nương nương phân phó nhất định phải chăm sóc nàng cho tốt, ta cũng không để nàng thiếu ăn, thiếu mặc!! Không uống thuốc phải không? Được, cho ngươi nửa canh giờ, đến giờ đừng nói ta không cho ngươi thời gian!"

Nghĩ đến Thái Tử rất quý trọng Tàn Nguyệt, trên mặt Lưu công công dễ nhìn một chút, tuy nói Tàn Nguyệt đi có lẽ không có khả năng trở lại, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, làm người nên để ình một đường lui mới tốt!

322. Chương 322: Đường Hòa Thân Ngàn Dặm Xa Xôi 7

Thấy Tiểu Mạt đã đi ra ngoài cửa. Tàn Nguyệt cuống quít rời đi. Tiểu Mạt vì mình mới đi cầu Lưu công công , thấy nàng vừa rồi giữ gìn ình, làm sao có thể hại mình đây?

Nàng lầm rồi, không nên không tin Tiểu Mạt sẽ hại mình.

Bước nhanh trở lại trong phòng, bưng lên bát thuốc đã nguội, Tàn Nguyệt không nhíu mày, uống một hơi cạn sạch!

Đời người, rất nhiều thời điểm phải lừa lọc lẫn nhau , mà nàng nguyện ý tin tưởng Tiểu Mạt, nguyện ý đánh canh bạc này!

Buông bát, Tàn Nguyệt cảm thấy áy náy vì mình vừa rồi hoài nghi Tiểu Mạt. Công công âm dương quái khí, ai cũng không muốn cùng bọn họ nói chuyện , nhưng Tiểu Mạt vì mình, thế nhưng đi qua cầu Lưu công công

May mắn lần này Lưu công công cũng không yêu cầu cái gì, bằng không, nàng càng thêm áy náy

Qua một hồi lâu, Tiểu Mạt lại bưng một chén thuốc đi đến, thuốc vẫn rất khó ngửi, Tiểu Mạt khẽ cười nói:

"Tiểu thư, lần này phải cẩn thận một chút, lát nữa chúng ta còn xuất phát"

Tàn Nguyệt gật gật đầu, sảng khoái tiếp nhận thuốc uống, thế nhưng một câu cũng không phản bác

Trong mắt Tiểu Mạt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng thời gian không còn nhiều, bọn họ cũng phải lên đường, có lẽ hôm nay sẽ rất vội, dù sao làm trễ nãi gần một giờ

Đi ra khỏi nhà trọ, lên xe ngựa, cũng sắp tới biên cảnh của Kỳ quốc, mà nhiệm vụ của nàng cũng sắp hoàn thành

“Tiểu thư, Tiểu Mạt thật sự luyến tiếc tiểu thư?”

Minh Vương yêu cầu rất nhiều, trong đó một cái chính, công chúa tự mình đi qua

Hắn sợ người bên hắn có gian tế cho nên không cho hạ nhân đi sang

Cho nên, Tàn Nguyệt đi qua bên kia sẽ không có một người nào đi cùng, không một người quen nào. Làm một công chúa mà nói, nếu bên kia không nói, bên này ngay cả công chúa sống hay chết cũng không biết

Điểm ấy, Tàn Nguyệt hiểu được, nàng sẽ không để mình phải chịu ủy khuất, cho nên cũng quyết định chủ ý, nếu hắn muốn bức bách chính mình, nàng sẽ

“Tiểu thư, Tiểu Mạt tuy rằng không thể đi theo cạnh người, nhưng Tiểu Mạt cũng sẽ không một mình trở về. Tiểu thư, Tiểu Mạt sẽ ở bên ngoài chờ người, sẽ ở âm thầm bảo vệ người”

Đây, không phải là mệnh lệnh của chủ tử, nàng chỉ muốn bảo vệ tiểu thư

323. Chương 323: Khỏi Hẳn

A

Tiếng hét mang theo thống khổ, xuyên thấu thật mạnh làm tan đi khí nóng. Ngày cuối cùng, cũng là ngày mấu chốt, quả nhiên so với mấy ngày hôm trước khó chịu hơn rất nhiều!

Nhắm chặt mắt lại, Địch Mân cảm giác cả người không thoải mái, dường như đại huyệt trên cả người bị ngăn chặn, cả người đều bế tắc

“Ngươi”

Bàn tay to lành lạnh chống đỡ phía sau lưng Địch Mân, Địch Mân bất an nhăn mặt nhìu mày, phía sau, có thể đi vào ao cũng chỉ có một người

Thanh thúc, người giúp mình chữa bệnh

“Đừng phân tâm, tiếp tục vận công điều tức đi!”

Nhẹ đạm nói:

“Về sau nhớ rõ, trăm ngàn lần không được phân tâm, lại càng không được ngừng lại, ta giúp ngươi giải khai máu trong đầu!”

Địch Mân cúi đầu, cảm kích nói:

“Ừm!”

Cảm giác được phía sau chân khí liên tục không ngừng truyền vào, so với thời điểm vừa rồi mình điều tức dễ dàng rất nhiều. Địch Mân âm thầm trấn tĩnh, chân khí vận chuyển sáu cái chu thiên, Thanh thúc mới nói:

“Được rồi.”

Tay, từ từ hạ xuống, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt như tờ giấy, khí lực trên người giống như bị hút sạch

“Thanh thúc, ngươi làm sao vậy?”

Địch Mân mở mắt ra, chung quanh mờ mịt, có thể cảm giác được ánh sáng, nhưng cái gì cũng thấy không rõ

Mà, mù lâu như vậy, thính lực của Địch Mân cũng nhạy bén dị thường, thanh âm rất nhỏ cũng chạy không thoát lỗ tai của hắn.

“Ta không sao”

Phù phù một tiếng, thanh thúc không kiên trì nổi, choáng váng, Địch Mân cuống quít xoay người đỡ hắn, nghiêng ngả lảo đảo đi ra

Ngày hôm sau, Thanh thúc rốt cục tỉnh lại, ánh mắt của Địch Mân, tuy rằng vẫn không thế nào thích ứng với ánh sáng bên ngoài, nhưng so với trước tốt hơn rất nhiều

Thấy không rõ diện mạo người trước mặt, nhưng lại cũng có thể nhìn hình dáng đại thể,

"Thanh ca, ngươi cuối cùng đã tỉnh."

Ngọc Nhi là người đầu tiên phát hiện Thanh thúc tỉnh , Địch Mân xoay người, nheo lại mắt muốn nhìn rõ hơn một chút

"Ngọc Nhi, để ngươi phải lo lắng."

Nhẹ cười, khuôn mặt tái nhợt, có vẻ phá lệ thê lương

"Thanh ca…"

Mắt Ngọc Nhi ẩm ướt, thanh âm nức nở nói:

"Ngọc Nhi sợ….Hù chết Ngọc Nhi…"

324. Chương 324: Khỏi Hẳn 2

Thanh thúc chợt cảm giác được mũi cay cay, đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy Ngọc Nhi vì mình khẩn trương như vậy, đủ rồi, cái này đủ rồi!

"Ngọc Nhi, ta không sao!"

Ôm chặt Ngọc Nhi, tham lam hít vào hương thơm trên người của nàng. Hai người cứ như vậy lặng yên ôm

Địch Mân nhìn cảnh ôm nhau của hai người, bỗng nhiên nghĩ đến Tàn Nguyệt, chờ mình đi ra ngoài, Tàn Nguyệt nhìn thấy mình, nàng không phải cũng sẽ kích động như vậy sao?

Tàn Nguyệt, đã bao lâu không gặp ngươi rồi? Ngươi có khỏe không?

Địch Mân không ở cạnh ngươi, ngươi có khỏe không?

Còn có cha mẹ, các người nhất định phải giúp ta chiếu cố tốt Tàn Nguyệt, từ nhỏ nàng đã không có nhiều ngày vui vẻ, số mệnh Tàn Nguyệt thực khổ, thực nhấp nhô

Nhưng, Địch Mân thế nào cũng không nghĩ đến, khi hắn đi ra, trời bên ngoài không biến sắc. Mà Tàn Nguyệt, sau khi hắn rời khỏi, đã trải qua bao nhiêu tai nạn

Bất quá, đều nói không có lửa làm sao có khói, nhiều khi, mọi người cũng sẽ không trực tiếp nhìn chân tướng, mà thường thường sẽ bị vật trần thế che mắt

"Được rồi, Ngọc Nhi, ta không sao. "

Thanh thúc thở dài, nhìn Địch Mân ở bên cạnh xuất thần, nhìn trên mặt hắn thản nhiên tươi cười, bỗng nhiên nghĩ đến đồn đãi bên ngoài.

"Thanh ca, ngươi thật sự không có chuyện gì sao? Ngươi không biết, mặt của ngươi rất trắng"

Ngọc Nhi bất an ngẩng đầu, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, điểm đạm đáng yêu nhìn nàng

"Không việc gì! Ngọc Nhi, ta đã khi nào lừa gạt ngươi chưa? Giúp ta sắc thuốc đi, hiện tại ta không có một chút khí lực "

Chỉ chỉ trên bàn thuốc đã chuẩn bị, Thanh thúc sủng nịch cười nói

"A, Địch Mân, ngươi giúp ta chăm sóc Thanh ca"

Sau khi Ngọc Nhi rời đi, Địch Mân ở bên giường đứng vững, khó hiểu hỏi:

"Thanh thúc, vì sao?"

Lúc đi ra, hắn cảm thấy kỳ quái, chỉ là giúp mình vận công bức độc, như thế nào lại té xỉu đây?

Sau khi ổn định, Địch Mân lại vận công, chợt phát hiện nội lực của mình đã cao hơn rất nhiều, so với trước kia đã tăng lên đáng kể.

325. Chương 325: Khỏi Hẳn 3

Sao lại thế này?

Nghĩ đến việc hắn hôn mê, trong lòng Địch Mân mới hiểu được, thanh thúc vì giúp mình bức độc, thế nhưng

Thế nhưng, đem tất cả nội lực của hắn đều lén truyền trên người mình!

Vậy hắn hiện tại, hẳn là hoàn toàn mất võ công

Đối với người luyện võ, nội lực vô cùng đáng quý. Hắn vì cứu mình lại truyền hết ình. Nhưng bọn họ chưa bao giờ quen biết, tại sao lại làm như vậy chứ?

Suy nghĩ một đêm, trong lòng Địch Mân vẫn không rõ, tại sao có thể như vậy, không có khả năng như vậy

Tới bây giờ vẫn buồn rầu. Đợi Ngọc Nhi đi rồi, phòng trong cũng chỉ có hai người bọn họ, hắn cũng nhịn không được hỏi

"Ngươi cũng biết rồi?"

Chỉ biết, dựa vào trí tuệ của Địch Mân, hắn không có khả năng không biết. Nhẹ cười cười:

"Địch Mân, ngươi là tướng quân, mà ta đã cùng Ngọc Nhi ẩn cư , có võ công cũng không hữu dụng"

"Sẽ không, không có khả năng, đây không phải nguyên nhân"

Bởi vì hắn không có chỗ sử dụng võ công, cho nên truyền toàn bộ ình? Nói như vậy, ai sẽ tin đây?

Con người luôn nên vì mình mà lưu lại đường lui. Thanh thúc đã không có võ công, mặc dù về sau là ẩn cư, cũng có nguy hiểm. Hắn không có khả năng vô duyên vô cớ không cần nội lực

"Mắt của ngươi mù, cũng trị liệu không tốt, ta không còn cách khác, dùng dược thủy đổ xuống nước cũng không được, chỉ có thể hy sinh nội lực của ta"

Biết hắn sẽ không tin như vậy, kham khổ cười nói:

"Thầy thuốc, có lẽ ta đây làm như một thầy thuốc, phải hoàn thành trách nhiệm!"

Sẽ là như vậy phải không?

Địch Mân nghi hoặc nhìn hắn, nhìn vẻ mặt trấn định của hắn, tuy rằng bây giờ mình vẫn chưa nhìn rõ, nhưng có thể cảm giác được vẻ mặt lạnh nhạt của hắn

"Thật như vậy phải không? Cám ơn ngươi, Thanh thúc, về sau ngươi cùng Ngọc di…"

Ngọc di…

Nghe thấy lời nói của Địch Mân, trong mắt Thanh thúc hiện lên một tia không vui, hắn chặn lời nói của Địch Mân mà đạm thanh nói :

"Ngươi về nghỉ ngơi trước đi, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai có thể thấy rõ. "

Ngọc di, hắn kêu Ngọc Nhi là di

Trong lòng hiện lên một tia chua xót, thực khổ, thực đau

326. Chương 326: Đi Qua

Ngày thứ hai mươi rời hoàng cung. Đoàn người cuối cùng đã tới biên cảnh Kỳ quốc , đón dâu là một người tướng quân trung niên, nhìn qua chừng ba mươi tuổi

Không biết Lưu công công nói với hắn thế nào, Tàn Nguyệt ở bên trong kiệu, rất nhanh nghe thấy thanh âm cáo từ của Lưu công công, mà tướng quân kia cũng đi đến trước kiệu, cung thanh nói :

"Ngô Thanh tham kiến Trữ công chúa"

Tàn Nguyệt đầu tiên là sửng sốt, Trữ công chúa, mình thiếu chút nữa đã quên, mình bây giờ là Trữ công chúa

"Ngô Tướng quân miễn lễ, đứng lên đi!"

May mắn, công chúa luôn có khí thế, mà Tàn Nguyệt từ trước đến nay đối với mọi người không thân thiện, thanh âm lạnh lùng, người ngoài nghe thấy chỉ cho là công chúa kiêu kì

Ngô Tướng quân đứng dậy, nhìn mọi người, hô lớn:

"Khởi kiệu!"

Ngồi trên ngựa, hắn giấu quyết tâm hộ tống công chúa quay về kinh, Hoàng Thượng đã thông báo rất nhiều lần, trăm ngàn không thể để xảy ra sai lầm

Đi ra không xa, một sĩ binh tới, đi đến bên người Ngô Thanh, lén đem một phong thư tới

Sắc mặt Ngô Thanh không đổi nhăn mặt nhìu mày, lập tức nhảy xuống, mở thư ra, chỉ nhìn một cái, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất

"Đây…Đưa đến từ bao giờ ?"

Thư, dĩ nhiên là…

Dĩ nhiên là hắn đưa tới! Đây là ý gì? Không phải là một công việc béo bở sao? Làm sao có thể đột nhiên thay đổi ?

"Hồi tướng quân, vừa nhận được."

Ngô Thanh nhướng mày, nhỏ giọng nói:

"Nơi này cách thành trấn gần nhất còn xa không?"

"Ước chừng còn hai canh giờ."

Tiểu binh cúi đầu xuống, hơi chút tự hỏi, lập tức trả lời

"Được, vậy đi nhanh đến chợ nghỉ tạm một ngày đi!"

Tốt, tốt lắm, bọn họ đúng là rất lợi hại, lại muốn làm như vậy

Bất quá, may mắn Hoàng Thượng khôn khéo, bằng không đầu của hắn đã có thể

Bên trong kiệu, Tàn Nguyệt đối với tất cả bên ngoài đều không biết, Tiểu Mạt cũng không ở lại, bên trong kiệu cũng chỉ có một mình nàng, thực cô đơn, cũng rất bất lực

327. Chương 327: Đi Qua 2

Thân thể cũng đã khỏe. Thì ra Tiểu Mạt nói không sai, thuốc kia uống được 15 ngày, cũng chính ba mươi bát thuốc, thân thể điều trị đã rất tốt.

Bất quá, dù sao cũng chảy nhiều máu như vậy, trên mặt Tàn Nguyệt, vẫn tái nhợt, không có bao nhiêu huyết sắc

"Công chúa, có việc gấp, chúng ta muốn đẩy nhanh tốc độ đi, thân thể của người có thể chịu được không?"

Ngô Thanh cách màn kiệu hỏi,

"Có thể!"

Tàn Nguyệt thở dài, nếu nàng nói chịu không nổi, chẳng lẽ hắn sẽ dừng lại nghỉ ngơi vài ngày sao? Hỏi nàng là lễ phép, nhưng cũng không tỏ vẻ, nàng có thể can thiệp vào quyết định của bọn họ

"Công chúa thứ lỗi, ước chừng hai canh giờ nữa có thể đến khách điếm."

Hai canh giờ, rất nhanh !

"Được, làm phiền tướng quân rồi!"

Vẫn thanh âm lạnh lùng ấy, làm cho Ngô Thanh đối với công chúa trong kiệu có chút tò mò, công chúa này rốt cuộc trưởng thành như thế nào, tính tình làm sao lại lạnh nhạt như vậy?

Bất quá, công chúa tính tình không xấu, điểm ấy cũng không phải sai

"Công chúa, người một mình ở lại đây, không cảm thấy sợ hãi sao?"

Bữa tối, sau khi phòng trọ đã dọn dẹp, Tàn Nguyệt ngồi một mình một cái bàn, mà Ngô Thanh thì đứng một bên hầu hạ.

Lần đầu tiên nhìn thấy, trên mặt Tàn Nguyệt tái nhợt không chút huyết sắc nào, Ngô Thanh hoảng sợ, nhưng hắn rất nhanh liền che dấu, quan tâm hỏi

"Đây là quy củ của các ngươi, không phải sao?"

Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng có thể có người cùng mình ở lại đây, nhưng Kỳ quốc luôn luôn đều chỉ hòa thân với công chúa, các nàng không thiếu nô tỳ

"Ha ha…Cũng đúng. Công chúa, sắc mặt của người không tốt, có muốn tìm đại phu sang đây xem không?"

Ngô Thanh tiếp tục hỏi, Tàn Nguyệt cầm lấy chiếc đũa, cười nói:

"Làm phiền Ngô Tướng quân quan tâm. Chỉ là trên đường nghỉ ngơi không tốt, không có chuyện gì."

Kỳ thật gần đây, nàng cảm giác thân thể đã khá lên rất nhiều, mấy ngày trước trên người một chút khí lực cũng không có, gần đây trên người có nhiều sức lực hơn

"Công chúa, theo người thì những người đi theo rời đi sao?"

Rốt cục vẫn nhịn không được hỏi nghi vấn trong lòng, Ngô Tướng quân bất an nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt thở dài:

"Không rõ lắm, hẳn là đều đi rồi!"

328. Chương 328: Đi Qua 3

Bọn họ đều trở về? Trừ Tiểu Mạt!

Tiểu Mạt đã nói, nàng sẽ âm thầm bảo vệ mình, vì tin tưởng Tiểu Mạt, cho nên

"Phải không? Công chúa dùng bữa trước đi, phải cẩn thận một chút"

Bỏ lại một câu không đầu không cuối, Ngô Tướng quân rời đi, Tàn Nguyệt không rõ tại sao hắn phải hỏi như vậy, nhưng biết, hỏi như vậy tất nhiên không đơn giản, nhất định là có chuyện gì

Mà, những người đó cùng nàng không có quan hệ gì. Một chút quan hệ đều không có, nàng hiện tại tự thân cũng khó bảo vệ, làm sao còn có thể trông coi chuyện khác?

Ngày hôm sau, bỏ qua kiệu hoa đỏ thẫm, thay bằng một chiếc xe ngựa bình thường

Nhìn xe ngựa, trong mắt Tàn Nguyệt hiện lên một tia mờ mịt, nâng lông mày nhìn về phía Ngô Tướng quân, nhìn hắn ình mặc áo bào màu đỏ sậm, tựa hồ là đã hiểu điều gì

"Công chúa không cần lo lắng, thuộc hạ nghe được tin tức, có người muốn gây bất lợi với công chúa, cho nên chỉ có thể ủy khuất công chúa, mong rằng công chúa không phiền lòng!"

Gây bất lợi với nàng?

Trong đầu, người đầu tiên nàng nghĩ đến cư nhiên là Lâm Quý Phi

Nhưng, ta đã đến hòa thân, chịu chết ở đây, Lâm Quý Phi còn lo lắng cái gì?

Chẳng lẽ, nàng làm như vậy còn chưa đủ sao?

Trừ bỏ bà ta, nàng thật đúng không nghĩ ra còn ai vào đây. Xem ra Kỳ quốc cũng không phải người ngu, cũng

"Đúng rồi, Ngô Tướng quân, từ đây đến vách núi bao xa?"

Vách núi nghe nói là chỗ giao giới của hai nước, bọn họ cũng vừa đến Kỳ quốc, đi tới hẳn là không xa mới đúng.

"Không xa, nhưng không tiện đường, công chúa làm sao có thể biết vách núi ?"

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, nàng làm sao có thể không biết, vách núi ấy chính là nơi Địch Mân rơi xuống. Địch Mân của nàng, người nàng yêu nhất, mất đi sinh mệnh ngay tại nơi đó

"A, hẳn là bởi vì Địch tướng quân? Địch tướng quân thật đúng là người trăm năm khó gặp, chỉ đáng tiếc"

Câu nói kế tiếp, Ngô Thanh cũng không nói đến, chỉ sâu kín thở dài một tiếng, Tàn Nguyệt chớp mắt mấy cái, rất muốn đi qua nhìn xem, nhìn xem vách núi ấy, nhìn xem

"Ngô Tướng quân, chúng ta có thể đi qua nhìn không? Ta rất muốn tận mắt nhìn"

329. Chương 329: Đi Qua 4

Ngô Thanh quả quyết lắc đầu, vẻ mặt xin lỗi nhìn Tàn Nguyệt:

"Thực xin lỗi, công chúa, thời gian gấp, không thể đi qua"

Không thể đi qua, ngay cả đi qua nhìn xem cũng không thể.

Địch Mân, có phải hay không tới đó, ta có thể cảm giác được sự tồn tại của ngươi?

Thương cảm, khó có thể che dấu!

Nhìn vẻ mặt ưu thương của công chúa, trong mắt Ngô Thanh hiện lên một tia nghi hoặc.

Vì sao rõ ràng cái gì cũng không hiểu, không nhìn ra được một công chúa lại làm cho người ta có một cảm giác rằng đã trải qua rất nhiều lần đau thương?

Vẻ mặt như vậy xuất hiện trên mặt một cô công chúa trong chốn thâm cung khiến người ta có cảm giác quái dị không nói nên lời

"Công chúa, đến vách núi, quay lại cũng mất nửa ngày, đi qua thật sự rất không tiện"

Ngô Thanh không đành lòng nhìn Tàn Nguyệt thương cảm, nhẹ nhàng khuyên nhủ

"Nửa ngày, chỉ cần nửa ngày sao?"

Ánh mắt của Tàn Nguyệt sáng ngời, khát cầu nhìn Ngô Thanh:

"Ngô Tướng quân, ta nghĩ đi qua nhìn xem, chỉ cần nhìn qua, nhìn qua là được rồi"

Nàng có cảm giác Ngô Thanh không phải một người lãnh huyết vô tình, chỉ có nửa ngày, trên đường nhanh đi vài bước cũng được

Ngô Thanh khó xử nhăn mặt nhíu mày, vừa muốn tiếp tục cự tuyệt, nhưng nhìn đến khát cầu trong mắt Tàn Nguyệt, nhịn không được liền mềm lòng một chút

"Được rồi!"

Ngô Thanh thở dài, Tàn Nguyệt cảm kích cười:

"Cám ơn, cám ơn ngươi"

Địch Mân, ta muốn tới vách núi nơi ngươi rơi xuống, sẽ đến nơi đó nhìn, sẽ

Trong mắt lệ quang lòe lòe, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, nàng sẽ đích thân đến nơi kia

"Công chúa"

Nhìn nước mắt trên mắt Tàn Nguyệt, nghi hoặc trên mặt Ngô Thanh càng lớn. Nàng làm sao có thể có biểu tình như thế? Sao lại làm cho người ta có cảm giác kích động như vậy?

"A! Ngô Tướng quân, ta không sao. Chỉ là, lúc ở trong cung, nghe được bọn họ nói qua về vách núi"

"Ngô Thanh!"

Nhìn hướng xe rời đi, một chiếc xe phía sau bỗng nhiên ngừng lại, trên xe một nam tử cắn răng quát một tiếng, sợ tới mức người bên cạnh một cử động cũng không dám!

330. Chương 330: Xuyên Qua 5

"Gia, có cần thuộc hạ đi qua ngăn cản Ngô Tướng quân không?"

Có người nhanh nhẩu, rất nhỏ đề nghị nói

"Không cần, theo kế hoạch làm việc!"

Bên trong xe, nam tử không hờn giận quét thuộc hạ một cái, khoát tay, ý bảo bọn họ tiếp tục không nhanh không chậm , đi tới phía trước xe

Trên xe, hai người nam tử lẳng lặng ngồi đối diện , một người nhìn qua đoán chừng hai mươi tuổi, một người nhỏ tuổi hơn , đoán chừng không đến hai mươi tuổi

"Gia, bọn họ sẽ mắc mưu sao?"

Nghĩ đến gia tức giận, hắn bây giờ nhịn không được lạnh phát run. Nhưng, hiện tại gia thực bình tĩnh, không biết sẽ xử trí Ngô Tướng quân như thế nào, còn có cô gái kia.

"Sẽ! Dám đùa ta, hừ!"

Tức giận hừ một tiếng, nam tử tuổi còn nhỏ hơn vội vàng nói:

“Nhưng công chúa”

“Nàng là công chúa sao?”

Bên kia thám tử truyền đến tin tức, nói hành động của Lâm Quý Phi nương nương, mà Hoàng Thượng, cũng chính Minh Vương, sau khi nghe được liền nổi trận lôi đình, hận không thể lập tức giết quân vương kia!

Nhưng sau lại nghe nói, tới đây là thê tử của Địch Mân, cũng chính con gái của Liễu tướng—— Liễu Tàn Nguyệt. Bọn họ còn toan tính trên đường làm hại Liễu Tàn Nguyệt, hắn lại cảm thấy khá hay, có vẻ thú vị, cho nên mới tự mình lén tới đây, tự mình thưởng thức trò hay này.

Nhưng vừa nhìn hướng xe rời đi, trong lòng hắn lại cảm thấy không yên về Liễu Tàn Nguyệt, nàng đến vách núi làm cái gì?

Có lẽ Ngô Thanh không biết thân phận của nàng, nghĩ rằng chỉ đi xem, nhưng hắn không phải Ngô Thanh, hắn biết được công chúa này là ai, trong lòng cũng ẩn ẩn lo lắng, lo lắng người đàn bà kia, sẽ chọn phương thức gì

Tỷ như, nhảy xuống vực tự tử

Tâm, suy nghĩ đến đây này bỗng nhiên căng thẳng, bây giờ nàng không thể chết được, nàng đối với mình nói

Bởi vì, trò chơi giờ mới bắt đầu, không thể nhanh như vậy liền chấm dứt, như vậy sẽ rất không ý nghĩa

“Gia, nàng là”

“Không ngại, xem trọng nàng, đừng cho nàng rơi xuống vách núi là được rồi. Trò chơi vừa mới bắt đầu, ta không hy vọng, nhanh như vậy liền chấm dứt”

Minh Vương tà mị cười, trong mắt lóe lên hứng thú.

331. Chương 331: Nam Tử Thần Bí

Thời gian trôi đi, xe ngựa rốt cục dừng lại, Tàn Nguyệt nhảy xuống xe , nhìn chung quanh một mảnh hoang vắng, cảm nhận được tiếng gió vù vù bên người, nhẹ giọng hỏi:

“Nơi này chính vách núi sao?”

Vì sao đến nơi này, nàng vẫn không cảm thấy hơi thở của Địch Mân?

Tính mạng hắn có phải đã kết thúc tại nơi này không

“Đúng vậy, công chúa, nơi này chính là vách núi”

Ngô Thanh thở dài, nhìn cảnh vật tiêu điều, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không yên

“Vách núi, cuối cùng ta cũng đến được vách núi ”

Chậm chạp đi đến vách đá, sắp đến, cánh tay lại đột nhiên bị người giữ chặt:

“Công chúa, không thể đến gần phía trước, phía trước rất nguy hiểm”

Nhìn Ngô Tướng quân giơ tay, Tàn Nguyệt rất muốn giãy ra, liều lĩnh nhảy xuống

Nhảy xuống, có thể tìm Địch Mân, có thể cùng Địch Mân

Nhưng, Ngô Tướng quân, tuy rằng thời gian quen biết không quá dài, nhưng hắn đối với mình cũng không tệ

Nếu nàng rơi xuống rồi, có phải Ngô Tướng quân vì mình mà bị liên lụy không?

Còn có những người đồng hành này, mặc dù không nói mấy câu, nhưng bọn hắn cũng vô tội , sao có thể bởi vì mình, mà làm phiền nhiều người như vậy?

Trong lòng bất an, do dự, Tàn Nguyệt quyến luyến nhìn vách đá một cái, rốt cục xoay người, đi về.

"Nguy rồi!"

Ngô Tướng quân hô nhỏ một tiếng, hơn mười Hắc y nhân bỗng nhiên bay tới, bọn họ có binh lính, nhưng nhiều người, lại tập kích Ngô Tướng quân cùng Tàn Nguyệt!

"Công chúa, không cần sợ hãi, không có chuyện gì!"

Tàn Nguyệt không biết võ công, Ngô Tướng quân che chở Tàn Nguyệt, vừa rồi bắt đầu còn miễn cưỡng ứng phó, nhưng chỉ chốc lát sau, càng thêm cố hết sức

Lại nhìn một bên binh lính, bọn họ không giỏi võ công, rất nhanh thua trận, nhìn màu đỏ phun ra khi đao hạ xuống, Tàn Nguyệt nhịn không được muốn nôn ra

Nhưng đao kiếm không mắt, nàng chỉ có thể gắt gao theo sát Ngô Tướng quân, cẩn thận trốn tránh

Đánh một lát, Ngô Tướng quân âm thầm hoài nghi:

Bọn họ ra sát chiêu đều đánh úp về phía mình, đối với Tàn Nguyệt cho tới bây giờ đều không hạ sát chiêu, hay là…

332. Chương 332: Nam Tử Thần Bí 2

Thất thần 1 lúc, trên cánh tay liền trúng một đao, máu chảy ra, bắn vào trên mặt Tàn Nguyệt, khuôn mặt nhỏ của Tàn Nguyệt càng thêm tái nhợt

"Buông nàng ra, ta liền để lại cho ngươi một con đường sống"

Âm lạnh truyền đến, Tàn Nguyệt rùng mình một cái, nàng không đắc tội với người khác, sao những người này muốn

"Không có khả năng!"

"Vậy đừng trách chúng ta không khách khí!"

Người kia cười, vài người phối hợp càng thêm chặt chẽ, kiếm phong liên tiếp đánh về phía Ngô Tướng quân, nhiều lần thiếu chút nữa sẽ lấy mạng Ngô Tướng quân

****

Bên trong xe

"Gia, bọn họ là…"

"Người của Lâm Quý Phi! Hừ, người như vậy mà cũng dám phái tới"

Nam tử hừ lạnh một tiếng, hai mắt nhìn chăm chú vào phía trước

"A"

Nháy mắt một kiếm từ một bên đâm về Ngô Tướng quân, Tàn Nguyệt hoảng sợ hô một tiếng, mà thân mình, cũng nhanh nhanh chóng di chuyển một chút, che ở trước người Ngô Tướng quân

Nếu cùng phải chết, nàng không thể rơi xuống vách núi, vậy cứu tướng quân này một mạng đi!

Tàn Nguyệt nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón đau đớn quen thuộc kia , nhưng đau đớn chậm chạp không đến, nàng run run mở mắt ra, đã thấy vài Hắc y nhân đều nằm trên đất, đứa nhỏ hơn mười tuổi tìm được cái gì

"Gia, bọn họ đều uống thuốc độc tự sát"

Từ tầm mắt của hắn, chỉ thấy một nam tử áo xanh, ngạo nghễ quay lưng đứng ở vách đá, tiếng gió vù vù, thổi rối loạn mái tóc dài của hắn, bay bay.

"Hoàng..."

"Ngô Tướng quân, không cần phải gấp, ngươi này nhất 'công', sẽ có người giúp ngươi nhớ rõ."

Thân mình phi lên một cái, người kia biến mất không thấy gì nữa, Tàn Nguyệt kinh ngạc quay đầu lại, từ đầu đến cuối, bọn ta không nhìn thấy người kia liếc mắt một cái

"Ngô Tướng quân, hắn là"

Rất ngạc nhiên, hắn là ai vậy? Tò mò hơn, hắn tại sao phải cứu mình?

"Công chúa, chúng ta lên đường đi!"

Hắn không muốn nói, hắn là thuộc hạ của hắn ta, nên cái gì cũng không thể nói. Không rõ, Hoàng Thượng làm sao có thể xuất hiện , lại càng không hiểu được, sau khi trở về Hoàng Thượng sẽ trừng phạt hắn như thế nào

333. Chương 333: Động Phòng Hoa Chúc

Vừa rồi Ngô Tướng quân hô hoàng, hoàng cái gì? Chẳng lẽ hắn là...

Không đúng, hắn không xưng trẫm, càng không...Thế nào lại là Hoàng Thượng

Tiếp tục đi, Ngô Tướng quân nói ít đi nhiều, dọc theo đường đi, đi vô cùng nhanh, thời gian nghỉ ngơi rất ít, sau nửa tháng, rốt cục vào kinh thành của Kỳ quốc

Minh Vương định thời gian thật sự rất gấp, buổi chiều bọn họ đến, thời gian tiến cung liền định vào ngày hôm sau

Nàng không phải hoàng hậu, sau khi tiến cung chỉ là phi tử bình thường, không phô trương, nhưng cũng sẽ không quá mức keo kiệt

Mũ phượng khăn đội đầu giống nhau, lại một lần nữa mặc vào, chỉ cảm thấy

Vô cùng khẩn trương

Hắn chính Hoàng Thượng sao?

Nghĩ đến vách đá kia, nghĩ đến hình ảnh hắn quay thân, đứng chắp tay lãnh ngạo, ký ức Tàn Nguyệt đến bây giờ vẫn còn mới mẻ!

Hắn gọi Minh Vương, năm nay hai mươi tư tuổi!

Thực trẻ tuổi, thời gian vào đời cũng không dài, bất quá, nổi danh lãnh huyết vô tình

Đặc biệt đối với nữ nhân, lại vô cùng tàn nhẫn

Nghe nói, từng có một vị sủng phi, chỉ là nói sai một câu, đã bị hắn cắt lưỡi;

Cũng nghe nói, một phi tử, vì hắn mà hiến vũ, không cẩn thận bị té một cái, hắn nhẹ nhàng nâng phi tử dậy, hỏi:

"Ái phi không có chuyện gì chứ?"

Phi tử thẹn thùng gật đầu, hắn cười nói:

"Không có chuyện gì còn ngã sấp xuống, chân làm sao dùng? Chặt."

Còn nghe nói...

Tóm lại, ở trước mặt của hắn, mọi chuyện, lúc nào cũng đều phải cẩn thận, bằng không, sống không bằng chết

"Công chúa, thời gian không còn sớm, công chúa nên đi ra."

Tàn Nguyệt được một cung nữ dẫn đường, ngồi trên hỉ kiệu, lung la lung lay nửa ngày, cỗ kiệu rốt cục dừng lại

"Thỉnh công chúa xuống kiệu!"

Chưa bái đường, không danh hiệu, nàng bây giờ vẫn là công chúa

Không phải tôn xưng, lại như là châm chọc

Không ai nói cho nàng biết bên này bái đường như thế nào, cũng không ai nói cho nàng biết phải chú ý cái gì, Tàn Nguyệt mỏi mệt, chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh, tận lực nghe chỉ thị bên ngoài

334. Chương 334: Động Phòng Hoa Chúc 2

Để mặc bọn họ giúp đi xuống, một bàn tay bắt được tay nàng, Tàn Nguyệt bất an rút lại, cái tay kia mạnh mẽ dùng lực, Tàn Nguyệt cắn răng chịu đau, thiếu chút nữa liền kêu lên ——

Đau quá, người kia là ai , sao nắm như vậy, không nhẹ không nặng ?

"Trữ công chúa. Đừng nhúc nhích!"

Nghe rõ thanh âm trêu tức, Tàn Nguyệt nhớ rõ ngày đó, ngay trên vách núi, hắn cứu nàng

Nhưng, hắn tại sao phải cứu mình?

Hắn ở nơi bí mật gần đó bao lâu, có thấy việc nàng muốn nhảy xuống vực không?

Còn nghĩ về lời đồn bên ngoài của hắn, thân mình nhịn không được lạnh run lên

Đó là một loại sợ hãi, sợ hắn, cũng là sợ tương lai

Nắm chặt tay, đều là mồ hôi, thấm ướt tay hắn, mắt của hắn cười

Không biết bái đường như thế nào, lúc phục hồi lại tinh thần, nàng sớm ngồi trên giường, màu đỏ chót trên hỉ giường, tất cả đều là màu đỏ chói, sặc sỡ loá mắt cỡ nào

Nhưng tất cả đều đập vào mắt Tàn Nguyệt. Hết sức chói mắt

Kế tiếp phải làm gì, phải động phòng sao?

Nhưng nàng, căn bản không nghĩ tới sẽ cùng nam nhân khác động phòng

Trong lòng nàng nhận định chỉ có Địch Mân, nàng sẽ không trao thân cho người khác

Còn đối với Hoàng Thượng này, thời điểm bái đường vừa rồi, Tàn Nguyệt cũng hiểu hắn rất tàn nhẫn, hắn nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, kia không hờn giận nắm lấy, thực rất đau

Trong tay áo, có giấu kỹ kim châm, là Tàn Nguyệt đã sớm chuẩn bị kỹ, nếu lát nữa chạy không thoát, nàng sẽ tự kết liễu!

Khăn voan màu đỏ, bàn ghế trạm long phượng, hỉ phòng yên lặng nhưng ai cũng không ngờ, bên dưới khoăn voan kia, đôi mắt trong suốt đã tràn đầy nước mắt.

Thời gian, từng giờ từng giờ trôi qua, toàn bộ trong phòng đều sáng trưng một màu đỏ thẫm , mười sáu nha đầu mặc quần áo màu hồng đang đứng , cùng nhau chờ tân lang trở về phòng

"Hoàng Thượng sao còn chưa đến? "

Thời gian trôi qua thật lâu, rốt cục có người nhịn không được, nói rất nhỏ.

335. Chương 335: Động Phòng Hoa Chúc 3

"Một công chúa hòa thân mà thôi, ai biết Hoàng thượng có thể tới đây hay không chứ?"

"Hẳn là không. Nếu như tới…, đã sớm tới đây…"

"Hư, nhỏ giọng một chút, ngươi không muốn sống nữa sao? Vạn nhất bị hoàng thượng nghe được, vậy chúng ta có thể bị…"

…

Mấy người cảnh giác nhìn tân nương trên hỉ giường một cái, cơ hồ là đồng thời biết điều im lặng một chút.

Tàn Nguyệt thở dài, không đến cũng tốt, nàng cũng hy vọng, Hoàng thượng kia vĩnh viễn không tới.

Một tòa lãnh cung, quần áo thức ăn chay, như vậy qua cả đời, cũng không phải là chuyện xấu.

Chỉ là có thể sao?

Nghe bên ngoài có tiếng bước chân hỗn độn, Tàn Nguyệt vội thẳng lưng, vểnh tai đề phòng.

"Hoàng thượng…"

Thanh âm chỉ vang một nửa bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo Tàn Nguyệt thấy trước mặt là một đôi chân to, nàng khẩn trương nắm lấy kim trâm, tay khẽ run rẩy…

"Vù" một tiếng, khăn voan vung lên, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy một trận ánh sáng trước mắt, mà chủ nhân đôi chân kia, cũng chính là đương kim Hoàng thượng, cũng đã đứng cách nàng hai bước.

Thật đúng là rất cẩn thận!

Cho dù là uống rất nhiều rượu, mặc dù là ở đêm động phòng của chính mình!

Hắn cũng đề phòng nàng như vậy. Giống như, đây không phải là tân nương của hắn, mà là cừu nhân của hắn!

Tàn Nguyệt chợt cảm thấy, làm Hoàng thượng cũng không có cái gì tốt. Làm một người Hoàng thượng, nếu như ngay cả đêm động phòng hoa chúc của mình cũng phòng bị như vậy…, hắn thật đúng là đủ mệt.

"Trữ công chúa, ngươi cười cái gì?"

Nhìn khóe miệng hơi cười của Tàn Nguyệt, Hoàng thượng đột nhiên cảm giác hết sức chướng mắt.

Ánh mắt của nàng thật là lạ, cảm giác hình như là có chút đáng thương với mình!

Đáng giận, hắn là Hoàng thượng cao cao tại thượng, lúc nào cần một nữ nhân thương xót?

Phải đáng thương, cũng chỉ có nàng! Hôm nay, cái mạng nhỏ của nàng nằm trong tay hắn, giết chết nàng, thậm chí so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn!

Hoàng thượng giận tái mặt, hai mắt lạnh lùng nhìn Tàn Nguyệt, làm cho người ta khó có thể bỏ qua sự phẫn nộ của hắn.

"Hoàng thượng, nô tì thấy Hoàng thượng, không cười còn có thể làm cái gì?"

Tàn Nguyệt thở dài một tiếng, thấy hắn nổi giận, tay nàng siết thật chặt cây trâm, tùy thời làm xong chuẩn bị chịu chết.

336. Chương 336: Động Phòng Hoa Chúc 4

"Cười? Tốt, hẳn là cười, Trữ công chúa…"

Hừ lạnh một tiếng, nhìn khuôn mặt tuấn dật kia, nơi đó có một chút bộ dạng thành thân?

Nhưng hắn không dựa vào bên giường, Tàn Nguyệt cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Qua một bên bàn hỉ, có cung nữ tới đây, khẩn trương rót một ly rượu.

Hoàng thượng bưng, con ngươi trầm tĩnh nhìn rượu trong suốt trong chén kia, tự định giá chốc lát, bỗng nhiên bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch!

Cái chén không còn, cung nữ vừa mới rót rượu bước lên phía trước, một lần nữa rót tiếp một chén.

Có thể là bởi vì tay hắn nâng có chút cao, hoặc là bởi vì cung nữ kia quá mức khẩn trương, rượu nghiêng, vẩy ra ngoài một giọt…

Cung nữ run rẩy, bầu rượu ở trong tay không nhịn được run lên…

Một công công tiến lên, nhận lấy rượu trong tay nàng, Hoàng thượng quay đầu, nhìn Tàn Nguyệt đoan chính ngồi trên giường hỉ, tà mị cười nói:

"Trữ công chúa, ngươi nói một cung nữ, ngay cả một ly rượu cũng làm rớt ra ngoài, cung nữ này đủ tư cách sao?"

Cung nữ bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, cả thân thể cũng nằm rạp xuống, một cử động cũng không dám.

"Hoàng thượng nói đùa, nàng có thể vô ý, ai không có vô ý đây?"

Tàn Nguyệt nhàn nhạt cười, mới vừa nhìn trong mắt của hắn, không biết là đối với cung nữ hay là đối với mình, tựa hồ là động sát cơ!

Sát khí trong mắt, mặc dù chợt lóe rồi biến mất, nhưng nàng cũng thấy rõ.

"Ha ha… Vô ý? Tốt lắm, nghe Trữ công chúa cầu tình cho ngươi hay không?"

Quay đầu, khinh thường nhìn nha đầu trên mặt đất một cái, Hoàng thượng cười tà nói:

"Nhìn Trữ phi phân thượng, Bổn vương tạm tha một mạng của ngươi…"

Cung nữ vội vàng nói tạ ơn, mà Tàn Nguyệt cũng thở dài ra một hơi, nàng vừa qua khỏi, cũng không muốn hôm nay thấy trường hợp máu tanh gì.

Chỉ là vừa rồi, hắn nói cái gì Trữ phi. Chẳng lẽ Trữ phi chính là phong hào hắn ình sao?

Bất quá Tàn Nguyệt, cao hứng quá sớm. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ, một người có thể máu lạnh như vậy.

"Chỉ là, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Này, trước mặt Trữ phi, để lại một cái tay đi!"

337. Chương 337: Động Phòng Hoa Chúc 5

Một cái tay?

Tàn Nguyệt giương mắt kinh ngạc, cung nữ trên mặt đất liên tục nói cám ơn, thân thể lại kịch liệt run rẩy. Có thái giám đi vào, muốn kéo nàng ra ngoài.

"Không cần, ở chỗ này đi!"

Hoàng thượng nói rất vân đạm phong khinh, mà Tàn Nguyệt, lại là vẻ mặt e ngại nhìn hắn ——

Trước kia đã nghe đến hắn tàn nhẫn, nàng không phải là không tin, chỉ là không nghĩ đến, đêm tân hôn, hắn cũng sẽ…

Có thái giám đi vào, mang đến hình cụ, một thanh đao không ưuas lớn, nhưng nhìn qua cũng rất sắc bén.

Hoàng thượng đứng ở một bên, trong chén chẳng biết lúc nào lại đầy rượu, hắn không uống, nhẹ nhàng lắc lắc cái chén.

Đồ dọn xong, trong mắt cung nữ hiện lên một tia sợ hãi, hai mắt mang theo khẩn cầu nhìn Tàn Nguyệt, thật giống như hy vọng Tàn Nguyệt có thể giúp nàng nói vài lời van xin.

"Một cái?"

Thái giám thanh âm lanh lảnh, lúc này nghe tới, phá lệ chói tai.

"Không… Không được…"

Cung nữ run rẩy rụt tay lại, Hoàng thượng không vui hất lông mày, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn:

"Nếu không, để lại hai cái…"

Khẽ cười một tiếng, hắn cười, câu hồn đoạt phách, tà mị xinh đẹp…

Nếu như, có thể bỏ qua một tia đỏ trong mắt….

"Không… Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng…"

Tay, không hề lui lại nữa, quả cảm để xuống một cái. Đao thái giám cầm cũng nhanh chóng rơi xuống…

Cung nữ cắn răng không dám kêu đau, nhưng đao hạ xuống xong, vẫn không nhịn được a một tiếng…

Cái tay kia, một khắc kia rơi xuống mặt đất, ngón tay trắng nõn, thậm chí còn hơi giãy dụa…

Máu, tung toé đầy đất, Tàn Nguyệt không đành lòng nhìn, cố gắng một tiếng cũng không nói, càng không vì cái nha đầu kia cầu xin tha thứ.

"Ầm ĩ, vá miệng…"

Tay trong tay áo, càng thêm run rẩy, không nghĩ tới, chém„ còn không nói tiếng nào, chỉ là vô cùng đau đớn rên rỉ, cũng bị coi là ầm ĩ…

Bỗng nhiên hiểu được, tại sao Trữ công chúa, liều chết cũng không chịu gả tới đây…

Bên này, quả nhiên là đầm rồng hang hổ!

Thần vương, quả nhiên đáng sợ…

338. Chương 338: Động Phòng Hoa Chúc 6

Người, cuối cùng toàn bộ lui ra, cửa phòng két một tiếng đóng kín, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, mới phát hiện trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

Mà trên mặt đất, mới vừa một bãi đỏ tươi đã biến mất không thấy gì nữa, hình cụ cũng bị mang đi, giống như chưa từng xảy ra cái gì.

"Ngươi không sợ?"

Nghiêng mắt, hắn không tiến lên, chỉ ở bên cạnh bàn uống rượu, thật là thích ý.

"Sợ ngươi sẽ để ý sao?"

Tàn Nguyệt nhàn nhạt cười, kỳ thật nhìn thấu sinh tử, hắn tuyệt không đáng sợ.

Cùng lắm thì, chỉ là, chết!

"Ngươi không cầu xin tha thứ cho nàng?"

Nữ nhân, bình thường đều sẽ tương đối mềm lòng, mà nàng khi nãy, để tỏ lòng hảo tâm của mình, hẳn là sẽ nói thêm vài câu mới đúng.

"Ta nói, ngươi sẽ bỏ qua cho nàng sao?"

Ra oai phủ đầu, đây chính là cái gọi là ra oai phủ đầu sao?

Đúng là bởi vì thấy rõ, cho nên Tàn Nguyệt mới học được lạnh nhạt, học được không nên đi quan tâm những thứ này ——

Chỉ sợ, gắn lên danh hiệu nhẫn tâm, ác độc.

Bởi vì biết, cầu tình hắn cũng sẽ không bỏ qua ——

Chỉ biết hắn tăng thêm trừng phạt, tăng thêm cảnh cáo đối với nàng!

Mà bị thương tổn, là người khác, cũng là mình!

"Ha ha, dường như ngươi rất hiểu rõ trẫm!"

Hắn càn rỡ cười, hai mắt hừng hực nhìn Tàn Nguyệt, chỉ tiếc nhiệt độ kia, không đạt đến đáy mắt.

Tàn Nguyệt sợ ngây người, hai con ngươi của hắn, rất lạnh, giống như băng hàn ngàn năm, không có sóng không có nhiệt độ…

Mà cười to kia, lại giống như một loại mặt nạ, cười làm cho người ta sởn gai ốc!

"Nhưng trẫm, cũng rất hiểu rõ ngươi. Đồ đâu? Lấy ra đi?"

Hẹp mâu quét ống tay áo Tàn Nguyệt một cái, Tàn Nguyệt trong lòng cả kinh, không biết hắn hiểu rõ mình bao nhiêu, càng không biết, hắn nói đồ là chỉ cái gì.

"Trẫm không thích nói lần thứ hai!"

Một cái phi thân, người của hắn nhanh chóng đi tới trước giường.

Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy trên cổ tay căng thẳng, giương mắt, chỉ thấy trong tay của hắn, cầm kim trâm sắc bén nàng vừa siết chặt trong tay…

Kim trâm sáng loáng, bị ánh nến đỏ rực, độ lên một tầng tiên diễm màu đỏ, phát ra tia sáng nhỏ chói mắt…

339. Chương 339: Người Mặt Nạ

"Cây trâm thật đẹp…"

Hoàng thượng thở dài, quay đầu nhìn về phía Tàn Nguyệt, nhìn chằm chằm nàng, thở dài nói:

"Nhưng mà ái phi, cây trâm đẹp như vậy, tại sao không cài ở trên đầu?"

Tay, đột nhiên nắm lại, trong mắt hắn mỉm cười:

"Đáng tiếc, đeo lên tóc ái phi, nhất định sẽ rất đẹp …"

Tay nắm chặt bỗng nhiên đưa đến trước mắt Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt kinh ngạc nhìn cái tay kia, không giải thích được hắn lại có ý gì.

"Này…"

Hoàng thượng thở dài một tiếng, tay, đột nhiên mở ra, trong lòng bàn tay, kim trâm đã sớm không còn, chỉ có bột phấn nhỏ vụn…

Tay của hắn giương lên, bột phấn rơi xuống mặt đất, vẫn vàng rực rỡ…

Tàn Nguyệt cũng hít mạnh không khí, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Ngươi là của ta, bao gồm mạng của ngươi… Ái phi, ngươi có hiểu…"

Giữ chặt cằm Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt đau đớn, nước mắt ở trong mắt đảo quanh, run rẩy sợ hãi.

"Lần này, trẫm sẽ không so đo, lần trước, trẫm cũng đã quên, nhưng sau này, dù ngươi có thật sự được như ý rồi, trẫm sẽ làm ngươi, chết cũng không được yên ổn…"

Đau!

Cằm đau quá!

Tàn Nguyệt đau vội vàng gật đầu, mà hắn, tựa hồ rất thích bộ dạng nước mắt mông mông của Tàn Nguyệt. Tay không buông ra, cũng không dùng sức nữa…

Cứ là như thế, Tàn Nguyệt đau đến cả người đổ mồ hôi…

Lại không biết, hắn lúc nào mới bỏ qua ình…

"Hoàng thượng… Hoàng thượng… Vu phi nương nương bỗng nhiên đau bụng, xin…"

Thanh âm ngoài cửa, cắt đứt suy nghĩ của hoàng thượng, hắn nhướng mày, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Nhưng tay, lại nới lỏng ra:

"Làm sao?"

"Đã đi gọi thái y rồi, Vu phi rất đau, sợ rằng tiểu hoàng tử…"

Công công đẩy cửa đi vào, cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên.

Thân thể, cũng như lá cây mùa thu mong được rơi xuống, lẳng lặng run rẩy…

"Đi…"

Hơi do dự chút, nhìn Tàn Nguyệt cảnh cáo một cái, hắn xoay người rời đi…

Cửa lần nữa bị đóng lại, Tàn Nguyệt thở ra một hơi, dấu tay ở cằm hắn là đã xanh tím, người còn nhịn không được mà nhẹ run rẩy…

340. Chương 340: Người Mặt Nạ 2

Hắn, quả nhiên đáng sợ!

Hôm nay, đúng lúc Vu phi kia có việc, nàng tránh được một kiếp, nhưng ngày mai, ngày mốt?

Nàng còn có thể may mắn như vậy sao?

Nhìn kim phấn trên mặt đất, Tàn Nguyệt chua xót cười: nghe lời của hắn, mới là người ngu ngốc? Vu phi kia có việc, bên này tất nhiên cũng không ai chú ý, xem ra hôm nay, cũng chính là thời khắc tốt nhất nàng chết đi!

Vốn định ở trước mặt hắn tự sát, nhưng võ công của hắn không tồi, ở trước mặt của hắn, nàng không có cơ hội…

Cho nên, cũng chỉ có thể, sau lưng hắn kết thúc….

Nhổ kim trâm trên đầu xuống, nhắm mắt lại, Tàn Nguyệt chậm rãi giơ lên ——

Địch Mân, ta tới rồi, Tàn Nguyệt tới giúp ngươi…

Trong lòng mặc niệm, dùng hết khả năng toàn thân, nàng dùng sức đâm chính mình….

Nhưng chưa đâm tới chính mình, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, cây trâm rời tay bay lên…

Không thể nào, nàng sao lại xui xẻo như vậy? Hắn không phải là vội vàng đi ra ngoài sao?

Phi tử hắn có chuyện xảy ra, làm sao có thể nhanh trở lại như vậy? Hơn nữa, vừa nãy nàng cũng không nghe được tiếng cửa phòng mở, cửa hẳn là cũng không có mở.

Tàn Nguyệt thở dài, cam chịu mở mắt ra ——

Đã thấy chẳng biết lúc nào, nhiều người đã ở bên trong phòng ——

Một thân quần áo đen, mang mặt nạ đáng sợ bằng đồng xanh trên mặt, còn mang theo…

Một thân lạnh như băng!

Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào mình, không nhìn thấy ngũ quan của hắn, chỉ lộ ra, cặp con ngươi băng lãnh…

Mâu quang lạnh như băng, và phức tạp.

Nhưng lại cho nàng một loại cảm giác rất quen thuộc…

An tâm!

Không hiểu, nàng không cảm thấy sợ, bởi vì nàng biết, hắn sẽ không tổn hại mình.

Không chớp mắt nhìn đôi mắt của hắn, đó là chỗ duy nhất hắn lộ ra….

"Ngươi là Địch…"

Bóng dáng đồng xanh nam tử thoáng một cái, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy hoa mắt, người đã hôn mê bất tỉnh.

Đến cuối cùng, nàng cũng không gọi lên, một chữ quen thuộc kia ——

Mân!

Là Địch Mân, có lẽ là ảo giác của nàng, có lẽ là nàng đang nằm mơ!

Nhưng nàng vĩnh viễn cũng không quên được, cặp mắt hẹp dài kia, cặp mắt từng xuất hiện ở trong mộng rất nhiều rất nhiều lần….

Địch Mân, biết ta phải đi, cho nên ngươi liền tới đây đón ta sao?

341. Chương 341: Người Mặt Nạ 3

Trong mộng, đứng ở một bờ biển hoa quế thanh khiết, Tàn Nguyệt nhàn nhạt cười, âm nhạc êm dịu ôn nhu bay lên, Tàn Nguyệt theo gió nhảy múa…

Gió, thổi bay áo tinh khiết của Tàn Nguyệt, thổi bay tóc dài của nàng, Tàn Nguyệt nhắm mắt lại, nhảy quên mình….

Nơi xa, một bóng người từ từ đi tới, gần, càng gần, bộ dáng kia, ánh mắt kia, nụ cười kia, rõ ràng chính là Địch Mân!

"Địch Mân…"

Gọi nhỏ một tiếng, người đột nhiên tỉnh lại, chóp mũi còn có thể ngửi thấy mùi hoa quế nhàn nhạt, mà bên cạnh, lại không có biển hoa thanh khiết kia.

"Mộng, thì ra là lại là mộng!"

Nhìn bố trí chung quanh xa lạ, Tàn Nguyệt biết, đây là một phòng ngủ rất lịch sự tao nhã, trong phòng im ắng, không phải là tân phòng lúc đầu kia, mà là…

Nghĩ đến trước khi hôn mê, gặp người mang mặt nạ bằng đồng xanh kia, Tàn Nguyệt cuống quít ngồi dậy.

Nơi này không phải là tân phòng, tất cả tối hôm qua đều không phải là mộng, mà nam tử kia, hẳn là ở đây.

Không biết tại sao hắn phải bắt cóc mình, chỉ là cặp mắt kia, quá mức quen thuộc ——

Đó là mắt của Địch Mân, cho dù là chỉ lộ ra một đôi mắt, nàng cũng có thể nhận ra, đó chính là Địch Mân!

Địch Mân không chết!

Nàng đã sớm biết, hạ táng kia không phải là hắn, tuyệt đối sẽ không!

Nhưng Địch Mân, tại sao phải mang mặt nạ bằng đồng xanh kia, tại sao không cùng nàng nói chuyện?

Bối rối mặc thêm y phục, Tàn Nguyệt vội vàng chạy ra ngoài. Bước ra khỏi cửa phòng, bên ngoài mặt trời phá lệ rực rỡ, mặc dù trong lòng Tàn Nguyệt nôn nóng xao động, nhưng nàng bây giờ, tâm tình rất tốt!

Cửa viện đang đóng, Tàn Nguyệt dùng sức đẩy mấy cái cũng không đẩy ra được, không vui nhíu mày, quay đầu nhìn cái sân quá mức rộng lớn này, Tàn Nguyệt thở dài nói:

"Đáng ghét, Địch Mân, tại sao muốn nhốt ta…"

Bĩu môi, Tàn Nguyệt chỉ có thể trở lại trong phòng, ban đầu phòng ngủ không có một người, phía trước cửa sổ bỗng nhiên có người đứng…

Vẫn là một thân áo đen, mặt hắn hướng ra bên ngoài, ánh mặt trời phản xạ mặt nạ bằng đồng xanh, sâu kín lóe lên…

"Địch Mân…"

Nhỏ giọng gọi, Tàn Nguyệt kích động đứng ở cửa, muốn đi qua ôm lấy hắn, cảm nhận lấy sự hiện hữu của hắn, nhưng bây giờ, hẳn là một chút cũng không nhúc nhích được.

342. Chương 342: Người Mặt Nạ 4

Giống như chưa tỉnh, hắn cũng không nhúc nhích, thậm chí, ngay cả người cũng không quay lại….

"Địch Mân…"

Hắn không cần nàng sao?

Trong lòng chua xót, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, vươn tay, khẽ run rẩy…

Tại sao?

Địch Mân?

Là ngươi sao?

Ngươi tại sao phải mang mặt nạ, tại sao không để ý tới ta?

Tại sao?

Chẳng lẽ ngươi thật sự không cần Nguyệt Nhi sao?

Lúc ngươi không có ở đây, Nguyệt Nhi trải qua rất khổ, rất khó khăn, nhưng tại sao ngươi lại dối Nguyệt Nhi như vậy?

Nhiều tiếng chất vấn, ở trong lòng hỗn loạn, Tàn Nguyệt một câu cũng nói không nên lời.

Nàng không biết Địch Mân đã trải qua cái gì, cũng không biết Địch Mân tại sao phải đối với nàng như vậy, chỉ là trong lòng thật là khổ, đau quá…

Cũng vì Địch Mân cảm thấy khẽ đau lòng!

Từ vách đá rơi xuống, cho dù là được cứu, hắn cũng chịu đau khổ rất nhiều? Thời điểm hắn khổ nhất, nàng không có bồi bên người Địch Mân, không có chăm sóc hắn, cùng hắn một chỗ, là nàng sai, là nàng sai!

Nhưng, Địch Mân không chết, còn có tin tức so với tin này tốt hơn sao?

Địch Mân, ngươi không chết, Tàn Nguyệt thật cao hứng, nhưng, Tàn Nguyệt thật xin lỗi ngươi, không bảo vệ tốt con của chúng ta…

Thật xin lỗi, là Tàn Nguyệt vô dụng, là Tàn Nguyệt vô dụng…

Vẫn không nhúc nhích, rất muốn cảm giác được sự hiện hữu của hắn, Tàn Nguyệt cuống quít chạy tới, mở hai cánh tay, muốn ôm hắn, thiết thiết thực thực cảm thụ hắn…

"Địch Mân…"

Nhìn khoảng không ôm trong ngực, Tàn Nguyệt kinh ngạc hô. Hắn không phải không gặp nàng, không nghe được lời của nàng sao? Làm sao đột nhiên né tránh, thậm chí hắn cho nàng ôm một chút cũng không được sao?

Về phía trước mấy bước, Tàn Nguyệt muốn bắt được cánh tay của hắn, nhưng hắn lại bất động thanh sắc né tránh, Tàn Nguyệt vội la lên:

"Địch Mân, tại sao phải đối với ta như vậy?"

Hắn cuối cùng cũng quay mặt sang, ánh mắt phức tạp nhìn Tàn Nguyệt, tiếng nói khàn khàn:

"Ngươi nhận lầm rồi, ta không phải Địch Mân…"

Không phải? Làm sao có thể?

343. Chương 343: Người Mặt Nạ 5

Nghe thanh âm lạnh như băng kia, Tàn Nguyệt kinh hãi, nàng lui một bước, thân thể lảo đảo lui một bước nữa, giọng nói hai người tuyệt không giống, nhưng, cảm giác của nàng sẽ không sai, hắn làm sao có thể không phải là Địch Mân?

"Không… Sẽ không , ngươi là Địch Mân, ngươi nhất định là Địch Mân, ta cảm giác được, ta cảm giác được…"

Nhìn Tàn Nguyệt nước mắt giàn giụa, Người mặt nạ ánh mắt lóe lên, nhỏ giọng nói:

"Địch Mân, Địch tướng quân đại quân vương triều, không phải là đã sớm chết nhiều tháng sao?"

Địch Mân đã chết? Tại sao hắn có thể nói như vậy?

"Phải, Địch Mân đã chết, cũng hạ táng rồi, nhưng người kia ta không biết là người nào, hắn không phải là Địch Mân, Địch Mân của ta không chết!"

Đều nói, ánh mắt là cửa sổ tâm linh, ánh mắt người sẽ không phản bội tim của mình, hai mắt kinh ngạc nhìn hắn, Tàn Nguyệt chấp nhất hỏi:

"Ngươi dám nói, ngươi thật không phải là Địch Mân?"

Người mặt nạ cũng nhìn chằm chằm Tàn Nguyệt, qua hồi lâu, hắn mới quay đầu, ánh mắt phiêu hướng nơi khác:

"Không phải!"

"Vậy là ngươi người nào?"

"Xích Sát!"

Không chút do dự, hắn lạnh lùng nói.

"Xích Sát?"

Tàn Nguyệt cau mày, không giải thích được nhìn hắn, nghĩ thầm hắn bây giờ không thừa nhận, có phải có nổi khổ tâm bất đắc dĩ gì hay không?

Vừa nghe tên này, Cũng không phải là bát tự (ngày giờ sinh) của Chính Nhi (mình cũng ko hiểu đoạn này nói gì nữa), không phải là tổ chức trên giang hồ gì đó chứ?

"Ngươi là Xích Sát?"

Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, đối với chuyện trên giang hồ căn bản không biết chút nào, dĩ nhiên, cho tới bây giờ đối với Mặc Sát Môn lại càng chưa từng nghe nói qua.

Trầm mặc, hắn không lên tiếng, nhưng cũng chấp nhận lời của Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt thở dài:

"Vậy ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì?"

"Ngươi muốn trở về?"

Ánh mắt nhướng lên, mâu quang phóng tới sẳng giọng không ít, Tàn Nguyệt trong lòng vui mừng, hắn đối với mình, thật giống như không phải thật vô tâm.

"Không, ta không muốn trở về! Ta chỉ lo lắng cho phủ tướng quân!"

Trong lòng đau xót, người bên kia thực sự dùng cái này uy hiếp nàng! Người mặt nạ nắm chặt tay lại, không vui nói:

"Vậy đưa ngươi trở về?"

344. Chương 344: Người Mặt Nạ 6

Không rõ, nàng cũng muốn tự sát, chẳng lẽ nàng đã chết, người bên kia cũng sẽ không truy cứu phủ tướng quân sao?

Nàng quyết định muốn chết, chết cùng bị cướp đi, có khác nhau sao?

"Không, ta không trở về!"

Trong lòng run lên, chẳng lẽ thật sự là nàng nhìn lầm rồi sao? Hắn không phải Địch Mân?

Nếu như là Địch Mân, Địch Mân tuyệt đối không thể nào để cho nàng trở về. Địch Mân thương nàng như vậy, yêu nàng như vậy, làm sao có thể để cho nàng đến chỗ nam nhân khác?

Nhưng, một loại cảm giác rất kỳ quái, nàng cũng tin cảm giác của mình, tin cảm giác của mình chắc là sẽ không sai…

Đánh giá bóng dáng cao lớn này, so với trước kia, hắn gầy một chút, có lẽ là không có dưỡng tốt thân thể?

Tại nàng, hôm nay nàng đã tới, nàng sẽ đích thân giúp hắn dưỡng tốt thân thể.

Nhìn nàng giải đáp dứt khoát như vậy, khóe miệng Người mặt nạ khẽ nhếch lên, trong lòng không khỏi vui vẻ không ít:

"Vậy coi như xong…"

Tàn Nguyệt sửng sốt, không giải thích được nhìn hắn, cái gì coi như xong? Sao nàng nghe không hiểu lời của hắn?

Thấy ánh mắt Tàn Nguyệt kinh ngạc, Người mặt nạ xoay người lại, lạnh lùng nói:

"Bên kia có việc, ngươi tạm thời ở chỗ này vài ngày…"

Nói xong, sải bước đi ra ngoài. Hắn muốn đi?

Bối rối xoay người, Tàn Nguyệt vội vàng chạy tới, từ phía sau ôm lấy hắn, nhỏ giọng nói:

"Tại sao không nhận ta?"

Thân thể Người mặt nạ cứng đờ, đột nhiên dừng cước bộ, cúi đầu, nhìn tay nhỏ bé thon dài trắng nõn bên hông kia, muốn đẩy ra, nhưng cuối cùng không hạ được quyết tâm.

"Ta nói rồi, ta là Xích Sát!"

Xích Sát, Xích Sát lãnh huyết vô tình trên giang hồ, đó là thân phận bây giờ của hắn.

"Ta không biết ngươi bây giờ tên gì, cũng không biết ngươi tại sao gọi tên này, ta chỉ biết là, ngươi là Địch Mân, ngươi chính là Địch Mân của ta…"

Mặt, gắt gao áp vào lưng rộng rãi của hắn, tham lam hít lấy hơi thở có chút xa lạ kia, khóe miệng Tàn Nguyệt, khẽ cong lên.

"Buông tay!"

345. Chương 345: Người Mặt Nạ 7

Thanh âm vẫn lạnh như băng, nhưng cũng mang theo ý run rất nhỏ, vì sao nàng phải cố chấp như thế, cứu nàng ra, chính là không hy vọng nàng chết đi, hắn không thể trơ mắt nhìn nàng thuộc về người khác, nhưng phải an trí nàng như thế nào, trong lòng hắn không có một chút tính toán.

Có lẽ, hắn không nên vội vàng đến đó, nàng và Thần Vương, đã bái đường, mà Địch Mân, không còn ở nhân thế.

Nghĩ đến tất cả, hai người yêu nhau nhất định sẽ thật dài thật lâu;

Tổng nghĩ đến, tình yêu của bọn họ sẽ là đời đời kiếp kiếp, nhưng nàng, sau khi hắn chết, để lại nhiều công tích vĩ đại như vậy. . . .

Nàng là nhân vật chính của rất nhiều lời đồn, nhưng hắn không có quyền tham dự. . . .

Nên đưa nàng trở về sao?

Tuy rằng ở giữa có thành phần áp chế, nhưng nàng nhất định cũng đồng ý .

Thần Vương, có thể cho nàng cuộc sống yên ổn, có thể cho nàng rất nhiều rất nhiều. Hắn tin tưởng, nhìn sự tốt đẹp của nàng, có lẽ vừa mới bắt đầu sẽ khổ chút, khó khăn chút, nhưng Thần Vương sớm hay muộn sẽ yêu nàng, mà nàng, cũng sẽ hạnh phúc . . .

Về phần bản thân, một sát thủ, một sát thủ lãnh huyết vô tình, một sát thủ không thể có tình, không thể yêu, có năng lực cho nàng cái gì đây?

Hắn cái gì cũng không thể cho nàng, chỉ biết gây cho nàng đau khổ, gây cho nàng tai nạn. . .

Ùng úc một tiếng, bụng không chịu thua kém kêu lên, gương mặt của Tàn Nguyệt hiện lên một rặng mây đỏ, thân thể của người mang mặt nạ cũng cứng đờ, bỗng nhiên nghĩ đến lần đó ở quán rượu, bụng của nàng cũng kêu. . . .

Hiện tại, trên mặt của nàng, hẳn là cũng mây đỏ dầy đặc?

Trách hắn sơ sót, lại quên mang cơm cho nàng!

"Đi ăn cơm trước đi!"

Nói nhỏ một tiếng, tay áp trên tay Tàn Nguyệt, nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, Tàn Nguyệt lại nhân cơ hội cầm tay hắn, ngửa mặt lên, nhìn mặt nạ bằng đồng lạnh như băng kia, cười duyên nói :

"Ngươi giúp ta. . . . . ."

Tay quất một cái, Tàn Nguyệt không buông ra, ngược lại nắm càng chặt, ánh mắt hắn chợt lóe, nhưng cũng không tiếp tục giãy giụa. . . .

Là nàng cố gắng phải nắm tay của hắn!

Hắn nói với chính mình, hiện tại hắn tránh không ra, thậm chí, rất quyến luyến cảm giác hai tay nắm nhau!

Nắm tay nhau, cùng nhau đến giờ!

Nghĩ đến câu nói từ xưa, tâm, đột nhiên ấm rất nhiều, rất nhiều.

346. Chương 346: Tra Tấn Ngọt Ngào

Đi ra cửa viện, bên ngoài cũng rất trống trải, nơi này không có nhiều hoa cỏ, nhìn thấy nhiều nhất, là cây cối che trời.

Nhìn hai tay nắm chặt, Tàn Nguyệt vui vẻ muốn ca xướng, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía nam tử bên cạnh, cùng một chỗ với hắn, mặc dù hắn lạnh lùng với mình, trong lòng của nàng lại cảm thấy vạn phần vui vẻ.

Hắn nói hắn gọi Xích Sát, nhưng nàng biết hắn là Địch Mân.

Địch Mân cũng được, Xích Sát cũng thế, nàng yêu là hắn, không phải tên, chỉ cần cùng một chỗ với hắn, tất cả đều đủ. . . .

Tàn Nguyệt hạnh phúc nghĩ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía người mặt nạ đồng, tuy rằng hiện tại hắn không thừa nhận, nhưng nàng biết, hắn sớm hay muộn cũng sẽ thừa nhận.

Hắn không muốn nói, nàng cũng sẽ không ép hắn, nhưng biết hắn còn sống trên cõi đời này, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi hắn.

Hiện tại cũng không phải lúc ăn cơm, trong phòng ăn chỉ có một nữ tử bốn mươi mấy tuổi. Nhìn bọn họ chạy tới, nàng giật mình hỏi:

"Môn chủ?"

"Làm cho nàng chút gì ăn!"

Người mặt nạ đồng lạnh lùng nói, cô gái kia vội vàng gật đầu, ánh mắt liếc hai tay đang nắm nhau một cái.

"Môn chủ, vị cô nương này là . . . . ."

Tốc độ của nàng rất nhanh, trong nháy mắt một món đồ ăn đã làm xong, cẩn thận bưng tới, nàng cung kính hỏi.

"Con tin!"

Con tin?

Tay Tàn Nguyệt vừa cầm chiếc đũa đột nhiên cứng đờ, trong lòng có chút chua xót, hắn nói mình là con tin, hắn lại nói, nàng là con tin?

Đúng vậy, tại sao hắn lại xuất hiện ở tân phòng?

Vì sao vừa vặn xuất hiện ở thời điểm đó?

Mà không lâu lúc trước, khi hoàng thượng bắt nàng, hắn ở một bên sao? Chẳng lẽ hắn vẫn đều ở một bên nhìn?

Tâm, càng thêm chua xót. Bị khổ ải nhiều như vậy, trải qua nhiều tội như vậy, nàng vẫn cho là, hắn sẽ hiểu nàng, sẽ tin tưởng nàng, sẽ bảo vệ của nàng, nhưng nay xem ra, giống như liền. . .

Kiên trì như vậy, cố gắng như vậy, phản kháng như vậy, đúng không?

Máy móc ăn bát cơm trắng, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, nhỏ vảot trong chén, ngấm vào cơm trắng.

347. Chương 347: Tra Tấn Ngọt Ngào 2

Nữ tử bên cạnh thở dài, một chiếc khăn tay trắng thuần đưa ra, Tàn Nguyệt chớp mắt mấy cái, nhìn về phía bên cạnh, mới phát hiện hắn đã sớm rời đi.

"Cám ơn. . . . . ."

Tiếp nhận khăn tay, Tàn Nguyệt lau vài cái lung tung, nghiêng mắt nhìn chung quanh, căn bản không nhìn thấy bóng dáng người kia nữa.

"Môn chủ bận rộn nhiều việc, đã sớm rời khỏi. . ."

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Tàn Nguyệt, nữ tử hảo tâm giải thích.

"Hắn đi rồi?"

Không nghĩ tới, hắn rời đi đều là lén lút, trong lòng hiện lên một tia mất mát, cô gái kia cười nói:

"Đúng vậy. Cô nương, ngươi tên là gì?"

"Đại tỷ, ta gọi là Tàn Nguyệt!"

Tàn Nguyệt nhàn nhạt cười, tuy rằng hắn đi rồi, nhưng nàng biết, bây giờ nàng đang ở bên cạnh hắn, bọn họ sớm hay muộn sẽ gặp mặt.

"Tàn Nguyệt?"

Một cái tên cảm giác rất đau đớn! Nhìn dung nhan thanh nhã trước mặt, nữ tử thở dài:

"Tên rất êm tai, ngươi quen môn chủ?"

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia chua xót:

Quen, đâu chỉ là quen, chỉ là hiện tại hắn không chấp nhận mình, thậm chí vừa rồi hắn nói, bây giờ nàng là con tin!

Nhưng, không biết là con tin của ai?

Tính mạng của nàng không đáng giá, ai sẽ quan tâm, ai có thể để ý nàng?

Thần Vương, chê cười, hắn mới không bất kể nàng chết hay sống?

"Quên đi, ngươi mau ăn đi, đồ ăn nguội sẽ không ngon. . ."

Nữ tử thấy Tàn Nguyệt không muốn nói, nàng cũng không tiếp tục hỏi tới, ai cũng có quá khứ của riêng mình, đều có chuyện xưa không muốn nói cho người khác biết, tuy rằng, nàng là một con tin.

"Cám ơn ngươi. Đúng rồi, đại tỷ, ta gọi ngươi như thế nào?"

"Ta họ Tần, ngươi có thể gọi Tần tỷ!"

Nàng hòa khí cười, Tàn Nguyệt vội nói:

"Tần tỷ, cám ơn ngươi!"

Xem Tần tỷ này, đối với mình cũng không có ác ý gì, nàng ở trong này, có phải về sau chính mình nhàn rỗi không có chuyện gì làm, cũng có thể lại đây hỗ trợ không?

Dù sao nàng cũng không có chuyện gì, Địch Mân cũng không nhận nàng, nói không chừng tùy thời còn có thể tiễn bước mình.

Nàng không muốn trở về ?

348. Chương 348: Tra Tấn Ngọt Ngào 3

Thì ra khi không biết Địch Mân ở nơi nào, nàng dù thế nào cũng không sao cả, dù sao cùng lắm thì chính là chết, nhưng bây giờ nhìn thấy hắn, nàng còn chưa sống đủ, nàng muốn cùng hắn, đến mãi mãi. . . . . .

******

Nhìn tư liệu thuộc hạ đưa lên, hắn lật ra hồi lâu, nhưng một chữ cũng nhing không vào.

Vuốt mặt nạ trên mặt, đột nhiên cảm giác được, hắn lại rất muốn lấy xuống.

Tàn Nguyệt, vốn là nói đi qua xem là được rồi, nhưng hắn vẫn nhịn không được mang nàng trở về. Khi thấy Thần Vương nắm người của nàng, hắn hận không thể đi giết hắn.

Nhưng không thể, hắn vừa mới ra ngoài, thân mình còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, bây giờ hắn không phải là đối thủ của bọn họ.

Thấy Thần Vương rời đi, Tàn Nguyệt muốn tự sát, hắn cũng nhịn không được nữa mà ngăn trở nàng.

Nghĩ đến lời đồn đãi bên ngoài, nhìn tư liệu thuộc hạ đưa tới, không ai có thể biết, khuôn mặt sau mặt nạ là dạng gì.

Bàn tay to dùng sức vung lên, trong lòng loạn thành một trận. Nhớ đến lúc ấy thấy nàng muốn tự sát, trong lòng của hắn còn âm thầm cao hứng.

Tàn Nguyệt, có phải cho tới bây giờ ngươi vẫn không quên ta không?

Vì sao chỉ một mắt, ngươi có thể đoán ra là ta?

Đi vào trước gương, nhìn người vạn phần xa lạ trong gương, mặt nạ bằng đồng to lớn, khi nàng nhìn, cũng không sợ hãi sao? Tuy rằng, thời gian mang theo mặt nạ này cũng không ngắn, hiện tại bản thân hắn có khi cũng không thích ứng được.

Nàng có thể nhận ra hắn, trong lòng hắn vẫn rất cao hứng. Tuy rằng, nàng đã làm nhiều công tích vĩ đại như vậy.

"Tàn Nguyệt, ta nên đối với ngươi như thế nào? Ta phải đối với ngươi như thế nào?"

Thái tử, Ngũ hoàng tử, đều là cố nhân trước kia của hắn, nhưng sau khi hắn chết, bọn họ một đám lại. . . .

"Môn chủ. . . . . ."

Thanh âm thanh thuý vang lên, Địch Mân ngẩng đầu, nhìn về phía cửa, thu suy nghĩ có chút lung tung, thanh âm lạnh lùng nói:

"Vào!"

"Môn chủ, việc Địch tướng quân rơi vách núi đã điều tra rõ, đây là toàn bộ tư liệu thuộc hạ sửa sang lại xong."

Một cô gái áo đen bước vào, nàng làm việc gọn gàng, cũng là ít tuổi nhất trong thất sát, năm nay vừa qua tuổi ba mươi - Chanh Sát!

349. Chương 349: Tra Tấn Ngọt Ngào 4

"Để xuống đi!"

Sự tình, hắn cũng đoán được, đại thể biết ai khẩn cấp muốn mạng của mình như vậy, nhưng kết quả chân chính tìm ra, trong lòng hắn vẫn hơi khẩn trương.

Thực sợ hãi, sẽ là hắn!

Nếu quả thật là dạng đó, hắn không biết, chính mình phải làm như thế nào?

Một người là chủ tử một lòng muốn thủ hộ, một người là hắn từ nhỏ thề phải báo đáp, người nhà của hắn, cha nương của hắn đều ở bên kia, hắn làm sao báo thù, làm sao trả hận?

Tay hơi hơi run rẩy, hắn lại không dám mở ra, không dám nhìn xuống.

"Môn chủ, hoàng thượng hẳn là không biết, chuyện này, thuộc hạ nghĩ, chỉ là cá nhân hắn gây nên!"

Nhìn ra Địch Mân khó xử, Chanh Sát phân tích nói. Địch Mân thở dài, nhỏ giọng nói:

"Mặc dù là hắn, lòng ta cũng đau!"

Hắn vì gia tộc Tư Không của bọn họ đánh giết liều mạng, kết quả không chết trên chiến trường, thiếu chút nữa bị người một nhà hại chết, chuyện này, bất kể là ai gặp được, trong lòng cũng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

"Môn chủ, thuộc hạ hiểu được!"

Chanh Sát gục đầu xuống, nghiêm túc nói:

"Nếu môn chủ không tiện ra tay, thuộc hạ nguyện ý ra sức!"

"Tạm thời không cần! Chanh Sát, ngươi trước đi xuống đi!"

Bị Chanh Sát nói vài câu như vậy, trong lòng Địch Mân không khó chịu như vừa rồi, hắn hít vào một hơi, chậm rãi mở ra tư liệu bọn họ đã chuẩn bị xong, nghiêm túc lật xem.

*****

Tàn Nguyệt dùng xong cơm, liền ở lại phòng bếp hỗ trợ. Tần tỷ thấy Tàn Nguyệt cũng rất thuận mắt, vừa rồi môn chủ không có nói an trí nàng như thế nào, liền để cho nàng làm chút chuyện đủ khả năng.

Tàn Nguyệt ở Tướng phủ, tuy rằng trải qua không phải quá tốt, nhưng cũng không ở tại phòng bếp, bỗng nhiên tiếp xúc nơi này, cũng cảm thấy rất mới mẻ.

Rất nhanh, đã đến buổi tối, Tàn Nguyệt không ngừng nhìn bên ngoài, chờ Địch Mân tới đây.

"Tần tỷ, khi nào môn chủ thì tới dùng cơm . . . . . ."

Nghĩ đến lát nữa sẽ gặp lại Địch mẫn, Tàn Nguyệt hưng phấn tự đắc như đứa bé, ríu ra ríu rít hỏi.

"Tàn Nguyệt, ngươi gấp cái gì? Môn chủ bận rộn nhiều việc, khi muốn ăn, tự nhiên sẽ tới…"

350. Chương 350: Tra Tấn Ngọt Ngào 5

Tần tỷ thản nhiên cười, tuy rằng không biết quan hệ của Tàn Nguyệt cùng môn chủ, nhưng giữa trưa nhìn môn chủ nắm tay nàng tới, nàng liền đoán ra, quan hệ của hai người nhất định sâu.

"A? Không thể nào, sao hắn có thể như vậy? Cơm nhất định phải ăn đúng giờ. . ."

Tàn Nguyệt không vui chu miệng lên, trách không được gầy nhiều như vậy, thì ra, hắn không biết chăm sóc bản thân như vậy. . .

"Tàn Nguyệt, có phải ngươi thích môn chủ không ?"

Nhìn Tàn Nguyệt mất tự nhiên lộ ra tư thái xấu hổ của tiểu cô nương, Tần tỷ cười hỏi.

"Đúng vậy, ta thích hắn, ta yêu hắn. . . . . ."

Còn chưa nói dứt lời, đã thấy Tần tỷ mở to mắt, kinh ngạc nhìn đằng sau. Tàn Nguyệt vội vàng quay đầu, chỉ thấy hắn đứng ở cửa, mặt nạ bằng đồng sâu kín lóe lên, cũng không biết đã tới bao lâu. . . . . .

"A. . . . . Ngươi. . . . . Sao ngươi lại tới đây. . . . . ."

Mặt đỏ như máu, hắn đến đây lúc nào? Hắn nghe được bao nhiêu?

Tuy rằng nàng không ngại nói với Tần tỷ, nhưng nói ở trước mặt hắn, nàng cũng sẽ thẹn thùng.

Địch Mân kinh ngạc, hắn yêu Tàn Nguyệt, mặc dù lúc biết nàng qua lại nhiều như vậy, hắn muốn quên nàng, hận nàng, nhưng hắn không làm được, thế nào cũng làm không được.

Đã từng, bọn họ cùng một chỗ, tốt đẹp như vậy. Nhưng mặc dù tình đến ở chỗ sâu, Tàn Nguyệt vẫn không nói ba chữ kia, nhưng hôm nay. . .

Nàng thật sự thương hắn? Hay là, nàng đã nói quen ba chữ kia?

"Tiểu Tần, vị này là. . . . . ."

Một cái cô gái áo đen đi đến, nàng làm càn đánh giá Tàn Nguyệt mắc cỡ đỏ mặt, lạnh lùng hỏi.

"Con tin!"

Vẫn là âm thanh lạnh như băng, lại phát ra trước khi Tần tỷ nói chuyện, Địch Mân thản nhiên nói.

"Con tin?"

Chanh Sát nhíu mày, theo Địch Mân qua một bên ngồi ở bàn cơm, lạnh lùng nhìn Tàn Nguyệt:

"Ngươi tên là gì?"

"Chanh phó sứ, nàng gọi Tàn Nguyệt!"

Tàn Nguyệt?

Chanh Sát nhíu mày, như có suy nghĩ gì nhìn Xích Sát lạnh lùng ngồi một bên, cười lạnh nói:

"Tàn Nguyệt, là nữ nhi của Liễu tướng ở kinh thành, thê tử của đại tướng quân Địch Mân đã qua đời - Liễu Tàn Nguyệt? Thiên mệnh sát tinh, khắc chồng khắc mẹ, cùng đương kim thái tử dây dưa không rõ, lại ở phủ của Ngũ hoàng tử phủ rất lâu - Liễu Tàn Nguyệt?"

351. Chương 351: Tra Tấn Ngọt Ngào 6

Nữ tử này là ai?

Nàng làm sao có thể biết chuyện?

Tàn Nguyệt khẩn trương nhìn Địch Mân, mọi người bên cạnh hắn biết việc này, vậy Địch Mân, hẳn là cũng đã biết, hắn tin nàng trong sạch sao?

Hắn biết nàng vô tội sao?

Trách không được không chấp nhận mình, trách không được không để ý tới mình, chẳng lẽ, ngay cả hắn cũng cho rằng, nàng chính là không chịu nổi cô đơn như vậy sao?

Kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy hắn im lặng cầm lấy chiếc đũa, lẳng lặng ăn đồ, từng miếng từng miếng, ăn rất chậm, cũng rất nghiêm túc. . . .

Tâm thật vất vả thu lại, bỗng nhiên mở ra. . .

Đau quá, lòng của nàng đau quá!

Địch Mân, mặc dù ngươi cùng nữ tử này đi ra, thân mật ở cùng nhau, đối với ngươi vẫn tin tưởng như cũ, ngươi sẽ không phản bội Tàn Nguyệt, ngươi sẽ không làm chuyện phải xin lỗi vớiTàn Nguyệt. . . .

Chẳng lẽ ngươi, cũng không tin Tàn Nguyệt, không tin lòng Tàn Nguyệt đối với ngươi, tình yêu đối với ngươi sao?

"Ngươi tin những điều đó sao?"

Nên muốn chất vấn hắn, nhưng Tàn Nguyệt phát giác, nàng nói không nên lời lời nói nghĩa chính ngôn từ gì.

Thiên ngôn vạn ngữ, hợp thành đến bên miệng, cũng chỉ còn lại có một câu, cũng chỉ có một câu này.

Tay cầm chiếc đũa cứng đờ, thậm chí hắn vẫn không ngẩng đầu, cứ tiếp tục vươn chiếc đũa, tiếp tục ăn.

"Ta nghĩ, điều kiện đầu của yêu là tin tưởng, ta tin tưởng ngươi. . . Mặc kệ ngươi làm cái gì, làm sao, ta đều tin ngươi, ta đều hiểu ngươi. . . Khi ngươi không ở đây, mặc kệ nhiều khó khăn, mặc kệ nhiều mệt mỏi, ta đều cắn răng kiên trì, bởi vì ta biết, ta không cô đơn, mặc kệ ngươi ở trên đời này hay không, ta biết, ngươi vẫn theo sát ta, vẫn cùng ta. . . Đối với ngươi trăm triệu thật không ngờ, ngươi không tin ta, ngươi sẽ đi tin tưởng những lời đồn. . ."

Nước mắt, rơi xuống thật nhiều, hạ xuống giống như mưa phùn, nhìn hắn thờ ơ, Tàn Nguyệt che miệng lại, chật vật chạy ra ngoài. . . . . .

Ông trời, Tàn Nguyệt ta kiếp trước làm sai cái gì?

Tại sao ngươi muốn trừng phạt ta như vậy?

Ta thật sự không thể tha thứ như vậy sao?

Vì sao cho ta hi vọng, lại cho ta tuyệt vọng lớn hơn nữa. . .

Tí tách một tiếng, có thứ lạnh lẽo nhỏ giọt trên mặt đang ngẩng của Tàn Nguyệt. . .

352. Chương 352: Tra Tấn Ngọt Ngào 7

Trời mưa rồi, ngay cả ông trời cũng không nhìn được sao?

Mưa đến rất nhanh, một giọt mưa hạ xuống, giống như miệng cống bỗng nhiên bung ra, càng nhiều giọt mưa từ phía sau tiếp phía trước rơi xuống, Tàn Nguyệt ngửa đầu, giọt mưa đánh tới trên mặt Tàn Nguyệt, đau quá đau quá. . . .

"Thân thể của ngươi không tốt, sao ra ngoàimưa?"

Một cái ô, che mưa bụi trên đầu, thanh âm khàn khàn kia, Tàn Nguyệt biết, là của hắn. . .

"Ô ô. . . . . ."

Đột nhiên ôm lấy hắn, Tàn Nguyệt ủy khuất khóc lớn lên, hắn không phải không tin tưởng nàng sao? Hắn không phải cũng nghĩ đến, nàng là nữ nhân lẳng lơ sao?

Làm chi phải ra ngoài tìm nàng? Tại sao phải nói dịu dàng như thế?

"Địch Mân, ngươi là trứng thối, ngươi thật là xấu. . . Vậy mà không tin người ta. . ."

Thân mình, bị hắn ôm chặt lấy, Tàn Nguyệt đánh hắn, nước mắt nước mũi đều bôi trên người của hắn, nắm tay không có mấy lực mạnh, cũng đều hạ xuống. . .

"Ta là Xích Sát, đừng để bị lạnh, đi về thay quần áo trước rồi đến đây !"

Địch Mân thở dài một tiếng, nhìn nàng khóc rống chảy nước mắt, trong lòng đau quá.

Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt của hắn, tại sao phải cố chấp như vậy, tại sao phải chọc người đau lòng như vậy?

"Ngươi không phải Địch Mân, quản ta cảm lạnh hay không để làm gì?"

Nức nở một tiếng, hai mắt Tàn Nguyệt đẫm lệ mờ mịt nhìn hắn, thanh âm kia, nghe như thế nào lại giống như đang làm nũng.

"Nơi này không có đại phu, ngươi là con tin của ta, không thể xảy ra chuyện gì. . ."

Tâm đau đớn, nếu không quyết định nhận nàng, thì không thể cho nàng hi vọng, hắn không thể cam đoan hạnh phúc sau này của nàng, cho nên, hắn không muốn về sau nàng thương tâm.

Nghe được ý quan tâm nhẹ trong giọng nói của hắn, Tàn Nguyệt vui vẻ cười nói:

"Phải không? Không biết con người của ta có thể uy hiếp ai? Dường như cũng chỉ có tướng công của ta . . ."

Nói ra thật xấu hổ, nàng bây giờ, bất kể là quá khứ hay hiện tại, dường như cũng chỉ có một người thật tình quan tâm nàng, thật tình yêu nàng.

"Trở về đi. . . . . ."

Thở dài một tiếng, mặt ở dưới mặt nạ bằng đồng, một mảnh chua xót. . . .

353. Chương 353: Tra Tấn Ngọt Ngào 8

"Được. . ."

Nhìn cái ô vứt một bên dưới đất, thấy quần áo hắn cũng ướt nhẹp, Tàn Nguyệt gật gật đầu. Nàng sinh bệnh, cũng không sao, nhưng nếu Địch Mân sinh bệnh, nàng sẽ đau lòng. . .

Tàn Nguyệt, số mệnh Tàn Nguyệt thực khổ, hắn nói, về sau có hắn, hắn sẽ không để cho Tàn Nguyệt chịu khổ, sẽ không để cho Tàn Nguyệt bất an, nhưng hắn nuốt lời .

Sinh bệnh? Nghĩ đến sinh bệnh, nàng chợt nhớ tới bát thuốc, bát thuốc chua xót kia. . . .

Xem ra, trên trời đúng là vẫn không chiếu cố nàng, nàng không bảo vệ tốt đứa nhỏ của Địch Mân, mà sau, cũng không có tư cách làm mẹ. . .

Địch Mân, cuối cùng vẫn không thuộc về hắn, hắn còn trẻ, hắn là con trai độc nhất của Địch lão tướng quân, phải nối dõi tông đường . . . . . .

Nghĩ đến về sau hắn sẽ cùng nữ nhân khác điềm điềm mật mật, tâm, bỗng nhiên đau như đao quấy, sắc mặt Tàn Nguyệt tái nhợt, thân mình một cái lảo đảo, mềm nhũn ngã xuống. . . . . .

Địch Mân đi phía trước, cảm thấy không đúng, vội vàng quay đầu, đã thấy Tàn Nguyệt ngã xuống, nằm ở trong mưa. . . . . .

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Kích động ôm lấy Tàn Nguyệt, Địch Mân đau lòng kêu lớn.

"Tàn Nguyệt, ngươi làm sao vậy? Ngươi không thể có chuyện, không thể có chuyện. . . . . ."

Chanh Sát trầm mặt, một bên nhìn người không nói được một lời, thở dài:

"Nàng không có việc gì, chỉ là bị kích thích. Môn chủ, chỉ là đi ra ngoài tìm người mà thôi, sao người kích thích làm nàng ngất đi? Thân thể của nàng rất yếu, không được nghỉ ngơi nhiều, hơn nữa. . . . . ."

Ánh mắt Chanh Sát tối sầm lại, Địch Mân cuống quít ngẩng đầu, khẩn trương hỏi:

"Hơn nữa cái gì? Nàng làm sao vậy?"

"Dường như là sinh non, thân mình đều không được dưỡng tốt, hơn nữa tâm tình không tốt. . . . Tâm không thuận thì khí không thông, thời gian đã lâu, bệnh xấu cũng nhiều. . ."

Sinh non? Đứa nhỏ?

Vì sao trên tư liệu bọn họ đưa tới, không có nói chuyện này? Vừa rồi hắn cũng không có nói cái gì, vì sao Tàn Nguyệt lại đột nhiên té xỉu?

Kỳ quái, có phải có cái gì hắn không biết không?

"Ngươi không cần ra ngoài, trước giúp nàng điều trị tốt thân thể đi!"

Đi đến trước giường, nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt dị thường, Địch Mân đau lòng vô cùng.

"Môn chủ, ta. . . . . ."

354. Chương 354: Tra Tấn Ngọt Ngào 9

"Môn chủ, ta. . . . . ."

Không thể nào? Nàng đường đường phó sứ của Mặc Sát môn, phải giúp "Con tin" điều dưỡng thân thể?

Chanh Sát mở to mắt, bất mãn nhìn chằm chằm Địch Mân.

"Bên kia, ta sẽ phái người đi qua chú ý!"

Giữ chặt tay Tàn Nguyệt, Địch Mân chăm chú nhìn Tàn Nguyệt, cảm giác nhẹ nhàng, mềm mại quen thuộc.

"Dạ, môn chủ!"

Tuy rằng, trong lòng có chút không cam tâm, nhưng Chanh Sát cũng không thể làm gì. Bất quá cũng tốt, thân mình môn chủ còn chưa hoàn toàn khôi phục, vừa vặn nuôi hai người cùng nhau, thuận tiện thông qua hai người bọn họ. . . .

Nhìn hai người bọn họ, nàng vì bọn họ cảm thấy sốt ruột, một người là lang hữu tình, một người là muội cố ý, hai người làm sao lại như vậy. . . .

Môn chủ, rõ ràng đang quan tâm Liễu Tàn Nguyệt, nhưng hắn lại giả vờ không có việc gì, đến cuối cùng chịu khổ là ai?

Không phải là hai người bọn họ sao?

Chanh Sát lặng lẽ lui ra, Địch Mân nhìn Tàn Nguyệt không dời mắt, quyến luyến nhìn dung nhan khiến hắn động tâm này, thở dài:

"Tàn Nguyệt, tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại!"

Cũng không phải không tin nàng, ở trong lòng, hắn vẫn nguyện ý tin tưởng Tàn Nguyệt. Nhưng không có lửa làm sao có khói, rõ ràng biết thái tử có ý đồ bất chính với nàng, sao Tàn Nguyệt lại không biết kiêng dè một chút?

Còn Ngũ hoàng tử, tại sao bọn họ biết? Tại sao Tàn Nguyệt phải ở lại quý phủ của hắn lâu như vậy?

Hắn để ý, hắn thực sự rất để ý!

Nếu để cho Tàn Nguyệt biết, lúc trước người muốn giết hắn là thái tử..., không biết Tàn Nguyệt sẽ như thế nào? Nàng có thể mềm lòng không, có thể không. . .

Tâm loạn như ma, trong lòng Địch Mân vô cùng thống khổ, hai mắt si ngốc, không nhìn thấy người đã trộm tỉnh lại trên giường, càng không chú ý tới, con ngươi hơi hơi ảm đạm của Tàn Nguyệt.

"Ngươi đã tỉnh. . . . . ."

Rốt cục phục hồi tinh thần lại, Địch Mân mất tự nhiên buông tay ra, cô đơn nhìn bàn tay trống trơn kia.

"Ngươi tin ta sao?"

Cố chấp, Tàn Nguyệt hỏi.

"Ta không phải Địch Mân. . . . . ."

"Ta biết, ta hiện tại chỉ muốn biết, ngươi tin tưởng ta sao?"

Đánh gãy lời của hắn, Tàn Nguyệt gấp giọng hỏi.

355. Chương 355: Tra Tấn Ngọt Ngào 10

Địch Mân gật gật đầu, rất trịnh trọng gật đầu:

"Ta tin!"

"Vậy là được rồi, tất cả đều đáng giá."

Nước mắt sâu kín chuyển, Tàn Nguyệt cao hứng nhìn hắn:

"Đã từng, ta cho là hắn đã chết, ta muốn theo hắn chết đi, không nhìn thấy thi thể của hắn, ta làm sao có thể hết hy vọng? Nhìn người được đưa về, ta thấy được hắn, nhưng cảm giác đây không phải là hắn, nhưng vẫn khóc, vẫn không muốn sống. . . Rất muốn cứ như vậy chết đi, nhưng lại lo lắng cha nương của hắn, khi đó, biết có cốt nhục của hắn. Cha mẹ sợ người khác không chấp nhận được đứa bé này, cho tới bây giờ không nói ra bên ngoài. Ta cũng biết hắn chết kỳ lạ, muốn tra ra chân tướng, một nữ tử yếu đuối, muốn tra chuyền gì, vô cùng khó khăn? Không thể báo thù cho hắn, lùi một bước, ta muốn bảo vệ tốt hài tử của hắn, nuôi nấng hắn trưởng thành, nhưng trên trời quá tàn nhẫn, ngay cả một yêu cầu nho nhỏ như vậy cũng không thể đáp ứng. . . . . ."

Lau lệ trên mặt, nhìn hắn một thân thương cảm, Tàn Nguyệt tiếp tục nói: "Một đêm kia, ta bị người bắt đi, mới biết được người bắt cóc ta, là thái tử. Thái tử muốn có được ta, nhưng người ta yêu chỉ có một, cho dù hắn đã chết, cũng ngàn lần không thể cùng nam tử khác. . . . Ta phản kháng, ta cố gắng, hắn không thực hiện được, nhưng lại mất đi hài tử kia. . . Khi đó, cảm giác được đứa nhỏ trộm biến mất, ta liều mạng cầu nguyện hắn có thể xuất hiện, có thể cứu được ta, cứu được hài tử của ta, nhưng hắn không xuất hiện, là Hiên Vương tìm được ta, đã cứu ta, nhưng không cứu được đứa nhỏ. . . .

Mân, nếu hắn ở đây..., cũng nên sinh ra. . ."

Địch Mân quay đầu, đau lòng nhìn Tàn Nguyệt, môi mỏng dưới mặt nạ cứng lại, cái gì cũng nói không được.

"Bất quá, duy nhất đáng mừng là, ta cũng làm cho hắn mất đi tư cách làm cha… Nếu, đứa nhỏ của Hạo Nguyệt không sinh ra. . . ."

Tàn Nguyệt cười khổ, bóng dáng gầy gò, có vẻ càng thêm cô đơn.

"Tàn Nguyệt, thực xin lỗi. . . . . ."

Nàng chịu khổ!

Từ chối nửa ngày, hắn rốt cục nhịn không được ôm lấy nàng! Là hắn không bảo vệ nàng tốt, là hắn không bảo vệ tốt con của bọn hắn!

Tàn Nguyệt, đã trải qua nhiều như vậy, vì sao ngươi còn không có hết hy vọng với Địch Mân, còn có thể yêu hắn?

356. Chương 356: Tra Tấn Ngọt Ngào 11

Hắn, không đáng để ngươi đợi như vậy!

Địch Mân áy náy, không biết, Tàn Nguyệt đã trải qua, căn bản không chỉ như vậy, nàng chỉ nói, một chuyện trong đó mà thôi.

"Không, là ta thực xin lỗi ngươi, ta là sát tinh, ta khắc phu, là ta khắc chết ngươi. . . ."

Gắt gao lui đến trong lòng Địch Mạn, Tàn Nguyệt tự trách nói.

"Tàn Nguyệt, không quan hệ với ngươi. Là ta bị người hãm hại, việc kia căn bản không phải là ngoài ý muốn, đó là âm mưu! Từ khi để cho ta xuất chinh, chính là âm mưu. . . ."

Đau lòng ôm nàng, thái tử, ham muốn ích kỷ của ngươi!

Mặc dù, ngươi thật sự yêu Tàn Nguyệt, chẳng lẽ tình yêu của ngươi, chính là không từ thủ đoạn có được sao?

Hắn chết như thế nào, thái tử rõ ràng nhất, nhưng hắn lại làm ra lời đồn, nói là Tàn Nguyệt khắc chồng!

"Cái gì? Vừa mới bắt đầu chính là một âm mưu?"

Tàn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng cách mặt nạ, thấy không rõ sắc mặt Địch Mân.

"ừ!"

"Vậy Liễu tướng?"

Trong lòng Tàn Nguyệt run lên, tuy rằng hắn đối xử với mình không tốt, hắn không phải một phụ thân tốt, nhưng. . .

Dù sao cũng là máu mủ tình thâm, nàng không đành lòng thương tổn hắn, hắn sao có thể nhẫn tâm hãm hại Địch Mân? Địch Mân, cũng là con rể của hắn, nói như thế nào cũng là tướng công của nữ nhi hắn. . .

"Tạm thời chưa rõ, nhưng bọn họ còn đang tiến thêm một bước điều tra. . . . . ."

Vuốt tóc dài ướt sũng của Tàn Nguyệt, Địch Mân thở dài:

"Mặc dù, thật là hắn, ta cũng vậy sẽ mở một mặt lưới . . . . . ."

Tàn Nguyệt mặc dù lạnh, nhưng cũng thiện tâm nhất, đối với Liễu tướng, mặt ngoài là tuyệt không để ý, nhưng trong nội tâm, cũng là. . . .

"Mân, ngươi không cần bận tâm đến ta. Ta không sao . . . ."

Đôi mắt đỏ lên, đây mới là Địch Mân của nàng, Địch Mân luôn có thể bận tâm đến cảm nhận của nàng, hỉ nộ ái ố của nàng.

"Nguyệt Nhi, ngươi không hận ta sao?"

Gục đầu xuống, nhìn mắt to sưng đỏ của Tàn Nguyệt, Địch Mân nhỏ giọng hỏi.

"Không, sẽ không, ta làm sao có thể hận ngươi? Địch Mân, cha mẹ biết không?"

"Không biết, ta vừa mới ra ngoài vài ngày, còn chưa kịp trở về. Chỉ là nghe được ngươi. . ."

357. Chương 357: Tra Tấn Ngọt Ngào 12

Câu nói kế tiếp, Địch Mân cũng không nói đến, nhưng Tàn Nguyệt đã sớm hiểu, nàng đau lòng nhìn Địch Mân, ôn nhu nói:

"Thân thể của ngươi còn chưa hồi phục như cũ sao? Vậy ngươi làm sao dám đến hoàng cung? Nếu ngươi bị thương, cả đời ta cũng sẽ không tha thứ cho mình…"

"Nếu ngươi bị thương, cả đời ta cũng không tha thứ ình…"

Địch Mân khẽ cười, nhìn khóe mắt khẽ cong lên kia, Tàn Nguyệt cũng biết, là hắn cười.

"Tốt, vì đối phương, chúng ta đều phải tốt sống, được không?"

"Được!"

Không do dự, hắn đáp ứng hết sức sảng khoái. Mặc dù, trong lòng Tàn Nguyệt còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng còn nhiều thời gian, bọn họ có rất nhiều thời gian, có rất nhiều cơ hội…

Hai người,lẳng lặng yên ôm nhau, ngoài cửa Chanh Sát bưng thuốc bắc đã nấu xong, vừa muốn bước vào, lại thấy bóng dáng ôm chặt nhau, nàng vội vàng cuống quít lui ra ngoài, đến phòng bếp, trong miệng còn đang nhỏ giọng thầm thì :

Vừa rồi không phải là còn chưa hoà thuận sao? Làm sao mới chỉ trong chốc lát, hai người liền thân mật như vậy? Làm hại nàng, ngay cả bổn sự cũng chưa dùng đến.

Bất quá, chỉ cần kết quả hài lòng, người nào lại đi quan tâm quá trình trong đó? Lão Đại bây giờ còn không biết, nếu lão đại biết, nhất định cũng sẽ vui vẻ.

Thiếu chủ, hắn và thê tử đoàn tụ, có lẽ nên gọi bọn họ trở lại một chuyến, cùng nhau vì Thiếu chủ ăn mừng một chút.

Ngày hôm sau, Tàn Nguyệt yếu ớt tỉnh lại, không còn là gian phòng thanh lịch lúc đầu, lúc này ở phòng ốc, hắc bạch phân minh, bên gối, còn có thể ngửi thấy mùi vị của hắn.

"Địch Mân…"

Tối hôm qua, quá mức cao hứng, nàng vậy mà ở trong ngực của hắn ngủ, không biết là như thế nào tới trên giường, Tàn Nguyệt biết, nơi này hẳn là gian phòng của Địch Mân.

Kêu một tiếng, bên trong phòng vẫn không có nửa nhân ảnh. Tàn Nguyệt kỳ quái ngồi dậy, lại thấy bên ngoài, thấy được Xích Sát luyện kiếm trong viện.

"A…"

Kiếm sáng choang bỗng nhiên tới trên cổ của mình, Tàn Nguyệt sợ tới mức la một tiếng. Xích Sát hài lòng cười, thu hồi kiếm:

"Cuối cùng cũng chạy ra đây?"

Nhìn đến trêu đùa trong mắt, Tàn Nguyệt đỏ mặt lên, nhỏ giọng nói:

"Ta…

358. Chương 358: Tra Tấn Ngọt Ngào 13

"Ta… Thật xin lỗi, dậy muộn…"

Chanh Sát lắc đầu, cười nói:

"Không sao! Môn chủ cũng không chê ngươi dậy muộn, ta thì càng không sao cả. Hơn nữa, không phải bọn họ đều nói tiểu biệt thắng tân hôn ư, dậy không nổi hẳn là …"

Oanh…

Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy ót nóng lên, mặt vốn khẽ đỏ bừng, lúc này lại càng đỏ như lửa, nàng ngượng ngùng cúi đầu, ngập ngừng nói:

"Ta… Ta chỉ là ngủ quên…"

Trời ạ, Chanh Sát này, cũng là một cô gái, làm sao nói không che đậy như vậy? Nàng cùng Địch Mân rất lâu cũng chưa gặp mặt, nhưng bọn họ căn bản cũng không làm cái gì, được không?

Tối hôm qua nàng cũng không biết làm sao ngủ, sau khi tỉnh lại mặc dù y phục trên người bị đổi lại, tuy nhiên vẫn nguyên vẹn…

Đúng vậy, y phục của nàng? Bị đổi lại, người nào đổi lại cho nàng?

Không phải là Địch Mân chứ?

Không chớp mắt nhìn mặt Tàn Nguyệt biến hoá thất thường, Chanh Sát vui vẻ muốn cười to, nhịn thật lâu, cuối cùng xì một tiếng bật cười…

"Ngươi… Ta…"

Mặt Tàn Nguyệt đỏ bừng, mà Chanh Sát rốt cuộc cũng nhịn không được cười lớn, đến lúc Tàn Nguyệt cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả người rơi vào cái ôm vô cùng ấm áp. Nàng dứt khoát chui vào trong ngực của hắn, không dám lộ ra khuôn mặt nhỏ hồng như lửa kia nữa…

"Chanh Sát, ngươi rảnh rỗi như vậy sao?"

Địch Mân hừ lạnh một tiếng, Chanh Sát khó khăn ngừng cười:

"Ta đi nấu thuốc… Ta đi nấu thuốc…"

Nói xong, thân thể thoáng một cái, trong viện làm sao còn có bóng dáng của nàng?

Chê cười, môn chủ tới, dường như còn có chút tức giận, không tránh mới là người ngu!

Mặc dù, hắn mới tới chưa được mấy ngày, nhưng rất lâu trước kia, bọn họ cũng biết, môn này là lão môn chủ vì Thiếu chủ thành lập.

"Tàn Nguyệt, Chanh Sát này mặc dù có chút bướng bỉnh, nhưng nàng không có ác ý…"

Ôm lấy Tàn Nguyệt, hai người đi vào trong phòng, Tàn Nguyệt khẽ cười nói:

"Mân, ta biết…"

Vừa rồi nàng đang trêu đùa mình, nhưng Tàn Nguyệt cũng hiểu, nàng không có ác ý .

359. Chương 359: Tra Tấn Ngọt Ngào 14

"Mân, đúng rồi, ngươi tại sao phải mang mặt nạ?"

Nàng thực sự đã buồn bực rất lâu rồi, nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân, nhưng vẫn không hỏi Địch Mân.

Vừa nãy Xích Sát nhắc tới, Tàn Nguyệt mới nghĩ đến, hai người còn là vợ chồng, sau này tránh không được phải cùng phòng, Địch Mân không phải ngay cả lúc ngủ, cũng mang cái mặt nạ này?

Nàng mang, nhất định sẽ rất khó chịu, Tàn Nguyệt chưa từng mang mặt nạ, nhưng nàng phỏng đoán, sẽ không thoải mái …

"Xích Sát, luôn luôn mang nó!"

Tại sao phải mang? Nghĩ đến vết sẹo xấu xí trên mặt, Địch Mân bỗng nhiên lo lắng, nếu như Tàn Nguyệt thấy được, không biết có sợ hãi không?

Hẳn là có? Vết sẹo kia, rất dài, cũng rất xấu xí. Thanh thúc đã nói, ít nhất phải một năm sau, mới có thể dùng thuốc xóa…

Môn chủ Mặc Sát Môn, cũng không phải cần mang theo mặt nạ, chỉ khi xuất hiện, hoặc là khi trước mặt người ngoài, bình thường mới mang theo, mà lúc còn lại, còn lại là tùy ý.

Nhưng hắn vẫn chưa từng lấy xuống, chưa từng!

Ngay cả chính hắn nhìn cũng cảm thấy không được tự nhiên, huống chi là Tàn Nguyệt?

Hắn tháo mặt nạ xuống, bất quá, cũng phải chờ vết sẹo trên mặt tốt.

Không muốn làm cho Tàn Nguyệt sợ hắn, càng không muốn để cho vết sẹo kia. Ảnh hưởng tới tình cảm giữa hai người.

"A, mân, ta… Tôn trọng ngươi…"

Tàn Nguyệt muốn nói, ta muốn nhìn một chút, nhưng nhìn trên mặt Địch Mân không vui, nàng vội đem lời muốn nói ra khỏi miệng nuốt trở về.

Nhưng mặt Địch Mân mặt mang mặt nạ, thật giống như ngầm có ý kỳ hoặc gì, nhớ lúc mới thấy hắn, chỉ lộ một đôi mắt, thời điểm thấy bình thường, cũng là như vậy, nhưng mặt nạ trên mặt như vậy làm sao ăn cơm?

Ngày đó tâm tình không tốt, nàng cũng không chú ý. Bất quá, lúc ăn cơm nàng có chú ý.

Trong lòng cười một tiếng, tâm tình đã khá nhiều, kéo cánh tay Địch Mân, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu ở trên người, Tàn Nguyệt cảm giác mình bây giờ hạnh phúc vạn phần.

"Ngươi không ăn sao?"

Nhìn trên bàn dọn xong hai món ăn, Tàn Nguyệt bưng chén lên, không hiểu được hỏi.

"Ta ăn rồi, không đói bụng!"

"A…"

360. Chương 360: Tra Tấn Ngọt Ngào 15

Trên mặt hiện lên một tia thất vọng, Tàn Nguyệt không biết vị đồ ăn trên bàn, thầm than sót một cơ hội tuyệt tốt.

Buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ rõ ràng ảm đạm rất nhiều, Địch Mân đột nhiên cảm giác được, Tàn Nguyệt cùng lúc đầu thay đổi rất nhiều. Gặp lại cảm giác quá mức ngọt ngào, nàng bây giờ, bớt chút lạnh nhạt dĩ vãng, nhiều hơn một ít nữ nhân thẹn thùng. Chẳng qua là, vô luận nàng bộ dáng nào, hắn nhìn trong lòng cũng sẽ cảm thấy thích, vô cùng thích.

Đây là thê tử của hắn, thê tử hắn tưởng niệm thật lâu thật lâu, nhìn đến đỏ ửng giăng đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Địch Mân đột nhiên cảm giác được cổ họng căng thẳng, một cỗ nhiệt lưu từ tiểu phúc chậm rãi dâng lên, hắn thân thể cứng đờ, cả người cũng cứng ngắc…

Vội vàng đem ánh mắt từ trên người nàng dời đi, hắn biết, nếu như còn tiếp tục như vậy, hắn nói không chừng sẽ nhào tới, hung hăng mà đem Tàn Nguyệt nhu đến trong ngực…

Rũ mắt xuống, cảm giác được trên người là không thích, hắn đứng lên, nhanh chóng đi ra ngoài…

"Môn chủ, ngươi muốn đi…"

Thấy hắn đứng lên, Tàn Nguyệt bất an hỏi.

"Ta có chút chuyện, một mình ngươi ăn đi!"

Không quay đầu lại, thanh âm lạnh lùng, sớm đã không có ôn nhu vừa rồi, Tàn Nguyệt không biết mình là đắc tội hắn nơi nào, vừa rồi hết thảy không phải là hoàn hảo sao?

Bỗng nhiên cảm thấy có chút ủy khuất, dùng sức hút hút lỗ mũi, nước mắt ở trong hốc mắt xoay tròn.

"Tàn Nguyệt, môn chủ có thể thật sự có chuyện…"

Tần tỷ tới đây, vỗ vỗ bả vai Tàn Nguyệt, an ủi.

"Là sao?"

Tàn Nguyệt quay đầu lại, cảm kích nhìn vẻ mặt quan tâm của Tần tỷ, cười nhạt nói:

"Ta nghĩ hẳn là vậy, hắn bề bộn nhiều việc…"

Xoay người, nhìn trên bàn trên bàn, lại ăn không trôi nữa, không rõ Địch Mân tại sao phải đối với nàng như vậy còn có, còn có hắn tại sao không thể tháo mặt nạ xuống? Hắn thế nào thành môn chủ nơi này?

Bỗng nhiên trong lúc đó, Tàn Nguyệt cảm giác mình tuyệt không hiểu rõ Địch Mân. Hắn là tướng công của mình, nguyên lai là tướng quân, làm sao sẽ cùng giang hồ có dính dấp?

361. Chương 361: Tra Tấn Ngọt Ngào 16

Mà hắn, nay như là đã nhận thức mình, có phải cũng nên ít nhiều nói gì đó với nàng hay không? Mà không phải giống như bây giờ, chính mình đối với hắn bất kể cái gì cũng không biết.

"Tần tỷ, môn chủ vẫn đều ở đây sao? Ta là nói, hắn tới nơi này đã bao lâu?"

Áp không được bất an trong lòng, Tàn Nguyệt thử hỏi.

"Ngươi nói môn chủ sao? Hắn vẫn đều ở, Mặc Sát môn đã thành lập hơn hai mươi năm, trừ Chanh Sát ngươi đã gặp qua là tới chậm ra, còn lại vài cái phó sứ, đều là cùng sáng lập với môn chủ trước kia. . . ."

Tần tỷ kinh ngạc nhìn Tàn Nguyệt, không hiểu nói:

"Ngươi không phải ngay cả Mặc Sát môn làm cái gì cũng không biết chứ?"

Tàn Nguyệt lắc đầu, xấu hổ cười nói:

"Ta vẫn đều ở trong nhà, cho tới bây giờ cũng không biết cái gì gọi là giang hồ a. . . ."

"Nga, trời ạ, ngươi lại không biết Mặc Sát môn. . . Tàn Nguyệt, ngươi cũng quá. . . .

Mặc Sát môn là tổ chức sát thủ lớn nhất trên giang hồ. Chỉ cần ra tiền, không vi phạm đạo nghĩa, Mặc Sát môn có thể tiếp. Mà chỉ cần Mặc Sát môn tiếp được việc, hai mươi năm đến còn chưa từng thất thủ. . . ."

Cái gì?

Sát thủ?

Địch Mân bây giờ là sát thủ sao?

Tâm Tàn Nguyệt gắt gao thu lên, Địch Mân là sát thủ!

Địch Mân bây giờ là sát thủ!

Địch Mân làm sao có thể sẽ là sát thủ đây?

Sát thủ, tổng hội làm cho người ta liên hệ cùng một chỗ với tử vong, Địch Mân, ngươi về sau sẽ chạy ở bên cạnh sinh tử sao?

Không, không cần, ngươi không nên qua cuộc sống như thế, ngươi là tướng quân, là một đại tướng quân mỗi người ca tụng, làm sao có thể. . . . . .

Làm sao có thể làm một sát thủ đây?

Về phần Tần tỷ nói, Địch Mân vẫn luôn là môn chủ, trong lòng Tàn Nguyệt cũng có nghi vấn, lấy tuổi thọ của Địch Mân, là tuyệt đối không có khả năng ở trong này hai mươi năm, trong đó, khẳng định có hiểu lầm gì nàng không biết.

"Tần tỷ, sát thủ. . . . . , đây không phải là rất nguy hiểm sao?"

Áp chế trái tim càng lúc càng đập lợi hại, Tàn Nguyệt lại làm sao không che dấu được, vẻ lo lắng trên mặt.

"Đúng vậy a, là có nguy hiểm, nhưng. . . . . ."

"A, đây không phải Tàn Nguyệt sao? Đang nói cái gì nói hưng phấn như thế a. . . . . ."

362. Chương 362: Tra Tấn Ngọt Ngào 17

Chanh Sát bỗng nhiên đi đến, cắt đứt lời Tần tỷ nói..., cũng hung hăng trừng mắt nhìn Tần tỷ một cái, Tần tỷ đã giúp sửa sang lại rau xanh, Tàn Nguyệt thở dài, miễn cưỡng cười nói:

"Không, không có gì. . . . . ."

Không có gì mới là lạ?

Chanh Sát bĩu môi, hai mắt đánh giá Tàn Nguyệt vẻ mặt vẻ khẩn trương, nàng bỗng nhiên tiến đến bên tai Tàn Nguyệt, nhỏ giọng nói:

"Ngươi còn chưa có đi ra ngoài dạo qua? Nếu không ta mang ngươi đi ra ngoài. . . ."

Vừa nói, còn vừa nháy mắt mấy cái đối với Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt bất an muốn chối từ, nhưng nghĩ lại, Chanh Sát nhìn qua tuy rằng không dễ nói chuyện, vừa rồi lời nói của nàng và Tần tỷ cũng không biết nàng nghe qua bao nhiêu, nay hẹn mình như vậy, cũng hẳn là có lời gì muốn nói?

Gật gật đầu, Tàn Nguyệt theo sát sau nàng đi ra.

Mặc Sát môn chiếm diện tích rất rộng, từ địa hình mà xem, hẳn là ở trên một ngọn núi, nơi này cơ bản nhìn không tới mấy cây hoa, nhiều nhất vẫn là cây cối.

Mặt không bẩn, xem ra là thường xuyên có người quét tước, nhưng kỳ quái là, chung quanh lại nhìn không tới vài người. . . .

Chuẩn xác mà nói, là cùng nhau đi tới, Tàn Nguyệt căn bản cũng chưa từng gặp người.

"Kỳ quái sao? Ở nơi này, cơ bản đều là nam, căn bản cũng không có mấy người phụ nữ, cho nên, chung quanh đều là dương cương vô cùng, căn bản không cảm giác ra hơi thở nữ tính."

Chanh Sát thản nhiên nở nụ cười, nàng cười đẹp lắm, Tàn Nguyệt vẫn là lần đầu tiên thấy nàng cười như vậy.

"Chanh phó sứ. . . . . ."

"Không, ngươi vẫn kêu ta là Chanh Sát đi. Bọn họ không biết thân phận của ngươi, nhưng ta biết. Hắn là thiếu chủ của chúng ta, nếu bàn về quy củ, ta nên kêu ngươi thiếu chủ phu nhân . . ."

Đánh gãy lời Tàn Nguyệt..., Chanh Sát nói thật là ôn hòa, nghe được thiếu chủ, Tàn Nguyệt liền vội vàng hỏi:

"Hắn là thiếu chủ?"

"Đúng vậy, hắn là thiếu chủ, là thiếu chủ lão môn chủ tự mình thông báo. . ."

Chanh Sát vẫn cười nhạt như cũ, hôm nay tính tình của nàng tốt lắm, hiện tại nàng mới phát hiện, nguyên lai nàng nói chuyện cũng có thể ôn nhu như vậy.

"Môn chủ nhất định phải mang mặt nạ sao? Địch. . . . Môn chủ vì sao hắn vẫn đều mang theo mặt nạ, như vậy không khó chịu sao?"

363. Chương 363: Tra Tấn Ngọt Ngào 18

Đối Địch Mân mà nói..., Tàn Nguyệt cảm thấy có điểm là lạ, làm môn chủ phải mang theo mặt nạ, cả ngày như vậy, chẳng phải là quá mệt mỏi?

"Tàn Nguyệt, ngươi nên tự mình hỏi hắn. Hắn có lẽ sẽ nói cho ngươi biết. . . ."

Nói thật, nàng cũng rất muốn nhìn bộ dạng thiếu chủ một chút, chỉ là đều không có cơ hội. Bất quá, hôm nay nàng hẹn Tàn Nguyệt đi ra, cũng không phải là vì chuyện này.

"Tàn Nguyệt, gần đây ngươi cảm giác thân mình thế nào?"

Ngày đó khi xem mạch, nàng cũng cảm giác không đúng, nhưng, lúc ấy thiếu chủ rất sốt ruột, hơn nữa cũng không có xác định, cho nên nàng không có nói ra, nay thật ra có thể nói. . . .

Thân mình, Tàn Nguyệt mặt nhăn mày nhíu, khẽ cười nói:

"Tốt lắm a. . . . . ."

Bỗng nhiên, nhớ tới Chanh Sát cũng có y thuật, hay là ngày hôm qua nàng xem ra cái gì?

Không thể nào, nàng là ăn cái loại này thuốc uống loại thuốc đó, nhưng thuốc này cũng có thể chẩn đi ra sao?

"Chanh Sát, ngươi nói. . . . . ."

Nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ, thân mình Tàn Nguyệt run run, hai mắt nóng bỏng nhìn Chanh Sát, gấp giọng nói:

"Có thể trị liệu sao?"

Chanh Sát lắc đầu, đã thấy mặt Tàn Nguyệt lộ loại tình cảm thất vọng, nàng thở dài:

"Kỳ thật, mọi sự cũng không thể quá mức tuyệt đối, cũng không nhất định . . . . . ."

Không nhất định? Nàng nhất định là ở an ủi mình!

Tàn Nguyệt thở dài, ánh mắt nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy ánh mặt trời cũng không tính rất tốt, toàn thân đều lạnh buốt.

"Ta biết, ta hiểu được. . . ."

Khi uống thuốc, bởi vì trong lòng không có hi vọng, uống xong cũng không thấy thống khổ, khổ sở, sau lại, liên tục hơn mười ngày thân mình cũng không sao, cũng không thấy thế nào, nhưng hôm nay. . .

Khẽ cắn môi, trên trời đối với nàng, cuối cùng là không có quá nhiều chiếu cố, cuộc đời của nàng, vốn là thê thảm, cho tới bây giờ, vẫn như thế. . . .

"Tàn Nguyệt, vậy là thuốc gì?"

Không đành lòng xem nàng hao tổn tinh thần như thế, Chanh Sát nhỏ giọng hỏi.

"Cụ thể, ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng nàng nói, sau khi uống thì không thể có hài tử…"

"Hắn? Là thái tử?"

Sắc mặt Chanh Sát trầm xuống, sát khí trong mắt bắn ra, Tàn Nguyệt thở dài:

"Không phải, là Lâm quý phi. . . . . ."

364. Chương 364: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài

Lâm quý phi?

Cách đó không xa, có người nắm chặt tay, mặt dưới mặt nạ bằng đồng, nổi lên lạnh lùng.

Lâm quý phi? Lại là nàng? Thật đúng là Âm Hồn Bất Tán.

"Lâm quý phi? Tại sao nàng phải cho ngươi uống thuốc?"

Giống như, trong cung ẩn nấp rất nhiều thứ, nghĩ đến bọn họ sửa sang lại tư liệu trước, đôi mày thanh tú của Chanh Sát hơi nhíu, nhỏ giọng hỏi.

"Này. . . Kỳ thật, là ta không cẩn thận, bị thương thái tử, thái tử về sau, khả năng rất khó có đứa nhỏ. . . ."

Tàn Nguyệt ngập ngừng, nhưng đại thế nói rõ nàng ý tứ, Chanh Sát cười một tiếng:

"Nói như vậy, cũng là quá khứ. Tàn Nguyệt, ngươi cũng không cần rất nản lòng, ta nhất định sẽ tìm cách chữa khỏi cho ngươi. . . ."

******

"Thanh thúc, sao ngươi đã tới?"

Nghị sự đường, Địch Mân đứng lên, nhìn nam tử cũng mang mặt nạ bằng đồng, cung kính nói.

"Sang đây xem xem! Địch Mân, đối với tất cả nơi này, ngươi còn quen không?"

Thanh đánh giá Địch Mân, khác nhau với mấy ngày trước, hắn lúc này, tuy rằng vẫn trầm ổn, nhưng hắn có thể cảm giác được, trong giọng nói của hắn, mang theo vui sướng nhàn nhạt.

"Còn có thể, không phải rất khó. . . . . ."

Địch Mân cúi đầu, biết Thanh thúc tới đây, tất nhiên là có chuyện gì muốn nhắn nhủ. Hiện tại hắn cơ bản không có võ công gì, đi ra một chuyến, thật là nguy hiểm.

Còn có Ngọc di, một mình ở trong cốc, hắn cũng chưa chắc sẽ yên tâm.

"Vậy là tốt rồi! Địch Mân, Mặc Sát Môn là tâm huyết cả đời của Thanh thúc, thanh thúc hi vọng, ngươi có thể khiến nó phát triển rộng lớn. . . ."

Bàn tay to đập trên vai Địch Mân, Địch Mân vội vàng gật đầu:

"Mạng của Địch Mân là Thanh thúc cứu, trên đời này, về sau không còn Địch Mân, Địch Mân chính là Xích Sát, nhất định sẽ phát dương quang đại Mặc Sát môn!"

Về phần Đại Quân vương triều, hắn không có khả năng trở về, một người đã chết, một người cả đời trung thành, cuối cùng lại chết trong tay người hắn nguyện trung thành, hắn làm sao có thể không hề khúc mắc trở về tiếp tục bán mạng cho bọn họ?

"Chuyện ngươi rơi vách núi, đều tra được sao?"

Thanh thở dài, trong ánh mắt hiện lên một tia hận ý, nhưng Địch Mân cúi đầu, đều không phát giác.

365. Chương 365: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 2

"Thanh thúc, tra được rồi, là thái tử gây nên. . . . . ."

"Thái tử?"

Thanh nhướng lông mày, bỗng nhiên cười ha hả:

"Thái tử, thái tử gây nên?"

Lặp lại mấy lần, Địch Mân kinh ngạc nhìn hắn, không rõ Thanh thúc luôn luôn lạnh nhạt như nước, làm sao đột nhiên có thể kích động như vậy.

"Địch Mân, ngươi cho rằng hoàng thượng Đại Quân là một cái bao cỏ sao?"

Nghe được có người chửi bới hoàng thượng, trên mặt Địch Mân hiện lên một tia không vui, Thanh thúc ngưng cười:

"Nếu không phải hắn âm thầm đáp ứng, ngươi cảm thấy thái tử có thể hạ thủ sao?"

Địch Mân ngẩn ra, hoàng thượng đáp ứng, nói cách khác hoàng thượng cam chịu, làm sao có thể như vậy? Tại sao lại là như vậy?

Thân mình cao lớn lảo đảo, Địch Mân kinh ngạc nhìn Thanh thúc, bất an nói :

"Thanh thúc, chuyện này. . . . . ."

"Địch Mân, ngươi rất thông minh, ngươi không ngu ngốc, lời nói của ta, ngươi cũng đoán được . . . . . ."

Không ép buộc hắn, bởi vì hắn hiểu được sự chấp nhất của Địch Mân, hắn chỉ thản nhiên nhìn Địch Mân, nhìn nam tử bi thương đầy người này. . . .

"Không, sẽ không, hoàng thượng sẽ không như vậy, sẽ không đối với ta như vậy. . . ."

Đến bây giờ, hắn vẫn luôn hiểu rõ, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thượng, sắc mặt hoàng thượng ôn hòa, cho tới nay, đối với hắn đều rất tốt, tốt vô cùng.

"Địch Mân, đúng sai, trong lòng ngươi hẳn đều biết. Ta không ép ngươi, ngươi cũng có thể tha hoàng thượng một mạng, nhưng thái tử cùng Lâm quý phi, mạng của bọn họ không thể giữ. Nói cho cùng, hoàng thượng ngu ngốc, cũng nên xuống đài. . . ."

Vỗ vỗ đầu vai Địch Mân, Thanh thúc thản nhiên nói. Địch Mân ngẩn ra, bất an xoay người lại, vô cùng nghiêm túc đánh giá Thanh:

"Thanh thúc, ý của ngươi là. . . . Tạo phản?"

Thanh thúc nhìn Địch Mân, chợt cười to nói :

"Không phải, ta chỉ nói là kéo hoàng thượng xuống, cũng không nói ngươi cướp lấy, chưa tính là tạo phản!"

"Nhưng, hoàng thượng người. . . . . ."

Địch Mân há hốc miệng, đột nhiên cảm thấy có chút không thở nổi, hắn sẽ tìm thái tử cùng Lâm quý phi tính sổ, giết bọn họ cũng miễn cưỡng có thể. Nhưng, cũng không cần lôi kéo hoàng thượng hạ đài.

366. Chương 366: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 3

"Ta nói, hoàng thượng ngu ngốc vô đạo, yếu đuối vô năng. Địch Mân, ngươi đã ở triều đình, hẳn là hiểu được thế cục của triều đình bây giờ, Lâm gia nắm giữ phần lớn triều chính, ngươi cho là, lúc này hoàng thượng động tới Lâm gia đượcsao?"

Thanh thúc hừ lạnh một tiếng, hoàng thượng, nếu không phải hắn, Ngọc Nhi làm sao có thể rơi vào tình trạng bây giờ? Nếu không phải hắn, lúc trước hắn và Ngọc Nhi cũng đã sớm thành thân rồi, sẽ không đến bây giờ cũng. . . .

Mà Địch Mân, hắn đối tốt với hắn, chỉ là bởi vì Ngọc Nhi, nếu không phải Ngọc Nhi, hắn mới lười cứu hắn.

Hừ, nghĩ đến tất cả lúc trước, trong trẻo nhưng lạnh lùng hừ một tiếng, để cho Địch Mân kéo hoàng thượng xuống, nếu như có thể giết hắn thì rất tốt!

Rất muốn nhìn xem, hoàng thượng bị Địch Mân kéo xuống ngai vàng sẽ là bộ dạng gì, cũng rất muốn nhìn một chút, hoàng thượng bị con của mình giết chết sẽ là bộ dạng gì nữa. . .

Nhưng, những điều này chính là trả thù, chỉ là trả thù mà thôi. Nếu Ngọc Nhi biết, nàng sẽ không đồng ý, tuyệt đối sẽ không đồng ý. . .

"Thanh thúc, ta sẽ giết Lâm quý phi, diệt Lâm gia. . . . . ."

Không muốn làm loạn thần tặc tử, giết Lâm gia, giết chết Lâm quý phi, bây giờ đối với hắn mà nói, cũng không phải việc khó.

"Ám sát sao? Tốt, tốt lắm, cũng không khó. Nhưng Địch Mân, ngươi cho là Lâm gia dễ giết như vậy sao? Bọn họ có hơn mười năm căn cơ, nếu chỉ ám sát là có thể giải quyết, ta đã sớm làm. . . ."

Ánh mắt của Thanh tối sầm lại, là thiên tính phụ tử sao? Hắn không muốn giết hoàng thượng, nhưng hoàng thượng, khi nào suy nghĩ đến hắn?

"Đúng rồi, Địch Mân, nghe nói ngươi đưa Nguyệt Nhi quay về đây?"

Việc kia, cũng không thể làm cho hắn quá chặt, Thanh không tiếp tục quấn quýt, thanh âm lại khôi phục lạnh nhạt trước kia.

"Đúng vậy, Thanh thúc!"

"Địch Mân, ngươi cũng đã biết, trước khi Tàn Nguyệt thành thân, Lâm quý phi đã làm g với nàng?"

Địch Mân sửng sốt, chuyện này Tàn Nguyệt không nói, dường như cũng chỉ dùng mạng người Địch gia uy hiếp nàng hòa thân.

"Không biết sao? Ngoài uy hiếp ra, bọn họ còn cho Tàn Nguyệt uống thuốc không thể sinh dục. . . Biết tác dụng loại thuốc này không? Mặc dù ngươi không chết, các ngươi hòa hảo rồi, nàng cũng không thể tài cán sanh con cho ngươi. . . ."

367. Chương 367: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 4

Không thể sinh dục?

Địch Mân đau xót trong lòng, nghĩ đến ngày đó ở trong mưa, Tàn Nguyệt bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh. Lúc ấy Chanh Sát hỏi hắn đã kích thích Tàn Nguyệt như thế nào, hắn vẫn luôn buồn bực, bây giờ nghĩ lại, đây mới là ngọn nguồn Tàn Nguyệt thương cảm?

Nhưng, Thanh thúc và Tàn Nguyệt, hẳn là cũng không nhận ra, đối với người không quen thuộc, Tàn Nguyệt cũng không nói chuyện này, làm sao hắn có thể biết đây?

Trăm mối vẫn không có cách giải, hiện tại Địch Mân cũng không thừa tâm suy nghĩ điều đó, Tàn Nguyệt chưa nói chuyện đó, hẳn là cũng không muốn để cho hắn lo lắng!

Nhưng, Tàn Nguyệt ngốc, vì sao ngươi giấu những lời này ở trong lòng, chúng ta là vợ chồng, ta là tướng công của ngươi, có chuyện gì, ngươi đều phải nói cho ta biết, cùng ngươi chia sẻ .

Đau lòng khó chịu, nhìn vẻ mặt Địch Mân thống khổ, Thanh thúc thở dài:

"Địch Mân, ngươi nên tin tưởng y thuật của Chanh Sát, nói không chừng thật sự có thể chữa khỏi. Chuyện vừa rồi ta nói với ngươi, tự ngươi suy nghĩ, ta sẽ không bức bách ngươi. Nhưng, Thanh thúc bảo ngươi làm như vậy, không phải là vì chính mình, làm như vậy là vì dân chúng trong thiên hạ!"

Trong mắt lóe lên giảo hoạt trước giờ chưa từng có, Thanh cười nhìn Địch Mân, tiếp tục nói:

"Lâm gia nắm quyền, cũng không phải chuyện một năm rưỡi, lớn là quan viên, nhỏ là dân chúng, thụ hại có bao nhiêu, ngươi cũng không phải không rõ ràng, Địch Mân, ta sẽ không hại ngươi. Đúng rồi, Ngọc di muốn gặp ngươi, lựa chút thời gian, mang theo Nguyệt Nhi của ngươi đi gặp nàng đi!"

Ngọc Nhi, ngươi mất ký ức, mặc dù là mất ký ức thật sự, ngươi đối Địch Mân, vẫn là tốt như vậy. Nếu ngươi biết thân phận Địch Mân, có lẽ ngươi sẽ càng cao hứng?

Nay, thuốc cũng luyện gần xong rồi, luôn do dự, nên cho ngươi khôi phục trí nhớ trước hay không?

Khôi phục sao?

Khôi phục, ngươi sẽ nhớ lại tất cả trước kia, cũng sẽ nhớ lại hắn, ngươi có thể tiếp tục ở lại bên cạnh ta hay không, im lặng cùng ta, toàn tâm toàn ý ỷ lại ta?

Có nên không?

Ngọc Nhi yêu hắn, năm đó hắn biết. Nhớ lúc ấy, hắn dùng chim bồ câu nói cho nàng biết, Lâm quý phi muốn hại nàng, muốn đưa nàng rời đi, nhưng nàng không đồng ý. . .

Đơn giản là, nàng tin tưởng, hoàng thượng yêu nàng, hoàng thượng sẽ bảo hộ nàng, bảo hộ mẹ con bọn họ.

368. Chương 368: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 5

Nhưng kết quả thì sao? Khi nàng thân trúng kịch độc, hoàng thượng ở nơi nào?

Khi nàng bị người đuổi giết sắp mất mạng, hoàng thượng ở nơi nào?

Khi nàng lâm chung uỷ thác, rơi xuống vách núi, bị chôn sống, hoàng thượng đang làm gì?

Hắn trong cung, ở trong ôn nhu hương của hắn, thậm chí hắn tin rằng, nàng phản bội hắn, theo người khác bỏ trốn. . .

Nàng si tình với hắn, lại không nhận ra sự si tình của hắn (chỉ Thanh). Hắn điên cuồng cứu nàng trở về, liều mạng bảo vệ nàng một mạng, nhưng nàng mất ký ức, mất đi tất cả ký ức sau khi vào cung, chỉ nhớ rõ, hắn là sư huynh của nàng, là người thân duy nhất của nàng hiện tại.

Đến khi cứu Địch Mân trở về!

Mỗi lần thấy nàng thất thần nhìn Địch Mân, hắn thực sợ hãi nàng lại đột nhiên nhớ ra cái gì, nhớ tới những thống khổ trước kia, nhớ tới nhi tử nàng dùng mạng che chở này.

Nhưng hắn vô lực ngăn cản, vì nàng, hắn thậm chí cam tâm tình nguyện mất đi nội công nhiều năm, thiếu chút nữa thành một tên phế nhân.

Nhưng, đều là cam tâm tình nguyện, chỉ cần bọn họ có thể gắn bó làm bạn như vậy, hắn cũng đủ hài lòng.

Ngọc Nhi, ta đây làm thế có phải rất ích kỷ không? Nếu có một ngày, ngươi thật sự khôi phục trí nhớ, ngươi có hận ta không?

Rầu rĩ bước ra khỏi phòng, chỉ là muốn đi dạo chung quanh, đi vài bước, lại phát giác có người ở phía sau theo dõi mình.

Thanh chưa quay đầu lại, nghe được đây không phải là bước chân rất mau nhẹ, hắn biết, người đi theo phía sau không có võ công gì. Mà Mặc Sát môn, duy nhất không có võ công chỉ có một người. . . .

Tàn Nguyệt, thê tử Địch Mân, nữ nhân vẫn cũng làm cho Địch Mân tâm tâm niệm niệm ghi nhớ.

Cả hai vướng bận, ý hợp tâm đầu, bọn họ rất hạnh phúc, mặc dù trên mặt Địch Mân có sẹo, Tàn Nguyệt không thể sinh dục. . . . . .

Cố ý thả chậm bước chân, để tránh người đi phía sau bị bỏ rơi, dù là như thế, Tàn Nguyệt cũng thở hồng hộc.

"Ngươi. . . . . ."

Thanh đột nhiên dừng thân, Tàn Nguyệt không kịp tránh, cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

"Ngươi không phải Địch Mân?"

Bị nắm hết!

Tàn Nguyệt có một chút xấu hổ trên mặt, hai mắt mất tự nhiên đánh giá nam tử mang mặt nạ giống Địch Mân.

369. Chương 369: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 6

"Làm sao ngươi biết?"

Thanh âm tăng cao, cô gái này, so với trong tưởng tượng của hắn, thật ra thông minh hơn chút.

"Cảm giác ! Tuy rằng hình dạng của các ngươi giống nhau, đại thể vừa thấy cũng rất giống, nhưng làm cho người ta cảm giác khác nhau!"

Tàn Nguyệt cau mày, vẻ mặt thành thật nói.

"A, phải không? Vậy tại sao ngươi muốn theo dõi ta?"

Nhẹ đạm nhìn Tàn Nguyệt, đánh giá con ngươi lóe ra hào quang sáng tỏ của nàng. . . .

"Ta. . . . Có phải ngài mới là môn chủ chân chính của Mặc Sát môn không?"

Tổng cảm giác, Địch Mân không nên thuộc về nơi này. Nếu hắn là môn chủ, mà Địch Mân là môn chủ hiện tại, có phải cũng nói, Địch Mân là . . .

"Là ngài cứu Địch Mân?"

Ánh mắt vừa nâng lên, trong đầu Tàn Nguyệt sáng ngời, giống như cũng chỉ có một nguyên nhân này, mới có thể làm cho Địch Mân ở tại đây. . . .

"Ha ha, cô nương, ngươi càng muốn hỏi, là ta uy hiếp Địch Mân ở đây làm chuyện này?"

Tàn Nguyệt đỏ mặt lên, vừa rồi thật sự là nàng nghĩ như vậy, chỉ là không nghĩ đến sẽ nói ra như vậy, có loại xấu hổ bị người nhìn thấu.

"Tàn Nguyệt, ngươi gọi Tàn Nguyệt? Địch Mân vẫn luôn nhắc tới ngươi. Ta là ân nhân cứu mạng của hắn, nhưng tới nơi này, cũng là ta bức bách hắn. . . . . ."

Nhẹ cười nhạt, mắt sắc đánh giá Tàn Nguyệt một lát, khẽ cười nói:

"Ngươi thực thông minh, nhưng. . . ."

Câu nói kế tiếp chưa nói, nhưng Tàn Nguyệt cũng biết ý tứ của hắn, nàng thấp hỏi:

"Ta tin ngài, còn có, cám ơn ngài cứu Địch Mân. . . ."

Nên cám ơn hắn, nếu như không có hắn, hiện tại Địch Mân của nàng chỉ sợ cũng. . . .

"Không khách khí, cứu hắn chính là duyên phận. . . ."

Ánh mắt nhìn về Địch Mân đi tới phía cách đó không xa, nhỏ giọng nói:

"Hắn đến đây, bảo trọng. . . ."

Ai tới?

Tàn Nguyệt khó hiểu quay đầu, đã thấy Địch Mân đi tới, nàng vui vẻ cười, lại quay đầu thì người mặt nạ đồng vừa rồi sớm không thấy tung tích.

"Địch Mân. . . . . ."

Bốn phía không có người, Tàn Nguyệt nhẹ giọng gọi.

"Tàn Nguyệt, sao ngươi chạy tới nơi này?"

Giữ chặt tay Tàn Nguyệt, Địch Mân mỏi mệt hỏi.

370. Chương 370: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 7

"Ta thấy hắn và ngươi rất giống, cho nên đi theo. Địch Mân, là hắn cứu ngươi sao?"

"Trở về đi. . . ."

Địch Mân thở dài, không phải Tàn Nguyệt có vấn đề, Tàn Nguyệt gật gật đầu, cũng không cố chấp hỏi tiếp.

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Trở lại trong phòng, Địch Mân bỗng nhiên ôm chặt lấy Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt kinh ngạc, nhưng cũng không giãy giụa, chỉ là thuận theo dựa vào trong lòng hắn, lúc này Địch Mân rất không bình thường, có lẽ hắn gặp phải việc khó gì.

"Mân, ngươi làm sao vậy?"

Thở dài, Tàn Nguyệt cuối cùng nhịn không được, trong tiếng nói mang theo chút lo lắng.

"Nguyệt Nhi, đêm nay ta muốn ra ngoài một chuyến, có lẽ mấy ngày nữa mới có thể về, chờ ta. . . ."

Đêm nay?

Nhìn mặt trời chiều ngoài cửa sổ sắp xuống núi, trong lòng Tàn Nguyệt hiện lên nhiều điểm bất an, đêm nay hắn phải đi sao? Phải ra ngoài giết người?

Sát thủ, bọn họ đều lấy giết người làm chức nghiệp, có phải hay không.. . .

Nghĩ đến một màn máu tanh kia, lòng dạ Tàn Nguyệt sợ hãi, bất lực, càng nhiều hơn là lo lắng.

"Nguyệt Nhi, yên tâm, ta không sao, rất nhanh sẽ trở về. . . . . ."

Cúi đầu thanh âm nỉ non ở bên tai, sắc mặt Tàn Nguyệt tái nhợt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên, thật lâu thật lâu trước kia, thời điểm Địch Mân xuất chinh, hắn cũng ôm lấy mình như vậy, tự nói với mình rất nhanh có thể trở về . . . . . .

Lời vẫn còn ở tai, nhưng khi đó Địch Mân lại không đúng hạn trở về, hắn thậm chí, thiếu chút nữa chết ở bên ngoài. . . . . .

"Không, đừng ra ngoài, đừng ra ngoài, Mân. . . . Đừng ra ngoài, được không?"

Trong mắt, có nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống, nhỏ giọt trên người Địch Mân, nóng nóng, ấm áp .

"Không có việc gì , Nguyệt Nhi, ta chỉ muốn đi kiểm số. . . . . ."

Địch Mân thở dài một tiếng, hắn biết, Tàn Nguyệt sẽ lo lắng. Cho nên ban đầu, hắn liều chết cũng không muốn nhận Tàn Nguyệt.

"Ta. . . . Được, Mân, ta ủng hộ ngươi!"

Khẽ cắn môi, trong đồng ý nhưng vẫn lo lắng vô cùng, nhưng Địch Mân đã quyết định, nàng chỉ có thể ở trong nhà cầu nguyện cho hắn, mà không thể ngăn trở hắn, khiến hắn lo lắng ình. . .

371. Chương 371: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 8

Không thể ngăn cản hắn, không thể để hắn lo lắng mình.

"Ừ!"

Buông lỏng tay, Địch Mân ôn nhu nói:

"Ta muốn ra ngoài tìm đồ, mấy ngày nữa còn phải đi nữa, ngươi theo giúp ta, được không?"

"Được!"

Cùng hắn ra ngoài?

Tàn Nguyệt gật gật đầu, nước mắt vui vẻ cũng không kịp lau, thở dài:

"Ta chờ ngươi trở lại mang ta ra ngoài. . . . . ."

Không hỏi hắn muốn dẫn mình đi nơi nào, lại càng không hỏi, tại sao muốn mang mình ra ngoài, nàng chỉ biết là, Địch Mân yêu nàng, chắc chắn không hại nàng.

Hắn nguyện ý mang mình ra ngoài, có phải nói, hắn nguyện ý chia sẻ cuộc sống của hắn, hỉ nộ ái ố của hắn cùng mình hay không?

Đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm mặt nạ to lớn trước mắt, Tàn Nguyệt rất muốn nhìn xem, dung nhan sau mặt nạ khiến nàng quyến luyến sẽ là như thế nào, nhưng nàng đã từng hỏi, mà Địch Mân không tháo xuống.

Nàng không muốn hỏi nữa, nàng sẽ chờ, chờ Địch Mân tự mình chủ động tháo mặt nạ xuống.

******

"Cái gì? Còn chưa tìm được người sao?"

Vung tay lên, người quỳ xuống cũng nặng nề ngã văng ra ngoài, đụng vào trên tường, miệng phun ra máu đỏ tươi, người cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

"Hoàng thượng. . . . . ."

Một người khác vừa mới nói một câu, thân mình cũng tà tà bay ra, rơi xuống mặt đất, từ chối vài cái sẽ không tức giận.

Không nhìn màu đỏ trên đất, hoàng thượng phẫn nộ ngồi xuống, công công bên người đi lên trước, sợ hãi nói:

"Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận. . . . . ."

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Ngụy công công một cái, nhưng cũng không ra tay nữa, Ngụy công công vội lấy lòng cười nói:

"Nô tài nghĩ, những thứ này không phải là quỷ kế của Lâm quý phi? Nhớ rõ lúc trước, nương nương vừa qua, trên đường là. . . ."

Hoàng thượng trừng hai mắt, trong mắt hiện lên một tia âm tàn :

"Nhanh đi điều tra rõ. Trẫm thật sự muốn xem, rốt cuộc Lâm quý phi muốn làm cái gì!"

Hừ, một kế bất thành, lại sinh một kế sao? Thật đúng là đủ. . . . . .

Bất quá, muốn chơi với hắn, thật cũng phải chơi lên. Đại quân vương triều, đã không có Địch Mân, Địch lão tướng quân châm ngòi cũng về hưu..., vậy cũng. . . .

372. Chương 372: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 9

Về phần Tàn Nguyệt, công chúa giả kia, ngay trong lãnh thổ của hắn, thật đúng là không biết nàng có thể chạy xa đến đâu?

Nàng không có võ công, lúc ấy nhất định là có người tới đây tương trợ. Ở bên cạnh, dường như nàng cũng không có người quen thuộc gì, vậy cứu nàng ra ngoài, cũng chỉ có thể là đi theo, người thái tử hoặc là Ngũ hoàng tử an bài tốt.

"Hoàng thượng, nô tì hầm một bát canh nhân sâm đương quy, hoàng thượng ngài cũng mệt mỏi rồi, liền. . . ."

Vu phi, bưng canh bổ vừa mới hầm xong chân thành bước vào, ngẩng đầu nhìn mặt hoàng thượng âm trầm, sợ tới mức nàng vội vàng im miệng, vẻ mặt e sợ nhìn hoàng thượng.

"Ái phi xuống trước, trẫm không đói bụng. . . . . ."

Nhân sâm đương quy?

Hoàng thượng mắt lạnh nhìn thân mình đã mập mạp lên rõ của Vu phi, hiện tại nàng có bầu, không dưỡng thai cho tốt, chẳng lẽ nàng còn muốn, để cho hắn uống canh đại bổ, bọn họ còn có thể cùng cá nước thân mật sao?

Đáng cười, thật sự là buồn cười, không cần ăn canh, hắn có thể cho nữ nhân dục tiên muốn chết, nhưng Vu phi, nàng bây giờ còn có thể nhận thánh ân sao?

Trong mắt hiện lên một ý cười cổ quái, ngày đó, nếu không phải vì nàng, hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi tân phòng, cũng sẽ không cho người đàn bà kia cơ hội để chạy trốn.

Mà nàng, cái gọi là thân thể không khoẻ, bất quá cũng chỉ là lấy cớ muốn gặp hắn mà thôi!

Chỉ có thể hận, hắn vì đứa nhỏ trong bụng nàng, cũng phải đi qua gặp nàng, nhận hành động của nàng, chịu sự lừa dối của nàng!

Nhịn xuống, kiên trì!

Hiện tại, hắn không thể làm gì với nàng, hắn nhất định phải nhẫn nại!

Vu phi, cùng thế lực phía sau nàng, hiện tại hắn cần, rất cần, nhưng. . . .

Cứ như vậy tùy ý nữ nhân này hồ nháo sao?

Trong mắt chợt lóe lên tàn nhẫn, hoàng thượng thuận tay kéo Vu phi, Vu phi thì thuận thế ngồi vào trên đùi hoàng thượng, hoàng thượng tiến đến trên cổ Vu phi, nhẹ phả hơi thở nong nóng:

"Ái phi gần đây cũng cực khổ, trẫm rất lâu không ôm ái phi đi vào giấc ngủ. Ái phi, chuẩn bị một chút, đêm nay trẫm đi qua cùng ngươi, biết không?"

"Hoàng thượng. . . . . ."

Hoàng thượng nói rõ ràng như vậy, tay hắn còn rất không an phận dao động ở trên người Vu phi, hơn nữa nhẹ nhẹ phun ra khí nóng, tất cả đều làm cho Vu phi hận lúc này không thể ngay lập tức gục xuống hoàng thượng.

373. Chương 373: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 10

Nàng thẹn thùng cúi đầu, chỉ cho là săn sóc, ân cần của mình làm cho hoàng thượng cảm thấy hưng phấn, không biết, nàng trong sự hưng phấn, căn bản không thấy trong mắt hoàng thượng, chợt lóe vẻ hung ác rồi biến mất.

"Ái phi, trẫm còn có việc. . . . . ."

Tay đột nhiên buông ra, rời khỏi nữ nhân đã sớm nhũn thành nước kia, hoàng thượng lạnh lùng nói.

"Hoàng thượng, nô tì rời đi, nô tì về trước chờ hoàng thượng. . . ."

Mắt mang tia không cam lòng, nhưng đã được hoàng thượng hứa hẹn, Vu phi cũng chỉ có thể rời đi. Đi tới trước cửa, trong lúc bối rối nhìn đến màu máu chưa rửa sạch trên mặt đất, một cỗ cảm giác ghê tởm đánh úp lại, Vu phi hết sức ngăn chận xúc động muốn ói, rất nhanh chạy ra ngoài. . .

A. . . .

Đi khỏi cửa lớn, cũng nhịn không được khom người xuống. Lỗ tai hoàng thượng rất thính chỉ là nhíulông mày, khóe miệng kéo ra một nụ cười mị hoặc chúng sinh.

Hừ, buổi tối, hắn sẽ không nhàm chán. Làm nữ nhân của hắn, làm sao có thể không quen máu tanh đây? Hắn thật khát máu, vẫn luôn là. . . .

Bóng đêm buông xuống, theo tiếng đồng hồ cát, đêm càng ngày càng sâu, hương hun nồng đậm khiến người ta buồn ngủ, hai cung nữ áo xanh khẩn trương bận rộn dọn dẹp, một hồi trang điểm, một hồi chỉnh tóc, một hồi tháo trang sức.

Lắc qua lắc lại nửa ngày, nữ tử một thân áo lụa màu trắng rốt cục vừa lòng cười, nhìn gương mặt không chê vào đâu được trong kính, đắc ý hỏi:

"Lục Thuỷ, Xuân Yến, Bổn cung trang điểm như vậy thế nào?"

"Nương nương quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, hoàng thượng nhìn nhất định sẽ thần hồn điên đảo . . . . . ."

Xuân Yến lấy lòng cười, Lục Thuỷ nhẹ nói :

"Nương nương, người xem Xuân Yến lanh mồm lanh miệng, đoạt hết lời nô tỳ muốn nói. . . ."

Vu phi cười, hai nha đầu này, một người so với một người đều khéo miệng, bất quá các nàng nói không tồi, người dựa vào quần áo ngựa dựa vào yên, tỉ mỉ trang điểm, chính nàng cũng cảm thấy đẹp lên không ít.

Nhẹ nhàng đứng lên, nhìn mình hoàn mỹ trong gương, duy nhất không được hoàn mỹ, chỉnh là cái bụng nổi lên rõ ràng này.

Bất quá, trong bụng, đang mang là thái tử tương lai, trưởng tử của hoàng thượng, mà cho tới nay, bụng luôn là kiêu ngạo của nàng, tự hào của nàng.

374. Chương 374: Kéo Hoàng Thượng Hạ Đài 11

Hoàng thượng cũng sẽ cao hứng, nàng biết, hoàng thượng đối với đứa bé này, là vạn phần toan tính.

Mắt lộ vẻ đắc ý, nữ nhân của hoàng thượng tuy nhiều, nhưng hắn chấp thuận mang thai cũng chỉ có mình. Hoàng thượng đối với nữ nhân tuy rằng tàn nhẫn, nhưng cho tới bây giờ hắn không tàn nhẫn với nàng, tất cả thứ này, có phải cũng nói, ở trong lòng hoàng thượng, đối với hắn có khác nhau không?

Nghĩ đến điểm này, nụ cười trên mặt Vu phi càng sâu, nàng thậm chí không nhìn thấy hoàng thượng tiến vào.

"Ái phi, đang suy nghĩ gì cao hứng như thế?"

Mày kiếm xinh đẹp hơi hơi nhướng lên, thanh âm hoàng thượng ôn hòa hỏi.

Vu phi hoảng sợ, quay đầu nhìn hoàng thượng, lại nhìn nha đầu đang một bên sớm chẳng biết đi đâu, nàng lẩm bẩm cả giận nói:

"Hoàng thượng tới đây, sao không để cho bọn họ nói cho nô tì một tiếng? Hoàng thượng. . . ."

Khi nói chuyện, thân mình liền đi lên, hoàng thượng không cự tuyệt, thuận thế ôm lấy Vu phi, bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên bụng Vu phi, cười nhẹ nói:

"Trẫm muốn cho ái phi một kinh hỉ. . . . ."

Đúng vậy, là một kinh hỉ!

Hai mắt tối sầm lại, đánh giá nữ tử áo lụa trong lòng này, nhìn quần áo giống như không mặc cái gì, căn bản là không che hết cái gì, ánh mắt của hắn tối sầm lại, cúi đầu cách quần áo, nhẹ nhàng ngậm hồng mai ngạo nhân kia, xấu xa cắn một cái. . . .

"Hoàng thượng, người. . . . ."

Thân mình Vu phi run lên, không nghĩ tới hoàng thượng chủ động như vậy. Chẳng lẽ nguyên nhân thật sự là do bộ y phục này?

Lụa này rất mỏng, vốn dĩ trước giờ nàng chưa từng mặc quần áo mỏng như vậy.

"Hoàng thượng. . . . . ."

Yêu kiều một tiếng, hoàng thượng ngẩng đầu, mị hoặc cười nói:

"Ái phi, đêm nay ngươi —— đẹp quá. . . . . ."

Vu phi khanh khách cười nói:

"Hoàng thượng. . . . . ."

"Hư, ngoan. . . . . ."

Bàn tay to ôm lấy Vu phi, hoàng thượng đi nhanh về phía giường, Vu phi hạnh phúc nhắm mắt lại, xa xăm nghĩ một hồi vui sướng. . . .

Trên nóc nhà, có người gắt gao nhìn một màn ở dưới, nhìn hai người đổ trên giường, mặt nạ màu đồng trước mặt vừa chuyển, chuẩn bị rời đi.

375. Chương 375: Trúng Độc 1

"Ái phi, thân thể của ngươi có thể chứ?"

Làm đến chỗ mấu chốt, hoàng thượng cũng không vội vã muốn đi vào trong cơ thể Vu phi, chỉ là cẩn thận vuốt ve nàng, châm tất cả dục hỏa trên người nàng. . .

"Hoàng thượng, nô tì, nô tì không có việc gì. . . . . ."

Vu phi híp mắt, hai gò má ửng đỏ nhìn bóng người tuấn dật trước mắt, rên rỉ nói.

"Không có việc gì? Thật sự không có chuyện gì sao?"

Mắt tà khẽ nhíu, hoàng thượng đột nhiên bỏ Vu phi ra, cả giận nói:

"Ngươi thật đúng là càng lúc càng lớn mật, cũng dám dùng xuân dược với trẫm. . . ."

Tuyệt tình đứng lên, trong mắt hiện lên một tia tà mị, hoàng thượng ngẩng đầu, Vu phi sớm đã bị thoát trần như nhộng vội từ trên giường trợt xuống, khóc nói :

"Hoàng thượng, hoàng thượng. . . . . ."

"Hừ, ngươi dám nói, thuốc này không phải ngươi hạ?"

Bàn tay to vung lên, lư hương ném trên mặt đất, ba một tiếng vỡ thành mảnh nhỏ, trên mặt đất, còn có hương liệu chưa hết. . .

"Không xong, hắn lại hạ thuốc ở phía sau!"

Người trên phòng sửng sốt, nhìn Vu phi mềm nhũn rồi ngã xuống, cảnh giác vội vàng quay đầu đi, đã thấy một bóng dáng màu vàng sáng bay ra, hai mắt lạnh lùng nhìn hắn!

"Mặt nạ đồng quỷ xanh, nửa đêm các hạ tới đây, không phải là vì thưởng thức trẫm và ái phi nam nữ hoan ái?"

Hoàng thượng tà tà cười, đánh giá nam tử đeo mặt nạ bằng đồng:

"Ngươi là Xích Sát?"

Nam tử đeo mặt nạ bằng đồng, đúng là Địch Mân. Sau khi hắn nghe xong, phòng bị cũng không phải rất mạnh, nhưng Lạc Tử Thần này, võ công cũng không kém.

Nan giải!

Nghe giọng điệu của hắn, vẫn biết hắn ở đây, nhưng vừa vặn, hắn lại vẫn muốn làm chuyện như vậy, chẳng lẽ hắn thật sự không để ý sao?

"Ha ha, Thần Vương quả nhiên là kiến thức rộng rãi, ta chính là Xích Sát!"

"Truyền thuyết Xích Sát xuất hiện, tất sẽ lấy một mạng người! Hiện tại môn chủ đi ra, không phải là muốn mạng trẫm chứ?"

Hoàng thượng khẽ cười, trong thanh âm không có một tia lo lắng, ngược lại, giống như đang nhìn trò hay của người khác.

Địch Mân hừ lạnh một tiếng, dù sao đồ đã tới tay, mà vừa rồi hắn cũng không chú ý hút vào vài thứ, vẫn là đi trước cho thỏa đáng.

376. Chương 376: Trúng Độc 2

"Không phải, tạm thời sẽ không!"

"A, vậy trẫm nên cảm thấy may mắn sao?"

Vừa quan sát Xích Sát, trong lòng hoàng thượng, âm thầm hoài nghi, Mặc Sát môn bởi vì cái gì xuất hiện ở trong này? Thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Hoặc là, hắn vì cái gì?

"Thế thì không cần, cáo từ!"

Lời còn chưa dứt, thân mình Địch Mân bay lên, lẩn mất giống như một bóng ma, rất nhanh liền biến mất tung tích.

"Hoàng thượng, thuộc hạ phân phó, cho bọn họ đuổi theo. . . ."

"Đuổi? Ngươi đuổi theo kịp sao?"

Hoàng thượng khinh thường hừ lạnh, nhìn bóng đêm đen thui kia, thầm nghĩ:

Xích Sát này, quả nhiên là có có chút tài năng, vừa rồi hắn không có ý xấu gì, cũng không phải muốn đối phó Xích Sát, nếu quả thật muốn đối phó, chỉ sợ chính mình cũng không phải đối thủ của Xích Sát. . . .

Võ công của hắn rất cao, Mặc Sát môn cũng không phải tà môn ma đạo, triều đình có đôi khi cũng sẽ dùng đến bọn họ, chỉ là có đôi khi, hơn nữa không phải hắn tự thân xuất mã mà thôi.

Vừa rồi, sở dĩ không động thủ với hắn, hắn cũng là lo lắng điểm này. Trên người Xích Sát không có sát khí, lần này không phải hắn tới giết người, vậy vừa rồi hắn, tại sao muốn. . .

****

Trở lại Mặc Sát môn, sau nửa đêm, đêm đã khuya, vốn là muốn tìm tạm một chỗ nghỉ qua đêm rồi về, bất đắc dĩ cả người nóng lên, cảm giác này rất không thích hợp, Địch Mân đành phải cả đêm cắn răng chạy về Mặc Sát môn.

"Môn chủ, sao ngươi . . . . . ."

Chanh Sát mở cửa, Chanh Sát không vui chu miệng lên, khi nhìn thấy Địch Mân, kinh ngạc mở lớn miệng, vội vàng dìu hắn đi vào ngồi xuống.

"Môn chủ, ngươi trúng độc?"

Một thân hắc y, mặt nạ, tuy rằng che cả mặt, nhưng cổ, lại là màu đỏ nhàn nhạt, đỏ thẫm ở giữa, hết sức sáng mắt.

“Chanh Sát, ngươi xem ta trúng độc gì?”

Địch Mân khẽ cắn môi, hiện tại cả người hắn nóng lên, nhìn Chanh Sát, thậm chí hắn rất quyến luyến tựa vào trên người nàng.

“A. . . Môn, môn. . . .”

Đang đỡ Địch Mân, Chanh Sát bắt lấy cổ tay Địch Mân, nhắm mắt suy ngẫm.

“Môn chủ, ngươi trúng là. . . . Là. . .”

377. Chương 377: Trúng Độc 3

Môn chủ này, không phải chỉ thích Tàn Nguyệt, quyến luyến Tàn Nguyệt sao? Hắn từ đâu về đây? Làm sao có thể trúng loại độc chất này?

“Độc gì? Rất phức tạp sao?”

Địch Mân nhắm mắt lại, không dám nhìn Chanh Sát. Nhìn Chanh Sát, hắn thậ sự rất muốn nhào tới. . .

Không được, làm sao có thể như vậy?

“Có chút phiền toái, ta đưa ngươi trở về phòng. . . .”

Độc này, đối với nàng mà nói, thật sự là một bữa ăn sáng, nhưng Địch Mân quá mức cố chấp, thích Tàn Nguyệt, trong lòng muốn Tàn Nguyệt, lại không muốn để cho Tàn Nguyệt nhìn mặt của hắn.

Vừa rồi thấy Tàn Nguyệt không được tự nhiên, hai người hắn là còn chưa viên phòng?

Khụ khụ, hắn là sau khi gặp lại chưa có viên phòng? Vừa vặn Địch Mân trúng độc, đưa hắn đi tới không phải hợp lý sao?

Cho nên, không cần phải giải.

“Ta. . . Chanh Sát, độc của ta. . .”

“Không có việc gì không có việc gì, ngươi trở về nghỉ tạm trước, ta giúp ngươi sắc ít thuốc là được. . . . . .”

Chanh Sát không kiên nhẫn nói, cũng đỡ Địch Mân vào trong phòng, Tàn Nguyệt đang ở bên trong, có lẽ đã ngủ. . . .

Đẩy hắn đi vào, thuận tiện đóng cửa lại, trong phòng Địch Mân nhỏ giọng nhắc nhở:

“Ngươi mau nấu thuốc cho ta. . . .”

Chanh Sát lắc đầu, không kiên nhẫn mặt nhăn mày nhíu:

“Đã biết, môn chủ, ngươi nằm xuống nghỉ tạm trước, đừng để độc tố khuếch tán. . . .”

Tiếng nói Địch Mân rất nhỏ, sợ hù dọa Tàn Nguyệt, mà tiếng nói của Chanh Sát lại đủ lớn, Tàn Nguyệt muốn ngủ yên cũng khó.

“Địch Mân, ngươi trở về sao?”

Trong phòng cũng không đốt đèn, Tàn Nguyệt ngủ mơ mơ màng màng, mở mắt ra nhìn bóng dáng cao lớn ở cửa.

“Nguyệt Nhi, đánh thức ngươi. . . . . .”

Trong mắt hiện lên một tia xin lỗi, Địch Mân đi lên trước, trên người khô nóng, bởi vì nghe được lời của Tàn Nguyệt…, càng thêm khó chịu .

Xác định là Địch Mân, Tàn Nguyệt vội vàng đứng dậy, vui vẻ chạy tới, ôm thân mình có chút cứng ngắc của Địch Mân, kích động nói:

"Mân, ngươi đã trở lại. . . . . ."

Hắn đi rồi, nàng vẫn luôn lo lắng, bất an qua nửa đêm, sợ ngày mai không có tinh thần, Tàn Nguyệt mới nằm ngủ, không có ác mộng, nhưng cũng không ngủ sâu.

378. Chương 378: Trúng Độc 4

"Nguyệt Nhi, ta không sao. . . . . ."

Bàn tay to, ôm chặt lấy nàng, dường như muốn nhập nàng vào trong thân thể.

Cúi đầu, ngửi mùi thơm quen thuộc của cơ thể như có như không kia, ôm ấp ôn hương nhuyễn ngọc, thân mình Địch Mân đột nhiên căng thẳng, khô nóng trên người càng sâu, thiếu chút nữa hắn khống chế không nổi.

Cúi đầu, nhìn môi đỏ sẫm dưới ánh trăng kia, Địch Mân bỗng nhiên rất muốn hôn . . . .

Đụng lên trước, mặt nạ lạnh như băng trước mặt, ngăn trở hắn, hắn ảo não thở dài, xúc động muốn tháo mặt nạ trên mặt xuống.

Cảm thấy thân mình Địch Mân cứng ngắc, lồng ngực lửa nóng, kiều nhan Tàn Nguyệt tối sầm lại, mặt đỏ đẹp đẽ như lửa. . .

"Mân. . . . . ."

Cảm giác được Địch Mân không thích, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn cặp con ngươi sớm đỏ bừng kia. . .

"Nguyệt Nhi, ta muốn. . . . ."

Địch Mân nuốt nước miếng, Tàn Nguyệt như vậy quá mức mê người, làm cho hắn không bao giờ muốn nhẫn nại mấy tháng tưởng niệm với nàng nữa, chỉ muốn yêu thương một phen.

"Mân, ta yêu ngươi. . . . . ."

Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, mặt Tàn Nguyệt đỏ bừng, cũng ủng hộ tâm Địch Mân, hắn vội vàng ôm lấy Tàn Nguyệt, sải bước tiêu sái đến bên giường, cẩn thận buông nàng xuống, nhỏ giọng nói:

"Nguyệt Nhi, ta, muốn, ngươi. . . . . ."

Bỏ qua mặt nạ chướng mắt trước mặt, môi lửa nóng tìm hôn môi đỏ của nàng, Tàn Nguyệt mở lớn mắt, nhưng trong phòng hắc ám, chỉ thấy qua qua bộ dạng của Địch Mân.

"Nguyệt Nhi, nhắm mắt lại. . . . . ."

Nhìn hai mắt cố gắng mở to kia, Địch Mân nhẹ cười, bàn tay to lén cởi ra quần áo duy nhất của Tàn Nguyệt và y phục đi đêm vướng bận kia, nói nhỏ:

"Nguyệt Nhi, có thể sao?"

Tàn Nguyệt thẹn thùng gật đầu, Địch Mân sủng nịch cười. . . .

Rên rỉ động lòng người chậm rãi từ trong phòng truyền ra, Chanh Sát ngáp một cái, che miệng đi ra ngoài:

"A, buồn ngủ quá, ngày mai, bọn họ hẳn là cũng không dậy sớm được. . . . . ."

Đêm đang sâu, tình, đang dài

Bóng đêm đen đặc, che một phòng lãng mạn. . . . . .

379. Chương 379: Trúng Độc 5

Ánh mặt trời sau giữa trưa, xuyên thấu qua cửa sổ chậm rãi chiếu vào, căn phòng vốn trắng đen rõ ràng, bởi vì thêm vài cây hoa dại thanh nhã, nhẹ nhàng không ít.

Màn màu hồng, là ngày hôm qua Tàn Nguyệt vừa mới thay, nàng rất mệt, muốn mở mắt ra đều cảm thấy hết sức khó khăn.

Bên tai, có thể nghe được tiếng hít thở trầm ổn, Tàn Nguyệt đang ngủ mơ mơ màng màng bỗng nhiên cả kinh, hít thở?

Cạnh nàng, tại sao có thể có tiếng hít thở của người khác?

Vội vàng mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một lồng ngực rộng lớn, phía trên có vết cào nhẹ, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai.

Khuôn mặt đỏ lên, Tàn Nguyệt thẹn thùng nhắm mắt lại, vừa nghĩ đến, lúc này trời đã sáng, mà hắn còn chưa tỉnh lại. . . .

Ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, vì rất lâu không tiếp xúc ánh mặt trời, sắc mặt Địch Mân hơi tái nhợt, lông mi thật dài mềm mại, môi mỏng mím chặt, cái mũi cao thẳng hơi hơi động, tiếng hít thở đều đều chính là từ chóp mũi vọng lại.

Tàn Nguyệt ấm áp trong lòng, có thể từ trong ngực của hắn tỉnh lại, cảm giác như thế rất thích, thực thoải mái, cũng rất hạnh phúc.

Dùng ánh mắt, từng lần một miêu tả khuôn mặt tuấn tú của Địch Mân, nàng không rõ, ngày đó sao Địch Mân không tháo mặt nạ xuống? Ở Mặc Sát môn, thậm chí trong phòng này, hắn không cần phải mệt mỏi như vậy .

Tổng cảm giác, đeo mặt nạ, người liền có thêm một phần trách nhiệm, thiếu mấy phần tự do.

Nói thật, nàng không thích Địch Mân như vậy. Nàng càng ưa thích hắn sáng sủa, yêu cười trước kia, cảm giác, đó mới là kiểu người thích hợp với Địch Mân.

Nhưng, rất nhiều lúc, cũng không phải con người lựa chọn cuộc sống, mà là cuộc sống lựa chọn con người.

Giống như Địch Mân, trở thành môn chủ Mặc Sát môn, không cần nghĩ cũng biết, sẽ có bao nhiêu áp lực. Địch Mân, lựa chọn Mặc Sát môn, ngươi hối hận sao?

Tay, nhẹ nhàng vươn, vuốt ve mặt trắng nõn, phần tái nhợt kia, làm cho Tàn Nguyệt cảm thấy, đau lòng. . . . . .

Đúng, là đau lòng!

Đau lòng Địch Mân đeo trách nhiệm trên lưng, cũng đau lòng, Địch Mân đi ra ngoài phải trải qua áp lực.

Địch Mân tối hôm qua, rất là thất thường, hắn là, đã xảy ra chuyện gì?Ánh mặt trời sau giữa trưa, xuyên thấu qua cửa sổ chậm rãi chiếu vào, căn phòng vốn trắng đen rõ ràng, bởi vì thêm vài cây hoa dại thanh nhã, nhẹ nhàng không ít. Màn màu hồng, là ngày hôm qua Tàn Nguyệt vừa mới thay, nàng rất mệt, muốn mở mắt ra đều cảm thấy hết sức khó khăn. Bên tai, có thể nghe được tiếng hít thở trầm ổn, Tàn Nguyệt đang ngủ mơ mơ màng màng bỗng nhiên cả kinh, hít thở? Cạnh nàng, tại sao có thể có tiếng hít thở của người khác? Vội vàng mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một lồng ngực rộng lớn, phía trên có vết cào nhẹ, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai. Khuôn mặt đỏ lên, Tàn Nguyệt thẹn thùng nhắm mắt lại, vừa nghĩ đến, lúc này trời đã sáng, mà hắn còn chưa tỉnh lại. . . . Ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, vì rất lâu không tiếp xúc ánh mặt trời, sắc mặt Địch Mân hơi tái nhợt, lông mi thật dài mềm mại, môi mỏng mím chặt, cái mũi cao thẳng hơi hơi động, tiếng hít thở đều đều chính là từ chóp mũi vọng lại. Tàn Nguyệt ấm áp trong lòng, có thể từ trong ngực của hắn tỉnh lại, cảm giác như thế rất thích, thực thoải mái, cũng rất hạnh phúc. Dùng ánh mắt, từng lần một miêu tả khuôn mặt tuấn tú của Địch Mân, nàng không rõ, ngày đó sao Địch Mân không tháo mặt nạ xuống? Ở Mặc Sát môn, thậm chí trong phòng này, hắn không cần phải mệt mỏi như vậy . Tổng cảm giác, đeo mặt nạ, người liền có thêm một phần trách nhiệm, thiếu mấy phần tự do. Nói thật, nàng không thích Địch Mân như vậy. Nàng càng ưa thích hắn sáng

sủa, yêu cười trước kia, cảm giác, đó mới là kiểu người thích hợp với Địch Mân. Nhưng, rất nhiều lúc, cũng không phải con người lựa chọn cuộc sống, mà là cuộc sống lựa chọn con người. Giống như Địch Mân, trở thành môn chủ Mặc Sát môn, không cần nghĩ cũng biết, sẽ có bao nhiêu áp lực. Địch Mân, lựa chọn Mặc Sát môn, ngươi hối hận sao? Tay, nhẹ nhàng vươn, vuốt ve mặt trắng nõn, phần tái nhợt kia, làm cho Tàn Nguyệt cảm thấy, đau lòng. . . . . Đúng, là đau lòng! Đau lòng Địch Mân đeo trách nhiệm trên lưng, cũng đau lòng, Địch Mân đi ra ngoài phải trải qua áp lực. Địch Mân tối hôm qua, rất là thất thường, hẳn là, đã xảy ra chuyện gì?

Xem thêm: diendan /viewtopic.php?f=170&t=90232

380. Chương 380: Trúng Độc 6

Cho tới bây giờ, chưa từng thấy hắn vội vã như vậy, Địch Mân, rốt cuộc tối hôm qua ngươi làm sao vậy. . . . . .

Tay không ý thức vuốt ve, quyến luyến bóng dáng trong trí nhớ, Tàn Nguyệt không chú ý tới, cặp con ngươi đen đột nhiên mở ra.

"Mân, vì sao?"

Tàn Nguyệt lẩm bẩm một. Nghe đau thương nói không nên lời, trong lòng Địch Mân đau xót, đột nhiên cắn tay nhỏ bé của Tàn Nguyệt, thân mình Tàn Nguyệt cứng đờ, hoảng sợ ngẩng đầu.

"Nguyệt Nhi, làm sao vậy?"

Không muốn nhìn thấy Tàn Nguyệt thương cảm, Địch Mân nhẹ giọng hỏi.

"Mân, ngươi đã tỉnh. . . . . ."

Trên mặt, bị bắt gặp xấu hổ, Tàn Nguyệt đỏ mặt, thẹn thùng nói không nên lời.

"Tối hôm qua, mệt ngươi, Nguyệt Nhi. . . . . ."

Trong mắt, hiện lên thương tiếc quen thuộc, thanh âm ám muội, giống như thuốc nhuộm tốt nhất, ửng đỏ hai gò má giai nhân.

"Mân, ngươi. . . . . ."

Cúi đầu, nàng thậm chí quên hỏi hắn, vì sao không muốn tháo mặt nạ xuống.

Địch Mân nhẹ nở nụ cười, nhìn bên ngoài hẳn là đã qua buổi trưa, mà hắn. . . . . .

Tay vươn đến trên mặt, chạm vào da thịt mịn màng kia, sắc mặt Địch Mân trầm xuống, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, nhìn mặt nạ vứt trên đất, hắn khẩn trương hỏi:

"Nguyệt Nhi. . . . . ."

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, thấy trên mặt của hắn, đã không có ý cười vừa rồi, trên mặt nguội lạnh, mang theo khẩn trương nàng không hiểu, nàng kinh ngạc hỏi:

"Mân, làm sao vậy?"

"Ngươi không. . . . . ."

Nhìn Tàn Nguyệt vô tội, câu nói kia, Địch Mân thế nào cũng không hỏi ra. Tay phủ trên mặt, khẩn trương vuốt ve chốc lát, đột nhiên phát giác, thì ra. . . . . .

Ha ha, trách không được như vậy, thì ra, hắn nằm nghiêng, mà vết sẹo, bị đè phía dưới.

Nhẹ nhàng thở ra thật dài, thanh âm của Địch Mân mang theo nhẹ nhàng nói không nên lời:

"Nguyệt Nhi, nên dậy rồi. . . . . ."

Nhớ lại tối hôm qua, trên mặt hơi hơi đỏ, rốt cục hiểu được Chanh Sát tại sao phải đưa mình lại đây.

Nàng cố ý, xuân dược nho nhỏ kia, cũng không nhất định phải dùng nữ nhân tới giải quyết.

Nhưng, thực vui mừng vì sự cố ý của nàng, nếu không phải tối hôm qua, hắn và Tàn Nguyệt không biết khi nào thì mới có thể phá tan phòng tuyến cuối cùng kia. . .

381. Chương 381: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 1

"Ta. . . . . Mân, ngươi trước lên. . . . . ."

Thân mình dưới chăn, hiện đầy dấu vết xanh tím, trên người đau nhức vô cùng, mà nàng vẫn không quen, ở trước mặt của hắn tự nhiên cởi áo nới dây lưng.

Nhìn bộ dạng thẹn thùng của Tàn Nguyệt, tâm tình Địch Mân sung sướng, trên mặt tuấn dật thiếu vài phần tái nhợt, có chút tinh thần hơn:

"Hay là Nguyệt Nhi ngủ tiếp trong chốc lát, ta kêu bọn họ đưq ít đồ đến dùng. . . ."

Cái gì, đây không phải muốn nói cho bọn họ biết, tối hôm qua nàng và hắn làm cái gì. . . .

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tàn Nguyệt thẹn thùng trùm kín đầu, Địch Mân ha ha cười, rất nhanh mặc quần áo chỉnh tề, cũng mang mặt nạ lớn.

"Nguyệt Nhi, ngươi chờ một lát, ta bảo bọn họ chuẩn bị nước ấm cho ngươi. . ."

Tối hôm qua, hắn trúng thuốc, có lẽ là làm nàng mệt, nước ấm, sẽ thoải mái nhiều ?

Nghe thanh âm khàn khàn kia, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, không nhìn thấy mặt nạ trên đất, mà Địch Mân cũng đã đi ra ngoài, trong phòng, quanh quẩn thanh âm vừa rồi của hắn. . . .

"Địch Mân, ngươi lại đeo mặt nạ lạnh như băng kia sao?"

Trong lòng đau xót, Tàn Nguyệt hít một hơi, rất hi vọng, có thể rời đi với Địch Mân lúc này. . . .

Nhưng, người kia có ân cứu mạng với Địch Mân, này. . . . . .

. . . . . .

Một đêm kia, giống như một hồi mộng xuân, triền miên ở trong trí nhớ hai người, hồi lâu vẫn chưa hề tan.

Địch Mân bận rộn nhiều việc, ngày đó đi ra ngoài, lúc trở lại là nửa tháng sau.

Mặc Sát môn không có mấy nữ tử, Chanh Sát bị ở lại trong môn, cùng Tàn Nguyệt, phòng ngừa nàng quá mức nặng nề.

Nhưng xưa nay Tàn Nguyệt yêu thích yên tĩnh, hơn nữa trong lòng lại đang lo lắng đến Địch Mân, bình thường nói chuyện lại càng ít.

"Tàn Nguyệt, nếu ngươi vẫn tiếp tục như vậy, sẽ sống được ít năm. . . ."

Chanh Sát thở dài, tuy rằng Tàn Nguyệt vẫn không nói qua cái gì, nhưng nàng hiểu được, nhíu chặt mày, là vì ai mà mặt nhăn.

"Chanh Sát, ta không sao!"

Trên mặt lộ ra cười mỏi mệt, cảm giác, nghề nghiệp sát thủ này, bình thường đều là bồi hồi ở bên bờ sinh tử, đầu đeo trên cổ, tùy thời đều có thể mất đi.

"Tàn Nguyệt, có muốn nhìn xem Mặc Sát môn không giống như vậy một chút không?"

382. Chương 382: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 2

Chanh Sát bỗng nhiên cười, ở trong ý thức của Tàn Nguyệt, chỉ sợ còn chưa hiểu biết Mặc Sát môn chân chính là dạng gì?

"Không giống như vậy?"

Nói thật, nơi này cho nàng cảm giác không khác một đại gia đình lắm, không thấy chém giết, không thấy nhiều vũ khí, thậm chí, không cảm thấy sát ý lạnh lùng kia!

"Đúng vậy, không phải ngươi nghĩ nơi này chính là toàn bộ Mặc Sát môn chứ?"

Chanh Sát kinh ngạc mở to mắt, Tàn Nguyệt khó hiểu gật đầu:

"Đúng vậy, nơi này không phải Mặc Sát môn chân chính sao?"

Chanh Sát lắc đầu, nặng than một tiếng, nói :

"Ngươi chờ một chút. . . . . ."

Khi nói chuyện, người giống như một trận gió bay ra ngoài, Tàn Nguyệt khó hiểu cười khổ một tiếng, nơi này không phải diện mạo chân chính của Mặc Sát môn, nàng đã nói, được xưng tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất, làm sao có thể yên tĩnh như vậy?

Sau một lúc lâu, Chanh Sát giống như như một trận gió thổi trở về, cầm trên tay một bộ quần áo màu đen, nói:

"Mau thay, ta dẫn ngươi đi nhìn xem. . . . . ."

Nhận quần áo, Tàn Nguyệt nghe lời thay xong, thân mình mỏng manh, quần áo xanh có vẻ càng thêm gầy, nổi bật lên sắc mặt xanh xao, càng thêm tái nhợt.

"Thư sinh yếu đuối. . . . . ."

Đánh giá Tàn Nguyệt, Chanh Sát thở dài nói:

"Bất quá không ngại, như vậy đi ra ngoài là được rồi. . . . . ."

Nắm tay Tàn Nguyệt, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, liền đưa Tàn Nguyệt ra ngoài mở mang tầm mắt đi!

Mặc Sát môn, không hổ là tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ, bước ra ngoài sân lớn, Chanh Sát cười đắc ý nói :

"Không biết chứ?"

Tàn Nguyệt lắc đầu, nàng đích xác là không ra ngoài, bên ngoài khắp nơi đều là đại thụ che trời, chỗ này, làm cho người ta có cảm giác giống rừng sâu núi thẳm.

"Nhắm mắt lại!"

Ôm eo nhỏ của Tàn Nguyệt, Chanh Sát thở dài:

"Phía trước có cơ quan, mở to mắt ngươi sẽ sợ. . . ."

Có lẽ, đây cũng là bí mật của Mặc Sát môn? Tàn Nguyệt không hỏi nguyên nhân, theo lời nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy thân mình đột nhiên bay lên trời, bên tai có gió vù vù thổi qua, lạnh lùng, lành lạnh . . .

383. Chương 383: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 3

"Được rồi. . . . . ." :

Qua chừng một giờ, Chanh Sát rốt cục hạ xuống đất, Tàn Nguyệt mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một toà thành kiến trúc hình tròn có đá vây quanh.

"Nơi này mới là Mặc Sát môn chân chính!"

Chỉ vào kiến trúc phía trước, Chanh Sát tự hào cười nói:

"Mà chỗ ngươi vừa ở, là chỗ nghỉ ngơi của môn chủ. . ."

Vậy sao? Trách không được nơi đó chỉ nhìn thấy vài người, vốn dĩ Tàn Nguyệt đã nghĩ, người Mặc Sát môn đâu? Bọn họ đã đi đâu?

"Chúng ta vào thôi, ta mang ngươi nhìn sân huấn luyện của Mặc Sát môn!"

Bước vào tòa thành, Tàn Nguyệt kinh ngạc, không nghĩ tới bên ngoài nhìn rất là thô ráp, bên trong thật đúng là đủ tráng lệ. Bất quá, cái này vẻn vẹn chỉ là chánh đường của Mặc Sát môn.

"Qua chánh đường này chính là hậu viện, hậu viện là nơi bọn họ nghỉ ngơi. Mà chánh đường lại chia làm bốn đường Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, bọn họ phân biệt phụ trách thu thập, huấn luyện, chấp hành, cung ứng, điều đó nói cho ngươi biết trong khoảng thời gian ngắn cũng không hiểu được, đi ra Bạch Hổ đường xem một chút đi!"

Vốn, nàng cũng có thể nói, nhưng hôm nay, đối mặt một người không biết chút nào về giang hồ, đàm luận điều đó, Chanh Sát đột nhiên cảm giác được, giải thích, là rất khó.

Nói chuyện không bằng đi xem, đưa nàng đi thăm một chút cũng tốt.

Dọc theo đường đi, ngẫu nhiên đụng phải vài người áo đen, thái độ bọn họ đối với Chanh Sát đều rất cung kính, thấy Chanh Sát đột nhiên đưa một người đến, bọn họ chỉ một chút ngoài ý muốn cũng không có, ngay cả mí mắt cũng lười nâng lên.

Trong lòng Tàn Nguyệt kinh ngạc, nhưng thấy đến gương mặt bọn họ đều lạnh lùng, biết đây có lẽ là vẻ tự vệ của bọn họ.

"Tàn Nguyệt, rất kỳ quái sao? Sát thủ là không có cảm tình, biết có thể khơi dậy hứng thú của bọn họ là cái gì không?"

Tàn Nguyệt nhẹ nhàng cười, nàng không phải sát thủ, cũng không hiểut bọn họ, cho nên lúc này nàng không biết.

"Con mồi!"

Ánh mắt Chanh Sát tối sầm lại, đôi mắt thâm trầm nhìn phía trước, âm thanh lạnh lùng nói:

"Có thể làm cho bọn họ cảm thấy hứng thú, chỉ có con mồi, cũng chỉ có con mồi, mới có thể khiến bọn họ hưng phấn lên. . . . . ."

Thân mình Tàn Nguyệt hơi run run, cố gắng kiên cường hỏi:

"Con mồi?"

384. Chương 384: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 4

"Con mồi? Con mồi là cái gì? Là chỉ người?"

"Đúng, con mồi là chỉ người, nhưng không phải người bình thường. Mục tiêu của chúng ta, cũng chính là muốn giết người, chính là con mồi!"

Chanh Sát thản nhiên cười, trong mắt mang theo sắc thá như mộng ảo:

"Bọn họ là mục tiêu của chúng ta, là đối tượng chúng ta muốn giết, cũng là con mồi của chúng ta. Trong mắt chúng ta con mồi thực sự muốn giết, cũng chỉ có hắn, quan tâm, cũng chỉ có hắn. . . . Đến khi. . . ."

Hai mắt tối sầm lại, Tàn Nguyệt nhịn không được run cả người, rất khó tưởng tượng, nếu bị người như vậy nhắm vào, cảm giác kia, đủ kinh tâm động phách . . .

"Đến khi cái gì? Đến khi người đó chết sao?"

Tàn Nguyệt run giọng hỏi.

"Đúng vậy, đúng là như thế. Hắn chết, chúng ta cũng không quan tâm nữa. . . ."

Trời ạ, đây là người nào? Sát thủ, Địch Mân về sau cũng sẽ là sát thủ như vậy sao?

"Được rồi, Tàn Nguyệt, nơi này chính là Bạch Hổ đường. Ngươi xem. . . ."

Chỉ chỉ nơi đang đánh nhau, Tàn Nguyệt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai người bọn họ cùng nhau, có rất nhiều người áo đen đang đánh.

"Chanh Sát, hắn đã bị thương. . . . . ."

Mặc dù không dùng vũ khí, chỉ là tay không vật lộn, nhưng thấy có người bị ném trên đất, khóe miệng tràn ra máu đỏ tươi, Tàn Nguyệt vẫn cảm thấy kinh hãi.

"Không có việc gì, một vết thương nhỏ, không chết được !"

Khi nói chuyện, chỉ thấy người ngã sấp xuống đứng lên, lau máu ở khóe miệng, một lần nữa xông tới, xoay thành một đoàn với người vừa đánh mình.

"Một vết thương nhỏ. . . ."

Một bên một nam tử lại ngã xuống, dường như hắn ngã có vẻ nặng nề, úp sấp trên đất gượng lên vài lần cũng không đứng dậy.

"Đương nhiên, bởi vì đây chỉ là tỷ thí cơ bản, khảo nghiệm thật sự ở phía sau."

Chanh Sát cười nhẹ, kéo Tàn Nguyệt tiếp tục đi về phía trước, đẩy một cánh cửa ra, một người áo đen đón chào:

"Chanh phó sứ, hôm nay ngươi muốn đích thân giám sát sao?"

Chanh Sát gật gật đầu, nhìn Tàn Nguyệt bên cạnh một cái, nói :

"Nàng cùng ta đi xem. . . ."

385. Chương 385: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 5

Chanh Sát giơ tay lên, tùy ý vỗ vài cái ở trên vách tường, tường đột nhiên vỡ ra, ba người bọn họ đi vào. . . . . .

"A. . . . . ."

Thanh âm thống khổ, vang loạn trong phòng, Tàn Nguyệt sợ tới mức che lỗ tai, không dám quay đầu đi.

Trên mặt người áo đen, lộ ra vẻ không có việc gì, Chanh Sát nhẹ cười:

"Nơi này có hai cửa khảo nghiệm, qua được mới là sát thủ thật sự. Nhìn thấy lúc này chỉ là cửa thứ nhất. . . . . ."

Cửa thứ nhất, trong lòng không nhịn được tò mò, Tàn Nguyệt sợ hãi mở mắt ra, chỉ thấy đây là một hình tròn, không quá lớn, trong đó có rất nhiều người đánh nhau, trên người của bọn họ, cơ bản đều có vết thương, đỏ rực, còn thấm máu.

Bọn họ ra sức đánh, không có tổ chức, không có kết cấu, ngã trên mặt đất cũng có, nhưng chỉ cần ngã xuống trong chốc lát dậy không nổi, sẽ có người áo đen đi lên kéo bọn họ rời đi, cũng chính là mất đi tư cách thăng cấp.

"Bọn họ sẽ chết sao?"

Nhìn thấy có thịt lộ ra, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy ghê tởm, mất rất nhiều khí lực mới kềm chế.

"Có lẽ. Nơi này không thể dùng vũ khí, nhưng cũng không nói, không thể lấy mạng người!"

Thanh âm của Chanh Sát bình thản, nghe không ra một tia dao động.

"Vậy như thế nào mới tính qua cửa này?"

"Ba người, ba người cuối cùng không ngã xuống, chính là ba người qua cửa. . . . ."

Tàn Nguyệt thở dài, người phía dưới rất nhiều, ít nhất cũng có hơn trăm người, mà qua cửa chỉ ba người, đúng thật là rất khó .

"Tàn Nguyệt, ngươi cảm thấy tàn khốc sao? Nhưng sau khi bọn họ rời khỏi đây, kẻ địch đối mặt có thể càng mạnh hơn, chỉ một chút không chú ý, sẽ mất đi tính mạng. Cho nên, phía sau nghiêm khắc, là vì tốt cho bọn họ. . . ."

Có lẽ là đúng, nghề nghiệp sát thủ này, đúng là rất nguy hiểm.

"Môn chủ thì sao? Môn chủ cũng phải trải qua như vậy sao? Còn ngươi nữa, ngươi cũng là như vậy đạt được?"

Vốn muốn hỏi Địch Mân, nhưng hiện tại Tàn Nguyệt đã biết rõ, tên Địch Mân này, là không thể lộ ra ngoài ánh sáng .

"Hắn? Không cần. Ta cũng từ nơi này đạt được. . . . . ."

Quen biết với Xích Sát, coi như là duyên phận, nếu như không có hắn chú ý, chỉ sợ đến bây giờ, nàng vẫn là một sát thủ nho nhỏ, cũng không lên nhiều chức như vậy.

386. Chương 386: Mặc Sát Môn Không Giống Như Vậy 6

"Vậy nhất định rất mệt, rất đau!"

Nhìn vết thương trên người bọn họ, Tàn Nguyệt đau lòng nhìn Chanh Sát, năm đó, nàng là một nữ tử yếu đuối, cũng là từ nơi này đi ra.

"Đều đã quên, kỳ thật nơi này còn dễ nói, cửa tiếp theo, mới là khó khăn nhất. . . ."

Trong lòng Chanh Sát ấm áp, đã bao nhiêu năm không ai nói với nàng, ngươi mệt không, ngươi đau không?

Đã quên, dường như không có, nhưng hôm nay, một câu của Tàn Nguyệt, một câu chân thành kia, thực sự khiến nàng cảm thấy mũi có chút cay cay.

"Cửa tiếp theo? Cửa tiếp theo là gì?"

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn vài người bị mang xuống, trong mắt hiện lên chút khó chịu.

"Cửa tiếp theo, cũng chính là cửa ải cuối cùng, phải cần không chỉ là bản lĩnh, võ công, còn có. . . ."

Trong mắt, hiện lên nhiều điểm thống khổ, lúc ấy, nàng thiếu chút nữa sẽ chết trên kia.

"Là cái gì?"

"Nhớ rõ lúc chúng ta đi, ngươi cảm thấy nơi này là chỗ nào?"

"Rừng cây. . . . . ."

Tàn Nguyệt khó hiểu trả lời.

"Đúng, cửa tiếp theo, chính là vứt hắn trong rừng cây, để cho hắn tự sinh tự diệt. . . . Qua một đêm, ngày hôm sau, còn sống là được. . . . . ."

"Cái gì? Vứt vào trong rừng cây, đây không phải là, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thú dữ ăn thịt sao?"

Tàn Nguyệt kinh ngạc lui về phía sau vài bước, không nghĩ tới một sát thủ nho nhỏ, trước khi giết người, cũng phải trải qua nhiều khảo nghiệm như vậy.

"Đúng, cho nên nói, không chỉ xem công phu của ngươi, còn phải xem vận khí . . . . . ."

Biến thái!

Muốn đánh nam tử nói chuyện thật ôn hoà kia, thật không biết, quy củ của hắn làm sao có thể biến thái như vậy!

Người đang trong rừng cây, đối phó một hai thú dữ có thể, nhưng muốn đối phó nhiều như vậy, vậy cũng thật . . . .

"Tàn Nguyệt, kỳ thật cũng không cđáng sợ như vậy. Ngươi xem, chỉ còn lại hơn mười người, rất nhanh sẽ ra ba người qua cửa hôm nay. . . ."

Tàn Nguyệt hoàn hồn, quả nhiên gặp trên trận đã ít người đi nhiều, nhưng, máu trên người bọn họ lại nhiều hơn, thật không biết, cũng không thấy bọn họ có vũ khí, như thế nào lại bị đả thương nhiều như vậy?

387. Chương 387: Địch Mân Trở Về 1

"Kỳ thật, con người chính là như vậy, yếu thua mạnh thắng, nếu người quá yếu, sẽ bị người mạnh ăn. Đúng rồi, nếu ngươi biết, ban đầu là ai làm hại tướng công của ngươi rơi xuống vực, ngươi sẽ làm như thế nào?"

Chuyện kia, không biết Địch Mân có nói với Tàn Nguyệt không? Chanh Sát nhìn Tàn Nguyệt, chỉ thấy nàng kích động bắt lấy tay nàng, hỏi:

"Cái gì, ngươi biết là ai làm?"

"Tàn Nguyệt! Chanh Sát, sao ngươi mang Tàn Nguyệt tới nơi này?"

Không vui trừng mắt Chanh Sát, hắn trở về lại không thấy bóng dáng hai người, hắn biết, Chanh Sát có thể tới nơi này .

"Môn chủ, ta chỉ sang đây xem xem. . . Đúng, sang đây xem xem, các người tán gẫu, ta đi trước. . ."

"Môn chủ. . . . . ."

Hắc y nhân vội cúi người, Địch Mân khoát tay, trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt một cái, không vui nói:

"Đi!"

Hắn tức giận?

Tàn Nguyệt khó hiểu nhìn bóng lưng lạnh lùng kia, nàng cũng chỉ là sang đây xem, hắn còn tức giận ?

Keo kiệt!

Trong lòng oán trách, nhưng lại cũng không dám đi chậm, nhưng đi một hồi, Tàn Nguyệt sớm thở hồng hộc.

"Chậm một chút!"

Địch Mân quay đầu, thanh âm bỗng dịu dàng rất nhiều, bước chân cũng chậm đi. Trong lòng Tàn Nguyệt ngọt ngào, vui tươi hớn hở đi theo.

Đi khỏi thành, Địch Mân ôm lấy Tàn Nguyệt, hơi chút đề khí, hai người liền bay lên. Lần này Tàn Nguyệt không nhắm mắt, nhìn cây cối dưới thân bay qua, thở dài:

"Địch Mân, ngươi thật lợi hại. . . . ."

"Tàn Nguyệt, sao ngươi tới nơi này?"

Sắc mặt không dịu đi, thêm một phần lo lắng, hắn gặp qua nhiều mưa gió, trường hợp như vậy, đối với hắn mà nói, cũng không xa lạ, nhưng Tàn Nguyệt. . .

Nàng chưa từng gặp qua điều này, sợ sẽ…

"Kỳ thật, Mân, ta từng tận mắt thấy, có người ở trước mặt của ta chết đi, ngươi tin không?"

Mu bàn tay căng thẳng, Tàn Nguyệt đau nhíu mày, nàng biết, Địch Mân là vì nàng mà đau lòng.

"Khi nào?"

Ánh mắt lạnh lùng, Địch Mân có loại xúc động khát máu. Tàn Nguyệt của hắn, khi nào trải qua chuyện tàn nhẫn như vậy?

388. Chương 388: Địch Mân Trở Về 2

"Khi ngươi không ở đây. Là khi ta không có cục cưng, ta từng bệnh nặng một hồi, lúc ấy nằm mộng rất kỳ quái, mơ thấy ngươi, cục cưng, còn có nương của ta. Nương ta kể, nàng oan uổng mà chết, mà ngươi cũng bỏ đi không rõ ràng, cục cưng đi càng oan ức. Ta muốn báo thù cho các ngươi, muốn. . Vì thế, ta trở lại Tướng phủ, muốn hạ độc Hạo Nguyệt, độc chết con của nàng, cũng tại thời điểm đó, có người muốn giết ta. Nhớ rõ đó là nửa đêm, ta ngủ mơ mơ màng màng, nghe được tiếng đánh nhau, có người muốn giết ta, còn có người muốn cứu ta.."

"Tàn Nguyệt. . . . ."

Ôm nàng thật chặc, trong lòng Địch Mân rất đau, rất áy náy, hắn không bảo vệ nàng cho tốt, là hắn sai.

"Đều đã qua, ta muốn giúp các ngươi báo thù, nhưng cố gắng rất lâu, ta mới phát hiện, sức lực một mình ta quá nhỏ, quá nhỏ. . . ."

Ánh mắt tối sầm lại, Tàn Nguyệt thở dài, Địch Mân thở dài:

"Giao cho ta, đều giao cho ta. . . . ."

Mối thù của hắn, hắn sẽ báo, nhưng hài tử của hắn, hài tử vô tội kia, thật sự cứ như vậy chết oan sao?

Lâm quý phi, thái tử, bọn họ đều đáng chết, Lâm gia nên bỏ, nhưng hoàng thượng thì sao?

Giống như Thanh thúc nói, nếu hoàng thượng không phải một mặt thiên vị thái tử, thiên vị Lâm quý phi, làm sao có thể xuất hiện cục diện như thế?

Trong triều đình, người bởi vì Lâm quý phi mà chết, làm sao dừng lại ba người hai người?

Thật sự phải làm như thế sao? Một người không tốt, thiên hạ sẽ đại loạn.

Thái tử chết, Ngũ hoàng tử thích hợp sao? Ngũ hoàng tử tâm tư cẩn thận, nhưng cũng người là lòng dạ độc ác, nếu hắn cầm quyền, đến cuối cùng. . .

Ngoài hắn, chỉ có Hiên Vương, Hiên Vương nhân từ, cũng chưa từng có lòng tham chính, tâm tư của hắn, không ở triều đình, người như vậy cũng không thích hợp cầm quyền, làm sao bây giờ?

Có lẽ, hoàng gia thật sự có thể vô tình với hắn, nhưng hắn, dù sao cũng là người Đại Quân vương triều, nói như thế nào cũng không thể làm một loạn thần tặc tử. . .

Tâm loạn như ma, không thể suy nghĩ!

"Mân, nói cho ta biết, có phải ngươi biết ai muốn trừ bỏ ngươi hay không? Rốt cuộc là ai muốn hại chết ngươi?"

Nhìn đôi mày đậm nhíu lại cùng một chỗ kia, Tàn Nguyệt đau lòng hỏi.

Địch Mân, căn bản hắn cũng không đắc tội ai, làm sao có thể. . . .

389. Chương 389: Phát Hiện

"Nguyệt Nhi, chuyện này, ngươi không cần nhúng tay. . . . . ."

Địch Mân thở dài, hai người tới phòng ngủ, Địch Mân nằm dài trên giường, thở dài:

"Ta mệt mỏi quá, nghỉ một lát trước. . . . . ."

Vốn dĩ, trở về muốn nghỉ ngơi, nhưng vừa thấy Tàn Nguyệt không ở đây, hắn sốt ruột chạy đi ra ngoài, hắn đã năm ngày không chợp mắt.

"Hử. Mân, nơi này không có người ngoài, ngươi hãy tháo mặt nạ xuống?"

Hắn mang theo, ngủ cũng ngủ không tốt, sắc mặt Địch Mân tối sầm lại, nhìn con ngươi thân thiết của Tàn Nguyệt, nói:

"Ngươi nên kéo rèm cửa sổ. . . . . ."

Tàn Nguyệt theo lời đứng dậy, nhẹ nhàng kéo kín rèm cửa, che khuất ánh mặt trời có chút mạnh mẽ, khi trở về, Địch Mân sớm tháo mặt nạ xuống, nhắm mắt ngủ.

Cẩn thận ngồi vào bên giường, cẩn thận quan sát gương mặt Địch Mân, Tàn Nguyệt nhẹ nhàng hôn lên mặt, Địch Mân thuận thế đưa tay lên, Tàn Nguyệt liền ngã sấp xuống ở trên giường.

Nàng cũng có chút mệt mỏi mà? Cởi áo khoác, Tàn Nguyệt cũng chui vào trong chăn, nghe tiếng tim đập trầm ổn kia, một trận ủ rũ đánh úp lại, Tàn Nguyệt cũng ngủ. . . .

Địch Mân đi ra ngoài nửa tháng, mỗi ngày nàng ngủ không sâu, nay tựa vào trong lòng Địch Mân, Tàn Nguyệt ngủ vô cùng ngọt ngào.

Khi tỉnh lại, đã là sáng ngày thứ hai, Địch Mân chưa tỉnh lại, vẫn ngủ say sưa như cũ.

Tàn Nguyệt cười hạnh phúc, thắt lưng bị hắn ôm chặt, muốn rời giường, tất nhiên sẽ làm tỉnh hắn.

Nhìn hắn mỏi mệt như vậy, Tàn Nguyệt nhẹ cười, dựa vào trong ngực hắn, đếm nhịp tim đập của hắn.

Sắp tỉnh, Địch Mân bỗng nhiên xoay người một cái, mặt hướng vào bên trong, bàn tay to bên hông cũng lỏng ra. . . .

Tàn Nguyệt cười cười, vội ngồi dậy, muốn mặc quần áo xuống giường, nhưng nhìn thấy mặt Địch Mân thì đột nhiên sửng sốt. . . . . .

Vết sẹo, một vết sẹo thật lớn!

Từ tóc mai đến đuôi mắt, dài khoảng bốn năm chỉ, nghiêng nghiêng để ngang trên mặt, chiếm cứ nửa khuôn mặt. . . . . .

Địch Mân, trách không được ở trước mặt nàng không tháo mặt nạ xuống, trách không được không muốn để cho nàng nhìn thấy hắn, chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân của hắn sao?

Vết sẹo dài như vậy, hình như cũng không mỏng, lúc trước, khi bị thương, nhất định là rất đau.

Mân. . . . . .

390. Chương 390: Phát Hiện 2

Trong lòng lặng yên gọi mấy lần, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, chua chát rơi, trong lòng rất đau . . .

"Nguyệt Nhi, tại sao khóc. . . . . ."

Nghe được tiếng nức nở, Địch Mân vội mở mắt ra, nhìn Tàn Nguyệt khóc đầy nước mắt, trên mặt dần hiện ra một tia mê mang. . . . . .

"Mân. . . . . ."

Tàn Nguyệt gục xuống, gắt gao ôm lấy Địch Mân, thanh âm mang theo ý khóc nồng đậm.

"Tàn Nguyệt, làm sao vậy?"

Bối rối ôm Tàn Nguyệt, trên mặt ẩm ướt làm cho Địch Mân thanh tỉnh rất nhiều, hắn bỗng nhiên buông tay ra, đẩy Tàn Nguyệt ra một chút, trên mặt lộ ra ảo não tái nhợt:

"Nguyệt Nhi, ngươi đã thấy được?"

Tay, cơ hồ là vô ý thức vuốt ve trên mặt, trong lòng Địch Mân đau xót, hiện tại hắn quá mức xấu xí, điều này làm cho Tàn Nguyệt chấp nhận hắn như thế nào?

Hắn vốn tính, chờ đủ một năm, vết sẹo trên mặt được bỏ, mới nói cho nàng biết .

Đều nói nữ nhân thích dung nhan của mình, kỳ thật nam nhân, cũng vì nữ nhân mình yêu mà để ý dung mạo của mình?

"Mân, lúc ấy nhất định là rất đau. . . . . ."

Tàn Nguyệt vươn tay, bỏ bàn tay to của Địch Mân ra, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo dài kia. Vết sẹo này, thật là xấu, cũng rất khó coi, trên mặt màu trắng, một đạo sẹo dài hồng tím, giống như một con giun bò trên mặt, khiến người ta nhìn cảm thấy sợ hãi. . .

"Tàn Nguyệt, đừng nhìn. . . . . ."

Lấy tay Tàn Nguyệt ra, Địch Mân nhặt cái mặt nạ bên cạnh muốn đeo lên, Tàn Nguyệt bắt lấy tay Địch Mân, nhỏ giọng nói:

"Mân, không . . . . ."

Thân mình Địch Mân cứng đờ, nhưng chỉ là trong nháy mắt, hắn thở dài:

"Rất xấu. Tàn Nguyệt, đừng nhìn. . . . . ."

"Không, Địch Mân, nhất định rất đau?"

Thương yêu vuốt ve vết sẹo, Tàn Nguyệt thở dài:

"Vốn dĩ ta còn nghĩ, từ chỗ cao như vậy rơi xuống, có thể để lại di chứng gì không? Thấy ngươi còn tốt, không có chuyện gì, trong lòng của ta còn cảm thấy có chút bất an. . . ."

Vết sẹo bình thường, không phải là màu này, nhưng trên mặt Địch Mân, màu sắc đậm như vậy, có phải hay không. . .

"Mân, tại sao có màu này, có phải. . . Ngươi trúng độc?"

391. Chương 391: Phát Hiện 3

Tàn Nguyệt run run nhìn Địch Mân, có phải là như vậy hay không?

Trong tình hình chung, da người không thể nào là dạng này, màu sắc như vậy, chỉ có thể nói là trúng độc.

"Nguyệt Nhi, không có chuyện gì. . . . . ."

Trúng độc? Có thể là vậy, nhớ đến lúc ấy Thanh thúc nói, độc tố đều tụ trên mặt, phải từ đây từ từ bài tiết sạch sẽ, bằng không, sẽ làm ảnh hưởng đến não.

Ai bảo, lúc trước hắn bị thương nặng nhất, là đầu ?

Thanh thúc nói, nơi tốt nhất, chính là miệng vết thương này, cho nên hắn cũng không phản bác, lúc này sẽ cùng toan tính.

Kỳ thật, vết sẹo này cũng không phải không biến mất, bất quá là phải cần một khoảng thời gian mà thôi.

"Mân, nếu đây là nguyên nhân ngươi muốn mang mặt nạ, ta chỉ cầu ngươi, lúc trở về không cần đeo mặt nạ được không? Mân, ta không muốn . . . . ."

Thanh âm Tàn Nguyệt trầm thấp, Địch Mân đau lòng, cũng đau lòng hắn săn sóc mình.

"Nguyệt Nhi, không cần, không thể. . . . Ta biết vết sẹo này rất khó coi, ta nên mang theo. . ."

"Không. . . . . ."

Che miệng Địch Mân, Tàn Nguyệt thở dài, bất mãn hỏi:

"Mân, ta hỏi ngươi, nếu hủy dung là ta, ngươi có thể không để ý tới ta, không thương ta hay không? Nếu ta bị thương, trên mặt của ta biến thành như ngươi vậy, ta cũng muốn đeo mặt nạ, ngươi mới có thể đối mặt ta sao?"

"Nguyệt Nhi, chúng ta không giống, không giống nhau. . . . Ngươi khác, khác. . . ."

Địch Mân kích động bắt lấy tay Tàn Nguyệt, mặc kệ Tàn Nguyệt thế nào, hắn cũng sẽ không bỏ rơi Tàn Nguyệt, sẽ không buông tay nàng, sẽ không không cần nàng.

Tựa như trước kia khi còn chưa gặp Tàn Nguyệt, biết rõ Tàn Nguyệt có nhiều lời đồn đãi như vậy, biết rõ thái tử cùng Ngũ hoàng tử rắp tâm bất lương với Tàn Nguyệt, nhưng hắn vẫn không bỏ nàng được, vẫn yêu nàng.

"Mân, giống nhau, ta yêu ngươi, giống như ngươi yêu ta, chúng ta cùng nhau nghĩ cách trị khỏi. Cho dù, thật sự trị liệu không khỏi, vậy cũng không sao, ngươi là Địch Mân của ta, vĩnh viễn đều là nam nhân ta yêu. . ."

Môi, bỗng nhiên áp xuống, có lời gì, lời ngon tiếng ngọt thật sự mê người hơn? Có lời gì, say lòng người hơn bộ dạng chân thành của Tàn Nguyệt?

392. Chương 392: Phát Hiện 4

Nóng bỏng ôm lấy hắn, tinh tế rên rỉ tràn ngập ở bên trong, rất nhanh liền tràn ngập chung quanh bọn họ, quần áo chậm rãi rơi xuống, màn nhẹ buông ra, che ám muội trong phòng. . . .

Ngoài cửa sổ, mặt trời sớm lên cao, ánh mặt trời nghịch ngợm, từ cửa sổ xuyên thấu qua rèm cửa, nhưng như thế nào cũng không nhìn trộm được ngọt ngào bên trong. . . .

****

Thay mấy bộ quần áo, nhưng như thế nào cũng không che hết vết đỏ xấu hổ bên cổ. Tàn Nguyệt thở dài, như vậy làm sao nàng đi ra ngoài, bị Chanh Sát nhìn thấy, chẳng phải là sẽ cười chết. . .

Phì một tiếng, có người rất không hợp bật cười.

Tàn Nguyệt quay đầu, nhìn người tựa bên giường, lẩm bẩm cả giận nói:

"Ngươi còn cười! Đều tại ngươi, người ta phải làm sao đi ra ngoài gặp người . . . . . ."

Vết sẹo như vậy, chỉ ở một bên mặt, khi nhìn thấy gương mặt, căn bản cũng nhìn không thấy cái gì. Nhìn mặt Địch Mân cười nhạt, Tàn Nguyệt làm sao có thể thật sự tức giận ?

"Nguyệt Nhi, ngươi sợ cái gì?"

Thấy bộ dạng nàng không được tự nhiên, sao cảm giác hai người bọn họ đang yêu đương vụng trộm? Ai, bọn họ cũng chỉ là nam nữ hoan ái, không phải là yêu đương vụng trộm được không?

Hơn nữa, hiện tại bọn họ là vợ chồng, giữa phu thê, làm chuyện cực kỳ thân mật, đây không phải là rất bình thường sao?

"Chanh Sát, nàng nhất định sẽ giễu cợt ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt đỏ mặt, Chanh Sát luôn thích chọc nàng, nàng không cần như vậy đi ra ngoài?

"Chúng ta là vợ chồng, đây không phải rất bình thường sao? Hơn nữa, Nguyệt Nhi, ngươi còn thiếu ta đứa bé . . . . . ."

Bỗng nhiên, ý thức được mình đang nói cái gì, ánh mắt Địch Mân tối sầm lại, trên mặt Tàn Nguyệt cũng ảm đạm, đứa nhỏ, cuộc đời này của nàng, chỉ sợ là vô duyên với đứa nhỏ?

"Nguyệt Nhi, ngươi đói bụng không? Chúng ta nên đi ra ăn cơm. . . . . ."

Cuống quít chuyển đề tài, chính là thương cảm Tàn Nguyệt, cũng không cảm giác được lo lắng của Địch Mân, nàng luôn nghĩ, có nên nói cho Địch Mân chuyện kia hay không?

Cùng một chồng với người khác, nàng làm không được, mà để cho Địch gia tuyệt hậu, nàng cũng làm không được, chẳng lẽ, kết quả cuối cùng của nàng, cũng chỉ có rời khỏi Địch Mân sao?

393. Chương 393: Phát Hiện 5

"Nguyệt Nhi. . . . . ."

Lại gọi một tiếng, Tàn Nguyệt rốt cục phục hồi tinh thần lại, hai mắt quyến luyến nhìn Địch Mân, muốn nói cho hắn biết chân tướng, mới biết lại khó khăn như thế.

"Nguyệt Nhi, đói bụng sao?"

Tàn Nguyệt cũng không nói cho hắn biết chuyện kia, hắn cũng không muốn vạch trần, yêu nàng rất tự nhiên, mà nàng không nói ình, hẳn là cũng có ý tưởng của nàng.

"Có chút đói bụng, chúng ta đi ra ngoài đi. . . . . ."

Miễn cưỡng tươi cười, Tàn Nguyệt đứng dậy, Địch Mân vội đi tới, trên mặt lại mang theo mặt nạ đồng màu xanh kia, thanh âm nghe qua, khàn khàn không hiểu:

"Nguyệt Nhi, có chuyện gì đều phải nói cho ta biết, đừng buồn ở trong lòng mình. . . ."

Tàn Nguyệt gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

"Ta biết."

Biết rồi, vẫn là không dám nói, có hắn cuộc sống quá mức hạnh phúc, mặc dù có lo lắng, không hề yên tĩnh, nhưng càng nhiều, cũng là ngọt ngào, hạnh phúc. . . .

"Đi thôi, không thể để nương tử của ta đói . . . ."

Nghe thanh âm khôi hài kia, giống như lại nhớ tới rất lâu rất lâu trước kia, thời điểm Địch Mân còn chưa ra chiến trường. Tàn Nguyệt thở dài, nên hỏi Chanh Sát một chút cho rõ, thuốc mình uống qua, uống qua bát thuốc kia, rốt cuộc có thể hay không. Nếu như có thể, vậy còn được, nếu không thể, vậy cũng phải. . .

"Tàn Nguyệt, cổ của ngươi, đây là gì . . . ."

Khi thấy Địch Mân, Chanh Sát cũng thành thành thật thật, thậm chí là nhìn không chớp mắt, làm như căn bản cũng không nhìn thấy Tàn Nguyệt.

Nhưng Địch Mân vừa đi, nàng cũng rất nhiều chuyện hỏi.

"Chanh Sát, ngươi. . . . . ."

"Ha ha, muỗi cắn, nhất định là muỗi cắn, đúng không. . . ."

Tàn Nguyệt cúi đầu, mặt đỏ thiếu chút nữa có thể chảy ra nước. Nhưng trải qua như vậy, tựa hồ cũng chấp nhận trong lời của Chanh Sát.

"Wow, không thể nào? Ta đây thông minh không? Đã đoán đúng, đã đoán đúng, đúng hay không?"

Hưng phấn xoay một vòng, Chanh Sát cười nói:

"Một con muỗi thật lớn. . . . ."

Tàn Nguyệt rốt cục ngẩng đầu, liếc Chanh Sát khinh thường:

"Tốt, ta nhất định sẽ đem lời ngươi nói..., nói cho hắn biết . . . . . ."

394. Chương 394: Phát Hiện 6

Hừ, vừa rồi khi Địch Mân ở đây, làm sao ngươi cũng không dám nói như vậy?

Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống của Chanh Sát, Tàn Nguyệt cười nhạt nói:

"Chanh Sát, ta muốn hỏi ngươi chuyện này, ngươi có thể giúp ta giữ bí mật không?"

Chanh Sát vội vàng gật đầu: "Vừa rồi là vui đùa, chỉ là vui đùa mà thôi. Tàn Nguyệt, đi, chúng ta đi ra ngoài, ngươi cứ việc hỏi là được. . . ."

Kỳ thật Tàn Nguyệt cũng rất giả dối, hiện tại nàng là môn chủ phu nhân, mặc dù không sáng tỏ, nhưng cũng không phải tội nhân.

"Ừ, tốt!"

Hai người tùy ý đi trên đường, Tàn Nguyệt biết, nơi này trừ bỏ phái người cố định đến quét dọn ra, bình thường có thể tới, cũng chỉ có Địch Mân cùng vài phó sứ, cho nên nơi này rất an toàn, căn bản cũng không có người ngoài.

"Để ta đoán xem, ngươi muốn hỏi chuyện Địch Mân, hay là chuyện của ngươi? Ừm, sắc mặt đỏ bừng, hẳn là chuyện của ngươi?"

Chanh Sát nghịch ngợm cười, tiếp xúc với Tàn Nguyệt Nhiều rồi, không biết về sau ra ngoài, nàng có thể còn đủ tư cách là một sát thủ không?

Có còn không? Cười nhiều, tình cảm cũng phong phú, đi ra ngoài làm sao lãnh huyết vô tình?

"Đúng, cũng không hoàn toàn đúng. Ta muốn biết. . . ."

Tàn Nguyệt thở dài, rất thích tính tình Chanh Sát, tuy rằng nàng thường xuyên trêu cợt nàng.

"Chậc chậc, ngươi nữ nhân này, thật đúng là đủ lòng tham. . . ."

Chanh Sát thở dài:

"Ngươi muốn biết tình huống thân thể Địch Mân?"

Tàn Nguyệt gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

"Ta còn muốn biết, người hại hắn là ai!"

"Nếu ta nói là thái tử, Lâm quý phi, ngươi có tin không?"

Chanh Sát nhíu lông mày, cẩn thận quan sát biểu tình của Tàn Nguyệt.

Thái tử? Lâm quý phi?

Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng, trên mặt mang ý buồn:

"Tin, ta tin! Thì ra bên ngoài nói là thật, thật sự ta là sát tinh chuyển thế!"

"Tàn Nguyệt, không cần chuyện gì cũng ôm vào người mình, được không? Đây không phải là lỗi của ngươi, sao có thể oán ngươi?"

Chanh Sát nắm chặt tay Tàn Nguyệt, không đành lòng nàng tự trách như thế.

395. Chương 395: Phát Hiện 7

"Nhưng đây có liên quan tới ta. Chanh Sát, Địch Mân không đắc tội thái tử. . . ."

Tàn Nguyệt lắc đầu, khi thật sự biết là chính mình hại Địch Mân, thì ra tâm đúng là đau như vậy.

"Tàn Nguyệt, ta cũng không biết nên nói ngươi như thế nào. Ta cũng biết thái tử có ý với ngươi, nhưng sao ngươi không suy nghĩ, vì một nữ nhân, đáng giá để hắn ám sát một đại tướng quân triều đình sao?"

Tàn Nguyệt ngẩn ra, Chanh Sát nói rất đúng, nhưng, tại sao bọn họ phải giết Địch Mân?

"Nguyên nhân tạm thời còn chưa tra được, nhưng tuyệt đối không phải đơn giản như ở mặt ngoài nhìn thấy. Thái tử, đắc tội Mặc Sát môn, chúng ta sẽ không bỏ qua hắn. . ."

Hai mắt Chanh Sát lạnh lùng, Tàn Nguyệt cảm thấy trên người lạnh lẽo, sát thủ chính là không giống như vậy, khí thế kia, thật không phải người bình thường có thể so sánh. . .

"Vậy thân thể Địch Mân? Hắn bây giờ không phải còn chưa có hoàn toàn bình phục?"

Một vấn đề hỏi xong, nàng giống như cũng không giúp được bao nhiêu việc.

"Hắn trúng độc, độc tố chưa trị sạch. . . . ."

Chanh Sát thở dài:

"Bất quá, môn chủ đã khống chế được, qua một năm nữa, có lẽ có thể khôi phục bình thường!"

Một năm, thời gian không phải quá dài, nhưng không phải ngắn, có phải nàng có thể cùng Địch Mân một năm hay không?

"Phải một năm sao? Cũng được! Ta đây thì sao? Ta về sau, thật không có hy vọng sao?"

Nâng con ngươi ưu thương lên, kỳ thật nàng không có việc gì là tốt rồi, nàng không có việc gì, cũng đã tốt lắm. . . .

"Tàn Nguyệt, không cần bỏ cuộc, ta sẽ giúp ngươi chữa khỏi. . ."

Cảm nhận được lo lắng của Tàn Nguyệt, Chanh Sát giữ chặt tay Tàn Nguyệt, nhẹ giọng an ủi.

"Chanh Sát, ý của ngươi là có cơ hội? Có thể cho ta kỳ hạn không? Phải bao lâu? Ước chừng phải bao lâu mới có thể biết kết quả cuối cùng. . . . ."

Những lời này hỏi lên, không biết cần bao nhiêu dũng khí, thời điểm thanh âm phát ra, Tàn Nguyệt có thể cảm thấy, cả trái tim của nàng, đều hơi hơi run rẩy. . . .

"Hai năm, hai năm là có thể biết. . . . . ."

Không thể nói, cũng không nhẫn tâm nói.

Kỳ thật, không cần hai năm, chỉ cần hai tháng, có thể biết kết quả cuối cùng. . . .

Nhưng kết quả kia, có lẽ quá mức tàn khốc, nàng chỉ có thể tranh thủ thêm chút thời gian cho bọn họ. . . .

396. Chương 397: Không Màng Sinh Tử 2

Ngọc di, nữ tử xinh đẹp và dịu dàng kia, nghĩ đến nàng, trong lòng Địch Mân liền nhu hòa rất nhiều.

Người, kỳ thật có nhiều khi, cũng phải cần duyên phận, giống như Ngọc di kia, chỉ gặp một lần hắn liền thích nàng, cái loại này giống như quyến luyến nhìn thấy người thân, như thế nào cũng không che hết .

"Được. . . . . ."

Tàn Nguyệt vui vẻ cười, thật ra cũng không có cái gì thu thập, cầm lên mấy bộ quần áo, đi theo Địch Mân đã đi ra ngoài.

Quay đầu, quyến luyến nhìn nơi sinh hoạt đã lâu một cái, Tàn Nguyệt thở dài, bỗng nhiên trong lúc đó, có loại cảm khái từ nay về sau đi rồi, sẽ không về được.

"Làm sao vậy, Nguyệt Nhi? Không thoải mái sao?"

Nhìn sắc mặt Tàn Nguyệt tái nhợt, Địch Mân lo lắng hỏi.

"Không phải, không ngại, ta chỉ cảm thấy, có chút bất an. . . ."

"Không có việc gì, rất nhanh sẽ trở về . . . . . ."

Vậy sao? Thật sự là nàng quá đa tâm sao? Địch Mân, tuy rằng cũng bị thương, nhưng nàng tin tưởng, hắn sẽ bảo vệ mình, vĩnh viễn đều biết. . .

Tàn Nguyệt xoay người, nhìn thấy trước mắt bỗng nhiên xuất hiện con ngựa cao to, lo lắng nhìn Địch Mân.

Lớn như vậy, nàng còn chưa từng cưỡi qua ngựa? Địch Mân không phải là muốn cưỡi ngựa chứ? Nhưng nàng không biết cưỡi ngựa .

"Đừng lo, có ta đây?"

Ôm lấy Tàn Nguyệt, Địch Mân nhanh nhẹn lên ngựa, Tàn Nguyệt an vị trước người hắn, vừa vặn chuyển qua trong ngực của hắn.

"Mân. . . . . ."

Không dám nhìn xuống dưới, ngồi cao như vậy, trong lòng cảm thấy hơi sợ .

"Nguyệt Nhi, mở mắt ra, không cần lo lắng. . . . . ."

Hai chân dùng sức một cái, ngựa hí kêu một tiếng, giơ móng trước lên chạy. . .

"Nguyệt Nhi, sợ sao?"

Bàn tay to dùng sức ôm eo nhỏ của Tàn Nguyệt, khiến cả người nàng đều áp vào trên người của mình. Mùi thơm của cơ thể quen thuộc, xuyên thấu qua mặt nạ truyền vào, vờn quanh ở mũi Địch Mân, thật lâu không tan đi.

"Có chút. . . ."

Ở trước mặt của hắn, Tàn Nguyệt cực ít nói dối, lúc này, mặc dù nàng nói không sợ, nhưng cảm giác run nhè nhẹ kia, vẫn có thể khiến Địch Mân cảm giác được.

"Không ngoan . . . Nguyệt Nhi, ta nói rồi, tất cả có ta, không phải sợ. . . ."

397. Chương 398: Không Màng Sinh Tử 3

Tàn Nguyệt gật gật đầu, thân mình càng dán chặt Địch Mân, nhỏ giọng nói:

"Mân, lần này ra ngoài, Nguyệt Nhi cảm thấy rất bất an, thật giống như, như vậy vừa đi, Nguyệt Nhi liền vĩnh viễn không thấy được ngươi. . . ."

Thanh âm của Tàn Nguyệt tuy nhỏ, nhưng Địch Mân vẫn nghe thấy, chỉ là đến bên kia một chuyến mà thôi, không nghĩ tới trong lòng Tàn Nguyệt sẽ bất an như vậy.

Chợt nhớ tới, lần đó Thanh thúc, tại sao phải muốn đưa Tàn Nguyệt cùng đi?

Bọn họ là ân nhân cứu mạng của hắn, bảo hắn đi qua cũng không kỳ lạ, có thể trách thì trách, tại sao phải bảo mình mang theo Tàn Nguyệt?

Còn có tên của hắn, hắn nói là hắn mộng du nói ra, thật sự là mộng du nói ra sao?

Khi một người mộng du, thật sự có thể nói ra tên mình?

Nếu hắn nói đúng Tàn Nguyệt, vậy còn có thể. Hoặc là nói đúng phó tướng của hắn cũng có khả năng, nhưng gọi mình, vậy thật. . . .

Ngựa đột nhiên dừng lại, Tàn Nguyệt vừa mới thích ứng cưỡi ngựa hoảng sợ, nàng khó hiểu ngẩng đầu, hỏi:

"Mân, làm sao vậy?"

"Nguyệt Nhi, ta muốn hỏi ngươi chuyện, lúc ấy bọn họ làm sao có thể nghĩ rằng thi thể là của ta?"

Tàn Nguyệt nói là không tin, nhưng đó là trực giác, nhưng ở mặt ngoài, nàng cũng tin tưởng.

"Mân, làm sao vậy?"

Tàn Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu, không rõ Địch Mân tại sao phải đột nhiên hỏi vấn đề này.

"Tàn Nguyệt, tình huống lúc đó, ngươi có thể lặp lại lần nữa không?"

Tàn Nguyệt nhíu nhíu mày, thấy bộ dạng vội vàng của Địch Mân, hẳn là nhớ tới điểm gì không đúng. Tàn Nguyệt thở dài, nay nhớ tới một màn ngay lúc đó, trong lòng vẫn là đau đòi mạng.

"Ngươi nói, bởi vì bớt?"

Tàn Nguyệt gật gật đầu, bi thanh nói :

"Bộ mặt đã nhận không rõ, chỉ là khi rơi núi cũng chỉ có mình ngươi, bọn họ đều nói là ngươi. Ăn mặc, cái đầu, thân thể cái gì cũng không khác, cho nên, ta chờ đợi duy nhất là trên người không có bớt, nhưng khi. . . ."

Câu nói kế tiếp, Tàn Nguyệt một câu cũng nói không được, tuy rằng hiện tại Địch Mân sống rất tốt, vừa vặn làm một sát thủ, tùy thời cũng có thể gặp chuyện không may, trong lòng của nàng, khi nào từng thực sự an tâm?

398. Chương 399: Không Màng Sinh Tử 4

Những mưa gió, sóng to gió lớn, Tàn Nguyệt cho tới bây giờ chưa từng chờ đợi, nàng thích ngày thật yên lặng.

Nguyện một lòng với người, người già không chia lìa, đây mới là lý tưởng cuộc sống của nàng. . . .

Nhưng nay xem ra, giấc mộng này chung quy là mộng tưởng, không có khả năng trở thành sự thật . . . . . .

Địch Mân đang trầm tư, hắn không chú ý tới lạ thường của Tàn Nguyệt, luôn luôn nghĩ chuyện cái bớt.

Người biết bớt của hắn không nhiều, người bình thường, cho dù là cứu hắn, cũng không thể hiểu hắn như vậy.

Hơn nữa, còn có thể làm ra thế thân kia, trên người cũng có bớt giống nhau như đúc.

Đây là trùng hợp sao? Nếu như là trùng hợp, cũng không tránh khỏi quá trùng hợp?

Thực hiển nhiên, không phải. Nhưng Thanh thúc, tại sao lại làm như vậy?

Ngày đó, hắn đem công lực toàn thân ình, là sự thật. Hắn biết tên của hắn, biết bớt trên người hắn, hắn cùng với mình, làm sao có thể không quen?

Hoặc là, chuyện thế thân kia, có ẩn tình khác?

Có lẽ, hắn nên trở về quân doanh một chuyến, hỏi thăm xem, lúc ấy là thế nào tìm được "Hắn".

Đúng, trước thẩm tra rồi nói sau! Thanh thúc này, đối với hắn cũng không có ý xấu. Mà Ngọc di, đối với mình lại càng không có ý xấu gì. . . .

Con ngựa, chạy rất chậm, chỉ tùy tiện bước đi.

Bên người, có thể nhìn thấy hoa dại khắp núi, tuy rằng không phải rất đẹp, nhưng ở trong vùng núi tự do này, cũng nở rộ mỹ lệ mình độc hữu.

Ngựa không chạy, tâm Tàn Nguyệt cũng buông rất nhiều, tựa vào trong ngực của nam nhân yêu thích, nhìn hoa tươi đầy khắp núi đồi, nghe tiếng kêu vang ngẫu nhiên của côn trùng, lòngTàn Nguyệt yên tĩnh rất nhiều, cũng rõ ràng rất nhiều.

"Giờ không kịp tới khách điếm, Nguyệt Nhi, chúng ta phải tìm một chỗ ở tạm một đêm. . . ."

Nhìn mặt trời chiều sắp xuống núi, Địch Mân cười nhạt nói.

"Được, tướng công nói rất đúng!"

Trong mắt, hiện lên một tia nghịch ngợm, Địch Mân cười ha ha:

"Ngươi không sợ sao? Ngọn núi sẽ có dã thú . . . . . ."

"Không phải có ngươi ở bên sao? Mân, có ngươi bảo hộ ta, ta sợ cái gì?"

399. Chương 400: Không Màng Sinh Tử 5

Tàn Nguyệt lẩm bẩm trừng mắt nhìn Địch Mân một cái, Địch Mân cười ha ha nói:

"Thế thì cũng thế. Có ta ở đây, ngươi cái gì cũng không cần sợ!"

Thấy Tàn Nguyệt ỷ lại hắn như vậy, Địch Mân vui vẻ cười, cảm giác được nữ nhân mình yêu yêu mình, thật tốt.

Tìm sơn động, Địch Mân đốt lửa, Tàn Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, khó hiểu hỏi:

"Mân, sao ngươi biết làm?"

Một tướng quân, được nuông chiều từ bé, mười ngón tay hẳn là cũng sẽ không dính qua nước xuân, nhưng Địch Mân, lại biết những điều đó, Tàn Nguyệt cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ngươi cho là đánh giặc dễ như vậy sao? Nguyệt Nhi, khi xuất chinh, chuyện gì cũng từng gặp qua, cái này chỉ là kỹ năng sống cơ bản nhất thôi. Được rồi, ngươi trông lửa, ta đi tìm thức ăn. . . ."

Địch Mân cẩn thận kiểm tra một lần, xác định chung quanh tất cả không có vấn đề gì, Địch Mân mới đứng lên, yên tâm bước ra ngoài.

"Mân. . . . ."

Một mình ở trong này, trong lòng Tàn Nguyệt có chút lo sợ.

"Không có việc gì, Nguyệt Nhi, chờ ta một lúc, một lúc là được. . . . . ."

Cho Tàn Nguyệt ánh mắt trấn an, Địch Mân sải bước ra ngoài, hắn phải nhanh về, Tàn Nguyệt không thể một mình.

Nhìn ánh lửa đỏ rực kia, nghe thanh âm bập bùng tự nhiên, Tàn Nguyệt nhẹ nở nụ cười:

Hắn đi kiếm đồ ăn, mà nàng chờ ở nơi này, cảm giác như thế, giống như là vợ chồng bình thường đến cực điểm, thực thân thiết, cũng hạnh phúc.

"Mân, nếu về sau chúng ta đều như thế này, thật là tốt biết bao. . . . . ."

Sâu kín thở dài, biết rõ ý nghĩ như vậy quá mức xa xỉ, nhưng trong lòng Tàn Nguyệt, vẫn là nhịn không được có chút mong mỏi.

Hai năm, bỗng nhiên trong đầu, lại nghĩ tới lời Chanh Sát nói..., nàng nói hai năm, nếu trong hai năm nàng vẫn không thể mang thai, về sau nàng cũng không còn tư cách mang thai. Không muốn để Địch Mân khó xử, nhưng. . . .

Được rồi, kỳ thật trời cao cũng rất thương nàng, tối thiểu, cho nàng một kỳ hạn hai năm, nàng có thể ích kỷ cùng Địch Mân hai năm, cho dù là chân trời góc biển, nàng cũng nguyện ý.

Rắn. . . .

400. Chương 401: Không Màng Sinh Tử 6

Quên mình, hồn nhiên không biết, phía sau một con rắn nhỏ năm màu, há miệng lè lưỡi với Tàn Nguyệt. . .

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Lúc Địch Mân vào, vừa hay nhìn thấy Tàn Nguyệt thất thần, còn có con rắn nhỏ rục rịch kia, ánh lửa ửng đỏ chiếu vào trên người sắc thái sặc sỡ kia, mặc dù nói không ra tên của nó, nhưng chỉ nhìn thân hình, màu sắc, cũng biết, kia hẳn là một con rắn độc.

Lưỡi rắn, càng lúc càng gần Tàn Nguyệt, chỉ kém một chút, có thể đụng tới cánh tay trắng nõn của Tàn Nguyệt.

Cố gắng nháy mắt mấy cái, ý bảo Tàn Nguyệt không nên cử động. Tàn Nguyệt nhìn thấy Địch Mân, nhìn bộ dáng sốt ruột nháy mắt ra hiệu kia, ánh mắt cúi thấp, cũng nhìn thấy lưỡi rắn đo đỏ, con rắn nhỏ xinh đẹp.

Nghe bọn hắn nói, rắn càng xinh đẹp, độc tính càng lớn, nhìn con rắn mỹ lệ, Tàn Nguyệt sợ tới mức một cử động cũng không dám. . .

Rắn, cực kỳ mẫn cảm, mà thân mình Tàn Nguyệt cứng đờ, nó cũng mẫn cảm bắt tiến đến, đầu rắn đột nhiên lủi một cái, không chút khách khí liền lẻn đến trên người Tàn Nguyệt.

A. . . . .

Rắn bay tới, Tàn Nguyệt sợ tới mức nhắm mắt lại, nhưng ý đau quen thuộc không truyền đến, trong lòng Tàn Nguyệt, lại bất an. . .

"Mân. . . . . ."

Rắn nằm trên mặt đất, sớm động cũng không thể động, mà Địch Mân, đã đứng ở bên cạnh Tàn Nguyệt, nhanh chóng điểm ở cánh tay, cổ tay, cuồn cuộn đã đen thùi một mảng.

"Mân. . . . . ."

Đau lòng hô một tiếng, nhìn màu đen thùi không ngừng mở rộng kia, Tàn Nguyệt run run ôm Địch Mân. . . . . .

"Nguyệt Nhi, ta không sao. . . . . ."

Địch Mân miễn cưỡng cười, tuy rằng hắn điểm trúng mấy huyệt lớn, nhưng ý nghĩ đã từ từ mơ hồ, mặc dù hắn dùng lực cắn môi, vẫn ức chế không nổi xúc động muốn ngất xỉu. . . .

Tay hung hăng xoay đến trên đùi, ý đau đánh úp lại, Địch Mân tỉnh táo chốc lát:

"Nguyệt Nhi, ngươi không sao chứ. . . . . ."

Nhìn khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt kia, tuy rằng hơi tái nhợt, nhưng không có màu đen, may mắn, vừa rồi cắn là mình, không phải Nguyệt Nhi. . . . . .

Nàng không có việc gì, không có việc gì là tốt rồi. . . . . .

Trái tim lo sợ chợt thả lỏng, trước mắt Địch Mân tối sầm, rốt cuộc ngăn cản không nổi ủ rũ đầy trời kia, người cũng lâm vào trong bóng tối vô tận. . . .

401. Chương 402: Không Màng Sinh Tử 7

"Không. . . . . Địch Mân. . . . . ."

Nhìn bóng dáng đột nhiên ngã xuống, Tàn Nguyệt kêu một tiếng đau đớn, ôm chặt Địch Mân, khóc nói:

"Mân, ngươi tỉnh, ngươi không cần Nguyệt Nhi sao? Đừng, ngươi tỉnh lại . . . Vì sao cứu ta, vì sao cứu ta. . ."

Nước mắt, rơi xuống như vỡ đê, rơi xuống trên mặt Địch Mân, nong nóng, nóng bỏng làn da của hắn.

"Mân, vì sao. . . . . ."

Nhìn vết thương lỗ kim rất lớn kia, Tàn Nguyệt lộ vẻ sầu thảm cười:

"Ngươi không cần Nguyệt Nhi sao? Nhưng Nguyệt Nhi luyến tiếc ngươi, tha thứ Nguyệt Nhi ích kỷ, mặc dù biết, hiện tại Nguyệt Nhi không xứng với ngươi, mặc dù biết, Nguyệt Nhi sẽ mang lại tai họa cho ngươi, đối với ngươi. . . Ta vẫn luyến tiếc rời khỏi ngươi. . . ."

Không thể ngất xỉu!

Nhìn máu vẫn đen như cũ, Tàn Nguyệt hiểu được, máu này không đổi thành màu đỏ, Địch Mân sẽ không thể cứu. . . .

Nước mắt, lạnh lùng rơi xuống, Tàn Nguyệt ra bên ngoài, bỗng nhiên phịch một tiếng quỳ xuống, nghiêm túc nói:

"Ông trời, ngươi nhất định là rất thiện lương, tất cả tai nạn của Địch Mân, đều có liên quan với Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt là sát tinh, là một nữ nhân điềm xấu, là Tàn Nguyệt ích kỷ hại Địch Mân. Van cầu người, đừng mang Địch Mân đi, nếu nhất định phải mang đi một người..., hãy mang Tàn Nguyệt đi. Tàn Nguyệt nguyện ý dùng mạng của mình cứu Địch Mân một mạng. . . ."

Dập đầu vang thật mạnh mấy tiếng, Tàn Nguyệt bỗng nhiên đứng dậy, vuốt Địch Mân đang hô hấp yếu ớt, nắm lấy tay bị thương của hắn, khẽ cười nói:

"Mân, cám ơn ngươi cứu Nguyệt Nhi, bọn họ nói, trúng độc rắn chỉ cần hút ra sẽ không sao. Tàn Nguyệt hi vọng, ngươi có thể thật sự không có việc gì. Nhớ rõ, phải đáp ứng Tàn Nguyệt, nhất định phải sống thật tốt, sống thật tốt, biết không?"

Thở dài, Tàn Nguyệt tiếp tục nói:

"Sau khi tỉnh lại, quên ta đi, ta là nữ nhân bất hạnh, không cần nhớ kỹta, không cần nhớ ta, biết không. . . . . ."

Câu nói kế tiếp, đều bị ngụm máu độc màu đen kia nuốt hết, máu kia, mang theo mùi gay mũi, rất khó ngửi, thực ghê tởm. Ngăn lại cảm giác muốn phun ra, Tàn Nguyệt một ngụm lại một ngụm mút lấy, hút năm sáu ngụm, đầu choáng váng, người thiếu chút nữa liền hôn mê bất tỉnh. . . . . .

402. Chương 403: Không Màng Sinh Tử 8

Kỳ thật, cho dù là hút ra toàn bộ, Địch Mân có thể sống sót hay không, vẫn phải xem vận khí. Nàng đã cầu trên trời, mặc kệ dùng được hay không, nàng phải thử một chút.

Cách đó không xa, chính là chủy thủ của Địch Mân, còn có rắn độc bị giết chết kia, Tàn Nguyệt cắn răng, khó khăn nhặt chủy thủ lên, lại từ từ bò trở về. . . .

A. . . .

Đau a một tiếng, thì ra nàng cũng có thể cảm giác được cái đau!

Dùng hết dũng khí toàn thân, nàng mới nhẫn tâm cắm chuỷ thủ vào trên đùi, ý đau toàn tâm khiến nàng thanh tỉnh một chút, tiếp tục cúi đầu xuống, từng miếng từng miếng hút lấy. . .

Khi muốn té xỉu, nàng liền động chủy thủ một chút, chủy thủ cắm ở trong thịt, hơi chút dùng sức cũng rất đau, thừa dịp tỉnh táo một chút, Tàn Nguyệt tiếp tục hút lấy. . .

Con ngựa ăn no cỏ, ở trong mưa giãn ra gân cốt, rống to vài tiếng, kể ra mong mỏi với mưa to.

Không biết qua bao lâu, máu đen nhạt dần, rốt cục biến thành màu đỏ đẹp đẽ, rút ra một cái khăn lụa đã nhuốm máu, dùng hết khí lực cuối cùng, Tàn Nguyệt băng lại vết thương của Địch Mân, rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi, người chậm rãi hôn mê bất tỉnh. . .

Mân, Nguyệt Nhi tận lực, Nguyệt Nhi không còn cách khác, chỉ có thể cứu ngươi như vậy, nếu trời cao làm sao cũng phải thu về một mạng…, vậy thu hồi mạng Nguyệt Nhi được không?

Người sống, mệt mỏi quá, hai chân duỗi ra, chết rồi, xong hết mọi chuyện. . . .

Có lẽ, quen ta là sai lầm lớn nhất đời này của ngươi, nhưng quen biết ngươi, yêu ngươi, Nguyệt Nhi không hối hận, tuyệt không hối hận. . . . . .

Tay, nhẹ nhàng áp trên người Địch Mân, đôi môi vốn hồng nhuận, lúc này sớm biến thành màu xanh tím, trong miệng chết lặng, càng về sau, thậm chí nàng không ngửi được mùi máu tanh. Chuỷ thủ trên đùi cắm rất sâu, máu chảy đầy đất, dần dần chậm lại, cuối cùng đọng lại ở chung quanh chủy thủ, không phải màu đỏ, là màu đen nhàn nhạt. . .

Trời cao cũng cảm động tình cảm động địa này, bầu trời vốn đang trong xanh bao la, đột nhiên ầm ầm mưa xuống. Mưa từ nhỏ đến lớn, càng lúc càng lớn, cây đại thụ cao thẳng, mà đoá hoa nhu nhược kia cũng ưỡn eo, dũng cảm nghênh đón mưa to rửa.

403. Chương 404: Không Màng Sinh Tử 9

Thoải mái ở trong mưa lộn mấy vòng, chơi đùa một hồi, rốt cục mới rời khỏi cơn mưa, tìm được cái sơn động kia, nhìn hai người ôm chặt nhau kia. . . .

Hí hí. . . .

Vài tiếng gọi, rốt cục nhìn thấy chủ nhân không bình thường, đi đến trước mặt hai người, nó bất an phất cái đuôi thật dài, ra sức liếm khuôn mặt không còn xanh đen của chủ nhân, một lần một lần . . . .

Nhưng, giấc ngủ hai người rất sâu, mặc cho con ngựa thông minh kia kêu gọi thế nào, làm sao cũng không gọi bọn họ dậy nổi.

Mộng quá mức ngọt, cho nên bọn họ không đành lòng từ trong mộng tỉnh lại. . . .

Hay là trong hiện thực có quá nhiều bất đắc dĩ, bọn họ tình nguyện trầm mê cùng trong mộng.

Thiên hạ thật lớn, mà hai vai của bọn họ lại quá nhỏ, trọng trách đè trên vai kia, không thoải mái giống như trong tưởng tượng. . . . .

******

"Hạo Nhi. . . . . ."

Một mỹ nữ tuyệt sắc, thanh âm ôn nhu, mềm mại, vẻ mặt ý cười nhìn hắn.

Nàng đưa tay, tay nàng đẹp quá, không tì vết, non mềm, ngón tay thon dài, móng tay không dày, phô ra màu hồng khỏe mạnh. . .

Địch Mân cố gắng mở to mắt, nữ tử này là ai? Hài tử kia là ai? Tại sao cảm giác quen thuộc như vậy?

"Hạo Nhi, lại đây, lại đây . . . . . ."

Hài tử kia không lớn, đi đường thậm chí còn nghiêng ngả lảo đảo, môi hồng răng trắng khuôn mặt tuấn tú, suy tư nhìn chong chóng gió trong tay nữ tử, do dự có nên đi qua hay không.

"Lại đây, Hạo Nhi, đến bên này của nương, đây là của ngươi. . . . . ."

Nữ tử vẫn thản nhiên cười, chung quanh là mặt cỏ xanh xanh, mềm mại quá, cỏ xanh thoải mái vỗ về y phục của hắn, cách quần áo, lại như cũ có thể cảm thấy được cảm giác dịu dàng kia.

"Hạo Nhi, lại đây, đến chỗ phụ hoàng. . . ."

Một nam tử quần áo tím đậm đi tới, đứng ở bên cạnh nữ tử, vẻ mặt trìu mến nhìn hài tử kia. . . .

"Lại đây, nếu không lại đây, sẽ không cho ngươi gặp nương ngươi. . . ."

Kéo bả vai nữ tử, nam tử ôn nhu hôn lên trán nữ tử, nữ tử mặt phấn xấu hổ, lẩm bẩm giận nhìn nam tử một cái. . .

404. Chương 405: Không Màng Sinh Tử 10

Ai, bọn họ là ai?

Tại sao mơ một giấc mộng như vậy?

Trên mặt ẩm ướt, hơi thở nong nóng.

Mở mắt ra, mới nhìn thấy con ngựa của hắn, nhìn dáng vẻ lo lắng kia, trong đầu Địch Mân nháy mắt trống rỗng. . . .

Lửa sớm tắt, độ ấm trong động thấp, hắn nhịn không được run một chút. Đầu còn có chút choáng váng, trên cánh tay có chút đau, Địch Mân bỗng nhiên nhớ lại trước khi ngất xỉu. . .

Rắn, rắn độc!

Tàn Nguyệt? Không thương tổn đến Tàn Nguyệt chứ?

Muốn mở miệng, mới phát hiện cổ họng nóng rát đau đớn, con ngươi Địch Mân, nhìn thấy Tàn Nguyệt nằm ở trên người mình, khóe miệng lộ ra ý cười sủng nịch:

"Nguyệt Nhi. . . . . ."

Thanh âm tuy rằng khàn khàn, nhưng hắn vẫn kêu lên, nhẹ nhàng đỡ Tàn Nguyệt, trong động lạnh, ngủ như vậy sẽ bệnh.

Một bên còn có củi chưa đốt sạch, Địch Mân khó khăn cười cười:

Nguyệt Nhi, hẳn là chịu không được nên ngủ thiếp đi. . . . . .

"Nguyệt Nhi, tỉnh. . . . . ."

Đẩy vài cái, mới cảm thấy có phần không thích hợp, Địch Mân thở dài, bàn tay đưa đến trên mặt Tàn Nguyệt, lạnh lẽo. . .

"Nguyệt Nhi. . . . . ."

Cảm giác bất an rất nhanh tràn lại, cả người vô lực cắn răng, dùng sức di chuyển thân mình, nâng Tàn Nguyệt dậy, cũng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ. . . .

"Nguyệt Nhi. . . . . ."

Nước mắt, bỗng nhiên rơi xuống, khuôn mặt nhỏ thanh tú, lúc này là một màu xanh tím doạ người, đôi môi hồng nhuận cao cao sưng phồng lên, môi màu đen, nàng không phải là. . . .

"Nguyệt Nhi, vì sao. . . . . ."

Mặt của nàng lạnh quá, thật mát, không cảm giác một chút hơi thở. Địch Mân vươn tay, sợ hãi vươn, tay lại run run vô cùng. . .

Rốt cục, vẫn là tiến đến mũi của nàng, may mắn, còn có tia hơi thở. . .

"Nguyệt Nhi, đừng có chuyện gì, trăm ngàn đừng có chuyện gì. . . ."

Bàn tay đưa vào trong ngực, nơi đó có pháo tín hiệu chưa bao giờ dùng qua mà Thanh thúc cho hắn. Con ngựa cúi người xuống, Địch Mân ôm Tàn Nguyệt, khó khăn đứng lên, nhỏ giọng:

"Nguyệt Nhi, chịu đựng, nhất định phải chịu đựng. . . . . ."

405. Chương 406: Không Màng Sinh Tử 11

Tín hiệu của pháo liên lạc bay vào không trung, phát ra ánh sáng màu lam nhạt, thực huyết lệ, cũng rất xinh đẹp. Không biết Thanh thúc phương xa có thấy được không, hi vọng thấy được, nhất định phải nhìn thấy, bằng không, Nguyệt Nhi. . . .

Dường như cảm nhận được lo lắng trong lòng chủ nhân, con ngựa giơ móng trước lên, bay ra ngoài như tên rời cung, Địch Mân một tay ôm Tàn Nguyệt, một tay dùng sức nắm dây cương, trên đầu choáng váng chóng mặt, mệt chết đi cũng rất đau, muốn nhắm mắt lại, vĩnh viễn cũng không muốn mở. . . .

Nhưng hắn không thể nhắm lại, trong ngực của hắn, còn có thê tử của hắn, nữ tử vì cứu hắn, mà ngốc nghếch giúp hắn hút độc. . . .

Tàn Nguyệt, đừng có chuyện, nếu ngươi dám đi, lên Hoàng Tuyền, xuống Địa ngục, ta Địch Mân thề đều sẽ đoạt ngươi về, cũng sẽ không buông tha cho ngươi. . .

Tâm, rất đau, thể lực cực hạn cạn kiệt, không biết qua bao lâu, rốt cục nhìn thấy kiến trúc quen thuộc, cũng nhìn thấy người quen. . . .

"Chanh Sát. . . . . ."

Ý thức dần dần mông lung, mê muội trong đầu càng lúc càng mạnh, hắn rốt cục duy trì không được, lập tức mạnh ngã rơi xuống đất. . .

******

"Cái gì, ngươi nói cái gì?"

Trang dung tinh mỹ, mặt hoàn mỹ bỗng nhiên vặn vẹo, hai mắt bốc lửa nhìn hai người quỳ trên mặt đất, trong mắt nữ tử, hiện lên vẻ tàn nhẫn rõ ràng.

"Ngươi nói. . . . . ."

Vẻ mặt lạnh lùng, nữ tử bỗng nhiên hoàn hồn, trong mắt hiện lên chua xót nhàn nhạt:

"Tại sao có thể như vậy, làm sao có thể như vậy? Vì sao. . . . . ."

Khổ tâm thiết kế, chỉ vì ban cho nàng một cái sống không bằng chết, là ai phá hủy kế hoạch của nàng, là ai cứu nữ nhân chết tiệt kia?

"Nương nương, theo nô tài thấy, Kỳ quốc đích thị là biết tính toán của chúng ta, bằng không sẽ không trùng hợp phòng bị. . . . . ."

"Ý của ngươi là. . . . . ."

Trên mặt nữ tử, hiện lên một tia ngưng trọng, sẽ không, đây đều là người nàng tự mình dạy dỗ ra, làm sao có thể phản bội mình?

Lời này vừa nói ra, hai người quỳ trên đất vội vàng dập đầu, trong mắt hiện lên bất an hoảng sợ, bọn họ vội vàng dập đầu tỏ vẻ trong sạch của bọn họ ——

406. Chương 407: Không Màng Sinh Tử 12

Lâm quý phi trời sanh tính đa nghi, đây chính là chuyện tình tất cả mọi người công nhận, nay lòng nghi ngờ đã có, muốn chứng minh trong sạch của bọn họ, thật là có chút khó khăn. . . .

"Không phải là các ngươi?"

Trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm, Lâm quý phi mỉm cười ngọt ngào nói :

"Người đó có thể nói cho ta biết, Thần Vương làm sao biết tin tức?"

Cẩn thận cân nhắc một phen, chuyện này, người biết cũng chỉ có ít ỏi vài người. Người biết không nhiều lắm, người có thể để lộ bí mật thì càng ít, phản đồ là ai?

Trong lúc này, nhất định là người nào xảy ra chuyện không may!

"Ta nói rồi, bắt cóc nàng, nhưng không thể thương tổn nàng, quăng nàng đến quân doanh làm quân kỹ, chuyện này người biết cũng chỉ có mấy người các ngươi, ngươi nói. . . ."

Phịch một tiếng, cửa đột nhiên bị người đẩy ra, Lâm quý phi kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy thái tử vẻ mặt tức giận, sắc mặt âm trầm, giống như sứ giả mới từ Địa Ngục ra tới. . . .

"Phái Nhi, làm sao ngươi tới. . . . . ."

Lâm quý phi áp chế bất an trong lòng, cố giữ vững trấn định nhìn nhi tử mặt đen giống như La Sát này.

"Mẫu phi, thì ra người cũng không muốn Tàn Nguyệt hòa thân!"

Trên mặt, có loại không vui mừng vì bị vạch trần, Lâm quý phi chậm nói:

"Ta làm tất cả cũng là vì ngươi. . . . . ."

"Đủ rồi! Vì để cho ta lo lắng sao? Mẫu phi, nàng cũng là một người đáng thương, vì sao người không thể buông tha nàng. . . ."

Thái tử thở dài một tiếng, bỗng nhiên cười nói:

"Nàng hiện tại ra sao? Ở nơi nào?"

"Phái Nhi, ngươi đã đáp ứng mẫu phi, sẽ phủi sạch quan hệ với nàng. . . ."

Thần sắc Lâm quý phi không vui, thanh âm cũng trong trẻo nhưng lạnh lùng không ít.

"Nhưng, ngươi cũng đã đáp ứng ta, sẽ không thương hại nàng. . . . . ."

Nàng không làm được, hắn cũng không cần thiết tuân thủ!

Thái tử quyết tuyệt nhìn Lâm quý phi, Lâm quý phi giận dữ, muốn áp chế cơn tức, nhưng thanh âm vẫn bén nhọn như cũ:

"Phái Nhi, ngươi khiến mẫu phi quá thất vọng. . . . Ngươi cho là, mẫu phi làm nhiều như vậy, vì cái gì? Làm như vậy là vì ai? Còn không phải là vì ngươi sao?"

"À, ngươi là vì ta, nhưng ta nói rồi, không được thương tổn nàng, ngươi đáp ứng rồi, nhưng ngươi làm được sao?"

407. Chương 408: Không Màng Sinh Tử 13

Thái tử tức giận trừng mắt Lâm quý phi, lần đầu tiên cảm thấy, mẫu phi của mình, thì ra là ích kỷ như vậy, không nói lý lẽ như vậy. . . . . .

"Ngươi. . . . Ngươi nghịch tử này, vì con tiện nhân kia, cũng dám nói chuyện với bổn cung như vậy?"

Lâm quý phi giận dữ, giương mắt nhìn thái tử đột nhiên vươn bàn tay to, nàng nhíu lông mày, cả giận nói:

"Tốt, cánh cứng cáp rồi, dám đánh ta. Ngươi đánh đi, đánh đi. . . . . ."

Tức giận trong longd, mang theo hận ý nói không nên lời.

Nhìn tay mình giơ lên cao cao, nhìn bàn tay chưa hạ xuống kia, thái tử bỗng nhiên hoàn hồn, oán hận buông, vung tay áo, nhanh rời đi. . . .

"Đứng lại!"

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Lâm quý phi hít một hơi:

"Nàng không có việc gì, được Thần Vương cứu. . . . . ."

Thân mình thái tử cứng đờ, hắn không quay đầu, vẫn rời khỏi.

"Nếu ngươi dám rời đi kinh thành, ta chắc chắn lấy tánh mạng của nàng.. . . . ."

Thanh âm hung tợn, vẫn quanh quẩn ở bên tai, thật lâu không tản đi. . . .

Lâm quý phi, mẫu phi của hắn, lòng dạ độc ác, thái tử vẫn biết, nàng nói được thì sẽ làm được.

"Thái tử. . . . . ."

Nâng cao cái thai, đã sắp sinh, Hạo Nguyệt vui vẻ nhìn thái tử, cao hứng hỏi:

"Thái tử, ngươi hỏi qua mẫu phi sao?"

"Không phải đã nói thân mình ngươi không tiện cũng đừng có đi ra sao? Trở về nghỉ ngơi đi!"

Thanh âm kia, cực lạnh nhạt, mang theo một chút không nhịn, may mắn Hạo Nguyệt sớm đã quen thái tử như vậy, nhưng thật ra tuyệt không để ý. . . .

"Thái tử, đứa nhỏ không ngoan, hắn đang nhớ ngươi . . . . . ."

Sắp lâm bồn, trong lòng càng thêm bất an, nay muốn về nhà hỏi nương cũng không thể, tiếp nương lại đây thái tử cũng sẽ không toan tính. Biết thái tử khẩn trương, trong lòng nàng ngọt ngào hạnh phúc.

"Ngươi nghỉ ngơi trước đi, bổn vương xong việc liền tới thăm ngươi. . . . . ."

Nhẫn nại, nhẫn nại, trong lòng lo lắng muốn chết ột nữ nhân khác, mà nữ nhân này lại đang ở đây quấn quít chặt lấy, cố tình hắn lại không thể động nàng, cái thai của nàng là hy vọng của hắn. . . .

408. Chương 409: Không Màng Sinh Tử 14

Cứ như vậy rời khỏi?

Nhìn bóng lưng lạnh lùng đã rời đi kia, cô đơn như thế, cố tình lại vô tình, Hạo Nguyệt bất an khẽ cắn môi, đôi môi đầy đặn thiếu chút nữa cắn ra máu.

"Vì sao? Thái tử, nàng mất, vì sao ngươi còn đối đãi ta như vậy?"

Nghĩ đến tất cả, Tàn Nguyệt chính là kiếp nạn của nàng, là bất an lớn nhất của nàng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, ai có thể nghĩ đến, lại. . . .

Nước mắt, bỗng nhiên ẩn ẩn hạ xuống, bụng đau xót, không giống chợt lóe rồi biến mất như bình thường, ngược lại cứ chảy dài.

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Mặt của người. . . ."

Rất tái nhợt!

Thậm chí ngay cả phần môi, cũng không có một tia màu. . . .

"Ta đau bụng, hình như là. . . . Sắp sinh. . . ."

Sắp sinh sao?

Vài nha đầu vừa loạn, hiện tại đã sinh, dường như còn hơn mười ngày, hay là tiểu thư sinh non?

"Bẩm phu nhân, nô tỳ vừa mới thám thính. . . ."

Một nha đầu chạy vào, chưa thấy rõ sắc mặt Hạo Nguyệt, liền vội vội vàng vàng nói.

Hạo Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy là nha đầu mình thu mua bên cạnh thái tử, nàng mặt nhăn mày nhíu, nhỏ giọng nói:

"Nghe được cái gì?"

Áp chế sự đau đớn trên người, Hạo Nguyệt khó khắn hỏi.

"Phu nhân, nhưng người. . . . . ."

Rốt cục nhìn thấy Hạo Nguyệt không bình thường, nha đầu sợ hãi lui lại mấy bước, lo lắng xem nên nói chuyện này cho nàng biết hay không.

"Ngươi nói, nói nhanh một chút. . . . . ."

Thái tử, đừng để cho ta quá mức thất vọng! Tàn Nguyệt đã thành thân, không cần dính dáng với nàng nữa, được không?

"Dạ, phu nhân. Thái tử nói muốn phái người đi qua cứu trở về. . . . . ."

Cả người run lên, ánh sáng trước mắt ứa ra, thân mình Hạo Nguyệt lảo đảo vài cái, rốt cục chậm rãi ngã xuống.

Thái tử, người chung quy, vì sao vẫn không bỏ nàng được?

Khi tỉnh lại, bụng đau vô cùng, Lâm quý phi ở ngay bên ngoài, khẩn trương nghe thanh âm bên trong. Trong cung đã nói cho hoàng thượng, nhưng việc nhỏ như vậy, hoàng thượng không có khả năng đi qua.

"Nương nương, không có việc gì, cát nhân đều có thiên tướng. . . ."

409. Chương 410: Không Màng Sinh Tử 15

Có người tới an ủi, thái tử cũng bị người bắt lại đây, miệng còn có mùi rượu nồng đậm.

"Ngươi. . . . . Ngươi uống rượu?"

Tuy rằng, nàng biết rõ, thái tử sẽ không yêu Hạo Nguyệt, hắn có thể không thương Hạo Nguyệt, nhưng nhất định phải yêu đứa bé này. Đây là hi vọng của bọn họ, hi vọng về sau.

Nữ nhân phủ thái tử, tăng thêm không ít, thái tử từng sủng hạnh cũng không phải một người, nhưng cố tình, không một người có thai.

Xem ra Thái y nói không sai, đây rất có thể, chính là hài tử duy nhất của thái tử.

"Ta đây không phải đã trở lại. . . . . ."

Tìm vị trí, thái tử đặt mông ngồi xuống, trải qua nhiều như vậy, hắn chợt phát hiện, chính mình cãi lâu như vậy, cãi nhiều như vậy, tất cả đều không có chút ý nghĩa nào.

Dường như biết thái tử nghĩ đến cái gì, Lâm quý phi muốn giận dữ mắng mỏ vài tiếng, lại bỗng nhiên phát hiện không biết nên nói như thế nào, cuối cùng chỉ có thể, phiền chán đi tới đi lui trên đất.

******

Ngự thư phòng, hoàng thượng sớm nhận được tin tức, Bạch công công liền hầu ở một bên, chờ hoàng thượng chỉ thị.

"Cuối cùng cũng bắt đầu sao? Bạch công công, tìm người xử lý đứa nhỏ kia. . . ."

Trên mặt phúc hậu của hoàng thượng, vẫn là cao ngạo tuấn dật. Bạch công công sửng sốt một chút, trong khoảng thời gian ngắn, lại thiếu chút nữa không hiểu ý tứ.

"Hoàng thượng, đều phải xử lý sao?"

Bọn họ, cũng chỉ là đứa nhỏ vừa sinh ra, mấy tháng gần đây, hoàng thượng nhân từ rất nhiều, sẽ không dễ dàng lấy tánh mạng người ta.

"Ừ, trước tạm thời khống chế lại, qua một thời gian ngắn, cho bọn họ trở về!"

Hoàng thượng thở dài, nghĩ đến Hạo Nhi, trong lòng vẫn rất đau, còn có Vũ Nhi, nàng thương hắn như vậy, hắn làm sao có thể hoài nghi nàng, làm sao có thể ở thời điểm nàng cần hắn nhất, không ở cạnh nàng đây?

"Dạ, hoàng thượng!"

Phủ thái tử, bọn họ đã theo dõi toàn bộ. Khi biết Lâm quý phi hại chết Hàn phi, hắn đã bắt đầu âm thầm bố trí tất cả. Phế thái tử là chuyện sớm hay muộn.

"Vũ Nhi, ngươi còn đang hận ta? Đã nhiều năm như vậy rồi, vì sao sẽ không chịu vào trong mộng của ta, gặp ta đây?"

410. Chương 411: Không Màng Sinh Tử 16

Một khắc này, quá tàn nhẫn, cũng quá ác, hắn bất quá là nghe nói, trong lòng liền đau đòi mạng, mà Vũ Nhi lúc trước. . .

Còn có Địch Mân, Địch Mân chân chính, lúc ấy nhỏ như vậy, vì cứu chủ mà hy sinh, Địch phu nhân tận mắt nhìn con của mình chết đi, trung tâm như vậy, đại độ như vậy, bảo hắn hồi báo như thế nào?

Không nghĩ đến báo!

Hai mắt tối sầm lại, tất cả, đều là người đàn bà kia ban tặng, mà hắn, tất nhiên sẽ không bỏ qua nàng.

Đi khỏi ngự thư phòng, đi vào Thanh Vũ cung lúc trước Tư Vũ từng ở, đã nhiều năm như vậy, tuy rằng trong cung này trước sau đều không có chủ nhân, nhưng bài trí nơi này, một bông hoa một cái cây nơi này, vẫn giống với hai mươi năm trước, đều là bộ dạng nàng thích nhất.

Vài cung nữ vẫn không nguyện ý rời đi, từ lâu không còn trẻ, nhìn các nàng, hoàng thượng đột nhiên cảm giác được, mình cũng già hơn rất nhiều.

Hai mươi năm rồi, nàng đi đã hai mươi năm rồi, mà hắn, vừa nghe thấy nàng phản bội, giống như bỗng nhiên trong lúc đó, cái gì cũng đã quên, ngay cả lý trí cũng biến mất theo.

Nếu không phải Tàn Nguyệt, nếu không phải bọn thái tử quá phận, chỉ sợ đến bây giờ hắn cũng không biết, đứa nhỏ của hắn và Tư Vũ, đã sống ở bên cạnh hắn, hắn thậm chí còn thích hắn?

Địch Mân, nếu ngươi còn ở đây, trẫm biết, ngươi mới là người có tư cách làm thái tử nhất!

Trẫm nhìn người không sai, từ lúc còn rất nhỏ, trẫm cũng đã nói, ngươi mới là thái tử của trẫm.

Nhưng vì sao, khi trẫm biết thân phận của ngươi, ngươi và trẫm, đã âm dương cách biệt hai nơi?

Vì sao, tại sao phải như vậy?

Nam nhi có nước mắt không dễ rơi, chỉ vì chưa tới chỗ thương tâm! Hoàng thượng, cho tới bây giờ chưa từng rơi nước mắt, đứng ở trong phòng Vũ Nhi từng ở, bỗng nhiên khóc lên.

Địch Mân, Vũ Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . .

Thực xin lỗi, là lỗi của trẫm, là trẫm không bảo vệ tốt các ngươi!

Các ngươi trên trời có linh thiêng, có thể tha thứ trẫm không?

Có thể chứ? Không tha thứ trẫm, tới đây gặp trẫm một lần được không?

Trẫm chỉ muốn nhìn xem các ngươi, cho dù là đang ở trong mộng, chỉ cần liếc mắt nhìn cũng đủ rồi. . . .

411. Chương 412: Sinh

"A. . . . . ."

Đau quá, đau quá. . . . . .

Vì sao không ai nói với nàng, sinh con là chuyện thống khổ như vậy?

"Không, không muốn. . . . Ta không muốn sinh, không muốn sinh. . . ."

Bắt lấy tay của một người, Hạo Nguyệt lớn tiếng kêu.

"Hạo Nguyệt, nữ nhân sinh con, lần đầu đều đau như vậy. Không được tùy hứng, nghe lời. . . ."

Cúc Văn đứng ở một bên, ôn nhu giúp Hạo Nguyệt lau mồ hôi trên trán, nhỏ giọng an ủi.

"Nương, thái tử. . . . . Thái tử đâu. . . . . ."

Hai mắt mê mang ở bên trong tìm một vòng, người muốn gặp nhất lại không nhìn thấy. Hạo Nguyệt khẩn trương hỏi.

"Nữ nhân sanh con, nam nhân làm sao có thể vào? Hạo Nguyệt, thái tử ở bên ngoài, không có việc gì, không có chuyện gì. . ."

Cúc Văn thở dài, đã qua lâu như vậy, Hạo Nguyệt vì sao còn chưa hiểu rõ đây? Nữ nhân, cho dù ngươi là Thái Tử Phi, cũng không thể quản thái tử.

"Hắn ở bên ngoài sao? A. . . . . ."

Lại một trận đau đánh úp lại, Hạo Nguyệt cắn chặt răng, mồ hôi trên trán rơi nhanh hơn, đau đến nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

"Ta muốn giết nàng. . . Nương, giúp ta, giết Tàn Nguyệt. . . . Thái tử muốn cứu Tàn Nguyệt, giúp ta giết nàng. . . ."

Vài ma ma đỡ đẻ, còn có nha đầu đều sửng sốt, người sinh con đau như vậy, còn có thể nói ra lời ác như vậy, chỉ sợ Hạo Nguyệt là người đầu tiên?

"Được, được, nương giúp ngươi là được. . . ."

Hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, các nàng gục đầu xuống, tiếp tục làm việc, Cúc Văn thở dài:

"Hạo Nguyệt, đừng nói lung tung, giữ khí lực, lát nữa sẽ càng đau. . ."

Nữ nhi này, không phải nàng quá nuông chiều nàng? Nàng nói ra lời như vậy, nếu Tàn Nguyệt có cái gì ngoài ý muốn, mình chính là khả nghi nhất. . . .

"Nương. . . . . ."

"Hạo Nguyệt, chịu đựng, sinh hạ tiểu thế tử, tất cả còn không tùy ngươi?"

Cúc Văn cười cười, khi quay đầu trong mắt đã mang tàn khốc:

"Sao lại thế này? Đã đau đớn như vậy, sao còn chưa có sinh ra. . . ."

"Phu nhân, vừa rồi đã bẩm báo quý phi nương nương, Thái y cũng sắp tới rồi, hiện tại thể lực phu nhân không đủ, vô lực sinh con. . ."

412. Chương 413: Sinh 2

Thể lực không đủ, vô lực sinh con, vậy có phải chứng tỏ. . . .

Trong mắt Cúc Văn, hiện lên một tia bất an, tại sao có thể như vậy, làm sao có thể như vậy?

Đứa bé này, rất quan trọng, quá quan trọng, cực kỳ quan trọng . . . .

"Hạo Nguyệt, dùng sức . . . Ngươi nhất định phải chịu đựng, nhất định. . . ."

Đau đến hôn mê vài lần, lúc chiều ngày hôm sau, Hạo Nguyệt rốt cục sinh ra một nam anh, Lâm quý phi cao hứng bước tiến vào, nhìn đứa nhỏ khô khốc gầy teo kia, trong mắt hiện lên một tia không vui . . . .

"Bình thường không phải bảo ngươi ăn cơm đấy sao? Đứa nhỏ sao gầy như vậy?"

Liếc mắt Hạo Nguyệt sớm đau ngất đi, Lâm quý phi oán nói.

Tiền Thái y đi đến, kiểm tra một chút cho đứa nhỏ, nhíu chặt hai hàng chân mày lại.

"Tiền Thái y, sao lại thế này?"

"Nương nương, tiểu thế tử. . . . . ."

Trong mắt Tiền Thái y, hiện lên một tia khó xử, sắc mặt Lâm quý phi trầm xuống, không vui nói:

"Rốt cuộc sao lại thế này?"

"Thân mình đứa nhỏ rất yếu, chỉ sợ không dễ . . . ."

Ba một tiếng, một cái bàn tay liền hạ xuống, Lâm quý phi cả giận nói:

"Cái gì gọi là thân thể yếu đuối, không dễ . . . . . ."

Bỗng nhiên nghĩ đến thứ mình chuẩn bị, nàng quay đầu nhìn về phía thái tử thất thần nhìn đứa nhỏ, âm thanh lạnh lùng nói:

"Phái Nhi, xem ra phải thực hành bước thứ hai. . . ."

Thái tử bất an mặt nhăn mày nhíu, vươn nhẹ tay, vừa vặn vuốt ve đến khuôn mặt nhỏ nhiều nếp nhăn của đứa nhỏ kia, đứa nhỏ mới sinh ra rất xấu, nhưng hắn vẫn cảm thấy, dễ nhìn.

"Không, không cần!"

Trong mắt, không có chút do dự nào, đứa nhỏ của hắn, cũng có thể là đứa nhỏ duy nhất, hắn làm sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ?

Tuy rằng, hắn không thích Hạo Nguyệt, không thích nương của đứa nhỏ, nhưng đứa bé này cũng là của hắn, là cốt nhục của hắn. . .

"Vừa rồi ngươi cũng nghe Thái y nói rồi, Tiền Thái y là người một nhà, sẽ không gạt chúng ta . . . ."

Kỳ thật, tất cả đều như đã đoán trước, thuốc của Ngũ hoàng tử, làm sao có thể không có một chút hại? Hắn cho dù là hảo tâm không có lập tức muốn mạng đứa nhỏ, cũng sẽ không. . .

413. Chương 414: Sinh 3

"Song thai đi, dù sao cũng không ai nhìn thấy. . . . . ."

Trầm tư thật lâu sau, cuối cùng không bỏ xuống được, cốt nhục duy nhất này. . .

Mặc dù thân thể hắn không tốt, mặc dù thật sự nuôi không lớn, nhưng cũng không thể cứ như vậy buông tha!

Lâm quý phi nhăn mày, nhưng cũng không có cách khác, chỉ có thể thở dài một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Ngũ hoàng tử, Tàn Nguyệt, khoản nợ này ta sẽ tính với các ngươi. Hừ, dám tính kế đứa nhỏ, đều nói ta ngoan độc, kỳ thật các ngươi cũng không khá hơn chút nào.

Trở lại Vi Vũ cung, Tú Nhi đi qua tìm người, sau một lúc lâu, hốt ha hốt hoảng bỏ chạy trở về.

"Cái gì, ngươi nói đứa nhỏ bị người đoạt đi rồi?"

Tú Nhi vội vàng gật đầu, hai mắt Lâm quý phi nhíu lại, trong lòng có chút sợ hãi:

"Tại sao có thể như vậy? Chuyện này không phải bí mật tiến hành đấy sao? Làm sao có thể sơ hở?"

Tú Nhi sợ tới mức run rẩy, nàng vội vàng nói:

"Nương nương, nay phải làm sao bây giờ? Muốn tiếp tục tìm đứa nhỏ sao?"

"Trước không cần! Chuyện này, chỉ sợ đã bị lộ ra ngoài, nếu chúng ta vội vội vàng vàng tìm đứa nhỏ, rất có thể sẽ rơi vào âm mưu của bọn họ. Trước phái người tra, là ai cướp đi đứa nhỏ ? Tốt nhất là Ngũ hoàng tử, nếu không phải hắn, vậy thật sự phiền toái. . . . . ."

Trừ bỏ Ngũ hoàng tử, cũng chỉ có hoàng thượng. Nếu như là hoàng thượng làm, vì sao nàng không cảm giác được một chút dị thường?

Hiện tại, hy vọng duy nhất, tất cả đều là Ngũ hoàng tử gây nên.

******

Mặc Sát môn

"Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt. . . . . ."

Trong mộng, sắc mặt Tàn Nguyệt xanh mét, không có một tia hô hấp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, cặp con ngươi mê người kia, rốt cuộc không mở ra.

"Hạo Nhi, Hạo Nhi, lại đây, lại đây, ta là nương . . . ."

Một nữ tử đứng ở cách đó không xa, dịu dàng gọi hắn. Thanh âm kia, mang theo cảm giác xa lạ mà quen thuộc.

Đây không phải là thanh âm của Địch phu nhân, hắn dám xác định, hắn muốn đi, nhưng đi không nổi, một bước cũng không đi nổi.

"Môn chủ, môn chủ. . . . . ."

Thanh âm này quen thuộc, nỗ lực hồi lâu, Địch Mân rốt cục mở mắt ra, nhìn gương mặt lo lắng của Chanh Sát, liền vội vàng hỏi:

"Tàn Nguyệt. . . . . Tàn Nguyệt đâu?"

414. Chương 415: Quyết Không Buông Tha

"Nàng, không có việc gì. . . . . ."

Trong mắt, hiện lên một tia lo lắng, Chanh Sát vội vàng bắt lấy cổ tay Địch Mân, sau một lúc lâu, mới thở dài nói:

"Môn chủ, người cảm giác thế nào? chỗ nào không thoải mái?"

Địch Mân lắc đầu, trong cổ họng rất đau, mỗi một câu nói đều đau lợi hại:

"Tàn Nguyệt đâu? Ta muốn thấy nàng. . . . . ."

Khi nói chuyện, Địch Mân chuẩn bị đứng dậy, nhưng còn quá yếu, chống nửa ngày đều không có ngồi dậy.

"Môn chủ, người đừng vội, Tàn Nguyệt không có việc gì, nàng cũng không sao. . ."

"Nàng ở nơi nào?"

Trong đầu, bây giờ còn nhớ rõ, sắc mặt xanh tím, còn có chủy thủ trên đùi nàng ——

Nhìn chủy thủ, nhìn máu trên đất, hắn lại không dám nhổ ra cho Tàn Nguyệt. Chủy thủ kia đâm vào rất sâu, máu trên đất cũng rất nhiều. Khi hắn nhìn, máu đã đông lại, nếu rút ra…, Tàn Nguyệt càng nguy hiểm.

Tàn Nguyệt, tại sao ngốc như vậy?

Ngươi là thê tử của ta, mặc dù chết ta cũng sẽ không để cho ngươi gặp nguy hiểm ! Tại sao muốn giúp ta hút độc? Thân thể của ngươi vốn yếu ớt, độc tố kia, ta cũng không chịu nổi, mà ngươi thì càng. . . .

Vì sao? Dùng chủy thủ để giữ tinh thần, cũng chỉ vì cứu ta? Nếu ta không tỉnh lại, nếu ta vẫn ngủ say, hai người chúng ta, chẳng phải đều chết?

"Môn chủ, nàng không ở nơi này. Lão môn chủ đã tới, cứu người, cũng cứu Tàn Nguyệt. Hắn nói, nơi này không thích hợp Tàn Nguyệt dưỡng thương, cho nên liền mang nàng rời khỏi. . . ."

Mũi Chanh Sát đau xót, lão môn chủ nói rất đúng, tuy rằng may mắn, còn có một hơi thở, nhưng hắn không nắm chắc, chỉ có thể tận trách, nghe thiên mệnh.

Nhưng lời như vậy không thể nói cho Địch Mân, hắn không có nói Tàn Nguyệt hẳn phải chết, đây cũng là có một tia hi vọng, không đúng sao?

"Hắn thật sự nói như vậy?"

Xem ra, cảm giác của nữ nhân, là rất chuẩn. Trước khi Tàn Nguyệt đi, trên mặt mang theo quyến luyến rõ ràng, trong lòng, tất nhiên cũng cảm giác được bất an.

Nhưng vì mình, nàng vẫn rời khỏi. Thanh thúc nói như vậy sao? Tàn Nguyệt thật sự không có chuyện gì sao?

Nhắm mắt lại, Địch Mân tập trung tinh thần toàn thân:

"Chuẩn bị xe, ta muốn đi tìm Tàn Nguyệt. . . . . ."

415. Chương 416: Quyết Không Buông Tha 2

Thân mình bây giờ của hắn, trăm triệu không thể tự mình cưỡi ngựa, nhưng hắn sẽ không ở chỗ này chờ, hắn muốn đi cùng Tàn Nguyệt!

"Môn chủ, lão môn chủ dặn dò, nếu người không ở tại chỗ này dưỡng thương cho tốt, ngài liền. . . . . ."

Chanh Sát thở dài, nhìn mặt đen như đêm của Địch Mân, vội vàng nói:

"Hắn nói, hắn ngừng trị liệu cho Tàn Nguyệt! Người cũng biết, Tàn Nguyệt trúng độc so với người nặng hơn rất nhiều. . . ."

Hắn lại uy hiếp hắn như vậy?

Địch Mân mặt suy sụp, xoay người, khi nào thì dưỡng thương khỏi?

Hắn phải nhanh chóng khôi phục, phải nhanh chóng đi qua tìm Tàn Nguyệt.

Vì trong lòng sốt ruột, Địch Mân sống một ngày bằng một năm, Chanh Sát bưng thuốc tới, hắn đều uống đúng hạn. Vị thuốc chua xót, hắn không thích uống nhất, nhưng hôm nay, hắn ngay cả mày cũng không nhăn uống vào.

Uống thuốc, chỉ có uống nhiều thuốc, thân mình mới có thể mau tốt, hắn có thể đi tìm Tàn Nguyệt.

Lòng nóng như lửa đốt, ngày thứ ba, Địch Mân đã có thể cưỡi ngựa.

Nhìn Địch Mân vội vàng, Chanh Sát thở dài:

"Ta cùng người đi!"

"Không, không cần! Hắn không thích người ngoài tới, ngươi đi, hắn sẽ phát giận !"

Địch Mân không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, Chanh Sát thở dài:

"Tiễn ngươi một đoạn đường! Ta sợ hãi, ngươi chưa thấy được Nguyệt Nhi của ngươi, mạng đã đánh mất. . ."

Sắc mặt vàng như nến, cả người vô lực, đi vài bước liền choáng váng, người như vậy, có thể tự mình đi qua mới là lạ?

Ngẫm lại cũng đủ buồn bực, nàng nhất định là kiếp trước thiếu vợ chồng bọn họ cái gì, bằng không, làm sao có thể thay phiên lo lắng vì hai người bọn họ?

"Chanh Sát, môn chủ. . . . . ."

Khi Địch Mân bị thương, còn lại vài vị phó môn chủ cũng trở về, bọn họ cũng nhìn được diện mạo thật của Địch Mân, nay Địch Mân ở bên trong môn, rất ít mang theo mặt nạ.

"Thanh Sát, ngươi quản lí môn, ta muốn đưa môn chủ ra ngoài một chuyến!"

Thanh Sát vừa trở về, Chanh Sát cao hứng vội vàng nói. Thanh Sát thở dài, đi đến bên người Địch Mân, nhỏ giọng nói:

"Hạo Nguyệt sinh, là con trai. . ."

416. Chương 417: Quyết Không Buông Tha 3

Sắc mặt Địch Mân lạnh lùng, hắn ốm yếu, nghe cái tên làm cho hắn khắc sâu trí nhớ, trên mặt tái nhợt, thêm vài phần sát khí!

"Môn chủ, bất quá đứa bé kia thân thể yếu ớt, muốn hay không. . . . . ."

Nhận được tin tức, hắn vội vàng đưa tới đây, đối với chuyện thái tử cùng Lâm quý phi, mấy người bọn hắn đều hận càng sâu.

"Hừ, thể nhược? Vậy trước tiên đừng đụng. Nếu quả thật thể yếu, Lâm quý phi không có khả năng mặc kệ, chúng ta cũng đúng lúc. . . . . ."

Ánh mắt Địch Mân lạnh lùng, quay đầu nhìn con ngựa đã quỳ xuống, phân phó nói:

"Trước đừng hành động, chờ ta trở lại nói sau. . . . . ."

Nhớ tới ngày đó ở trên đường nghi hoặc, nhìn lại bọn họ hận Lâm quý phi, trong lòng Địch Mân nghi ngờ càng sâu:

"Bọn họ tại sao phải hận Lâm quý phi như vậy, tại sao phải. . . ."

Trong đầu suy nghĩ rất nhiều, lại không nghĩ ra, tựa hồ trong lúc này có một khúc mắc, không biết nấp trong nơi nào, chỉ biết là, tất cả, cũng không đơn giản như mặt ngoài nhìn qua. . . .

Vì chiếu cố thân thể Địch Mân, hai người đi chậm, mặc dù Địch Mân hận không thể bay đi, nhưng Chanh Sát vẫn thản nhiên. Lộ trình vốn là ba ngày, thời điểm đi tới, cũng đã là sáu ngày về sau, nhưng tốc độ như vậy, cũng khiến cho Thanh thúc kinh ngạc một phen.

"So với ta dự liệu, ngươi tới nhanh hơn. . ."

Thanh thúc thản nhiên nhìn Địch Mân, Ngọc Nhi vội chạy tới, đỡ lấy Địch Mân, quan tâm hỏi:

"Địch Mân, ngươi không sao chứ? Mặt của ngươi rất vàng . . . . . ."

Nàng đơn thuần, chỉ là đối Địch Mân có hảo cảm không hiểu, Địch Mân cũng thích nàng, giống như một trưởng bối, đứng ở cạnh nàng, cảm giác ấm áp không hiểu. . .

"Ngọc di, ta không sao. . . . . ."

Không đành lòng thấy đôi mắt lo lắng của nàng, Địch Mân nhìn Thanh thúc, hết sức dịu tâm vội vàng:

"Thanh thúc, Nguyệt Nhi nàng. . . . . ."

"Còn chưa chết. . . . . ."

Vừa nói vào đề bắt lấy cổ tay Địch Mân, hơi chút cúi đầu, ngưng mắt suy nghĩ.

Địch Mân thở dài, thanh âm lại thành khẩn:

"Thanh thúc, để cho ta gặp nàng một lần, gặp nàng một lần được không?"

417. Chương 418: Quyết Không Buông Tha 4

Không thể sốt ruột, tuy rằng bây giờ hắn đã tới, nhưng người đang trong tay Thanh thúc. Nếu Thanh thúc không thả người, không cho hắn gặp mặt, hiện tại hắn cũng không có biện pháp.

Thanh thúc vẫn từ từ nhắm hai mắt, sau một lúc lâu, hai mắt trong trẻo bỗng nhiên mở, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt:

"Ngươi muốn gặp nàng?"

Địch Mân vội vàng gật đầu, nghe những lời nói này, hắn khẳng định muốn gặp Tàn Nguyệt rồi, hắn thoáng qua một cái đã nói lên hết.

"Gặp nàng, có thể, chờ ngươi dưỡng thương khỏi nói sau!"

Ánh mắt tối sầm lại, mang theo quyết tuyệt không cho người khác nghi vấn, âm thanh Thanh thúc lạnh lùng nói.

"Một lần! Chỉ gặp một lần!"

Đối với lần này, Địch Mân cũng không nhượng bộ, thanh âm dị thường kiên định.

"Nàng không có việc gì, độc rắn rất mạnh, nhưng may mắn, khi nàng choáng váng đầu dùng chuỷ thuỷ ngươi bắn chết độc xà nâng cao tinh thần, máu rắn có thể giải đi một bộ phận độc rắn, cho nên ngươi có thể yên tâm. . . . . ."

Tính tình bướng bỉnh này, thật đúng là giống như đúc với nương của hắn!

Thanh thúc thở dài trong lòng, nhưng trên mặt không có lộ ra chút khác thường:

"Xem như vì họa được phúc, sinh mệnh không ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, sợ phải đợi một khoảng thời gian mới có thể hồi phục. . . . . ."

Giải thích như thế, với hắn mà nói đã là cực hạn. Giúp đỡ Địch Mân, Ngọc Nhi cũng nói gấp:

"Tàn Nguyệt không có chuyện gì, Địch Mân, ngươi nghỉ ngơi trước đi, chờ tỉnh lại, Ngọc di mang ngươi đi qua xem nàng!"

Thấy hai người đều nhất trí kiên quyết như vậy, Địch Mân biết không thể cưỡng, đành phải thuận theo trở về phòng, dù sao Tàn Nguyệt ở nơi này, hai người ở ngay cùng nhau, lát nữa sẽ nghĩ cách gặp nàng!

Nằm vật xuống giường, Ngọc Nhi đưa thuốc tới, Địch Mân thuận theo uống, vốn định chợp mắt một lát, nhưng bởi vì gần đây luôn chạy đi, nghỉ ngơi không tốt, đã ngủ thật.

Nghe được tiếng hít thở rốt cục vững vàng, Thanh thúc mới chậm rãi rời đi, Ngọc Nhi đã đi tới, giữ chặt tay Thanh thúc, bất an hỏi:

"Thanh ca, hắn tỉnh lại làm sao bây giờ?"

Tàn Nguyệt, sau khi đến đây vẫn chỉ có một hơi thở, căn bản chưa hề tỉnh lại.

Thanh thúc giúp nàng giải độc, màu đen trên mặt giải hết, nhưng lại trở thành tái nhợt chói mắt.

"Mất máu quá nhiều, hơn nữa trúng độc quá nặng, nhất thời nửa khắc, khó có thể tỉnh lại!"

418. Chương 419: Quyết Không Buông Tha Cho 5

Thanh thúc chau mày, thở dài:

"Còn mười ngày, nhanh nhất cũng phải mười ngày, tất cả phải xem tạo hóa của Tàn Nguyệt. . . ."

Hắn đã phát ra tín hiệu, bọn họ cũng đã tới chuẩn bị, cho dù không có ngăn trở, tất cả thuận lợi, cũng phải hơn mười ngày mới có thể trở về. Về phần kết quả, vậy thì. . . .

"Đúng rồi, Ngọc Nhi, Địch Mân ở trong này, ta chuẩn bị tốt phương thuốc cho ngươi, dược liệu, ngươi chăm sóc hắn, ta mang Tàn Nguyệt ra ngoài, trực tiếp đến kinh thành, như vậy có thể bớt đi một ít thời gian, Tàn Nguyệt có lẽ có thể cứu. . . . . ."

Bỗng nhiên nghĩ đến Liễu tướng, Thanh thúc vội vàng nói.

"Không thể, Thanh ca, ngươi đã nói như vậy sẽ rất nguy hiểm. Tàn Nguyệt cô nương hiện tại hôn mê, ngươi không phải nói có cần hai tháng mới có thể thay máu sao?"

Chuyện kia, Thanh nói qua, muốn Tàn Nguyệt tỉnh lại, trừ phi có máu thích hợp.

Mà máu thích hợp, nắm chắc lớn nhất, nhưng cha mẹ tỷ muội nàng, nếu những người đó không được, Tàn Nguyệt sẽ thật sự hết thuốc chữa.

Nay, tuy rằng Tàn Nguyệt dùng tới Tục Mệnh Đan, tuy rằng là thần dược tốt nhất, nhưng chỉ có thể bảo mệnh, Tàn Nguyệt muốn tỉnh lại, cũng không dễ.

"Này, nhưng Địch Mân. . . ."

Thanh thúc khó xử mặt nhăn mày nhíu, hắn đương nhiên cũng biết việc này nguy hiểm, nhưng Địch Mân, nếu nhìn bộ dạng này của Tàn Nguyệt, có thể.. . .

"Thanh ca, Địch Mân là một đứa nhỏ hiểu biết, nói với hắn, hắn nhất định có thể hiểu được. . ."

Ngọc di nhẹ cười, buông tay Thanh ra, thở dài:

"Ta đi qua nhìn Địch Mân. . . . . ."

"Ngọc Nhi, không. . . Ngươi đi đi. . . . . ."

Địch Mân, dường như mỗi lần ngươi tới bên này, đều là nửa chết nửa sống. Ngọc Nhi muốn đi thăm ngươi, thật lo lắng, giữa các ngươi có thể hay không. . . .

Quên đi, nếu nàng thật sự vì ngươi nhớ ra cái gì đó, ta cũng sẽ chấp nhận.

******

"Địch Mân. . . . . ."

Đi trước giường Địch Mân, nhìn khuôn mặt tuấn tú dần dần bình thản, Ngọc Nhi bỗng nhiên cảm thấy vạn phần quen thuộc. . . . . .

Vì sao?

Trong mộng, dường như cũng có gương mặt như vậy, khi hắn ngủ, khóe miệng nhợt nhạt, chỉ có khi ngủ.

419. Chương 420: Quyết Không Buông Tha 6

Nhớ rõ bình thường, hắn luôn thích nhếch môi, vẻ mặt nghiêm túc.

"Ngọc Nhi, trẫm rất hi vọng, mỗi sáng sớm, đều có thể ôm ngươi tỉnh lại. . . . . ."

Trên mặt nam tử, hiện lên một tia sầu lo, nữ tử chua xót cười:

"Ngạo, ngươi là hoàng thượng, ngươi có trách nhiệm. . . ."

"Trách nhiệm trên triều đình cũng thế, chẳng lẽ trẫm muốn nghỉ ngơi ở đâu, cũng phải để bọn họ quyết định sao?"

Trên mặt nam tử, tràn đầy không kiên nhẫn, hắn là đế vương, mọi sự đều hài lòng. Thậm chí ngay cả muốn nữ nhân nào, đều phải suy nghĩ kỹ càng.

"Ngạo, ta hiểu ngươi. . . . . ."

Chôn chua xót ở trong lòng, trong mắt, chỉ còn lại nụ cười thản nhiên, nữ tử thở dài một tiếng:

"Đến chỗ tỷ tỷ đi, nàng mang bầu, không thể. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, đã cười không nổi, nước mắt cũng đã rơi xuống, đem nam nhân của mình, đuổi tới trong lòng một nữ nhân khác, là chua xót như vậy. . . .

Ngạo. . . . . .

Gọi nhỏ một tiếng, cảnh tượng trong đầu rất nhanh biến mất, nữ tử kinh ngạc nhìn, nhìn nam tử nhắm chặt hai mắt trước mắt.

"Ngạo. . . . Ai là Ngạo. . . . . ."

Luôn cảm giác, nam tử kia có liên quan với mình, nhưng nữ tử trong mộng là ai, thật là nàng sao?

"Địch Mân, vì sao? Gặp lại ngươi vì sao ta sẽ nhớ tới mấy thứ này? Tại sao lại như vậy?"

Ngọc Nhi thì thào tự nói, nàng sinh bệnh rồi, đã quên rất nhiều thứ, rất nhiều rất nhiều. . . .

Nàng không thích tiếp xúc với người, trước kia cũng từng đi ra ngoài, đối với người ngoài, nàng có cảm giác sợ hãi theo bản năng, nhưng đối với Địch Mân, lại không hiểu sao thích. . . .

"Địch Mân, đến tột cùng ngươi là ai?"

Trí nhớ, tuy rằng đã quên rất nhiều, nhưng nàng cũng không phải là ngốc, tổng cảm giác, nàng cùng đứa bé này, có quan hệ không hiểu. . .

******

Nghe được tên làm cho hắn nghiến răng nghiến lợi kia, Thanh thúc không đi vào, thuốc trong tay, đột nhiên cảm thấy rất nóng, hắn thiếu chút nữa liền buông tay ra, chén thuốc cũng thiếu chút rơi xuống.

Ngạo, nàng nhớ lại Ngạo!

Sao nàng ở phía sau, liền nhớ lại tên đáng giận kia?

420. Chương 421: Quyết Không Buông Tha 7

Chẳng lẽ, không cần uống thuốc, nàng cũng có thể nhanh như vậy nhớ lại tất cả trước kia sao?

Ngọc Nhi, chúng ta sinh hoạt cùng một chỗ hai mươi năm, chẳng lẽ trong lòng của ngươi, vốn không có một chút ký ức của ta?

Vì sao? Ngọc Nhi, ngươi vô cùng tàn nhẫn, tại sao phải đối với ta như vậy?

Đã sớm biết, không nên cứu Địch Mân, khi biết người bị thương rất nặng kia là Địch Mân, hắn vẫn cứu, vì cái gì đương nhiên vẫn là Ngọc Nhi!

Cứu hắn, hắn nhất định là phải hối hận!

Địch Mân, con hắn, nhi tử của nam nhân đáng giận, căn bản là không xứng có được Ngọc Nhi kia!

Hai mắt hung hăng trừng mắt hai người trong phòng, hắn gắt gao nắm lại nắm tay, mặc dù, thật sự phải mất đi tất cả, ta cũng sẽ không buông tay trả thù ngươi!

Tư Không Ngạo!

Ngươi thương tổn Ngọc Nhi, thương tổn đứa nhỏ của Ngọc Nhi, ta sẽ khiến ngươi ——

Sống không bằng chết!

Lặng yên không một tiếng động lui ra, cất kỹ chén thuốc, trong lòng đã có quyết đoán, một con bồ câu đưa tin phật phật bay tới, Thanh thúc lấy ra bức thư vừa mới viết, cột chặt rồi thả ra ngoài.

"Thanh ca, lại đang tìm máu vì Tàn Nguyệt sao? Không phải nói người thân của nàng là có thể sao?"

Ngọc Nhi đứng ở cạnh cửa, trên khuôn mặt mang theo u buồn nói không nên lời.

Thanh thúc quyết tâm dấu bất an, nhìn nàng ngay tại cửa, vừa rồi hắn viết, nàng hẳn là nhìn không thấy mới đúng.

"Ngọc Nhi, ngươi không phải ở cùng Địch Mân sao?"

"Thanh ca, ta bỗng nhiên nhớ lại một cái tên, Ngạo. . . . Là ai vậy?"

Ngọc Nhi ngẩng đầu, ngây thơ nhìn Thanh, giống như hắn biết tất cả.

"Ngọc Nhi nghĩ nhiều rồi, hẳn là người không quan hệ?"

Thanh thúc đau khó chịu trong lòng, nhưng trên mặt thản nhiên cười, đột nhiên vỗ vỗ đầu, thở dài:

"Xem ta, chợt nhớ tới một chuyện liền vội vội vàng vàng chạy đi, thuốc cho Địch Mân còn chưa đưa tới? Hẳn là đã nguội. . ."

"A. . . . Nguội không phải không xong sao? Ta đi hâm nóng. . . ."

Hai người, kéo tay vô cùng thân thiết bước ra ngoài, trong lòng Thanh thúc hiểu ra, thiên tính mẫu tử, xem ra thật sự ngăn không được, vĩnh viễn cũng ngăn không được.

421. Chương 422: Quyết Không Buông Tha 8

"Tạm dừng. . . . . ."

Nhìn hai chữ khoa trương kia, hai người hai mặt nhìn nhau, vừa rồi bắt đầu động thủ, lão đại bên kia sao lại bắt đầu hô ngừng.

"Tử Sát, người này làm sao bây giờ?"

Vệ Trạch, con độc nhất của Liễu tướng, vừa lúc ở trên đường nhìn thấy, bọn họ liền thuận tay bắt cóc lại đây.

"Lương Phan! Chủ tử chỉ nói là bắt cóc, cũng không nói muốn giết, đương nhiên là mấy ngày nữa buông tha. . . ."

Tử Sát cười lạnh một tiếng, nhìn tiểu hài tử vẫn hôn mê, trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

"Nhưng, nếu đưa trở về như vậy, lão đại bên kia. . . . . ."

"Khi nào muốn tùy thời lại đây lấy là được, dù sao Tướng phủ đối với chúng ta mà nói, không phải một bữa ăn sáng?"

Tử Sát không thèm để ý cười, dùng chân đá đá Vệ Trạch, thở dài:

"Thật sự là giống mẹ hắn, cầm tinh con heo, đá cũng không tỉnh!"

"Nếu không giữ vài ngày đi. Vạn nhất lão đại muốn, không phải bắt nữa, phiền toái. . . ."

Hai người ngươi một lời ta một câu , nói đến nói đi, cũng không thả tiểu Vệ Trạch.

Bên này hai người nói có vui vẻ, bên kia Tướng phủ, bởi vì tiểu công tử mất tích, sớm vội đến người ngã ngựa đổ, trời đất quay cuồng.

Cúc Văn khóc đến cổ họng khàn khàn, Liễu tướng bị mất nhi tử, vốn là phiền lòng, hơn nữa thanh âm giống như khóc tang của Cúc Văn, trong lòng lại buồn bực.

"Câm miệng! Bọn họ không phải đều đi tìm sao?"

Liễu tướng vỗ cái bàn, thanh âm tràn đầy không kiên nhẫn.

"Lão gia, đã ba ngày rồi, còn chưa tìm được. . . . . ."

"Bọn họ không phải đòi tiền, không thương tổn Vệ Trạch mới đúng! Ngươi nghĩ rằng ta không nóng nảy, ta là. . . . . ."

Ánh mắt tối sầm lại, gần đây không biết Tướng phủ đắc tội người nào, Tàn Nguyệt hòa thân, nghe nói thiếu chút nữa chết ở dưới vách, cùng Địch Mân làm thành vợ chồng ma.

Hạo Nguyệt khó sinh, tuy rằng không có việc gì, nhưng đứa nhỏ cũng là một ma ốm, không biết khi nào thì mới có thể điều trị tốt thân mình. . . . . .

Nay khen ngược rồi, Vệ Trạch cũng mất tích, phái ra nhiều người như vậy tìm, lại không có tin gì. Tuy rằng chính hắn nói không tin cũng là chuyện tốt, nhưng trong lòng đã sớm. . . .

"Quên đi, ta đi ra ngoài nhìn xem. . . . . ."

Nặng nề than một tiếng, chuyện Như Yên cũng để xuống, qua nhiều năm như vậy rồi, hắn còn có thể truy cứu như thế nào?

Gian phu kia đã sớm chết, hắn làm sao đối chứng?

422. Chương 423: Quyết Không Buông Tha 9

Nhìn nữ nhân khóc trời đất quay cuồng, Tử Sát nhịn không được gãi gãi lỗ tai, không phải là mất đứa bé sao? Khóc thành như vậy? Lúc trước khi hại người, tại sao không thấy nàng có nửa điểm mềm lòng?

"Này, Tử Sát, môn chủ thật sự nói muốn bắt người?"

Tàn Nguyệt đi rồi, Địch Mân cũng đi rồi, trở về vừa thấy, cũng chỉ có mặt thối của Thanh Sát, Chanh Sát nhìn liền mất hứng, vội vàng trốn thoát, nhìn xem có cái gì không.

Kết quả nhoáng lên một cái, đã đến kinh thành, đương nhiên cũng nghe đến mệnh lệnh kỳ quái của môn chủ, nàng làm sao có thể không chen vào một chân?

"Đúng vậy. Chanh Sát, ngươi không phải là bị môn chủ để lại sao?"

Tử Sát nhíu lông mày, tiểu muội muội này, cái gì cũng tốt, chỉ là yêu y thành tánh, thích làm trò kì kì quái quái.

"A, bắt bọn họ? Môn chủ muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là. . . . . ."

Thay máu?

Bỗng nhiên nghĩ đến biện pháp trước kia từng xem trong sách, Chanh Sát bừng tỉnh hiểu ra. Bất quá chỉ là ở trong sách xem qua, nay, môn chủ lại muốn tự mình thử nghiệm, Tàn Nguyệt tất nhiên là bị thương vô cùng nặng?

Thay máu, chính là đổi mạng, một chút không tốt, hai cái mạng liền cũng bị mất. . . . . .

"Này, Chanh Sát, ngươi lại muốn làm gì? Môn chủ đã hô dừng rồi, ngươi cũng không nên mò mẫm lẫn vào. . . . . ."

Chanh Sát quay đầu, giận trừng mắt Tử Sát:

"Cái gì gọi là mò mẫm lẫn vào? Ta cùng Tàn Nguyệt, quan hệ cũng không phải là tốt bình thường, ta muốn giúp nàng, cứu nàng, cái này cũng sai sao?"

"Ta không nói ngươi sai, nhưng môn chủ hô dừng, tất nhiên là có tính toán mới, ngươi không nên lộn xộn, phá hủy kế sách của môn chủ. . . ."

Đều nói, nữ nhân là phiền toái, những lời nói này tuyệt không sai. Tính tình Chanh Sát cho dù giống đàn ông, nhưng trong xương, vẫn là giống nữ nhân bình thường, thích loạn chõ mõm vào!

"Đượclắm, ta đương nhiên biết. Người đàn bà kia khóc thật đúng là đất rung núi chuyển, ngươi từ từ thưởng thức, ta đi tìm hài tử kia chơi đùa. . . . . ."

Chanh Sát lộ ra ý cười thật to, cười Tử Sát cả người phát run. Nữ nhân điên này, không hiểu lại có chiêu số chỉnh người gì chứ?

"Chanh Sát, ngươi cười cái gì?"

423. Chương 424: Lên Kinh

"Không có gì? Ta chỉ là muốn tìm hài tử kia. . . ."

Chanh Sát vô tội lắc đầu, nhưng lóe ra trong mắt, nhìn như thế nào cũng giống có việc.

"Chanh Sát, thật sự không có việc gì?"

Chanh Sát vội vàng cười cười, thân mình linh hoạt bay lộn vài cái, người liền xinh đẹp bay mất.

"Cảm giác thật là lạ, cái gì ấy nhỉ. . . ."

Tử Sát không vui nhăn lại lông mày, hương son phấn, son phấn rất nhạt rất nhạt, nơi nào đến . . .

Quên đi, nơi này cũng không có đại sự gì, trước đi đi?

Bất quá, nhắc tới cũng kỳ, từ Tướng phủ đi ra, Tử Sát đã cảm thấy ánh mắt người qua đường nhìn hắn có điểm quái, nhưng quái như thế nào? Chính hắn lại không nói ra được.

***

"Ha ha. . . . . ."

Chanh Sát trở lại trong phòng, vui vẻ cười ha ha, đến nơi đây, không nghĩ tới người thứ nhất đối phó đúng là Tử Sát, chơi vui chơi vui. Lễ vật nàng đưa hắn, hi vọng hắn có thể hưởng thụ mới tốt.

Bất quá, trước khi hắn trở về, nàng phải trốn một lát, mọi người không nói tất cả sao? Làm chuyện tốt phải nhớ đừng lưu danh, lưu danh cũng đừng làm chuyện tốt.

"Ô ô. . . . . ."

Tiếng khóc của đứa nhỏ truyền đến, Chanh Sát tìm nửa ngày, mới nhìn đến đứa nhỏ ngồi ở một góc, đáng thương giống con mèo nhỏ, nàng cười đi lên trước, nhẹ giọng nói:

"Tiểu hài tử, ngươi tên là gì?"

Vệ Trạch sợ tới mức mở to mắt, sợ hãi nhìn Chanh Sát, gắt gao cắn môi, vết nước mắt trên mặt chưa khô, nước mắt còn ở trong hốc mắt đánh chuyển.

"Nói đi, nói cho tỷ tỷ ngươi tên gì?"

Chanh Sát vốn không có nhiều kiên nhẫn, hơn nữa, nàng đối với đứa bé này cũng không có bao nhiêu hứng thú, nàng cảm thấy hứng thú , chính là máu của hắn.

"Ta. . . . . ."

"Không nói quên đi, mệt mỏi quá, ta trước ngủ một lát . . . ."

Chanh Sát thở dài, bất đắc dĩ mặt nhăn mày nhíu, ôn nhu thở dài.

"Tỷ tỷ, ngươi có thể đưa ta về nhà sao? Ta gọi là Vệ Trạch. . . ."

Cảm giác Chanh Sát vô hại, Vệ Trạch cố lấy dũng khí, dũng cảm nói.

"Về nhà? Vậy không được, bất quá, nếu ngươi đồng ý hợp tác với tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể đưa thư cho người nhà giùm ngươi!"

424. Chương 425: Lên Kinh 2

Chanh Sát sáng tỏ cười, Vệ Trạch vội vàng gật đầu, Chanh Sát cười như hồ ly:

"Tốt! Kỳ thật, rất đơn giản, ngươi chỉ cần. . . . . ."

"Chanh Sát!"

Cùng với rống giận, cửa bị người rất dã man đá mở ra, thân mình Chanh Sát cứng đờ, nàng bất an quay đầu, Tử Sát này, không phải là bất lực sao, như thế nào nhanh như vậy liền xong việc?

So với thời gian nàng đoán trước, phải nhanh hơn rất nhiều rất nhiều rất nhiều .

"Ngươi. . . . . Tử Sát, ngươi làm sao vậy. . . . . ."

Vô tội, nhất định phải vô tội, vạn phần vô tội mới được. Năm nay, người vô tội có vẻ nổi tiếng. . . .

"Ngươi hạ độc gì cho ta?"

Hai mắt chứa lửa, nữ nhân này, thật đúng là điên rồi, hắn đi ra ngoài, nữ nhân trên đường đều bu lại, hắn rất nhanh bước đi, vừa vặn nữ nhân phía sau lại không có thế cục đình chỉ, lại nhanh chóng đi theo.

Bất đắc dĩ, hung hăng trừng mắt nhìn các nàng một cái, cũng không trừng xong, này trừng, các nàng lại không để ý ánh mắt nam nhân trên đường, gãi tay chuẩn bị tư thế dung nhan . . .

Bất đắc dĩ bất đắc dĩ, hắn chạy trối chết, mà bọn họ lại cũng không cần mặt đuổi lại đây. . .

Cuối cùng, phải dùng khinh công, nhưng chết tiệt lại không dùng được nội lực, hắn đành phải liều mạng chạy thoát trở về, tìm đầu sỏ đáng chết này vấn tội.

"Ha ha, ta cái gì cũng không làm . . . . . ."

Ô ô, Tử Sát này cũng quá lợi hại đi, nội lực đều không dùng được, hắn còn có thể từ những nữ nhân như hổ đói bên ngoài chạy thoát sao?

Mắt nhìn cửa sổ đóng chặt, Chanh Sát chuẩn bị chạy trốn, nhưng Tử Sát cũng không phải ngồi không, trước khi nàng đi, một phát bắt được y phục của nàng, Chanh Sát hắc hắc cười nói:

"Này, Tử Sát, ta đi ra ngoài, có chút việc, có chút việc. . . . . ."

“Thuốc giải?”

Tử Sát giơ giơ tay, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lần đầu cảm thấy trên người Chanh Sát, thì ra cũng là mùi thơm ngát như vậy.

“Ta. . . . . .”

Cảm giác được dị thường của nam tử bên người, sắc mặt Chanh Sát trở nên đỏ ửng, trò đùa của mình hình như có chút hơi quá, vội lạnh giọng, nói :

“Ngươi nới lỏng tay, ta giúp ngươi giải độc. . . . . .”

425. Chương 426: Lên Kinh 3

Tử Sát tuy rằng không thoải mái, nhìn đến bộ dạng của những nữ nhân bên ngoài kia, cũng có thể biết chút gì đó. Đối với Chanh Sát, hắn cũng có vẻ hiểu biết, nhưng lúc này, thân mình sớm bị dược vật khống chế, muốn buông tay, cũng có chút khó khăn.

“Nới lỏng tay, bằng không, ai cũng cứu không được ngươi. . . . . .”

Ô ô, tự gây nghiệt không thể sống, tại sao nàng lại tính kế hắn chứ?

******

Nói không thể ngủ, nhưng hắn vẫn ngủ, ảo não nhìn mặt trời chiều bên ngoài, không biết mình đã ngủ hai ngày hai đêm.

Trong bụng trống trơn, vô cùng đói, Địch Mân muốn đứng dậy, nhưng một chút khí lực cũng không có. Cửa nhỏ cách đó không xa, két một tiếng bị người đẩy ra, Ngọc Nhi mặc quần áo màu trắng sữa xưa nay thích đi đến.

Không nhìn thấy người trên giường đã tỉnh lại, trong tay của nàng cầm một khăn lau sạch sẽ, bóng dáng chịu khó đi lại bên trong phòng, mang theo ánh sáng động lòng người.

“Ngọc di. . . . . .”

Sau một lúc lâu, Địch Mân rốt cục nhịn không được ra tiếng, thân mình Ngọc Nhi cứng đờ, chợt cao hứng xoay người lại, vui vẻ hỏi:

“Địch Mân, ngươi đã tỉnh?”

Địch Mân yếu đuối cười cười:

“Ngọc di, Tàn Nguyệt đâu?”

Ngọc Nhi gục đầu xuống, trong mắt hiện lên một tia bất an, nàng vẫn không giỏi về nói dối, đối vóiĐịch Mân thì càng thêm không muốn.

“Ngọc di, Tàn Nguyệt không tốt sao?”

Thấy thần sắc của nàng, Địch Mân đau xót trong lòng, có cảm giác trời đất quay cuồng đánh úp lại, hắn thiếu chút nữa liền hôn mê bất tỉnh.

“Địch Mân, ngươi làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Ngọc Nhi sốt ruột đỡ lấy Địch Mân, bất an hỏi.

“Ta không sao! Tàn Nguyệt thế nào, nàng hiện tại như thế nào. . . . . .”

Trong lòng càng thêm bất an, Thanh thúc không phải nói Tàn Nguyệt không có chuyện gì sao? Sao có thể đột nhiên biến thành như vậy?

“Địch Mân, ngươi yên tâm, Tàn Nguyệt không có việc gì, không có chuyện gì. . . . . .”

Ngọc Nhi thở dài, biết hắn chỉ là vì Tàn Nguyệt mà khẩn trương, tâm cũng để xuống:

"Nàng chỉ là ngất đi thôi, chưa tỉnh lại. Thanh ca nói qua, qua một thời gian ngắn liền mang nàng đến kinh thành, tới đó có thể cứu nàng. . . . . ."

426. Chương 427: Lên Kinh 4

"Đến kinh thành? Tại sao muốn đến kinh thành?"

Y thuật của Thanh thúc rất tốt, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe nói, kinh thành có thế ngoại cao nhân gì. Địch Mân bất an nhíu mày, cảm giác trong chuyện này có chút kỳ quái.

"Địch Mân, hiện tại Tàn Nguyệt cần máu, máu cần là máu có thể hoà hợp với máu của nàng, cho nên. . . . . ."

Máu, Mặc Sát môn của bọn họ, có người, nhiều người như vậy, nên sẽ có máu có thể hoà thợp, hẳn là có máu thích hợp?

"Địch Mân, Thanh ca nói, phải là người thân của Tàn Nguyệt mới được. Ngươi khôi phục, chờ vết thương của ngươi khôi phục xong, các ngươi cùng đi. . . . . ."

Cùng nhau cũng tốt, hắn có thể cùng Tàn Nguyệt.

Tàn Nguyệt, ngươi phải chịu đựng, nhất định phải chịu đựng, đừng buông tay, đừng bỏ rơi Địch Mân, được không?

Địch Mân nhìn cửa, rất muốn rất muốn đi qua thăm Tàn Nguyệt, nhưng cố tình, Thanh thúc quản rất chặt, thậm chí hắn ngay cả nhìn nàng một lần cũng rất khó.

Khó khăn qua mười ngày, Thanh thúc rốt cục lên tiếng, có thể mang Tàn Nguyệt đến kinh thành chạy chữa.

Mà thân mình Địch Mân, cũng khôi phục bảy tám phần, Thanh thúc không cùng đi, nói là đi sau.

Lần đầu tiên bước vào phòng Tàn Nguyệt, nhìn Tàn Nguyệt gầy yếu không chịu nổi, mũi Địch Mân đau xót, trong lòng ít nhiều cũng có thể hiểu được, tại sao bọn họ phải ngăn cản mình và Tàn Nguyệt gặp mặt.

Thấy nàng, lòng sẽ chua xót, đau lòng, làm sao có thể khôi phục thân mình cho tốt, làm sao có thể an tâm uống thuốc?

Trong phòng lẳng lặng, ngay cả tiếng hít thở của người cơ bản đều nghe không được, Địch Mân tiến đến trước người Tàn Nguyệt, sợ hãi nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt vô cùng.

Tàn Nguyệt, ngươi chịu khổ, ta nói rồi, sẽ bảo hộ ngươi, sẽ không để cho ngươi chịu khổ, nhưng vì sao, mỗi lần gặp lại ngươi, ngươi đều suy yếu như vậy?

Tàn Nguyệt, ngươi có biết, ta rất đau lòng, rất đau lòng?

Có thể mở mắt ra không? Có thể mở mắt ra, nhìn ta không?

Tay, hơi hơi run rẩy, qua hồi lâu, mới cẩn thận tiến đến chóp mũi Tàn Nguyệt, cảm giác được hô hấp rất nhẹ kia, Địch Mân thở dài ra một hơi, thầm nghĩ:

May mắn, may mắn. . . . . .

Ánh mắt quá xót xa, nước mắt kích động thiếu chút nữa liền rơi xuống. . . . . .

427. Chương 428: Lên Kinh 5

Cửa, Thanh thúc và Ngọc Nhi sóng vai đứng, Thanh thúc thở dài:

"Địch Mân, các ngươi đi trước đi. . . . . ."

Đưa cho Địch Mân cái mặt nạ mỏng manh, Thanh thúc nói:

"Đeo nó lên, ngươi có thể đi ra ngoài. Địch Mân, ngươi cũng biết chân tướng ngươi rơi vách núi, bên phủ tướng quân, có lẽ còn có người của thái tử, đừng đi gặp Địch lão tướng quân, càng không nên nhận nhau với bất luận kẻ nào, biết không?"

Vì sao?

Nói đến bên miệng, Địch Mân lại không có hỏi, Thanh thúc nói cũng có lý, hiện tại hắn thật sự là không thích hợp nhận biết với bọn họ.

Hơn nữa, ngẫm lại chuyện hắn cần làm, lại không có khả năng nói cho cha mẹ, hiện tại hắn ngay cả thân phận Địch Mân cũng không thể thừa nhận, làm sao có thể gặp bọn họ đây?

Phụ thân cả đời trung thành và tận tâm, nếu hắn biết, mặc dù hoàng thượng có lỗi nhiều hơn nữa, hắn cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng! Điểm ấy Địch Mân cũng khẳng định. . .

"Nhanh đi, trên đường cẩn thận một chút. Đây là Hộ Tâm Đan, cũng là tục mệnh hoàn bảo mệnh Tàn Nguyệt, năm ngày dùng một viên, ngươi phải nhớ kỹ. . . . . ."

Địch Mân vội vàng gật đầu, cẩn thận ôm lấy Tàn Nguyệt, chỉ cảm thấy nàng so với trước kia, nhẹ hơn rất nhiều.

Xe ngựa cũng là thiết kế riêng cho Tàn Nguyệt, bên ngoài nhìn không quá lớn, nhưng bên trong, lại rất rộng rãi.

Vì chiếu cố Tàn Nguyệt, bên trong cũng không có sắt cứng, toàn bộ trải lên chăn phủ gấm, thành trong xe ngựa cũng dùng chăn phủ gấm đệm tốt, cho dù có khẩn cấp dừng lại, cũng không đả thương đến người.

Cẩn thận yên vị Tàn Nguyệt, nhìn gương mặt an tĩnh dị thường, Địch Mân hận không thể lập tức đến kinh thành.

Chỉ là bọn họ ngồi xe ngựa, trên đường sẽ đi qua nhiều thành trấn, có dừng lại, thời điểm đến kinh thành, đã là hơn hai mươi ngày sau.

Xe ngựa rốt cục dừng lại, nhưng Thanh thúc còn chưa tới đây, Tàn Nguyệt giống với lúc vừa mới lên xe ngựa, nhưng thân mình càng thêm gầy yếu.

Cũng phải, lâu như vậy không ăn không uống, nước trên người cũng sớm đã hết.

Thật cẩn thận buông Tàn Nguyệt, trên mặt Địch Mân hiện lên một chút vội vàng.

"Chanh Sát, Chanh Sát đâu?"

Thanh thúc không tới, Chanh Sát không phải nói đã ở kinh thành sao? Sao đến lúc cần ngươi, cũng chỉ có một mình Tử Sát ở bên cạnh.

428. Chương 429: Lên Kinh 6

"Công tử, có lẽ Chanh Sát đi ra ngoài, hẳn là rất nhanh sẽ trở lại . . . . . ."

Ra bên ngoài, bọn họ gọi Địch Mân là công tử, tuy rằng mặt xa lạ một chút, nhưng thanh âm cũng không có bao nhiêu thay đổi.

"Hừ. Chuyện bên này tiến hành thế nào? Lâm gia quan hệ có động vào chưa?"

Chính sự quan trọng hơn, nhưng Tàn Nguyệt bất tỉnh, hắn làm sao có thể toàn tâm toàn ý dấn thân vào chính sự?

"Bẩm công tử, đã điều tra rõ, chỉ cần khống chế binh quyền của Lâm phó tướng, ngăn trở binh mã Chu tướng quân, chuyện này, muốn vạch trần, dễ như trở bàn tay. . . ."

Ánh mắt Tử Sát tối sầm lại, Địch Mân cười nói:

"Tốt, tốt lắm. Trước không nên gấp gáp, ta muốn gặp hai người trước. . . ."

Ánh mắt Tử Sát chợt lóe, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, nhẹ giọng hỏi:

"Công tử, ngài muốn gặp. . . . . ."

"Cát Kim, hiện tại hắn ở kinh thành?"

Tử Sát gật gật đầu, vội vàng nói:

"Đã quay về kinh!"

"Vậy là tốt rồi, ngươi phải nhanh tìm ra người, tỷ tỷ Tàn Nguyệt - Minh Nguyệt, Hạo Nguyệt, còn có Vệ Trạch, bọn họ đều phải bắt, sẽ dùng. . . ."

Tử Sát vội vàng tuân mệnh, Địch Mân ngồi ở trước giường, nhìn Tàn Nguyệt ngủ say, thở dài:

"Nguyệt Nhi, kiên trì tiếp, sẽ rất tốt, rất nhanh sẽ tốt. . . ."

Người trên giường, cũng không nhúc nhích, chỉ là lẳng lặng nằm, yên lặng làm cho lòng người đau.

"Nguyệt Nhi, ngươi phải chịu đựng, nhất định phải chịu đựng . . . . . ."

Gắt gao bắt lấy tay Tàn Nguyệt, Địch Mân tin tưởng y thuật của Thanh thúc, càng tin tưởng, Tàn Nguyệt nhất định sẽ không buông tay của hắn.

Lúc trước, nàng dùng chủy thủ đâm mình giữ vững tinh thần, khi đó cũng rất đau, Tàn Nguyệt đều cắn răng kiên trì. Nay, hi vọng đang ở trước mắt, thì càng phải kiên trì. . . .

"Môn chủ. . . . . ."

Chanh Sát trở về, chợt thấy Tàn Nguyệt, nàng chỉ cảm thấy da đầu run lên, nam tử bên giường này, không cần nghĩ cũng biết là ai. . . . . .

"Chanh Sát, ngươi trước khám cho Tàn Nguyệt xem, hiện tại thế nào. . . ."

Chanh Sát thở phào nhẹ nhõm, may mắn môn chủ không so đo, lúc này hắn một lòng một dạ đều đặt trên người Tàn Nguyệt, bình thường, có lẽ đã sớm phạt mình. . . .

429. Chương 430: Lên Kinh 7

"Môn chủ, Tàn Nguyệt không có việc gì, chỉ là đang chờ lão môn chủ tới đây giúp Tàn Nguyệt thay máu. . . ."

Chanh Sát nhăn mày, độc đã khó hiểu, động lòng người nhưng vẫn không tỉnh lại, chẳng lẽ bệnh trạng như vậy liền cần thay máu sao?

Chanh Sát thở dài, nàng chưa từng gặp qua, chỉ là ở trong sách nghe qua mà thôi.

"Thay máu? Ngươi thay không được sao?"

Lại nghe tên này, Địch Mân cảm thấy càng khẩn trương hơn, thay máu, cảm giác thực khủng khiếp. Có thể bị nguy hiểm hay không?

"Đúng vậy, ta chỉ từng đọc trên sách, chưa từng tự mình thực hiện. Bất quá, lão môn chủ y thuật inh, nhất định có thể cứu tỉnh Tàn Nguyệt. . . ."

Chanh Sát ngẩng đầu, Tàn Nguyệt là người đầu tiên quan tâm nàng thật sự, nàng so với ai khác cũng không hi vọng Tàn Nguyệt gặp chuyện không may. . . .

"Chanh Sát, nói thực cho ta biết, thay máu có gặp nguy hiểm không?"

Địch Mân khẩn trương nắm tay lại, bỗng nhiên đứng dậy, trầm giọng hỏi.

"Thay máu, này. . . . . ."

Chanh Sát do dự, nguy hiểm trong đó, ngoài xem trình độ người thực hiện, còn phải xem, vận khí cá nhân, tính nguy hiểm rất cao, nhưng nàng không biết nên đem tình hình thực tế nói cho Địch Mân hay không.

"Nói đi, ta muốn hiểu rõ. . ."

Địch Mân khẽ cắn môi, trong lòng không ngừng cầu nguyện: Tàn Nguyệt, đừng có chuyện, trăm ngàn đừng có chuyện. . . .

Hai mắt nhìn chằm chằm Chanh Sát, hắn biết, chỉ có ánh mắt người là không biết nói dối, mà Chanh Sát, bị Địch Mân nhìn soi mói như vậy, muốn nói dối đều khó có khả năng.

"Này, ít nhiều có chút nguy hiểm, làm không tốt hai người đều sẽ mất mạng . . . Bất quá, y thuật của lão môn chủ ngươi cũng biết, bình thường chắc là không có việc . . . ."

Mất mạng?

Nghĩ đến vấn đề này, Địch Mân đau xót trong lòng, thay máu rồi, không phải là Tàn Nguyệt có thể khôi phục hay sao? Sao có thể mất mạng đây?

Ánh mắt tối sầm lại, Địch Mân sớm đã không còn khôn khéo trước kia:

"Vậy có thể không đổi máu không? Có còn cách khác không?"

Bên trong, một mảnh tĩnh lặng, cách nếu như có, Thanh thúc sẽ để cho Tàn Nguyệt đến kinh thành sao?

Choáng váng, không có cách khác, nay, cách duy nhất, phương pháp duy nhất, chính là. . . .

430. Chương 431: Lên Kinh 8

Nhưng, tại sao lại có nguy hiểm lớn vậy? Tàn Nguyệt, ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định không thể có chuyện gì, đúng không?

Tâm loạn như ma, nhưng cố tình, trước mắt có rất nhiều chuyện phải xử lý, vội vàng nghỉ ngơi, khi màn đêm buông xuống, thay một bộ y phục đi đêm, Địch Mân liền vội vàng ra cửa.

Cát Kim, rất lâu không gặp, không biết hắn còn nhớ mình không?

Phủ phục ở đỉnh, nhìn bóng dáng đùa giỡn kiếm trong viện, Địch Mân chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh sương mù:

Đã từng, thật lâu thật lâu trước kia, bọn họ cũng từng cùng nhau ngắm trăng luyện kiếm, nay, khi qua cảnh dời, không biết Cát Kim, còn nhớ hắn đã chết hay không.

"Ai, Địch Mân, nếu ngươi còn thì tốt rồi, hai người chúng ta có thể đánh nhau, so với hiện tại một mình luyện sẽ có ý tứ hơn. . . ."

Cát Kim thở dài, Địch Mân ở nóc nhà hơi hơi cười, vừa muốn hiện thân, chợt nghe Cát Kim thở dài:

"Nhưng vì cái gì ngươi đi rồi? Ta biết là ai hại chết ngươi, nhưng ta không cách nào báo thù cho ngươi! Tẩu tử cũng rời khỏi, bọn họ thật đúng là nhẫn tâm, thậm chí ngay cả tẩu tử cũng không buông tha. . . ."

Một tiếng than nặng nề, đến thẳng trong lòng Địch Mân, Địch Mân thở dài, chậm rãi từ nóc nhà nhẹ nhàng xuống dưới.

"Ngươi là ai. . . . . ."

Kiếm trực tiếp phi tới, Cát Kim vẻ mặt phòng bị nhìn nam tử áo đen che mặt này.

"Ta là ai cũng không quan trọng, nhưng ta có thể giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện của ngươi!"

Thanh thúc từng nói, ai cũng không thể nhận, Địch Mân không định nhận Cát Kim, thanh âm cũng đổi thành âm điệu khàn khàn, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt.

"Giúp ta? Giúp ta làm cái gì?"

Cát Kim không thu hồi kiếm, đuôi lông mày hơi hơi nhếch lên.

"Đối phó thái tử!"

Địch Mân nhẹ cười, quả nhiên thấy Cát Kim sửng sốt, Địch Mân tiếp tục nói:

"Hơn nữa ta biết, chuyện này, Lâm quý phi cũng có tham dự. Ngươi là mệnh quan triều đình, trực tiếp đối phó bọn họ không thích hợp, nhưng ta không như vậy, ta giúp ngươi tìm chứng cứ tội của bọn hắn, khiến bọn họ vĩnh viễn không thể đứng dậy."

"Điều kiện đâu? Ngươi làm chuyện này điều kiện là cái gì?"

431. Chương 432: Lên Kinh 9

Trong lòng Cát Kim có chút cân nhắc, cũng ngầm đáp ứng chuyện này, nhưng hắn thực sự lo lắng chính là điều kiện, hắn tin chắc, bầu trời không lãng phí rơi xuống bánh nóng.

Nhưng nam tử này cũng thật quái dị, rõ ràng chưa từng gặp qua, nhưng hắn lại cảm thấy hết sức quen thuộc.

"Ta chỉ muốn biết, lúc trước Địch tướng quân rơi xuống vách núi, các ngươi là làm sao tìm được hắn, như thế nào nhận định hắn chính là Địch tướng quân ?"

Địch Mân xoay tay, đây mới là mục đích hôm nay hắn tới.

Về thi thể của hắn, cảm thấy là có người cố ý làm, có thể lừa Tàn Nguyệt cùng nương, người nọ đối với hắn, không phải quen thuộc bình thường. . .

"Địch tướng quân?"

Cát Kim kinh ngạc ngẩng đầu, Địch Mân đã chết gần một năm, hắn làm sao có thể đột nhiên chú ý vấn đề này?

Nhưng thân thể này cũng không phải chuyện lớn gì, khi tìm được Địch Mân, rất nhiều người đều ở hiện trường, tại sao hắn phải hỏi mình?

Bất quá, nếu điều kiện của hắn là..., người này nếu không phải bằng hữu của Địch Mân, chính là kẻ địch của thái tử, bất luận là loại nào, với hắn mà nói cũng không phải chuyện xấu gì.

Cát Kim hắng giọng một cái, đánh giá người áo đen một cái, chỉ thấy ánh mắt của hắn bình bình đạm đạm, khí sắc cũng không có một tia gợn sóng.

"Kỳ thật lúc ấy rơi vách núi cũng chỉ có một mình Địch Mân, hắn là vì cứu ta mới trúng kiếm, lúc ấy chúng ta bị phục kích, ngựa của hắn chấn kinh. . . Ta và hắn rất quen thuộc, ta vừa thấy cũng biết là hắn, tuy rằng mặt của hắn đã không nhìn rõ, nhưng quần áo, đồ dùng, đều là của hắn. . . . Các huynh đệ cảm thấy cũng không sai, căn bản kia chính là Địch Mân. . ."

Địch Mân khẽ cau mày, không phải Cát Kim làm ra, bởi vì Cát Kim căn bản sẽ không nói dối, vậy thật là Thanh thúc. Nhưng Thanh thúc, làm sao có thể hiểu mình như vậy? Bọn họ vốn không quen biết.

Quay đầu, Địch Mân thật sâu nhìn Cát Kim một cái, không tiếp tục hỏi, vài câu lên xuống, rất nhanh bay mất.

Thanh thúc, ngươi rốt cuộc là biết Địch Mân khi nào? Vì sao chuyện gì đều chỉ hướng ngươi?

Vốn định đến hoàng cung một chuyến, nhưng trong lòng quá mệt mỏi, Địch Mân chỉ về tướng quân phủ nhìn thoáng qua, liền lập tức trở về cùng Tàn Nguyệt.

432. Chương 433: Lên Kinh 10

Ngày kế, kinh thành lại ra một chuyện lớn, phi tử của thái tử - Liễu Hạo Nguyệt, thê tử của Chu tướng quân - Liễu Minh Nguyệt, hơn nữa tiểu thiếu gia Liễu Vệ Trạch không lâu từng mất tích, đều trong một đêm, toàn bộ mất tích!

"Lão gia, ngươi xem một chút, ngươi xem một chút, bây giờ nên làm gì, bây giờ nên làm gì?"

Cúc Văn vẻ mặt đau khổ, lần trước Vệ Trạch khó hiểu mất đi, hiện tại tốt rồi, ngay cả Hạo Nguyệt, Minh Nguyệt đều mất tích, vì sao đứa nhỏ của Liễu phủ, một đám đều mạng khổ như vậy?

"Cúc Văn, thái tử, Chu tướng quân cũng phái người tìm, rất nhanh sẽ có tin tức, ngươi cũng đừng lo lắng. . . . . ."

Liễu tướng cau mày, hắn cũng không biết hắn đắc tội thần tiên nào, làm sao có thể đột nhiên có nhiều chuyện như vậy?

"Rất nhanh? Cũng sắp một ngày, không phải là một chút tin tức cũng không có sao?"

Cúc Văn khóc rống , Liễu tướng dậm chân một cái, nóng vội bước ra ngoài.

Tránh ở trong nhà cũng không có tin tức, so với nghe Cúc Văn khóc lớn, không bằng. . . .

"Thái tử, có tin sao?"

Đuổi tới phủ thái tử, nơi này so với Tướng phủ, thật ra an tĩnh rất nhiều.

"A, là Liễu tướng. Tạm thời không có, bọn họ đã đi ra ngoài dò xét, có lẽ rất nhanh sẽ có tin tức. . . ."

Trên mặt thái tử nhìn không ra chút cảm xúc, thanh âm cũng bình thản cực kỳ.

"Thái tử, Hạo Nguyệt là của người. . . ."

Liễu tướng quýnh lên, tuy thái tử không thích Hạo Nguyệt, nhưng tốt xấu, Hạo Nguyệt cũng đã sanh một đứa nhỏ cho hắn, không có công lao cũng có khổ lao chứ?

Hạo Nguyệt mất tích, thái tử sao có thể thờ ơ như vậy?

"Bổn vương biết! Tướng gia, bổn vương cũng rất sốt ruột, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp khác, không phải sao?"

Thái tử không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, bọn họ có thể ở điều kiện không kinh động bất luận kẻ nào cướp đi Hạo Nguyệt, này đủ để thuyết minh, bọn người này, không phải hạng người hời hợt.

"Vâng, thái tử. . . . . ."

Liễu tướng muốn phát hỏa, nhưng cũng biết Hạo Nguyệt vẫn không làm cho thái tử vui, mà lần này, bọn họ nhằm vào không phải phủ thái tử, mà là Liễu tướng hắn.

Nhưng không rõ, có chuyện gì tìm hắn là được, vì sao không đến bắt hắn, lại liên lụy những đứa con của hắn đây?

433. Chương 434: Giao Phong

"Thanh thúc, thế nào?"

Nhìn Thanh thúc cẩn thận lấy ra vài giọt máu của Tàn Nguyệt, phân biệt nhỏ giọt trong mấy chén nước chứa máu của bọn họ, Địch Mân khẩn trương hỏi.

"Chờ một khắc!"

Thanh thúc cẩn thận cất kỹ, Chanh Sát thì ở bên cạnh nghiêm túc quan sát, tâm Địch Mân gắt gao nhảy tới cổ họng, sợ hãi Thanh thúc nói không được.

"Loại phương pháp này, mặc dù máu tan, cũng phải xem vận khí của Tàn Nguyệt. Địch Mân, ta muốn hỏi, nếu trong bọn họ, chỉ có máu một người có thể dùng, nhưng cứu Tàn Nguyệt kết quả là chết, ngươi sẽ làm như thế nào?

Phải biết rằng, bọn họ đều là người thân của Tàn Nguyệt. Hiện tại Tàn Nguyệt hôn mê, nàng có thể cái gì cũng không biết, nhưng nếu như nàng tỉnh, biết tính mạng của nàng dùng mạng của người thân nàng đổi lấy, Tàn Nguyệt còn có thể đồng ý không?

Địch Mân nhìn về phía Tàn Nguyệt, ánh mắt quyến luyến nhìn dung nhan tái nhợt kia, khẽ cắn môi, ác thanh nói :

"Cứu! Nợ, tính trên đầu ta, nhìn Tàn Nguyệt cứ như vậy chết đi, ta làm không được. . . ."

Thanh thúc thở dài, nhỏ giọng nói:

"Tốt, hi vọng về sau ngươi không cần khó xử!"

Nhìn thời gian, cũng kém không nhiều lắm, Thanh thúc đi đến bên bồn, nhìn thoáng qua, thở dài:

"Trời cao quả nhiên tàn nhẫn, chỉ có đứa bé này có thể. . . . . ."

Trong đôi mắt hiện lên một tia không nỡ, giọng điệu thở dài kia, không có một tia cao hứng.

"Thanh thúc, chỉ có hắn sao?"

Nhìn bóng dáng nho nhỏ hôn mê bên cạnh, Địch Mân kinh hỉ hỏi.

"Đúng, nhưng cho dù là lấy hết máu của hắn, Tàn Nguyệt cũng không thể tỉnh lại. Hắn quá nhỏ, nếu như là hai người các nàng, có lẽ có thể một mạng đổi một mạng!"

Thanh thúc thở dài, người định không bằng trời định, không nghĩ tới hắn đúng lúc chạy tới, nhưng Tàn Nguyệt vẫn không thể cứu!

"Không, không thể như vậy? Đổi một bộ phận, không được sao?"

Địch Mân lui về phía sau từng bước, đột nhiên cảm giác được ngực rất đau. Tàn Nguyệt, chúng ta đi qua bao nhiêu mưa gió, sao ngươi có thể tàn nhẫn với ta như vậy?

"Không thể, như vậy nàng sẽ lập tức chết đi. . . ."

Thanh thúc đứng lên, nhìn vào chậu máu, hít một hơi thật mạnh. . . . . .

434. Chương 435: Giao Phong 2

Chanh Sát cũng gục đầu xuống, vì sao giữa ba người bọn họ, chỉ có một mình Vệ Trạch có thể?

Liễu Hạo Nguyệt, nữ nhân ác độc này, trời cao cũng quá mức ưu ái nàng? Nếu nàng có thể, thật là tốt biết bao?

"Tàn Nguyệt, đừng như vậy. . . . Đừng đối với ta như vậy. . . ."

Địch Mân đứng lên, nghiêng ngả lảo đảo bước ra ngoài. Bên trong rất buồn, thấy Tàn Nguyệt bất động, hắn muốn cái gì cũng buông tha cho, cứ như vậy lẳng lặng cùng nàng, sợ chỉ có thể nhìn nàng như vậy. . .

Bất tri bất giác, hắn lại đi tới Tướng phủ, cúi đầu, nhìn Liễu tướng và Liễu phu nhân vội đến sứt đầu mẻ trán, Địch Mân hắc hắc nở nụ cười khổ. . .

Tuy rằng, trời đã rất đen, nhưng trong viện vẫn đèn đuốc sáng trưng. Tiếng cười đột nhiên tới, làm cho Liễu tướng, Cúc Văn, còn có gia đinh trong viện đều khẩn trương sửng sốt, vài hộ viện cũng cầm vũ khí nhích lại gần, vây Địch Mân vào giữa.

"Ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Liễu tướng lên tinh thần, nhìn đối phương không mang vũ khí, thanh âm to không ít.

"Ha ha, ta là ai? Tướng gia, nghe nói các hài tử của ngươi đều đã đi mất, ngươi có vẻ rất vội . . . ."

Địch Mân cười khổ vài tiếng, Tàn Nguyệt rốt cuộc là chỗ nào không tốt, vì sao hắn chưa từng sốt ruột vì Tàn Nguyệt?

"Ngươi nói cái gì? Chẳng lẽ là ngươi bắt bọn họ đi?"

Trong mắt, hiện lên nhiều tia bất an, người này cảm giác không bình thường, trăm ngàn không cần là hắn.

"Ta chưa nói, ngươi biết cái gì. Tướng gia, bọn họ nói lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, đối với ngươi sao lại cảm giác, lòng bàn tay và mu bàn tay của ngươi, không quá giống nhau?"

Địch Mân lạnh lùng cười, mặt già của Liễu tướng đỏ lên, cả giận nói:

"Bọn họ đều là hài tử của ta, ta đối với bọn họ đều giống nhau . . . . . ."

"A, phải không? Thì ra là ta hỏi nhầm rồi, Liễu tướng chỉ có ba đứa con này. . . ."

"Ngươi. . . . Ngươi có ý gì? Bọn họ thật sự ở trong tay ngươi? Người tới, bắt lấy hắn. . . . . ."

Liễu tướng quýnh lên, vội kêu gia đinh đi lên.

"Được, ngươi có thể tùy ý. Bất quá ta cũng không dám cam đoan, các ngươi đụng đến một đầu ngón tay của ta, bọn họ sẽ như thế nào. . . . . ."

435. Chương 436: Giao Phong 3

Địch Mân cười lạnh, thầm nghĩ, Liễu tướng ơi Liễu tướng, ngươi thật đúng là một phụ thân tốt?

Chính là tốt của ngươi, vì sao chưa từng vì Tàn Nguyệt mà bộc lộ?

"Ngươi. . . . . Ngươi đến tột cùng muốn thế nào. . . . . ."

Liễu tướng giận dữ, trên mặt tức giận biến thành màu đen, vội bảo gia đinh tránh xa một chút.

"Tráng sĩ, van cầu ngươi buông tha Hạo Nguyệt, buông tha Vệ Trạch đi. . . . . ."

Phịch một tiếng, Cúc Văn bỗng nhiên quỳ xuống, đầu dùng sức đập vào phiến đá trong viện, hết sức vang dội.

"Buông tha bọn họ? Bọn họ cần một người tha lỗi. Nàng còn sống, bọn họ tự nhiên cũng không có việc gì, nếu nàng chết, bọn họ. . . Không, không chỉ là bọn họ, toàn bộ Tướng phủ, đều cùng nàng xuống Địa ngục đi. . . Ha ha. . . ."

Địch Mân càn rỡ cười ha hả, mà cũng là vào lúc này, mấy cái ám khí bay tới, thân mình Địch Mân vừa chuyển, thuận tay bắt lấy hai người bên người, tùy tay vừa đỡ, ám khí tiếp đón lên, vài tiếng ôi, mấy người đã chết.

"Ta nói là ai đây, thì ra là thái tử điện hạ tôn quý. Giang hồ nghe đồn, thái tử lòng dạ độc ác, nay xem ra, quả nhiên không giả. . . ."

Địch Mân cười lạnh, nếu không phải bởi vì thời cơ chưa tới, hắn thực hận không thể, lập tức lấy mạng nhỏ của thái tử.

"Các hạ khách khí, bổn vương cũng bất quá là muốn tìm về nữ nhân của bổn vương mà thôi."

Thái tử giảo hoạt cười, nhìn vào mắt Địch Mân, hiện lên một cỗ nghi hoặc, hắn là ai vậy, dường như tương đối quen thuộc với hắn.

"Nữ nhân của ngươi? Nữ nhân của ngươi là ai? Theo ta được biết, nữ nhân của thái tử như nước trong sông, không biết thái tử nói là người nào?"

Địch Mân cười nhẹ, khăn đen ở trên mặt, khó có thể che dấu hận ý.

"Ồ? Phải không? Nhưng sinh đứa nhỏ cho bổn vương, chỉ có một . . . ."

Thái tử không đi trước, trong thanh âm hiện lên một tia nghiền ngẫm, người này hẳn là gặp qua, nhưng không biết đã gặp khi nào.

"Ha ha, ngươi nói là ma ốm kia à. . . Thái tử, ngươi cũng không cần tức giận, mặc dù là ma ốm, nhưng so với người khác mạnh hơn chứ? Ta nghe nói, thái tử ngay cả người ta mồ côi từ trong bụng mẹ cũng không buông tha. . . ."

Mồ côi từ trong bụng mẹ?

Hắn nói, là Tàn Nguyệt?

436. Chương 437: Giao Phong 4

Thái tử đau xót trong lòng, chuyện cuối cùng hắn hối hận, chính là làm hại Tàn Nguyệt không có đứa nhỏ. Tàn Nguyệt, nay người của hắn cũng đi qua, không biết có thể cứu Tàn Nguyệt trở về hay không. . .

Nhưng chuyện kia, người biết cũng không nhiều, hắn làm sao có thể biết? Hay là. . . . . .

"Ngươi biết nàng?"

Thân mình thái tử đột nhiên cứng đờ, trong đôi mắt khó nén vẻ vội vàng.

"Gặp qua. . . . . ."

"Khi nào?"

"Mấy ngày gần đây!"

Mọi người trong viện sửng sốt, nghe hai người một hỏi một đáp, ngay cả Liễu tướng cũng có chút như lọt vào trong sương mù.

"Vì sao?"

"Vì nàng tha lỗi, vì nàng chôn cùng!"

Đau, cũng hận!

Nguyệt Nhi, thái tử đối với ngươi quả nhiên còn chưa chết tâm!

Tình như vậy, ngay cả hắn cũng cảm thấy khó hiểu, tin rằng trước kia khi ở trong kinh, hắn từng thương tổn ngươi, nhưng âm thầm giúp ngươi không ít?

Nay, ngươi đã đi rồi, hắn vẫn quan tâm ngươi như vậy! Điều này làm cho ta, cũng có chút khó xử.

Kỳ thật, nói đến cùng, hắn cũng chỉ là một người đáng thương, một người đáng thương mà thôi. . . .

"Cứu nàng! Có cái gì cần, nói cho ta biết một tiếng. . . . . ."

Hỏi không sai, thái tử bỗng nhiên xoay người đi ra ngoài.

"Ngươi sẽ giúp nàng sao? Nếu, cần mạng con của ngươi?"

Bóng dáng thái tử ngẩn ra, hắn bỗng nhiên quay đầu, thật sâu nhìn Địch Mân một cái, thở dài:

"Mạng của hắn, và mạng của ta đều không được, còn lại, có thể suy nghĩ. . . ."

Thái tử đi rồi, mang theo người của hắn, Liễu tướng, Cúc Văn, còn có một đám hạ nhân, cả đám đều ngơ ngác nhìn kẻ xông vào xa lạ này, không rõ tại sao thái tử hùng hổ vào, sau đó khó hiểu rời đi, mà vẻ mặt lại bi thương.

Địch Mân xoay người, nhìn về phía Liễu tướng ngơ ngác, cả giận nói:

"Nghe nói, ngươi rất yêu Như Yên, nhưng ngươi lại tin Như Yên phản bội ngươi, đúng không?"

Liễu tướng lấy lại tinh thần, bất an nhìn hạ nhân trong viện, trên khuôn mặt già nua dầy đặc một tầng khả nghi màu đỏ, hắn nhỏ giọng nói:

"Này. . . . . ."

Địch Mân cười nhạt, đi đến bên người Cúc Văn, liếc mắt Cúc Văn sợ hãi quỳ trên mặt đất, hèn mọn nói:

"Gian phu ở nơi nào? Bị ngươi diệt khẩu sao?"

437. Chương 438: Giao Phong 5

"Không phải, không phải ta. . . . . ."

Cả người Cúc Văn run run, tuy rằng không rõ người này là ai, nhưng ánh mắt của hắn thật là sắc bén, giống như là có thể hiểu rõ tất cả.

"Không phải ngươi? Thật không phải?"

Hai mắt Địch Mân lạnh lùng, nhưng thanh âm rõ ràng cũng không tin. Cũng như vậy, Tàn Nguyệt, ngươi từng nói, nương của ngươi oan uổng, vậy trước khi ngươi đi, ta giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng này cũng tốt!

"Ta. . . . . Không phải. . . . . ."

Không thể thừa nhận, tuy rằng hai hài tử đều ở trên tay của hắn, nhưng nếu thừa nhận, không chỉ là nàng, ngay cả hai người bọn họ cũng không ngẩng đầu lên được.

"Hừ, tốt, tốt lắm. . . Ngươi nói, ta làm như thế nào hầu hạ bọn họ đây? Trước hầu hạ lớn hay là nhỏ? Trước bắt đầu từ Vệ Trạch đi! Lỗ tai, cái mũi, mắt, sau đó là tứ chi, ngươi nói thế nào. . . ."

Địch Mân thản nhiên cười, nhưng thanh âm, cũng thật là khát máu!

Cúc Văn run rẩy, khó có thể tưởng tượng, con của mình lại trải qua những tra tấn này. Nàng nhắm mắt lại, dùng sức che lỗ tai, không muốn nghe, không nghe, cũng không sốt ruột, cũng. . .

"Công tử. . . . . ."

Một tiếng hô nhỏ, một thân mình giống như quỷ ảnh từ trời rơi xuống, Địch Mân nhíu lông mày lại, trách Tử Sát nhiều chuyện.

Nữ nhân này quá mức mạnh miệng, thiếu chút nữa là hắn có thể khiến nàng mở miệng.

"Công tử, kỳ thật phu nhân cũng chưa hẳn là không cứu, còn có một người chúng ta chưa thử qua. . . . . ."

Nghênh đón căm tức của Địch Mân, Tử Sát cố gắng tự trấn định nói.

Kỳ thật Địch Mân vừa tới, trong lòng hắn bất an, cũng theo sau. Bất quá môn chủ không có việc gì, hắn sẽ không hiện thân, nhưng vừa vặn nhìn đến Liễu tướng, hắn đột nhiên nghĩ đến, có quan hệ huyết mạch với phu nhân, không chỉ có ba người bọn họ.

"Ngươi nói là —— hắn?"

Ánh mắt quét về phía Liễu tướng, nghĩ đến Liễu tướng đã từng làm đủ loại với Tàn Nguyệt, tuy rằng vô tình vô ý, nhưng như thế nào cũng không gạt bỏ được, trong mạch máu Tàn Nguyệt, chảy máu của hắn.

"Hừ, hôm nay trước hết bỏ qua ngươi. Bất quá, ngươi đã làm gì trong lòng hiểu rõ, lần sau cũng không vận tốt như vậy. . . . . ."

Mặt nhăn mày nhíu, đối phó nàng, tùy thời có thể, mà cứu Tàn Nguyệt, mới là hiện tại bức thiết phải làm.

438. Chương 439: Giao Phong 6

Vươn tay nắm Liễu tướng, Địch Mân và Tử Sát, giống như quỷ mị rời đi, cả đám người trong viện đều hoảng sợ trợn to mắt, bọn họ thậm chí không biết, muốn kêu cứu mạng hay không. . .

"Ngươi. . . Ngươi muốn dẫn lão phu đi nơi nào. . . ."

Khác với trước kia, lần này Địch Mân cũng không có điểm huyệt vị Liễu tướng, một đường chạy vội, Liễu tướng sợ tới mức nói đều nói không được, lại càng không cần phải nói kêu cứu mạng.

"Đi nơi ngươi nên đi!"

Địch Mân lạnh lùng cười, hắn là phụ thân Tàn Nguyệt, cũng là trưởng bối của mình, nhưng đối với trưởng bối này, hắn hoàn toàn không muốn tôn trọng.

Mà Liễu tướng, cũng không đáng hắn phải tôn trọng.

"Ngươi muốn giết ta. . . . . ."

Liễu tướng run rẩy, thật không muốn cứ như vậy chết đi, chết như vậy rất oan, rất không đáng.

"Nói không chừng. Liễu tướng, ngươi không phải rất thương yêu mấy hài tử của ngươi sao? Chẳng lẽ không muốn nhìn bọn họ một chút?"

Đến nơi, Địch Mân và Tử Sát hạ xuống, kéo Liễu tướng bước vào trong phòng.

"Sao ngươi có bọn họ. . . ."

Tiến vào phòng, liền nhìn tháy trên đất nằm ba đứa nhỏ, hốc mắt ửng đỏ, xúc động muốn đi qua xem bọn hắn.

"A, là tướng gia. Bọn họ không sao, không phải là đã chết sao?"

Nghe được thanh âm, Chanh Sát từ trong thất đi ra, nhìn Liễu tướng sắc mặt như tro tàn, ác ý cười nói.

"Cái gì? Ngươi thật sự giết bọn họ?"

Đập vào mắt, một mảnh buồn bã!

Đứa nhỏ, thực xin lỗi, thực xin lỗi, là cha hại các ngươi!

Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . . .

Trong lòng không ngừng nói, hắn lúc này, căn bản không giống như là Tể tướng, chẳng qua là lão nhân đau mất con.

"Ha ha, Liễu tướng vô tình vô nghĩa, thì ra cũng có thời điểm cảm tính như vậy? Bọn họ đã chết, ngươi thoải mái chứ, Liễu tướng? Môn chủ. . . . . ."

Chanh Sát nhìn về phía Địch Mân, trong mắt từng có một tia không giải thích được, sắc mặt Địch Mân tối sầm lại, thở dài:

"Hắn là cha của bọn họ, hẳn là cũng có thể. . . . . ."

Chanh Sát sửng sốt, quay đầu nhìn về phía bên trong, Thanh thúc đi từ từ ra, nhìn Liễu tướng đã tuổi già sức yếu, đạm mạc nói :

"Có thể thử xem. . . . . ."

439. Chương 440: Giao Phong 7

Địch Mân sáng ngời trong lòng, cảm thấy Tàn Nguyệt sẽ không chết như vậy, nàng còn nhỏ, còn trẻ, bọn họ thậm chí chưa có mấy ngày tốt đẹp, làm sao có thể đi nhanh như vậy?

Có hi vọng là tốt rồi!

Tâm, bỗng nhiên vui vẻ rất nhiều, nhưng ngày chờ đợi cũng càng thêm dài lâu. Liễu tướng bất an trong lòng, nghe lời nói quái dị của bọn họ, cũng cảm thấy càng thêm không thích hợp.

"Các ngươi muốn làm cái gì?"

Nhìn bọn họ không giết hắn, chỉ chọc vào ngón tay của hắn, lấy vài giọt máu, Liễu tướng bất an hỏi.

Nhưng lời của hắn nói ra, trong phòng không có người trả lời hắn, tất cả mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm máu trong chậu ——

Tuy rằng biết rõ, phải qua một khắc đồng hồ mới có thể biết kết quả.

Bởi vì chờ đợi, thời gian trôi qua càng ngày càng chậm, khi Thanh thúc nói ra có thể, mọi người chỉ cảm thấy ước chừng qua cả đời.

"Máu của hắn cũng được, đủ để cứu nàng!"

Chanh Sát nhẹ nhàng thở ra, chợt liền nhăn lại lông mày , lẩm bẩm nói:

"Nhưng hắn, cho dù có xấu, cũng là cha của nàng, nếu Tàn Nguyệt tỉnh lại biết, vậy. . . . ."

Tàn Nguyệt?

Lúc này đây, Liễu tướng nghe tên rõ ràng, thân mình hắn sửng sốt, trong mắt hiện lên vội vàng khó nén:

"Tàn Nguyệt, các ngươi cũng bắt Tàn Nguyệt? Nàng ở nơi nào? Các ngươi làm gì nàng?"

Trong thanh âm khẩn trương, không ai hoài nghi ý của hắn đối Tàn Nguyệt. Địch Mân cũng sửng sốt một chút, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng:

"Tàn Nguyệt, sắp chết, cần ngươi cứu nàng. Liễu tướng, nếu dùng mạng của ngươi có thể đổi một mạng của Tàn Nguyệt, ngươi đồng ý không?"

Tuy rằng, tình hình này, căn bản cũng không có đường sống Liễu tướng nói không thể, nhưng nếu Tàn Nguyệt có tri giác, nàng nhất định cũng rất muốn biết đáp án này.

"Ta chết, các ngươi sẽ thả Tàn Nguyệt sao? Ta nguyện ý!"

Không có bất kỳ do dự, nhưng cũng bởi vì quyết đoán như vậy, làm ấy người bên trong hơi hơi chần chờ

Với thái độ đối đãi Tàn Nguyệt, tuy rằng Liễu tướng xác thực đáng chết, nhưng. . . .

Cuối cùng, hắn vẫn là cha Tàn Nguyệt, phụ thân ruột. . . .

"Tàn Nguyệt khóc, Tàn Nguyệt khóc. . . . . ."

440. Chương 441: Giao Phong 8

Chẳng biết lúc nào, Chanh Sát chạy đến trong phòng, nhìn trên khuôn mặt nhỏ gầy rơi nước mắt tí tách, kinh hỉ hô.

"Tàn Nguyệt, ngươi đã nghe chưa? Ngươi đã nghe chưa?"

Hận hắn, oán hắn, ngoài miệng nói lời thề son sắt, nhưng ở trong lòng, mặc dù giấu sâu hơn, dấu lại nghiêm, Tàn Nguyệt vẫn mong mỏi tình thương của cha. Mà vừa rồi lời nói của Liễu tướng, bộ dáng không chút lựa chọn, làm cho Tàn Nguyệt trong hôn mê nhịn không được rơi lệ. . .

Muốn mở to mắt, nhưng mí mắt nặng như Thái Sơn, vô luận nàng cố gắng như thế nào, cuối cùng khó có thể mở. . .

"Tàn Nguyệt, Thanh thúc, Tàn Nguyệt nàng. . . ."

"Nàng đã có tri giác, nhưng muốn nàng tỉnh lại, vẫn cần thay máu. . . . ."

Thanh thúc không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, nếu như có thể cứu tỉnh nàng, hắn sẽ không chờ đến bây giờ.

Không vì cái gì khác, đơn giản nàng là thê tử Địch Mân. . . .

"Tàn Nguyệt. . . . . Tàn Nguyệt. . . . . ."

Liễu tướng bỗng nhiên đi tới, nhìn Tàn Nguyệt gầy gò trên giường, nước mắt già nua vẫn nhịn không được rơi xuống:

"Tàn Nguyệt, thực xin lỗi. . . . . ."

Thực xin lỗi, mười sáu năm qua, hắn không có tận trách của một người làm cha, hắn thực xin lỗi Tàn Nguyệt, thực xin lỗi nàng! Nếu, cuối cùng dùng mạng của hắn có thể cứu Tàn Nguyệt một mạng, hắn nguyện ý, đưa mạng của mình!

Trong mắt mang theo quyết tuyệt hẳn phải chết, thanh âm Liễu tướng lạnh lùng nói:

"Ta phải làm như thế nào, các ngươi mới có thể cứu Tàn Nguyệt? Phải tự sát sao?"

Ánh mắt Thanh thúc tối sầm, như có suy nghĩ gì nhìn Liễu tướng, Địch Mân lại cúi thấp đầu, dường như đang suy tư cái gì.

"Thanh thúc, động thủ đi! Có chuyện gì đều tính trên đầu của ta. . . . . ."

Địch Mân đứng lên, người nơi này không nhiều lắm, chỉ cần bọn họ không nói, Tàn Nguyệt sẽ không biết.

"Địch Mân, hiện tại máu của Liễu tướng và Vệ Trạch đều có thể, có lẽ chúng ta có thể suy nghĩ phương pháp thứ ba. . . ."

Thanh thúc bỗng nhiên xuất khẩu, hai mắt mang ý cười nhìn Địch Mân. Địch Mân nháy mắt mấy cái, hỏi:

"Thanh thúc, ý của ngươi là bọn họ có thể một người ra một nửa máu, đều không cần chết sao?"

Thanh thúc gật gật đầu, Chanh Sát vội hỏi:

"Cái này chỉ là nói hình thức, có phải tính nguy hiểm cũng có thể chậm lại không ít hay không?"

441. Chương 442: Giao Phong 9

"Có lẽ! Trên nguyên tắc là như vậy. . . . . ."

Thanh thúc thở dài, loại chuyện này đều nói không cho phép, tối thiểu hai người bọn họ không cần chết, nhưng Tàn Nguyệt có thể sống lại hay không, cần nhờ vận khí. . . . . .

"Cái gì, ý của ngươi là nói, Vệ Trạch còn chưa chết sao?"

Nghe được điều không cần chết, Liễu tướng kích động hỏi.

"Tại sao muốn giết chết hắn? Tàn Nguyệt còn chưa chết? Bất quá, nói không chính xác, nếu Tàn Nguyệt có điều không hay xảy ra, nói không chừng ta liền sẽ giết ngươi, còn nhi tử ngươi nữa. . . . ."

Chanh Sát hừ lạnh, hung tợn đe dọa.

"Khụ khụ. . . . Tàn Nguyệt cát nhân đều có thiên tướng, không có việc gì. Muốn cứu nàng như thế nào?"

Liễu tướng rốt cục buông tâm, lấy lòng nhìn Thanh thúc, thanh âm thật thành kính.

"Chanh Sát, ngươi ở lại hỗ trợ. Địch Mân, ngươi ra ngoài trước đi, xong ta sẽ kêu ngươi. . . ."

Ngăn lại Địch Mân muốn nói lại thôi, Thanh thúc âm thanh lạnh lùng nói:

"Thời gian của Tàn Nguyệt không nhiều, ngươi cũng biết, nàng chậm trễ không dậy nổi. Cứu trị càng trễ, cơ hội nàng sống lại càng nhỏ."

Thanh thúc cũng nói như vậy, Địch Mân chỉ có thể rời khỏi nội thất, bất quá tối nay không thể ngủ, hắn phải đợi Tàn Nguyệt tỉnh lại nói sau.

Đêm dài chầm chậm, ai cũng không buồn ngủ, khi luồng ánh mặt trời đầu tiên sáng lên, cửa nội thất rốt cục mở, Chanh Sát từ bên trong đi ra, Địch Mân vội chạy tới, vội vàng hỏi:

"Thế nào? Thế nào?"

Chanh Sát mỏi mệt gật đầu:

"Không có việc gì, tất cả thuận lợi. . . . . ."

"Ta có thể vào xem sao?"

Tâm Địch Mân buông một nửa, thanh âm đều hơi hơi run rẩy.

"Có thể, bất quá, trước tiên mang hai người bọn họ đi ra đi!"

Tử Sát và Địch Mân cùng nhau vào phòng, nhìn gương mặt người trên giường có chút tái nhợt, Địch Mân một cử động cũng không dám ——

Sắc mặt như vậy còn tốt hơn nhiều lắm, tối thiểu có chút nhân khí!

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Cửa mở, đóng rồi lại mở, người không lên quan đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Tàn Nguyệt, ngươi không có việc gì chứ?"

442. Chương 443: Giao Phong 10

Tay, sợ hãi vươn, tiến đến chóp mũi, cảm giác được kia hơi hơi có hô hấp, Địch Mân ngây ngốc nở nụ cười ——

Tuy rằng vẫn thực mỏng manh, nhưng. . . . . .

Tốt lắm, hô hấp rất thuận lợi, cũng rất đều đều!

Tâm, rốt cục buông lỏng, một trận ủ rũ đánh úp lại, Địch Mân ngáp một cái, úp sấp bên giường ngủ . . . . . .

Cùng một thời gian, trời còn chưa sáng, Cúc Văn đến phủ thái tử.

Tuy rằng thái tử đối với nàng vẫn không có sắc mặt tốt gì, nhưng Liễu tướng cũng bị bắt cóc rồi, nàng không biết nên tìm ai nói.

Nói sau đêm qua, nếu không phải thái tử rời đi, Liễu tướng cũng không thể liền như vậy mất tích.

"Thái tử. . . . . ."

Vừa muốn kêu cửa, vừa vặn thái tử đi ra, Cúc Văn vội ngăn lại cỗ kiệu gọi.

Cỗ kiệu dừng lại, màn kiệu chưa vạch ra, thái tử âm thanh lạnh lùng nói:

"Có việc?"

Thanh âm lạnh như băng, hơn nữa buổi sáng thì khí trời có vẻ lạnh, Cúc Văn nhịn không được run rẩy, da mặt dày nói :

"Tướng gia tối hôm qua bị bắt. . . ."

"Bổn vương phải lâm triều. . . . . ."

Thanh âm lạnh lùng vô tình nhẹ nhàng đi ra, Cúc Văn khóc nói:

"Nhưng, Hạo Nguyệt và tướng gia đều bị. . . . . ."

"Vậy cùng bổn vương có quan hệ sao? Quản gia, lên kiệu. . . . . ."

Cỗ kiệu lại nâng lên, liền từ trước mắt nàng đi qua, Cúc Văn rơi lệ đầy mặt, thái tử và người nam nhân kia hẳn là quen, nhưng thái tử cũng không có ý định quản chuyện này. . . .

Vô thần đi về, thái tử quyền thế lớn nhất, hắn mặc kệ, cũng chỉ có thể tìm tướng công Minh Nguyệt.

Nhưng Minh Nguyệt cũng không phải nữ nhi của nàng, hai người xưa nay cũng không thân. Khác Tàn Nguyệt, Minh Nguyệt tốt xấu có một nương, Tàn Nguyệt cũng chỉ một mình. . . . .

Phủ Chu tướng quân, trải qua vài ngày bôn ba, mọi người tựa hồ cũng đều mệt mỏi. Khi Cúc Văn đến, Chu lão phu nhân vẻ mặt ủ rũ.

"A, là thông gia. Sao có rảnh tới?"

"Thông gia, còn không phải là vì mấy đứa nhỏ sao? Không biết bên này. . . ."

Cúc Văn vội vàng thuyết minh ý đồ đến, Chu phu nhân lắc đầu, thở dài:

"Chuyện này chúng ta đã bận việc. Mọi người nên đi đã đi, Tướng phủ các ngươi có thể có đầu mối gì?"

443. Chương 444: Ảm Đạm 1

Manh mối, có!

Nhưng người áo đen này là ai? Trong khoảng thời gian ngắn, Cúc Văn lại không biết nên nói như thế nào mới tốt. Chỉ có thể thở dài, hàn huyên vài câu rồi vội vàng cáo từ.

Trong nháy mắt ba ngày đã qua, Địch Mân thủ hộ ba ngày một tấc cũng không rời. Tàn Nguyệt không tỉnh lại, nhưng sắc mặt thì càng ngày càng tốt.

Thanh thúc bắt đầu kê đơn thuốc, Tàn Nguyệt tự mình khó có thể nuốt xuống, Địch Mân liền tự nguyện tự mình mớm thuốc.

Bọn họ chính là vợ chồng, mớm thuốc như vậy cũng không có cái gì không ổn, chỉ là theo thời gian tăng trưởng, tâm Địch Mân lại bắt đầu bất an.

"Nguyệt Nhi, không nên ngủ, ngươi nên tỉnh. . . ."

Địch Mân thâm tình nhìn Tàn Nguyệt, trong thanh âm mang theo khẩn trương rõ ràng.

"Môn chủ, Tàn Nguyệt không có chuyện gì. Lão môn chủ nói tất cả. . . . . ."

Chanh Sát vào cửa, nhìn Địch Mân mỏi mệt, an ủi.

"Đã lâu như vậy, nàng vẫn chưa tỉnh lại. . . . . ."

Đây mới là khẩn trương của hắn, Liễu tướng và Vệ Trạch đều có thể xuống giường, mà chỉ có Tàn Nguyệt, vẫn yên lặng trong mộng.

"Dù sao Tàn Nguyệt cũng nằm lâu như vậy . . . . Môn chủ, ngươi nhìn xem mắt của nàng, động. . . ."

Khi Chanh Sát quay đầu, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy mí mắt Tàn Nguyệt rung rung, nàng kích động hô.

"Thật vậy chăng? Tàn Nguyệt, ngươi đã tỉnh. . . Ngươi đã tỉnh. . ."

Gắt gao nắm lấy tay nhỏ bé của Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt mặt nhăn mày nhíu, mí mắt không ngừng động đậy, qua hồi lâu, rốt cục mở mắt ra, mờ mịt nhìn phía trước.

"Nguyệt Nhi, ngươi làm sao vậy. . . . . ."

Ánh mắt kia, quá mức bình tĩnh, không có kinh hỉ, không lộ vẻ gì, nhưng có điểm mờ mịt. . . .

Địch Mân sợ hãi bắt lấy Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt bỗng nhiên quay đầu:

"Đau. . . . . ."

Địch Mân cuống quít buông tay ra, ngượng ngùng cười nói:

"Nguyệt Nhi, ta quá kích động rồi, thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . . ."

"Tàn Nguyệt, ngươi không sao chứ. . . ." Chanh Sát cũng là vẻ mặt khẩn trương.

Vừa rồi, nàng cũng vụng trộm bắt mạch Tàn Nguyệt, tất cả bình thường, không có việc gì mới đúng. Nhưng Tàn Nguyệt. . . . . .

"Chanh Sát, ta không chết?"

444. Chương 445: Ẩm Đạm 2

Trong thanh âm, không có kinh hỉ, lại nhiều hơn một tia tiếc nuối, Địch Mân kích động nhìn Tàn Nguyệt, run run hỏi:

"Nguyệt Nhi, ngươi có ý gì?"

"Địch Mân, vì sao cứu ta? Ta đã cho rằng ta đáng chết . . . . . ."

Đôi mắt vô thần, nhìn ánh mặt trời chiếu vào bên trong, ánh mặt trời kia, rất thật, rất ấm áp.

"Nguyệt Nhi, chúng ta nói qua, cùng sống cùng chết, sao ngươi nói như vậy?"

Hắn nghĩ đến, Tàn Nguyệt tỉnh lại, sẽ kích động cùng hắn. Địch Mân hắn vạn lần run rẩy, không ngờ, sau khi Tàn Nguyệt tỉnh lại trong mắt không có ý sống.

"Mân, ta là nữ nhân xấu xa. . . ."

Tàn Nguyệt thở dài, thương hắn thật khó, nếu cùng một chỗ với hắn kết quả sẽ làm hại hắn chết, nàng tình nguyện, buông tha cho hắn!

"Ai nói? Không phải như vậy?"

Địch Mân cuống quít ôm lấy Tàn Nguyệt, ôm chặt Tàn Nguyệt vào trong ngực, dịu dàng nói:

"Không phải, không phải, lần này là ngoài ý muốn. . . Nguyệt Nhi, biết ngươi liều chết cứu ta, ta rất kích động, cũng rất rung động. . . ."

"Đã nói với ngươi, nếu trời uốn lấy đi một mạng người..., ta nguyện ý đi. . . . . ."

Tàn Nguyệt không giãy dụa, trời biết, nàng quyến luyến lồng ngực Địch Mân đến cỡ nào!

"Nhưng, trời sẽ không chia rẽ chúng ta, cũng sẽ không lấy đi mạng ai. . . ."

Địch Mân tự tin cười, đột nhiên phát hiện, thế giới này thì ra là thật sự tốt lắm.

"Không, nhất định không phải. . . . . ."

"Môn chủ. . . . . ."

Hai người vuốt ve tình ý kéo dài, Chanh Sát một bên đang chuẩn bị chuồn đi, không cẩn thận lại đánh lên Tử Sát vội vội vàng vàng chạy vào, Chanh Sát còn chưa nháy mắt với Tử Sát, Tử Sát đã hô lên.

Địch Mân không buông Tàn Nguyệt ra, mày rậm nhíu lại, trong mắt mang theo tràn đầy không vui.

"Môn chủ, lão môn chủ đi rồi. . . . . ."

Đưa thư lên, Tử Sát vội vàng lui về phía sau, Chanh Sát cũng nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Địch Mân không xem thư, bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi Tàn Nguyệt lạnh nhạt, hắn sờ sờ mặt, cười nói:

"Nguyệt Nhi, vừa rồi ngươi không nhận ra ta?"

Tàn Nguyệt sửng sốt, chợt hiểu được ý của hắn, cười yếu ớt nói:

"Ngươi nói gì? Mân, ta đói bụng. . . . . ."

445. Chương 446: Ảm Đạm 3

"Là ta ngốc, mang theo mặt nạ bằng đồng ngươi còn có thể nhận ra ta, huống chi là mặt nạ mỏng này. . . ."

Địch Mân chê cười, hai mắt ôn nhu như nước:

"Nguyệt Nhi, ngươi nằm trước, ta đi lấy chút gì ăn. . . ."

Tuy rằng, thay đổi khuôn mặt, nhưng không đổi, là ánh mắt của hắn. Tàn Nguyệt ngọt ngào trong lòng, nhưng cũng mang theo nhiều điểm chua xót ——

Địch Mân, tại sao muốn cứu ta? Nếu sự xuất hiện của ta chỉ có thể gây cho ngươi bất hạnh, ta nguyện ý yên lặng rời đi. . . . . .

Nhưng không hiểu , trời cao để cho ta tỉnh lại như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Là để cho ta rời khỏi Địch Mân, hay là tiếp tục cùng Địch Mân gắn bó làm bạn?

Hai mắt ẩm ướt, Tàn Nguyệt thở dài, có một người khẩn trương vì mình như vậy, là chuyện may mắn cỡ nào, nhưng cố tình, nàng. . . . . .

Ai!

Nghe được tiếng bước chân, Tàn Nguyệt vội quay đầu, nhìn Địch Mân cẩn thận bưng bát tới, miệng lẩm bẩm nói:

"Chanh Sát nói, ngươi vừa tỉnh lại, chỉ có thể ăn chút cháo. Thích ứng vài ngày là được. . . ."

Tàn Nguyệt gật gật đầu, khẽ cười nói:

"Mân, ta ngủ đã lâu rồi sao?"

Địch Mân vội vàng gật đầu:

"Đúng vậy, ngươi ngủ hơn một tháng. Nguyệt Nhi, về sau không được ngủ như vậy nữa, ta sẽ lo lắng. . ."

Hơn một tháng, thật sự đã lâu rồi. Cái mũi Tàn Nguyệt chua sót, nức nở nói:

"Mân, ngươi cũng biết, ta. . . Ta nghĩ. . . Ta nghĩ về sau sẽ không còn được gặp lại ngươi. Lúc ấy. . ."

Trên mặt ẩm ướt, một giọt nước mắt trong suốt hạ xuống, Địch Mân vươn tay, nhẹ nhàng giúp Tàn Nguyệt lau giọt lệ kia, thở dài:

"Không có việc gì, chúng ta không phải không có chuyện gì sao? Xem ra trời cao cũng rất chiếu cố chúng ta, chúng ta đều còn sống, chứng tỏ hai người chúng ta mạng lớn. . . ."

Thật sự là như vậy phải không?

Tàn Nguyệt nghi hoặc nhìn Địch Mân, Địch Mân vội vàng gật đầu:

"Không được suy nghĩ lung tung nữa, chờ ta xử lý xong chuyện bên này, chúng ta tìm nơi ẩn cư. Đến lúc đó, không để ý tới chuyện thị phi nhân gian, trải qua ngày chỉ ao ước uyên ương không ao ước tiên. . . ."

Sẽ sao?

Ngày như vậy, quá mức tốt đẹp, Tàn Nguyệt nhịn không được bắt đầu tinh tế tưởng tượng, trên mặt cũng nhiều tươi cười hơn.

446. Chương 447: Ẩm Đạm 4

Nhìn hắn thật cẩn thận đút cháo ình, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng, cảm giác như thế quá mức ấm áp, mà ở bên trong cuộc đời của nàng, thiếu nhiều nhất đúng là ấm áp.

Sau khi tỉnh lại, thân thể Tàn Nguyệt khôi phục rất nhanh, Địch Mân vẫn như trước bận rộn nhiều việc.

Tàn Nguyệt không biết hắn đang bận cái gì, nhưng mỗi lần, Địch Mân sẽ luôn nói, đừng lo lắng, nhiều nhất một năm, tất cả liền yên ổn.

Mang theo mặt nạ xa lạ, Địch Mân không cần mang mặt nạ bằng đồng không thoải mái nữa. Người nơi này đều gọi Địch Mân là công tử, mà Tàn Nguyệt, cũng đương nhiên thành phu nhân.

Hơn mười ngày sau, thân mình Tàn Nguyệt cũng khôi phục gần như hoàn toàn, Chanh Sát vẫn rất ít đi ra ngoài, nàng nói nhiệm vụ của nàng chính là cùng Tàn Nguyệt.

Tàn Nguyệt luôn cười nhẹ, nàng và Chanh Sát, kỳ thật cũng rất hợp. Thích Chanh Sát ngay thẳng, thích nàng vui đùa không ảnh hưởng toàn cục.

"Tàn Nguyệt, ngươi còn chưa có giải tâm kết sao?"

Một ngày này, ánh mặt trời sáng lạn, Chanh Sát kéo Tàn Nguyệt đến trong viện, múa kiếm cho Tàn Nguyệt thưởng thức.

"Không có, ta không có khúc mắc. . . . . ."

Tàn Nguyệt thản nhiên cười, biểu tình cực kỳ vô tội.

"Tàn Nguyệt, đối với ta ngươi cũng không nói lời thật? Khi cùng một chỗ với hắn, ngươi cười rất vui vẻ, nhưng thời điểm hắn không ở đây? Mày của ngươi thường xuyên nhẹ nhăn lại, ta nói đúng vậy chứ?"

Nàng biểu hiện, rõ ràng như vậy sao?

Tàn Nguyệt cười yếu ớt, nhưng trong lòng cất giấu u buồn nói không nên lời.

"Nói đi, tại sao phải cau mày. . . . Đang lo lắng hắn?"

Tàn Nguyệt gục đầu xuống, lông mi thật dài hạ xuống giống như quạt, nhu thuận dị thường.

"Ngươi a. . . Này, đều là bọn họ cố ý vu hãm ngươi, ngươi cũng tin? Hơn nữa, Địch Mân đối với ngươi như thế nào, ngươi còn không biết sao? Lúc trước khi biết ngươi không cứu được, hắn thiếu chút nữa sẽ đi theo ngươi. . ."

Chanh Sát không vui nhìn Tàn Nguyệt, trên mặt mang buồn bực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Khi ta không thể cứu? Các ngươi cứu ta như thế nào?"

Đúng vậy, vấn đề này hình như chưa có người nói cho nàng biết?

Hạnh phúc lập tức bắt đầu.

447. Chương 448: Cố Gắng Tạo Người 1

"Địch Mân không có nói với ngươi sao? Ngươi cần máu, cũng chỉ có Liễu tướng và Vệ Trạch có thể, cho nên. . . . . ."

Nhìn cặp mắt kinh ngạc của Tàn Nguyệt, Chanh Sát vội vàng im miệng. Tàn Nguyệt ngơ ngác, qua hồi lâu, mới hỏi:

"Là hai người bọn họ cứu ta sao? Vậy bọn họ. . . . . ."

Máu? Thì ra nàng lúc ấy, vẫn luôn có cảm giác. Nàng nghĩ đến kia chỉ là một giấc mộng, không nghĩ tới lại là thật. . .

"Bọn họ không có việc gì, nếu một người thích hợp..., chính là một mạng đổi một mạng, nhưng hai người bọn họ đều có thể, đồ ăn bổ, rất nhanh có thể hồi phục. . . ."

Đương nhiên, Chanh Sát nói rất đúng, thời gian có vẻ lâu một chút. Vệ Trạch nhỏ, phỏng chừng cũng nửa năm mới có thể khôi phục tinh thần như cũ, nhưng Liễu tướng, dù sao tuổi đã lớn, ít nhất cũng cần một năm.

Kỳ thật, đối với cuộc sống bình thường của hắn không có ảnh hưởng gì, bất quá chỉ là bình thường không có bao nhiêu khí lực mà thôi.

"Không có việc gì là tốt rồi. . . . . ."

Nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, Tàn Nguyệt nháy mắt mấy cái, thở dài nói:

"Ta sẽ cùng Địch Mân hai năm . . . Hoặc là, chờ Địch Mân tìm được nữ tử yêu thích, ta liền có thể rời khỏi. . . ."

"Vì sao?"

Chanh Sát ngẩng đầu, nhìn Tàn Nguyệt thương cảm vạn phần, bỗng nhiên cười ha hả.

"Chanh Sát, ngươi cười cái gì?"

Tàn Nguyệt lẩm bẩm, trong lòng của nàng vô cùng khổ sở, mà Chanh Sát lại ở phía sau cười to.

"Tàn Nguyệt, ai nói ngươi chỉ có thể cùng Địch Mân hai năm?"

Chanh Sát nhíu lông mày, hai mắt ám muội nhìn Tàn Nguyệt, cuối cùng rơi xuống trên bụng Tàn Nguyệt.

"Ngươi nói. . . . . ."

Tàn Nguyệt lui ra phía sau vài bước, ánh mắt Chanh Sát thật kỳ quái, cảm giác. . . . .

"Đó là nguyên lnhân. Tàn Nguyệt, thành thật khai báo, gần đây các ngươi có hay không. . . Hử?"

Chanh Sát không ngừng nháy mắt, sắc mặt Tàn Nguyệt đỏ bừng, sớm hiểu được ý tứ của Chanh Sát, nhỏ giọng nỉ non nói:

"Thân thể của ta không có khôi phục, cho nên. . . . . ."

"Hi, ta nghĩ đến, nói không chừng đều có rồi? Thì ra các ngươi còn chưa có cái kia. . . . Tàn Nguyệt, bây giờ thân mình ngươi dù thế nào đều được, nhớ rõ không?"

448. Chương 449: Cố Gắng Tạo Người 2

Dù thế nào đều được? Có?

"Ngươi nói cái gì? Chẳng lẽ ta có thể sanh con?"

"Trên nguyên tắc là cái dạng này rồi, nhưng cụ thể, hai người các ngươi còn phải tận lực. . . ."

Không nghĩ tới, khí lực Tàn Nguyệt cũng thật lớn. Chanh Sát mặt nhăn mày nhíu, nàng nắm cổ tay của mình đau quá, bất quá, thấy nàng kích động như vậy, nàng liền hào phóng tha thứ nàng.

Lúc Địch Mân trở lại, đã là đêm khuya. Mỏi mệt nằm dài trên giường, một bóng dáng dựa lên. . . .

"Nguyệt Nhi, ngươi đang ngủ sao?"

Ôm Tàn Nguyệt, khóe miệng Địch Mân cao hứng cong lên. Tàn Nguyệt đã bao lâu chưa chủ động như vậy rồi? Bình thường ngủ, nàng luôn rời đi mình rất xa, đều là hắn dựa vào hướng của nàng.

"Ngủ. . . ."

Thét lớn một tiếng, Tàn Nguyệt vươn tay nhỏ bé, mò vào trong quần áo của hắn, không thành thật hoạt động lên. . . . . .

"Nguyệt Nhi, thân thể của ngươi. . . ."

"Tốt lắm . . . . . ."

Tàn Nguyệt đỏ mặt, thanh âm như ruồi nhặng, cơ hồ là từ trong cổ họng vọng lại. . .

"Nguyệt Nhi, ngươi đang nghịch lửa?"

Bọn họ đã thật lâu không ở cùng nhau, nàng cũng biết, nam nhân chịu không được khiêu khích, chẳng lẽ nàng không biết, nghịch lửa như thế, thực dễ dàng gặp chuyện không may sao?

Nàng vừa mới hồi phục, hắn cũng không muốn, mệt nàng bị bệnh.

"Ừ. . . ."

Thanh âm tinh tế, giống như rên rỉ đánh thẳng vào lý trí không còn nhiều của Địch Mân, Địch Mân bắt lấy tay nhỏ bé Tàn Nguyệt, khàn khàn nói:

"Có thể?"

Đêm dài chầm chậm trong rèm ấm, ngượng ngùng của nàng, ủng hộ hắn; nhiệt tình của nàng, dẫn đốt hắn. . .

Kỳ thật, nàng thật sự rất muốn một đứa nhỏ, vô luận nam hài nữ hài đều tốt!

Chỉ cần là của hắn là được!

Chanh Sát nói, chỉ cần cố gắng là được, hai người nỗ lực nửa tháng, đã đến hội chùa ba tháng một lần của kinh thành.

Trong hội chùa, nghe nói cũng có thể đến Phật gia cầu nguyện, nhưng Tàn Nguyệt không dám đi, dù sao bây giờ nàng vẫn là công chúa hòa thân.

Tuy rằng, người quen nàng không nhiều lắm, nhưng hoàng gia trong kinh thành cũng không thiếu. Không muốn chọc phiền toái, cũng không đi, trong lòng lại càng muốn!

449. Chương 450: Cố Gắng Tạo Người 3

"Nguyệt Nhi, ngươi muốn đi hội chùa?"

Dù sao, vẫn là người bên gối hiểu chính mình, nhìn Tàn Nguyệt tự nhiên than nhẹ, Địch Mân cười hỏi.

"Không, ta không đi. . . . . ."

Trong kinh thành người quen nhiều, nàng cũng không dám đi ra ngoài.

"Thật sự không muốn đi?"

Trả lời quá mức rõ ràng, ai cũng nghe ra, phương diện này có phần chột dạ rất nhiều.

"Đúng vậy. . . . . ."

"Nhìn xem, đây là cái gì?"

Địch Mân vươn tay, mặt nạ mỏng manh liền nằm ở lòng bàn tay (mặt nạ da người ý), Tàn Nguyệt cầm lên, thở dài:

"Chẳng lẽ, đây là mặt nạ?"

"Đúng, tặng cho ngươi. Đeo cái này vào, ngươi có thể yên tâm đi ra ngoài dạo —— nhưng. . . ."

Tàn Nguyệt khẩn trương nhìn thần sắc Địch Mân một chút, trong mắt mang theo một tia tiếc hận:

"Ta không thể đi cùng ngươi. Để Chanh Sát đi cùng ngươi, nàng có võ công, làm hộ vệ của ngươi, dư dả. . . . . ."

Cách đó không xa, Chanh Sát hắt hơi một cái, nếu để cho người biết, đường đường phó môn chủ Mặc Sát môn thành bảo tiêu, có lẽ nàng nhất định sẽ tìm người liều mạng.

Bất quá, nếu người này là Tàn Nguyệt, vậy thì tốt.

"A, ngươi làm việc của ngươi trước. Mân, ngươi yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận ."

Nhẹ nhàng hôn lên trán Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt đỏ mặt, lẩm bẩm cả giận nói:

"Địch Mân!"

"Ở đây! Nguyệt Nhi, kỳ thật, ta không muốn đứa nhỏ. Có một đứa nhỏ nhiều phiền toái, hai người chúng ta rất tốt. . ."

Muốn thanh thản Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt nheo mắt lại:

"Nhưng, ta muốn. Mân, ta sẽ đi cầu con trai . . . . . ."

"Nguyệt Nhi, thuận theo tự nhiên là được. . . ."

Địch Mân cười nhẹ, trong phong thư của Thanh thúc nói qua, sau khi Tàn Nguyệt tỉnh lại, về sau có thể sẽ có đứa nhỏ. Nhưng chỉ là khả năng, hi vọng không phải rất lớn.

Nghĩ đến gần đây Tàn Nguyệt chủ động, hắn đại thế cũng có thể đoán được, đích thị là Chanh Sát đã nói với nàng. Nhưng nhiều khi, hi vọng càng lớn, thất vọng cũng càng nhiều. . . . . .

"Được!"

Hạnh phúc dựa sát vào trong lòng Địch Mân, chỉ cần thêm một đứa nhỏ, cuộc sống của bọn họ càng thêm hạnh phúc.

450. Chương 451: Hội Chùa

Đều nói, hội chùa là có thần tiên hạ xuống, khí trời hôm nay đặc biệt tốt, gió nhẹ hơi hơi thổi tới trên mặt, cảm giác vô cùng thoải mái. . . . . .

Hai người giả dạng nữ tử bình dân, dung mạo bình thường đến cực điểm, đi trên đường, tuyệt không để người chú ý.

Tàn Nguyệt vui vẻ nhìn mọi người bận rộn trên đường, tuy bọn họ bận rộn, tuy trôi qua cũng rất vất vả, nhưng xem khuôn mặt tươi cười của bọn họ, cũng rất thỏa mãn.

"Chanh, ngươi xem, nếu về sau có thể bận rộn kiếm ăn như vậy, cũng rất tốt. . . . . ."

Nàng trước kia, rất thích thanh tĩnh, không thích nhiều người, nhưng hôm nay, bỗng nhiên liền mê náo nhiệt bên ngoài.

Giống như, con chim sống một mình qá lâu, nhìn đến rừng cây, có một loại vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

"Được không? Bận rộn, mệt chết đi được. . . ."

Chanh Sát bất mãn bĩu môi, nàng thích cuộc sống bây giờ, tuy rằng nguy hiểm, nhưng thực tự do.

Nói sau, có một tri kỷ ở bên, có người cần nàng bảo vệ, nàng cảm thấy, cuộc sống trôi qua thật có vị.

"Bận rộn cũng rất tốt. Chanh, kỳ thật, ta cuối cùng cảm giác, ngày bình bình đạm đạm, mới phong phú nhất. . ."

"Ha ha. . . . . ."

Tàn Nguyệt chưa nói xong, bên người bỗng nhiên vang lên một trận tiếng cười to, Tàn Nguyệt và Chanh Sát vội vàng quay đầu, đã thấy một lão hòa thượng quần áo thô thiển đứng ở phía sau.

"Này, lão hoà thượng, ngươi cười cái gì?"

Chanh Sát không vui nhăn mày, hòa thượng này nhìn không thuận mắt, trên người lại thối hoắc, khó ngửi chết.

"Chanh, không cần như vậy, đại sư cũng không dễ dàng . . . . . ."

Nhìn Chanh Sát đã tức giận, Tàn Nguyệt vội vàng kéo tay Chanh Sát, từ trong túi tiền lấy ra ít bạc đưa tới trong bát hòa thượng:

"Lão sư phụ, không biết vừa rồi vì sao mà cười. . . . . ."

Tàn Nguyệt vóc dáng tiều tụy nói xong, trong thanh âm không có một tia khinh thường.

Kỳ thật xưa nay Tàn Nguyệt tính đạm, nếu không phải thật sự là chọc giận nàng, tính tình của nàng luôn rất tốt.

"Vẫn là vị phu nhân tâm này tính thiện lương. Lão nạp cười là việc thế gian nên cười, ha ha. . . ."

Nhìn hắn cũng không muốn nói, Tàn Nguyệt không tiếp tục truy vấn, kéo Chanh Sát đã không còn kiên nhẫn rời đi.

451. Chương 452: Hội Chùa 2

"Phu nhân, hôm nay gặp, cũng coi như có duyên, lão nạp cám ơn vừa rồi phu nhân khẳng khái. Người đời muốn bình thản, là rất đơn giản, nhưng nếu phu nhân muốn bình thản, ít nhất phải hai mươi năm sau. Cô nương mạng cách tôn quý, tâm nhân hậu, mạng lớn phúc dày, là thiên hạ chi phúc . . . ."

Nói xong, lão giả chui vào trong đám người, Tàn Nguyệt và Chanh Sát tìm hồi lâu, đúng là như thế nào cũng không tìm thấy.

"Chanh, hắn nói có ý tứ gì?"

Tàn Nguyệt mờ mịt nhìn Chanh Sát, khó hiểu hỏi.

"Không rõ lắm, ngươi thiện tâm, cùng người trong thiên hạ có quan hệ gì?"

Chanh Sát bĩu môi, lôi kéo Tàn Nguyệt nói:

"Đi thôi, đừng quên chúng ta còn phải đi dâng hương?"

Đúng vậy, đó mới là mục đích chủ yếu nàng tới. Tàn Nguyệt cũng cười cười, coi như là một truyện cười đi, cười cười mà thôi!

Hội chùa lần này, hương khói thịnh nhất là chùa Phúc Toàn.

Chùa Phúc Toàn, một cái tên thật tốt! Nhìn ba chữ hùng vĩ trên miếu thờ kia, Tàn Nguyệt cười nhạt.

"Nguyệt, ngươi cười cái gì?"

"Không có, chỉ là cảm thấy, tên này không tồi. . . ."

Đi vào, lấy nhang trong tay của tiểu tăng bên cạnh, Tàn Nguyệt qua một bên quỳ.

Chanh Sát không tin, đứng ở một bên nhìn. Tàn Nguyệt nhắm mắt lại, vừa muốn cầu nguyện, bên cạnh có người nói :

"Phật tổ, đều nói người là từ bi nhất, van cầu người cứu con ta đi! Hắn mới nhỏ như vậy, mới mấy tháng, sao ngươi có thể tra tấn hắn như vậy? Nhìn hắn chịu khổ, ta hận không thể, hận không thể để cho ta chịu tội thay hắn.. ."

Ai?

Nghe thanh âm, có chút quen thuộc, cẩn thận nghe, là vì con của mình, Tàn Nguyệt đột nhiên cảm giác được, nàng cũng rất đáng thương, nhịn không được liền quay đầu đi. . .

Nàng dáng vóc tiều tụy quỳ trên đất, bang bang đụng khấu đầu, thanh âm kia, ở Phật đường yên tĩnh có vẻ rất lớn, có thể thấy được, nàng thật sự sốt ruột.

Trong lòng, có thêm vài phần hảo cảm với nàng, Tàn Nguyệt nhìn chăm chú vào nàng, chỉ thấy nàng ước chừng dập đầu chín cái, mới ngẩng đầu lên. . . .

Hạo Nguyệt. . . . . .

Thiếu chút nữa, Tàn Nguyệt liền kêu lên. Nhìn trên trán nàng đỏ bừng một khối, Tàn Nguyệt thật không ngờ, vừa rồi dáng vóc tiều tụy dập đầu, lại là Hạo Nguyệt. . .

452. Chương 453: Khó Xử

"Nương nương, thân thể của ngươi quan trọng hơn. . . Chúng ta cần phải trở về. . . . . ."

Một nha đầu đi tới, cẩn thận đỡ Hạo Nguyệt rời đi. Cảm giác được bên này nhìn chăm chú, Hạo Nguyệt quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Tàn Nguyệt một cái. . .

Tàn Nguyệt vội vàng cúi đầu, nàng hiện tại, còn chưa muốn nhận lại Hạo Nguyệt !

Nàng nguyên bản dáng vóc tiều tụy, tuyệt không giống bộ dạng nàng bình thường. Mà cái liếc tàn nhẫn vừa rồi, mới giống như là Hạo Nguyệt nàng quen biết.

Hạo Nguyệt rời khỏi, đi tới cửa, lại quay đầu nhìn thoáng qua, lắc đầu, mới chân thành rời đi. . .

"Nguyệt, sao lại là nàng . . . ."

Chanh Sát vội vàng đi lên trước, khẩn trương nhìn Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt quay đầu, hai mắt nhìn Phật tổ nguy nga, thở dài:

"Chanh, ta không sao. . . . . ."

Phật tổ, ngươi thật sự có thể đạt thành tâm nguyện sao? Hạo Nguyệt không phải một người tốt, nhưng nàng hiện tại cũng không tốt. Hài tử kia, không biết hiện tại thế nào.

Hạo Nguyệt, đúng là vẫn sinh đứa nhỏ ra. Mà Ngũ hoàng tử, sở dĩ để cho nàng sinh ra, cũng dự liệu được trạng huống hiện tại?

Đứa nhỏ là vô tội, nếu nàng biết, về sau nàng cũng có thể có đứa nhỏ, lúc trước cũng không. . . .

Tâm, đột nhiên trở nên rất loạn, nghĩ đến lòng của nàng đã đủ lạnh, nhưng bây giờ xem ra, nàng còn chưa tới mức tâm lạnh như sắt.

Nhắm mắt lại, trong lòng đột nhiên cảm giác được có chút đau, đau quá đau quá .

Chính mình mất đi đứa nhỏ thật là thảm, nhưng làm một nữ nhân, nàng hiểu tâm tình Hạo Nguyệt, nhìn đứa nhỏ của mình chịu tội, làm nương, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu.

Có lẽ, ban đầu còn chưa có sinh, nàng có thể nhẫn tâm thiết kế Tàn Nguyệt, hại một đứa nhỏ chưa thành hình. Nhưng đứa nhỏ sinh ra rồi, nàng còn có thể trơ mắt nhìn đứa nhỏ chịu khổ sao?

Không tận mắt thấy hài tử kia, chỉ nghe được Hạo Nguyệt nói như vậy, nàng đã cảm thấy chính mình thực tà ác.

Ân ân oán oán giữa người lớn, đó là chuyện giữa đại nhân, không nên xúc phạm tới đứa nhỏ, đặc biệt một đứa nhỏ còn chưa có hiểu biết.

Nhưng, nay thương tổn đã thành, nàng cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề, có biện pháp gì đến cứu hay không?

453. Chương 454: Thiết Lập Ván Cục

Có thể cứu sao?

Địch Mân không chết, sống tốt, mà về sau nàng cũng sẽ có con của mình.

Chuyện Thái tử tính kế Địch Mân, Địch Mân tự nhiên sẽ giải quyết, mà ân oán giữa Hạo Nguyệt và nàng, đó cũng là chuyện giữa nàng và Hạo Nguyệt.

Tất cả này, ai vô tội? Trừ bỏ nàng, cũng chỉ có hài tử vô tội kia.

Trong lòng đau quá, đau quá. . . . . .

Tàn Nguyệt thở dài, người sớm đã trở lại, nhưng trong lòng lại như cũ chứa chuyện này, muốn làm chút gì đó, nhưng Tàn Nguyệt lại phát hiện, bản thân đúng là bất lực.

"Nguyệt Nhi, đi ra ngoài một chuyến, chơi không vui sao?"

Hắn vào đã bao lâu? Nhưng Tàn Nguyệt thất thần, đều không cảm giác được.

Hắn thừa nhận, lúc tiến vào, cố ý thả nhẹ bước chân, nhưng Tàn Nguyệt không nằm ngủ, mà là ngồi ở phía trước cửa sổ, thất thần nhìn bên ngoài.

Hôm nay là mười lăm, ánh trăng bên ngoài rất lớn, cũng rất sáng.

Tàn Nguyệt nói, trăng tròn không thuộc về của nàng, thuộc về nàng, chỉ có Tàn Nguyệt, trăng khuyết.

"Mân, ngươi đã trở lại. . . . . ."

Xoay người, săn sóc giúp Địch Mân cởi áo ra, Tàn Nguyệt vui vẻ cười nói.

"Ngươi có tâm sự?"

Tay Tàn Nguyệt cầm quần áo cứng đờ, chợt thản nhiên cười:

"Mân, gần đây đang bận cái gì? Phải chú ý nghỉ ngơi, ngươi nhìn ngươi lần trước bị thương, suýt mất mạng, người gầy đi nhiều."

Thấy Tàn Nguyệt không muốn nói, Địch Mân cũng không tiếp tục hỏi. Hắn hiểu tính tình Tàn Nguyệt nàng không muốn nói chuyện, hắn hỏi như thế nào cũng hỏi không ra.

Xem ra, chỉ có thể ngày mai hỏi Chanh Sát. Chanh Sát sẽ không nói dối, hắn cũng tin tưởng Chanh Sát.

"Cũng không có gì, chỉ là đang thiết lập ván cục. . . . . ."

"Thiết lập ván cục. . . . . ."

Tàn Nguyệt nhướng mày, khẽ cười nói:

"Nhưng phải đối phó thái tử?"

"Cũng không hoàn toàn đúng, trừ bỏ thái tử, còn có Lâm quý phi. . . ."

Địch Mân thở dài, hiện tại đêm dài nhân tĩnh, chung quanh viện này đều có sát thủ nhìn, cực kỳ an toàn.

"Nguyệt Nhi, ta muốn nói cho ngươi biết tính toán của ta, có thể chứ?"

454. Chương 455: Thiết Lập Ván Cục 2

Tàn Nguyệt gật gật đầu, trong mắt cảm động nước mắt lưng tròng:

"Mân, những điều này là cơ mật, ngươi nói với ta không có chuyện gì sao? Có thể hay không. . . ."

Hắn tin tưởng nàng, thậm chí nói cho nàng biết kế hoạch của hắn, điểm ấy làm cho Tàn Nguyệt phá lệ cảm động.

"Không ngại, cẩn thận một chút, không có chuyện gì!"

Địch Mân cười nhẹ, kéo tay Tàn Nguyệt ngồi xuống, nhỏ giọng nói:

"Đương kim hoàng thượng có ba nhi tử, ngươi cũng biết. Ngươi cảm thấy ai làm hoàng thượng thích hợp nhất. . . ."

Thân mình Tàn Nguyệt rung rung, loại vấn đề này, Địch Mân không nên lo lắng, đương kim hoàng thượng không phải còn khoẻ mạnh sao? Không có nghe nói hoàng thượng sinh bệnh, nhưng Địch Mân lại. . . .

Đối hoàng thượng, Tàn Nguyệt biết vô cùng ít, có thể nói có chút thương cảm. Lần đó gặp mặt một lần, sau đó để nàng đi hòa thân, hoàng thượng cũng không tỏ vẻ phản đối.

"Mân, này. . . . . Hay là. . . . . ."

Tàn Nguyệt run rẩy, bị ý nghĩ trong lòng làm hoảng sợ.

"Nguyệt Nhi, ngươi không nên suy nghĩ nhiều, ta không muốn làm loạn thần tặc tử. Nhưng, ngươi cũng biết thù hận ở giữa ta và thái tử, ta muốn trả thù thái tử, và trừ bỏ Lâm quý phi. Nhưng thái tử chính là thái tử, hắn đi rồi, đối với quốc gia không tốt, cho nên nghĩ đến vấn đề thái tử trước."

Địch Mân cười nhạt giải thích, hắn sủng nịch ôm lấy Tàn Nguyệt:

"Đáp ứng ngươi, ta không quên, ta muốn, sau khi làm tốt chuyện này, chúng ta liền ẩn cư, qua những ngày vui vẻ. . . . ."

Ẩn cư?

Nghĩ đến từ này, Tàn Nguyệt thản nhiên nở nụ cười:

"Ta cũng nghĩ vậy. Bất quá, tuy thái tử rất xấu, nhưng tội không đáng chết. Tuy hắn từng hại ta, nhưng đã giúp ta rất nhiều lần. Mân, nếu có thể, giữ hắn một mạng đi. Thái tử, nghe nói Ngũ hoàng tử lòng dạ độc ác, theo ta tiếp xúc với hắn để xem, tâm cơ của hắn xác thực thâm trầm, không biết nếu như là hắn vào chỗ, có thể dung được Hiên Vương hay không?"

Địch Mân gật gật đầu, nhỏ giọng nói:

"Ta cũng lo lắng vậy, cho nên ta nghĩ, âm thầm bồi dưỡng Hiên Vương vào chỗ. . . . . ."

Cảm giác có chút kỳ quái!

Nghe lời Địch Mân nói..., giống như hoàng thượng ngày giờ không nhiều, cũng sắp chết. . .

455. Chương 456: Thiết Lập Ván Cục 3

"Hiên Vương sao? Hiên Vương tâm nhân hậu, thật sự là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, tuy rằng Hiên Vương cường thế không đủ, nhưng hiện tại cũng không phải loạn thế, cảm giác hắn chứng thật là lựa chọn tốt nhất. . . . . ."

Kỳ thật, chuyện càng chủ yếu, nếu Hiên Vương vào chỗ, hắn sẽ không đuổi tận giết tuyệt đối các huynh đệ.

Địch Mân gật gật đầu, cười nói:

"Nguyệt Nhi, ngươi nói đúng, chính là Hiên Vương đi. Lần đó, còn cần tạ ơn hắn cứu ngươi, nếu không phải hắn, ta cũng không gặp lại ngươi được. . . ."

Tàn Nguyệt từng nói qua chuyện này, nhưng nàng nói nhẹ nhàng bâng quơ. Địch Mân cố ý đi tìm Hiên Vương, còn có quản gia phủ tướng quân, đương nhiên đều là lấy thân phận hắc y nhân, sau đó mới biết được lúc ấy, Tàn Nguyệt thiếu chút nữa bị thái tử đánh chết.

"Mân, chúng ta cũng không có chuyện mà? Ta hiện tại chỉ hy vọng, nhanh chóng giúp ngươi sinh đứa bé. Ta không muốn làm cho cha mẹ lo lắng. . . ."

Tàn Nguyệt gục đầu xuống, mặt cười bị lây một tầng màu đỏ nhàn nhạt, Địch Mân thở dài, chậm rãi nâng cằm Tàn Nguyệt lên, ôn nhu nói:

"Chuyện kia, không vội. Nguyệt Nhi, chỉ cần chúng ta khỏe mạnh, chuyện đứa nhỏ, tùy duyên là tốt rồi. . . ."

Kỳ thật, chuyện trong đời, nhiều khi để tùy duyên là được. Nhưng rất nhiều người, đến chết cũng không ý thức điểm này.

Đêm xuân khổ ngắn, rèm đỏ thẫm, che kiều diễm ở bên trong, theo thời gian chậm rãi trôi qua, nhiệt tình của Tàn Nguyệt cũng càng lúc càng mờ nhạt, trên mặt dần dần có sầu lo khó giải.

Địch Mân nói..., nói thực hợp tình hợp lý, nhưng có khi, Tàn Nguyệt cũng có thể nhìn do dự trong mắt Địch Mân.

Ngẫu nhiên lúc ở nhà, hắn luôn thản nhiên ngồi, trên mặt có chút mê mang hiếm thấy.

Mà trên phố, lại nhanh chóng nổi lên một công tử, nghe đồn công tử này ngọc thụ lâm phong, nhưng tính tình lại cực kỳ lạnh nhạt; gia tài Bạc Vạn, lại không thích nữ sắc; trí dũng song toàn, mưu tính sâu xa. . . . . .

Nghe đến mấy cái này, Tàn Nguyệt luôn nhẹ cười, Địch Mân đã bắt đầu hành động, hắn nói qua sẽ bàn bạc kỹ hơn, nàng cũng tin tưởng hắn, báo thù là báo thù, nhưng tuyệt đối sẽ không họa đến dân chúng.

Hắn nổi danh rồi, nhưng không người nào biết tên của hắn, tất cả mọi người tôn xưng hắn công tử, mà Địch Mân cũng vẫn đều đáp ứng như vậy.

456. Chương 457: Thiết Lập Ván Cục 4

"Mân, ngươi nói cho cha mẹ chưa?"

Qua hồi lâu, Tàn Nguyệt cũng chưa có nghe Địch Mân nhắc tới cha mẹ, hôm nay nàng đột nhiên hỏi.

"Không có, Thanh thúc nói, tạm thời không thể nhận bọn họ."

Địch Mân cúi đầu, trong mắt hiện lên thống khổ khó nén. Rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng cố tình lại không có cách nhận nhau, không thể nhận, cảm giác như thế, thật là thống khổ.

Cha mẹ cũng quan tâm Tàn Nguyệt. Nghe nói, sau khi Tàn Nguyệt hòa thân, cha liền từ chức ở triều đình, từ đó rất ít ra ngoài.

Mà sức khoẻ nương vốn không tốt, nay lại gầy đi rất nhiều, cũng già hơn rất nhiều.

"Vì sao? Lén nhận nhau cũng không thể sao?"

Nàng có trở về nhà hay không cũng không sao cả, nhưng Địch Mân không được, Địch Mân có cha mẹ, hơn nữa bọn họ đối với Địch Mân rất tốt, vẫn luôn rất tốt.

Nàng chỉ có một cha, tuy rằng cuối cùng cha cam nguyện cho nàng máu, nhưng trong lòng, nàng vẫn không thể nào thích phụ thân này.

Không tha thứ hắn, bởi vì hắn đáng xin lỗi nương.

Nương chết, trong lòng nàng mãi mãi đau đớn.

Nghĩ đến nương, trong lòng của nàng vẫn luôn đau đòi mạng.

"Nguyệt Nhi, ngày đó ta vốn muốn buộc người đàn bà kia cung khai, nhưng người đàn bà kia mạnh miệng, không chịu thừa nhận. . . . . ."

Hiểu hơn, yêu hơn, một ánh mắt của nàng, là hắn có thể đoán được nguyên nhân. Thấy ánh mắt Tàn Nguyệt bỗng nhiên ảm đạm, Địch Mân thở dài.

"Chuyện đó không vội! Trước làm chuyện của ngươi!"

Tàn Nguyệt hoàn hồn, vẫn là vân đạm phong khinh cười yếu ớt.

"Nhưng, Nguyệt Nhi, thời gian quá lâu, ta bảo bọn họ điều tra, gian phu kia sớm đã bị diệt khẩu, mà người bên cạnh nàng, cũng đều đã chết. . . ."

Quả nhiên là tâm ngoan độc!

Vì bảo trụ bí mật lúc trước, thậm chí ngay cả người bên cạnh cũng không buông tha!

Tàn Nguyệt thở dài một tiếng:

"Bình thường, nàng sẽ cắn chặt răng không thừa nhận. Thật vất vả đến địa vị hôm nay, nàng sẽ không dễ dàng buông tha. . . . . ."

"Dùng con của nàng cũng không được?"

Địch Mân lắc đầu, không tin trên đời này sẽ có mẫu thân nhẫn tâm như vậy, mạng đứa nhỏ lại không so nổi vinh hoa phú quý của nàng.

457. Chương 458: Thiết Lập Ván Cục 5

"Nàng thích đứa nhỏ của nàng, nhưng điều kiện tiên quyết là cuộc sống của nàng không ngại. Mân, ta hiểu Cúc Văn, cho dù giết Hạo Nguyệt và Vệ Trạch, nàng cũng sẽ không buông ra. Ta có cách khiến nàng nói thật. . . Nhưng, bây giờ chưa thể dùng. Kế hoạch của ngươi, hẳn là cũng có Liễu tướng chứ? Ta không muốn bởi vì ta mà đả thảo kinh xà!"

Tàn Nguyệt có chút không tự nhiên trong lòng, dù sao, người kia là phụ thân của nàng.

"Nguyệt Nhi, yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình. Nguyệt Nhi, ngươi muốn để Cúc Văn mở miệng như thế nào?"

Ngày đó, hắn từng uy hiếp, người đàn bà kia giống như tảng đá trong hầm cầu, vừa cứng vừa thối, rất khó thu phục.

"Mân, trước kia chỉ có một mình ta, muốn làm tất cả rất khó. Bởi vì ta chỉ có đầu óc, không có võ công. Mà nay, có ngươi, có Chanh Sát, muốn đối phó nàng rất dễ dàng. Người làm chuyện xấu đều chột dạ, dùng sợ hãi trong lòng nàng. . ."

Hơn nữa, ngày đó người giết nàng, nếu nàng đoán không lầm, phải là Cúc Văn. Cứu nàng là người của thái tử, giết nàng cũng là người của Cúc Văn.

Hừ, cảm giác được nguy hiểm sẽ bỏ, tốt lắm, nữ nhân thật lợi hại.

"Được, ta sẽ mau chóng thu lưới. . . . ."

Thái tử cũng tốt, Ngũ hoàng tử cũng thế, còn có hoàng thượng, hắn sẽ cùng nhau đối phó.

Mà muốn vạch trần thái tử thực dễ dàng, giết chết Lâm quý phi cũng không khó, muốn loại bỏ họ, chỉ cần phơi bày ra.

Mà cơ hội tốt nhất, chính là hoàng thượng ——

Hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, các vị hoàng tử cũng nên biểu hiện cho tốt.

Nhớ rõ ngày đó, thời điểm Thanh thúc đem một viên thuốc màu trắng đưa cho hắn, hắn từng hỏi:

"Đây là. . . . . ."

"Thuốc ngất! Người uống, trong một tháng thân thể sẽ càng ngày càng yếu, sau đó từ từ chết đi, người ngoài nhìn không ra một chút sơ hở."

Thanh âm của Thanh thúc rất nhạt, làm cho người ta nghe không ra một tia cảm tình.

"Được, ta bảo Tử Sát đưa đi. . . . . ."

Địch Mân cười nhạt, dù sao là giả chết, hơn nữa, Thanh thúc nói không sai, hoàng thượng có chút ngu ngốc . . . . . .

"Không, ngươi tự mình đi!"

Địch Mân kinh ngạc, nghi hoặc ngẩng đầu, Thanh thúc cười nói:

"Võ công của Tử Sát không được, võ công của ngươi cao, muốn để thần không biết quỷ không hay, chỉ có ngươi. . . ."

458. Chương 459: Thiết Lập Ván Cục 6

Ngẫm lại cũng phải, võ công của hắn vốn không yếu, hơn nữa Thanh thúc cho hắn công lực, trên đời này, càng ít có đối thủ.

"Được, ta sẽ mau chóng đưa đi. . ."

Thời gian trôi qua rất nhanh, không quá mười ngày, hoàng thượng sẽ ngất, mà tràng diễn cũng nên xong việc.

Chuyện này, hắn không nói cho Tàn Nguyệt, thứ nhất sợ Tàn Nguyệt lo lắng, thứ hai, Tàn Nguyệt tuy rằng thông tuệ, nhưng cuối cùng là nữ nhân, có lẽ sẽ không đành lòng.

"Phu nhân, đây là nhà của người mà?"

Trong lúc vô ý, đụng phải Địch lão phu nhân, Tàn Nguyệt nhịn không được nhìn nhiều một chút. Địch lão phu nhân mời Tàn Nguyệt vào trong nhà ngồi một chút, Tàn Nguyệt nhịn không được, bảo Chanh Sát đi về trước, chính mình đến phủ Địch tướng quân.

"Nguyệt cô nương, ta cũng cảm thấy có duyên với Nguyệt cô nương, cảm giác cực kỳ thân thiết."

Địch lão phu nhân cười tủm tỉm, Tàn Nguyệt thản nhiên cười nói:

"Phu nhân thực thân thiết, Nguyệt Nhi cũng rất thích phu nhân!"

Hai mắt Địch lão phu nhân có chút xuất thần nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt bị nhìn không ngừng lau mặt, có mang mặt nạ, nàng hẳn là không nhận ra mình mới đúng.

"Phu nhân, trên mặt của ta bẩn sao?"

Địch lão phu nhân xấu hổ ho khan vài tiếng, cười nói:

"Không phải, là ta thất lễ. Kỳ thật, thực không dám đấu diếm, cô nương cùng con dâu ta rất giống."

"Con dâu?"

Tàn Nguyệt run lên trong lòng, nàng lúc trước, không phải đã sớm đuổi nàng ra cửa sao? Đến bây giờ tại sao lại thừa nhận mình?

Đã sớm biết lúc ấy bọn họ làm như vậy thực bất đắc dĩ, nay tự mình nghe tới, quả thật.

"Đúng vậy, đáng tiếc nàng không ở nơi này. . . . . ."

Địch lão phu nhân thở dài một tiếng, trên mặt mang chua xót rõ ràng.

"Phu nhân, con dâu ngài không ở nơi này sao?"

Đánh giá bài trí quen thuộc trong phòng, nơi này giống như trước lúc nàng rời đi, chính là thiếu mấy phần sinh khí, làm cho người ta một loại cảm giác không khí trầm lặng.

Cho tới bây giờ đều không nghĩ rằng, mình ở thời điểm như vậy về đây một lần nữa, càng không nghĩ tới, phòng ở từng khiến cho nàng đau lòng muốn chết này, xem ra lúc này, lại trở nên thân thiết như vậy ——

Đơn giản là, trong lòng nàng biết, người nàng yêu còn ở lại, người nàng để ý cũng đều đang để ý nàng. . . .

459. Chương 460: Thiết Lập Ván Cục 7

Địch lão phu nhân thở dài:

"Đúng vậy, con ta đã chết, nàng cũng đi rồi, là ta đuổi nàng đi. . . Chẳng qua là khi đó ta không có cách nào. Dân không đấu với quan, chúng ta làm sao có thể đấu cùng hoàng gia? Tính tình nàng rất giống cô nương, dịu dàng, bình tĩnh, dường như tất cả cũng không để ở trong lòng, kỳ thật, điều nàng để ý, tuyệt không thiếu. Hoàng tử nhìn trúng nàng, thật giận ta một lão thái bà lại không có năng lực bảo hộ nàng. Lúc nàng đi, ta đứng ở trong đám người, nhìn kiệu mừng đỏ thẫm kia, càng đi càng xa. . . Ngươi xem ta, già nên hồ đồ rồi phải không? Lại nói hươu nói vượn. . ."

Trong mắt Tàn Nguyệt, vô cùng chua xót, nàng chỉ biết, bọn họ không vứt bỏ nàng, bọn họ cũng là bất đắc dĩ . . . .

"Nàng ngồi kiệu hoa đi rồi?"

Biết rõ, mình hòa thân, nhưng bây giờ, nàng lại tàn nhẫn muốn biết,

Bọn họ, cha mẹ chồng của nàng, xem chuyện này thế nào.

Thực tàn nhẫn, cũng rất ích kỷ, nhưng nàng chính là muốn biết. . .

"Đúng vậy, đều là chủ ý của con tiện nhân kia, nàng bảo hoàng thượng cho nàng cái danh hiệu công chúa, đưa nàng đi ra ngoài hòa thân. . . ."

Hòa thân, nghĩ đến tuyệt vọng ngay lúc đó, tâm vẫn cảm thấy quặn đau. Nhưng nàng cũng nên cảm tạ lần đó hòa thân, bằng không sao gặp lại Địch Mân, sao có thể có hạnh phúc hiện tại?

Nàng biết Địch Mân còn, nhưng Địch lão phu nhân lại không biết, bọn họ vẫn luôn đau lòng, bởi vì Địch Mân, cũng bởi vì chính mình!

"Phu nhân, người xấu có ác báo, trên trời luôn công chính, người cũng không cần thương tâm. . ."

Nhìn phu nhân già đi rất nhiều, trong lòng Tàn Nguyệt ê ẩm.

"Đúng vậy, cho nên ta phải sống thật tốt, ta còn đang chờ xem báo ứng của nàng!"

Địch lão phu nhân ha ha cười gượng, biết rõ khả năng không lớn, nhưng nàng lại. . .

Cho dù, là một hy vọng! Nhi tử không về được, con dâu cũng mất, nàng còn có thể khẩn cầu cái gì?

"Sẽ không chờ lâu. Phu nhân, người bảo trọng, phải tin tưởng, tất cả đều sẽ tốt. . . ."

Nhìn thời gian, cũng không sớm, Tàn Nguyệt vội vàng cáo từ. Địch lão phu nhân không tha, Tàn Nguyệt chỉ có thể đồng ý, về sau sẽ thường xuyên tới đây thăm. . .

460. Chương 461: Thiết Lập Ván Cục 8

Bóng đêm thâm trầm, trong phòng nhỏ lẳng lặng chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ mờ nhạt, trong phòng yên lặng có thể nghe được tiếng châm rơi.

Nữ tử mặc một bộ y phục màu lam nhạt, hai mắt kinh ngạc nhìn bên ngoài.

Bên ngoài thực tối, ánh trăng thậm chí chiếu không được bao nhiêu thứ trên đời!

Địch Mân vào phòng thì nhìn thấy Tàn Nguyệt lại đang ngẩn người, hé miệng cười khẽ:

"Nguyệt Nhi, hôm nay ngươi gặp nương rồi?"

Tàn Nguyệt quay đầu, trong mắt ẩm ướt:

"Đúng vậy, nàng không vứt bỏ ta. . . ."

Nghĩ đến thân thiết khi nàng nói đến mình, đến bây giờ Tàn Nguyệt đều cảm thấy mũi chua xót.

"Nương thích ngươi như vậy, sao có thể vứt bỏ ngươi? Nguyệt Nhi, chờ chuyện này xong rồi, chúng ta có thể nhận nương. Thậm chí, chúng ta có thể đưa nàng ẩn cư. . . ."

Địch Mân nhẹ cười, vươn tay nhốt Tàn Nguyệt lại, ngửi mùi thơm của cơ thể quen thuộc kia, cả trái tim đều tràn đầy.

"Ừ, được. Chờ về sau chúng ta có đứa nhỏ, cũng để nương theo chúng ta, được không?"

Nàng nhớ rõ, lúc trước khi nương nghe nói đứa nhỏ không có, là thất vọng cỡ nào.

"Được, ngươi cần phải sinh nhiều. . . ."

Nhẹ nhàng mà cắn vành tai khéo léo của Tàn Nguyệt, thân mình Tàn Nguyệt run lên, Địch Mân thỏa mãn nở nụ cười.

Mấy ngày gần đây, tinh thần hắn luôn cảm thấy không yên, thời gian thu lưới càng ngày càng gần rồi, nhưng trong tim của hắn lại càng ngày càng bất an, giống như thật sự có chuyện lớn gì sắp xảy ra.

"Mân, gần đây ngươi có tâm sự sao?"

Địch Mân lắc đầu, thở dài:

"Không!"

Thấy Tàn Nguyệt không tin xoay người lại, Địch Mân vội cười nói:

"Ta cũng không thể gạt được ngươi, Nguyệt Nhi, kỳ thật. . . . . ."

Hai mắt bất an, Địch Mân sâu kín thở dài một tiếng:

"Chuyện ta làm, trong lòng cảm thấy không nỡ. . ."

Tàn Nguyệt vội vàng xoay người, mặt đối mặt nhìn Địch Mân, ân cần hỏi han:

"Chuyện gì?"

"Còn nhớ ta nói chuyện của hoàng thượng không? Ta đã chuẩn bị tốt tất cả, muốn làm cho tất cả thế lực ngầm đều chuyển đến trên mặt nước, mà tất cả mấu chốt chính là hoàng thượng. . . . . ."

461. Chương 462: Thiết Lập Ván Cục 9

Cầm chống đỡ đến trên trán Tàn Nguyệt, Địch Mân bất an nói:

"Thanh thúc cho ta một viên thuốc, nói sau khi cho hoàng thượng uống trong một tháng, hoàng thượng sẽ ngất đi. Hoàng thượng chết rồi, thái tử cùng Ngũ hoàng tử sẽ đứng lên tranh đấu, mà ta và Hiên Vương có thể nhân cơ hội đem bọn họ bắt hết. . . ."

Tàn Nguyệt gật gật đầu, bất an hỏi:

"Mân, kế hoạch của ngươi, có để cho Hiên Vương vào chỗ chứ? Mà ngươi bây giờ lo lắng là, viên thuốc Thanh thúc đưa cho ngươi dược tính như thế nào, có thật sự chỉ đơn thuần là thuốc ngất đi hay không, đúng không?"

Địch Mân gật gật đầu, thở dài:

"Đúng vậy, ta lo lắng, đó là độc dược. Nhưng Thanh thúc và hoàng thượng cũng không có thù, làm như vậy đối với hắn không có chỗ tốt gì!"

"Trên nguyên tắc, là như thế. Cho nên, thuốc kia hẳn là cũng không có chuyện gì. Mân, không cần lo lắng, Thanh thúc tuy rất quái lạ, nhưng hắn đối với ngươi tuyệt đối là thật tình. Ngươi không phải nói vì cứu ngươi, hắn thiếu chút nữa liền mất đi tất cả công lực sao?"

Địch Mân mở mắt ra, cười nói:

"Cũng đúng, làm như vậy đối với hắn cũng không có chỗ tốt gì! Nguyệt Nhi, ngươi không thấy là ta làm quá mức sao?"

"Không, hoàng thượng tuổi lớn, cũng nên thoái vị. . . ."

Đối với hoàng thượng, Tàn Nguyệt cũng không có bao nhiêu hảo cảm, có lẽ là bởi lần trước, bởi vì chuyện Lâm quý phi, ở trong lòng Tàn Nguyệt, ít nhiều có điểm oán giận hoàng thượng?

"Bất quá, nói đến Thanh thúc, ta có chuyện vẫn luôn không có hiểu rõ. Nguyệt Nhi, nhớ rõ lúc trước ta được đưa về không?"

Tàn Nguyệt vội vàng gật đầu, sự kiện kia bây giờ nghĩ lại đều đau, may mắn Địch Mân không có việc gì, nhưng nhìn đến Địch Mân hư hư thực thực kia, trong lòng ai có thể dễ chịu đúng không?

"Người kia, là Thanh thúc làm ra. Ta hỏi qua Cát Kim, bọn họ đều nghĩ là ta, thậm chí ngay cả ngươi và nương đều bị lừa gạt. Chuyện này rất kỳ quái, nếu chúng ta trước kia không quen…, hắn làm sao có thể làm cho giống nhau như vậy, thậm chí ngay cả bớt đều giống?"

"Cái gì? Mân, ngươi nói là hắn cố ý làm ra?"

Tàn Nguyệt rung rung, chuyện này, thật sự chính là có điểm quái dị. . . . .

Muốn giấu diếm người không quen thuộc thực dễ dàng, nhưng muốn giấu diếm được nàng và nương, đó cũng không phải là người bình thường, không phải quen thuộc bình thường có thể làm ra. . . .

462. Chương 463: Thiết Lập Ván Cục 10

"Mân, chuyện này, không đơn giản, nếu không như vậy đi, ngươi không phải từng gặp hắn sao? Có thể vẽ bức hoạ của hắn cho ta, ta bớt thời giờ đến phủ tướng quân hỏi nương. Dù sao hiện tại ta và nàng cũng quen, ta xem xem phản ứng của nàng, ngươi nói được không?"

Địch Mân nhướng mày, hai mắt ảm đạm. Tàn Nguyệt mặc dù không có bao nhiêu ý xấu, nhưng tâm tư cẩn thận, nếu như chuyện ngay cả nàng cũng cảm thấy kỳ quái, chuyện này liền thật sự rất kỳ quái.

"Có thể! Nguyệt Nhi, không nên rò thân phận, cho dù là cha mẹ cũng không có thể. . . ."

Địch Mân dặn vài câu, trong lòng, bởi vì những lời này của Tàn Nguyệt càng thêm bất an.

Mờ mịt cầm bức họa kia đi qua, Địch lão phu nhân tất nhiên là sẽ nghi ngờ. Vài ngày sau, Tàn Nguyệt thường xuyên qua nói chuyện với nàng. Địch lão phu nhân cũng thường xuyên nhắc tới Tàn Nguyệt, nói chuyện của Tàn Nguyệt trong phủ trước kia.

"Phu nhân, Nguyệt Nhi cảm thấy người thân thiết như nương. . . ."

"Phải không? Thì ra nàng cũng nói như vậy. Nguyệt Nhi, cha nương của ngươi đâu?"

Địch lão phu nhân cao hứng cười, hận không thể thu Tàn Nguyệt làm con gái nuôi của nàng.

"Mẹ ta chết sớm, cha ta cũng không quan tâm ta. . ."

Tàn Nguyệt gục đầu xuống, thanh âm mang theo chua xót nồng đậm, cái mũi Địch lão phu nhân đau xót, vội khuyên nhủ:

"Đứa nhỏ, ngươi chịu khổ, tại sao có thể có người cha nhẫn tâm như vậy?"

"Phu nhân, kỳ thật cũng không có cái gì, may mắn ta có sư phụ, hắn đã cứu ta. Đúng vậy, phu nhân, ta vẽ ra sư phụ ngươi xem một chút được không? Sư phụ nói trước kia cũng là nhân sĩ kinh thành?"

Địch lão phu nhân vốn là không bỏ được làm cho Tàn Nguyệt thương tâm, vừa rồi còn đang suy nghĩ muốn chuyển hướng cái đề tài này như thế nào, vừa vặn Tàn Nguyệt đưa ra tranh vẽ, nàng không chút lựa chọn gật gật đầu.

"Tốt, nói không chừng biết! Đúng rồi, Nguyệt Nhi, một hồi cũng vẽ cho ta một bức tranh, có thể chứ?"

Tàn Nguyệt cười yếu ớt nói: "Có thể, chỉ cần phu nhân không chê ta vẽ xấu là được rồi. . . . . ."

Địch Mân đã vẽ xong bức tranh, Tàn Nguyệt sớm thật sâu ghi tạc trong đầu, nàng hít một hơi thật sâu, đi đến trên bàn bên cạnh, cầm lấy giấy bút nha đầu vừa mới chuẩn bị tốt, rất nhanh vẽ.

463. Chương 464: Chân Tướng

Không đến thời gian một ly trà, hình dạng người đã phác hoạ xong trên giấy, nhìn Địch lão phu nhân ngồi bên cạnh, Tàn Nguyệt hong bức tranh, chân thành tiêu sái tới:

"Phu nhân, đây là sư phụ. . . ."

"Này. . . . . ."

Tàn Nguyệt chưa nói xong, Địch lão phu nhân bỗng nhiên mở to mắt, hai mắt hoảng sợ nhìn người trên tranh, bàn tay to run run chỉ vào bức tranh, run rẩy nói :

"Đây là. . . . . ."

Chỉ nói hai chữ, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, người liền thẳng tắp ngã sấp xuống đất. . . . .

"Phu nhân. . . . . ."

Tàn Nguyệt cả kinh, vội vàng vứt bỏ bức tranh, đi qua nâng dậy Địch lão phu nhân, hoảng sợ hô:

"Phu nhân, phu nhân. . . . . ."

Có nha đầu chạy vào, Địch lão tướng quân cũng theo sau vào, có người gọi đại phu tới, hốt ha hốt hoảng một mảnh rối ren.

Ghim kim, xoa nhân trung, rót thuốc, bận rộn một hồi lâu, Địch lão phu nhân mới tỉnh lại, Tàn Nguyệt áy náy trong lòng, may mắn Địch lão tướng quân cũng không có oán giận Tàn Nguyệt.

Mở mắt ra, nhìn Tàn Nguyệt hai mắt đỏ bừng, Địch lão phu nhân thở dài:

"Các ngươi đều đi ra ngoài. Vĩnh Hào, ngươi và Tàn Nguyệt ở lại, ta có lời muốn hỏi Nguyệt Nhi!"

Vẫy lui chúng nha đầu, Địch lão tướng quân thở dài:

"Sao lại ngất? Đại phu không phải đã nói, ngươi không thể quá kích động đấy sao?"

"Vĩnh Hào, ta không sao!"

Địch lão phu nhân suy yếu cười, trong mắt rưng rưng hỏi:

"Ngươi không trách tội ta sao? Lúc trước, là ta ích kỷ đuổi Tàn Nguyệt xuất phủ . . . . . ."

"Haizz, Tố Vân, đã lâu như vậy, ta trách tội ngươi còn hữu dụng sao? Tàn Nguyệt là con dâu của chúng ta, chúng ta đều không bảo hộ nàng được, ngươi nói ta như thế nào không làm Địch Mân dưới cửu tuyền thất vọng. . . ."

Địch lão tướng quân thở dài, cười nói:

"Quên đi, Địch Mân đi rồi, Tàn Nguyệt cũng đi rồi, chỉ có thể hi vọng Tàn Nguyệt có thể ở bên kia trải qua tốt một chút . . . ."

Tàn Nguyệt ê ẩm trong lòng, muốn đứng ra, nói cho bọn họ biết nàng chính là Tàn Nguyệt, có thể nói sao?

Nghĩ đến Địch Mân dặn dò, Tàn Nguyệt chỉ có thể đem lời đến miệng nuốt xuống.

"Trong lòng ta vẫn luôn bất an. Trước tiên nói về chính sự đi. Nguyệt Nhi, sư phụ của ngươi tên là gì?"

464. Chương 465: Chân Tướng 2

Tàn Nguyệt đi lên trước, đứng ở bên giường, đỏ mắt nhìn bọn họ:

"Ta không biết, hắn bảo ta gọi hắn Thanh thúc. . . . . ."

"Thanh thúc? Chẳng lẽ hắn thật là Trúc Thanh sao? Diện mạo quá giống, Trúc Thanh, không nghĩ rằng hắn còn sống. . . ."

Địch lão phu nhân lầm bầm, Tàn Nguyệt khẩn trương nhìn nàng, bọn họ quen, bọn họ thật sự quen, cái này có thể giải thích, vì sao hắn quen thuộc Địch Mân như vậy. . . .

"Phu nhân, người quen Thanh thúc sao?"

"Tố Vân, Trúc Thanh? Là người nam nhân kia?"

Tàn Nguyệt vừa hỏi xong, Địch lão tướng quân cũng xuất khẩu hỏi.

Quái!

Chẳng lẽ ngay cả Địch lão tướng quân cũng biết Thanh thúc sao?

"Đúng, là hắn, đúng vậy! Ta nghĩ đến, hắn sẽ chết theo Ngư Ngư. . . ."

Địch lão phu nhân bỗng nhiên rơi lệ, trong thanh âm mang theo bi thương nói không nên lời.

"Phu nhân, người thật sự quen hắn? Hắn là ai vậy, hắn quen Địch Mân sao? Hắn. . . ."

Tàn Nguyệt quýnh lên, trong thanh âm càng thêm vội vàng, xem hai người đều quay đầu kỳ quái nhìn nàng, Tàn Nguyệt bất chấp giải thích, hỏi tiếp:

"Hắn và hoàng thượng, có thù hận hay không? Nói cho ta biết, mau nói cho ta biết, điểm ấy rất quan trọng. . . ."

"Ngươi là ai?"

Địch lão tướng quân thần sắc lạnh lùng, thanh âm cũng lạnh như băng.

"Ta là ai không quan trọng, mấu chốt là ta muốn biết quan hệ của bọn họ, ta sợ gặp chuyện không may, mấy ngày nữa, ta sẽ nói cho các ngươi biết tất cả. . . ."

Địch lão tướng quân mặt nhăn mày nhíu, Địch lão phu nhân thở dài:

"Được, Nguyệt Nhi, ta tin tưởng ngươi. Ngươi nói đến Địch Mân, ta cũng đoán được ngươi là ai. Nhưng Địch Mân đã chết, tất cả cũng. . . ."

"Hắn không chết, hắn được người này cứu. . . ."

Thấy Địch lão phu nhân lại muốn khóc, Tàn Nguyệt cuống quít nói. Cảm giác, một âm mưu rất lớn thổi quét mà đến, mà Địch Mân, liền ở trung tâm âm mưu. . . .

"Cái gì? Địch Mân không chết. . . . . ."

"Phu nhân, tướng quân, không còn kịp rồi, trước tiên là nói về quan trọng, Địch Mân và hắn có quan hệ gì, hắn và hoàng thượng có ân oán gì. . ."

Tàn Nguyệt bắt lấy tay Địch lão phu nhân, sốt ruột thiếu chút nữa rơi lệ.

465. Chương 466: Chân Tướng 3

"Địch Mân là nhi tử của hoàng thượng cùng Hàn phi, mà hắn là sư huynh của Hàn phi, hắn hận hoàng thượng đoạt đi Hàn phi, càng hận hoàng thượng không có bảo vệ tốt mẹ con Hàn phi. . . ."

Thấy Địch lão phu nhân không lên tiếng, Địch lão tướng quân quyết đoán nói.

"Cái gì, Địch Mân là nhi tử của hoàng thượng. . . Sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Không được, ta phải ngăn cản, ta phải đi ngăn cản. . . . . ."

Điên cuồng chạy ra ngoài, nước mắt lướt qua một đạo đường cong xinh đẹp, thê thảm rơi xuống mặt đất, trơn xuống trong mồ . . . .

Địch Mân, Thanh thúc quả nhiên là có mục đích. . . .

Thuốc kia, không phải là thuốc ngất, mà là thuốc chết thật. . . .

Hắn muốn trả thù hoàng thượng, nhìn hắn chết ở trong tay con ruột. . .

Cũng muốn trả thù Địch Mân, nhìn Địch Mân tự tay giết chết cha của mình. . . .

Mà Địch Mân, làm sao ngươi có thể tin lời của hắn như vậy?

Không cần, không cần như vậy, nếu quả thật là như vậy, cả đời ngươi đều không an lòng. . . .

Nước mắt, làm mơ hồ tầm mắt Tàn Nguyệt, bất chấp ánh mắt kỳ quái của người trên đường, Tàn Nguyệt cố sức chạy trước. . . . . .

Chạy rất nhanh, cũng chạy rất vội. . . . . .

Thậm chí, còn không cẩn thận ngã sấp xuống vài lần, có người đỡ lấy nàng, Tàn Nguyệt không nói lời cảm tạ, tiếp tục chạy trước. . . . . .

Đến khi, có người chặn tầm mắt của nàng. . . . . .

Một thân áo choàng màu nâu xanh, gương mặt ôn hòa và xa lạ. . . .

"Ngươi. . . . . ."

Hắn vẫn đều chống đỡ Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, vừa muốn hỏi, hắn bỗng nhiên vô hại cười. . . . . .

"Tàn Nguyệt, sao gấp như vậy. . . . . ."

Thanh âm kia, rất quen thuộc, mà có thể biết nàng là Tàn Nguyệt, người trên đời này thật đúng là không nhiều. . . . . .

"Là ngươi. . . . . ."

"Đi thôi, nên trở về nhà. . . . . ."

Tay hắn vung lên, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, người đã mất đi tất cả tri giác. . .

Hắn đến đây, dường như hắn đã biết tất cả. . . . .

Hắn muốn ngăn cản ta, ngăn cản ta đi nói cho Địch Mân. . . . . .

Địch Mân, không được động thủ, hiện tại trăm ngàn không được động thủ!

Nếu động thủ, ngươi sẽ phải hối hận, sẽ hối hận cả đời . . . .

Thật sự. . . . . .

466. Chương 467: Chân Tướng 4

Mặc dù, ánh mắt đã nhắm chặt lại, mặc dù, bóng tối cắn nuốt tất cả ý chí của nàng. . . .

Vừa ý, vẫn buộc thật chặt, thật chặt. . . . . .

Nàng liều mạng tự nói với mình, không thể ngủ, không thể ngủ. . . .

"Tố Vân, ngươi nói nữ tử vừa rồi chính là Tàn Nguyệt?"

Tàn Nguyệt đi rồi, Địch lão tướng quân phục hồi lại tinh thần, bất an hỏi.

"Đúng, là nàng. Nàng nói Địch Mân không chết, vậy hẳn là đã ở trong kinh thành!"

Ánh mắt Địch lão phu nhân phát sáng lên, không kịp kích động, hai người lại nghĩ tới vừa rồi Tàn Nguyệt đã nói:

"Địch Mân, và hoàng thượng? Trời ạ, không phải là. . . ."

Địch lão tướng quân thở dài:

"Không được, ta tiến cung một chuyến, nhìn xem sao lại thế này!"

"Ta đi với ngươi, Vĩnh Hào, hi vọng Địch Mân không làm việc ngốc gì. . . ."

Địch lão phu nhân cũng từ trên giường đứng lên, hai người chuẩn bị một chút, phân phó quản gia chuẩn bị xe, chưa xuất môn, hai hắc y nhân bỗng nhiên hạ xuống.

"Các ngươi. . . . . ."

Địch lão tướng quân cửu kinh sa trường (trải qua sa trường nhiều), trong mắt một mảnh trấn định.

"Chúng ta không ác ý, nhưng hai ngày này, xin Địch lão tướng quân không nên ra ngoài. . . ."

Một nam tử bỗng nhiên từ không trung hạ xuống, hé ra mặt xa lạ, nhưng có tiếng nói dị thường quen thuộc.

"Ngươi là Trúc Thanh?"

Địch lão phu nhân run run nhìn nam tử áo màu nâu kia, thanh âm kia, đã sớm khắc vào cốt tủy, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

"Phải, ta là Trúc Thanh!"

Trúc Thanh thản nhiên cười:

"Ngươi đã biết, ta càng không cho ngươi ra ngoài, ở nhà nghỉ tạm hai ngày, trò hay kết thúc rồi, con của ngươi chính là hoàng thượng, ngươi nên hảo hảo hưởng thụ!"

Trúc Thanh ha ha nở nụ cười, Địch lão tướng quân khẩn trương hỏi:

"Là ngươi thiết kế Địch Mân?"

"Thế thì không phải, là ta cứu hắn. . . . . ."

Trúc Thanh ngưng cười, nhẹ giọng nói:

"Vốn dĩ ta cũng không nghĩ làm như vậy, nhưng ông trời lại đem Địch Mân đưa đến trước mặt của ta, ta không lợi dụng, đây chẳng phải là rất đáng tiếc sao? Nói sau, hơn hai mươi năm trước, hắn đã muốn lập hắn làm thái tử rồi, nay ta cũng bất quá là giúp Địch Mân có được thứ hắn nên có, là sai sao?"

467. Chương 468: Chân Tướng 5

"Nhưng, ngươi không thể để cho Địch Mân. . . . . ."

"Làm cho Địch Mân thế nào? Giết chết hoàng thượng sao? Vậy có nhiều ý tứ, nếu hoàng thượng biết, hại chết hắn là nhi tử của hắn, ta nghĩ trên mặt của hắn, nhất định rất phấn khích. . . ."

Trúc Thanh tàn nhẫn cười:

"Ta cũng không muốn như vậy, nhưng ngươi cũng biết, ta yêu Vũ Nhi, nhưng hắn lại hoành đao đoạt ái. Vũ Nhi đi theo hắn, sống tốt cũng thôi, nhưng hắn bảo vệ Vũ Nhi sao? Bảo vệ không được, ta trăm phương nghìn kế giúp hắn bảo trụ nhi tử, nhưng kết quả, hắn bảo vệ không được. Ngươi nói, hắn có tư cách gì có được Vũ Nhi, có tư cách gì sống trên cõi đời này.. . ."

Điên rồi, thật sự điên rồi!

Hai người liếc nhau, Địch lão tướng quân cả giận nói:

"Như ngươi hại Địch Mân vậy. Tàn Nguyệt thì sao? Tàn Nguyệt có phải hay không. . . . . ."

"Tàn Nguyệt là thê tử Địch Mân, ta sẽ không hại nàng. Tính mạng của nàng cũng là ta cứu trở về, ta chỉ là đem nàng an trí tốt, chờ chuyện bên này xử lý xong, sẽ thả nàng ra. Chuẩn bị lâu như vậy, ngày kia là có thể nhìn kết quả, các ngươi —— ai cũng không thể phá hỏng. . . ."

Kiêu ngạo cười, hắn xoay người rời đi, Địch lão tướng quân vừa muốn đuổi theo, đột nhiên cảm giác được cả người như nhũn ra, người liền hôn mê bất tỉnh. . .

Vài hắc y nhân cười, lưu lại trông chừng, người còn lại, giống như là u linh chợt lóe, đảo mắt liền mất đi tung tích. . . . . .

Đêm, chưa buông xuống, nhưng trời, cũng đã thay đổi.

Hôm nay, thời điểm hoàng thượng lâm triều, bỗng nhiên té xỉu trên ghế rồng, hoàng thượng vẫn đều tinh thần không tốt, lần đầu tiên té xỉu trước chúng thần.

Tất cả mọi người khẩn trương muốn chết, mà Thái y lại chau mày, cảm thấy hoàng thượng có điểm không đúng, nhưng. . .

Nhưng bọn hắn lại tra không ra, rốt cuộc là không đúng chỗ nào. . . .

Đến tối, hoàng thượng rốt cục tỉnh lại, tinh thần tốt rất nhiều, Lâm quý phi, Đổng quý phi, hoàng hậu và các hậu phi đều ở bên cạnh, các đại thần hầu ở bên ngoài, tất cả mọi người đang chờ ý chỉ hoàng thượng. . . . . .

Thái y đều bó tay hết cách rồi, chỉ sợ là, thời gian của hoàng thượng đã không nhiều.

Mà lúc này đây, cũng nên lập thánh chỉ, công bố chiếu thư truyền ngôi. . . .

468. Chương 469: Chân Tướng 6

Ngũ hoàng tử, thái tử đều khẩn trương, chỉ có Hiên Vương, chỉ là một mặt lo lắng nhìn hoàng thượng, dường như không hứng thú chút nào với ngôi vị hoàng đế.

Đại thần ngoài cửa, từ lâu chia làm mấy phái, âm thầm đánh giá, làm cuộc đấu cuối cùng.

"Tàn Nguyệt chưa trở về sao?"

Trở lại trong phòng, chỉ muốn nói cho Tàn Nguyệt một tiếng, nhiều nhất ba ngày, tất cả sẽ kết thúc.

"Môn chủ, Tàn Nguyệt nói muốn ngủ lại ở phủ tướng quân. . . . . ."

Chanh Sát cười cười, Thanh thúc vừa vặn đi tới, Địch Mân kinh hỉ hỏi:

"Thanh thúc, người đã đến rồi?"

Thanh thúc gật gật đầu, đánh giá trong phòng một cái, hỏi:

"Tàn Nguyệt đâu?"

"Ở phủ tướng quân? Ở bên kia cũng tốt, cùng bọn họ, bằng không Tàn Nguyệt sẽ không tán gẫu. . . ."

Địch Mân cười cười, nhìn Thanh thúc mặt không chút thay đổi, vội vàng nói:

"Thanh thúc, hôm nay hoàng thượng ngất xỉu trên triều. . ."

"Ta nghe bọn họ, vừa rồi Tử Sát tới đây nói, hai phe đã bắt đầu hành động, chuẩn bị bức bách hoàng thượng hạ thánh chỉ. . . ."

Thanh thúc cười lạnh nói:

"Thật đúng là nhi tử tốt, Lão Tử còn chưa chết, bọn họ đã thiếu kiên nhẫn rồi!"

Địch Mân không vui nhăn mày lại, thở dài:

"Chúng ta đây bắt đầu thu lưới sao?"

Thanh thúc cúi đầu: "Có thể. . . . . ."

Gọi sáu phó sứ đến, phân phó xong nhiệm vụ, hai người mới vội vàng tiến vào trong hoàng cung!

Đêm đã buông xuống, tối nay, nhất định sẽ không yên tĩnh!

Khi Tàn Nguyệt tỉnh lại, ánh trăng đã mọc lên, mở mắt ra, Tàn Nguyệt mê mang.

Nơi này là chỗ nào, cảm giác không giống như là trong phòng của mình.

Trong phòng, bay mùi thơm ngát, Tàn Nguyệt nghiêng mắt nhìn lại, nhìn khói nhẹ lượn lờn, một loại cảm giác buồn ngủ đánh úp lại. . . . . .

Mê hương. . . . . .

Một từ, đột nhiên xông ra, nắm áo gối lên, bịt cái mũi, Tàn Nguyệt khó khăn muốn xuống giường ——

Nhưng cả người mệt mỏi, đúng là một chút cũng không nhúc nhích được!

Thở dài, cẩn thận từ trên giường xuống dưới, Tàn Nguyệt không bò đến bên cạnh lư hương. . . .

469. Chương 470: Chân Tướng 7

Lư hương gần giường, cũng không phải rất xa, nếu như là bình thường, đi lên chừng mười bước cũng đến, nhưng hôm nay, nàng lại bò gần nửa canh giờ!

Trên người không còn khí lực, ngay cả tay cũng mềm nhũn không có tí sức lực nào, mỗi khi hoạt động một chút, đều phải dùng hết khí lực toàn thân.

Đến rồi!

Cắn răng, rốt cục đã bò đến trước lư hương, lư hương đặt ở trên một cái ghế cao bằng nửa người, Tàn Nguyệt duỗi duỗi tay, vẫn không đụng đến được!

Nỗ lực vài lần, đều là như thế, chỉ có thể vịn ghế, nhìn xem có thể đứng dậy hay không.

Nhưng thân mình vô lực, động tác nguyên bản đơn giản, lúc này làm, cũng rất gian nan.

Cuối cùng, Tàn Nguyệt chỉ có thể dùng sức thôi, hy vọng có thể đụng vào ghế, nàng cũng có thể làm đổ lư hương. . . .

Nhưng, những chuyện đơn giản này bây giờ lại vô cùng khó khăn, nghe tới một tiếng ầm trên đầu, Tàn Nguyệt thiếu chút nữa liền ngã xuống đất ngất đi. . . .

Đau quá. . . . . .

Vươn tay, không nghĩ tới nàng thật ngốc, lư hương kia lại rớt lên đầu Tàn Nguyệt, tiếp theo rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn. . .

Trời đất quay cuồng, choáng váng đầu muốn ngã!

Nhưng nàng không thể té xỉu, cũng không thể nằm ngủ. . . . . .

Trên đầu đau, khiến nàng thanh tỉnh rất nhiều, nàng vươn tay, đụng đến nong nóng, ẩm ướt gì đó. . .

Là máu. . . .

Nhìn trên tay đỏ tươi, Tàn Nguyệt cười khổ một tiếng. . . .

Trong lòng có chút sợ hãi, nhưng bây giờ không phải là thời điểm sợ hãi. . .

Nhặt mảnh sứ vỡ trên đất lên, dùng sức bò qua, dập tắt mùi hương còn chưa tắt. . . .

Nhưng, nàng không có bao nhiêu khí lực, trên đầu lại bắt đầu choáng . . .

Địch Mân, nàng phải ngăn cản. . . . . .

Phịch một tiếng, ngoài cửa có người xô cửa. . . .

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn cánh cửa kia, tụ tập khí lực toàn thân hô:

"Cứu mạng. . . . . ."

"Cô nương, ngươi không sao chứ?"

Thanh âm rất êm tai, là một nữ tử. Nơi này tại sao có thể có nữ tử? Chẳng lẽ là nàng?

Tàn Nguyệt rầu rĩ trong lòng, nhưng hiện tại, nàng cũng là chính mình hy vọng duy nhất:

"Cứu. . . Mạng. . . . Ta sắp chết. . . ."

470. Chương 471: Chân Tướng 8

Máu, vẫn chảy, Tàn Nguyệt cảm thấy, vốn không nhiều khí lực lắm, lúc này biến mất nhanh hơn.

"Ta đây liền đi vào. . . . . ."

Nữ tử sốt ruột trong lòng, nhìn cảnh cửa bị khoá, nàng vội vàng chạy ra ngoài. . . .

Một lát sau, kéo tới một người, cửa rốt cục mở ra, người kia cũng đi theo vào, nhìn mặt Tàn Nguyệt đầy máu, vội vàng đi qua, nhanh nhẹn giúp Tàn Nguyệt cầm máu, băng bó. . . .

Bọn họ là sát thủ, trên người mang theo thuốc cầm máu tốt nhất, xử lý vết thương như chuyện thường.

Ngọc Nhi ôm lấy Tàn Nguyệt, vội hỏi:

"Tàn Nguyệt, sao ngươi lại ở chỗ này? Địch Mân đâu? Không phải ngươi ở cùng một chỗ với Địch Mân sao?"

Tàn Nguyệt suy yếu giương mắt, nhìn nữ tử như mộng ảo này, thê thảm cười:

"Mê hương. . . . . ."

Sát thủ hiểu, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

"Ngươi có thuốc giải không? Cho ta. . . ."

Sát thủ do dự một chút, Ngọc Nhi không vui mở to mắt, mang theo chân thật đáng tin.

"Phu nhân, cho người!"

Môn chủ đã thông báo, bảo vệ phu nhân thật tốt. Nhưng hắn không biết Tàn Nguyệt, không biết nữ tử này là ai. . .

Nhận viên thuốc, Ngọc Nhi đút vào miệng Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt chậm thở ra, đầu vẫn có chút choáng váng, nhưng trên người đã có chút khí lực.

"Ngươi đi ra ngoài đi. . . . . ."

Thấy Tàn Nguyệt muốn nói lại thôi, Ngọc Nhi sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt kiên định nói.

"Người đi với Thanh thúc?"

Bắt lấy tay Ngọc Nhi, Tàn Nguyệt gấp gáp hỏi.

"Đúng vậy, Thanh ca có việc đi ra ngoài. . . . . ."

Ngọc Nhi đau lòng lau vết máu trên mặt Tàn Nguyệt, thở dài:

"Ngươi cũng không chú ý chút, sao luôn bị thương?"

"Ngọc di, Địch Mân đề cập tới người với ta. Đúng vậy, Thanh thúc là gì của người? Không phải là sư huynh chứ?"

Ngày đó, Địch lão tướng quân nói rõ thúc và Hàn phi là sư huynh muội, Ngọc Nhi, không phải là. . . .

"Hắn là sư huynh của ta, sư huynh hiểu rõ ta nhất. . . ."

"Người là Hàn phi? Hàn phi nương nương, Địch Mân là nhi tử của người, hắn vào cung. . ."

Tàn Nguyệt sốt ruột nhìn nàng.

"Ta là Hàn phi? Con ta?"

471. Chương 472: Chân Tướng 9

Ngọc Nhi bỗng nhiên ngẩn ra, trong đầu, tựa hồ có chuyện gì thoáng qua, nàng vẫn nhớ rõ, có một đứa nhỏ, cả ngày đi bên cạnh nàng gọi mẹ. . .

"Đúng vậy, nương nương, ta phải vào cung! Thanh thúc muốn trả thù hoàng thượng, Địch Mân là nhi tử của người, hắn muốn cho Địch Mân giết phụ hoàng hắn. . . ."

Tàn Nguyệt khẩn trương bắt lấy Hàn phi, hiện tại nàng cũng muốn đi, lập tức tiến cung, nhưng vừa vặn, nàng chú ý, tên sát thủ kia biết mình!

Có hắn ở đây, nàng không có khả năng trốn ra ngoài, nhưng hắn nghe lời Hàn phi…, nàng phải rời khỏi nơi này, lợi thế duy nhất chính là Hàn phi.. .

"Không, không phải, ta không phải. . . . . ."

Hàn phi ôm đầu, trong đầu có rất nhiều rất nhiều hình ảnh hiện lên, nhưng nàng phân không rõ cái nào là thật, cũng không nhớ nổi tất cả !

"Nương nương, Hàn phi nương nương, ta nói đều là sự thật, Địch Mân là nhi tử của người, nhi tử ruột của người. Người và Địch Mân từng ở chung, hắn là cốt nhục của người, người nên cảm nhận được! Nương nương, hoàng thượng là phụ hoàng của Địch Mân, là cha của Địch Mân, nếu Địch Mân thật sự hại chết hoàng thượng, người bảo hắn về sau như thế nào sống tiếp? Bây giờ có lẽ người còn chưa nhớ được hoàn toàn, nhưng Địch Mân không có thời gian, bọn họ đã vào cung, nếu như chậm trễ, thật sự không thể cứu được! Van cầu người, người yêu Địch Mân, ta cũng yêu Địch Mân, chúng ta cũng không hi vọng hắn gặp chuyện không may? Cứu hắn, cứu hắn, ta van cầu người. . . ."

Tàn Nguyệt phịch một tiếng quỳ xuống, Hàn phi ngơ ngác, làm như cái gì cũng không có nghe được.

"Nương nương, van cầu người, cứu nhi tử của người, cứu Địch Mân đi?"

Địch Mân?

Địch Mân, hắn chính là Hạo Nhi?

Nước mắt, bỗng nhiên rơi xuống, Hạo Nhi, Hạo Nhi bé nhỏ, đáng thương của nàng. . .

Nàng không muốn cho Hạo Nhi làm thái tử, nhưng vì cái gì, bọn họ vẫn không chịu buông tha Hạo Nhi?

Hạo Nhi, Địch Mân chính là Hạo Nhi của nàng sao?

Ngạo, vì sao không cứu ta? Vì sao không đến cứu ta?

Tâm, đau như đao cắt, Hàn phi đang nhớ lại tất cả, thời khắc đó bị nàng quên mất thật lâu thật lâu.

Kỳ thật, một chút, căn bản nàng cũng không quên, chỉ là luôn trốn tránh, đè nén bọn họ ở đáy lòng, luôn luôn không muốn nhớ tới. . .

472. Chương 473: Chân Tướng 10

Thân mình, nhẹ nhàng lung lay, Tàn Nguyệt ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy bộ dạng nàng lung lay sắp ngã, Tàn Nguyệt vội vàng đỡ lấy Hàn phi, vội vàng nói:

"Nương nương, người không thể ngã xuống, không thể ngất xỉu. . . . Nếu người ngã, Địch Mân làm sao bây giờ? Con của người làm sao bây giờ?"

Vội vàng ôm Hàn phi, Tàn Nguyệt sợ hãi nàng thật sự cứ như vậy ngất xỉu. Cửa có người coi chừng, một mình nàng không ra được, nhất định sẽ bị người kia bắt.

Địch Mân? Con trai của nàng?

Hàn phi lẩm bẩm, trong đầu hoàn toàn hiểu rõ, lúc ấy vì cứu Hạo Nhi, Tố Vân đem đứa nhỏ của mình nhét vào trong tay nàng, mà Thanh ca, thì mang theo Tố Vân rời khỏi. . .

Cũng là vì bảo vệ Hạo Nhi, vì bảo hộ Hạo Nhi số khổ!

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

"Hàn phi nương nương, ta van cầu người, van cầu người cứu Địch Mân đi!"

Vết máu trên mặt chưa lau khô, nước mắt sớm tràn ra, chảy trên khuôn mặt nhỏ vốn tái nhợt, từng đường từng đường đỏ.

"Được, chúng ta tới hoàng cung!"

Ngạo, ngươi có khỏe không? Nhiều năm như vậy không gặp, ngươi có khỏe không?

"Vâng!"

Tàn Nguyệt cuống quít gật đầu, hai người dìu dắt, đi rất nhanh.

"A. . . . . ."

Cửa, chẳng biết lúc nào đóng lại, hai người dùng sức lôi kéo, nhưng cửa không động chút nào.

"Này. . . . . ."

Hàn phi bất an nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt suy sụp mặt, tuyệt vọng nói :

"Bị khóa . . . Thanh thúc, quyết tâm muốn cho Địch Mân giết cha. . . ."

Thân mình mềm nhũn, Tàn Nguyệt thiếu chút nữa liền hôn mê bất tỉnh. . .

"Hoàng thượng, ngài cảm giác thế nào?"

Lão hoàng thượng nhìn giống như sắp chết, Lâm quý phi thật cẩn thận hỏi.

"Ái phi, trẫm không sao, không còn nhiều ham muốn!"

Hoàng thượng thở dài, ánh mắt nhìn hướng hoàng hậu, thở dài:

"Mẫn nhi, trẫm thực xin lỗi ngươi. . . . . ."

Trên hội hoa mẫu đơn, nàng giống như một đóa mẫu đơn thanh lịch, hắn vừa gặp đã thích nàng. Chuyện xưa của bọn họ, đã từng là câu chuyện động lòng người nhất trên phố, nhưng phía sau câu chuyện, ngay cả một đứa nhỏ hắn cũng không lưu cho nàng.

473. Chương 474: Chân Tướng 11

"Hoàng thượng, không nên nói như vậy. . . . . ."

Thương hắn, từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng liền giao lòng mình ra. Có thể trở thành hoàng hậu của hắn, nàng nghĩ nàng thực may mắn, cũng rất hạnh phúc!

Nhưng ai biết, bên người hoàng thượng, oanh oanh yến yến rất nhiều, tâm hoàng thượng, thay đổi cũng quá nhanh.

May mắn nàng không muốn không cầu, cũng không có con nối dòng, mặc kệ thị phi trong cung, cho nên có thể không ngã ở trong cung, tuy có Kinh Đào Hãi Lãng, nhưng cuối cùng vẫn bình an.

"Là trẫm phải xin lỗi ngươi, trẫm rất xin lỗi Vũ Nhi. . . . . ."

Ánh mắt tối sầm lại, trong mắt hoàng thượng, lệ nóng sớm cuồn cuộn:

"Trẫm không bảo vệ nàng tốt . . . ."

Vào lúc đó, khi chính mình nghe được Địch phu nhân nói lên tất cả thì tim của hắn, đau giống như đao cắt, nhìn hung thủ kia tự tay sát hại con mình, trong mắt hoàng thượng, hiện lên một tia hận ý.

"Ái phi, trẫm yêu ngươi nhất, chờ trẫm đi rồi, liền ban thưởng ái phi chôn cùng. . . ."

Lời này vừa nói ra, thân mình Lâm quý phi run rẩy, nàng run run đứng lên, run run chỉ vào hoàng thượng:

"Hoàng thượng, người nói cái gì? Người để cho ta chôn cùng? Vì sao?"

Hoàng thượng gật gật đầu, thở dài:

"Bởi vì, bên người trẫm, cũng chỉ có ngươi là tri kỷ nhất. . . ."

"Không. . . Không cần, Phái Nhi là hoàng thượng, ta là hoàng thái hậu tôn quý, ta là. . . ."

"Hoàng thượng, không cần, không cần . . . ."

Thái tử bỗng nhiên khóc lên, tuẫn táng, chuyện tàn nhẫn cỡ nào, không nghĩ tới phụ hoàng lại để ẫu phi tuẫn táng!

"Phái Nhi, không cần cầu hắn, người của chúng ta, hẳn là cũng động thủ rồi!"

Lâm quý phi bỗng nhiên ngưng cười, lạnh lùng nói.

"Hẳn là đã khống chế hoàng cung. . . . . ."

Thái tử ngẩng đầu, mẫu phi từng nói bức vua thoái vị, không nghĩ tới, thật sự đi đến bước này.

"Hừ, người của ngươi đã khống chế hoàng cung? Người của ta cũng vào được, nói không chừng, sẽ là ai chiếm thượng phong đây?"

Ngũ hoàng tử lạnh lùng cười, từ trên đất đứng lên, không vui trừng mắt thái tử:

"Thái tử, dựa vào cái gì ngươi muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế? Ngươi ngay cả đứa con cũng không sinh được, ngươi muốn tuyệt hậu Tư Không gia chúng ta sao?"

474. Chương 475: Chân Tướng 12

"Ngươi. . . Ta có nhi tử, còn ngươi, ngươi không phải đến bây giờ vẫn chưa có?"

Thái tử cũng đứng lên, tay nắm chặt lại, hai mắt đỏ đậm nhìn Ngũ hoàng tử.

"Con của ngươi? Ma ốm kia sao? Ai biết nó có thể sống bao lâu? Bây giờ ta chưa muốn, nói muốn, đừng nói một đứa, dù là sinh một tá cũng không thành vấn đề. Thái tử ca ca, còn ngươi? Về sau ngươi còn có thể sinh sao ?"

Đây chính là nhi tử của hắn sao? Hoàng thượng thống khổ nhắm mắt lại, không nghĩ tới chính mình lại đột nhiên ngã xuống, nhưng hắn càng không nghĩ đến, làm cho hắn ngã xuống lại là. . . .

"Ha ha ha, ha ha. . . . . ."

Trong tiếng cười càn rỡ, hai bóng đen ngoài cửa bay vào, làm cho hai người đang khí thế ngất trời, cũng nhịn không được nữa quay đầu lại, rất nhiều thị vệ vọt vào, bao vây chặt chẽ hai người áo đen.

"Tư Không Ngạo, con của ngươi, thật đúng là một người so với một người vĩ đại? Lão Tử này còn chưa có tắt thở, một đám nhi tử đã bắt đầu đánh. . . ."

Trúc Thanh trào phúng cười, hoàn toàn không đem mấy cây kiếm vây quanh người để vào mắt.

"Ngươi là ai?"

Hoàng thượng trừng lớn hai mắt, cảm thấy giọng nói của người này có chút quen thuộc, nhưng cụ thể là ai, trong khoảng thời gian ngắn, đúng là như thế nào cũng nhớ không nổi.

"Tư Không Ngạo, ngươi thật đúng là dễ quên. Nhớ ngày đó, ngươi đối với ta là trí nhớ khắc sâu. . . ."

Nhìn hoàng thượng gần đất xa trời, Trúc Thanh thầm nghĩ:

Tất cả mọi người nói hoàng thượng tốt, không biết, hoàng thượng cũng là mệt nhất. Bị đế vị này ép tới, người già cả thành cái dạng này.

Hắn vốn đang lo lắng Ngọc Nhi đến đây sẽ nghĩ tới cái gì, nay xem ra, lo lắng của hắn cũng là dư thừa. Xem bộ dáng bây giờ của hoàng thượng, ai có thể nhìn ra, hắn là hoàng thượng tuấn dật phi phàm kia?

"Ngươi là –"

Hoàng thượng bỗng nhiên chống đỡ muốn ngồi lên, hoàng hậu vội vàng nâng hoàng thượng dậy. Hoàng thượng khiếp sợ chỉ vào hắn, nói:

"Ngươi là sư huynh của Vũ Nhi – Trúc Thanh?"

"Ha ha. . . Ta nghĩ ngươi mắt mờ, không có khả năng nhận ra được, không nghĩ tới, ngươi còn chưa đến mức đó. Không sai, ta chính là Trúc Thanh!"

475. Chương 476: Chân Tướng 13

Trúc Thanh càn rỡ cười lớn, Địch Mân chau mày, Thanh thúc vốn gọi là Trúc Thanh, thì ra cũng là quen biết với hoàng thượng.

Bất quá, nghe hai người họ nói chuyện, giống như là có thâm thù đại hận gì.

"Ngươi là Trúc Thanh. . . . . Ta. . . . . ."

Ngực hoàng thượng đau xót, mặc dù biết Vũ Nhi và hắn không có gì, nhưng lúc trước nếu không phải hắn, hắn làm sao có thể hoài nghi Vũ Nhi, cũng sẽ không có thảm kịch phía sau. . . .

Phụt một tiếng, miệng hoàng thượng mặn mặn, nhổ ra một ngụm máu.

"Hoàng thượng, ta làm sao? Biết ngươi sắp đi rồi, chúng ta là bằng hữu cũ, ghé thăm ngươi một chút, không được sao?"

Trúc Thanh cười đắc ý, Địch Mân lại nhíu mày càng chặt, ít nhiều có thể hiểu được chút quan hệ giữa bọn họ.

"Ngươi. . . Nếu không phải ngươi, ta và Vũ Nhi cũng không đi đến hôm nay. . . Âm dương xa cách. . . Ngay cả nhi tử chúng ta đều. . . . . ."

Hoàng thượng lại phun ra một ngụm máu, trong đôi mắt đã không có nghiêm khắc khi nãy, Trúc Thanh cười lạnh nói:

"Hoàng thượng, phải không? Ngươi cũng đã biết, nếu không phải ngươi, Vũ Nhi cũng không chịu khổ nhiều như vậy, sẽ không bị bức chết ở vách núi đen. . . ."

Chuyện kia, suy cho cùng là hắn thẹn với Vũ Nhi!

Hoàng thượng thở dài, nói:

"Là ta phải xin lỗi nàng, Trúc Thanh, mục đích của ngươi đã đạt được, ngươi đến làm cái gì? Vì Vũ Nhi, ta sẽ không giết ngươi, ngươi đi đi. . . . . ."

"Ha ha, ngươi sẽ không giết ta? Ta phải cám ơn ngươi sao? Tư Không Ngạo, ngươi cho là bằng mấy người bọn họ, là có thể giết ta sao? Ta tới, đương nhiên là xem náo nhiệt rồi, thuận tiện, cũng thay Vũ Nhi đòi lại công đạo. . . ."

Xem hoàng thượng lại phun ra máu, Trúc Thanh cười lạnh:

"Rất khó chịu sao? Tư Không Ngạo, ngươi trúng độc, biết độc gì không? Đừng nóng vội, không sao, ở đây ta có thuốc giải. . ."

Nói xong, Trúc Thanh từ trong túi lấy ra một viên thuốc, đưa tới trước mặt Địch Mân, cười nói:

"Cho hắn uống. . ."

Địch Mân cúi mắt, nhìn viên thuốc màu đỏ không lớn này, trong lòng cảm khái ngàn vạn, đây mới thật là thuốc giải sao?

Trước đó cho hoàng thượng uống thuốc, là ở thời điểm hoàng thượng ngủ, hắn lén đút cho hoàng thượng, hắn nói là thuốc ngất.

476. Chương 477: Chân Tướng 14

Nhưng thuốc ngất, tại sao lại có nhiều máu như vậy?

Địch Mân thở dài, hai mắt nhìn chằm chằm vào Thanh thúc, Thanh thúc cười nhạt nói:

"Đừng quên, ngươi còn muốn báo thù. . . ."

Địch Mân quay đầu, nhìn về phía thái tử và Lâm quý phi, không sai, Thanh thúc nói không sai, còn phải báo thù, chỉ có hoàng thượng thật sự "Chết"đi, sau đó bọn họ mới có thể trình diễn.

"Được!"

Nhận thuốc, thậm chí hắn do dự trong nháy mắt, viên thuốc nho nhỏ này, nằm ở trong lòng bàn tay, đúng là rất nặng!

Có lẽ, là hắn suy nghĩ nhiều!

"Hoàng thượng, mời uống. . . ."

Hắn có thể cậy mạnh, nhưng lúc này nhìn hoàng thượng tuổi già sức yếu, trong lòng Địch Mân, đúng là vạn phần không nỡ.

Đây là hoàng thượng sao? Hoàng thượng đối xử rất tốt với mình sao?

Vẫn còn nhớ rõ lúc trước, hắn cao cao tại thượng, giống như một vị thần. . . .

Mà nay. . .

"Ngươi. . . . Đây là thứ gì. . . ."

Trong mắt hoàng thượng, không có kinh sợ, không có sợ hãi, chỉ có một chút không hiểu.

"Thuốc giải, vừa rồi không phải Thanh thúc đã nói rồi sao?"

Địch Mân nhíu mày, trong thanh âm không có chút nào không nỡ.

"Trúc Thanh, thật là thuốc giải?"

Hắn có lòng tốt như vậy sao? Hoàng thượng nghi hoặc nhìn hắn, lại nhìn viên thuốc màu đỏ trước mắt, thật đẹp.

"Lừa ngươi, có chỗ tốt gì?"

Trúc Thanh nhíu lông mày, ung dung nhìn của bọn hắn, chỉ cần đưa thuốc lên, hoàng thượng sẽ hết cứu, hắn có thể nói ra đáp án, cũng có thể hảo hảo hưởng thụ khoái cảm trả thù.

"Uống được!"

Sắc mặt Trúc Thanh trầm lại, ý bảo Địch Mân nhanh chút, Địch Mân cười cười, cúi người xuống, chuẩn bị tự mình cho hoàng thượng uống. . . .

"Không. . . . . Địch Mân, không cần. . . . . ."

Một tiếng thét kinh hãi, một người vội vàng hỏa hỏa chạy vào, máu trên mặt chưa kịp xử lý, trên đầu còn quấn một vòng vải trắng, miệng vết thương có máu rỉ ra, trên vải trắng đỏ rực một mảng. . .

"Nguyệt Nhi, ngươi làm sao. . . ."

Nghe được tiếng la, Địch Mân vội vàng quay đầu, nhìn Tàn Nguyệt chật vật, vẻ mặt khó hiểu.

477. Chương 478: Chân Tướng 15

"Không, không được cho hoàng thượng uống, hắn là phụ hoàng của ngươi, hắn là phụ hoàng của ngươi. . . ."

Tay ngẩn ra, Địch Mân chỉ cảm thấy một đạo nội lực hùng hậu đẩy tới, cúi đầu, thuốc trong tay đã không thấy.

"Tàn Nguyệt, sao ngươi tới?"

Trúc Thanh nhướng mày, không vui nhìn Tàn Nguyệt.

Thiếu chút nữa, để cho nữ nhân này làm hỏng đại sự của mình. May mắn cuối cùng, hắn đem thuốc đưa cho hoàng thượng. Tuy rằng không phải Địch Mân chủ động, nhưng. . .

Tối thiểu, là từ trong tay Địch Mân đưa vào.

"Thanh thúc, nếu Địch Mân thật sự làm như vậy, ngươi bảo hắn về sau sống thế nào nữa? Đó là cha của hắn, ngươi muốn cho hắn giết cha sao?"

Địch Mân cả kinh, hoàng thượng cả kinh, ngay cả Lâm quý phi, thái tử, Ngũ hoàng tử bên cạnh cũng cả kinh –

Người này, chính là Địch Mân?

"Ai thả ngươi ra?"

Trúc Thanh lạnh lùng nhìn Tàn Nguyệt, tay nhanh nắm lại, khớp xương đều răng rắc.

"Ta, có thể chứ?"

Một nữ tử chạy vào, trên khuôn mặt nhỏ lớn cỡ bàn tay, bởi vì trốn chạy, đỏ bừng bừng, chừng ba mươi tuổi, nhưng trên mặt, không có một nếp nhăn.

"Ngọc Nhi, sao ngươi. . . ."

Nhìn Tàn Nguyệt, nhìn Vũ Nhi, Trúc Thanh ha ha cười lớn:

"Ngươi đã đến rồi thì thế nào? Hắn, đã vừa mới ăn viên độc dược thứ hai, hết thuốc chữa. . . . Hoàng thượng, cảm giác thế nào? Đưa ngươi rời đi, là con của ngươi, Tam hoàng tử ngươi tâm tâm niệm niệm. . . ."

Nhìn con ngươi không thể tin của Địch Mân, Trúc Thanh cười càng thêm càn rỡ.

"Thanh ca, vì sao? Tại sao phải đối xử với Hạo Nhi như vậy?"

Nước mắt trong suốt, bỗng nhiên ào ào rơi xuống, Vũ Nhi vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn Trúc Thanh, sư huynh nàng tin tưởng nhất.

"Ngọc Nhi, ta. . . . . ."

"Địch Mân, đó là phụ hoàng ngươi, quỳ xuống cho phụ hoàng ngươi. . ."

Vũ Nhi lẳng lặng bước tới, đi đến bên người Địch Mân, kéo tay Địch Mân, nhẹ nói.

"Ta, không. . . Ta là nhi tử Địch tướng quân, không phải hoàng tử. . . ."

"Không, ngươi không phải Địch Mân, ngươi là Hạo Nhi, là Tam hoàng tử Tư Không Hạo!"

478. Chương 479: Chân Tướng 16

Ngọc Nhi cười thê thảm, hai mắt nhìn về phía Lâm quý phi giống như gặp quỷ, nhẹ giọng nói:

"Lúc trước, hoàng thượng đối với ta sủng ái có thêm, sau khi sinh ngươi, lại nhiều lần nói qua, muốn lập ngươi làm thái tử. Hạo Nhi, một năm kia, ngươi mới hai tuổi. Sư huynh nhận được tin tức, nói Lâm quý phi

muốn đối phó ta, muốn giúp ta rời khỏi cung. Ta yêu hoàng thượng, rất yêu rất yêu yêu, hoàng thượng rất thương ta, cũng rất thương ngươi, ta nghĩ, hắn nhất định có thể bảo vệ tốt chúng ta. Nhưng ta thật không ngờ, tối hôm đó, nàng bỗng nhiên mang người tới, bọn họ muốn giết ta, ngay tại trong cung, liền. . . ."

"Vũ Nhi, ngươi đều nhớ lại. . . ."

Trúc Thanh khiếp sợ lui về phía sau mấy bước, hắn còn chưa cho nàng thuốc khôi phục trí nhớ, nàng như thế nào. . . . . .

"Ừ, ta đều nhớ lại. Khi đó, ta đã cho ta sẽ chết rồi, là sư huynh đã cứu ta, mang theo mẹ con chúng ta chạy thoát, nhưng, nàng muốn giết ta, tất nhiên cũng chuẩn bị đủ. Đêm hôm đó, rất nhiều người ở phía sau truy sát ta, ta bất đắc dĩ, vừa vặn đi đến nhà mẹ đẻ Tố Vân, cũng né vào. Tố Vân và ta bình thường quan hệ rất tốt, ngày đó nàng vừa vặn ở đó, chúng ta sợ liên lụy phủ học sĩ, nghỉ ngơi một chút, lại tiếp tục chạy đi. Chạy rất lâu, nhưng bọn họ truy cũng gấp, đến cuối cùng, sư huynh bị thương, mà ta lại trúng độc, vì bảo vệ ngươi, chúng ta nhịn đau đổi hai hài tử. . . Ta ôm Địch Mân, từ xe ngựa rơi xuống vách núi, mà sư huynh thì mang theo ngươi và Tố Vân dấu đi. . ."

"Ha ha, chuyện đã qua, người nào cũng biết lúc ấy Hàn phi bỏ trốn với ngươi, ngươi nói chuyện này, ai sẽ tin tưởng?"

Trong lòng Lâm quý phi thầm kêu không xong, nhưng trên mặt lại tuyệt không thể biểu hiện ra ngoài, chuyện đều qua lâu như vậy, đến bây giờ ai có thể nói rõ ràng mọi chuyện ngay lúc đó?

"Hơn nữa, Địch Mân, mọi người đều biết là nhi tử Địch tướng quân, Hàn phi, ngươi nói là hoàng tử chính là hoàng tử sao?"

Không hổ có thể ở trong cung nhiều năm như vậy không ngã! Có thể nói ra lời như vậy, làm cho người ta không thể không bội phục.

Hàn phi thản nhiên cười, quay đầu nhìn về phía hoàng thượng:

"Ngạo, ngươi tin sao? Địch Mân có phải hoàng tử không không quan trông, có thể nhận tổ quy tông không cũng không quan trọng, ta chỉ không hi vọng, hắn giết cha mà thôi."

479. Chương 480: Chân Tướng 17

Ngôi vị hoàng đế, thái tử, chẳng lẽ thật sự quan trọng như vậy sao? Nhớ đến lúc ấy, đối tốt với mình nhất, là Lâm quý phi.

"Vũ Nhi, thật sự là ngươi. . . . . ."

Hoàng thượng vươn tay, muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhớ mong bấy lâu, nhưng hiện tại cả người hắn vô lực, một chút khí lực cũng không có.

"Ngạo, là ta, lúc ấy, nàng lại chôn sống ta, tự tay bóp chết đứa nhỏ. . . Sau đó, là sư huynh đã cứu ta, đối với ngươi cũng đã quên tất cả trước kia, đến khi Tàn Nguyệt nàng. . . Tàn Nguyệt. . . ."

Hàn phi nói xong, quay đầu nhìn về phía Tàn Nguyệt, chỉ thấy nàng sớm nằm trên mặt đất. Khi nào thì nằm xuống, lại không ai biết.

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Địch Mân là người đầu tiên xông đi lên, ôm lấy Tàn Nguyệt, chỉ cảm thấy thân thể của nàng rét run, run rẩy không ngừng. . . . . .

"Nguyệt Nhi, ngươi. . . . . ."

"Mau, mau truyền thái y . . . . . ."

Hoàng thượng chợt tỉnh táo tinh thần, Trúc Thanh hừ lạnh một tiếng, tiến lên bắt lấy tay Tàn Nguyệt một lát, âm thanh lạnh lùng nói:

"Không chết được!"

Từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, đổ thuốc ra, cho Tàn Nguyệt uống.

Địch Mân nâng tay, tay Trúc Thanh cứng đờ, cười khổ nói:

"Nếu ta hại nàng, lúc trước cũng không. . . ."

Ánh mắt Địch Mân tối sầm lại, hắn biết y thuật của Thanh thúc, nếu như không có hôm nay, hắn tất nhiên vẫn tin, toàn tâm toàn ý tín nhiệm Thanh thúc.

Thuốc cửa miệng, sau một lúc lâu, Tàn Nguyệt từ từ tỉnh lại, mở mắt Địch Mân, trong đôi mắt xuất hiện một chút mê mang.

"Nguyệt Nhi?"

Địch Mân vội kêu, Tàn Nguyệt quay đầu nhìn lại, hai mắt đột nhiên căng thẳng:

"Mân, hoàng thượng. . . Hoàng thượng không có chuyện gì sao?

Nàng biết Địch Mân, biết chắc, nếu hoàng thượng thật sự gặp chuyện không may, cả đời Địch Mân cũng sẽ không tha thứ chính mình.

"Không có việc gì?"

480. Chương 481: Chân Tướng 18

Trúc Thanh đứng lên, cười to ha ha nói:

"Y thuật của ta, thiên hạ vô song, Vũ Nhi, biết tại sao không? Đây là vì cứu ngươi! Mà độc thuật của ta, thiên hạ cũng là vô song, đây là vì có một ngày, trả thù hắn! Tư Không Ngạo, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi, à, đúng rồi, bốn nhi tử của ngươi đều ở đây, ngươi chết, ngươi nói ngôi vị hoàng đế này nên truyền cho ai ? Thái tử là không thể nào, hắn muốn giết Địch Mân, Địch Mân là đứa nhỏ của Ngọc Nhi, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn Ngọc Nhi, cũng không cho phép, có người thương tổn cái gì của Ngọc Nhi. . . ."

"Trúc Thanh, ngươi cho ngươi là ai? Ngươi nói giết chúng ta, có thể giết chúng ta sao?"

Lâm quý phi đột nhiên vỗ vỗ tay, ngoài cửa có thị vệ tiến vào, Lâm quý phi cười nói:

"Nếu, ngay cả chút năng lực ấy đều không có, ta làm sao mưu đồ, để cho Phái Nhi đi lên ngôi vị hoàng đế?"

Người nọ nhẹ buông tay, một đống túi mới hạ xuống, Lâm quý phi đắc ý cười, không nghĩ tới một cái túi lăn tới dưới chân của nàng:

"A. . . Đây là. . . ."

Nhìn cái túi tròn vo kia, trên mặt đất chảy ra vết máu màu đỏ, Lâm quý phi sợ tới mức nhảy dựng lên.

"Người của ngươi, ngươi không biết là cái gì sao?"

Tàn Nguyệt trốn trong lòng Địch Mân, trong bụng cuộn trào lên, đáng ghét, hương vị máu thật tanh!

Ngẩng đầu nhìn thị vệ vừa mới vào, đã thấy hắn nghịch ngợm cười với mình, đôi mắt đen láy, đáng yêu chớp chớp.

"Tử Sát. . . ."

Tàn Nguyệt than nhẹ một tiếng, bất quá thanh âm của nàng không lớn, mọi người trong phòng cũng không có mấy người chú ý tới .

"Đây là. . . ."

Thái tử đi tới, đá thứ gì bên người Lâm quý phi một cước, Ngô Thái đi lên trước, đem đồ trong túi đổ ra, tất cả mọi người lui về phía sau từng bước:

"Phải . . . . ."

Đầu người, dĩ nhiên là đầu người máu chảy đầm đìa!

"Làm sao vậy, Lâm quý phi, muốn hay không lần lượt xem hết? Hình như, đều là người của ngươi. . . Bất quá cũng không hoàn toàn đúng, còn có hắn. . . ."

Trúc Thanh nhẹ cười, một nụ cười, vân đạm phong khinh, ai có thể nghĩ đến, hắn nói, đúng là chuyện máu chảy đầm đìa nhất trên đời?

"Ngươi. . . . . ."

481. Chương 482: Chân Tướng 19

"Rất muốn biết một chút về năng lực của ngươi, bất quá xem ra bây giờ, cũng chỉ như thế. . . . . ."

Trúc Thanh đi đến bên người Lâm quý phi, quay đầu nhìn về phía hoàng thượng, thở dài:

"Tư Không Ngạo, chuyện của nàng, ta xử lý xong rồi, ngươi có phải cũng nên cho Vũ Nhi, cho Địch Mân một cái công đạo!"

"Trúc Thanh, ngươi cứu Hàn phi?"

Cửa, Địch lão phu nhân run rẩy tiến vào, Trúc Thanh quay đầu nhìn thoáng qua, không vui nhướng lông mày, giống như hôm nay nên đến, không nên đến đều đã đến.

"Dạ!"

"Vậy Mân nhi đâu? Con ta đâu?"

Địch lão phu nhân run rẩy, Hàn phi không có việc gì, có phải nói Mân nhi cũng không có chuyện? Hắn có thể cứu được Vũ Nhi, vậy cũng nhất định có thể cứu được Mân nhi?

"Thực xin lỗi, ta bất lực. . . . . ."

Trúc Thanh thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng Lâm quý phi, cả giận nói:

"Vũ Nhi, còn sống, nàng trúng độc, thời điểm đó chỉ tạm thời ngất, cho nên ta ra sức cứu nàng trở về, bởi vì nàng còn một hơi thở. Mà Địch Mân, lúc trước ngươi cũng thấy đấy, hắn lúc ấy đã bị bọn họ bóp chết . . . ."

Ánh mắt, bỗng nhiên có chút chua chát, đối với Địch phủ, là hắn nợ bọn họ.

Tận mắt thấy?

Địch Mân chấn kinh, nương, ban đầu là tận mắt thấy con của mình bị bọn họ giết chết sao? Lâm quý phi, ngươi thật tàn nhẫn, quá tàn nhẫn!

Giúp đỡ Tàn Nguyệt, hai người cùng đi đến bên người Địch lão phu nhân cùng Địch lão tướng quân, phịch phịch hai tiếng, hai người cùng nhau quỳ xuống:

"Thực xin lỗi, cha, nương. . . . . ."

Chưa bao giờ biết, hắn không phải con của bọn họ. Chưa bao giờ biết, mạng của hắn, dĩ nhiên là dùng mạng con của bọn họ đổi lấy !

Mà bọn họ, cho hắn bao nhiêu tình yêu, tình yêu chân thật, hắn vô cùng may mắn, có thể có cha mẹ tốt như vậy.

"Mân nhi, ngươi vẫn là Mân nhi của ta. Vũ Nhi, cho tới nay ta đã nói qua, hắn đã chết, Địch Mân chính là đứa nhỏ của hai người chúng ta, chịu tải** là hi vọng của hai người chúng ta. Nhưng thật xin lỗi, ta không muốn để cho hắn nhận cha, không muốn làm cho nho nhỏ** hắn, gia nhập vào trong tranh đấu cung đình, ta thậm chí cũng không muốn cho hắn vào triều làm quan. . . . Nhưng số mệnh, tất cả đều là số mệnh, hắn làm quan rồi, thiếu chút nữa còn chết ở chiến trường. . . ."

482. Chương 483: Chân Tướng 20

Hàn phi gật gật đầu, nước mắt chua xót rơi xuống:

"Cám ơn ngươi, Tố Vân. . . . . ."

Lúc này, tất cả mọi người nói không ra lời, hoàng thượng khiếp sợ nhìn bọn họ, máu từ khóe miệng, chậm rãi rơi . . .

"A. . . . . ."

Một tiếng thét kinh hãi, hoàng thượng vội vàng quay đầu, chỉ thấy mặt hoàng hậu trắng bệch, thống khổ che bụng.

"Hoàng hậu, hoàng hậu ngươi. . . . . ."

Hoàng thượng kích động đỡ nàng, nhìn mồ hôi càng ngày càng nhiều nhỏ trên mặt hắn, lo lắng gọi.

"Hoàng thượng, nô tì. . . . Có thể chết thay hoàng thượng, nô tì rất hạnh phúc, rất hạnh phúc. . . ."

Nước mắt, ánh mắt nàng mờ đi, trong bụng đau quằn quại, đau quá đau quá. . .

"Ngươi, sao lại thế này. . . . . ."

Hoàng thượng càng bất an trong lòng, hay là vừa rồi. . . .

"Ngươi, thuốc vừa rồi, ngươi uống. . . ."

Chỉ vào hoàng hậu, Trúc Thanh khó hiểu hỏi.

Vừa rồi Địch Mân vừa vặn chống đỡ, hắn dùng nội lực, theo lý thuyết khoảng cách gần như vậy, không thể bị người cướp đi mới đúng.

"Dạ, hoàng thượng, nô tì biết, đây không phải là thuốc giải, nô tì có thể chết thay hoàng thượng, nguyện, chừng, vậy. . . ."

Tay, nhẹ vùng vẫy, rốt cục giơ lên, rồi hạ xuống, không còn có chút sinh khí. . . .

"Hoàng hậu. . . . . ."

Vì sao, đã nhiều năm như vậy, người phải xin lỗi nàng là hắn, vì sao đến cuối cùng, nàng chẳng những không oán hắn, còn vì hắn mà chết. . .

"Ha ha, Tư Không Ngạo, thật không nhìn ra ngươi có cái gì tốt, lại đáng giá nàng chết cho ngươi. . . . Nhưng, cho dù không có viên thuốc này, chất độc trên người của ngươi cũng khó giải, bất quá cũng vậy, ở trên đời này sống thêm vài ngày đi. . . ."

Trúc Thanh không thèm để ý cười lớn, hoàng thượng gục đầu xuống, tay nhẹ che trên mặt xinh đẹp của hoàng hậu, nhẹ nhàng mà ôn nhu, giống như trân bảo tốt nhất trên đời này.

"Vũ Nhi, ta thực xin lỗi ngươi. . . . . ."

Hắn nói ta, đối với Vũ Nhi, hắn rất ít nói trẫm, cho tới bây giờkhông có nói qua trẫm.

"Hoàng thượng, nàng. . . . . ."

Hàn phi quay đầu, nhìn về phía Lâm quý phi một bên đã không có chút huyết sắc nào, cười lạnh nói:

"Nhốt vào Thiên Lao! Thái tử, Ngũ hoàng tử, Lâm quý phi, đều vậy. . . ."

483. Chương 484: Chân Tướng 21

Hai hoàng tử, lại ngang nhiên đánh vào hoàng cung, xem ra, lá gan của bọn hắn, cũng không phải là lớn bình thường.

"Phụ hoàng, bọn họ tội ác tày trời, nhưng con. . . ." Ngũ hoàng tử không cam lòng nhìn hoàng thượng.

"Ngươi mang binh vào cung, còn có gì nói sao?"

Mày rậm của hoàng thượng vừa nhíu, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng uy lực như năm đó, không giảm.

Đầu người trên đất, cũng có tướng tài chủ lực của hắn, xem ra tất cả hôm nay, đều là cục diện bọn họ bố trí tốt trước đó, mà hắn, nhất thời không bắt bẻ, dĩ nhiên cũng rơi vào trong cục của người ta.

Người, rốt cục bị mang xuống, tất cả, cũng đều kéo màn che xuống, Địch Mân và Tàn Nguyệt, đỡ Địch lão tướng quân cùng nhau hồi phủ, bên trong, chỉ còn lại Hàn phi, Trúc Thanh, và hoàng thượng.

"Tư Không Ngạo, ngươi sẽ không sợ ta giết ngươi?"

Trúc Thanh nhíu lông mày, tay lại sớm nắm chặt, trong lòng vô cùng khẩn trương, cuối cùng cũng bắt đầu sao? Rốt cục vẫn phải đến một khắc này sao?

Vũ Nhi, chuyện cách hơn hai mươi năm, một lần nữa đối mặt hoàng thượng, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

Vô oán vô hối cùng ngươi hơn hai mươi năm, ngươi có thể có một chút động tâm đối với ta hay không?

"Vũ Nhi, ngươi còn sống, thật tốt. . . . ."

Si ngốc nhìn Hàn phi, trong mắt hoàng thượng, cũng nhịn không được nữa mà rơi lệ.

"Đúng vậy, ta còn sống. . . ."

Hàn phi cười chua xót, một bên là tướng công và nhi tử nàng yêu, một bên lại là sư huynh tình thâm ý trọng với mình, nàng nên lựa chọn như thế nào?

Cuộc đời, vô cùng ngắn ngủi? Mà sư huynh, lại vô oán vô hối cùng nàng hơn hai mươi năm!

Nữ nhân khi còn sống, rốt cuộc chọn như thế nào, phải chọn như thế nào?

Một nam nhân nàng yêu, một nam nhân yêu nàng đến xương tủy, nàng. . .

Thật khó lựa chọn!

"Hạo Nhi của chúng ta, vẫn sống, rất tốt. . . ."

Hoàng thượng thở dài, có hắn ở đây, thì tốt rồi, mặc dù hắn thật sự không cứu được, mặc dù hắn thật sự sẽ chết đi, nhưng. . . .

Chỉ cần Hạo Nhi ở lại, có người kế thừa giang sơn của hắn, hơn nữa còn là nhi tử hắn thích nhất, tất cả đều không sao cả . . .

"Nhưng Địch Mân —— nhi tử của Tố Vân, là vì Hạo Nhi của chúng ta mà chết. . ."

484. Chương 485: Chân Tướng 22

Nghĩ đến lúc trước, Tố Vân cũng cực kỳ bi thương?

Nhìn tận mắt con của mình chết đi, hơn nữa còn là bị người tàn nhẫn hại chết, chuyện kia thật cần nhiều dũng khí!

"Là chúng ta phải xin lỗi hắn. . . . . ."

Hoàng thượng hít một hơi:

"Hạo Nhi, cũng là con của bọn họ! Bọn họ, hoàn toàn xứng đáng. . . . . ."

Hoàn toàn xứng đáng!

Hay một cái hoàn toàn xứng đáng!

Bất quá, chính là như vậy, vốn là như vậy, không phải sao?

"Đúng vậy, bọn họ hoàn toàn xứng đáng! Ngạo, ngươi già hơn rất nhiều.. . . . ."

Ngồi vào bên giường, cẩn thận lấy khăn lụa ra, lau đi vết máu bên miệng hoàng thượng, Hàn phi dịu dàng nhìn hắn.

"Nhưng ngươi, lại còn trẻ như vậy. . . . . ."

Hai mươi năm, năm tháng thật sự thực chiếu cố nàng, Trúc Thanh chăm sóc nàng cũng rất tốt!

Tuy rằng, không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng đây cũng là sự thật, sự thực xác định chắc chắn!

"Ta mất ký ức, không lo không sầu qua hai mươi năm. . . Đã quên tất cả, vốn cũng rất hạnh phúc. . . . . ."

"Vũ Nhi, ngươi cũng quên ta sao?"

Hoàng thượng khẩn trương nắm tay Vũ Nhi, trong thanh âm khó nén khẩn trương.

"Phải, đã quên!"

Không phải đã quên, mà không muốn nhớ lại:

"Lúc ấy sư huynh dùng bồ câu đưa tin cho ta, nói ái phi của ngươi muốn giết ta, đơn giản là ngươi nhiều lần đề nghị, muốn lập Hạo Nhi làm thái tử. Sư huynh bảo ta lúc này rời đi, trốn rồi nói sau. Ta biết ngươi yêu ta, ngươi cũng yêu Hạo Nhi, ta biết, ngươi nhất định sẽ bảo hộ chúng ta, ta cự tuyệt. . . Chưa nói cho ngươi biết, bọn họ đã đuổi giết! Khi ta trúng kịch độc, thời điểm ta ở trên xe chạy trối chết, thời điểm ta trúng tên, thời điểm ta rơi núi, khi ta bị nàng chôn sống, lúc ta trơ mắt nhìn Địch Mân, bị bọn họ bóp chết. . . Hoàng thượng, ngươi ở đâu? Ngươi ở đâu? Thập tử nhất sinh chạy thoát ra ngoài, đổi lấy là cái gì? Đổi lấy là cái gì?"

Không muốn nhắc tới, nhưng cho tới bây giờ vẫn không quên. Hàn phi đau khổ nhìn hoàng thượng, nhìn hoàng thượng hổ thẹn, nhìn hoàng thượng tự trách. . . .

"Vũ Nhi, ta. . . Ta không biết. . ."

Mở miệng, lại mở miệng, hoàng thượng khó khăn nói.

485. Chương 486: Cục Nan Giải Của Ba Người

Nhưng, gian nan, thực gian nan, lý do như vậy, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy, tái nhợt và vô lực.

"Không biết? Ngươi thật sự không biết sao?"

Hàn phi cười khổ, Trúc Thanh đi lên trước, đứng ở trước giường hoàng thượng, từ trên nhìn xuống hắn:

"Không, hắn không biết. Vũ Nhi, hắn không biết làm sao ngươi chạy trối chết, không biết nữ nhân của hắn như thế nào đối phó ngươi, không biết con của các ngươi chết như thế nào ——

Nhưng hắn biết, hắn lại biết, ngươi và người yêu đương vụng trộm, cùng người bỏ trốn. . ."

Yêu đương vụng trộm, bỏ trốn, đó là Lâm quý phi nói, lúc ấy hoàng thượng cũng không tin. Nhưng bọn họ nói rất giống Trúc Thanh, là Trúc Thanh vẫn yêu Vũ Nhi, cho nên, hắn tin, hắn hoàn toàn tin, tin hơn hai mươi năm. . .

“Vũ Nhi, không phải như thế, không phải như thế! Ta yêu ngươi, ta thực yêu ngươi, ta lo lắng, ta ghen tị. . . .”

Không thể để cho Vũ Nhi hiểu lầm, lúc trước, hắn không biết, hắn thật sự không biết rõ tình hình!

“Hoàng thượng, yêu, điều kiện tiên quyết là tín nhiệm, ngươi ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất cũng làm không được, ngươi bảo ta, như thế nào yêu ngươi?”

Hàn phi hít một hơi, xoay người nhìn về phía Trúc Thanh bên người, nhẹ giọng nói:

“Thanh ca, độc là của ngươi, ngươi hẳn cũng biết giải! Giúp hoàng thượng giải độc đi!”

Cái gì?

Trúc Thanh kinh ngạc , không thể tin nhìn Vũ Nhi, nữ tử hắn yêu thật sâu, nàng vậy mà. . .

Vậy mà. . .

Vậy mà lại. . . .

“Vũ Nhi, ngươi nói cái gì?”

Run rẩy vươn tay, cái tay kia, thon dài, trắng nõn, từng vì nàng, chịu qua rất nhiều rất nhiều vết thương.

Nhưng phải cẩn thận mở to mắt, không nhìn kỹ, sẽ không nhìn thấy vết thương rất nhỏ trên bề mặt.

“Thanh ca, Ngọc Nhi cầu ngươi, cứu hắn. . . . . .”

Hàn phi khẩn cầu nhìn của hắn, ánh mắt chân thành, làm cho hắn đau lòng!

“Nếu ta nói không?”

Tâm như lấy máu!

Khoan tim đến xương!

Hai mươi năm thủ hộ, chẳng lẽ hắn so ra vẫn kém người nam nhân này sao? Hắn phụ bạc nàng, một lần lại một lần. . .

“Thanh ca, cầu ngươi!”

Phịch một tiếng, Hàn phi đột nhiên quỳ xuống!

486. Chương 487: Cục Nan Giải Của Ba Người 2

Thanh âm thanh thuý, ở bên trong phòng thật to rõ, như vậy ——

Kinh Tâm. . . . . .

Kinh hãi là tâm của hắn, đều đau đớn, rất đau rất đau. . . . . .

“Ha ha. . . . . Ha ha. . . . . .”

Ánh mắt quyến luyến, gian nan dời khỏi mặt Vũ Nhi, khi cách hai mươi năm, không nghĩ tới, hắn lại một lần nữa thua ở trong tay nam nhân tuổi già sức yếu này!

Vũ Nhi, Vũ Nhi hắn trân trọng như sinh mệnh, nhưng lòng của nàng, cho tới bây giờ vẫn không thay đổi. . . .

Nàng thương hắn, nhưng hắn, không phải là hắn . . . . . .

“Thanh ca, van cầu ngươi. . . . . .”

Kiêu ngạo quỳ xuống, nước mắt lại dọc theo khuôn mặt nhỏ xinh đẹp rơi xuống, giống như ngọc trai đẹp nhất trên thế gian, trong suốt, và trong sáng. . . . . .

Thuần khiết, kiên định, lại tuyệt tình. . . . . .

Như vũ khí sắc bén nhất trên đời này, hung hăng đâm vào trong lòng hắn, máu đỏ tươi, giọt giọt chảy xuống, rất trong, rất đẹp . . . . . .

"Ha ha. . . . Được, sư muội . . ."

Tiếng cười to, càng ngày càng xa, thanh âm mang theo tuyệt vọng, bi thảm thương tâm truyền đến:

"Ha ha, thì ra, cho tới nay, thất bại vẫn là ta, cho tới bây giờ đều là ta.. . ."

"Thanh ca. . . . . ."

Hàn phi kêu to, nhưng Trúc thanh không trở về, chỉ có thanh âm tuyệt vọng rõ ràng kia, thật lâu phiêu đãng trong phòng, không mất đi. . .

"Vũ Nhi. . . . . ."

Hoàng thượng vươn tay run rẩy, muốn kéo Hàn phi đứng dậy, nhưng hắn cố gắng vài lần, bịch một tiếng rớt xuống giường. . .

"Hoàng thượng. . . . . ."

Hàn phi cuống quít đứng dậy, Bạch công công cũng nghe tiếng chạy vào, hai người khó khăn đỡ hoàng thượng lên giường, hoàng thượng thở nặng nề.

"Vũ Nhi, ngươi có thể trở về. . . Thật tốt. . ."

Chật vật bắt lấy tay Vũ Nhi, trên mặt hoàng thượng, cực kỳ vui vẻ. . .

"Hoàng thượng, người không nên hiểu lầm, ta cầu hắn, chính là không muốn khiến cho Hạo Nhi áy náy!"

Hàn phi cúi mặt, Trúc Thanh đối với nàng như thế nào, nàng vẫn luôn rất rõ ràng. Bọn họ tương kính như tân chung sống hơn hai mươi năm, nếu không phải hắn không muốn phi lễ nàng, giữa bọn họ, chỉ sợ đứa nhỏ cũng không nhỏ.

"Vũ Nhi, ngươi còn đang trách ta?"

487. Chương 488: Cục Nan Giải Của Ba Người 3

Hoàng thượng ngước mắt, trong mắt mang theo mỏi mệt, Hàn phi lắc đầu, thở dài:

"Trách một người, quá mệt mỏi. Ta tình nguyện quên, tình nguyện vĩnh viễn đều không cần nhớ tới. . . ."

Lời nói bình thường, nhưng cũng chứng tỏ, cảm tình nàng đối với hắn, nàng đã buông toàn bộ. . .

Huống chi, vừa rồi, không lâu lúc trước, hoàng hậu còn vì hoàng thượng, ra đi.

"Vũ Nhi, ngươi thương hắn sao?"

Hoàng thượng ngẩng đầu, trải qua sinh tử, người cũng hiểu hơn rất nhiều.

"Hắn là sư huynh của ta, ta vẫn cho là, sư huynh chính là ca ca. . . . . ."

Ngốc, có một nam tử như vậy bên người, vô tư thủ hộ nhiều năm như vậy, nàng thế nhưng nghĩ đến, chính là ca ca. . .

"Đúng vậy. Vũ Nhi, nếu ta đi rồi, ngươi phải đi tìm hắn!"

Thân thể hắn, hắn so với người khác đều rõ ràng, có lẽ, thật sự không có vài ngày có thể sống.

Nhưng hiện tại hắn thực không uổng, nhi tử không chết, còn sống thật tốt, đáng tiếc chính là, Tàn Nguyệt nàng hiện tại. . . .

"Hoàng thượng, ngươi trước nghỉ ngơi đi. Bạch công công, tìm Thái y lại đây một chút, có lẽ bọn họ có biện pháp khác cũng không chừng. . . ."

"Nương nương, ngài. . . Ngài thì sao?"

Bạch công công lo lắng nhìn Hàn phi, hỏi chuyện hoàng thượng cũng muốn biết.

"Ta nhìn Hạo Nhi, vẫn luôn cảm thấy rất quen thuộc, giống như trước kia từng gặp, không nghĩ tới, hắn lại là con ta. . . . . ."

Bao nhiêu lần, nàng hoài nghi, do dự, cảm giác hai người dường như đã từng quen biết, nhưng ai có thể nghĩ đến, kia đúng là. . .

Đúng là, thiên tính mẫu tử?

Còn có Tàn Nguyệt, hiện tại nàng cũng nhớ rõ ràng, Tàn Nguyệt vì Địch Mân, trúng mê, hương, lại có thể

Cũng không còn mạng ra ngoài, chỉ vì ngăn cản Địch Mân, không cho Địch Mân hối hận!

Kỳ thật, tình yêu của bọn họ, dừng lại ở đâu?

Địch Mân vì Tàn Nguyệt trúng rắn độc, mà Tàn Nguyệt vì cứu Địch Mân, càng không để ý rắn độc, dùng miệng hút rất lâu, đến khi hôn mê. . . . . .

Nàng không biết, một nữ tử cần bao nhiêu dũng khí, mới có thể mạnh mẽ cắm thanh chủy thủ vào trên đùi của mình.

Nàng cũng không biết, làm một người lúc hôn mê, dùng chủy thủ làm thanh tỉnh tinh thần là cảm giác gì. . .

488. Chương 489: Vui Mừng Có Thai

Chỉ biết là, nàng rất thích, cũng rất thưởng thức nữ tử này!

Cũng là ở phía sau, nàng rốt cục hiểu được, vì sao Địch Mân trong hôn mê, tâm tâm niệm niệm chính là Nguyệt Nhi của hắn!

"Đi thôi, dẫn bọn hắn về nhà đi, bọn họ còn không chưa về nhà. . . . . ."

Hoàng thượng thở dài, nếu bây giờ hắn có thể đi, hắn cũng muốn đi ra ngoài, đón Địch Mân cùng Tàn Nguyệt trở về.

Nhưng, hiện tại hắn không nhúc nhích được, suy yếu đến nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

******

Phủ tướng quân, bởi vì hai người đến, náo nhiệt rất nhiều.

Địch Mân, vẫn không tháo mặt nạ da người trên mặt xuống, hắn nhận khăn mặt nha đầu đưa tới, nhẹ nhàng giúp Tàn Nguyệt lau vết máu trên mặt.

Thời gian qua lâu, máu đã có chút khô, dính vào trên mặt, rất khó lau đi.

Nhưng hắn thực ôn nhu, mềm nhẹ từ từ lau, chỉ sợ làm Tàn Nguyệt đau.

Đại phu tới đây, một lần nữa giúp Tàn Nguyệt xử lý vết thương trên đầu, thở dài:

"May mắn rơi trên tóc, thiếu chút nữa liền hủy khuôn mặt. . . ."

Đúng vậy, thực may mắn, còn thiếu một chút, vào trên trán. Đến lúc đó có một cái sẹo, sẽ khó coi.

"Đúng vậy, thiếu chút nữa. . . ."

Địch lão phu nhân thương tiếc nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt ngượng ngùng cười nói:

"Ta lúc ấy, cả người không có tí sức lực nào. . . . . ."

"Đó là dĩ nhiên, Thanh thúc không muốn để ngươi phá hư kế hoạch của hắn. . . ."

Địch Mân buông khăn mặt, thở dài:

"Không nghĩ tới, ta vậy mà lại là. . . Cha, nương, thật có lỗi, thật sự rất xin lỗi. . . ."

Địch lão phu nhân lắc đầu, nước mắt ở trong mắt trào ra, rốt cục mới hạ xuống:

"Tam hoàng tử. . . . . ."

"Không, ta là Địch Mân, cũng là nhi tử các người, cha, nương!"

Bắt lấy tay Địch lão phu nhân, Địch Mân kiên định nhìn nàng, trong lòng nhịn không được vì hy sinh của bọn họ, tình yêu vô tư của bọn họ mà cảm động.

"Tốt, tốt. . . . Địch Mân, ngươi vẫn là nhi tử ngoan của ta!"

Địch lão tướng quân nói liên tục hai chữ tốt, Tàn Nguyệt cũng vui vẻ nở nụ cười, lão đại phu một bên kích động cười nói:

"Chúc mừng tướng quân, tam hỉ lâm môn. . . . . ."

"Tam hỉ?"

489. Chương 490: Vui Mừng Có Thai 2

Địch lão tướng quân nhíu mày, lão đại phu rung đùi đắc ý:

"Đại hỉ, nhi tử đã trở lại; song hỉ, Tàn Nguyệt bình an đã trở lại; về phần tam hỉ . . . . . ."

Hai mắt quét về phía bụng Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt đầu tiên là kinh ngạc nhìn đại phu, nhưng chỉ là một lát, nàng ngẩng đầu, mắt lộ vẻ mừng như điên:

"Đại phu, ngươi nói. . . Ngươi nói. . . ."

Địch Mân nắm lấy tay Tàn Nguyệt, tay hắn cũng hơi hơi run rẩy:

"Ngươi nói là . . . . . Tàn Nguyệt nàng. . . . . ."

Lão đại phu gật gật đầu, ha ha cười nói:

"Cũng chưa được một tháng, Tàn Nguyệt từng mất một đứa nhỏ, về sau phải chú ý nhiều hơn mới được. . . ."

"Tàn Nguyệt, ngươi có thai?"

Địch lão phu nhân chạy tới, cao hứng nhìn Tàn Nguyệt, nước mắt trong mắt lấp lóa.

"Tàn Nguyệt, thật vậy chăng?"

Cửa mở, Hàn phi đi đến, trên mặt mang tình cảm vui mừng hó nén. Nàng đi đến bên người Tàn Nguyệt, một tay bắt lấy Tàn Nguyệt, một tay bắt lấy Địch lão phu nhân, thở dài:

"Tố Vân, hai mươi năm trước, bởi vì ta khiến ngươi mất đi một đứa nhỏ. Hai mươi năm, các ngươi đối Địch Mân toàn tâm toàn ý, coi như con mình sinh ra, nay, Tàn Nguyệt có thai, đứa bé này ta làm chủ, cho Địch gia, Tàn Nguyệt, Địch Mân, các ngươi nói đi?"

Tàn Nguyệt cúi đầu, Địch Mân vui vẻ cười:

"Ta vốn chính là nhi tử Địch phủ, bất quá một dạng. . . . . ."

Đứa nhỏ Địch phủ?

Trải qua hôm nay, tất cả vẫn là như trước sao?

Thái tử, Ngũ hoàng tử đều bị bắt, hoàng thượng sẽ truyền ngôi cho Hiên Vương sao?

Trong lòng mọi người đều có sổ, chỉ sợ, kết quả cuối cùng này, bình thường sẽ không là Hiên Vương!

"Mân, thực xin lỗi, nương không có ở bên cạnh ngươi, hảo hảo chiếu cố ngươi. . . Ngươi có thể kêu ta tiếng nương không?"

Hàn phi hàm chứa nước mắt, thân mình kích động hơi hơi run rẩy, hai mắt vội vàng nhìn Địch Mân.

Kỳ thật vừa rồi, thời điểm ở hoàng cung, nàng đã muốn nói như vậy.

Nhưng, nàng làm nương như vậy, không có tư cách hỏi như vậy, không có tư cách. . . .

"Mân nhi, đây là nương của ngươi, là mẹ ruột liều mình cũng phải bảo vệ ngươi, mau gọi, mau gọi đi. . ."

490. Chương 491: Vui Mừng Có Thai 3

Địch lão phu nhân khóc nhìn Địch Mân, Tàn Nguyệt cũng ngẩng đầu, rất hi vọng Địch Mân gọi ra.

"Ta. . . . . ."

Địch Mân mở miệng, hấn đối vớiHàn phi, vốn có tình cảm tốt nói không nên lời. Nhưng gọi nương, trong khoảng thời gian ngắn, cũng khó nói ra. . . .

"Mân nhi, gọi đi. . . . . ."

Địch lão phu nhân sốt ruột, khẩn trương nhìn Địch Mân. Nàng hiểu được nỗi khổ của Vũ Nhi, càng hiểu rõ bất đắc dĩ của nàng.

"Quên đi, Tố Vân, có lẽ Mân Nhi còn chưa quen, chờ hấn quen là được rồi!"

Yêu thương nhìn Địch Mân, Hàn phi ôn hòa nói.

"Mân. . . . . ."

Tàn Nguyệt nhìn Địch Mân, nhìn thấy bất đắc dĩ trong mắt Hàn phi, nàng rất hi vọng, Địch Mân có thể gọi một tiếng.

"Nguyệt Nhi, trên đầu của ngươi còn có vết thương, nay cũng là hai người rồi, không thể mệt, về trước nghỉ ngơi đi!"

Không muốn để cho Vũ Nhi xấu hổ như vậy, Địch lão phu nhân vội nói sang chuyện khác.

"Được. Nguyệt Nhi, đi, chúng ta trở về phòng đi!"

Phòng ở quen thuộc, bố trí quen thuộc, vẫn giống với lúc nàng sắp đi.

Nhưng khác với trước kia, lần này cạnh nàng, có thêm nam nhân nàng yêu.

"Nguyệt Nhi, ngươi rất ngốc. . . . . ."

Nhìn trên đầu Tàn Nguyệt băng bó, Địch Mân khẽ thở dài.

"Ta sợ ngươi hối hận. . . ."

Cho tới bây giờ, nàng không cảm thấy Trúc Thanh là một người xấu, mặc dù đến cuối cùng, nàng chỉ cảm thấy hấn đáng thương, đáng thương mà thôi.

"Nhưng chính ngươi, lại bị thương vì ta. Nguyệt Nhi, ta nói sẽ bảo vệ ngươi, đối với ngươi.."

Tay, nhẹ nhàng phủ trên mặt Tàn Nguyệt, nàng tái nhợt gầy yếu, không nghĩ tới bụng đã có cốt nhục của bọn họ.

"Không có việc gì, chỉ cần ngươi không có việc gì là tốt rồi. . . . . ."

Thật cẩn thận đỡ Tàn Nguyệt nằm dài trên giường, Địch Mân thở dài:

"Ta. . . . Độc dược kia, vẫn là ta tự mình đút cho hắn. . . . . ."

Hắn là hoàng thượng, đột nhiên trong lúc đó, lại là phụ hoàng của hắn, hắn cũng thành hoàng tử cao quý. Điểm này, thật sự ngoài dự liệu của hắn.

"Không thể trách ngươi. Nói sau, hoàng thượng cũng không phải không cứu được. Nói không chừng, hoàng thượng sẽ khôi phục. . . . . ."

491. Chương 492: Vui Mừng Có Thai 4

Giương mắt nhìn Địch Mân, Tàn Nguyệt thở dài:

"Mân, ngươi hận Thanh thúc không?"

Địch Mân lắc đầu:

"Ta muốn hận hắn, nhưng hận không nổi!"

Hai mươi năm trước, nếu không phải hắn, hắn sớm đã bị Lâm quý phi giết chết. . .

Hai mươi năm sau, nếu không phải hắn, hắn rớt xuống vách núi, cũng không cứu. . .

Rồi sau đó, nếu như không có hắn, hắn cả đời này, vĩnh viễn đều sinh hoạt trong bóng đêm. . . .

Khi trúng độc rắn, nếu không phải hắn, có lẽ hắn cũng không sống nổi. . . . .

Mà mạng Tàn Nguyệt, cũng là hắn cứu . . . . . .

Bọn họ nợ hắn, rất nhiều nhiều nữa….

Mà tất cả này, đơn giản là hắn yêu Hàn phi, yêu nương của hắn.

"Ta cũng vậy, ta hiểu hắn. Mân, đáp ứng ta, chuyện hoàng thượng, Thanh thúc, Hàn phi, để cho bọn họ tự giải quyết, chúng ta là người trẻ tuổi, không nên can thiệp bọn họ, được không?"

Địch Mân không nói gì, hắn vẫn đang do dự, đang nghĩ chuyện này ——

Tâm Thanh thúc đối Hàn phi, làm cho người ta cảm động. Nhưng. . . . . .

"Một người nam nhân, có thể vô oán vô hối bảo vệ một nữ nhân nhiều năm như vậy, đây là không dễ dàng. Mà bọn họ dây dưa nhiều năm như vậy, cũng nên có một quyết định, chúng ta không cần can thiệp bọn họ, tôn trọng lựa chọn của nương nương, được không"

Yêu một người, thực khổ, cũng rất hạnh phúc. Nàng thể nghiệm được, cũng sáng tỏ:

"Mân, yêu là tin tưởng, là mặc dù biết ngươi mất, nhưng trong lòng vẫn khó có thể quên ngươi. Hoàng thượng sau đó, cũng có rất nhiều nữ tử, cũng có mấy hài tử. . . Mân. . ."

Tàn Nguyệt đau xót trong lòng, hoàng thượng hiện tại, chính là Địch Mân về sau.

Nếu hoàng thượng thật sự quyết định đem vị trí truyền cho Địch Mân, nàng về sau, có phải cũng phải cùng rất nhiều nữ nhân, cùng chung một chồng hay không?

"Nguyệt Nhi, nếu ngươi là Hàn phi nương nương, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?"

Địch Mân ngẩng đầu, trong mắt mang theo chua sót nhàn nhạt. Tàn Nguyệt thở dài, Địch Mân, chẳng lẽ đến bây giờ ngươi cũng còn chưa có nhìn ra sao?

"Ta sẽ rời đi, đi theo một nam nhân nhiều tình yêu rất thống khổ, ta tình nguyện, tìm nam nhân thật sâu yêu mình. . . . . ."

492. Chương 493: Vui Mừng Có Thai 5

Thân thể Địch Mân cứng đờ, bất an gục đầu xuống, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tàn Nguyệt:

"Nhưng thái tử yêu ngươi thật sâu, nếu có một ngày, ngươi có thể hay không. . . ."

Tàn Nguyệt vươn tay, nhẹ nhàng che Địch Mân môi, cười khổ nói:

"Ta không giống, ta tin tưởng cảm tình ngươi đối với ta, ta tin tưởng ngươi không phải yêu rất nhiều, trong lòng ngươi chỉ có mình ta!"

"Nguyệt Nhi. . . . . ."

Ôm chặt Tàn Nguyệt, tâm Địch Mân kích động nhảy thình thịch, hai mắt giống như bảo thạch lộng lẫy nhất, sáng lóe lên.

"Mân, đồng ý với ta —— nếu ngươi có nữ nhân khác, để ta tự do!"

Gắt gao rúc vào trong lòng Địch Mân, Tàn Nguyệt run run ôm lấy Địch Mân, nhỏ giọng thỉnh cầu.

"Sẽ không, không có ngày đó ! Ta Địch Mân thề, Địch Mân toàn tâm toàn ý với Tàn Nguyệt, cả đời cũng chỉ có một nữ nhân là Tàn Nguyệt, nếu làm trái lời thề này, trời giáng. . . ."

"Không, Mân, không cần nói. . . Ta tin ngươi, tin ngươi. . ."

Không nghĩ rằng, hắn lại thề độc như vậy, Tàn Nguyệt cuống quít che miệng Địch Mân, không cho hắn nói tiếp.

"Nguyệt Nhi, ngươi để cho ta nói xong. . . . . ."

Địch Mân bất đắc dĩ than thở, Tàn Nguyệt cười khổ nói:

"Nhưng nếu như, hoàng thượng đem vị trí truyền cho ngươi thì sao? Ngươi là hoàng thượng, sẽ có tam cung lục viện . . . . . ."

"Nếu làm hoàng thượng phải có tam cung lục viện…, không lo cũng phải. . . ."

Địch Mân không sao cả cười, tiến đến bên tai Tàn Nguyệt, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai khéo léo của Tàn Nguyệt, lẩm bẩm nói:

"So với hoàng thượng, ta càng thích, cùng Nguyệt Nhi của ta, lưu lạc thiên nhai. . ."

Lưu lạc thiên nhai!

Một ước nguyện thật tuyệt, một lý tưởng thật đẹp!

Tàn Nguyệt thở dài, nếu quả thật có thể lưu lạc thiên nhai, sớm xem mặt trời mọc, chiều nghe lá rụng, đêm thưởng trăng sáng, yên lặng nghe côn trùng kêu vang, ngày như vậy, thật là làm cho người ta khao khát.

Nhưng, sẽ có ngày đó sao?

Tàn Nguyệt nhắm mắt lại, hạnh phúc nghe tim đập trầm ổn bên tai, bỗng nhiên nghĩ đến ngày nào đó, thời điểm hội chùa, hòa thượng kỳ quái kia ——

Bình thản đối với người khác mà nói thực dễ dàng, nhưng đối với nàng mà nói, ít nhất phải hai mươi năm sau. . . .

493. Chương 494: Vui Mừng Có Thai 6

Hai mươi năm, thật dài, cũng thật xa. . . . . .

Chẳng lẽ, mặc dù nàng mang theo mặt nạ, hắn cũng có thể thấy mạng cách của nàng sao?

"Mân, đứa nhỏ của thái tử và Hạo Nguyệt, là vô tội, sự kiện kia trách ta. Ta muốn gặp Ngũ hoàng tử một lần, có thể chứ?"

Độc dược thiên hạ, tất nhiên cũng có thuốc giải. Độc dược là Ngũ hoàng tử, trên tay của hắn, hẳn là cũng có thuốc giải mới đúng.

"Ngày khác đi, ta cùng ngươi đi!"

Tàn Nguyệt, ngươi luôn thiện lương như vậy, mặc dù người kia thương tổn ngươi, ngươi cũng thiện lương tha thứ bọn họ.

Nhiều phúc lớn, nói phải là Tàn Nguyệt!

Đêm, im ắng buông xuống, phủ tướng quân chuẩn bị tiệc tối phong phú, mà Tàn Nguyệt và Địch Mân, đó là chủ nhân trên tiệc tối.

Sớm thu thập xong, lại khó có thể che lại băng bó trên đầu. Tàn Nguyệt vẻ mặt đau khổ, như vậy đi ra ngoài gặp người, cảm giác vô cùng. . . . . .

"Nguyệt Nhi, đây là ngươi vì cứu ta mà lưu lại, không hề khó coi. . . . . ."

Địch Mân từ phía sau ôm Tàn Nguyệt, nhìn gương mặt lớn cỡ bàn tay, Địch Mân làm cái mặt quỷ thở dài:

"Đều do vi phu, lại không có chăm sóc nương tử cho tốt. . . ."

Nhìn bộ dạng hắn đùa giỡn bảo bối, Tàn Nguyệt phì cười một tiếng :

"Ta ăn cũng không ít, nhưng trên người không có thịt. . . . . ."

"Hi, ăn không ít sao? Nương tử, về sau vi phu muốn đích thân giám sát nương tử —— tuyệt đối, nhất định, mỗi thời mỗi khắc đều nghiêm túc giám sát. . . . . ."

Địch Mân nghiêm trang nhìn Tàn Nguyệt, bộ dạng nghiêm túc làm cho Tàn Nguyệt nhịn không được cười ha hả:

"Ngươi. . . . . Địch Mân, không nghĩ tới ngươi cũng như vậy . . . . . ."

"Tốt, nương tử, cũng dám giễu cợt tướng công của ngươi? Xem buổi tối vi phu trừng phạt ngươi như thế nào. . ."

Oanh một tiếng, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy hai gò má như cháy nóng lên, Địch Mân này, sao vào lúc này, còn có thể không đứng đắn như vậy?

Hai mắt hắn giống như lửa nhìn chính mình, Tàn Nguyệt gục đầu xuống, không dám nhìn con ngươi điện lực mười phần của Địch Mân, cũng may mắn, Địch lão phu nhân và Hàn phi nương nương cùng nhau lại đây kêu người.

"Nương. . . . . ."

Tàn Nguyệt đỏ mặt, bối rối đứng lên, Địch lão phu nhân cười nói:

"Nguyệt Nhi, có phải Mân nhi khi dễ ngươi hay không?"

494. Chương 495: Vui Mừng Có Thai 7

Là khi dễ, nhưng cái loại khi dễ này, phải nói như thế nào đây?

Khuôn mặt nhỏ của Tàn Nguyệt càng đỏ, thẹn thùng gục đầu xuống, một chữ cũng không dám nói.

"Được lắm, nương, người nói thêm gì đi nữa, thật có thể làm đói cháu nội ngoan của người. . . ."

Nhìn Tàn Nguyệt xấu hổ, Địch Mân vội vàng lại đây giải vây cho Tàn Nguyệt.

Nhìn bọn họ hòa hợp, trong mắt Hàn phi, hiện lên một tia chua sót. Nàng nhẹ cười, ai có thể biết, nụ cười của nàng miễn cưỡng cỡ nào?

Là lòng tham của nàng, Địch Mân có thể còn sống tốt, con trai của nàng có thể hảo hảo còn sống, vậy không phải đã tốt lắm sao?

"Nương nương. . . . . ."

Kéo tay Địch Mân, Tàn Nguyệt đi đến bên người Hàn phi, săn sóc đỡ lấy nàng, vui vẻ cười nói:

"Nương nương, cho hắn thời gian, Mân kỳ thật vẫn luôn rất thích người. Thời điểm trước kia, Mân từng nói với Nguyệt Nhi, nói nương nương rất dịu dàng, cũng rất thương hắn, giống như là nương của mình. . ."

Địch Mân gục đầu xuống, trên mặt bị lây một tầng màu đỏ nhàn nhạt, hắn cũng không biết tại sao mình có thể như vậy. Đối với nương này, hắn kỳ thật cũng không có bao nhiêu bài xích.

"Nguyệt Nhi, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi ở bên cạnh Mân nhi, cám ơn ngươi. . . ."

Hàn phi cảm động lôi kéo Tàn Nguyệt, hai mắt nhìn Địch Mân, nước mắt mờ mịt hai mắt nàng.

Bữa tiệc, cũng không có phức tạp như trong tưởng tượng, Tàn Nguyệt là đối tượng cần bảo vệ, cái gì cũng không cần làm, bát cơm trước mắt, chỉ chốc lát sau đã bị hai nương gắp đồ ăn tràn đầy, Địch Mân một bên cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, giống như ở trong này, căn bản cũng không có phần của tướng công là hắn này.

"Nương, nương nương, Tàn Nguyệt không ăn hết nhiều như vậy. . . . . ."

Tàn Nguyệt đỏ mặt, từ nhỏ đến lớn, nàng khi nào thì được hoan nghênh như vậy?

"Nguyệt Nhi, bây giờ ngươi hai người rồi, phải ăn nhiều một chút. Ngươi ăn nhiều một chút, đứa nhỏ mới không bị đói, mới có thể cường cường tráng tráng . . ."

Địch lão phu nhân cười nhẹ, Hàn phi cũng cười nói:

"Đúng vậy, mang thai phải ăn nhiều một chút, đứa nhỏ mới có thể mau lớn. . . ."

495. Chương 496: Vui Mừng Có Thai 8

Cái mũi đau xót, Tàn Nguyệt gục đầu xuống, đây mới là nhà . . .

Mặc dù thêm một Hàn phi nương nương, nhưng trong lòng của nàng vẫn, đầy cảm động ——

Các nàng, không phải người xa lạ, nhưng bởi vì Địch Mân, mới gắt gao liên hệ. . . . .

Ngẩng đầu nhìn Địch Mân, thấy hắn ngạc nhiên nhìn mình, Tàn Nguyệt vui vẻ cười ——

Thì ra, cảm giác có hắn, thật sự rất tốt!

Nhìn hai người mặt mày đưa tình, Địch lão phu nhân và Hàn phi hiểu ý cười, kỳ thật, chỉ cần giữa hai người bọn họ trôi qua tốt cũng đủ.

Ăn xong cơm chiều, Hàn phi ở Tướng phủ, nói là hơn hai mươi năm không gặp, hai người muốn hảo hảo tâm tình.

"Ngư Ngư, ngươi xem. . . . . ."

Đi đến Từ Đường, Địch lão phu nhân chỉ nhìn bài vị mặt trên, ánh mắt đã ươn ướt.

"Tố Vân, ngươi. . . . . ."

Cái mũi Hàn phi đau xót, nhìn bài vị bằng gỗ đơn giản đến cực điểm kia, nàng hiểu được, mặt trên viết chính là mình, nhưng cũng mang tưởng niệm của nàng với nhi tử.

"Ta mỗi ngày đều tới xem một chút. Ta sẽ nói, Mân nhi trôi qua thế nào, học những thứ gì? Ta đã làm chuyện tốt gì, chuyện xấu gì. . . ."

Địch lão phu nhân nói liên miên, giống như bình thường, Hàn phi nhịn không được rơi lệ ——

Mấy năm nay, Tố Vân chịu khổ!

"Ngư Ngư, ta đều nghĩ rằng ngươi đã mất, ta nói Địch Mân chính là nhi tử của hai người chúng ta, nhận hi vọng của chúng ta, ngươi sẽ ở trên trời phù hộ hắn. Ta thật không ngờ, thật không ngờ, ngươi. . . . . ."

Theo thói quen quỳ trên bồ đoàn (tấm đệm hình tròn hay thấy trong chùa), Hàn phi đã quỳ xuống ở một bên.

"Không nghĩ tới, hắn lại chiến tử sa trường! Tất cả chuyện này, đều là con tiện nhân Lâm quý phi kia làm, ta lại chỉ có thể nhìn nàng kiêu ngạo, nhưng không có năng lực phản kích!"

Trong mắt hiện lên một tia phẫn hận, nay, Lâm quý phi đã bị bắt, nàng nhất định sẽ vì đứa nhỏ đã chết đòi lại một cái công đạo .

"Tố Vân. . . . . ."

Hàn phi quay đầu, nàng hiểu được sự bất đắc dĩ của Tố Vân. Rõ ràng nhìn thấy kẻ thù, nhưng không thể báo thù, cảm giác như thế, thực uất ức, cũng rất thống khổ!

496. Chương 497: Gặp Lại Thái Tử

"Sau đó, Địch Mân đã trở lại, nhưng là một thi thể không cảm giác! Ta oán quá, hận quá, nhưng sau đó, lại biết Tàn Nguyệt có bầu. . . . Địch Mân đã chết, có thể lưu lại cốt nhục cũng tốt. Khi đó, là hy vọng duy nhất để ta sống tiếp. . . . Hy vọng duy nhất. . . .

Nhưng có ai ngờ, bọn họ ngay cả đây cũng không để yên cho ta!

Ngày đó, nhìn thấy Tàn Nguyệt một thân đầy máu được bế trở về, lòng, liền lạnh hết. . ."

Không có ai biết, hoàn toàn tuyệt vọng là cảm giác gì, cũng không người nào biết, cái loại đau đớn mặc dù tuyệt vọng, nhưng khuôn mặt phải tươi cười nghênh người. . . .

"Tố Vân, thực xin lỗi, ngươi chịu khổ. . . . . ."

Hàn phi không nói gì, chuyện quá khứ Tố Vân trải qua, tại sao có thể là một từ chịu khổ có thể giải quyết ?

Nhưng nàng, lại không biết nên nói cái gì? Hai mươi năm trước, các nàng là bạn rất thân, tuổi cũng không cách xa mấy, nhưng hai mươi năm sau. . . .

Nàng già đi, mọi người xấp xỉ tuổi nàng đều già đi. Chỉ có một mình nàng, năm tháng giống như đã quên nàng, vẫn còn trẻ như vậy!

Thật sự chỉ là bởi vì mất trí nhớ sao?

Vậy ngăn cách cuộc sống, gây cho nàng, rốt cuộc là cái gì?

Địch Mân, trong cuộc đời nàng, phải xin lỗi nhất là hài tử kia?

"Tố Vân, Lâm quý phi, thái tử đều bị bắt, chúng ta có thể báo thù cho đứa nhỏ. . ."

Thở dài, tuy rằng những nói lời này có chút yếu ớt, có chút vô lực, nhưng. . .

Nhưng, đây cũng là hiện tại duy nhất nàng có thể làm cho Tố Vân!

"Nợ máu trả bằng máu, ta muốn dùng máu của nàng, tế hài tử của ta!"

******

"Mân, ngươi bận đi trước đi, ta tự đi cũng được. . . ."

Đến hoàng cung, Tàn Nguyệt biết Địch Mân không có nhiều thời gian với mình, nàng nhẹ cười nói.

"Nguyệt Nhi, ta không bận. . . ."

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Một tiếng gọi nhẹ, Tàn Nguyệt kinh hỉ quay đầu lại, chỉ thấy Chanh Sát chạy tới, Tàn Nguyệt ha ha cười nói:

"Vừa rồi ta biết ngươi lo lắng, hiện tại tốt rồi, có Chanh Sát ở một bên trông chừng ta, ngươi có thể yên tâm?"

497. Chương 498: Gặp Lại Thái Tử 2

Địch Mân thở dài, quay đầu nhìn về phía Chanh Sát:

"Giao cho ngươi, bảo vệ tốt Nguyệt Nhi!"

Chanh Sát vội vàng gật đầu, hai người nắm tay, đi theo công công phía trước vào thiên lao.

"Chanh, cám ơn ngươi. . . . . ."

Tàn Nguyệt vui vẻ cười, dấu tay ở trên bụng, cám ơn Chanh Sát, cho nàng hi vọng, cũng cho nàng dũng khí kiên trì tiếp!

"Tàn Nguyệt, là ngươi tự cứu chính ngươi. . . . . ."

Chanh Sát vui vẻ cười nói: "Ngươi biết?"

Tàn Nguyệt vội vàng gật đầu: "Ngươi đã sớm biết?"

"Đó là đương nhiên, bất quá quá nhỏ, ta không dám xác nhận!"

Phì một tiếng, Tàn Nguyệt nhịn không được bật cười lên, kéo cánh tay Chanh Sát, thở dài:

"Thanh thúc đâu? Hắn có làm khó ngươi không?"

"Không, ta không nhìn thấy hắn!"

Chanh Sát quay đầu lại, chăm chú nhìn Tàn Nguyệt:

"Tàn Nguyệt, đừng hận hắn, được không?"

Yêu, thật sự rất khổ! Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, môn chủ lại cuồng dại như vậy, si tình như vậy. . . .

"Ta không hận hắn, hắn khổ nhất rồi, nếu có thể, ta sẽ chúc phúc hắn. . . . . ."

"Chúc phúc hắn?"

Chanh Sát nhíu lông mày, khó hiểu hỏi:

"Tàn Nguyệt, ý của ngươi là. . . . . ."

"Thanh thúc, đáng có được hạnh phúc!"

Ngẩng đầu nhìn phía trước, nàng không biết Hàn phi sẽ nghĩ như thế nào, nhưng nếu có một ngày, Địch Mân phản bội nàng, mà cạnh nàng, cũng có một nam tử si tình như vậy..., nàng cũng có thể suy nghĩ!

Kỳ thật, chân lý tình yêu là trung trinh, là tin tưởng. Hai điểm này, một chút hoàng thượng cũng không làm được, nàng không biết nên khuyên Hàn phi như thế nào, để nàng tha thứ hoàng thượng!

"Tàn Nguyệt, Địch Mân đâu? Địch Mân thấy thế nào?"

Trong mắt Chanh Sát, hiện lên một tia kinh ngạc, nàng khẩn trương bắt lấy Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt thở dài:

"Hắn và ta khác nhau, chuyện này, với hắn mà nói, quan hệ quá nhiều. Nhưng cho hắn thời gian, hắn sẽ nhớ được. . . . . ."

Kỳ thật, Hàn phi nương nương còn chưa ra quyết định, hiện tại nàng suy nghĩ, dường như cũng có chút quá sớm.

"Ừ! Tàn Nguyệt, ngươi cũng đã biết, nếu môn chủ biết ngươi nghĩ như vậy, hắn nhất định sẽ rất cao hứng."

498. Chương 499: Gặp Lại Thái Tử 3

Trong thiên lao, kỳ thật cũng không nhìn ra được ngày, nơi này âm u ẩm ướt, còn một mùi nấm mốc khó ngửi.

Từ bước đầu tiên rảo bước đến, Tàn Nguyệt không nhịn được co rúm lại, cảm giác rất âm lãnh. . .

"A. . . . . Ô ô. . . . . ."

Thanh âm khóc truyền đến, như là đứa bé. Tàn Nguyệt căng thẳng trong lòng, nhanh đi vài bước, chỉ thấy thái tử ôm một đứa nhỏ, tiếng khóc là từ miệng đứa nhỏ truyền tới . . .

"Ngoan, Cường Nhi, không khóc. . . . . ."

Động tác hắn ôm ấp, rất là thuần thục, Hạo Nguyệt một bên vô tình ngồi dưới đất, hai mắt tan rã, đối với tất cả bên ngoài đều hoàn toàn không biết gì cả.

"Ngoan, đừng khóc. . . . . ."

Đứa nhỏ, tựa hồ rất thống khổ, không nhìn được sắc mặt của hắn, nhưng chỉ nghe được thanh âm, Tàn Nguyệt đã cảm thấy đau lòng. . . . . .

Đó là đứa nhỏ của thái tử sao?

Hắn còn rất nhỏ, cũng chỉ mới mấy tháng?

Nhưng hiển nhiên, hắn lại bị rất nhiều khổ sở, rất nhiều đau đớn!

Đứa nhỏ là vô tội ? Không đúng sao?

Nay, nàng cũng có thai, có thai lần nữa.

Nếu như đứa nhỏ của mình như vậy, trong lòng nàng, nhất định rất đau rất đau. . . .

Mắt đẹp dạo qua một vòng, nhìn thấy Ngũ hoàng tử cách đó không xa, bọn họ không cùng trong một lao.

Thái tử cùng Hạo Nguyệt một chỗ, sau đó là Lâm quý phi, bên kia mới là Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử chỉ lạnh lùng nhìn, nhìn xem bộ dạng đau lòng của thái tử, khóe miệng tràn ra một tia cười lạnh.

"Ngươi. . . . . Sao ngươi lại tới đây. . . . . ."

Chẳng biết lúc nào, Lâm quý phi đột nhiên thấy được Tàn Nguyệt, quần áo trên người nàng hơi hơi nhăn lại, tóc, vẫn là hình thức ngày hôm qua, không hề tán loạn, người vẫn thực hợp quy tắc.

"Lâm quý phi, ta chỉ sang đây xem xem, không được sao?"

Tàn Nguyệt nhẹ cười, hai mắt nhìn về phía thái tử, chỉ thấy bóng lưng của hắn cứng đờ, nhưng không xoay người lại. . . . . .

"Ô ô. . . . . ."

Đứa nhỏ vẫn đang khóc, trong phòng giam lẳng lặng, quái dị nói không nên lời.

"Thái tử, hắn có khỏe không?"

Tàn Nguyệt run rẩy, muốn tiến lên, nhìn hài tử kia, nhưng lại không dám, lại không dám bảo thái tử xoay người lại. . . .

499. Chương 500: Gặp Lại Thái Tử 4

Nghiệp chướng, nghiệp chướng, đó là tội của nàng!

"Tàn Nguyệt? Ngươi đến làm cái gì? Vui sướng khi người gặp họa sao? Chúng ta đều như vậy, ngươi nên hài lòng chứ? Đừng mèo khóc chuột giả từ b, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi, không cần ngươi giả mù sa mưa như vậy. . ."

Hạo Nguyệt bỗng nhiên chạy tới, điên cuồng vươn tay, giương nanh múa vuốt muốn bắt lấy Tàn Nguyệt, hận không thể ra sức đánh Tàn Nguyệt.

"Thái tử, thực xin lỗi. . . . . ."

Đối với đứa bé này, nàng thật sự rất xin lỗi, hai mắt chậm rãi chuyển, Tàn Nguyệt đi đến tận cùng bên trong, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ngũ hoàng tử, nhưng một câu cũng không có nói ra.

"Tàn Nguyệt, ta vẫn câu nói kia, ngày đó, không phải là ta mật báo, không phải ta nói ngươi đang ở quý phủ của ta. . ."

Ngũ hoàng tử đứng lên, hai mắt si ngốc nhìn Tàn Nguyệt, thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết nên nói như thế nào mới tốt.

"Chuyện kia đã không quan trọng, không phải sao? Hiện tại ta rất tốt, hiện tại ta trải qua rất tốt. . . ."

Tàn Nguyệt chua xót cười, cười Ngũ hoàng tử, tâm có chút đau :

"Mật báo là. . . . . ."

Nên nói ra, có thể nói ra sao? Nha đầu như tỷ muội của Tàn Nguyệt, nhưng cũng là nữ nhân bán đứng nàng, hắn sao có thể tàn nhẫn nói cho Tàn Nguyệt như vậy.

"Quên đi, cũng không quan trọng. . ."

Thở dài, Tàn Nguyệt không muốn truy cứu chuyện trước kia nữa, nhưng. . . . .

"Ha ha, không quan trọng sao? Tàn Nguyệt, ngươi không muốn biết, lúc trước phản đồ bên cạnh ngươi là ai chăng? Tiểu Mạt, Tiểu Mạt của ngươi phản bội ngươi, cảm giác thế nào? Thực đau lòng? Nha đầu của ngươi, hai nha đầu thân mật nhất của ngươi, đều phản bội ngươi. . . ."

Lâm quý phi đứng lên, tự biết, bây giờ sống sót đã là hy vọng xa vời, nàng không có gì phải sợ, hảo hảo đả kích này nữ nhân hủy cả đời tâm huyết của nàng mới là thật.

"Tiểu Mạt?"

Sẽ không, thế nào lại là Tiểu Mạt?

Quay đầu nhìn về phía Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử bất đắc dĩ gục đầu xuống, mà thái tử cũng ngẩn ra, nhưng cũng không phản bác.

"Ha ha, Tiểu Mạt, thậm chí ngay cả Tiểu Mạt cũng phản bội ta. . . . . ."

Cười khổ vài tiếng, thân mình Tàn Nguyệt lảo đảo, thiếu chút nữa liền té trên đất. . . .

500. Chương 501: Gặp Lại Thái Tử 5

"Tàn Nguyệt, ngươi không sao chứ? Cũng sắp làm mẹ rồi, sao còn không cẩn thận như vậy?"

Chanh Sát chạy nhanh đỡ lấy Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt lắc đầu, vừa rồi nàng chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, có thể là thương tâm quá!

"Cái gì? Cái gì làm mẹ? Ngươi không phải. . . . . ."

Lâm quý phi lui về phía sau vài bước, thuốc kia là nàng tự mình phân phó, tận mắt nhìn nàng uống, uống thì không thể sinh dục, làm sao có thể. . . . . .

"Ha ha, chính là ngươi xú nữ nhân này cho Tàn Nguyệt uống thuốc! Ta đã sớm muốn tìm ngươi tính sổ . . . . . ."

Nghe Lâm quý phi vừa nói như thế, Chanh Sát hỏa lớn nhào đến Lâm quý phi, nếu không phải Tàn Nguyệt vẫn luôn kéo tay nàng, nàng nhất định sẽ hung hăng giáo huấn nữ nhân này .

"Ngũ hoàng tử, ta hôm nay, là vì hài tử kia. Hắn là cháu của ngươi, hắn còn nhỏ như vậy, đứa nhỏ là vô tội, ta nghĩ. . . Có thể hay không. . ."

Không để ý tới Lâm quý phi kiêu ngạo, Tàn Nguyệt lặng yên nhìn chăm chú vào Ngũ hoàng tử, thản nhiên nói ra ý đồ của mình.

"Ngươi vì hắn mà đến. . . . . ."

Quay đầu nhìn thái tử thân mình cứng ngắc một cái, Ngũ hoàng tử cười lạnh nói.

"Phải!"

"Ha ha, tốt, tốt lắm! Tàn Nguyệt, ngươi mềm lòng sao? Đừng quên, hài tử kia của ngươi, là hắn đánh ngươi mất. . . ."

Tàn Nguyệt mặt nhăn mày nhíu, nghĩ đến hài tử kia, trong lòng vẫn đau như mũi dùi đâm. Nhưng đứa nhỏ và người lớn, vốn là bất đồng, ân oán giữa đại nhân, làm sao có thể để đứa nhỏ đến gánh vác?

"Ta biết, nhưng đứa nhỏ là vô tội . . . . . ."

Mắt tối sầm lại, chỉ sợ là Ngũ hoàng tử sẽ không cho nàng thuốc giải, Tàn Nguyệt thở dài.

"Đúng vậy, đứa nhỏ vô tội , bây giờ ngươi mang thai, đương nhiên liền vô tội. Mà khi ngươi không có thai, Thái y nói ngươi không thể sinh dục, làm sao ngươi nói đứa nhỏ vô tội?"

Ngũ hoàng tử lạnh lùng cười, Tàn Nguyệt cúi đầu, thở dài:

"Xem như ta cầu xin ngươi, Ngũ hoàng tử, có thể chứ?"

Lâm quý phi khiếp sợ nhìn Tàn Nguyệt, ngay cả Hạo Nguyệt, cũng là vẻ mặt khiếp sợ.

501. Chương 502: Gặp Lại Thái Tử 6

Theo lý mà nói, từ giờ, Tàn Nguyệt không cần thiết đóng kịch, nhưng ánh mắt của nàng chân thành, tuyệt không như là. . . . . .

Đang diễn trò !

Thái tử, rốt cục nhịn không được quay đầu, nhìn dung nhan ngày nhớ đêm mong này, nhìn trên đầu nàng, chưa bỏ băng gạc, ánh mắt của hắn ẩm ướt , dịu dàng nhìn Tàn Nguyệt.

Ngay cả đứa nhỏ trong ngực của hắn, lúc này cũng lặng yên nằm, mở to mắt to đen lúng liếng, không khóc nữa. . . .

"Ngươi. . . . . Thuốc kia, khó giải. . . . . ."

Ngũ hoàng tử thở dài, qua góc tường một bên ngồi xuống, rũ mắt xuống, lặng yên ngồi. . . .

Vẫn không hiểu được, hắn đối với nàng vốn không có hứng thú gì, hai người gặp mặt, tất cả cùng xuất hiện, cũng là vì ích lợi, vì lợi ích chung mà thôi.

Nhưng bóng dáng của nàng, vì sao đã từ từ chiếm cứ tâm trí của hắn, thật lâu khó có thể bỏ đi?

Vì sao?

Hắn luôn luôn nghĩ, nhưng vẫn không hiểu được.Cho tới bây giờ, tâm, rộng mở trong sáng ——

Có lẽ, cũng là bởi vì lạnh nhạt của nàng, trí tuệ của nàng, thiện lương của nàng, rộng lượng của nàng, của nàng. . . .

Địch Mân, ngươi quả nhiên nhặt được bảo bối, nhưng vì cái gì chuyện tốt đều là của ngươi, ta sao không có gì cả?

"Không có sao?"

Tâm, đau xót, đây là chút đau lòng vì hắn, cả người cũng đều yên tĩnh rất nhiều.

"Tàn Nguyệt, ngươi cũng không cần thương tâm, kia bất quá là đứa nhỏ của hai người bọn họ, bọn họ đủ xấu xa, không quan hệ tới ngươi.. . ."

Vốn muốn mắng một chút, nhưng nhìn Tàn Nguyệt thật sự thương tâm, Chanh Sát mới nói ôn hòa chút, bất quá địch ý trong mắt lại không hề giảm. . . .

"Chanh, ngươi không nói ta thiếu chút nữa đã quên, đúng vậy, y thuật của ngươi cũng rất cao, ngươi xem giúp hắn được không?"

Tàn Nguyệt nâng lên đôi mắt đẹp, trong mắt sáng lóe lên, Chanh Sát trắng bệch, ngón tay chỉ cái mũi của mình:

"Ngươi nói cái gì? Ta. . . . . ."

"Đúng vậy. Ta tin tưởng y thuật ngươi. . . ."

Tàn Nguyệt chớp mắt mấy cái, có cái gì không đúng sao? Bất quá là mời nàng cứu người thôi.

"Nhưng. . . . Ta. . . ."

Chanh Sát chỉ hướng thái tử, lẩm bẩm nói:

"Ngươi bảo ta cứu hắn?"

Hừ, nàng đường đường là Chanh phó sứ của Mặc Sát môn, khi nào thì biến thành cứu tù phạm trong lao ?

502. Chương 503: Gặp Lại Thái Tử 7

"Chanh, đã làm phiền ngươi, cám ơn . . . . . ."

Tàn Nguyệt thản nhiên cười, Chanh Sát gục đầu xuống, vội vàng xua tay:

"Không được, không được. . . . . ."

"Làm ơn đi, ô ô, xem như ta cầu xin ngươi được không?"

Như thế nào cũng không khuyên được Chanh Sát, Tàn Nguyệt ra đòn sát thủ, nước mắt lưng tròng đáng thương nhìn nàng.

"Được rồi được rồi, ta phục ngươi. Hi!"

Thở dài, Chanh Sát đi đến trước cửa lao thái tử, giọng điệu không vui gọi:

"Đưa ta!"

"Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi ? Hừ, Liễu Tàn Nguyệt, Cường Nhi cũng bị ngươi làm hại thảm như vậy, ngươi còn muốn làm cái gì?"

Liễu Hạo Nguyệt đứng lên, khẩu khí thậm chí không vui trừng mắt Tàn Nguyệt.

"Tàn Nguyệt, ngươi cũng thấy đấy, không phải ta không xem, là Mẫu Dạ Xoa này không cho ta xem. . ."

Chanh Sát cười ha ha, nàng vốn là không muốn xem, vừa vặn có thể tránh được.

"Chanh, tính nàng như vậy, Hạo Nguyệt không phải ý này. Thái tử, ngươi tin ta không? Ta thật xin lỗi, ta chỉ muốn. . . ."

Thái tử xoay đầu lại, mang chua xót nhàn nhạt trên mặt:

"Tàn Nguyệt, ta tin ngươi."

Vừa nói, vừa đi đến bên cửa lao, đưa đứa bé ra ——

Nàng đối với mình, cuối cùng vô ý, cho tới bây giờ đều không có ý, bằng không, sẽ không thản nhiên với đứa nhỏ của hắn và nữ nhân khác như vậy.

Tàn Nguyệt vội vàng tiến lên, vươn tay tiếp nhận đứa nhỏ, Chanh Sát xem thường, vươn tay không quá dịu dàng bắt lấy đứa nhỏ, hỏa lớn trừng mắt Hạo Nguyệt. . . .

"Thái tử, sao ngươi có thể đem con của chúng ta cho nàng? Ngươi cũng biết, Cường nhi bị nàng làm hại. . . ."

Hạo Nguyệt hai mắt đẫm lệ, đến bây giờ, tướng công của nàng, còn chưa buông Tàn Nguyệt sao?

Tàn Nguyệt sắp hại chết bọn họ, sắp hại chết !

"Đủ rồi, ngươi câm miệng cho ta. . . . . ."

Thái tử nhíu mày rậm, lớn tiếng giáo huấn.

Tàn Nguyệt thở dài, vì sao đã đến bây giờ, Hạo Nguyệt vẫn thích ăn dấm chua bậy ?

Cho tới giờ nàng không hề yêu thái tử, cho tới bây giờ không hề yêu hắn.

Nhưng Hạo Nguyệt không tin, cho tới bây giờ cũng không tin.

503. Chương 504: Gặp Lại Thái Tử 8

Cúi đầu nhìn về phía đứa nhỏ trong lòng, mắt của nó rất lớn, trên mặt cũng không có bao nhiêu thịt, gầy teo.

Lần đầu tiên ôm hắn, nhưng hắn không khóc, chỉ là chớp đôi mắt to, tò mò nhìn Tàn Nguyệt, miệng a a, không phải thống khổ nức nở, dường như đang nói gì đó với Tàn Nguyệt.

"Cường nhi, ngươi tên là Cường nhi sao? Ánh mắt của ngươi thật đẹp, ánh mắt giống với mẹ ngươi. . . ."

Đúng vậy, đã từng, đôi mắt này, cho nàng ấm áp duy nhất trong tướng phủ.

"A. . . . . ."

"Ngoan rồi, cho dì Chanh của ngươi xem cho ngươi, nàng nhất định sẽ chữa khỏi ngươi, Cường nhi. . . ."

Nếu, hài tử kia của mình còn ở đó, so với hắn còn lớn hơn.

Nhưng con của nàng mất, đứa nhỏ của Hạo Nguyệt cũng thành cái dạng này, trong lòng của nàng hối hận quá, cũng đau lòng quá.

"Tàn Nguyệt, tình trạng của hắn. . . . . ."

Chanh Sát bỗng nhiên mở mắt ra, trên mặt mang một tia khó xử.

"Thế nào?"

"Thế nào?"

Thái tử, Hạo Nguyệt, Tàn Nguyệt cùng nhau hỏi lên, Chanh Sát trợn mắt một cái, buông tay ra thở dài:

"Ta có thể giảm bớt thống khổ của hắn khi phát tác, nhưng muốn hoàn toàn trị tận gốc, không chỉ cần phải có thời gian, còn. . . ."

Trong mắt, mang theo sầu lo nhàn nhạt, nếu đứa bé này không phải thái tử và Hạo Nguyệt, hắn cũng thực đáng yêu .

"Còn cái gì? Chanh?"

"Có thể chữa khỏi, nhưng thuốc dẫn khó được !"

Chanh Sát thở dài, nhìn vẻ mặt lo lắng của thái tử và Hạo Nguyệt, phía sau, bọn họ chính là cha mẹ bình thường, cảm giác cũng không phải quá mức đáng ghét.

"Thuốc dẫn gì? Trong cung không phải là cái gì đều có sao?"

Tay ôm đứa nhỏ hơi run run, giống như đứa bé này không phải bọn họ, mà là của nàng. . . .

"Hai thuốc dẫn, thiếu một thứ cũng không được. Thứ nhất, là bảy cánh hoa sen trên núi băng Hi Ma. Này, phải xem vận khí, chỉ sợ trong cung cũng không có thuốc này. Hơn nữa yêu cầu là trong vòng một tháng, thời gian dài, dược hiệu sẽ yếu bớt, cũng không có dược hiệu nên có. . . ."

Nhìn mặt thái tử, Chanh Sát tiếp tục nói:

"Thuốc dẫn thứ hai, tuy rằng không khó, nhưng cần nghị lực thật lớn, đó là máu ở tim của cha mẹ.. ."

504. Chương 505: Gặp Lại Thái Tử 9

Máu đầu quả tim?

Mấy người đều sửng sốt, Chanh Sát tiếp tục nói:

"Máu đầu quả tim, tuy rằng sẽ không cần mạng người, nhưng nguy hiểm rất lớn, hơn nữa thời điểm ngân châm đâm vào, đau triệt nội tâm, đối với người cũng là khảo nghiệm rất lớn. . ."

Hai mắt liếc Hạo Nguyệt, Chanh Sát cười lạnh nói:

"Hai vị, chắc là chịu không nổi khổ này? Cho nên, xem như hết thuốc chữa!"

"Ta. . . . . ."

Thái tử gục đầu xuống, máu đầu quả tim là thuốc dẫn, này hắn cũng đã được nghe nói, hắn không sợ đau, nhưng. . .

Thuốc dẫn thứ nhất này, nếu như là bình thường, hắn chắc chắn không ngại vạn dặm tìm thuốc đến, nay ra nhà giam này cũng khó khăn, làm sao có thể đi ra ngoài tìm đến thuốc dẫn?

"Chanh Sát, hoa sen kia, rất khó tìm sao?"

Tàn Nguyệt nhăn mặt nhíu mày, hay là nói cho Địch Mân, bảo Địch Mân phái người đi xem một chút!

"Hoa sen cần phải có duyên, là chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Hoa sen cũng có linh tính. . ."

Thái tử gục đầu xuống, Tàn Nguyệt thở dài:

"Đứa nhỏ kia. . ."

"Ta giúp hắn châm, trong vòng một tháng sẽ không tái phát. . . ."

Tuy ngoài miệng Chanh Sát không buông tha người, kỳ thật tâm cũng không cứng như vậy, thấy điều kiện trong lao thật sự không tốt, nhưng mang theo đứa bé này đi cũng không được, Hạo Nguyệt chắc là không đồng ý.

Đến cuối cùng, Tàn Nguyệt bảo trong lao chuẩn bị thêm mấy tấm mền, buổi tối đêm lạnh, đông lạnh bọn họ ốm rồi sẽ không xong.

Thời điểm ra khỏi Thiên Lao, ban ngày sớm đi qua, thế sự vô thường, không nghĩ tới vào trong lao, Lâm quý phi vẫn không chịu cúi đầu, không biết nếu để cho Hàn phi nương nương nhìn thấy, trong lòng sẽ là cảm tưởng gì?

Khi trở lại trong phủ, Địch Mân chưa trở về. Tàn Nguyệt sâu kín than.

Địch Mân, ngươi đúng là vẫn muốn. . . .

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Vừa mới tiến vào, một bóng người liền hạ xuống, Tàn Nguyệt hoảng sợ, quay đầu mới biết được dĩ nhiên là Hiên Vương.

"Hiên Vương gia, đã lâu không gặp. . . . . ."

Tàn Nguyệt nhẹ cười, nụ cười kia thân thiết và mơ hồ.

"Tàn Nguyệt, có lẽ về sau ta nên gọi ngươi là Tam tẩu . . . . . ."

Ánh mắt Hiên Vương tối sầm lại, lần đó hắn không bảo vệ tốt Tàn Nguyệt, để cho Tàn Nguyệt chịu khổ.

505. Chương 506: Lòng Nghi Ngờ 1

"Ta cũng thật không ngờ, Địch Mân dĩ lại là hoàng tử. . . ."

Trên mặt Tàn Nguyệt, mang theo chua xót nhàn nhạt. Hoàng tử, có thể là phải kế thừa đại thống, mà Địch Mân, nếu thành hoàng thượng, làm sao có thể chỉ có một nữ nhân là nàng?

"Ha ha, thực châm chọc, có phải hay không? Mấy ngày hôm trước, Địch Mân còn tìm ta, nói muốn giúp ta làm hoàng thượng. . . . . ."

Hiên Vương tự giễu, cho tới bây giờ hắn không hề nghĩ tới phải làm hoàng thượng, tính cách của hắn cũng không thích hợp.

Lúc ấy đồng ý, cũng là không có cách nào, nay tốt rồi, Địch Mân là Tam ca, hắn vẫn có thể làm của Vương gia nhàn tản của hắn.

"Hiên Vương, thực xin lỗi, ta và Địch Mân cũng không biết. Ta cũng là sau ngày hôm đó, mới biết được chuyện này. . . ."

Tàn Nguyệt thở dài, trong thanh âm mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ:

"Nếu có thể lựa chọn, ta nghĩ Địch Mân cũng không muốn thân phận như vậy. . ."

"Đúng vậy, hắn chỉ muốn cùng ngươi, tìm một chỗ ẩn cư? Bất quá, hắn là Tam hoàng tử, hắn có trách nhiệm của hắn!"

Kỳ thật, hắn đã đi tìm Địch Mân rồi, chỉ là không có một mình nói với Tàn Nguyệt mà thôi.

"Hiên Vương, ngươi không sao chứ?"

Vốn, hắn sẽ làm hoàng thượng, có hi vọng, lại đột nhiên mất đi, cảm giác kia, tất nhiên cũng không chịu nổi. . .

"Ta. . . . Tốt lắm, không có việc gì! Tàn Nguyệt, ta chỉ muốn. . . Ta có thể ôm ngươi một cái không?"

Đã từng, hắn nghĩ tới, Địch Mân đi rồi, hắn muốn chăm sóc Tàn Nguyệt cả đời, một đời một thế, không sợ không có danh phận, chỉ là lặng yên chăm sóc nàng cũng tốt.

Nhưng hắn không có nhiều quyền lợi, thậm chí ngay cả bảo hộ nàng cũng làm không được.

Địch Mân đã trở lại, Tàn Nguyệt cũng theo trở lại, về sau, hắn vẫn là Vương gia, mà Tàn Nguyệt, cũng là hoàng tẩu của hắn, hoàng tẩu . . . .

"Này. . . . ."

Tàn Nguyệt có chút do dự, cánh tay dài của Hiên vương duỗi ra, Tàn Nguyệt liền ngã vào trong ngực hắn. Hiên Vương nhắm mắt lại, tham lam hít lấy mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể kia, trong lòng lại càng thêm chua xót ——

Tàn Nguyệt, về sau, ta thật sự không thể hy vọng xa vời cái gì. . .

"Hiên Vương. . . . ."

506. Chương 507: Lòng Nghi Ngờ 2

Muốn đẩy ra, nhưng hiện tại Hiên Vương rất đau xót, cũng rất bất lực, Tàn Nguyệt vươn tay, nhưng thế nào cũng không nhẫn tâm đẩy hắn ra. . .

Tay, nắm chặt!

Vội vội vàng vàng trở về, trong viện vừa xong, không nghĩ tới liền nhìn thấy hai bóng người ôm chặt nhau trong viên ——

Một người là Hiên Vương, đệ đệ của hắn. . . . . .

Một người là Tàn Nguyệt, nương tử của hắn. . . . . .

Tàn Nguyệt, Hiên Vương, chẳng lẽ giữa các ngươi, cũng có cái gì sao?

Nghĩ đến lời đồn đãi trước kia, trong lòng Địch Mân đau vô cùng ——

Tàn Nguyệt, hắn không tin Tàn Nguyệt biết làm chuyện như vậy!

Hắn chỉ thiếu chút nữa tin, đây chỉ là lời đồn đãi, là lời hại ác ý!

Nhưng bây giờ thì sao? Tận mắt nhìn thấy bọn họ ôm nhau, đây phải nói như thế nào? Giải thích như thế nào?

"Hiên Vương, ngươi không sao chứ?"

Sau một lúc lâu, thấy Hiên Vương còn chưa muốn buông tay, trong lòng Tàn Nguyệt có chút bất an, nàng nhịn không được đẩy Hiên Vương.

Hiên Vương không buông tay ra, bên môi lộ ý cười chua xót:

"Ta không sao. . . . . ."

Môi, đột nhiên hạ xuống, ở trên trán Tàn Nguyệt ấn xuống một cái hôn, hắn xoay người, nhẹ giọng nói:

"Tàn Nguyệt, cám ơn ngươi, ta đi . . . . . ."

Cám ơn nàng? Tại sao muốn cám ơn nàng?

Thật đúng là khó hiểu!

Tàn Nguyệt lắc lắc đầu, cẩn thận đi về phía phòng.

Thấy Tàn Nguyệt trở về phòng, tay Địch Mân vẫn siết thật chặt như cũ, muốn đi vào để hỏi rõ ràng, nhưng mới đi một bước, Địch Mân oán hận dậm chân, xoay người hướng thư phòng đi đến.

Trăng lạnh như nước, Tàn Nguyệt úp sấp trước bàn, trên bàn còn có vài món ăn, nhưng đã sớm lạnh, Địch Mân vẫn chưa trở về.

Muốn kêu nha đầu ra ngoài hỏi một chút, nhưng mở miệng, Tàn Nguyệt mới nhớ rõ, trong viện của nàng, thời điểm có Địch Mân, vẫn luôn không có nha đầu.

Phủ thêm áo khoác, Tàn Nguyệt đứng dậy, quên đi, tự mình đi ra ngoài nhìn xem, cũng không biết khi nào Địch Mân mới trở về.

Trong viện, mùi hoa nhàn nhạt, ánh trăng sáng tỏ đổ xuống dưới, giống như tấm lụa màu trắng bạc khoác lên người, tất cả đều là mỹ lệ nói không nên lời.

Địch Mân vừa trở về, liền nhìn thấy bóng dáng lạnh nhạt dưới ánh trăng kia, ánh mắt hắn tối sầm lại, không vui nói:

"Nguyệt Nhi, sao ngươi còn chưa ngủ?"

507. Chương 508: Lòng Nghi Ngờ 3

"Mân, ngươi đã trở lại? Ta vừa muốn ra ngoài tìm ngươi, bất quá bị những đoá hoa này mê hoặc. . . ."

Tàn Nguyệt vui vẻ cười, cao hứng chạy hướng Địch Mân.

"Ngươi, cẩn thận một chút. . . . . ."

Trong viện tối như vậy, nàng cũng dám chạy như vậy, nữ nhân này thật đúng là ——

Không có một chút tự giác thân là phụ nữ có thai.

"Ha ha, có ngươi ở đây, ta lo lắng cái gì? Hơn nữa, đứa nhỏ còn nhỏ mà?"

Tàn Nguyệt ngượng ngùng cười, thuận tiện tựa vào trong lòng Địch Mân, trên người của hắn thật lạnh, bên ngoài thật lạnh .

"Mân, ngươi ăn cơm chưa? Ta còn giữ lại thức ăn khuya cho ngươi?"

Tàn Nguyệt vui vẻ kéo tay Địch Mân, thanh âm vui giống như chuông bạc.

"Ăn!"

"Nhưng ta đói bụng. Mân, cùng ta ăn chút được không. . . ."

Làm nũng kéo cánh tay Địch Mân, Tàn Nguyệt vẻ mặt bướng bỉnh.

"Ngươi . . . . . ."

Tàn Nguyệt cười khanh khách, hai người tới trước bàn, một người bưng hai dĩa đồ ăn đến phòng bếp nhỏ trong viện, Tàn Nguyệt thuần thục hâm nóng lên.

"Ngươi thật ra học được không ít!"

Nhìn thao tác thuần thục của Tàn Nguyệt, Địch Mân nhẹ cười nói.

"Ha ha, vốn dĩ ta cũng không biết, bất quá ngươi có việc, ta ở đâu cũng không có việc gì làm, đi theo Tần tỷ học chút, về sau ngươi đói bụng, ta có thể . . . ."

Tàn Nguyệt kiêu ngạo cười, Địch Mân ôm Tàn Nguyệt, không tha nói :

"Nhưng ta không bỏ được. Nguyệt Nhi, đừng làm bản thân mệt, được không?"

Tàn Nguyệt vội vàng gật đầu, cái thìa trong tay cũng không nhàn rỗi:

"Biết, có chút chuyện, ta không mệt. . . . . ."

Bốn món ăn, rất nhanh liền nóng lên, bưng trở về phòng, hai người ngọt ngào ăn.

"Nguyệt Nhi, hôm nay ở trong lao, tất cả có tốt không?"

Chuyện buổi tối nhìn thấy, Địch Mân vốn định quên, nhưng một màn kia cố tình xoay quanh trong đầu hắn, thật lâu không quên được.

508. Chương 509: Lòng Nghi Ngờ 4

"Hi, cũng được. Bất quá, Ngũ hoàng tử không có thuốc giải, ta bảo Chanh Sát xem giúp đứa nhỏ, Chanh Sát nói cần hai thuốc dẫn, một là bảy cánh hoa sen, không dễ tìm; một cái khác chính là máu ở đầu quả tim thái tử và Hạo Nguyệt. Mân, Cường nhi cũng là cháu của chúng ta, cũng không thể. . . ."

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nàng không biết Địch Mân có thể quyết định giúp hài tử kia hay không.

"Xem thái tử quyết định rồi nói sau. Bảy cánh hoa sen, không phải dễ tìm như vậy . . ."

Địch Mân để đũa xuống, trong mắt lóe bất an nhàn nhạt:

"Nguyệt Nhi, ngươi đối với hài tử kia, rất quan tâm . . . . . ."

"Đúng vậy, rất quan tâm. Mân, ngươi không biết, chuyện sai lầm lớn nhất ta làm trong cuộc đời này, chính là đứa bé này. Ngươi không biết, hôm nay ta vừa vào lao, nghe được tiếng khóc đứa nhỏ, tâm cũng đau đớn theo.. . Mân, ngươi nói ta có phải rất xấu không, ngay cả đứa nhỏ cũng không buông tha. . . . . ."

Mắt Tàn Nguyệt ẩm ướt, Địch Mân cuống quít cười nói:

"Ngươi cũng không phải cố ý. Nói sau, lúc ấy cho dù là ngươi không ra tay, Ngũ hoàng tử cũng sẽ tìm người khác . . . ."

"Mặc dù đúng là vậy, nhưng. . . . Hài tử kia, vẫn là ta làm hại. . ."

Tàn Nguyệt thở dài, nhìn chén cơm, chợt không cảm nhận được mùi vị.

"Đúng rồi, Mân, về sau không có việc gì, ngươi ở cùng Hiên Vương nhiều chút đi!"

Thanh âm đột nhiên tới, khiến thân mình Địch Mân cứng đờ, hắn ngẩng đầu, trong lòng khẩn trương lợi hại:

"Làm sao vậy?"

Tàn Nguyệt đứng lên, mắt nhìn bên ngoài không có người, mới thở dài nói:

"Xế chiều hôm nay hắn đã tới, nhưng hẳn là không có đi cửa chính, ta thấy hắn rất mất mát. Hình như là trước kia ngươi nói muốn hắn làm hoàng thượng phải không? Nay ngươi đột nhiên cũng thành hoàng tử, trong lòng hắn. . . Kỳ thật, ta cũng không biết, cảm giác hắn có chút thương cảm, hắn còn đột nhiên ôm lấy ta, bất quá chỉ là một chút . . . ."

Thấy Địch Mân nhìn chằm chằm vào mình, Tàn Nguyệt không khỏi cảm thấy mình hơi nhiều miệng, Hiên Vương mặc dù là bạn tốt của Địch Mân, hiện tại cũng là huynh đệ của hắn, nhưng. . .

Dù sao cũng là nam nhân, ngươi xem ánh mắt Địch Mân, có một chút khủng bố . . . .

"Hắn ôm ngươi?"

Hai mắt Địch Mân bốc hỏa, nữ nhân này, nàng lại dám nói với hắn!

Bất quá như vậy cũng tốt, hắn vốn rất để ý chuyện này. Nay Tàn Nguyệt chủ động nói với hắn, chứng minh giữa bọn họ, căn bản cũng không có cái gì.

509. Chương 510: Nguyệt Bị Ăn

"Mân, có lẽ trong lòng hắn mất mát, mà ta hiện tại coi như là hoàng tẩu của hắn. . . Mân, ngươi sẽ không vì cái này ghen chứ?"

Biết, hắn sẽ ghen, cũng sẽ để ý!

"Nguyệt Nhi, ngươi là của ta, về sau ai cũng không thể ôm ngươi, biết không?"

Một phen kéo Tàn Nguyệt qua, Tàn Nguyệt ngã ngồi trong lòng Địch Mân, Địch Mân cúi đầu, hai mắt đỏ bừng nhìn Tàn Nguyệt, nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo nói.

"Trán, ta. . . . . ."

Trên mặt đỏ bừng bừng, Địch Mân gục đầu xuống, đều nuốt vào những lời chưa nói ra miệng kia ——

Hắn biết, Nguyệt Nhi của hắn, sẽ không biết phản bội hắn, sẽ không lừa gạt hắn, hắn vẫn biết!

Đáng giận là, hắn lại vì thế buồn bực suốt một buổi tối. . . .

Đêm đang dài, Tàn Nguyệt mơ mơ màng màng không biết như thế nào đến trên giường, trên người nhiều chỗ lạnh, thần trí của nàng thanh tỉnh, nàng chậm rãi mở mắt ra, nhìn cặp con ngươi tràn ngập tình dục của Địch Mân. . . . .

"Mân, không thể. . . . . ."

Bắt lấy bàn tay to nghịch ngợm kia, Tàn Nguyệt kích động ngăn cản nói.

"Nguyệt Nhi. . . . . ."

Thanh âm khàn khàn, thân thể căng thẳng, hắn lúc này, muốn ngừng mà không được!

"Đứa nhỏ. . . . . ."

Bên tai, còn có thể nhớ rõ lời nói của lão đại phu…, quá mức để ý đứa bé này, nàng không muốn có một chút phiêu lưu. . . .

"Hư. . . . Nguyệt Nhi, ta sẽ cẩn thận một chút. . . . Tin ta. . . ."

Đôi mắt đẹp, yên tâm nhắm lại, mặt đỏ như lửa, nàng tin tưởng hắn, bất luận khi nào, nàng biết ——

Mặc dù hy sinh chính mình, hắn đều sẽ đem hết toàn lực bảo hộ nàng;

Kỳ thật, nàng cũng giống vậy ——

Thà rằng chết đi chính là mình, nàng cũng sẽ không khiến hắn bị thương!

Bóng đêm kiều diễm, tiếng kêu rất nhỏ, xen lẫn cùng tiếng kêu vang của côn trùng bên ngoài, đoá hoa thẹn thùng xoay qua, ánh trắng tò mò bắt tại đầu cành, nhảy đến bên cửa sổ, muốn thưởng thức, ngọt ngào trong phòng. . .

Mặt trời treo lên cao cao, người trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Ngoài cửa, hai nha đầu khẩn trương đứng, chờ chủ nhân trong phòng triệu hồi.

Chăn phủ gấm màu trắng nhạt, ấm áp mang theo hương vị của nhà, lông mi thật dài của nữ tử nhẹ rung rung. . . . . .

Tàn Nguyệt đỏ mặt

Chớp chớp, nữ tử rốt cục mở mắt ra, trên giường thật lớn, đã không có bóng dáng quen thuộc kia –

Nàng lại ngủ quên, lại không thấy được hắn rời giường!

Trên người quá đau nhức, mệt mỏi quá! Cả người cũng không còn bao nhiêu khí lực!

Nữ tử không vui nhăn mặt nhíu mày, vừa mới đứng dậy, hai nha đầu liền chạy vào:

"Thiếu phu nhân, ngài tỉnh? Thiếu gia nói, người ăn chén cháo trước, sau đó tắm một cái, trên người liền thư thái. . . ."

Oanh. . . . . .

Gương mặt vốn hơi tái nhợt, bỗng nhiên biến thành màu đỏ mê người, cả người nữ tử đều lui đến trong chăn, nhìn quần áo trên tay nha đầu nói:

"Buông quần áo, các ngươi ra ngoài trước. . . . . ."

Địch Mân, từ khi nào thì ngươi nhiều lời như vậy ?

Đây không phải nói cho những nha đầu này, tối hôm qua bọn họ làm cái gì sao?

Mà nàng, cũng thật sự là đủ dọa người, lại không chịu nổi ôn nhu của hắn, không để ý thân thể có thai cùng hắn. . .

Mặt đỏ giống như cà chua chín mọng, hai nha đầu che miệng cười, ánh mắt quét về phía chút ít đỏ thẩm trên cổ Tàn Nguyệt, trong thanh âm mang theo ám muội nói không nên lời:

"Thiếu phu nhân, tối hôm qua là thiếu gia không dịu dàng. . . . . ."

"Đi ra ngoài! Đều đi ra ngoài!"

Sắc mặt đỏ bừng, nha đầu kia cũng quá lớn mật? Cũng dám trêu đùa mình rõ ràng như vậy!

Nha đầu che miệng cười khẽ, biết Tàn Nguyệt cũng không phải thật tức giận, bất quá da mặt thiếu phu nhân thực mỏng, thế nhưng. . . . . .

"Ai, có phải ta rất không có cảm giác uy nghiêm hay không? ?"

Ăn cơm xong, Tàn Nguyệt nhàm chán nghĩ. Chanh Sát cũng không biết chạy đi nơi nào, nàng luôn luôn đều là chủ nhân tới vô ảnh đi vô tung.

Mà Tiểu Mạt. . . . . .

Nghĩ đến cái tên này, trong lòng Tàn Nguyệt vẫn rất đau!

Không biết vì sao, thời điểm Lam Nhi phản bội nàng, nàng khó chịu, nhưng không có thương tâm như vậy.

Mà Tiểu Mạt, nha đầu ở cùng mình lâu như vậy, nàng làm sao có thể phản bội mình?

Còn nhớ rõ, đứa nhỏ mất, nàng tự trách rơi nước mắt. . . .

Nàng bị bắt, nàng vì mình bị Lâm quý phi hung hăng giáo huấn một trận. . . . .

510. Chương 511: Tướng Phủ Bị Nắm

Khi rót thuốc, nàng gắt gao bắt lấy chén thuốc, không để ình uống vào. . .

Mà khi hòa thân, thân thể của nàng không khoẻ, nàng hầm thuốc cho nàng, một chén thuốc quái dị tám hương vị. . . .

Nàng thật sự sẽ phản bội mình sao?

Tiểu Mạt, ngươi thật là người của thái tử sao? Nhưng vì cái gì từ đầu đến cuối, ta đều không cảm giác được địch ý của ngươi đối với ta?

Mà Lam Nhi, hiện tại không biết thế nào rồi?

Hẳn là không có sao chứ? Tuy rằng sau khi nàng trở về còn chưa gặp qua nàng!

"Tàn Nguyệt. . . . . ."

Cùng với tiếng gọi từ ái, Địch lão phu nhân đi đến.

"Nương. . . . . ."

Tàn Nguyệt vội vàng đứng dậy, ân cần bắt lấy tay Địch lão phu nhân, mang nụ cười nhẹ trên mặt.

"Tàn Nguyệt, đang suy nghĩ gì? Mất hồn như thế?"

Địch lão phu nhân kéo Tàn Nguyệt ngồi xuống, từ ái nhìn Tàn Nguyệt, đưa tay đến bụng Tàn Nguyệt, nơi đó thường thường, còn chưa cảm giác được hơi thở của đứa nhỏ.

"Nương, không phải đại phu đã nói rồi sao? Mới một tháng, phải qua mấy tháng mới nhìn ra . . . ."

Tàn Nguyệt đỏ mặt, làm nũng nhìn Địch lão phu nhân.

"Ngươi . . . . . ."

Địch lão phu nhân lắc đầu, thở dài:

"Hiện tại rất tốt, mọi chuyện đều tốt. Tàn Nguyệt, ngươi cũng có thai, Mân Nhi cũng không có chuyện, nương chỉ hy vọng, có thể sớm ẵm cháu trai. . ."

"Nương, rất nhanh. . . ."

Đứa nhỏ đều ở trong bụng, cháu trai còn không ẵm mau sao?

Bất quá, cũng không biết có phải con trai hay không. Nàng không sao cả, nhưng Địch lão phu nhân bọn họ đều thích nam hài, Địch Mân hẳn là cũng thích nam hài?

"Cũng phải. Tàn Nguyệt, Người Tướng phủ bị bắt lại. . . ."

Tướng phủ?

Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy tim run rẩy, luôn cảm giác mình và Tướng phủ không có bao nhiêu cảm tình, nhưng liên lụy đến Tướng phủ, tâm Tàn Nguyệt vẫn hơi hơi rung động.

Huyết thống, đây là huyết thống sao?

"Là vì chuyện của Mân sao?"

Địch lão phu nhân gật gật đầu:

"Thân thể hoàng thượng khá hơn một chút, hắn muốn tra rõ hai chuyện, một là chuyện Hàn phi nương nương năm đó, một chuyện khác chính là Địch Mân bị đuổi giết, ở giữa, có thể liên lụy đến cha ngươi. . . ."

511. Chương 512: Thanh Âm Tới Từ Địa Ngục

Thở dài, nàng biết Địch Mân để ý Tàn Nguyệt, nhưng, chuyện này. . . . . .

Nàng cũng rất khó xử, kia dù sao cũng là cha Tàn Nguyệt . . . . . .

"Nương, hắn chỉ cho ta sinh mệnh. . . . . ."

Tàn Nguyệt thở dài một tiếng, nếu nàng xin cho Liễu tướng, Địch Mân nhất định sẽ lo lắng, mà khi Địch Mân bị bọn họ đuổi giết, ai xin cho Địch Mân?

"Ta cũng hi vọng, hoàng thượng có thể cho Mân một cái công đạo. . . ."

Một câu, cũng biểu lộ thái độ của Tàn Nguyệt, Địch lão phu nhân thở dài:

"Ngươi quyết định?"

"Dạ, ta quyết định. . . . . ."

Tàn Nguyệt gật đầu, trượng phu và phụ thân, bọn họ đối với chính mình như thế nào, có lúc nào nàng không rõ?

"Vậy là tốt rồi! Tàn Nguyệt, nghỉ ngơi thật nhiều, dưỡng thân thể cho tốt. . . ."

Thở dài một tiếng, trên mặt Địch lão phu nhân, mang theo thương cảm nhàn nhạt.

"Nương, ngươi nói ta không phải rất tuyệt tình chứ?"

Địch lão phu nhân cười nói:

"Không!"

"Bọn họ thật sự là người thân của ta, nhưng không có ai xem ta như người thân! Mân từng nói, sẽ giữ cho hắn một mạng. . ."

Đã từng, rất lâu rất lâu lúc trước, bọn họ đã tham thảo qua vấn đề này. Lúc trước, đề nghị Địch Mân đi xuất chinh đúng là Liễu tướng, lúc ấy nàng và Địchh Mân vừa mới thành thân vài ngày, Địch Mân còn chưa có quay về triều liền phải ra chiến trường. . . .

"Ừ!"

Đưa nàng rời đi, Tàn Nguyệt đứng ở trong viện, nhìn cây nguyệt quý trong sân, nở thật đẹp.

Có bươm bướm bay tới, vây quanh đoá hoa, rất được, cũng rất đẹp.

"Ái phi của trẫm, thật đúng là rất nhàn hạ thoải mái . . . . . ."

Âm thanh lạnh như băng, giống như sứ giả từ Địa Ngục tới, Tàn Nguyệt cả kinh cả người run rẩy lên. . .

Ban ngày, mặt trời đang cao, hoa đang nở tươi đẹp, nàng không phải nằm mơ!

Nhưng hắn, là ác mộng của nàng. . . .

Nghĩ đến bàn tay chảy máu đầm đia kia, chỉ là nha đầu không cẩn thận làm bắn ra một chút rượu. . . . . .

Nghĩ đến cảm giác ngón giữa của hắn, gắt gao nắm người nàng ——

Rất đau, rất đau, đau tận xương, đau kinh tâm. . . . . .

Ánh mắt âm tàn của hắn, hung tợn nhìn chăm chú vào Tàn Nguyệt.

512. Chương 513: Không Phải Ác Mộng, Là Sự Thật

Nhưng Tàn Nguyệt, không dám quay đầu!

Không dám mở miệng!

Hắn là hoàng thượng Kỳ quốc, sao có thể đi vào Đại Quân vương triều?

Không phải là. . . . . .

Biết nàng đã trở lại, tới đây bắt nàng sao?

Nhưng, lúc ấy nàng là công chúa, lấy thân phận công chúa qua ——

Hắn làm sao có thể tìm tới nơi này, biết nàng ở trong này. . . . . .

Hay là ——

Từ khi mới bắt đầu, hắn đã biết thân phận của mình?

"Như thế nào? Rất ngạc nhiên sao? Nghĩ rằng đang nằm mơ sao? Ái phi, ngươi không phải nằm mơ, trẫm thật sự tới đây đón ngươi. . . . . ."

Lạc Tử Thần lạnh lùng cười, ngay cả trong mắt, đều mang theo ý lạnh.

Nụ cười kia, rất giả, rất lạnh!

Ái phi của hắn, một người người đàn bà dâm đãng gả thay, lại ra tường.

Trở lại trong lòng chồng trước của nàng!

Chê cười, hắn còn chưa có được nàng, còn không có chơi đã nàng?

Sẽ không buông tay, mặc dù, hắn bây giờ là hoàng tử, hắn là tướng công trước kia của nàng, kia thì thế nào?

"Ta. . . Ngươi nói cái gì? Ngươi có phải nhận lầm người hay không? Ta không phải của ngươi. . . ."

Yên lặng, hiện tại nàng không thể sợ, không thể loạn, chỉ có thể trấn định, vạn phần trấn định!

"Ha ha. . . Tàn Nguyệt, không phải là ngươi muốn nói, trẫm nhận sai ngươi?"

Tàn Nguyệt?

Hắn quả nhiên, đã sớm biết tất cả!

Nhưng. . . . .

Nàng khi đó cũng đã là tàn hoa bại liễu, vì sao hắn không vạch trần mình?

Tiến lên từng bước, hắn hung hăng bắt lấy cổ tay Tàn Nguyệt ——

Hung hăng, nắm Tàn Nguyệt đến đau đớn.

Bất quá, cũng chỉ là đau đớn mà thôi, hắn Lạc Tử Thần, khi nào thì để ý cảm giác của người khác?

Cắt lưỡi, cũng chỉ là một câu mà thôi!

Móc mắt, cũng chỉ là hứng thú nhất thời. . . .

Về phần chặt tay chặt chân, cũng chỉ có thời điểm máu tươi xuất hiện, mới có thể có chút kích thích thần kinh của hắn.

Hắn rất tàn bạo, nhưng bình thường có thể làm cho tàn bạo của hắn thức dậy không nhiều lắm!

Nhưng lúc này, hắn tức giận, giận thật sự!

Hận không thể, vặn gãy cổ tiểu nữ nhân này!

Từ nhỏ đến lớn, đây là nữ nhân đầu tiên làm cho hắn có có xúc động muốn vặn gãy cổ!

513. Chương 514: Thù Địch Gặp Lại

Nhưng vươn tay ra, lại chuyển tới trên cổ tay!

Hung hăng nắm chặt cổ tay của nàng, thiếu chút nữa liền nắm gãy. . . . .

"A. . . . . Đau. . . . . ."

Tàn Nguyệt bị đau, không vui nhíu mày ——

Mân, ngươi ở đâu, mau tới cứu ta!

"Đau, ngươi cũng biết đau? Ở bên ngoài tiêu dao lâu như vậy, có phải nên cùng trẫm hồi cung rồi hay không?"

Nghiến răng nghiến lợi , hắn đã tới đây mấy lần, nhưng trong viện này phòng bị không kém. . . .

Có thể tránh ra bọn họ tiến vào, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, tốt nhất có thể mang nàng đi!

Đến địa bàn của hắn, muốn xử trí nàng như thế nào, còn không phải tùy ý mình?

"Ngươi. . . Nơi này là nhà của ta, ta là thê tử của Địch Mân, ta sẽ không đi với ngươi. . . ."

Tàn Nguyệt thở dài, không rõ tại sao người này phải cố chấp như vậy!

Nàng bất quá là một tàn hoa bại liễu, một nữ nhân từng gả cho người. Phải xin lỗi hắn là Lâm quý phi, hắn nên tìm người tính sổ..., cũng nên tìm Lâm quý phi.

"Là Lâm quý phi thiết kế, nếu ngươi muốn tìm người tính sổ, không nên tìm ta. . . ."

"Trẫm biết là chủ ý của Lâm quý phi, nhưng trẫm cũng biết, cùng trẫm bái đường, là Liễu Tàn Nguyệt ngươi!"

Lạc Tử Thần cười lạnh, thân mình giống như khối băng, đông lạnh Tàn Nguyệt nhịn không được run. . .

"Nhưng, ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt sốt ruột nhìn bên ngoài, ai tới cứu nàng? Ban ngày ban mặt, ở phủ tướng quân, chẳng lẽ hắn dám bắt cóc mình sao?

"Hừ, còn không buông tay. . . . . ."

Một thứ gì bay tới, đánh thẳng đến tay cầm lấy Tàn Nguyệt.

Lạc Tử Thần sớm buông lỏng tay, Tàn Nguyệt chỉ cảm thấy thân mình nhẹ nhàng bay lên, lúc rơi xuống đất, đã rời khỏi Lạc Tử Thần rất xa.

Mà phía sau, lồng ngực cứng rắn và ấm áp kia, đúng là Địch Mân của nàng.. . .

"Mân, ngươi rốt cục đã trở lại. . . . . ."

Ánh mắt Tàn Nguyệt đau xót, nước mắt thiếu chút nữa liền hạ xuống. . . .

"Địch Mân? Chúng ta lại gặp mặt. . . . . ."

Thấy Địch Mân trở về, Lạc Tử Thần không có sợ hãi, chỉ lạnh lùng cười.

"Đúng vậy, không ngờ rằng ta còn sống sao?"

514. Chương 515: Kết Cục 1

Địch Mân cười lạnh một tiếng, bên Lâm quý phi đã bị tra không sai biệt lắm, không nghĩ tới nàng vì để thái tử lên ngôi vị hoàng đế, lại đồng ý cho Lạc Tử Thần tám tòa thành trì!

Bán nước!

Bất quá vì cầu được một địch quốc viện trợ, nàng cũng quá to gan!

Chẳng lẽ, làm như vậy trong lòng của nàng sẽ không cảm thấy áy náy sao?

Thật không rõ, ở trong mắt của nàng, quốc gia là cái gì, dân chúng là cái gì.. . .

"Ta không hãm hại ngươi, ta chỉ phối hợp bố trí nghi trận mà thôi. . . . . ."

Lạc Tử Thần tà mị cười, nghe tiếng bước chân cách đó không xa, thở dài:

"Ngày khác lại nói chuyện, hôm nay trẫm sẽ không phụng bồi. . . ."

Xoẹt một tiếng, hắn bay rất nhanh.

Võ công của hắn cũng không kém, Địch Mân không đuổi theo, chỉ ôm Tàn Nguyệt thật chặt. . . .

Tàn Nguyệt run rẩy, đến bây giờ, vẫn nhịn không được run run!

Võ công của hắn rất cao, quyền lực quá lớn, hơn nữa, hắn từ một nơi bí mật gần đó, nàng ở ngoài sáng, nàng không phải là đối thủ của hắn!

Mà Địch Mân, cũng không thể ở cạnh nàng cả ngày!

"Nguyệt Nhi, vừa rồi làm sợ ngươi? Thực xin lỗi, ta vừa trở về!"

May mắn hắn trở về sớm một chút, bằng không, đã có thể. . . .

Nhắm mắt lại, khó có thể kiềm chế tiếng tim đập lo lắng kia. Vừa rồi, hắn thiếu chút nữa không bảo vệ tốt Tàn Nguyệt!

Lạc Tử Thần, người này cũng là chủ nhân khó chơi!

Hắn đến bên này, cũng dám lộ liễu đến phủ của hắn như vậy, chẳng lẽ, hắn không chỉ xuất hiện..., hắn còn muốn cướp người sao?

Về sau, phòng bị bên này, chỉ sợ phải nghiêm ngặt một chút.

"Mân. . . . ."

Nhìn Địch Mân nhíu chặt mày, Tàn Nguyệt biết Địch Mân cũng rất khó giải quyết, chỉ là về sau. . . .

"Nguyệt Nhi, ta sẽ an bài tốt, cho Chanh Sát đi với ngươi!"

Thân phận môn chủ Mặc Sát môn của hắn còn chưa có sáng tỏ, Lạc Tử Thần hẳn là cũng không nghĩ ra hắn sẽ có một thân phận như vậy đi?

Dùng thân phận hoàng tử dọa hắn không được, thật sự không được cũng chỉ phải. . . .

Ánh mắt tối sầm lại, trong lòng Địch Mân đã có toan tính. Lâm quý phi, có lẽ thật sự nên xử lý trước.

515. Chương 516: Kết Cục 2

Ngày hôm sau, Chanh Sát từ rất sớm đã tới đây rồi, nhìn đến Chanh Sát, tâm Tàn Nguyệt mới buông một ít.

Nhàm chán đi dạo nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Tướng phủ, Tàn Nguyệt thở dài, có lẽ, còn phải vào trong lao xem.

Bọn họ đều bị nhốt trong một đại lao, Tàn Nguyệt không muốn đối mặt bọn thái tử nửa, bảo bọn họ đưa Liễu tướng đến, nàng muốn một mình gặp hắn một lần.

"Tàn Nguyệt. . . . ."

Bị người mang ra, Liễu tướng khó hiểu, khi nhìn thấy Tàn Nguyệt trong phòng chờ, Liễu tướng nhịn không được kêu lên tiếng.

"Liễu tướng. . . . ."

Tàn Nguyệt quay đầu, nhìn Liễu tướng chợt già đi rất nhiều, trong lòng của nàng ê ẩm ——

Đây cũng là cha của nàng, cha của nàng.

"Tàn Nguyệt, ngươi. . . . ."

Liễu tướng nhíu mày, bất an nhìn Tàn Nguyệt. Nàng không phải gọi mình là phụ thân sao? Tại sao lại biến thành Liễu tướng?

"Ta muốn biết, chuyện kia, người có phần không?"

Rất ngu ngốc, có phải hay không?

Biết rõ Địch Mân sẽ hỏi ra, nàng cũng có thể đoán được tám chín phần mười, nhưng trong lòng, vẫn muốn biết kết quả sự tình, chân tướng kia!

"Ta. . . . . Không biết. . . . ."

Không biết, nhưng cũng là vì Hạo Nguyệt mới đáp ứng. Lúc ấy, hắn không nghĩ đến thái tử muốn giết chết Địch Mân, nhưng cũng không có phản đối đề nghị của thái tử.

"Ha ha, không biết sao?" Tàn Nguyệt nhíu mày, cười khổ nói:

"Địch Mân từng nói, sẽ không làm quá mức ."

Khoát tay, ý bảo ngục tốt mang Liễu tướng đi xuống, thì ra giữa bọn họ, vẫn luôn là như vậy.

Bọn họ không có tiếng nói chung, trước kia vậy, bây giờ vậy, về sau cũng vậy!

Ngẩng đầu, cố gắng là không để cho nước mắt rơi xuống, gặp mặt thì như thế nào? Còn không phải thương cảm như vậy sao?

Hắn nói không biết, chuyện kia có thể không liên quan tới Liễu tướng, nhưng trong lòng Tàn Nguyệt, cũng không có dễ chịu bao nhiêu.

Liễu tướng, tại sao phải liên lụy đến ngươi?

Còn có Cúc Văn, nghĩ đến người đàn bà kia, hàm răng của Tàn Nguyệt đều run lẩy bẩy, nàng sẽ làm nàng mở miệng, nhất định!

Nương, Tàn Nguyệt sẽ báo thù cho người, cũng sẽ làm cho Liễu tướng hối hận cả đời.

Tàn Nguyệt tin, người oan uổng, Tàn Nguyệt vẫn luôn tin tưởng.

Nhịn xuống xúc động, Tàn Nguyệt không gặp Cúc Văn, thời điểm trở lại phủ tướng quân, ngoài ý muốn gặp được đại tỷ của mình ——

516. Chương 517: Kết Cục 3

Liễu Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt, một cái tên thật đẹp!

Chỉ là Minh Nguyệt và nàng cũng không quen thuộc, Minh Nguyệt từ nhỏ đã nhát gan sợ phiền phức, trong phủ nàng luôn lặng yên, bất quá Liễu tướng đối với nàng không xấu.

Giống như, ở bên trong tất cả đứa nhỏ, Liễu tướng có lỗi nhất, chính là mình.

"Tam muội. . . . . ."

Thấy Tàn Nguyệt trở về, Minh Nguyệt đứng lên, trên mặt mang bất an.

Tàn Nguyệt thản nhiên cười, nàng gọi mình Tam muội, nàng chính là tỷ tỷ của mình.

"Đại tỷ. . . . . ."

Thực buồn cười, hai người cho tới bây giờ chưa gặp nhau nhiều lắm, lại gặp lại ở tình huống như vậy.

"Tam muội, ngươi trải qua có tốt không?"

Minh Nguyệt ngượng ngùng cười, Tàn Nguyệt nhăn mặt nhíu mày, nên nói cái gì cứ nói, cần dối trá như vậy sao?

Từ nhỏ đến lớn, sống mười sáu năm, nàng vẫn là lần đầu tiên hỏi nàng trải qua tốt không?

"Tốt lắm!"

Nhẹ nói một tiếng, Chanh Sát cùng vào không vui nhíu mày:

"Tàn Nguyệt, không phải ngươi nói mệt mỏi sao? Đi nghỉ trước đi, đừng mệt nhọc. . . ."

Tàn Nguyệt cảm kích cười, Minh Nguyệt nhìn bộ dạng Tàn Nguyệt mệt mỏi, thở dài:

"Tàn Nguyệt, ta muốn một mình nói mấy câu với ngươi. . . ."

"Đây là bằng hữu của ta, cũng không phải người ngoài. . . . ."

Kéo tay Chanh Sát, Tàn Nguyệt cũng biết, Minh Nguyệt muốn nói điều gì. Đó dù sao cũng là cha của bọn họ, đối với Tàn Nguyệt không tốt, nhưng đối với Minh Nguyệt cũng không xấu.

"Nhưng. . . . . Được rồi!"

Minh Nguyệt thở dài, nhìn Tàn Nguyệt, cực kỳ nghiêm túc nói:

"Tàn Nguyệt, ta. . . . . Phụ thân chúng ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt nhăn mặt nhíu mày, bất an hỏi.

"Là phụ thân của ngươi, không phải của ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt nhíu mày, ở trong mắt của nàng, nàng máu lạnh như vậy sao?

Nàng như thế nào cũng sẽ không nhìn Liễu tướng chết, làm gì cần bọn họ lại đây cầu nàng?

"Tàn Nguyệt, phụ thân cũng có bất đắc dĩ của người, ta nghe nói, ban đầu là bởi vì phu nhân…"

"Mẹ ta không có. Đều là gạt người, đều là gạt người, ngươi biết không?"

Phu nhân, sau đó, cha khi nào xem nương là thê tử của hắn?

517. Chương 518: Kết Cục 4

Thật đúng là đáng cười, đáng cười lớn nhất trong thiên hạ!

Tàn Nguyệt khoát tay, ngăn chặn không vui trong lòng, nói :

"Hắn, ta sẽ nghĩ cách bảo vệ, chuyện năm đó, ta cũng sẽ tra ra chân tướng.. . . Chanh, ta mệt, giúp ta tiễn khách đi!"

Vì sao?

Minh Nguyệt, đại tỷ, chẳng lẽ ngươi tuyệt không quen thuộc, cũng tin lời như vậy sao?

Nương trong sạch, nàng sẽ không làm chuyện như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không. . . .

"Thanh ca, ngươi đã đến rồi. . . . . ."

Vừa muốn nằm ngủ, một cỗ hơi thở quen thuộc đánh úp lại, Hàn phi quay đầu, nhìn nam tử thanh nhã ở cửa sổ.

"Ngọc Nhi, ngươi trải qua có tốt không?"

Ngọc Nhi?

Hàn phi nhẹ cười, thì ra nhiều năm như vậy, hắn kêu là đồng âm của nàng. Khi chưa khôi phục trí nhớ, nàng còn tưởng rằng, tên của nàng có một chữ Ngọc?

"Thanh ca, ta khoẻ!"

Ở bên người Địch Mân, Tàn Nguyệt cũng có thai rồi, tiếc nuối duy nhất, chính là thân thể hoàng thượng càng ngày càng yếu, càng ngày càng không tốt.

"Thanh ca, có thể cứu hắn không?"

Hoàng thượng không thể chết được!

Tuy rằng, mấy ngày nay Địch Mân không nói gì thêm, nhưng nàng biết, trong lòng Địch Mân, tất nhiên cũng sẽ không dễ chịu.

Có chút hận, lúc trước Thanh ca, tại sao muốn để Địch Mân tự mình hạ độc?

Nếu không phải Địch Mân hạ, Địch Mân cũng sẽ không tự trách như vậy.

“Nếu ta nói không thể?”

Trúc Thanh thở dài, hắn vốn muốn hỏi nàng, có nguyện ý đi theo hắn hay không, xem ra không cần hỏi, đáp án hắn đã biết.

“Thanh ca, ta yêu hoàng thượng, trước kia có yêu, rất yêu rất yêu. . . . Nhưng qua nhiều năm như vậy, ta đối với hắn, sớm đã. . . .”

Hàn phi bỗng nhiên rơi lệ, Trúc Thanh đau lòng nhìn nàng, nhỏ giọng nói:

“Ngọc Nhi, đừng khóc, đừng khóc được không? Ta cứu hắn, cứu hắn là được. . . .”

Nước mắt của nàng, hắn vĩnh viễn cũng không thể kháng cự.

Nhìn nàng rơi lệ, trong lòng Trúc Thanh rất đau, rất đau. Đừng nói là giải độc, cho dù là —

Cho dù là, muốn mạng của hắn, hắn cũng không tiếc!

518. Chương 519: Kết Cục 5

“Thanh ca, ngươi đáp ứng?”

Hàn phi lau mắt, vết lệ trên mặt còn chưa khô, trên mặt của nàng, mang theo vui sướng chói mắt ——

Là chói mắt, nàng vì một nam nhân khác mà khóc, mà cười, hắn làm sao có thể không đau lòng?

“Ừ!”

Một chữ, nói vô cùng buồn bực, nghe ra hắn không cam lòng, Hàn phi thở dài:

“Thanh ca, ta đã sớm là tàn hoa bại Liễu. . . . . .”

Đã thành nữ nhân của nam nhân khác, thậm chí đều có hài tử, nàng sớm không phải tiểu cô nương thuần khiết lúc trước.

“Ta Trúc Thanh, khi nào thì để ý điều đó?”

Nếu để ý, hắn sẽ không thủ hộ nàng nhiều năm như vậy.

Hai mươi năm, không phải hai tháng, không phải hai mươi ngày, mà là. . . . . .

“Cho ta thời gian được không? Ta có chuyện, phải xử lý. . . . .”

Trên mặt, lộ vẻ mắc cỡ đỏ ửng, nàng không biết Địch Mân có thể đồng ý hay không, không biết hoàng thượng sẽ nói như thế nào, cũng không biết Tàn Nguyệt sẽ nghĩ như thế nào, nhưng ở trong lòng, nàng muốn bắt, hạnh phúc thuộc về nàng!

“Ngọc Nhi, ngươi nói. . . . . .”

Tâm, nhẹ nhàng run, ngay cả thanh âm ra miệng, cũng run run . . . . . .

“Ngươi nói, ngươi nguyện ý theo ta?”

Không phải mất trí nhớ, không phải quên mất tất cả, ở trong lòng Ngọc Nhi, thật sự đã có sự tồn tại của hắn sao?

“Thanh ca, ta nghĩ. . . . . .”

Hàn phi gục đầu xuống, ánh mắt ngượng ngùng không dám nhìn hắn, Trúc Thanh từ ngoài cửa sổ bay vào, kinh ngạc nhìn nàng, qua rất lâu, bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng:

“Ngọc Nhi, ta không phải đang nằm mơ?”

Nhất định là nằm mơ!

Tay, hung hăng cấu trên đùi, đau quá, cũng rất hạnh phúc!

"Thanh ca. . . . . ."

Hàn phi cúi thấp mặt, trong mắt ngập tràn nước mắt, nếu, lúc trước nàng không có yêu hoàng thượng, trực tiếp yêu Thanh ca..., thật là tốt biết bao . . .

"Ngọc Nhi. . . . . ."

Ánh trăng mê người, ánh trăng trắng noãn gắt gao bao phủ bọn họ. . .

Trên đời, có một loại yêu gọi là thủ hộ, có một loại tình gọi là lâu ngày sinh tình, có lẽ, cổ nhân nói đúng, trả giá, ắt sẽ có thu hoạch.

519. Chương 520: Kết Cục 6

Hoàng thượng khỏi, khôi phục khoẻ mạnh trước kia, nhưng hắn vẫn hạ chiếu thư, một tháng sau, Địch Mân kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành một thế hệ đế vương mới.

Một ly rượu độc, ba thước lụa trắng, còn có một chủy thủ sắc bén, này là quy túc cuối cùng của Lâm quý phi. . . .

Cung nữ bưng, hoàng thượng và Hàn phi lẳng lặng đi ở phía trước.

Bàn về tội Lâm quý phi phạm phải, xử phạt như vậy, có vẻ có chút nhẹ, nhưng vì thái tử, cũng vì Tàn Nguyệt cầu tình, Địch Mân đồng ý, cũng chỉ xử tử mình Lâm quý phi!

Trong phòng giam, vẫn là âm u không ánh sáng, mùi nấm mốc ẩm ướt xông vào mũi, làm cho người ta nhịn không được nhíu mày.

"Hàn phi, ngươi đúng ý rồi?"

Lâm quý phi, ngồi lẳng lặng, nàng thậm chí còn không có thỉnh an hoàng thượng.

Có lẽ, biết phải chết, đối ngoại cũng cảm thấy không quan trọng chút nào!

"Không có gì đắc ý không đắc ý, chỉ là nhìn người ác sẽ có ác báo, tâm tình không tồi!"

Hàn phi thản nhiên cười, thái tử không lên tiếng, Ngũ hoàng tử cũng lẳng lặng nhìn, đối với Địch Mân, Hiên Vương theo đến, bọn họ trầm tư.

"Con của ngươi, không nghĩ tới cuối cùng là thái tử. . . . . ."

Lâm quý phi thở dài, bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười:

"Ha ha, tốt, thật tốt! Ta vốn định kháng trời, không nghĩ tới, kết quả là, tất cả đều là uổng phí . . . . . ."

Thậm chí, còn làm phiền hà nhà mẹ của nàng. Lâm phủ, đã trở thành quá khứ, chết đã chết đi, không chết cũng đều đến biên cương, trọn đời không thể trở về.

"Hành hình đi!"

Hoàng thượng quay sang, muốn bỏ Lâm quý phi cũng không phải chuyện một ngày nửa ngày, khi tất cả đều đạt thành, trong lòng vì sao không có một chút khoái cảm?

"Nương nương, mời!"

Kỳ thật, hoàng thượng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, hắn chỉ ban Lâm quý phi cái chết, thậm chí cũng không cách chức nàng làm nô, chỉ là phong hào rơi xuống hai cấp mà thôi.

"Hoàng thượng, nô tì biết tội đáng chết vạn lần, nô tì chỉ hy vọng, hoàng thượng có thể tha Phái Nhi. . . . ."

Hoàng thượng gật gật đầu, thở dài:

"Hạo Nhi đã nói qua, bọn họ là huynh đệ, sẽ không cần mạng Phái Nhi!"

Về việc này, hắn thực cảm kích Địch Mân, độ lượng lớn như vậy, hẳn mới là đạo làm vua ?

520. Chương 521: Kết Cục 7

Tự mình xử tử con của mình, hoàng thượng vẫn làm không được.

Nếu Địch Mân không buông tha thái tử, lấy việc thái tử làm với Địch Mân, đã sớm nên chết.

"Tạ hoàng thượng ân điển. . . . . ."

Đứng lên, Lâm quý phi cung kính quỳ xuống, nhìn tay cung nữ một cái, bưng ly rượu lên, không chút lựa chọn uống vào. . . . . .

"Mẫu phi, không cần. . . . . ."

Thái tử đứng dậy, bất an lôi kéo Lâm quý phi, Lâm quý phi cười khổ nhìn hoàng thượng:

"Hoàng thượng, người có từng thích. . . ."

Bụng, đau kịch liệt, sắc mặt Lâm quý phi tái nhợt, rượu này, nàng rất quen thuộc, từng vô số lần âm thầm cho người khác, cũng không có nghĩ đến, một ngày kia, nàng cũng chết bởi loại rượu này. . . .

"Mẫu phi. . . . . ."

Đỡ được thân mình Lâm quý phi, thái tử bi ai khóc lên, mẫu phi, vì sao, vì sao. . . . . .

Người đấu cả đời, chiếm cả đời, đến cuối cùng, lấy được cũng chỉ có một ly rượu nhạt này sao?

Đã chết, đi, xong hết mọi chuyện. . . . . .

Có lẽ, hắn cũng nên đi. . . . . .

Nhìn cung nữ, thái tử đột nhiên đứng dậy, rất nhanh cầm lấy chủy thủ sắc bén kia, hung hăng đâm bụng của mình. . . . . .

"Thái tử. . . . . ."

Phịch một tiếng, thái tử chỉ cảm thấy cổ tay đau xót, chủy thủ liền rơi xuống mặt đất, có ngục tốt lại đây, đem đồ vật cầm đi ra ngoài.

"Tại sao phải ngăn cản ta. . . . . ."

Nhìn Địch Mân, thái tử oán hận hỏi.

"Bởi vì ta đã đáp ứng nàng, sẽ thả ngươi một mạng. . . . . ."

Nàng, hắn biết nói là Tàn Nguyệt. Hạo Nguyệt vốn là vạn phần khiếp sợ bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, nàng cười ha hả:

"Tàn Nguyệt, Liễu Tàn Nguyệt, chúng ta đều hình dạng này rồi, nàng vẫn không thể buông tha chúng ta. . . . . ."

Đi đến bên người thái tử, Hạo Nguyệt hắc hắc cười:

"Vì sao, ta làm nhiều như vậy, chẳng lẽ còn kém con tiện nhân kia?"

Ba một tiếng, một bàn tay hạ xuống, trên mặt Hạo Nguyệt sưng lên hơn nửa, thái tử cả giận nói:

"Hạo Nguyệt, ngươi không được nói nàng như vậy!"

"Không được? Ha ha. . . Thái tử, ngươi có tư cách gì nói không được. . . ."

521. Chương 522: Kết Cục 8

Địch Mân yếu ớt than, trong mắt, mang theo thương hại nhàn nhạt, hiện tại hắn rốt cục hiểu được, tại sao Tàn Nguyệt nói hai người bọn họ đều người đáng thương ——

Không chiếm được người mình thích, nhưng lại không thể buông lòng, thích người bên cạnh, đây, có lẽ chính là ý của Tàn Nguyệt.

"Quý trọng người trước mắt?"

Thái tử nỉ non, trong mắt mang theo thương cảm nhàn nhạt, người trước mắt, nói là Hạo Nguyệt sao?

Mặc dù là Hạo Nguyệt nói nàng như vậy, mặc dù Hạo Nguyệt cho tới bây giờ đều không hiểu ý tốt của Tàn Nguyệt, nhưng Tàn Nguyệt cuối cùng, vẫn hiểu Hạo Nguyệt.

Thái tử thở dài một tiếng, quay đầu nhìn về phía Hạo Nguyệt ngơ ngác, hiện tại, hắn thật sự muốn buông tay.

Nương đi, mà thân thể Cường nhi cũng không khoẻ, hắn vốn muốn theo nương đi, nhưng con trai . . .

Nếu như không có hắn, Cường nhi nên làm sao bây giờ?

Hắn còn nhỏ, lại chịu nhiều khổ sở như vậy. . .

Trong mắt ẩm ướt, thái tử ôm lấy Cường nhi. Gọi là Cường nhi, nhưng thân thể hắn, từ nhỏ lại không có chỗ nào tốt.

Tên dùng được sao? Có lẽ không dùng được? Dù sao, Cường nhi là thời điểm ở trong bụng mẹ, chịu bệnh. . . .

Nếu, lúc trước nương không tính kế như vậy, sẽ không đắc tội nhiều người như vậy. . . .

Nếu, lúc trước hắn không phải sanh ra ở đế vương, thật là tốt biết bao.. . . . .

Nhưng, trên đời này, không có nhiều nếu như vậy, cho tới bây giờ vốn không có. . .

Trăng, lẳng lặng, lẳng lặng.

Thái tử từng nói, lúc trước Liễu tướng cũng không biết, nhưng trải qua nhiều như vậy, hắn không muốn tiếp tục làm quan, chuẩn bị cáo lão về quê.

Một lần nữa trở lại Tướng phủ, trong lòng Liễu tướng cũng không chịu nổi.

Tuy rằng, Cúc Văn vẫn không thừa nhận chuyện kia, nhưng hắn vẫn ẩn ẩn đoán ra sự tình ngay lúc đó.

"Phu nhân. . . . . ."

Cúc Văn trở lại trong phủ, trong lòng cũng vạn phần bất an, trong đầu luôn quanh quẩn, lời Tàn Nguyệt từng nói ——

Đi đêm lắm, ắt gặp quỷ.

Nàng không tin quỷ, nhưng ban đêm lại không hiểu sao chột dạ.

Như Yên, Địch Mân sắp làm hoàng thượng, vậy sau này Tàn Nguyệt sẽ là hoàng hậu, ngươi cao hứng không?

522. Chương 523: Kết Cục 9

Tính kế nhiều như vậy, tính kế lâu như vậy, nàng thật không ngờ, kết quả là, ngựa đen tốt nhất, lại là Địch Mân!

Nếu lúc trước biết vậy, nàng sẽ không để Hạo Nguyệt gả cho thái tử, tuyệt đối sẽ không!

Mà càng thật giận là, Liễu tướng, lại muốn cáo lão hồi hương!

Nhi tử của nàng, nhi tử thật vất vả mới sanh ra nên làm cái gì bây giờ?

Làm một dạ phu nông thôn sao?

Không cần!

Mà Tàn Nguyệt, chờ về sau thành hoàng hậu, nàng làm sao có thể bỏ qua ình!

Không có khả năng, cũng tuyệt đối sẽ không!

Đối với chuyện năm đó, Tàn Nguyệt đã hoài nghi, đã sớm bắt đầu hoài nghi!

Ánh mắt tối sầm lại, Cúc Văn vẫy tay, vẫy nha đầu lại đây.

"Tiểu Khúc, ngươi cảm thấy, nếu nàng thành hoàng hậu, sẽ bỏ qua ta sao?"

Tiểu Khúc vội vàng lắc đầu, ai có thể nghĩ đến nha đầu không được sủng ái nhất trong phủ, lại sẽ trở thành hoàng hậu một nước đây?

Hơn nữa không phải hoàng hậu bình thường, ái thê của Địch tướng quân, đây thật là nổi danh, hắn thậm chí chỉ có một nữ nhân, cho tới bây giờ đều không có thu nữ tử khác!

Không biết mấy ngày nữa sau khi lên ngôi, hắn sẽ làm như thế nào?

Tam cung lục viện, hẳn muốn nạp không?

Nhưng Tàn Nguyệt, sẽ đồng ý sao?

"Ngươi cũng biết, nàng sẽ không bỏ qua ta, đúng không?"

Cho nên, phòng họa chưa xảy ra, nàng vẫn đều kiên trì làm như vậy. Mà nay, cũng chỉ có thể. . . .

Tìm ra toàn bộ gia sản của mình, nàng để cho Tiểu Khúc hỗ trợ liên hệ.

Nhất định phải trừ bỏ Tàn Nguyệt, nàng nói với mình.

"Phu nhân, này, nô tỳ cảm thấy không thích hợp. . . . . ."

Tiểu Khúc run rẩy, đây chính là hoàng hậu tương lai, một chút không thành, là tội lớn tru cửu tộc. . . .

"Đi đi, tất cả có ta chịu trách nhiệm?"

Tiểu Khúc ra ngoài, thân mình lại như cũ nhịn không được run run. Biết nhiều chuyện của nàng, khó bảo toàn lần này qua đi, nàng có thể giết người diệt khẩu hay không.

Đã gặp nhiều lắm, cho nên. . . . . .

Đi ở trên đường, nàng mê mang, cũng do dự. Tuyệt đối không thể làm như vậy, nàng biết!

Tuy rằng phu nhân nói như vậy, nhưng cuối cùng, ai biết nàng sẽ làm như thế nào?

523. Chương 524: Kết Cục 10

Thành công, nàng là người được cảm kích, đáng chết!

Không thành công, nàng là người giật dây, rất có thể sẽ là kẻ chết thay!

Nàng không muốn chết, nàng còn nhỏ, còn trẻ. Cho nên, nàng chỉ có thể. . . .

"Ngươi nói cái gì? Là nha đầu bên người nàng?"

"Đúng, thiếu phu nhân, bây giờ nàng còn đang ở hậu viện?"

Nha đầu gục đầu xuống, thanh âm vô cùng cung kính. Mọi người đều biết, Địch tướng quân sẽ vào chỗ rồi, không đúng, là Tam hoàng tử, phu nhân chính là hoàng hậu. Nghĩ đến điểm này, các nàng đều cảm thấy vô cùng vui vẻ!

"A? Chanh, ta nghĩ ta nên gặp nàng!"

Tàn Nguyệt cười nhẹ, khá lắm nha đầu xoay theo chiều gió.

"Đúng, là nên gặp, nói không chừng, sẽ có thu hoạch không ngờ được!"

Chanh Sát cười ha ha, không nghĩ tới, Cúc Văn cũng thật thất bại, ngay cả nha đầu tín nhiệm nhất bên người cũng đã phản bội nàng.

"Để cho nàng vào đi, chú ý một chút, đi ra ngoài không nên nói lung tung!"

Tàn Nguyệt nhíu mày, trong thanh âm mang theo ý cười rõ ràng.

"Phu nhân, ta là Tiểu Khúc, ta tới muốn. . . ."

Tiểu Khúc vừa vào cửa, liền khẩn trương quỳ xuống, Tàn Nguyệt thở dài, nói :

"Tiểu Khúc phải không? Không cần gấp gáp, từ từ nói là được!"

Thanh âm của Tàn Nguyệt, cực kỳ ôn hòa, nguyên bản Tiểu Khúc khẩn trương vạn phần, nghe được thanh âm ôn nhu của Tàn Nguyệt, nhịn không được tò mò ngẩng đầu, đánh giá Hoàng hậu nương nương tương lai này.

"Khụ khụ. . . . ."

Bị một nha đầu nhìn như vậy, Tàn Nguyệt cảm thấy có điểm xấu hổ, nhưng thật ra không có không vui, chỉ là Chanh Sát bên cạnh đã mất hứng nhíu mày.

"Phu nhân tha mạng, nô tỳ. . . . Nô tỳ chính là. . . ."

Tiểu Khúc căng thẳng, vội vàng quỳ xuống, ngay cả nói cũng nói không được.

"Tiểu Khúc, ngươi tìm ta có việc sao?"

Tàn Nguyệt đứng lên, thân thiết nâng Tiểu Khúc dậy, nhẹ giọng hỏi.

"Nương nương, a, không đúng, là phu nhân. . . . Đây là nàng cho ta. . . ."

Vươn tay, đem thứ nắm ở trong tay lấy ra, nhăn nhăn nhúm nhúm, Chanh Sát tiếp nhận mở ra, dĩ nhiên là ngân phiếu năm ngàn lượng.

524. Chương 525: Kết Cục 11

"Ra tay thật là lớn. Tiểu Khúc, nàng bảo ngươi làm cái gì? Tiền này có phải cho ngươi không?"

Tàn Nguyệt cười lạnh một tiếng, trong lòng đã đoán ra bảy tám phần, nữ nhân này, đến bây giờ còn không chịu tỉnh ngộ sao?

Sát thủ, nàng lại động sát tâm với mình lần nữa!

"Bẩm phu nhân, nàng bảo ta tìm Mặc Sát môn, Mặc Sát môn là tổ chức sát thủ, nghe nói chưa từng thất thủ. . . ."

Tiểu Khúc sợ hãi khóc, run run nhìn Tàn Nguyệt, Tàn Nguyệt thở dài:

"Vậy tại sao ngươi muốn nói cho ta biết?"

"Phu nhân, ta muốn mạng sống, ta chỉ là muốn mạng sống mà thôi. . . ."

Mạng sống, sống sót, rất đơn giản, nhưng đối với nàng mà nói, nay cũng rất khó.

Nhìn về phía Chanh Sát, Chanh Sát cười lạnh, tìm Mặc Sát môn giết môn chủ phu nhân của bọn họ, người đàn bà kia, thật đúng là chán sống.

"Ngươi nói ngươi đã tìm xong rồi, chuyện này giao cho ta xử lý là tốt rồi, rất nhanh sẽ xong. . . ."

Lạnh, trong lòng lạnh quá!

Chính là giờ phút này, trong lòng Tàn Nguyệt đã không hề do dự, một chủ ý rất tốt đã hình thành, chỉ còn chờ tìm cơ hội thích hợp, nàng có cách khiến cho Cúc Văn nói ra chuyện xấu đã làm.

"Tiểu Khúc, lần trước ta hồi phủ, ta muốn biết, người ám sát ta, là nàng tìm ?"

Tàn Nguyệt nhìn Tiểu Khúc chằm chằm, Tiểu Khúc gật gật đầu, gật vô cùng khó khăn.

"Cám ơn ngươi, Tiểu Khúc, trở về đi, cẩn thận một chút."

Dặn một tiếng, khi ngồi xuống, tay Tàn Nguyệt nhẹ nhàng run lẩy bẩy.

"Tàn Nguyệt, không cần khổ sở . . . . . ."

Nắm tay Tàn Nguyệt, Chanh Sát thở dài nói.

"Chanh Sát, ta rất đau lòng, thật sự rất đau lòng. . . ."

Nhắm mắt lại, muốn rơi lệ, nước mắt lại khó có thể hạ xuống. Chanh Sát thở dài:

"Ngươi không phải nói, ngươi có biện pháp biết chân tướng sự tình sao?"

Tàn Nguyệt gật gật đầu, thương tâm thở dài:

"Chanh Sát, ta chỉ không tin, đường đường Tể tướng một quốc gia, phản ứng thật sự chậm chạp như vậy sao? Ngay cả ta cũng hoài nghi, vì sao hắn cả một chút cũng không cảm giác được?"

Cha, ngươi đang bao che sao? Tại sao muốn bao che như vậy? Tình yêu của ngươi, tín nhiệm của ngươi, vì sao luôn cho người không đáng tín nhiệm?

525. Chương 526: Kết Cục 12

Hoặc là, ở trong lòng của ngươi, ngươi đã chuyển tình yêu, không hề yêu nương nữa?

"Tàn Nguyệt, hắn không đáng cho ngươi thương tâm, ngươi nói cách gì? Cần ta hỗ trợ sao?"

Tàn Nguyệt gật gật đầu, cần, nàng thực cần Chanh Sát giúp:

"Kỳ thật rất đơn giản, chính là lợi dụng chột dạ của người thôi!"

Tàn Nguyệt cảm kích nhìn Chanh Sát, thở dài:

"Ngươi nghĩ một chút, chuyện kia ta dám khẳng định là nàng làm, tuy rằng nàng trên miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng cũng sẽ sợ hãi. Đặc biệt đêm dài nhân tĩnh, khi trời không tốt. Mà nay, nàng lại muốn hại ta! Ngươi nói, nương đã bị nàng hại chết, nhưng nàng lại vẫn không cam lòng, còn muốn hại nữ nhi của nàng, nữ nhân như vậy, nàng có thể ngủ yên được sao?"

"Tàn Nguyệt, ý ngươi là. . . ."

Chanh Sát gật gật đầu, Tàn Nguyệt chẳng lẽ là muốn. . .

"Đúng, chính là vậy! Rất đơn giản, tìm thời điểm trời mưa, hoặc là gió lớn, ngươi giả thành bộ dạng nương của ta đi tìm nàng tính sổ. . . ."

Tàn Nguyệt cười nhạt nói:

"Đến lúc đó, để cho Liễu tướng ở cạnh xem, ta nhất định phải khiến cho hắn rõ ràng!"

Nương, Tàn Nguyệt sẽ giúp người báo thù, nhất định !

"Được! Dịch dung ta thành thạo nhất, chuyện này cứ để trên người ta!"

Chanh Sát vươn tay, nắm lấy tay nhỏ bé có chút lạnh của Tàn Nguyệt, thở dài:

"Không cần thương tâm, ngươi nên cảm thấy cao hứng mới đúng . . . ."

Đúng vậy , nương bị oan sắp được giải rồi, nàng không nên thương cảm như vậy, nên cao hứng !

Tàn Nguyệt xoay người, cười nói:

"Ừ, được. . . ."

Trong thanh âm, mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ, một phần cho tới bây giờ vốn không có hưởng thụ tình thương của cha, nàng cần gì phải vì vô tình của hắn mà thương cảm chứ?

Chỉ cần, lấy lại công đạo cho nương là tốt rồi!

Buổi tối, Địch Mân trở về, mang theo vẻ mặt mỏi mệt, khó nén tâm sự.

"Mân, làm sao vậy?"

Tàn Nguyệt bất an nhìn Địch mân, cảm thấy tâm sự của Địch Mân, hẳn là có liên quan tới mình.

"Nguyệt Nhi, hôm nay hắn tiến cung. . . . . ."

Thở dài, Địch Mân bất an ngẩng đầu, trong thanh âm mang theo tràn đầy phẫn hận.

526. Chương 527: Kết Cục 13

Thanh âm run rẩy, nhắc tới hắn, Tàn Nguyệt vẫn nhịn không được run run, sợ hãi.

"Ừ!"

Địch Mân lên tiếng, nhìn chằm chằm Tàn Nguyệt, thở dài:

"Nguyệt Nhi của ta, lạnh nhạt như thế, vì sao lại mê đảo nhiều nam tử vĩ đại như vậy?"

Nguy hiểm, hắn cảm thấy nguy hiểm!

Bên người Tàn Nguyệt, nam tử vĩ đại nhiều lắm, nam tử thích nàng cũng quá nhiều, thực lo lắng có một ngày, Nguyệt Nhi của hắn bị người cướp đi.

"Mân, đến lúc nào rồi, ngươi còn đùa với ta?"

Lời nói vừa rồi của hắn rốt cuộc là có ý tứ gì, là ý tốt hay là ý xấu? Nàng không có trêu hoa ghẹo nguyệt, vẫn luôn thành thật, đều thành thành thật thật.

"Nguyệt Nhi, ta không có nói giỡn, ta nói thật . . . . . ."

Địch Mân thở dài, hắn nói chuyện nghiêm túc như vậy, Tàn Nguyệt còn tưởng rằng hắn đang nói đùa sao? Thất bại , hắn làm người có phải cũng quá thất bại hay không?

"Mân, chuyện này làm sao bây giờ , hắn giống như ngay từ đầu đã biết là ta gả thay. Đúng rồi, chúng ta chỉ cần không thừa nhận, hắn cũng không có cách nào sao? Lúc trước bọn họ nói công chúa, ta cũng không phải công chúa, ta chỉ là thê tử của ngươi. . . ."

Tàn Nguyệt vỗ vỗ đầu, chuyện đơn giản như vậy, kỳ thật căn bản là không cần lo lắng.

"Nguyệt Nhi, ngươi nói cũng đúng, hắn muốn phi tử, tùy tiện tìm công chúa đi qua là được. Không có công chúa, để cho hoàng thượng tạo một cái thì tốt rồi. . . ."

Hơn nữa, thân là một đế vương, có ai là không sợ chết ?

Có Mặc Sát môn ở đây, hắn không nên cầm cái mạng nhỏ của mình nói giỡn.

"Ừ, Mân, cái chủ ý này rất tốt, nhưng —— nhưng hoàng thượng này thật là khát máu, ta sợ hãi. . . ."

Tàn Nguyệt thở dài, mình thấy tận mắt sự khát máu của hắn, nàng cũng không hy vọng nữ tử sẽ khác đi qua chịu tội.

"Này cũng không còn biện pháp, vì tình hữu nghị giữa hai quốc gia, thông hôn vốn chính là chuyện cực kỳ bình thường. . . ."

Sự tình, cũng đã qua một thời gian, không biết Địch Mân nói với hắn thế nào, chỉ là không có nghĩ đến, một cái điều kiện cuối cùng của Lạc Tử Thần chính là ——

Gặp Tàn Nguyệt một lần, hơn nữa còn là gặp riêng một lần!

527. Chương 528: Kết Cục 14

Thời điểm nghe cái tin tức như thế, tay đang cầm cái ly của Tàn Nguyệt run lên một cái, gặp hắn, vì sao còn phải gặp hắn một lần?

Hơn nữa, lại còn là một mình !

Nhìn bộ dáng sợ hãi của Tàn Nguyệt, tuy rằng cố giữ vững trấn định, nhưng Địch Mân biết, bây giờ Tàn Nguyệt sợ hãi !

"Tàn Nguyệt, nếu ngươi không muốn đi, hay là để ta đi gặp hắn?"

Địch Mân đau lòng nhìn Tàn Nguyệt, vì sao muốn một mình gặp Tàn Nguyệt đây?

Lạc Tử Thần, thật sự thực khó giải quyết!

"Không, coi như hết! Mân, ta đi! Ta tin, hắn sẽ không làm gì ta. . . ."

Nói thì nói như thế, nhưng lại nhịn không được run run. . . .

"Tàn Nguyệt, ngươi không cần miễn cưỡng . . . . . ."

Nhìn ra nàng giả bộ lên kiên cường, Địch Mân nhỏ giọng nói.

Kỳ thật, Lạc Tử Thần, cũng không phải người quá xấu, khi Tàn Nguyệt hòa thân, hắn thậm chí còn cứu Tàn Nguyệt một mạng!

Lâm quý phi cũng đã nói, lúc ấy nàng tính để cho những người đó bắt cóc Tàn Nguyệt, vứt vào trong quân doanh !

"Mân, sẽ không, để Chanh Sát theo ta đi. Ngươi gần đây bận rộn nhiều việc, việc chính sự quan trọng hơn. . . ."

Thời gian, bất tri bất giác cũng qua nửa tháng, còn nửa tháng, Địch Mân liền đăng cơ, mà sau khi Địch Mân đăng cơ, mới có thể phong hậu!

Phong hậu, ngẫm lại chuyện thần thánh cỡ nào, nhưng ngày đó, dựa theo quy định trước kia, cũng phải phong phi!

Nàng vẫn không dám hỏi, vẫn luôn tránh né đề tài này, nhưng trong lòng lại không lúc nào không nghĩ.

Có phải hay không, đến cuối cùng, nàng vẫn sẽ rơi xuống vận mệnh giống với nương, cùng rất nhiều nữ nhân chung một chồng?

Nghĩ đến đây, trong lòng liền không hiểu đau, biết rõ chuyện này đối với đế vương mà nói, thực bình thường, nhưng nàng cố tình lại khó có thể nhận!

Hi, đời người, tại sao phải có nhiều chuyện phiền não như vậy?

"Nguyệt Nhi, ta cùng ngươi, ta ở bên ngoài chờ ngươi. . . . . ."

Mà bên ngoài phòng, hắn tất nhiên cũng sẽ phái tinh binh gác!

Mặc dù biết hắn không dám xằng bậy, nhưng phàm là chuyện đều không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, phải làm tốt chuẩn bị, để ngừa vạn nhất mới được.

"Được!"

528. Chương 529: Kết Cục 15

Trong lòng, bỗng nhiên ấm áp dễ chịu, hiện tại Địch Mân vẫn bận rộn nhiều việc, rất bận rộn!

Trong phòng, lẳng lặng , yên lặng có thể nghe được thanh âm châm rơi xuống đất!

Tàn Nguyệt đứng ở cửa, nhìn nam tử đưa lưng về phía mình, nhìn ngoài cửa sổ, nhìn vẻ cô đơn nhàn nhạt trên người hắn.

"Hoàng thượng. . . . . ."

Nhẹ nhàng gọi một tiếng, đứng không tiếng động như vậy, đối với nàng mà nói, cũng là một loại áp bức thật lớn.

Một loại trầm trọng không nói ra được!

"Ngươi đã tới?"

Thanh âm của hắn thản nhiên, chậm rãi quay đầu, trên mặt lạnh lùng, không có sóng!

"Ừ!"

Không biết nên nói cái gì cho phải, giống như giữa bọn họ, cũng không có cái gì.

"Tàn Nguyệt, ngươi cũng biết, trẫm hận không thể, lúc trước không cứu được ngươi!"

Bỗng nhiên, hắn đi về phía trước từng bước, Tàn Nguyệt vội lui sau từng bước, bảo trì khoảng cách nhất định với hắn.

"Trẫm, đáng sợ như vậy sao?"

Vô nghĩa, nhìn hắn vân đạm phong thanh nói, thời điểm chặt bỏ một bàn tay của người khác, khi thấy khóe miệng hắn bởi vì máu tươi mà lộ ra một tia cười tà, ai không sợ hãi hắn?

"Phải. . . Có chút. . . ."

Tàn Nguyệt ngại ngùng, hắn gọi mình lại đây, chẳng lẽ cũng chỉ là vì vậy sao?

"Ha ha, ngươi thật ra thành thực. Lúc ấy, trẫm chỉ hù dọa ngươi. . . ."

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười khổ, trong thanh âm mang theo cô đơn nhàn nhạt:

"Trẫm thực hâm mộ Địch Mân. . . . . ."

Đến nay, hắn vẫn còn nhớ rõ, trong tay nàng nắm chặt cây trâm, thấy vẻ chết không sờn trên mặt tái nhợt của nàng

"Ta. . . . . ."

Tàn Nguyệt thở dài, thở dài:

"Hoàng thượng, thực xin lỗi. . . . . ."

Lúc ấy gả qua, chỉ là việc bất đắc dĩ, nói lại, hắn cũng là bên chịu hại.

"Ha ha, không cần. Nhưng Tàn Nguyệt, hắn cũng là một hoàng thượng, tại sao ngươi không chết tâm với hắn?"

Hoàng thượng khó hiểu nhăn mặt nhíu mày, lúc trước mọi người đều biết, hắn đã

Thủ tiết ột người chết, Tàn Nguyệt thật khờ!

"Ta. . . . Có thể là bởi vì yêu đi? Ta yêu hắn. . . . Ta là nương tử của hắn. . . ."

Khác, nàng cũng không biết nên nói như thế nào, nhưng luôn cảm giác, Lạc Tử Thần, có phải thích mình hay không.

529. Chương 530: Kết Cục 16

"Ai, ngươi nói ngươi nhàm chán không phải không tán gẫu. Có rảnh hâm mộ người ta, còn không bằng cùng phi tử trong cung của ngươi có đoạn cảm tình oanh oanh liệt liệt. Nam nhân cả đám đều đê tiện, không chiếm được thì muốn giết chết, ngươi nhàm chán không phải không có tán gẫu . . . ."

Ngoài cửa sổ, một thân thể lật ngược (đầu trút xuống), trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy trào phúng.

Nhìn nàng, Tàn Nguyệt thản nhiên cười, Chanh Sát, sao có thể chạy đến trên cửa sổ?

"Ngươi. . . . Ngươi là ai? Phong bà nương (có thể là chỉ bà tám =]]) nơi nào đến. . . ."

Lạc Tử Thần cau mày, nữ nhân sẽ có bộ dạng một nữ nhân, ngươi xem nàng như vậy, rốt cuộc còn thể thống gì.

"Chanh, ngươi mau xuống đây, nguy hiểm. . . . . ."

Tàn Nguyệt vội vàng tiến lên, trong thanh âm mang theo lo lắng, nơi này chính là lầu 3, tuy rằng võ công Chanh Sát không thấp, nhưng nàng nhìn vẫn cảm thấy sợ hãi.

"Tàn Nguyệt, ta biết võ công, ngươi xem thường ta như vậy? Hừ. . . . . ."

Bỗng nhiên, Chanh Sát chỉ cảm thấy trên đùi đau xót, má ơi, chân không phải chuột rút lúc này chứ? Chân ôm lấy góc tường bỗng nhiên thẳng, nàng âm thầm vận lực, muốn nhảy đến trong phòng. . . .

"Này, nữ nhân, ngươi làm sao vậy? Cẩn thận một chút. . . . . ."

Võ công của Lạc Tử Thần vốn không thấp, nhìn ra Chanh Sát khác thường, hắn không chút nghĩ ngợi liền vươn tay ra, kết quả Chanh Sát vừa vặn dùng sức nhảy vào trong. . . .

Tàn Nguyệt cũng không thấy rõ nàng vào bằng cách nào, chỉ nghe được bịch một tiếng, hai người liền ngã trên đất. . . . .

"A. . . . . ."

Tàn Nguyệt hoảng sợ hô to một tiếng, Địch Mân ngoài cửa cách đó không xa vọt vào, vừa hay nhìn thấy hai người ngơ ngác. . . .

"Các ngươi. . . . . ."

Đây là tình huống gì?

Lạc Tử Thần ở dưới, Chanh Sát ở phía trên, hơn nữa miệng của bọn họ, thực ám muội đặt cùng nhau. . . .

Chanh Sát lấy lại tinh thần, Lạc Tử Thần cũng trở về thần trí, Chanh Sát giãy dụa một cái, liền đứng lên.

"Ôi. . . . . ."

Lạc Tử Thần đau than một tiếng, uổng hắn tự xưng võ công không tồi, lại cứu người đến ngã lên đất, hắn cũng quá. . . .

Bất quá, nữ nhân này nhìn hung dữ, nhưng dáng người cũng không tồi, vừa rồi rất không khéo, tay hắn vừa vặn đụng đến của nàng. . . . .

530. Chương 531: Kết Cục 17

Ngươi nam nhân xấu này, phi lễ . . . . . ."

Chanh Sát đứng dậy, phẫn nộ nhìn hắn, thực hoài nghi hắn không phải nam nhân , có khoa trương như vậy sao?

Không phải là ngã sấp xuống sao? Còn kêu to như vậy. . . .

"Ngươi. . . . Nữ nhân, vừa vặn như là ngươi đè lên người của ta, nếu phi lễ, cũng là ngươi phi lễ ta!"

Lạc Tử Thần khó khăn đứng lên, hông của hắn, ô ô. . . .

"Hoàng thượng, ngài không sao chứ?"

Ngụy công công đi theo vội vàng tiến lên, gấp gáp hỏi.

"Không có việc gì? Ngươi xem ta giống không có chuyện gì sao? Eo của ta, ngã gãy. . . ."

Lạc Tử Thần chống eo, hôm nay thật đúng là mọi sự không thuận, hông của hắn, đau muốn chết . . . .

"Hoàng thượng, ngài kiên nhẫn một chút, truyền thái y, truyền thái y . . . . . ."

Tàn Nguyệt tựa ở trong lòng Địch Mân, khó hiểu nhìn hai người bọn họ, thời điểm nghe được câu cuối cùng, rốt cục phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói:

"Không cần kêu Thái y, nơi này không phải có một đại phu tốt nhất sao?"

Hai mắt nhìn về phía Chanh Sát, Địch Mân cũng nhìn lại, Chanh Sát chỉ vào mặt mình:

"Tàn Nguyệt, ngươi nói cái gì? Bảo ta trị cho hắn? Hừ, ta mới không cần đâu, dù ta trị cho chó mèo cũng không giúp hắn!"

"Ôi, ngươi nữ nhân này, miệng làm sao lại độc như vậy, ta là vì cứu ngươi mới. . . ."

Lạc Tử Thần cau mày, nữ nhân này đáng chết, lại so hắn với chó mèo, nàng muốn chết . . . .

"Chanh, hắn nói cũng không sai, vừa rồi hình như là hắn muốn cứu ngươi . . . ."

Tàn Nguyệt nháy mắt mấy cái, sao cảm giác hai người là lạ ?

"Ta. . . . Ta không cần, ta mới không cần hắn cứu. . . ."

Chanh Sát dậm chân một cái, vừa rồi sắc lang này, tay hắn, tay hắn lại đụng vào ngực của nàng. . . . =]]

"Còn không mau đỡ Thần Vương nằm xuống! Chanh, ở đây y thuật của ngươi cao, giúp hắn xem một chút đi. . . ."

May mắn, bên cạnh còn có giường. Lạc Tử Thần nhìn bộ dạng không tình nguyện của Chanh Sát, tâm tình thật tốt!

"Ngươi, hừ. . . . . ."

Nằm dài trên giường, Ngụy công công giúp hắn cởi áo, chỉ thấy lưng quả nhiên ngã không nhẹ, đều đỏ rực một mảnh.

531. Chương 532: Kết Cục 18

"Hừ, nếu không phải công tử, ta mới không cứu ngươi . . . . . ."

Cửa đã đóng lại, trong phòng chỉ có Ngụy công công, Chanh Sát và Lạc Tử Thần.

"Nữ nhân, ngươi nhanh chút, rất đau, không biết có phải trật khớp hay không, ôi. . . ."

Không phải nói nữ nhân đều mềm lòng sao? Tuy rằng thật là có chút đau, nhưng tuyệt đối không đau đến bộ dáng này, hắn có phần khoa trương trong đó. . .

"Hừ, nam nhân yếu ớt như vậy, ta thực hoài nghi ngươi có phải Lạc Tử Thần máu lạnh vô tình hay không!"

Chanh Sát bĩu môi, không cam lòng không muốn tiêu sái tới, liếc mắt phần lưng của hắn, do dự muốn ra tay hay không.

"Nữ nhân, ngươi không phải là thẹn thùng chứ? Thế nào, dáng người của trẫm, khiến ngươi hài lòng không?"

Nhớ rõ, hắn cho tới bây giờ cũng không phải một người lắm mồm như vậy. Nhưng hôm nay, không hiểu sao hắn luôn thích trêu chọc nàng, thích nghe thanh âm nàng tức giận.

"Thẹn thùng? Thân thể của nam nhân ta đã thấy, đếm đều đếm không hết, so với thân hình của ngươi đẹp hơn nhiều. Ta thấy ngươi, căn bản cũng không có cái gì đẹp mặt. . . ."

Chanh Sát bĩu môi khinh thường, tuy rằng thân hình của hắn thật là đẹp, nhưng. . . .

Nhưng nam nhân tự đại này, không cần kiêu ngạo như vậy chứ?

"Ngươi, nữ nhân, ngươi có biết cái gì là cảm thấy thẹn hay không?"

Nghe được nàng thấy qua rất nhiều thân thể của nam nhân, trong lòng Lạc Tử Thần đã cảm thấy không vui, nữ nhân phải tự trọng, sao có thể xem thân thể nam nhân?

Chanh Sát bĩu môi, bàn tay mềm đưa đến trên lưng hắn, nhẹ nhành, giống như một dòng điện mơn trớn, hắn nhịn không được thoải mái nhắm mắt lại. . . .

"Không biết!"

Đụng đến chỗ thương, Chanh Sát đột nhiên dùng sức một cái, Lạc Tử Thần đau thiếu chút nữa từ trên giường nhảy xuống:

"Nữ nhân, ngươi mưu sát, ôi. . . ."

Cái này, tuyệt đối không phải xạo, thật sự đau đớn, đau toàn tâm đến xương. . . .

"Đừng nhúc nhích! Ngươi ngu ngốc, ngươi không biết thời điểm nối xương là không thể động sao? Cái này tốt lắm, sai lệch, ngươi. . . . . ."

Sai lệch? (lệch xương =]])

Lạc Tử Thần vừa nói ra miệng, sắc mặt tái nhợt quay đầu lại.

Như vậy liền sai lệch? Đây quá. . . . Khoa trương chứ?

532. Chương 533: Kết Cục 19

Hắn chỉ là giật mình một chút, làm sao lại bị lệch, dễ dàng lệch bị như vậy sao?

Không phải là, nữ nhân này cố ý ?

"Nữ nhân, vậy phải làm thế nào?"

Mặt âm trầm, cơ hồ là từng bước từng bước, nghiến răng nghiến lợi rống lên, Chanh Sát cười sáng lạn, vẻ mặt kiều my tiến đến bên tai của hắn, nhẹ giọng nói:

"Ngươi cứ nói đi"

"Ta. . . . . ."

Nàng nói chuyện phun ra khí, nong nóng phun đến trên mặt của hắn, Lạc Tử Thần cho tới bây giờ vốn không có đỏ mặt, khuôn mặt tuấn tú lộ ra màu đỏ khả nghi.

"Đương nhiên là muốn, bẻ ra —— nối lại lần nữa. Hoàng thượng, lần này không thể lộn xộn, bằng không, nếu không nối tốt, phải tiếp tục bẻ ra nối một lần nữa. . . ."

"A. . . . . ."

Thanh âm như giết heo lại một lần nữa truyền tới, Ngụy công công ngây ngốc nhìn hai người bọn họ, nhất thời lại ngơ ngác nói không ra lời.

"Mân, hắn không sao chứ?"

Ngoài cửa, nghe Lạc Tử Thần kêu thảm thiết, Tàn Nguyệt rốt cục hiểu được, Chanh Sát đối với mình, thật đúng là không phải tốt bình thường.

Nàng bình thường, tối đa cũng chỉ là trêu đùa mình vài câu, còn chưa từng dã man như vậy.

Nàng đối với chính mình, chính là nói ở ngoài miệng thôi. . . . . .

"Không có việc gì, ta tin tưởng y thuật của Chanh Sát. . . ."

Địch Mân như có suy nghĩ gì nhìn bên trong, Chanh Sát chưa từng kích động như vậy, có phải hay không. . . .

"Nhưng, hắn kêu thật thê thảm . . . . . ."

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, nàng có chút thương cảm cho Lạc Tử Thần.

Xem ra cổ nhân nói không sai, đắc tội ai cũng không thể đắc tội nữ nhân, duy nữ nhân khó nuôi như tiểu nhân.

"Có thể là vết thương nặng. Nguyệt Nhi, không cho ngươi lo lắng vì nam nhân khác. . . ."

Ôm Tàn Nguyệt, Địch Mân đi ra ngoài, nơi này không cần bọn họ, tin tưởng một mình Chanh Sát cũng có thể thu phục!

"Mân, ta chỉ là lo lắng Chanh Sát đùa quá rồi, đến lúc đó các ngươi không dễ nói chuyện . . . ."

Địch Mân, ghen tị quá, nàng mới không lo lắng cho Lạc Tử Thần!! Nàng sợ hãi hắn còn không kịp.

"Không có việc gì, Chanh Sát có thể thu phục. . . ."

533. Chương 534: Kết Cục 20

Vốn thực lo lắng lần gặp mặt này, bởi vì Chanh Sát hiện thân ngoài ý muốn, rơi vào kết cục ngoài dự đoán mọi người. Từ ngày đó, trên mặt Địch Mân, hơn mấy phần ý cười.

Lạc Tử Thần thích dây dưa Chanh Sát, tự nhiên cũng sẽ không tìm Tàn Nguyệt phiền toái.

Mà có lẽ cũng vì nguyên nhân này, Lạc Tử Thần vốn tính ngày hôm sau rời đi, bỗng nhiên thay đổi chú ý, nói đợi cho Địch Mân đăng cơ rồi hãy nói.

Danh đẹp thì là muốn chúc mừng Địch Mân đăng cơ, nhưng trên thực tế. . . . . .

Tàn Nguyệt cười nhẹ, nhìn khuôn mặt nhỏ vì tức giận mà đỏ lên của Chanh Sát mỗi ngày, có phải đây là vui mừng oan gia người ta nói hay không?

Chanh Sát tốt lắm, nàng cũng không nhỏ, nên tìm người ổn định lại.

Mà Lạc Tử Thần, tuy rằng tàn bạo vô tình, nhưng đối mặt Chanh Sát thì cũng chỉ có giương mắt nhìn, Tàn Nguyệt xem thật vui.

"Tàn Nguyệt, ngươi thực vô tình. . . . . ."

Chanh Sát bĩu môi, không vui trừng mắt Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt bây giờ là người đặc biệt được bảo vệ, nàng không dám động nàng, nhưng nói ngoài miệng hẳn là không thành vấn đề đi.

"Chanh Sát, không có, oan uổng. . . . . ."

Tàn Nguyệt vội vàng xua tay, Chanh Sát đi lên trước, thở dài:

"Tàn Nguyệt, ngươi không thấy được hắn đều khi dễ ta như vậy?"

Khi dễ nàng? Tàn Nguyệt trừng to mắt, kinh ngạc nhìn nàng, trên đời này, còn có người không nói lý lẽ như vậy sao?

"Tàn Nguyệt, ngươi cũng biết ta là oan uổng . . . . . ."

Lạc Tử Thần tiến vào, ủy khuất nhìn Tàn Nguyệt, ai có thể tin tưởng, đây là hoàng thượng lãnh khốc vô tình của Kỳ quốc?

"Khụ khụ. . . . . ."

Tàn Nguyệt ho khan vài tiếng, mang nụ cười nhẹ trên mặt. Chanh Sát nhăn mặt nhíu mày, cả giận nói:

"Tàn Nguyệt, ngươi lại cùng một phe với tiểu nam nhân đáng chết này. . . . ."

Tiểu nam nhân? Khi nào thì hắn lại thăng cấp rồi? Tàn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy sắc mặt Lạc Tử Thần đen thùi, hai mắt bốc hỏa:

"Nữ nhân, ta chỉ nhỏ hơn ngươi vài ngày. . . . . ."

Ô ô, hắn đã ba mươi, khi nào thì trở thành tiểu nam nhân?

"Khụ khụ. . . . . ."

Tàn Nguyệt lại ho khan, Địch Mân nói không sai, hai người bọn họ, thật sự là một vở hài kịch.

534. Chương 535: Kết Cục 21

Cảm giác tốt lắm, Chanh Sát bình thường cũng không phải đối với người như vậy. . . .

"Này, tiểu nam nhân, ngươi không cần lại đây, ta. . . Tàn Nguyệt là người đặc biệt được bảo vệ, nếu ngươi dám tổn thương Tàn Nguyệt, Địch Mân nhất định sẽ không bỏ qua ngươi. . . ."

Trốn phía sau Tàn Nguyệt, nhìn con ngươi bốc lửa của Lạc Tử Thần, Chanh Sát kiêu ngạo cười.

"Nữ nhân, ngươi đi ra cho ta, đừng lấy Tàn Nguyệt làm tấm chắn!"

Đi ra là người ngu!

Chanh Sát trợn mắt một cái, trực tiếp không nhìn Lạc Tử Thần, trong mắt mang theo ý cười thực hiện được.

"A, Tàn Nguyệt, gió bắt đầu thổi, trời đầy mây, trời sắp mưa . . . . . ."

Một trận gió lạnh thổi, Chanh Sát quay đầu, nhìn mây đen quay cuồng trên bầu trời kia, vui vẻ kêu lên.

"Không phải là trời sắp mưa sao? Hiếm thấy vô cùng. . . . . ."

Lạc Tử Thần khinh thường thở dài, Chanh Sát quay đầu, nghịch ngợm làm cái mặt quỷ:

"Đại nhân nói, tiểu hài tử không cần xen mồm. . . . . ."

Choáng váng. . . . . .

Ở trong mắt của nàng, hắn chẳng lẽ lại xuống cấp? Từ nam nhân đến tiểu nam nhân, rồi đến tiểu hài tử, nếu để cho người ngoài biết, Lạc Tử Thần hắn như thế nào còn mặt mũi.

Bất quá bên này hắn tức giận mắt trợn trắng, bên kia hai nữ nhân lại hồn nhiên chưa tỉnh hưng phấn nhìn mây đen ngoài cửa sổ, nóng bỏng thảo luận .

"Liền hôm nay đi? Trời sắp mưa. . . . . ."

"Ừ, chuẩn bị đi, tốt nhất đợi buổi tối. . . . . ."

"Không thành vấn đề, giao cho ta xử lý là được. . . . . ."

"Người nọ đâu rồi, ngươi cũng phải an bài tốt . . . . . ."

"Tàn Nguyệt, ta làm việc ngươi yên tâm, cam đoan sẽ trả cho nương củangươi một cái công đạo . . . ."

"Chanh, vậy làm phiền ngươi. Bất quá ta cũngmuốn đi xem, ta cũng tính nửa đương sự (người trong cuộc) . . . ."

"Ngươi? Tàn Nguyệt, ngươi mang bầu , không thể miễn cưỡng, hay là thôi đi. Chờ trở về ta sẽ nói cho ngươi biết. . . ."

"Không cần, ngày này ta chờ thật lâu, ta muốn đi. . . . . ."

Nhìn hai người một người một câu nói chuyện khí thế ngất trời, Lạc Tử Thần cũng muốn hỏi hỏi các nàng muốn làm gì, nhưng mấy lần mở miệng đều không có người để ý đến hắn, hắn rốt cục nhịn không được bạo phát:

"Tàn Nguyệt, Chanh, các ngươi đến tột cùng đang nói cái gì? Các ngươi có chuyện gì sao? Ta cũng muốn đi. . . . . ."

535. Chương 536: Kết Cục 22

Rống to một tiếng, hai người rốt cục quay đầu lại, Tàn Nguyệt vô tội nháy mắt mấy cái:

"Hình như không liên quan tới ngươi. . . . . ."

"Đúng vậy, xen vào việc của người khác. . . . . ."

Chanh Sát bĩu môi, cuối cùng gõ đầu của hắn, thở dài:

"Chúng ta muốn làm chính sự (việc quan trọng), không rảnh chơi với ngươi. . . ."

Ừng ực một tiếng, người nào đó rốt cục hôn mê bất tỉnh, Tàn Nguyệt bất đắc dĩ khoát tay, chỉ vào người té xỉu trên đất, cười nói:

"Ta không còn khí lực, giao cho ngươi. . . . . ."

"Ngươi. . . . . ."

Thấy Tàn Nguyệt nghênh ngang rời đi, Chanh Sát phẫn nộ trừng mắt bóng lưng đáng giận kia, muốn mắng vài tiếng, mở o miệng, Tàn Nguyệt vừa vặn quay đầu, ôn nhu cười:

"Cẩn thận, đừng cho con nuôi của ngươi học được. . . ."

Ta nhịn, nhịn. . . . . .

Chanh Sát yên lặng, bất đắc dĩ ngồi xổm người xuống, không ôn nhu vuốt khuôn mặt tuấn tú của Lạc Tử Thần:

"Tính tình thúi đòi mạng, bất quá, làn da thật là đẹp, xúc cảm không tồi . . . . . ."

Đêm, rốt cục chậm rãi buông xuống, gió thổi, đến tối, bỗng nhiên rơi mưa xuống róc rách.

Mưa đến rất chậm, nhưng chỉ chốc lát sau là được mưa to, tiếng sấm cuồn cuộn, tia chớp không ngừng.

Từ trong nhà giam đi ra, Tướng phủ sớm không có phồn hoa trước kia, Liễu Tương rỗi rãnh ở nhà, mặc dù không rời khỏi kinh thành, nhưng trong tay cũng không có quyền gì. . . .

"Lão gia, ngài ăn nhiều một chút . . . . . ."

Thấy đũa Liễu Tương chỉ vài lần gắp, Cúc Văn bất an khuyên nhủ.

"Ta ăn no. . . . . ."

Liễu Tương thở dài, Cúc Văn vội nháy mắt với Vệ Trạch bên cạnh, Vệ Trạch nhìn Liễu Tương, nhỏ giọng nói:

"Cha, ngài phải bảo trọng thân thể, phải ăn nhiều một chút. . . . . ."

Liễu Tương quay đầu, vươn tay từ ái xoa đầu Vệ Trạch, ôn hòa nói:

"Cha thật sự ăn no. Gần đây luôn mơ thấy nàng, có lẽ, ta cũng sắp. . . ."

Lời nói của Tàn Nguyệt…, giống như một đạo vũ khí sắc bén đâm vào trong đầu của hắn, hắn không dám truy cứu, không dám suy nghĩ.

Ở bên trong tối tăm, tựa hồ hiểu được, kết quả kia tất nhiên là tê tâm liệt phế. . . .

536. Chương 537: Kết Cục 23

"Lão gia, tỷ tỷ đã đi nhiều năm như vậy, người cũng đừng có nhớ nữa. Nếu tỷ tỷ trên trời có linh, nhìn thấy lão gia vì tỷ tỷ mà như vậy, trong lòng của nàng cũng sẽ bất an. . . ."

Cúc Văn gục đầu xuống, trong mắt sáng trong suốt, thiếu chút nữa liền rơi lệ.

Cũng không biết chuyện kia làm thế nào, Mặc Sát môn đã tiếp nhận, hẳn là sẽ không thất thủ?

Nhìn bộ dạng vô tình này của Liễu Tương, Cúc Văn biết, nếu một khi chuyện kia công bố ra, Liễu Tương tuyệt đối sẽ không buông tha mình, tuyệt đối sẽ không.

Bất an nhìn ánh mắt đánh giá mình của Liễu Tương, hay là hắn cũng bắt đầu hoài nghi?

Đêm nay sắc trời cũng không tốt, lúc ra cửa, bên ngoài đã nổi mưa bụi, mà tiếng sấm ẩn ẩn, làm cho người ta nghe xong tâm phiền ý loạn.

"Tiểu Hạ, bên kia cũng không nói thời gian sao? Ngày mai ngươi lại đi thúc giục xem. . . ."

Tiểu Hạ vội vàng lên tiếng trả lời, Cúc Văn khoát tay, ý bảo tiểu Hạ đi ra ngoài.

Trời mưa rồi, vốn muốn ngẫm kỹ lại chuyện hôm nay, nhưng ai biết vừa mới ngồi xuống, một trận ủ rũ đánh úp lại, Cúc Văn chỉ cảm thấy rất là buồn ngủ.

Nhắm mắt lại, liền gục xuống bàn, cả người dĩ nhiên đã ngủ.

Mơ mơ màng màng, nghe được tiếng sấm cuồn cuộn, tia chớp chói mắt, nàng cảm thấy trên người hơi lạnh, muốn kéo kéo chăn, nhưng làm sao cũng không tìm thấy chăn ở nơi nào. . . .

Đòi mạng rồi, đây là có chuyện gì?

Cúc Văn nhíu mày, sau một lúc lâu, không vui mở mắt ra, mới nhớ tới nàng lại chưa lên giường, chỉ ghé vào trên bàn đang ngủ.

Có thể là quá mệt mỏi, làm sao có thể. . . . .

Xoa xoa cánh tay đau nhức muốn lên giường ngủ, quay đầu, theo tia chớp ẩn ẩn kia, chỉ thấy một nữ tử áo trắng ngồi ở trên giường của nàng. . .

Nữ tử không nhìn về phía nàng, quần áo tuyết trắng, trắng mờ mịt, trắng thoát tục. . . . . .

Hình mặt bên, nhẹ nhàng thoát tục, thật quen thuộc. . . . . .

Phải . . . . .

Không biết. . . . . .

Không phải là nàng!

Nàng đã chết, đã chết hơn mười năm rồi, tại sao có thể là nàng?

Như Yên, ngươi đã chết lâu như vậy, vì sao không thể buông tha tướng công, buông tha ta?

537. Chương 538: Kết Cục 24

Rầm một tiếng sấm lớn, mang theo tia chớp chói mắt, chiếu bóng người kia càng thêm quen thuộc. . . .

Nàng mặc, vẫn là ngày đó, ngày nàng sắp chết, mặc bộ quần áo kia. . . .

Trên mặt quần áo tuyết trắng, chỉ có cổ áo, thêu hai đóa hoa lan thoát tục.. . .

Tím tuệ lan, nàng yêu nhất, nàng thích thêu ở cổ áo quần áo ——

Quần áo màu trắng, hoa màu lam, sẽ không cảm thấy tục khí, chẳng qua là cảm thấy, rất là xinh đẹp. . .

Cũng rất loá mắt, gặp liếc mắt một cái, khiến cho người đã gặp qua là không quên được. . . . .

“Như Yên. . . . . Ngươi là Như Yên. . . . . .”

Run run vươn tay, nàng không biết mình ở nơi nào. . . . . .

Tại trong phòng mình, hay là trong mộng?

Hẳn là trong mộng, dù sao gần đây, Liễu Tương cũng nói, thường xuyên mơ thấy nàng. . . .

Xem ra ngày khác, nàng phải đi cầu cái bùa bình an, nàng đã chết, mà nàng còn sống. . . .

Hảo hảo, cao ngạo sống hơn mười năm, nhìn nàng thê thảm chết đi, nhìn nữ nhi đáng thương của nàng còn sống. . .

Nàng ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp, cùng một dạng với khi nàng còn được sủng ái. . . . Giống nhau như đúc. . . .

“Phải, ta còn còn sống, như thế nào? Chột dạ sao?”

Nàng lạnh lùng cười, trên mặt tuyệt mỹ, lạnh nhưng trong sạch.

“Không, không phải. . . . . Sẽ không , ngươi chết, ngươi đã chết. . . . . .”

Cúc Văn cà lăm, ghen tị mỹ mạo của nàng, oán hận nàng trải qua lại vẫn tốt.

Đã qua nhiều năm như vậy, vì sao trong lòng Liễu Tương, không có sự tồn tại của nàng?

“Ha ha, ta đáng chết sao? Ta đáng chết sao? Nói, tại sao muốn hãm hại ta, ta làm gì có lỗi với ngươi. . . . .”

Nàng đứng lên, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ, trong chốc lát biến thành màu đỏ chói mắt, máu đỏ tươi, từ ánh mắt trống rỗng chảy ra.

Tay nàng đưa ra ngoài, móng tay rất dài rất dài, hơn nữa, từng cái, đều là đỏ tươi chói mắt….

Đỏ như máu, màu đỏ đẹp đẽ. . . . .

"Ngươi. . . . . Ngươi đừng lại đây. . . . . Ta không hại ngươi, không có. . . . . ."

"Ta làm gì xin lỗi ngươi? Tại sao muốn hại ta? Tại sao muốn hãm hại ta. . . . . ."

538. Chương 539: Kết Cục 25

Nàng tiếp tục hướng trước, Cúc Văn rút lui vài bước, phía sau có đồ vật gì đó đẩy nàng, nàng bịch một tiếng ngã sấp xuống đất.

"A. . . . . ."

Hoảng sợ bò dậy, trên đất nằm ngang một người, mặt nàng hướng lên, bộ dáng rất quen thuộc, dĩ nhiên là. . . . . .

Dĩ nhiên là ——

Quế nhi?

Sẽ không, nàng không phải đã chết rồi sao?

Nàng đã chết, làm sao có thể cũng ở nơi đây. . . . . .

"Ta muốn tìm ngươi đền mạng, ta muốn giết ngươi. . . . . ."

Nàng tiếp tục tới gần, khi nói chuyện, lộ ra răng trắng dày đặc. . . .

"Ngươi, không cần lại đây. . . . Ta nói, ta cũng bất đắc dĩ . . . . Như Yên, diện mạo ngươi xinh đẹp như vậy, tướng công lại yêu ngươi như vậy. . . Mặc dù, hắn cưới nhiều nữ nhân như vậy, nhưng ngươi biết, hắn yêu nhất vẫn là ngươi. . . ."

Cúc Văn chống đầu, nước mắt ào ào hạ xuống, những lời này nàng chưa từng nói với ai, vẫn đều chôn ở trong lòng, rất đau khổ. . . . . .

"Ngươi có biết, khi một người nam nhân cùng ngươi triền miên, miệng hô tên một nữ nhân khác, là cảm giác gì không? Ngươi có biết, trong lòng của hắn rõ ràng ôm ấp là ngươi, nhưng miệng lại than nhẹ đau lòng người khác không? Ta yêu hắn, ta thật sự thực thương hắn, nhưng, ngươi cũng là phòng lớn rồi, vì sao chẳng những chiếm cứ người của hắn, còn muốn chiếm cứ tim của hắn? Ngươi cái gì cũng có, ta thì sao? Ta có cái gì? Ta không có gì cả, không có gì cả. . . ."

"Ha ha. . . . . Cho nên ngươi liền hãm hại ta? Ta đáng chết như vậy sao?"

Nàng lạnh lùng cười, Cúc Văn khóc nói:

"Tỷ tỷ, ta biết ngươi tốt với ta, rất chiếu cố ta, nhưng. . . . Ta không có được người của hắn, cũng không có được tim của hắn, ta không vì mình, cũng phải lo lắng vì hài tử của ta . . . . Có ngươi ở đây, ta vĩnh viễn đều không được hắn để ý, cho dù là liếc mắt một cái. . . ."

Cúc Văn chua sót nở nụ cười:

"Nhưng sau đó, ta mới biết được, thì ra ta sai lầm rồi. Ta cố ý hạ mê dược cho ngươi, tìm đến một nam nhân, sau đó nói cho hắn biết, đi qua nhìn ngươi. . . . Hắn thấy ngươi phản bội hắn, bắt gian tại trận, nhưng hắn chỉ lạnh nhạt ngươi, không đánh ngươi, phạt ngươi! Buồn cười, buồn cười, hắn lại không hạ thủ được với ngươi, mặc dù, ngươi vụng trộm với người khác. . . .

539. Chương 540: Kết Cục 26

Cũng tại thời điểm đó, ta quyết định, không cần trái tim của hắn, ta chỉ muốn quyền lợi, chỉ cần quyền lợi của Tể tướng phu nhân. . . ."

"Phải không? Ngươi thật đúng là tham lam. Thời điểm ta đây mang thai, hắn cũng không nói cái gì, tại sao ngươi muốn để cho ta qua than?"

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, có lẽ nghe được những điều này, Liễu Tương rất hối hận, nhưng nàng sẽ không buông tha nữ nhân này như vậy, nàng sẽ hỏi ra mọi chuyện cần thiết.

"Này, thì càng phải trách tỷ tỷ. Tỷ tỷ nhảy múa giỏi, mà tướng công lại không trừng phạt tỷ tỷ được, chỉ là lạnh nhạt tỷ tỷ mà thôi. Vắng vẻ, vì không cho phép một ngày kia, hắn sẽ hồi tâm, sẽ hòa hảo cùng tỷ tỷ. Cho nên, vì phòng hoạn với chưa xảy ra, ta muốn hủy chân của ngươi, cho ngươi hận hắn, hung hăng hận hắn. . . ."

Càn rỡ cười to vài tiếng, đã thấy nàng ngốc ở đâu, Cúc Văn tiếp tục nói:

"Tỷ tỷ, ngươi có biết vì sao thân mình Tàn Nguyệt vẫn không tốt không? Đặc biệt lúc nhỏ? Ngươi có biết thân thể của ngươi vì sao luôn rất xấu? Tuy rằng, hắn đưa cho ngươi đều là thuốc tốt nhất?"

"Ngươi. . . . . ."

Chanh Sát rất giận, chẳng lẽ nói, nương của Tàn Nguyệt chết, là nàng trực tiếp hạ độc sao?

May mắn Tàn Nguyệt cũng không đến, bằng không, chắc sẽ bị tức chết!

"Là ngươi hạ độc. . . . . ."

"Đúng, là ta! Ta vốn muốn giết con tiện nhân kia , nhưng ai có thể nghĩ đến mạng nàng cứng rắn. Sau khi sinh, nàng luôn không khỏe, nhìn bộ dạng nàng hấp hối, ta cao hứng. . . Sau đó, ngươi chết, ngươi cuối cùng đã đi, ta vốn muốn giết nàng xong việc, nhưng nhìn thấy Liễu Tương cũng không thích nàng, cho nên. . . Liền giữ nàng, từ từ tra tấn. . . ."

Nói tới chỗ này, Cúc Văn đột nhiên cảm giác được cũng không có gì đáng sợ , không phải là một giấc mộng sao?

"Vậy sau đó tại sao muốn giết Tàn Nguyệt? Nàng đối với ngươi, không có bất kỳ uy hiếp!"

"Đúng, đối với ta không có, nhưng đối với nữ nhi của ta có . . . . . ."

Cúc Văn cười lạnh một tiếng, cả giận nói:

540. Chương 541: Kết Cục 27

"Nữ nhi của ngươi, cũng thật là tiện, dám đoạt nam nhân của Hạo Nguyệt! Bất quá về sau tốt lắm, nàng rất nhanh có thể đoàn tụ cùng ngươi rồi, còn có Quế nhi, nàng không phải thực trung tâm sao? Vừa vặn hầu hạ hai người các ngươi. . . . . ."

"Cúc Văn! Không nghĩ tới, ngươi ác độc như vậy. . . . . ."

Hừ lạnh một tiếng, trong phòng bỗng nhiên sáng lên, nhìn đèn đuốc sáng lên kia, Cúc Văn bất an quay đầu, thấy Liễu Tương vẻ mặt tức giận, nàng mở miệng:

"Lão gia, ta. . . . . ."

"Ta nghe được rồi, thì ra tất cả đều là ngươi giở trò quỷ!"

"Ngươi. . . . . ."

Quay đầu, nhìn nữ tử xa lạ xinh đẹp kia, Cúc Văn run run nói :

"Là ngươi thiết kế ta. . . . . ."

"Không phải nàng, là ta. Nhị nương, ta nói rồi, sẽ trả cho nương một công đạo . . . . . ."

Địch Mân kéo Tàn Nguyệt đến, Địch Mân lạnh lùng nhìn Cúc Văn:

"Như thế nào, ngươi sẽ không phải muốn nói, vừa rồi ngươi nói, đều là giả dối?"

"Ta. . . . . Lão gia, ta. . . . . ."

Rốt cục, hiểu được là chuyện gì xảy ra, nàng bịch một tiếng quỳ xuống, hô:

"Lão gia, ta yêu ngươi, ta làm tất cả, cũng là vì cái nhà này . . . . . ."

"Hừ, ngươi lại cãi cứng? Ngươi tiện nhân này, chết một trăm lần, một nghìn lần đều. . . Đều. . . ."

Liễu Tương bỗng nhiên cảm thấy trong miệng ngòn ngọt, hắn mở miệng, đột nhiên phun ra một ngụm máu đỏ. . .

"Tàn Nguyệt, thực xin lỗi, ta thực xin lỗi ngươi, thực xin lỗi mẹ ngươi. . . Địch Mân, nàng, giao cho các ngươi. . . ."

Liễu Tương lảo đảo vài cái, mất thăng bằng, người gục xuống. Tàn Nguyệt thở dài, ý bảo Chanh Sát giúp hắn nhìn xem. . . . . .

"Không có việc gì, tạm thời còn chưa chết. . . . . ."

Chanh Sát bĩu môi, quay đầu nhìn về phía Địch Mân, hắc hắc cười nói:

"Công tử, nàng làm sao bây giờ? Có phải đáng chết hay không. . . ?"

"Chết không có gì đáng tiếc!"

Môi mỏng của Địch Mân khẽ mở, hừ lạnh nói.

"Vậy, có thể giao cho ta hay không?"

"Tùy tiện!"

"Không thể!"

Địch Mân kinh ngạc nhìn Tàn Nguyệt, không rõ Tàn Nguyệt, tại sao phải nói ra như vậy.

"Nguyệt Nhi, làm sao ngươi . . . . . ."

"Nàng để cho nương ta đi than lửa, lại hạ độc nương. Ta nói rồi, sẽ đòi lại một cái công đạo cho nương. Chanh, nàng có thể cho ngươi, nhưng ta muốn nàng cũng đi than lửa, ở trong viện này. . . ."

541. Chương 542: Kết Cục 28

Chanh Sát vui vẻ cười:

"Tốt, không thành vấn đề, ta tới an bài. . . Tàn Nguyệt, nữ nhân này hư hỏng như vậy, ta nhất định sẽ hảo hảo hành hạ chết nàng. . . ."

Hành hạ chết, nhưng sẽ không để cho nàng dễ dàng chết đi.

Cúc Văn run rẩy, đi than lửa, ngẫm lại sẽ đau chết, nàng không muốn. . . .

Đột nhiên đứng lên, Cúc Văn rất nhanh chạy tới, chỗ tường cách đó vài bước, nàng tình nguyện. . .

"Ha ha, nữ nhân độc ác, ngươi muốn chết sao? Nào có dễ dàng như vậy. . . . . ."

Bắt lấy cổ áo của nàng, Chanh Sát bắt lại Cúc Văn giống như bắt con gà, Cúc Văn khóc lớn nói :

"Tàn Nguyệt, van cầu ngươi, để cho ta chết, để cho ta chết. . . ."

"Nguyệt Nhi, ngươi cũng mệt mỏi chứ? Cũng không sớm, chúng ta đi về nghỉ ngơi đi. . . ."

Nhìn hai người ôm nhau rời đi, Cúc Văn rốt cục nhận mệnh, ô ô, vì sao ngay cả chết cũng khó như vậy?

"Vũ Nhi, ngày mai Địch Mân đăng cơ, trẫm muốn cùng ngươi . . . ."

Nhìn Hàn phi vẫn trẻ tuổi, hoàng thượng cảm thấy, có loại bất đắc dĩ cảnh còn người mất.

Bọn họ sống chung hai mươi năm, hắn thậm chí cũng không dám hỏi, bọn họ có vợ chồng chi thực hay không?

"Hàn phi, hai mươi năm trước đã chết, nếu đã chết, vì cái gì ta phải ra mặt đây?"

Hàn phi thản nhiên thở dài, trong thanh âm mang theo bất đắc dĩ thật sâu.

"Vũ Nhi, nhưng ngươi là nương của Hạo Nhi. . . ."

"Không, ta không phải, nương của hắn là Tố Vân, nhiều năm như vậy, đều là Tố Vân ở cùng hắn. . . . . ."

Lúc trước, chết tiệt, hẳn là con trai của nàng, Tố Vân vì nàng, đứa nhỏ cũng. . .

"Vũ Nhi, thực xin lỗi. . . . . ."

Vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nói đến bên miệng, hắn cái gì cũng nói không được…

"Không có việc gì, ta không phải rất tốt sao?"

"Ngươi đã quyết định?"

Run run, hoàng thượng thậm chí cũng không dám lên.

"Phải, Hàn Tư Vũ đã sớm chết, ta chỉ là một nữ tử bình thường, cõng gánh nặng này hơn hai mươi năm, ta tránh ở trong mai rùa của mình, nhưng bây giờ, ta muốn buông tất cả, sau này sống vì chính mình!"

542. Chương 543: Kết Cục 29

Hàn phi ngẩng đầu, trên mặt lóe ánh sáng nhu hòa như mộng ảo:

"Hoàng thượng, ta từng yêu ngươi, rất yêu rất yêu, nhưng hôm nay, ta bỏ qua, không muốn yêu thống khổ như vậy nữa. Mấy năm nay, ta đã quen với sư huynh, hắn biết ta mất ký ức, ta ỷ lại hắn, nhưng hắn lại tôn trọng ta, sợ về sau ta sẽ hối hận, hắn thậm chí đều không có chạm qua ta.. ."

Nước mắt, bỗng nhiên hạ xuống, Hàn phi tiếp tục nói:

"Có lẽ, ta thật sự thay lòng. Thực xin lỗi, hoàng thượng. . . . . ."

Hoàng thượng lẳng lặng đứng, hai mắt quyến luyến nhìn Hàn phi, qua rất lâu rất lâu, bỗng nhiên thở dài:

"Là trẫm bỏ lỡ ngươi, là trẫm không có bảo vệ ngươi thật tốt. Vũ Nhi, trẫm trả lại tự do cho ngươi. . . ."

Pháo hoa hoa mỹ, bỗng nhiên bay ra trong cung đẹp đẽ quý giá, pháo hoa ban ngày, vốn là cực nhạt, nhưng bọn họ vẫn thấy được.

"Vũ Nhi, nếu có kiếp sau, ngươi còn có thể yêu trẫm không?"

"Kiếp sau rồi nói."

Hàn phi thở dài, nếu có kiếp sau, nàng tình nguyện, cho tới bây giờ không quen hắn!

Nhưng những lời này, quá mức đả thương người, nàng không nói ra miệng. . . .

"Mân, ngươi xem, pháo hoa màu lam, từ trong cung thả ra. . . . . ."

Tàn Nguyệt chỉ vào một ít rực rỡ bầu trời, khen.

"Nàng quyết định. . . . . ."

Pháo hoa kia, rất quen thuộc, là cho Thanh thúc.

"Ai? Mân, ngươi là nói nương nương sao?"

Tàn Nguyệt ngạc nhiên, nàng bắt lấy tay Địch Mân, thở dài:

"Đây là lựa chọn của nàng, ta ủng hộ nàng. . . . . ."

Địch Mân rũ mắt xuống, gắt gao ôm lấy Tàn Nguyệt, bất an nói :

"Nguyệt Nhi, nếu có một ngày, ngươi có thể cũng rời khỏi ta không?"

Khẩn trương nhìn Tàn Nguyệt, hắn thực sợ hãi, Tàn Nguyệt sẽ nói như vậy.

"Có. . . ."

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, mềm mại cười:

"Nếu ngươi phản bội ta, ta cũng sẽ rời khỏi ngươi. Nhưng ta không biết, ta còn có thể yêu người khác không, có lẽ là không thể nào!"

Ánh mắt tối sầm lại, hắn sắp vào lên ngôi, có phải, vấn đề kia cũng phải đối mặt rồi hay không?

"Sẽ không, ta Địch Mân, vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội ngươi!"

543. Chương 544: Kết Cục 30

Địch Mân vội vàng nói. Tàn Nguyệt thở dài, ai oán nhìn Địch Mân:

"Địch Mân chắc là không biết, nhưng Tư Không Hạo, liền khó nói. . . . . ."

Địch Mân, là tướng công của nàng, mà Tư Không Hạo, là hoàng thượng, hoàng thượng cao cao tại thượng. . .

"Nguyệt Nhi, tin tưởng ta, mặc kệ tên là gì, ta đều là tướng công của ngươi, tướng công toàn tâm toàn ý yêu ngươi. . . . . ."

Trời vừa sáng, Tàn Nguyệt đang ngủ say.

Hôm nay là ngày Địch Mân đăng cơ, trong lòng của nàng không có khẩn trương, chỉ là cảm thấy, không có gì lớn, không phải là đăng cơ sao?

"Phu nhân, rời giường. . . . . ."

Nha đầu nhỏ giọng, Tàn Nguyệt mơ mơ màng màng, miệng than thở một tiếng, nhưng thanh âm kia, làm sao lại không chịu dừng lại đây.

"Tàn Nguyệt, Địch Mân nạp thiếp . . . . . ."

Một tiếng rống to, Tàn Nguyệt bật ngồi dậy, trợn mắt nhìn về phía trước, mới phát hiện lão phu nhân đã ở đây, vừa mới rống to, trừ bỏ Chanh Sát còn có thể là ai?

"Chanh, ngươi gọi hồn à. . . ."

Tàn Nguyệt bất mãn chu miệng, nàng không biết phụ nữ có thai phải ngủ nhiều sao?

"Đúng vậy, không phải là kêu hồn về tới rồi sao?"

Chanh Sát vô vị cười cười, Địch lão phu nhân nói:

"Tàn Nguyệt, chúng ta cũng biết ngươi muốn ngủ, nhưng ngươi nếu không nhanh, thật sự có thể không kịp . . . ."

Tàn Nguyệt khó hiểu nhìn nàng, Chanh chỉ chỉ đồ nha đầu bưng trong tay, đó là màu đỏ chót, màu đỏ tươi đẹp loá mắt.

"Này. . . . . ."

"Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng Hoàng hậu nương nương. . . . . ."

Hoàng hậu?

Tàn Nguyệt ngây người, hơi giật mình nhìn người quỳ xuống một mảng lớn trên mặt đất, thậm chí ngay cả Địch lão phu nhân, Chanh Sát đều quỳ xuống. . . .

"Các ngươi. . . . . ."

Trời ạ, đây là tình huống gì?

Hôm nay là Địch Mân đăng cơ không sai, nhưng. . . .

Nhưng phong hậu không phải nói mấy ngày nữa sao? Tại sao hôm nay liền. . . . . .

"Tàn Nguyệt, chúc mừng ngươi, hoàng thượng đã hạ chỉ, từ giờ trở đi ngươi chính là hoàng hậu. . . ."

Địch lão phu nhân cười ha ha, Tàn Nguyệt chống đỡ đứng dậy, Chanh Sát vội đứng lên, cũng nâng Địch lão phu nhân dậy, vội vàng nói:

"Tàn Nguyệt, không đúng, ta cũng phải gọi ngươi hoàng hậu. Ngươi còn không cho bọn họ đứng dậy . . . ."

"A. . . . . Các người tất cả đứng lên, tất cả đứng lên. . . . . ."

544. Chương 545: Đại Kết Cục (hoàn)

Giống như nằm mơ, Tàn Nguyệt được bọn họ đỡ dậy, trang điểm gần hai canh giờ, gần buổi trưa, Địch Mân bỗng nhiên trở lại. . . . . .

"Mân, chúng ta đây là. . . . . ."

Ngồi ở trên kiệu rồng vô cùng xa hoa mà định thần lại. Bây giờ bọn họ đang ở trên đường cái, trước sau là đội quân thật dài, có rất nhiều rất nhiều binh lính ở một bên bảo vệ, đội ngũ hoàng gia chậm rãi bước đi.

"Không muốn để cho ngươi lo lắng, ta cũng không muốn cho ngươi áp lực. Nguyệt Nhi, ngươi là hoàng hậu của ta, hoàng hậu duy nhất. . ."

Bắt lấy tay Tàn Nguyệt, Địch Mân nghiêm túc nói.

"Được. . . ."

Âm thanh ủng hộ, giống như như thủy triều vọt tới, vừa rồi thanh âm của Địch Mân không lớn, nhưng dân chúng chung quanh cũng nghe được.

Tình yêu tốt đẹp, ai cũng hướng tới, lời thề chân thành tha thiết, ai cũng cảm động. . . . . .

"Hoàng thượng, nơi này là đường cái. . . . . ."

Tàn Nguyệt đỏ mặt, nhỏ giọng ngượng ngùng nói.

"Trẫm muốn để ọi người biết, trong lòng trẫm, cũng chỉ có một Liễu Tàn Nguyệt!"

"Được. . . . ."

"Cảm tình của hoàng thượng và hoàng hậu thật tốt . . . . . ."

"Đúng vậy, ngươi xem ánh mắt hoàng thượng nhìn Hoàng hậu nương nương, tình ý kéo dài. . . ."

"Ai nha, chờ ta sau này, cũng phải tìm nam tử tình thâm ý trọng như vậy. . . ."

. . . . . .

Nghe bọn họ nghị luận, Tàn Nguyệt hạnh phúc ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười hoa mỹ. . . .

Nụ cười kia, tựa như ảo mộng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tuyệt mỹ, càng thêm khuynh quốc khuynh thành. . . .

"Wow, Hoàng hậu nương nương cười. . . . . ."

"Nương nương đẹp quá, đẹp quá . . . . . ."

"Ngươi còn không biết, lúc trước hoàng thượng sống chết không rõ, là nương nương tự mình đi ra ngoài, tìm hoàng thượng về. . . ."

"Còn nữa, hoàng thượng trúng độc, nương nương vì cứu hoàng thượng, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn. . . . . ."

"Hoàng thượng đối nương nương cũng rất tốt, ta nghe nói, nương nương thiếu chút nữa bị rắn cắn, là hoàng thượng dùng thân thể của chính mình, chặn rắn tấn công. . . ."

"Đúng vậy, nương nương. . . . . ."

"Hoàng thượng. . . . . ."

Từ ngày đó lên, câu chuyện của hoàng thượng và hoàng hậu, giống như đã mọc cánh, bay đến trong lòng từng nhà. Tình yêu nhiều lần ly hợp, không rời không giận, vượt qua sinh tử của bọn họ, cảm động ngàn ngàn vạn vạn người, cũng thành truyền kỳ tình yêu hoa mỹ nhất, động lòng người nhất từ trước đến nay của Đại Quân vương triều. . . .

Hết truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tu-vo-tuong-quan-tro-thanh-hoang-hau-len-nham-kieu-hoa